УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

ЗАПАЛЕНА СВЕЩ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
XVI година
(1936 - 1937)

Първо издание

София 1999

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Теодорова (1888-1972), Савка Керемидчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд!

Всяко Божие Слово е опитано:
Той е щит за тези, които уповават на Него.
Не притуряй на Неговите думи, за да те не обличи
и се покажеш лъжец.

Прит. 30 : 5 - 6

Автентичността на стенографските записки е запазена

Петър Константинов Дънов

ЗАПАЛЕНА СВЕЩ

Общ окултен клас

XVI година

(1936 - 1937)

Първо издание

Координатор за отпечатване на неиздаденото Слово:
Вергилий Кръстев
Компютърен набор: Димитър Зарков
Компютърна обработка: Буряна Пенкова, Вихър Пенков
Коректори: Ефросина Ангелова-Пенкова, Венета Максимова,
Вихър Пенков

© ИК ЖАНУА 98
тел. 893897, София

ISBN 954-9589-27-7

ЗАПАЛЕНА СВЕЩ

Добрата молитва.
„Бог е Любов.“

Каква беше темата на миналата лекция? Това е все едно да се пита, какво бе вчерашното ядене, какво ядохме. Човек се учи и все остава недоучен. Да благодари, че не се е доучил. На прост език казано: „недоучен“. Вие какво разбирате под израза: „Да се научи човек?“ Може да се научи да е много добър, може да се научи да е много лош. Това са тъй наречените недъзи. Да е човек силен да различава онова, същественото, от това, което не е реално, противоположното. И което не е реално засяга живота повидимому много повече, отколкото това, което е реално. В това, което е съществено и там има промяна, но няма изненади. Някой човек на когото си направил добро се отплаща със зло. Това се счита за изненада. Някой път ти се обхождаш много добре с някого, а пък у него се заражда едно друго чувство. На прост език казано, не иска да знае за тебе. А пък в самата реалност отношенията са други. Там изненади няма.

Та казвам сега: В какво седи силата на човека? Силата на човека седи в ония помощници, които могат да му помагат. В какво седи в обикновения живот силата на едно дете? Силата на едно дете седи в майка му, в баща му.

Вие трябва да обръщате внимание на онова, което ви дава сила. Кое е онова, което дава сила на човека? То е неговият ум. А пък кое е онова, което дава на човека ония благородни чувства, оная доброта? То е неговото сърце. А пък другото, което дава на човека да бъде постоянен и което събира нещата, то е неговата душа. Те са три неща, върху които хората се опират. Например, ако разглеждате живота. Вземете да кажем един народ. Най-първо той се бие с друг един народ. Едно време българите казваха

за турците: „Те са кучешки народ! Кучета са те!“ Когато един народ сам се раздвои и почват да се бият едни с други, откъде произтича това? И най-после има един друг закон, че човек се раздвои, дойде в раздвоение вътре в себе си и се опълчи, и воюва против себе си. Против себе си воюва някой път. Вземете един човек, който се самоубива. Как ще си обясните това? Повидимому това се виждат прости работи, но когато човек обясни тяхната същност и разбере естеството им, той ще знае как да постъпва. Например, виждате колко човек е изменчив! Когато човек е здрав има си свои разбирания. Щом се разболее, той става друг. Недоволен е като болен, сърди се, не можеш да му угодиш. Както и да го бутнат, той вижда все опакото. Кое е онова, което го заблуждава? Някои път считаш, като че целият свят ти дължи нещо. Право е донякъде. Но и всеки един мисли, че всички му са длъжни. Тогаз кой на кого дължи. В дадения случай единият има да взема, а пък другият – да дава. Този, който има да взема има едно настроение, а пък този, който има да дава, има друго настроение. Хубаво, ще кажем ние сега, че у всички хора няма съзнание, че има у тях нещо недоразвито. Светските хора вървят по един особен път. Техният път е широк, а пък духовните хора вървят по един тесен път. В широкия път, на обикновен език казано – кола може да ходи, а пък по тесния път не може да ходи никаква кола. И после, широкият път е път на надолнище, а пък тесният път е път за нагоре. Значи различават се и по посока. В дадения случай трябва да различавате накъде се движите: нагоре или надолу. И когато човек се движи надолу, трябва да бъде много внимателен. А пък когато се качва нагоре, трябва да има голяма сила и много добри разбирания. Вие изучавайте живота. Вие обичате някой човек и не можете да си дадете отчет защо го обичате. Казан е законът „Да се обичаме!“, но защо? Това остава една вътрешна тайна. Някой път казвате: „Обичат го, защото има пари, сила има и пр.“ Но някой път има обич такава, която не почива на нищо. Обичаш някого и не знаеш защо го обичаш. Казваш: „Обичам го този човек!“ И след това се ражда една реакция вътре в човека. Казваш: „А пък защо да го обичам?“ Някой път искаш да се освободиш от своята обич и казваш някой

път за някого: „Аз не трябва да го обичам“. Питам: Кое е онова, което те кара да го обичаш и кое е онова, което те кара да не го обичаш? Някой път гледам духовните хора, след като са ходили в онзи свят и се върнат, те са забравили – разправят за много работи, които не са така. Питам: Защо като дойде той до някое място, не ще го каже тъй както е, а ще го понагласи по своему. Много писатели са писали за онзи свят, но не е точно така! Има много неща преувеличени. То е тъй, както когато обичаш някой човек, ти го описваш такъв, какъвто не е. Казваш: „Той е човек благороден, умен, той е такъв добър и пр“. Ти де си видял това? Ти си видял нещо. А пък друг дойде и казва: „Защо си се заблудил? У него няма никакво благородство“. И двамата го гледат. Единият вижда благородство, а другият – не. И после друга реакция настава у вас: Някой от вас е тъй усърден тръгне, донякъде върви и после настане у него едно състояние и казва: „Защо съм бил толкова глупав!“ Той намери, че това е глупаво. Сега на всинца ви трябва приложение. На човека му трябва приложение. Ако не знае как да прилага, той ще се изтощи. Кривото разбиране на света е, че вие мислите, че можете да повлияете на хората. Сам много мъчно можеш да повлияеш на човека. Привидно може, но да измениш неговото естество, то е много мъчно. Затова трябва запознаване с духовния свят. Христос каза на учениците си: „Стойте в Иерусалим, докато се облечете отгоре“. Каква беше разликата у апостолите преди и след това! Преди да дойде Духът, те бяха страхливи, ходеха с Христа и мислеха като всички други хора, че Христос ще стане цар, а пък те ще станат министри, началници и ще вземат разни служби, първи места. Първо място – то е хубаво. Умният всякога ще взема първото място. Най-способният, силният ще взема първото място, а пък слабият ще взема последното място. Защо е така? Да кажем, една малка частица ще взема последното място, а пък една голяма материална част, ще вземе първо място.

Най-първо човек, който иска да вземе едно място, трябва да знае, че има известна отговорност в това. Поревне се някому да стане учител. И учители има много в света. Или ревне се някому да говори. Иска да говори, да държи някоя реч. Има разни положения. Аз говоря за вътрешното, за психологията.

Не се спъвайте сами! Когато ви спъват хората, тая спънка е лесна. Ония спънки, които идат от хората, ти лесно можеш да се справиш с тях. Но спънката, която човек сам може да си създаде, е най-опасна. Не ставайте сам за себе си спънка. Сега тя може да е много малка спънка.

Да кажем, че вие разглеждате, де е правото учение в света. Идете в Турция. Онзи мохамеданин казва, че от мохамеданството по-добра религия няма. Идете между православните. Те ще кажат: „По-добра религия от православните няма“. Идете между католиците, будистите и пр. всички мислят в дадения случай, че са прави. А пък при това, в тая правота има известна кривота. Някой може да вярва в свети Никола, без да го е виждал. Русите, например, считаха за патрон кой светия? – Всеки един човек все си има по един светия в себе си. И най-после той сам иска да стане светия. Хубави са тия неща. Те не са лоши.

От друга страна човек трябва да се научи да изразява една истина, на прост език казано: Истината трябва да има път, по който да минава през човека. Защото ако няма тая вътрешната връзка, тогаз той е изолиран вече в света. Например такива състояния има: когато си млад, имаш съвсем други идеи. Мислиш по-иначе. Щом като остареш, прекъснат се краката ти, почнеш да мислиш за съвсем друго. Мислиш, кой ще те гледа. И най-после, кой ще те погребе. Защо човек трябва да мисли за умиране? За умиране човек трябва да мисли така: Да знаеш, че като умреш, като напуснеш този свят, какво място ще заемеш в другия свят, дето отиваш. Ходили ли сте вие в странство да излезете вън от България и да попаднете в един град като Ню Йорк или Лондон и да нямате нито един познат? Езикът не знаеш, никой не те познава. Ти в България може да си бил пръв. Аз имам един такъв пример. В Америка отива един млад български учител, който ходил по-рано във Франция и изучил френски. Отива в Америка. Той попаднал на една лоша болест – жълтеница. Никой не го познава. Никой не иска да му услужи. Защо? Че той трябваше да бъде умен. Най-първо трябваше да има някои препоръчителни писма, да знае! Като иде де да стъпи.

А пък сега казвате: „Човек като умре, ще си намери мястото“. Не е така. Още от България трябва да усвоиш добре английския език, ако искаш да бъдеш приет. И трябва да имаш поне един, двама, трима познати. – И на вас казвам: Вие се готвите за един нов свят, за новото, което иде. И кои са вашите познати в другия свят? Аз не казвам, че не познавате. Вие казвате: „Ние вярваме в Бога“. Но в какво седи силата на човека? Да познаваш Бога, значи да вършиш Волята Му. Не какво аз ви говоря като човек, но в дадения случай в себе си да знаеш, че когато си сам, когато се отдалечиш от хората, Бог е последният, Който остава с тебе. Има Един, Който през целия ти живот те наблюдава, и ако вършиш Неговата Воля ти Го познаваш, и гдето и да отидеш, Той ти помага. Същият закон: Който човек иска да бъде обичан, да му помага Бог, той трябва да върши Волята Божия. Писанието казва: „Всеки, който върши Волята Му, е благоугоден на Бога.“ За да бъдеш запознат с хората, пак е същият закон. Не могат да те обичат хората, ако ти не си готов да вършиш тяхната воля. Тогаз, где е противоречието? Ако всички хора биха вършили Волята Божия, не щеше да има никакво противоречие. Сега някои се спират върху въпроса, казват: „Всички хора като станат набожни, то животът ще изгуби своя смисъл“. Не зная как разбират! То е едно заблуждение. Като станели хората набожни, животът щял да изгуби смисъл! (Не е) така. Ти можеш да имаш идея за едни хубави дрехи, първокачествени обуща, дрехи, капка. И мислиш, че като облечеш тия дрехи, то всичко ще стане. Облечеш дрехите, ходиш, обръщаш се, въртиш се и виждаш, че си същият. Тия дрехи нищо не са ти придали. Това прилича на онзи, който се е облякъл в попски дрехи и казвал: „Лесна работа!“ Отива в църква между другите свещеници и не знае какво да чете. Калимавката му, расото му като техните, попщина има отвън, но не знае какво да чете. Някой път някой казва: „Да видим какво Учителят прави“. Че ако вие знаехте какво Учителят прави, то е хубаво! Вие се спирате на дрипите на Учителя, на Неговите дрехи. Това не е Учителят. Това е една външна обвивка. У един учител в пълната смисъл на думата има знание, има връзка с известно Общество на Съвършени Същества,

разговаря се с тях. Той не говори за онзи свят. Казва някой: „Ти ходил ли си? Направихме един сеанс, ходихме на онзи свят“. Не! Учителят живее в онзи свят. В два свята живее. За Него нещата са естествени. За Него добрият живот е проявление на онзи свят. Всички добри хора са проявление на онзи свят, а пък всичко лошо, което се върши в този свят и в онзи свят е този свят. Лошото е този свят, а пък доброто е онзи свят. Ти си разположен, имаш мир, радост – ти си в онзи свят. А пък крайно си неразположен и готов си да се караш с целия свят – ти си в този свят. Ти казваш: „Какъв е онзи свят?“ Всякога ще имаш мир в душата си, ще имаш знание, всички работи ще бъдат ясни. А пък този свят какво е? Ще бъдеш в постоянен спор със себе си!

Та казвам: трябва една вътрешна връзка! Трябва да имате едно разбиране. Връзката трябва да пазите. Хубави са тия състояния. Имаш временни състояния. Кои са временни състояния? Когато вземеш пари на заем, нямаш постоянен приход, но отиваш при този и му казваш: „Дай ми 100 лева на заем“. После отиваш при онзи за същото. Всеки ден ходиш да вземаш пари на заем, искаш. И после настава друго едно положение. Който те срещне ти казва: „Ти взе 100 лева. Кога ще ги върнеш?“ И в духовния живот има едно такова състояние: Вземане назаем! Казваш: „Я ми кажи нещо за Господа! Това е вземане на заем!“ Или: „Я ми кажи за онзи свят!“ Това е вземане на заем! Няма какво да ти разправям за онзи свят. Ще ти кажа: Ела сам! Ето онзи свят! Ще ти отворя. Ти ще кажеш: „Ами по-нататък? “ Върви сега догдето можеш да отидеш, разгледай и се върни! Но всичко онова, което можеш да видиш, трябва някой да ти го разясни. Защото ти всичко можеш да видиш и нищо да не разбереш. Защото, ако идеш в онзи свят и видиш неща и не ги разбереш, ти не може да се ползуваш от благата, които той има.

Та в едно отношение, не трябва да бъдете като другите хора. Човек трябва да бъде особен. Особен човек аз наричам онзи, който мисли както Господа, а пък обикновен човек е онзи, който мисли както всичките. Някой казва: „Да си поживея малко. Тъй ще мине животът“. Това е обикновеното мислене. Питам някого: Ти след като живееш по обикновения живот, какво ще

придобиеш“ Той казва: „Аз не му мисля“. Та оная вътрешна сила седи в това: Мислене, както Бог мисли! Когато човек се подчинява на закона: „Да мислиш, както Бог мисли!“ Господ да ти показва всеки ден! Бог говори на човека веднъж, два пъти, три пъти. Ако не следва човек, Бог ще се оттегли и човек ще си понесе последствията. У всинца ви има познание. Добро желание всички имате. Но има един свят, който не можете да различавате. Мнозина от вас нямате оная наука, да разпознавате присъствието на един дух, който има задни мисли. Дойде нещо и те подбужда да извършиш нещо и не знаеш дали е добър дух или лош дух. И Писанието казва: „Изпитвайте духовете, от Бога ли са или не!“ До известна степен всички сте медиуми. Какво значи медиум? Няма някой, който да не е медиум. Та казвам, има медиуми, които разпознават духовете, а пък има медиуми, които не ги разпознават. Сега ония, които описват онзи свят, ще кажат, че тези напредналите души са черни. Това е така, верно е. Едните, напредналите души се различават със светлина, а пък у другите има тъмнина. Те са концентрирани в себе си, търсят да бъдат силни, имат съвсем други стремежи, а пък другите вече са минали тая фаза. Те работят, както Ангелите работят, служители са, изпълняват Волята Божия. Както в този свят, всеки един човек иска да бъде запознат с някой големец, това е много вярно. И в другият свят пак трябва да бъдеш запознат с някой големец. Отиваш в някое министерство, ако имаш познат някой големец, работата ти върви, а ако нямаш никакъв познат, не върви работата – започва отлагане, отлагане, да ти побелее главата.

Та сега вътрешната страна: В какво седи новото Учение? Такава е разликата. В какво седи Мойсеевото Учение? Мойсеевото Учение вървеше по закона. Строги бяха законите. Ти да си позволиш да събираш в събота малко трески – и на въжето и с камъни ще те убият. Или в събота да направиш някоя външна работа, ти си престъпил Божия Закон. Тъй разбираха! Мойсей казва: „Зъб за зъб. Ако ти извадят едното око, ти му извади другото око. Око за око. Зъб за зъб.“ Идва Христос и казва: „Не е така! Ако те ударят по едната страна, обърни си и другата“. Трябва да се разбере какво значи това. Защо е казал Христос:

„Ако те ударят по едната страна, обърни и другата?“ Какво се постига с това като те ударят от двете страни? Или казва Христос: „Ако ти вземат горната дреха, дай и долната“. Какво се постига с това? Сега това правило, което е казал Христос, изпитвали ли сте го? Като те ударят по едната страна, да обърнеш и другата? Кой от вас е опитвал това? Най-първо ще попиташ: „Защо ме биеш?“ Христос като Го удариха, Той каза: „Защо ми удари плесница?“ – Тия удари не са външни. Или нещо ти казва да направиш добро някому или да отидеш да изобличиш някого. И в целувката, и в изобличението, и в говора, и каквото и да направиш, трябва да разбираш от какъв извор идат нещата. Как трябва да го целунеш? Та навсякъде има много спорове, много недоразумения, забъркани работи, които трябва да се оправят. Между най-напредналите сестри има някои, които ще кажат: „Никой не ме обича!“ Казвам й: Ти се заблуждаваш? Да те обичат както ти искаш – то съвсем лошо мнение ще имат хората за тебе. Да допуснем, че този брат те хване и те целуне, онзи брат те хване и те целуне, ако свободно всички я целуват, то другите сестри ще кажат: „Съвсем е загазила тая сестра!“ Ти не можеш вече да излезеш на бял свят. Ще ти кажат: „Не те ли видяхме като те целуваха?“ С такива разбирания какъв успех може да има?

Или някоя сестра ми казва: „Аз не искам да се занимавам с дребнави работи. Аз искам нещо друго!“ Какво иска тя? Тя казва: „Мен ми дотегна да нося тия деца в ръцете си, да ми кряскат!“ – Е, какво искаш? Ако не иска малките деца, какво търси тя? Тя търси големите деца. Някое от тия деца да дойде, което да не носи тя на ръцете си. Каква разлика има между едно голямо дете и едно малко дете? Стремежът е прав. Ето в какво седи разликата: малкото дете иска да му даваш, а голямото дете като дойде при тебе, иска да ти даде. Ти казваш: „Мен ми дотегнаха малките деца. Каквото имах, изядоха го. Да дойде едно голямо дете.“ Сега да обясна разликата. Като дойде един малък брат, той взема, а пък като дойде един голям брат, той дава. Там е разликата. Някой път когато ние искаме да дадем и някой друг взема, ние се радваме, но когато ние искаме да вземем, тогаз имаме нужда друг някой да ни даде. А пък много е лошо, когато един голям брат и той иска да вземе.

Малкият е дошъл и той току само плаче. Плаче и казва: „Какво е положението ми! Какво ще се прави?“ И плаче. Срещнеш едного – плаче. Срещнеш другиго – плаче. Питам: Защо плачеш? – „Защото положението в което се намирам е такова“. Казвам: Баща ти не е ли жив? –„Не. Умре.“ – Майка ти? – „Умре и тя!“ – Братята ти? –„И те измряха всички. Аз сам останах!“ Казвам му: Тогаз аз да те осиновя. Ама като те осиновя, ще работиш! Христос не говори за външното. Ако отвътре си ударен, това е за духовния свят, това не е за физическия свят. Това не е физически удар. Казват ти: „Ти си много лош човек“. Това е една плесница. Ти ще си обърнеш и другата страна. Ти съзнаваш, че той ти удари една плесница като ти каза, че си лош човек. Той какво иска с този удар? Ти ще признаеш, че си лош. Това значи: „Обърни си и другата страна!“. Вече две плесници имаш. Едната плесница е ударът, че ти си лош човек. А пък втората плесница е, че ти признаваш това. Какво става с това? Онзи, който те е ударил, почва да мисли. След като те е ударил, втори път като те срещне какво ще ти каже? Той ще ти каже: „Изменил си се! Много добър човек си станал!“ Това, второто, държане на този човек какво е? Първата му обхода беше: „Ти си лош!“ А пък сега казва: „Ти си много добър, изменил си се“. Първото е плесница, а пък второто е милувка. Казва той: „Иде ми да те разцелувам“.

Хубаво. Срещнеш сега един човек. По какво се познават хората? Чудни са хората! Българите имат един израз: „Чудни са хората!“ Един дойде при мен много сериозен и ми разправя: „Ние го мислехме, че е напреднал брат, а пък той не бил!“ Казах: Какво ти дава повод затова? – „Целуна една млада сестра!“ Хубаво, какво казва Писанието, Свещеното Писание? Какво се казва там? Христос казва: „Дойдох в къщата ти и не ми дадохте вода за нозете, нито ме целунахте“. А тая млада сестра отишла на гости на брата и той й дал вода за краката, целунал я и пр. Где е лошото, че я целунал? Много добре направил. Че той е изпълнил Писанието, изпълнил е Закона. Работата е, че в тая целувка хората разбират нещо съвсем посторонно, което не съществува. Те вземат целувката на един вълк, който като хване една овца, целува я, но при всяка целувка той къса нещо, както и един орел. Не! Ти някой

път седиш. Ти някой път не разбираш закона. Представете си, че някой, който се ръководи от Духа, дойде при тебе и не те пита дали искаш или не, и ти казва: „Духът ми каза да те целуна“. И хване те и те целуне, искаш – не искаш. Ти го поглеждаш и той ти казва: „Духът ми каза да те целуна“. Разбира се, те са изключителни условия.

Сега аз искам да те наведа на мисълта. Има един закон: Хората, които се сближават, трябва да мислят добро един за друг, понеже при добрата мисъл, ти можеш да мислиш и да се развиваш. Ако добрите хора не мислят добре за тебе, то е вече голяма спънка: ти не можеш да мислиш вече тогаз! На едно събрание, ако имаш добри приятели, които са концентрирали своята мисъл и имат добра мисъл за тебе, те ти помагат и ти ще говориш добре, но ако те се опълчат, ти ще заекваш, не ще можеш да говориш добре.

Някой път спънката е там, че не можете да разбирате. Ти за да разбереш доброто, трябва да бъдеш между добри хора. У всички добри хора има желание да ти дадат. От добрия човек няма да искаш ти сам, но той като те види, докато му разправиш, той веднага ще ти даде. Той не мисли за последствията. Той с това се отличава. А пък правдивият човек се познава по това, че като му кажеш една работа, той ще ти каже: „Право ли е това или не?“ А пък онзи, който е чистосърдечен, каквото му кажеш, няма да изопачи думите. Даже искрен човек е онзи, който вярва. Каквото му кажеш, ще ти повярва.

Та за да разбирате, за да ви се даде онова, което вие търсите, трябва да има не един, но мнозина, които да мислят добре за тебе. Като срещнеш някой човек, който мисли добре, трябва да намериш най-малко една Божествена черта у него и да кажеш, че има нещо в него, което ти знаеш. Каквото и да ти кажат хората, ти знаеш, че в този човек има нещо добро, Божествено.

Не трябва да се спираш върху мисълта: „Мен хората не ми трябват“. Под тия думи: „Мен хората не ми трябват“ трябва да разбираш тия хора, които не разбират Волята Божия. Ония, които разбират Волята Божия, ти трябва да дружиш с тях. Те са необходими за тебе. Вие трябва да се свържете с всички хора,

които изпълняват Волята Божия. Тогаз ще има друго разбиране. За тях трябва да се държите.

Да ви изясня това. Ти търсиш Христа, обичаш Христа. Но трябва да обичаш всички ония, които Христос обича. Ако ти не правиш това нещо, тогаз не разбираш. И в света законът е същият: Ако обичаш приятеля, ще обичаш жена му, децата му, приятелите му и пр. Ако не ги обичаш, това не е приятелство. Ония хора, които приятелят ви обича и ти ще ги обичаш. Сега хората са по-склонни да мразят всички ония, които приятелят им мрази. Имаш един приятел, той мрази някого и ти ще го намразиш. Този е противоположният закон. А пък истинският закон е: Ако имаш един приятел и той обича, ти ще обичаш ония, които той обича. Ония хора, които Господ обича, и ти ще ги обичаш. И ония хора, на които Господ не намира никакъв недъг и ти няма да намираш недъг в тях. Ония, у които Господ не вижда никаква погрешка и ти няма да виждаш погрешка в тях. Има хора, на които Господ не им вменява греховете. И ти ще държиш същото поведение спрямо тях. Ще кажеш: „За този човек Господ мисли добре. И аз не мога да мисля другояче. Аз ще мисля както Господ мисли.“

Казвам: Тия трябва да бъдат основните правила, без които не може да има никакъв успех. Някой ще каже: „Кой е видял Господа?“ Умът, който имаш в себе си, твоят ум, показва Господа! Това, което ти мислиш, това е Господ в тебе, Който мисли. Това, което чувствуваш, това е Господ в тебе, Който чувствува. Това, което ти се мъчиш, това е Господ в тебе, който иска да ти покаже. Това, което постоянно те подбужда да направиш добро, това е Господ. И Той ти казва, че това, което мислиш, не е право. Казва ти: „Хубава е мисълта ти, но не е права.“ И тогаз ти показва начин, по който да изправиш мисълта си. Обидиш някого. Дойде Господ и ти казва: „Иди да се извиниш!“. Извиниш се и стане ти приятно в душата. Някой път се опълчваш и казваш: „Как ще се извиня?“ Това е човешкото, това е дяволът в човека. Трябва да различавате. Човек трябва да има готовност да изпълни ония подтици на Господа в света. Господ е Единственият в света, Който ни изпитва. Той всякога вижда, понеже Той знае, че твоята погрешка един ден, Той ще я плаща. Защо Господ не иска хората да грешат? –

Защото хората като правят грехове, Бог един ден ще ги вземе върху себе си и ще ги плаща. Господ се интересува. Казано е: „Христос понесе греховете на света“. Интересува се Господ. Той казва: „Като правите грехове няма да ги плащате вие, но аз ще ги плащам“. Не трябва да товарим Господа с нашите грехове. Това е Любовта към Бога? А пък като товариш Господа с твоите грехове, ти не Го обичаш. Като не го товариш, това е Любовта към Бога! Като ви обичам, няма да ви товаря с моите грехове. Вие можете да товарите когото и да е с вашите грехове. Та казвам: Не товарете Господа с греховете си? Направиш един грях, ще отидеш да се изповядаш на Господа да ти прости. Някой път правиш погрешки и не знаеш, че си ги направил и казваш: „Какво съм направил?“ Та най-доброто Същество в света, ти си Го натоварил с грехове. Не е хубаво! Не Го товарете!

Та сега за обходата: Не товарете Господа! Извършвайте Неговата Воля. Обичай Господа с ума си, със сърцето си, с душата си и с всичката си сила. Той е пътят, към който трябва да се стремите. Всички трябва да се подвизавате. Човек, който не обича другите, не може да види Бога. Най-първо ти ще започнеш. Ти в света сам по себе си Бога не можеш да Го видиш. И кога Христос видя Бога? Ако аз река да ви обясня някои работи, вие криво ще ме разберете. Христос позна Бога, когато дойде да вземе греховете на хората и да извърши Неговата Воля. Когато пое греховете, Той каза: „Сега познах, че всичко от Тебе ми е дадено“. Ако ти не си готов да вземеш върху себе си, да изпълниш Волята Божия, ти не можеш да Го познаеш. Казва се: „Това е Живот вечен да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“ Ти казваш: „Аз познах Господа“. Не, ти трябва да извършиш нещо. И като разрешиш най-големите противоречия, които съществуват в света, тогаз ще дойде онзи Божествен Дух и ще кажеш тогаз: „Сега познавам, че всичко ми е дадено от Тебе“. И тогаз ще се изяви Божията Любов. Казва Христос: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих“. Как ще любите Господа сега? Как търсите Господа? И как ще Го намерите? Как ще любите Бога? Като възлюбите вашите паднали братя! Това е сега! Да живеете всички по този закон! Да знаеш как да любиш един паднал брат. Тая

работа вие я знаете. Онзи брат, който дойде от Швейцария каза: „За пръв път аз почувствувах една Любов, която не съм я чувствувал досега. Нещо съвсем друго! Това не прилича нито на любовта към една жена, нито на любовта към един мъж, нито към един приятел, но нещо особено, което разрешава въпросите. Готов е човекът на всички жертви тогаз! Сега познавам в какво седи Любовта! Досега съм говорил за Любовта, но сега почувствувах, сега разбрах какво нещо е тая Любов, за която се говори.“

Любовта, която разрешава всички противоречия вътре в самия тебе, то е Божествената Любов. Няма по-хубаво нещо от това! Човек тогаз е вече свободен! И само тогаз можеш да почувствуваш оная радост и нищо в света не е в състояние да ти даде такава радост, както тая Любов! Тя като дойде, ти не си вече сиромах. И когато тая Любов се яви в човека, хората са готови за тебе; дето и да отидеш, имаш отворени врата. Ако вие добиете тая Любов, то въпросът е разрешен. Няма да има никакъв спор. Дето и да отидеш, ти вече си един човек, който носиш вече едно голямо благо, и всеки гледа да влезеш в къщата му, да те приеме!

Желая вие всинца да бъдете носители на тая Любов! И някъде, като ви попитат: „Какво е вашето Учение?“, вие ще им кажете: „Нашето Учение е Учение, което разрешава всички противоречия в света и накарва хората да живеят братски, без закон“. Тогаз, онзи, който е опитал Божията Любов, няма да се спре на това.

Някой казва: „Аз вярвам!“ Аз съм опитал мнозина. Някой казва: „Аз вярвам в Бога“. Казвам му: „Че, ако ти имаш тая вяра за която аз ти говоря, ти няма да имаш тия противоречия, които имаш. Някоя казва: „Вяра имам, но мъж ми ме остави“. Тя казва „Имам Любов“. Че ако ти имаше Любов, той не би бягал от тебе.
Станете проводници! Трябва да имате едно състояние, в което Господ трябва да дойде да живее! Трябва да живее Господ във вас! Като дойде Господ да живее, вече е друго. Не може да каже един: „В мен живее Господ, а в тебе не живее“. Онзи, в когото Бог е жив, той е запалена свещ, той нищо не говори, но запалената свещ говори. Онзи, в когото Бог не живее и той е свещ, само че свещта не е запалена. И той кряска само: „Не бутайте свещта

ми!“ А пък онзи със запалената свещ казва: „Вземете свещта ми! Вземи я братко и я носи, дето искаш. Вземи я, помогни си!“ А пък другият казва: „Не бутайте свещта ми!“ Та запалената свещ никога не се опетнява, а пък незапалената можеш да я повредиш.

Аз ви говоря за новото запалване. Може би вашите свещи са запалени, но има кадеж, дим има, като попските свещи. Аз не говоря за тях. Още не сте запалени така! Божествената свещ е без пушек и като гори, тя гори без да изгаря.

Казвам: Стремете се! Господ много пъти идва, но като дойде във вас като не сте готови, вие почвате да се топите и почвате да плачете и Той се оттегля. Трябва съзнанието ви да бъде будно, че като дойде да се прояви Неговата Любов, да тръгнете с Него заедно да работите. Като дойде Господ във вас, вие приличате на благонравните, възпитани моми. Като дойде нейният възлюблен, тя казва: „Чакай да питам баща си и майка си, какво ще кажат“. И като ги пита, те казват: „Остави го, той не е за тебе“. Тя се разколебава. И Той се оттегля. И като дойде Господ във вас сега, вие питате другите: „Да тръгна ли с Него или не?“ И вие се разколебавате. Най-първо вие Го обиквате и после казвате: „Баща ми, майка ми, не ми позволяват. Не мога да тръгна с Тебе“.

И досега колкото пъти е идвал Господ, вие сте се отказвали. Казвате: „Да си поживеем още малко в този свят, да поизрастнем“. И ако и този път не тръгнете, ще се намерите извън училището!

Казва Писанието: Господ казва: „Търсете Ме, докато съм близо“.

Сега не вземайте това в смисъл, че искам да ви кажа, че ще отидете в ада. Не! Ето какво аз разбирам, не да ви заплашвам, но ето каква е правата мисъл: Може да има условия – дошъл е тренът. Вие трябва да бъдете навреме. Преди да е ударил последния звънец, вие трябва да се качите на трена и ще седнете. Ако чакате да ви вземат и да ви турят в трена вътре, тренът ще си замине и вие ще останете на гарата.

Та казвам: Последният трен сега е, който иде! И ако вие не се качите на него, ще останете на гарата.

Аз имам желание, моето желание е да не останете на гарата. Качете се вътре и седнете, и ще отидете на своето местоназначение.

Сега има нещо, което не съм го казал, но следующия път ще го кажа, като му дойде времето.

Отче наш.
6 ч. 10 м.

Гимнастически упражнения.

XVII година.
1 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 23 септември 1936 г., сряда, 5 ч.с.
Небето ясно. Времето тихо и топло.
София - Изгрев.

равновесие, макар че проповядваме, че трябва да вярваме. Някой път като те нападнат мъчнотии, изгубиш вяра във всичко и казваш: „Не ни трябва да вярваме“. Питам: Каква полза, ако вярваш и каква полза, ако не вярваш? Каква полза, ако мислиш добре за Бога и каква полза, ако не мислиш добре за Него? И в единия и в другия случай ти влияеш на себе си. Защо? Ако мислиш, че една река е голяма, какво й придаваш? И без да мислиш, че е голяма, тя си е голяма. А пък, ако мислиш, че една река е малка, ти и да мислиш, че е малка, и да не мислиш, тя си е малка. Ти казваш: „Знаеш ли, че аз мисля добре за тебе!“ Туй е добре за тебе - да не се безпокоиш. Защото, ако аз ида като човек в гората и ти мислиш добре за мене, значи ти не се безпокоиш. А пък ако се безпокоиш, значи за тебе е зле. Трябва едно правилно обяснение за самите вас. Да мислите сега!

Вие сега очаквате от света това, което светът никой път не може да ви даде. Очакваш да станеш цар. „Няма да го бъде!“ – казват турците. Очакваш да станеш някой княз. И това няма да го бъде. Очакваш да бъдеш пръв министър. И това няма да го бъде. Това са изключения. Очакваш да бъдеш някой голям красавец, а пък ти си обикновен. Нямаш тая красота. Очакваш да пееш тъй хубаво, а пък едвам можеш да сплиташ думите. А пък виждаме, че някои могат да говорят хубаво. Казвам: Има известни противоречия, които ни заблуждават. Много пъти ние се намираме в този свят на противоречия и очакваме облаги от този, от онзи. Това е поради неразбирането на закона. Как ще примирим нещата. Например, в геометрията казваме: „Права линия“. Как ще преведете вие правата линия в органическия свят? Какво име ще й дадете? Когато кажем, че някой човек е тънък, геометрически какво означава? Ние казваме, че онзи човек е прав. Какво разбираме под израза: „прав човек“? За някого казваме, че е тънък човек. Но някой път казват, че е много изтънял.

Правата линия може да се продължи, но ако се много продължава, тя ще се изкриви. И ако станеш много праведен в обществения живот, то: Прекален светец и Богу не е драг. Ако станеш много праведен, ще се изкривиш. Това е неразбиране на закона. Какво значи човек да бъде прав? Той трябва да има правилни отношения. Как ще преведете правата линия сега в

ПРОТИВОРЕЧИЯТА В ПРИРОДАТА

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Службата на храносмилането“? За какво се е говорило в миналата лекция. Много работи се засягат, но основното. (Един брат каза основните мисли на миналата лекция.)

Има ред противоречия, които съществуват в природата. Природата ни се изявява в ред противоречия. Каквото и да кажем, има големи противоречия навсякъде! Като не разбираме противоречията ние търсим един живот, който е невъзможен. При тия противоречия е невъзможен един сносен живот. Какъв сносен живот може да има една овца, която живее в съседство с вълци? Какъв сносен живот може да има една кокошка, която живее в съседство с лисици? Ако вземете целия живот, той е пълен с противоречия. Някой път вие не различавате противоречията. Обяснявали са ги философи, но всички работи остават необяснени. Казваме, че Бог е създал света, Той е Всесилен, Всеблаг, добър и при всичко това има едно такова голямо противоречие. Имаш едно хубаво, красиво дете; и дойде някой и го занесе, и не знаеш къде е! Имаш баща, майка, приятел, мъж. Всички ги задигат. Обясняват го, че отишъл в онзи свят. В това съзнание, което имаш, ти онзи свят не си го сънувал. Този свят знаеш, но онзи свят не го знаеш. Това е голямо противоречие. След това хората искат да ни докажат, че да умира човек, това е в реда на нещата. В реда на нещата е за онзи, който не е засегнат, който не го боли кракът, не разбира когато те боли. Иска да докаже, че в болестта има някакво добро. Възможно е, но ти в дадения случай не виждаш никакво добро – усещаш неспокойство и цяла нощ не си спал. От какво произтичат сега тия противоречия? После, най-добрите хора, някой път и те изгубват своето

органическия живот? Всякога правите линии какво имат? Второто измерение как го определят геометрите? –/Плоскост./ Какви са плоските тела в органическия свят? Ти казваш: „На плоско живее той“, т.е. че неговите разсъждения са повърхностни. Но същевременно плоскостта е едно условие за правия човек. Правият човек, ако не е плосък, той не може да се прояви. Казват: „Той е глупав“. Глупостта е едно условие за проява на разумността. Ако няма глупави хора, мъдрите не могат да се проявят. Че ако всички са мъдреци, кой кого ще учи, кажете ми? Ако всички са силни, кой на кого ще помага? И ако всички са добри, ние както разбираме, кой кому ще прави добро? Аз говоря само за земния живот. Ние на земята искаме това, което не може да бъде в дадения случай. Ти от правата линия не може да искаш това, което би поискал от една плоскост. Е, добре, как ще определите сега височината? Казва някой: „Много дебел стана!“ Само високите хора стават дебели. Късият човек може ли да стане дебел? Човек, който няма височина как ще стане дебел. Щом е дебел, той е висок. Само високият човек, който има височина, може да бъде дебел. Това са отношения. Казват: „Тънка линия“. После казват: „Тънък човек“.

Казвам: В света вие трябва да започнете с изучаването на животните, докато дойдете до човека, за да разберете отношенията. Вие не сте си задавали въпроса: „Защо Бог създаде така природата, а не другояче". Не че ще разгадаете нещата, но ще си дадете една свежест на ума – да не се безпокоите. Казвате понякой път: „Защо ме забрави Господ?“ Защото вие сте Го забравили! „Защо се отнася Господ така зле с нас?“ казвате. Защото вие зле се отнасяте. Естествено е. Бог се отнася с всекиго едного така, както той се отнася с другите. Минаваш край някого, хванал си го за гушата и казваш: „Дай парите!“ – „Чакай малко!“ – „Не! Парите сега!“. Случи се, че Господ минава там и те хване за ухото и те разтърси, нищо повече.

Ако дадеш пари, имаш ли право да ги вземеш? От човешко гледище – да! От Божествено – не! Говоря за истинските отношения.

Противоречия има. Вие живеете в света на противоречията и искате хармония. Всеки ден постъпвате тъй, както не трябва да постъпвате и мислите, че вашите постъпки са прави. То е вече

въпрос. И после казват: „Направи добро, за да намериш зло“. Защо ще намериш зло? – Защото ти като дадеш пари някому, искаш да си ги вземеш и искаш да вземеш лихва отгоре. Онзи човек, и той е като тебе, и той мисли като тебе. Ти искаш да дадеш, за да печелиш. Той казва: „Не искам да дам, не искам да ме подяда!“ И тогаз се спъвате във вашето верую. Казвате: „Този свят не е добър!“ Питам: Ти, праведният човек, какво търсиш в този свят, който не е добър? Влизаш ти в една локва и казваш „лошо място“. Какво търсиш в тая локва? Защо си влязъл вътре в тая локва? Риба има вътре, а пък обичаш рибата – влязъл си и си се накалял. И следователно, вие сте търговци. Вие сте дошли да спечелите нещо в този свят.

Това са противоречия. И тогаз ще дойде някой философ да ти казва, че Бог е създал света. Той го е създал, но така както ти живееш, тъй както баща ти и майка ти са те родили, както разбираш света – това нещо не е от Бога. Това е по същата причина, както ако някой ни е облякъл в скъсани, нечисти дрехи и иска да каже, че така ни е родила майка ни. Това не е в реда на нещата. Вие се учите, за да смъквате противоречията. Облякъл си една дреха, която не е хубава. Трябва да я съблечеш, по който и да е начин, и ако не я съблечеш, няма да ти върви. Какво ще стане от тебе, ако облечеш дрехата на един прокажен? – Не те очаква нещо добро! Или ако дадеш на един дрехар да ти шие дрехи, който има проказа, то проказата ще мине в тебе. Трябва да учиш тия закони.

Има дадени чувства, кои неща за тебе са хранителни и кои отровни, кои са полезни и кои не.

Вас ви смущават големите противоречия. Разболееш се – едно голямо противоречие. Казваш: „Аз хубаво се хранех“, но си се разболял! Заболи те стомахът или простудиш се. Заболят те гърдите, главата и тогаз се спираш върху въпроса „Защо?“ При сегашната култура повикаш лекар. Но животните като ги заболи стомахът, главата, какво правят? И те се лекуват. Сами се лекуват. После, как се примиряват животните? И те имат общества, събират се. аз съм ги гледал. Като се съберат, всяко животно си знае мястото по силата на един закон. В животинското Царство противоречията се разрешават чрез силата. Силният е на първото

място. По степента на силата ще се наредят животните. Най-слабият ще го намериш на края. И тогаз у животните, който е най-слабият, той е на опашката. Опашката е най-слабата и затова тя е турена отзад. И тогаз слабият като няма на каква работа да го турят, той само се матихари на едно на друго място, като опашката. Но в това махане отподир, този слабият е научил този силния да мисли. Ще го видиш, че когато едно животно е здраво, то си маха опашката, завъртва я нагоре. То е здраво, положението му е добро. Щом заболее, подвие опашката. Следователно, когато слабите не работят, то силният тогаз е хванат в капана. И силният може да се хване в капана.

И в най-доброто общество, както сега между вас, се раждат някои противоречия. Може да има противоречие, че едни ядат повече, а пък други по-малко. Хубаво е човек да яде много, и хубаво е да яде малко. Но казвам: Ако ти ядеш много и си болен, какво ще спечелиш. И ако си здрав и ядеш малко, какво ще спечелиш? Тогаз: Многото от болния ще го дадеш на здравия и малкото, което ще ядете, дайте го на болния и противоречието ще изчезне. Понеже този болният, като изяде многото храна, болестта му ще се влоши. И откъде произтичат противоречията? Че ти имаш едно голямо желание. Какво ли не желаеш? Че това е много ядене! То са обедите на духовния живот. Има две неща, които отличават хората. Как ще познаш дали един човек е материалист, или е духовен. По техните отрицателни черти. В „духовния“, в него се ражда гордостта. Той е аристократ. Иска да влезне в общение с хората. Той е „духовен“, „религиозен“, какво ли не. Поп иска да стане. Владика иска да стане, какво ли не. Той е от „духовните“.

А ако искаш да знаеш дали някой е материалист, ще имаш предвид, че материалистът се отличава с алчност. Всеки човек, който е материалист, той иска да има къщи, ниви, говеда и пр. Той не е учен. Казва: „Да си поядем, да си попийнем – това е всичкия живот“. Вие казвате за някого: „Той е материалист“. Така го кръщавате. Някой път казвате: „Парички да има човек!“ Тогаз, в дадения случай не си ли материалист? Или някой път казвате: „Човек трябва да бъде самостоятелен“. Тогаз не сте ли от горделивите хора? И онова, което е развалило живота, това е

човешката гордост и човешката алчност. Събрали се две противоречия. Единият е опашката, а другият – главата. И тогаз са се съЮзили. Защото някой път една змия с опашката се завива и после с главата си те хване.

Сега тия противоречия съществуват в самия строеж на човека. Вие сте онаследили нещо. Алчността е във вас тук, /в ухото има малко напред/, а пък гордостта е отзад, на горната част на тила. Целият си живот можеш да я носиш. Можеш да я хукаш, можеш да я отричаш, но тя си седи там. Тя ти е потребна. И алчността е потребна, защото ако нямаш тая алчност, ти съвсем ще закъсаш в този свят. Някои хора ще ги намериш, че са много щедри. „Той е много щедър!“ „Той не мисли“, казват. Това не е разрешение. Дайте на една кокошка цяла една крина жито и тя ще го разрови, и после каквото остане ще разсипе и ще си замине. Втори път като дойде няма откъде. Трябва да й дадат отнякъде, тя очаква отнякъде. Хвърлете царевица на катерицата и тя като се наяде, ще складира останалото. Откъде дойде у катерицата тая съобразителност? – От алчността й. А пък кокошката е много щедра. Но кокошката един ден ще се намери в противоречие. И катерицата ще се намери в противоречие. Кога? – Когато й вземат това, което тя е събрала!

Казвам: Вие сега разглеждате живота, като че ли Бог нарочно е определил живота така за някои грехове. Вие казвате: „За някои грехове Бог ме съди“. Вие не разсъждавате правилно. За нищо Бог не ви съди. Вие сами си носите вашите грехове. Греховете ви измъчват. Кой ви измъчва? Взели сте пари отнякъде. И дойде онзи и те измъчва.

Някой разбойник те чака да те хване. Вие сте богат и казва той: „Парите или ще те убия!“ Кой е причината? Това е богатството ви! В живота един вълк никога не яде една болна овца. Тя като дойде, бутне я. Той е доста вещ. Познава овцете. Бутне я по корема отдолу с муцуната си и си замине. И тя е свободна. Защо? – Тя опази кожата си по причина, че е болна. Но ако утре тя каже да си подобри живота и стане мазна, той като я намери не я бута по корема, а я хваща за врата и казва: „Да си платиш данъка“. Вълкът казва: „Тая мера, дядо ти, баба ти са я пасли и нищо не са платили. Ти сега ще платиш“. И взема, че я туря в тъмница. Вас

ако ви хване един вълк какво ще правите? Сега вие си имате убеждение, че сте свободни. Казвате: „Аз съм свободен“. Аз бих се радвал да бъдете свободни. Тогаз трябва да се освободите от тия наследствените мисли, от напластяването на лоши образи вътре в човешката душа. Те са едно голямо нещастие. Аз не съм против критикуването. Мислете каквото искате. Свободни сте. Но разбирайте добре противоречията. Срещнете един лош човек. Научно го изследвайте. Да знаете защо е станал лош. И ако вие знаете от какво е станал лош, можеш да помогнеш на себе си и донякъде можеш да помогнеш и на него. Умният човек може да си помогне. И вие може лесно да подобрите положението си. Един американски професор закъсал, не му вървяло. И най-после като не му вървяло, дошло му на ум да опитомява лоши коне. Този опит считам, че е верен. В Ню Йорк трима американски богаташи имали три лоши коня. Единият ухапал ухото на господаря си, втория – страната, а пък третият обичал да рита. И дават му за всеки кон по 1000 долара, ако може да ги опитоми, да не хапят. И той обещал за час и половина тия коне да ги научи да вървят по правия път. Този кон, който обичал да хапе – професорът разбирал психологията на коня, професорът го хваща за врата и държи врял чукундур пред него – сварен, но горещ. И като си отворил устата да го ухапе, турил му чукундура в устата. Три пъти като му турил чукундура в устата, няма да хапе, няма нищо! 1000 долара! На онзи кон, който обичал да рита, турил му една тенекия и го държал така, с тая тенекия. Той ритал и за половин час отгоре, той се научава, че с ритане не може тая работа. Та казвам, този кон, който хапе казва:“Защо това нещо дойде до устата ми?“ – Този кон сме ние. Едно по-умно същество иска да те отучи от един лош твой навик. Вие разглеждайте малко по-другояче живота. Дойде ти някое нещастие. Ти обичаш да хапеш. Ще те научат да не хапеш. Чукундура ще влезе вътре в устата ти. Ти си мислиш, това, което не е. Няма да се обвиняваш. Тая черта е отнякъде дошла. Има някои несъобразности. И по този начин – понеже ние имаме много несъобразности вътре в живота, Бог е принуден чрез страдания да ни изправи. Страданието е път на изправление. И най-добрите хора, всички си имат страдания. Щом имате страдание, вие се благодарете. Че ти ще откъснеш ухото на

господаря си, но после знаеш ли какви последствия има това? Господарят може да те продаде, може да те застреля и пр. А пък той бил благороден, че дал хиляда долара, за да го отучи, да не хапе. Как ще отучиш този кон да не хапе? Никакъв морал не може да ти помогне. Могат да ти кажат: „Това не прави“, ти го правиш. Но когато дойдат страданията, със страданията хората се научават как да живеят. Та на всинца ви трябва сега да се учите. И най-първо ще намерите ония несъответствия вътре във вас. Вие обичате знанието. Аз много ви харесвам, че сте много любознателни. Знание имате. Помните. Всеки знае характера на другите. Един други много добре се познавате. Но това познание няма основа. Не се познавате както трябва. Казваш: „Аз го познавам, той е един бъбрица“. Онзи, който говори много, той е един извор. Аз да ви определя: той е един планински извор. Шуми, какво лошо има, че говори този човек? Ти използувай този човек. Използувай неговия говор. Онзи, който много говори, тури при него ония, които не говорят, за да се научат да говорят. Че ако вие всички мълчите, как ще се научите да говорите?

Някои казват: „Мисли много!“ – Да мислиш и целия ден да се безпокоиш, това не е мисъл. Мисълта не е безпокойствие. Щом има безпокойствие, то сърцето е намесено там. Сега седиш и казваш: „Какво ще стане с мене?“ Ти ще вземеш предвид следното: Ако не си съобразителен, ще гладуваш. Ако не знаеш как да се храниш, ще боледуваш. После много работи ще ти се случат. Няма да отдаваш погрешките на другите хора. Не ги отдавай на другите. Те са второстепенното, но най-първо в тебе се крие всичко! Ти се намериш в едно общество и казваш: „Човек да е улеснен!“ Но представи си, че си в пустинята някъде. Какво ще правиш тогаз при тия, бедните, условия? Умният човек трябва да подобри нещата. Затова лошият живот е станал причина да се съберат хората и да си помагат един на други. Та казвам: Изучавайте света! Външният свят не може да се измени сам по себе си. Като се минат векове, външният свят се подобрява, много малко се подобрява. Има опасност да се навъдят въшки на главата ти, и бълхи, и дървеници. И какви ли не болести ще дойдат! Ти не можеш да се освободиш. Дойде холерата, чумата в света. Как ще се пазиш? Има два начина. За да се пазиш от

холерата и чумата, трябва да имаш абсолютно чиста кръв. Имаш ли я, чума не те хваща! Или казано по-ясно: Като дойде холерата, чумата, тя търси храна и като не намери нищо за ядене, тя ще те остави, както вълкът болната овца. И като намери чумата, холерата храна в тебе, ще те нападне. Ако кръвта ти е чиста вие ще бъдете както болната овца за вълка. Сега вие не можете да намерите връзката. Казвате: „Как може да се живее?“ Ако вие искате да се живее, ще имате противоречия. Ще боледувате. Ще дойдат лекари и ще ви лекуват. И най-после ще кажат: „Хайде за онзи свят!“ Вие не знаете онзи свят. Голям страх имат някои умиращи. Вие били ли сте в положението на умиращия, да знаете какъв страх има. Как се мъчат, какви противоречия имат. Някои около него казват: „Не говорете, да не преполовим. Да си върви. Да не го повръщаме назад!“ И да искаш да го повърнеш, не можеш! Някой казват: „Христос съживил хората“. Ония хора, които Христос е съживил, могат да се съживят, а пък другите не могат. Има деца, които можете да учите, а пък има деца, които не можете да учите. Има деца, които са в положението на животни. Можеш, но то иска векове, а пък ти нямаш такъв дълъг живот и такова дълго търпение.

Та гледайте да събудите в себе си онова желание за истинско знание. Интересувайте се, но едновременно се интересувайте в човек за лошото и за доброто което има. Например, някой човек е много гневлив. Но онзи, гневливият човек има една добра черта: услужлив е! Влизам в един дом във Варненско. Някой бие жена си. Влиза една млада жена, той продължава да налага жена си. Тя вика: „Уби ме този!“ Сега ако е за стражар, ще дойде и ще арестува. Влиза друга една, красива мома. Той се изправя. Тя го пита: „Защо я биете?“ Той казва: „Раздразни ме! Не знае да се обхожда с мене!“ Питам: Защо той при младата и красива мома престана да я бие? Тя внесе в него нещо хубаво. Тя внесе нещо и премахна онова възбуждение в него. В домовете откъде стават скандалите и в религиозните, и в светските хора? Най-първо ти почваш да туряш в ума си едно противоречие за онзи, когото обичаш. Казваш: „Той малко кръшка, полъгва ме. Не говори всичко право“. И тогаз настава едно противоречие и тогаз в отношенията на жена му към него има една промяна, не са такива, каквито трябва. Тя му прави забележка. Днес една забележка, утре една

забележка. То е старото възпитание – не върви. Всички сте опитали плодовете на старото възпитание: непременно ще има в къщи скандали между бащата и майката. Ако майката постоянно прави забележки на детето, пак ще има скандали. Привикват хората. Еднообразието, едно и също нещо, претъпява чувството на човека.

Някой път претърпявате. Но не само да го претърпиш, а после да вървиш и да мърмориш. Считай, че онзи човек в дадения случай извършва нещо добро, нищо повече! Веднъж като разправях на Шангов тая философия, той каза: „Тъй е. Аз вярвам в това.“ И той приведе един пример: „В нашия род, каза той, всяка година ни хваща лудост и трябва да си пуснем половин килограм кръв и тогаз за една-две години сме добре. Но ако не си пуснем кръв, ще направим беля“. Той беше вестникар, беше шишкав. Наближило време да си пусне кръв: „Написах една статия във вестника. Намериха ме на улицата и ми пукнаха главата и изтече кръв. И почнаха да идват телеграми да ме съжаляват, а пък аз се радвах и благодарех, че ми пукнаха главата и протече кръв. Олекна ми. И си казах: Така няма да пиша вече!“ А пък интересното е, че духовните хора, колкото пъти и да им пукнат главата, пак пишат същите статии. Не пишете статии, които предизвикват. Имате да кажем едно дете. Ще му дадете известно възпитание, ще приложите един начин, после друг начин и пр. Най-първо човек да възпита себе си, да познае себе си. Познанието иде от самовъзпитанието. Имате една лоша черта, нетърпеливи сте. Навсякъде искате да си давате мнението – и пред учени и пред неучени. Пред неучените както и да е, върви работата, но ти си даваш мнението и пред учените. Научи се да мълчиш. Слушай умните. А пък в тебе ще дойде едно нещо, което ще те бута. Мълчи малко! Не че вечно трябва да се мълчи! В дадения случай мълчи, защото онзи веднага ще каже: „Онзи там е невежа!“ И тогаз и ти ще кажеш нещо, и ще се зароди един спор. Сега аз като минавам по улицата, гледам че има стражар. Той казва: „Господине, няма да минаваш отляво, а отдясно“. Ти можеш да кажеш: „Че как така? Защо ме спираш?“ Закон е тук прокаран. – „Ще минеш отдясно!“, казва ти стражарят. Вдясно, вдясно. Стражарят казва: „Ако не изпълните закона, ще ви закарам в участъка“. Турен е закон: отдясно.– „ Ама как така да ми нарушават

Божествената свобода“. Някой казва: „Аз не искам никой да ми нарушава свободата“. За да не ти нарушават свободата, ти трябва да бъдеш крайно мъдър, да разбираш Божествените закони, и на животните да дадеш път. Видиш един вол – отбий се! Видиш една мравка – отбий се! Мъдрият, той не иска да минава през мравите. Ти казваш: „Искам правия път“, да скъсиш времето. Не скъсявай времето. Има доста време в света. Ти казваш: „Но имам много работа! Няма да си свърша работата!“ – Не, лъжеш се. Работата не зависи от многото бързане. Работата ти изисква 5 минути за да се свърши и понеже не знаеш как да я направиш, ще мине един час. Пишеш едно писмо скъсаш го, напишеш друго, скъсаш го пак и казваш: „Много време ми взе!“ Защото не знаеш как да пишеш и затова ти отива много време. Англичаните имат хубав метод: преписване. И като напише писмото, ти излишна дума в него не може да намериш. Излишни думи няма. И ги наричат търговски писма. Религиозните хора имат опасност, че някой път ако пишат някому, пишат му дълго писмо! А пък ти му кажеш две думи, че трябва да бъдем добри, да имаме човещина! Та не седи толкоз в думите. Всичко в света седи в живота, в мисълта, и после трябва да се прояви животът. Животът в този смисъл: да се изрази той външно.

Човек живее, но под думата „живеене“ ние разбираме онзи, разумният живот. Не вземайте сега това върху себе си. Аз като ви говоря, някой може да го вземе заради себе си и ще каже: „Не говори ли за мен?“ Няма човек на земята, който да няма недостатъци. Или другояче казано: Недостатъкът не е недостатък, но ти имаш преизобилно. Ти се гневиш. Богат човек си. От твоето богатство ще раздаваш като се гневиш.

Питам: Как ще поправиш горделивия човек? Върху него ще действувате с Любов, нищо повече. Няма друга сила, която може да смекчи човешката гордост. Така ще я смекчиш и ще я туриш в нормално състояние. Не само да кажеш: „Да го позалъжем!“ Не! Горделивият човек има доста голяма прозорливост, че не можеш да го лъжеш. Измени мнението си за него. А пък онзи, алчният как ще го лекувате? Трябва да бъдете добри. Няма да го подяждате. За горделивия започни да мислиш добре и той знае, че онзи, който го обича, той няма да му направи зло. А пък при алчния, да

знае той, че ти не го подяждаш. Ти като туриш доброто в действие, той е на твое разположение и ще му въздействуваш. А пък ти му проповядваш, че заради Бога, той да не е алчен! Ти така не можеш да го възпиташ.

За майките казват, че много обичат. На майките им много липсва от Любовта. Те не обичат децата си. Те имат вид, че обичат. Любовта на майката я вземат за нещо много идеално. Не считайте, че искам да нападам майките. Те имат много повърхностна Любов. Една майка мисли дъщеря й да стане красива и да я ожени, да има един зет богат, добър и красив. Ако дъщерята е крайно горделива. Какво ще прави майката? Дъщеря й не се покорява, говори й колкото искаш, пет пари не дава! Тя си налага волята. Горделивият човек всякога ще наложи волята си и всякога ще те изненада. Само чрез Любовта ти можеш да имаш отношение с такова лице.

После ще дойдеш и себе си да обичаш. И себе си трябва да обичаш. Да обичаш не така, както една майка обича децата си. Ще обичаш онова Божественото вътре в себе си. ще обичаш Бога и тогаз твоя живот ще се измени. Има някои неща, които вие не сте ги проверили.

Вие казвате: „Да ни се говори нещо друго!“ – Може! Сега искате да ви кажа, че вие имате лотариен билет и че ще спечелите. Мога да ви кажа кой билет печели, но вие ще станете по-лоши. Вие искате да ви кажа какво ще ви се случи утре. Мога да ви кажа. Тия работи са най-лесни, но ти не можеш да се самовъзпиташ така. Мога да ти кажа къде има пари и като те пратя, ще ти кажа: „Еди-къде си има заровено имане. Иди и вземи колкото искаш“. И ще проверя после, че си извадил всичкото имане и си го скътал. Ако извадиш всичкото имане, теб не те очаква добро. Ще вземеш колкото ти трябва. Че в живота не е ли така? Един богат търговец – милионер ти казва: „Вземи си от касата, колкото искаш!“ И дава ти ключовете. Ако вземеш всичко, втори път ще има ли кредит? Вие мислите, че всичко е произволно. Господ като не ти дава богатство, Той вижда, че още не си готов. Ако ти го даде, ти ще се развалиш. Не че не иска, може да ти даде, но Той иска да те опита. Та пред вас седят големи възможности. Тия възможности ги е дал Господ. Вие сте чели притчата за талантите, казана от

Христа. Че това са възможности, които съществуват. Всеки ден имате тия възможности. Днес Господ ще повика някого от вас и ще му даде един талант, на друг 2, на трети 3, на друг 4, на някого 5. А после може би ще дойде след година и ще те повика. И онзи, който е спечелил, още ще му придаде. А онзи, който имал един талант и не е работил, не е спечелил, за него ще каже: „Вземете от него“. Та вие съзнавате някой път, че не сте много талантливи. Хубаво, ако сте талантливи, ако имате много хубав глас, какво ще правите с него? Как ще употребите таланта си? Или представете си, че имате прозорливост, ясновидство. Как ще употребите това? Тия висши дарби, ако не ги употребявате както трябва, те се занемаряват и се спват. Аз съм забелязал, че всичките ясновидци, едни вземат повече пари, а други почват да уповават на хората и след това тая дарба не се увеличава. Че онзи, който има тая дарба, той трябва да бъде като един чиновник, който седи на своето място, на длъжността си и като срещне на пътя си някого и му казва, срещне някой мъж, който обича да попийнува, да побива жена си и му казва: „Слушай, ако ти не престанеш да пиеш и ако не престанеш да биеш жена си, след една година ще те сполетят най-големи нещастия в живота ти!“ Ще му каже малко и ще си замине. Пари няма да му вземе. Някой път това чувство има всеки; някой път вие предчувствувате. Много хора са идвали при мен и са ми казвали: „Тежко ми е! Усещам, че ще ми се случи нещо!“ – Че пророкът е дошъл. У всеки има нещо, което усеща нещата! Всеки човек има чувство на пророчество, че ако не се измени вашият живот, зле ще стане!

Има признаци, ще ги учите! Трябва да учите тия признаци. Вземете муцуната, лицето на вълка. Вземете лицето на един вол, на един кон. Ако разгледате главата на един вълк ще видите, че има голямо различие в строежа на ушите и пр. Оттам сега учените искат да се домогнат до известни знания. И ако работите, всичките тези стремежи ще се определят в разни посоки. Вече се определя съответното място. Ако се е развила речта ви, тя се определя под очите. Долу под очите има признаци за речта. Някои искат да говорят, но у тях този център не е развит, той не може да говори. Някой е музикант. Музиката е отбелязана на челото - над веждите от двете страни, по челото нагоре. Някой е паметлив. Паметта е

отбелязана в центъра, средоточието на челото. Някой е разсъдлив. Разсъдливостта е сложна способност. В основата й лежи причинността. Причинността е изразена в двете изпъкнали точки от двете страни на челото. Между двете точки на причинността по средната линия се намира изразена способността за сравнение. Въображението е изразено в по-горния край на челото. Някой е естественик, може да наблюдава. У него долната част на челото е по-изпъкнала. Това е в общи черти. Религиозността е изразена горе на главата. У религиозния горе главата е по-развита. И това дава една хубава черта на характера. Някоя мома е много срамежлива. Една хубава черта е срамежливостта. Тя се отнася до онова Божественото чувство. Тогаз у човека е развита горната част на главата. Тогаз човек има известно почитание. Тия хора, които са религиозни в правата смисъл, те имат почитание и уважение. Те почитат другите хора. Дали го заслужават или не, те ги почитат. А пък който няма това чувство, той като отиде при светията, казва: „Този светия е като другите хора!“

Какво ще пееш на онзи, който няма ухо?

Та казвам: В този свят имате да придобивате много работи! Да пеете! Не само трябва да пеете, но и трябва да смятате, трябва и да помните, да не забравяте вашите опитности. Веднъж като ви кажат, а не десет пъти да го разберете!

Някой път ще те нападнат хората, ще те опитат колко си силен. В природата има големи противоречия. И дяволът е от едната страна, а Господ е от другата страна. Дяволът като дойде знаете ли какво ще ви каже? Светии има, които са страдали от дявола. След 20 – 30 години свят живот, като дойде дяволът внесе нечисти мисли и светията си маха ръцете, не може да се моли.

Някой път сте разположени, защото добре говорят за вас. А някой път сте неразположени, защото те критикуват. Когато сте разположени, значи добре говорят за вас; някой път от земята, някой път от духовния свят, а някой път от Божествения свят. Когато Бог говори, ти ще бъдеш блажен. Когато ангелите ти говорят, ти ще бъдеш добър, а пък когато хората ти говорят, ти ще имаш един сносен живот. Та когато желаете да критикувате един човек, едновременно гледайте и себе си. Кажи си: „Ако аз съм на негово място, какво ще направя?“ Вие всички трябва да

изучавате закона на Любовта. Трябва да знаете, че Любовта не е еднообразна. Много форми има тя. Материална Любов. Духовна Любов. В духовния свят дето царува Любовта, там тъй несъобразно може да функционира, че може да се роди гордостта. А в човешкия живот, дето не царува Любовта – там ще се роди алчността. Любовта прямо в материалния свят не може да действува; тя ще действува там чрез доброто. Та на земята, във физическия свят, можете да действувате само чрез доброто, чрез Любовта не можете да действувате. Вземете и прегърнете когото и да е, целунете го, и вие ще си намерите беля на главата. Вие казвате: „Аз го прегърнах“. С целувки не става. Като го прегърнеш, ще му дадеш един кат най-хубави дрехи или наниз, или някой часовник или някоя хубава книга. Казва някой: „Прегърна ме и не ми даде нищо.“ Трябва да има нещо в ръцете си. И когато човек възпитава себе си, изберете същите правила. Той трябва да придобие нещо. Човек трябва да има нещо реално, на което да разчита. Казват: „Той е светия“. Светията на какво ще уповава? Най-първо светията всякога има едно отлично тяло, една отлична ръка, отличен крак, отличен стомах. Светията не страда от коремоболие, от главоболие , от гърди. В светията всичко е на място. Няма излишни работи. Всичкият капитал е в обръщение. Вложеният в светията капитал си има оборот и после капиталът му дава приходи. Сега някои искат да станат светии и казват: „Да ям малко, че да стана светия!“ Не! Постенето е един метод за лекуване, а пък ако искаш да станеш светия, трябва да знаеш как да ядеш, трябва да знаеш как да дишаш, трябва да знаеш как да мислиш. Това е светия! Казва някой: „Той е прежълтял, светия е станал!“ Светийството не е в това! Лицето ти трябва да има един жълтеникав цвят, но трябва да има нещо и от червения цвят малко. Жълтият цвят е цвят на мисълта, а пък червеният цвят е на чувството. Та жълтият и червеният цветове трябва да присъствуват, за да става регулиране на цветовете. Има някои цветове, които не са естествени за човека.

Някои казват: „Дайте ни един метод!“ Да ви дам един метод. Като станеш сутринта, хвани се за ухото, долу при меката част, висулката и почни да мислиш защо Господ създаде ухото. Това за цяла една седмица. Ухото ще се хване не горе, а долу, меката

част. Тая мека част, това е мястото на живота. В меката част функционира животът. Тя е онзи благородният елемент на човека. Когато тя изчезне, съкращава се животът. Тия хора, които нямат тая меката част, имат много къс живот. И няма разположение в тия хора, у които тая, меката част е в голяма степен изядена. А пък когато тая мека част е дълга, то човек е много разположен, магнетичен. Това е едно благо. Като хващаш тая мека част на човешкото ухо, тя трябва да се удължи. Сега някои имат голяма алчност. Голямата алчност разваля ухото ви, изопачава ухото. То е един опит. Има метод, как да поправиш устата си, очите си, веждите си като пипаш някои места. Възпитанието трябва да почне оттам. Някои искат да се концентрират. Че върху какво ще се концентрираш? Да мислиш за Бога? Какво ще мислиш за Бога? Ти за да мислиш за Бога, трябва да имаш отношение, да Му дадеш всичко. А пък ти не си готов. Ти искаш Господ постоянно да мисли заради тебе. Той, Господ отдавна е направил всичко, Той се е пожертвувал. Но Господ не иска някой като отиде при Него, да Му служи наполовина! Той иска всичкото! И когато не отдадеш всичко, ти не можеш да идеш при Бога! И докато не отдадеш всичко на Него, ти не можеш да имаш това, което искаш. Понеже ако Бог ти даде тъй както ти разбираш живота ти винаги ще се намираш в едно противоречие. Смисълът на живота седи в това: Когато всички хора имат правилно отношение. Тогаз ще дойде Царството Божие на Земята.

Та сега хванете си ухото! Някой ще каже: „Това са детински работи!“ Хванете си ухото (Учителят хвана с палеца и показалеца на дясната си ръка, меката част на дясното ухо. Всички направиха същото.) Като се хванеш, ще кажеш: „Глупав съм бил!“ Че щом не разбираш нещо, ти не си ли глупав? Щом вършиш нещо, което не разбираш, ти не си ли глупав? Като пипаш ухото си, да ти стане радостно и весело, че Господ ти е дал едно украшение. Всяка сладка дума чрез ухото да я схванеш. Най-хубавите работи през ухото ще ги хванеш. Аз не говоря за едно ухо механически направено. Но като се пипаш за ухото ще мислиш, че то е направено от Бога и че чрез него може да възприемаш всички хубави неща. Като се пипаш за ухото Господ да знае, че ти мислиш за нещо, което Бог е направил. Да мислим за Бога! Ние

трябва да Го обичаме! И всичко онова, което Той е направил, ние да го имаме присърце.

Сега коя мисъл остана, какво запомнихте от казаното? Първото нещо: Онова, което имате досега е хубаво. То ви е служило досега. Но в бъдеще, всеки ден Божественото носи нови неща! Казвам: Ние сме пътници, които вървим по един път и всеки ден няма да бъдем на същото място. Днес на едно място, утре в друго положение. И затова животът ни се изменява. И като остареем, това показва мястото, догдето сме достигнали, а младостта показва отгде сме започнали. Старостта показва, догде си дошъл. Старият е дошъл до брега на морето. Какво го очаква? Вече не може да ходи свободно, а си в лодката, на парахода. Ще се ограничаваш. Не можеш да ходиш гдето искаш. Старият е влязъл в морето и затова е стар. Ограничен е. Тогаз ще се ограничиш. Старите хора се ограничават. И да иска да има свобода, не може. Младият е излязъл от парахода. Старият е направил един кръг от 20–40–100–120 години и е отишъл на другата станция (Фиг. 1).

Та казвам: Религията не е за да мислим къде ще отидем на небето. Религията е едно Учение за облагородяване на ума и сърцето. Трябва да се освободите от тесногрърдството, от гордостта. Като почнеш така да разсъждаваш, ще знаеш, че всяко нещо, което Бог е направил, е разумно, и че всяко нещо, което Бог е допуснал, е разумно. И от това гледище всяко нещо, което е станало, разглеждайте го защо е станало. То не е безполезно. То е безполезно втори път да минаваш през тая опитност. Всяко нещо, което е станало, е полезно. Всяко нещо, което става в света, е на място. Ние сега спорим, че наука не ни трябва. Ние много малко знаем! Не е ли хубаво да бъдеш един художник, да знаеш как да рисуваш? – Не е ли хубаво да бъдеш един музикант, не е ли хубаво да бъдеш един математик, да бъдеш един естественик? Не е ли хубаво да знаеш как да плаваш, да знаеш как да хвърчиш? Има хиляди работи, от които се нуждаем. И цялото човечество се подтиква. Този съвършеният човек Бог

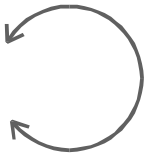

Фиг. 1

подтиква своите деца да желаят всички тия работи да ги постигнат! И Бог те приготовлява сега за онова бъдеще, което утре ще ти даде. Бог ще ви даде нещо. Готови ли сте вие затова? Бог когато ще иска да прати някой човек за дадена работа, ще прати кроткия. Сприхавия ли ще избере? Сприхавия на друго място ще го прати. И той е потребен. Имате пелин. Пелина не можеш да го пиеш, но за треска и за стомах можеш да го пиеш. Те и най-лошите работи и те си имат своето предназначение. Сега турете си мисълта, че всичко онова, което става в живота е полезно. В Писанието има стих: „Всичко онова, което се случва на ония, които обичат Бога, ще им съдействува за добро“. Ако вие обичате да учите, ще бъде Бог с вас. Светските хора, които учат, Бог е с тях. Във всички области ония хора, които работят и учат, Бог е с тях. А които не учат, може и религиозни да са – Бог няма да бъде с тях. Ако някой е религиозен, Бог е с него, но да е религиозен както трябва. Там гдето присъствува Бог има успех. А пък там, гдето Той не присъствува, няма успех. Там, гдето Бог присъствува има радост и Той като дойде превръща скърбите. Той няма да превърне всичките скърби, няма да ни освободи от всичките скърби, Господ ще ви научи всички скърби, които идат, да ги впрегнете на работа.

Основната мисъл сега коя беше? Най-първо ще съзнаваш, че в природата има голямо противоречие, което хората са създали и ще гледате, това противоречие по какъвто и да е начин да го изправите. Света няма да изправи, но да се освободим от това противоречие. Ние имаме вътрешната възможност затова: Понеже Божественото е в човека, можем да се освободим!

Колко пъти съм ви казвал: Някои имате ревматизъм, нали? Търсите лекар. Лесно се лекува ревматизъма. Не знаете ли как се лекува? Още не знаете ли? Ще накараме 5 –6 пчели да ви ожилят. Който от вас има ревматизъм, да накара 5 –6 пчели да го ожилят, да ги раздразни и да го ожилят. – /Коприва не може ли?/ – Пчелата е по-добре. Съвременните лекари правят следното: Има места гдето развъждат 50 милиона пчели, около 1000 кошера. Та има момичета, които държат тънка попивателна хартия и хващат тия пчели, те ожилят книгата и като ожилят книгата 10-15 пчели, тая отрова, мравчената киселина я изваждат после и лекуват с нея

ревматизъма и други болести. Ти имаш пчели и страдаш от ревматизъм. Тук имаше една сестра, която страдаше от ишиас. Тя ми каза: „Учителю, осакатях“. Казах й да отиде при кошера и да раздразни пчелите, и като я ожилиха, изчезнаха болките.

Та казвам: С друго лекуване не върви така лесно. Който има ревматизъм, ишиас трябва иначе 2-3-4 години да го лекувате. Ще викате лекар, излагане на слънце и пр. И то е хубаво

Та каквито болки имате, те могат тъй лесно да се поправят, както пчелите могат да лекуват ревматизъма.

Та противоречия има в природата и тия противоречия трябва да ги изучавате.

Отче наш.
6 ч. 35 м.

Гимнастически упражнения.

XVI година.
2 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 30 септември 1936 г., сряда, 5 ч.с.
Малко облачно. Времето меко и тихо.
София - Изгрев.

ПЪТ, ИСТИНА И ЖИВОТ

Добрата молитва.

Кои са основните положения на миналата лекция? (Един брат ги изложи.)

Сега ми кажете: Защо противоречието за едного, не е противоречие за другиго? Вземете една детска дреха, не представлява противоречие за самото дете, но ако един възрастен човек иска да облече тая дреха, ще се намери в противоречие. Има ли нещо лошо? Няма нищо лошо! Това е едно несъответствие, че малката дреха на малкото дете не може да стане дреха на възрастния. Това е едно механическо изяснение. Някой път ние виждаме, че някои неща са лоши. Не е лошо, но то е едно несъответствие. Има нещо лошо в света. Например, заболи те зъб. От какво произтича това? Някой път присъствието на някой елемент образува болка, а отсъствието на някои неща пак става причина за болка. Присъствието на някой елемент става причина да се появи радост и да си здрав. А пък отсъствието на някои елемент, може да роди болест, това което наричат хранителни вещества. Хранителните вещества не са още изучени. Сега, съвременната наука казва, че кислородът поддържа горенето. Тъй е повидимому. Но кислородът е само проводник, а горенето иде от другаде. Сега няма какво да спорим. Проводник е кислородът. И като знаем този проводник, ще знаем, че той води другото, което не знаем. И ще знаем, че това, което иде чрез кислорода, поддържа горението. Сега всеки един човек на земята е един елемент. Има известни хора, които като дойдат при тебе, веднага ще произведат в тебе горение. Сега изучавайте нещата като ученици. Вземете един елемент: младата мома е елемент. Момата в дадения случай е кислород. Тя като дойде при един момък, който е водород, тя ще произведе в него веднага повишение

на температурата. Можете да констатирате това на физическото поле. Измерете температурата му преди тя да е дошла и след нейното идване. Кислородът значи е повишил температурата му. Сега това са научни работи. Ще каже някой: „Как ще повиши? Може ли една мома да повишава температурата?“ Повишава! Той става по-пъргав! Сега тия, които изучават насекомите, виждат какво е движението им при обикновената температура. Колкото се повишава температурата, увеличава се и движението им. И обратно. Това е до известна граница. Колкото по-голяма температура има човек, толкоз той е по-пъргав. Някой, който няма температура, е студен, не се движи, индиферентен е, няма идеал. При индиферентния турете младата мома, кислородът, и веднага той ще стане друг! Сега питам: Всичкото това, което младата мома произвежда в младия момък, в момата ли е, момата ли го произвежда? Тя даже някой път не подозира това, което тя произвежда. Той гори от четиритях страни, но тя не подозира. Но тя е станала причина за повишение на температурата му, той да гори. Тогаз се събират майка му, баща му и се питат: „Какво да се направи?“ Той казва: „Изгори ме! Изгори ме!“ Сега като се разисква за тия работи, вие имате съвсем повърхностно понятие. Казвате: „Той се е влюбил. Тича подире й!“ Как няма да тича! Ще тичаш и оттатък ще минеш. Аз веднаж забелязах един земледелец впрегнал каруцата с кон и кара бързо. Тичат конете му. И отподир една крава и тя тича! Каруцата тича и кравата тича подире й! Гледам, тя не е вързана. Не съм видял крава да тича така подир каруца. Направи ми впечатление. Обърнах се, видях, че телето на кравата е вътре в каруцата, и тя горката тича. Тича и реве! Мучи отподир! Сега някой ще каже: „Празна работа е това“. Има нещо, което свързва тая крава с телето. А пък този човек взел телето и кравата върви, инак да я върже с въжето няма да върви. Има нещо, което е запалило кравата и тя тича отподир. Такова е положението на младата мома и момъка. Момата е телето. Ние трябва да говорим на един разбран език. Да знаеш какви сили действуват, какъв проводник са момъка и момата, да имаш едно правилно понятие за онова, което е. Онова, което заставя човека да тича, то е извън самия човек, т.е. не е в този човек, когото ние виждаме на земята. Някой път ще забележите, че сте в тялото си,

а някой път като че сте извън тялото. Апостол Павел казва: „Не зная дали бях в тялото или извън тялото.“ И в неразбирането се пораждат ред противоречия. Онзи, който знае да се справя с огъня, огънят ще има едно отношение с него. Онзи, който не знае как да се справя, огънят ще го изгори. Има един огън, който гори, а има един огън, който не гори. Изгарянето седи в онова неестествено положение, в което хората се намират. Тая мома, след като стане на 40-50-60 години, тя изгубва своята сила. Тая мома, която е повишавала температурата на тоя млад момък, като стане на 70-80 години, никак не повишава тяхната температура. Значи изменила се е вече. Старата баба същата ли е? Не е същата. Има останало нещо в нея същото. Тя казва: „В сърцето съм млада“. Сърцето й е младо. Но както сега се изявява, оная мисъл я няма. Като мома тя е мислила за едно, а пък сега за съвсем други работи. Тогаз е мислила как да намери някой момък. А пък сега мисли как ще я погребат, дали ще има пари, дали ще й поливат гроба и после като умре, къде ще отиде.

Казвате: „Говорете ни за небето! Какво е там? Как се говори на небето? Какво нещо е небето?“ Казвате: „Кажете ни за добрия живот!“ Как ще говоря за добрия живот, ако не сте го опитали, ако този живот не функционира във вас?

Фиг. 1

(Фиг. 1)Сега тая линия АВ, ако е еднакво тънка, значи тия сили действуват равномерно. Чрез тая линия вие можете да изпитвате характера на човека. Вземете един косъм на жена или мъж. И ако пръстите ви са чувствителни, прекарайте пръстите си по косъма и вие ще знаете какъв е характера на човека. Ако този косъм е гладък, това вече определя характера на човека. На някой човек на когото характерът е бамбашка, ще видите, че и косъмът му е бам-башка. Какъвто е човекът, такъв е и косъмът. Той показва ония основни черти, които човекът има. Но сега да кажем, че тия линии в своята част към А се разширява, на какво ще го отдадете? Ако носът на човека отгоре е тесен, а отдолу се разширява, какво показва това? Показва, че в това разширение има повече енергия. Ония хора, на които носът е по-широк, те имат повече енергия. Те са енергични, пъргави. В тях

има живот. А пък ония, на които носът е тънък и тесен, те нямат този живот. Те мислят, но една такава енергия няма у тях. Вие казвате: „Какво означава носът?“ Ще изучаваш своя нос. Ще пипаш носа си. Ако видите, че носът ви е широк, имате енергия. Ако започне да се стеснява носът ви долу, намалява се енергията ви. Какво ще правите? За да се стесни носът ви, вие най-първо не мислите право, не чувствувате право и не действувате право. Ще почнеш да мислиш право, да чувствуваш право и да действуваш право. И ще почне да се разширява носът ви. Сила е складирана в него. Вие, които нямате наука, и учени и професори има, които не знаят какво означава носът. Природата заставя човека: ти седиш и си хващаш носа и не знаеш защо. Уж отвътре някаква слиз, някакво вещество трябва да излезе и хванеш носът си. Ако природата не те накара да правиш това, ще ти се случи най-голямото нещастие, защото си намислил да направиш нещо, което не е разумно. Тогаз ще опънеш носа и ще почнеш да мислиш право. Или ще се хванеш за ухото, или за носа си, или ще се наведеш в някоя посока, или ще клекнеш, или ще си подвижиш пръстите, ще направиш някое движение и според това движение ще ти дойде една мисъл, ще дойде едно правилно решение. Ако клякането ти е правилно, то и мисълта ти, чувството ти и постъпката ти ще са правилни. В това движение има разумност. Някой ще каже: „Аз мога да правя каквото искам.“ Ти можеш да правиш каквото искаш, никой не може да ти забрани, но да знаеш, че всяко движение, мръдване, ще произведе един микроскопичен резултат. И щом движението е добро, ти можеш да бъдеш сигурен за резултата.

Дойде при мене една млада мома, която боледуваше. Казах й: Ще ти дам един метод да се лекуваш. И не очаквай големи резултати. Ако приложиш този метод, след година ще дойде едно микроскопическо подобрение на здравето. И щом то дойде, то законът сам вече работи по-нататък.

Има хора, които треска ги хваща през ден. Тресе ги през ден. Щом мине треската, температурата, в тебе се заражда едно желание да ядеш – глад. Тая треска, която те кара да ядеш, тя отива с месеци, 2-3 години. На другия ден след треската се наядат. На третия ден пак те втриса. Пак минава треската, пак

ядеш и т.н. Ще кажеш: „От какво произтича това?“ Съвсем е друг характерът на този глад. – Не яж! Нищо повече! Опитай се малко да постиш! С този глад и с това ядене ти поддържаш треската! После, някои болести, някои болезнени състояния не идват така изведнъж. Болестта започва да идва малко по малко, като едно неестествено състояние, и накрая се появява болката. Ти мислиш, че като дойде лекар и като даде лекарство, болестта ще си отиде. Най-новите изследвания показват, че болестта ще я повърнеш по същия начин назад. Има лекари-магнетизатори, които лекуват с ръцете си. Той ще направи известни магнетически паси и ако ти си страдал от хроническа болест от 10–15 години, болестта ще се влоши. Ти имаш силна криза. Като минеш нея, после ще дойде втора криза, тя ще бъде малко по-слаба. После могат да минат 1000 кризи. После ще дойде най-малката криза и болестта ще си излезе. Този закон навсякъде съществува. Вие не можете да поправите живота си изведнъж. И не можете да го развалите изведнъж.

Та казвам: Когато работите във всичките направления, започнете с малките работи, които да усвоите. Нещо, което знаеш, положително да го разбираш, а не да мислиш, че го разбираш.

Например, как ще произнесеш думата „благост“? Ония, които са създали азбуката, не външния знак, но това, което трябва да изкажеш – те са били много умни. Те са разбирали природата. Първите хора, които създадоха езика, те са гении от първа степен. Сегашните хора, колкото и да са учени, не могат да се сравнят с тях. Чудни са съвременните хора, като казват, че ние съвременните хора сме по-умни, отколкото първите хора. То е възможно само в този смисъл: Един грънчар като прави грънци, първите му грънци няма да бъдат толкоз хубави, те са по-прости. И постепенно той ще ги прави по-хубави и последните гърнета ще бъдат най-хубави. Същото е и за художника. Първите му произведения, колкото и да бъде той гениален, ще бъдат посредствени. А пък после, след 10–15 години, той ще нарисува най-хубавите си картини. Та сега тия хора, които съществуват на земята, зависи от коя възраст са. Тия художници са направили това гърне, но зависи от коя възраст е. Ти си картина направена от художник, но всички картини не са направени от художника

едновременно и нямат еднаква цена. Ти казваш: „Господ направил човека“. Изведнъж даваш един замах. Че как като те е направил Господ, ти да си в това състояние! Ти може да си едно копие. Аз говоря за тялото. Тялото може да е едно копие. И тялото трябва да се подобри. Вие, които нямате начин за наблюдение, не сте наблюдавали, не сте посветили 3–4 години да изучавате тялото, да видите къде се крие тайната на човека. Като погледнеш челото на човека, да видиш дали е търпелив или не, дали е талантлив или не, дали е музикален или не, дали е умен или не. Той може да се показва, че е търпелив, но ако го няма този център на челото, той не може да прояви търпението. А при друг на челото има едно място, издадено и той е търпелив, съобразителен.

Някой казва: „Аз го нямам“ – Можеш да го имаш! Вземете сега следния чертеж (Фиг. 2). Какво е това състояние? –Това е една вдлъбната паница. Тая паница не можем ли да я направим изпъкнала? Можем! Ако направиш вдлъбнатата страна да изпъкне навън, тогаз изпъкналата страна ще стане вдлъбната. Когато нещата ги направиш изпъкнали, то други ще станат вдлъбнати и обратно. Сега вие психологически не можете да схванете какво е отношението на една изпъкнала повърхност и на една вдлъбната, или какво е положението на едно вдлъбнато и на едно изпъкнало състояние на човека. Едно вдлъбнато и едно изпъкнало състояние на човека се различават. Във вдлъбнатите неща винаги ще намериш нещо за ядене и пиене, вода, всичко. А пък в изпъкналите неща има суша. Ако искаш нещата да бъдат сухи, търси изпъкнали неща. Там няма влага. Във вдлъбнатите места нещата са влажни, гният, а пък в изпъкналите места няма гниене, има изсъхване. При възпитанието вие искате да измените себе си и казвате: „Аз ще се помоля на Господа!“ Ти си станал влажен. Можеш да се простудиш. Господ ти казва: Стани изпъкнал! Тури изпъкналото на себе си и веднага настава суша. – „Нямам разположение сега. Как ще направя туй нещо изпъкнало?“ Какъв е законът на смирението, как да се смири човек? Какво е състоянието му? Той

Фиг. 2

трябва да се вдлъбне, да стане паница. Та хората тая паница да я употребят за ядене. Щом станеш паница, хората да турят лъжицата си в нея. Ти ще изучаваш характера на хората. Този богатия човек няма да подозира, че ти си смирената паница. Той всичко ще тури вътре. Ще я хваща с ръцете си и ще му е приятно. И ти ще го изучиш.

Сега вие обхода трябва да имате. Сега искаш да се запознаеш с някой човек. Има бедни хора, които спъват своя прогрес. Те са крайно любопитни и наблюдателни, но не знаят как да наблюдават. И като влезат и погледнат, те произвеждат такова впечатление, че този господар усеща, че онзи иска нещо и се събира в себе си. Онзи не го предразполага. Та има известно място в човешката глава, че ако някой тури двата си пръста на това място и ги отпусне, ти ще бягаш така, като че отзад те гонят 100 мечки. (Учителят посочи центъра на страха върху главата, странично върху главата) Войниците като кажат:„Кавалерия, неприятелят иде!“, и всички бягат. А никаква кавалерия няма. Тая област произвежда това. Центърът на страха е отстрани на главата. Като бутнат някой център на главата ти, ти се докачаш. Като бутнат друг център на главата ти, ти мислиш. При друг център ставаш смирен. Тия състояния не са още истински състояния. Някой път мислиш, то не е още истинско състояние. Истинско състояние е, когато страхът не може да ти действува. Ти можеш да знаеш, че страхът може да те излъже. Не, че не трябва да го вземаш под внимание, но ще научиш езика на страха. Ако този страх ти казва нещо вярно, ще го приемеш, но някой път не показва вярно. Ще извикат: „Вълк иде!“ Няма никакъв вълк. Ще извикат: „Куче иде!“ А няма никакво куче. То е лъжливият език на страха. Извикат: „Хайдути идат“ , а няма никакъв хайдутин! Какво ти говори например стяженолюбието? Някой път то ти казва: „Сега ще ти донесат 20 – 30 000 лева“. Нищо не ти донасят! То е лъжлив език. Трябва да научиш езика на стяженолюбието.

Най-първо изучи как започва у вас гордостта. Ти седиш и мислиш, че хората не те обичат. Не е лошо това. Но трябва да изучаваш езика на човешката гордост. Виж в тебе има ли нещо, с което ти се повдигаш. Гордостта повдига човека. Трябва да се повдигне човек. За да излезеш из калта, из водата, из влагата, все

трябва да дойде гордостта; и ще излезеш из калта, из водата, из влагата, все трябва да дойде гордостта и ще излезеш навън, ще се повдигнеш. Гордостта е извършила най-хубавите работи в животинското царство. Гордостта е най-високият морал на животните. Най-високият морал, който животните са създали е гордостта. У животните има гордост, която не можете да си представите. Кучето, като тръгне, дигне си опашката, има гордост. Гордостта на животните едва съставлява основа на човешката справедливост. В гордостта има подтик за справедливост. От гордостта трябва да влезеш в справедливостта. Ти не можеш да се справиш със своята гордост, ако не разбираш справедливостта. За да моделираш човешката гордост, изисква се да й туриш малко страх. Ти за да възпиташ горделивия човек, за да възпиташ един горделив човек, трябва да го обичаш.

Горделивият човек мисли. Той много мисли за себе си, но в него има и доста знание. Всички нещастия, които идат в света, показват, че има една неестестественост: Ти си повече страхлив, отколкото трябва! Ти си повече горделив, отколкото трябва. Ти си станал повече милостив, отколкото трябва. А пък някой път може да си станал и по-малко отколкото трябва. Има една норма, при която човек никога не съжалява. Да знаеш да пазиш своето достойнство и достойнството на другите. Младият, когато дойде един стар човек, да стане и да му даде място. То е разбрано достойнство. Достойнството зависи от честолЮбието на човека. Юпитер още не е там достойнството на човека. Достойнството зависи от разбирането. Ти искаш да бъдеш достоен. С Любов не можеш да станеш достоен. И Любовта трябва да мине през проводника на гордостта. Гордостта не е толкова лошо чувство, за да произведе в човека онова състояние на достойнство. Щом мине Любовта през гордостта, ти вече разбираш какво нещо е достойнство. Значи, удостоил си се, Значи един човек, който в съзнанието си може да възприеме знанието. Онова, което ще му даде, може да го цени.

Трябва да се пазите като се сближавате. Една млада сестра ми каза: „Иде ми да бягам!“ Като се сближите, вие се обезценявате. Обезценяването от какво става? Най-първо ти цениш един човек и после като се запознаеш с него, обезцениш

го. Първоначално защо си го оценил и втори път защо не го оценяваш? Вие обезценявате не само хората, но обезценявате и духовете, които ви помагат. Обезценявате и Божията благост. Казваш: „Господ ме е забравил“. Ти туряш това, което не е. Ако те е забравил Господ, размишлявал ли си кои са причините за да те забрави някой? Аз вземам думата в обикновен смисъл. Някой път сме засегнати. Нямаме малките блага, които са ни необходими. Казваш: „Забравил ме е Господ“. Ти си болен и нито глас, нито слишане! Помолете се! Все таки, като се помолиш, едно микроскопическо подобрение ще има. Можеш да направиш опит. Боли те зъб. Нищо не му туряй. Помоли се вечерта. Болката няма да престане, но сутринта като станеш, ще видиш, че наполовина ще те боли. И като измериш температурата с инструмент, ще видиш, че топлината се е намалила. Всяка болест произвежда анормално горение. При тия болести, които се зараждат в човека, има малки астрални същества, които влизат в човека и го ядат, както червеите ядат дърветата. Дойдат в зъба и го ядат. И ако разгледате, ще видите, че те са малки червейчета. Китаецът бръкне в устата ти и извади някой червей от устата ти. Че трябва да има знание! Набъркате с пръсти си и ги изкарате! Колко ви струва знанието! Вие се оплаквате. Доста оплаквания! Знание ви трябва! Ти си беден. Заслужаваш го. Ти си достоен да бъдеш беден. Не че е наказание, достоен си! Защото Господ те опитва доколко си търпелив и умен. Иска да те оцени. После те прави богат. То е една привилегия. Но ако не разбираш сиромашията. Не можеш да разбереш богатството. Какво ще разбереш от сиромашията? Представете си, че всички са те оставили и ти си сам. Никой няма при тебе. То е едно лъжливо понятие, че никой няма при тебе. При тебе тогаз има повече хора, отколкото ти мислиш. Ако живите хора ги няма, то всичките умрели хора са при тебе. И нещо ще ти кажат: „Не се бой! Тая работа ще се уреди!“

Сега към предмета, към научния предмет. Минавате и ще минете през опитности. Някои ще минат през малки опитности, а някои ще минат през много големи опитности. Ще дойдат известни изпитания, те са дадени. Вие сте в Школата вътре. Целият свят е в Божествената Школа и на всеки човек е даден известен предмет за проучване. На тебе е даден предмета сиромашия да го изучиш

– от какво произлиза тя, кои са добрите и лошите страни на сиромашията? Има една сиромашия, която е отлична, и друга, която е много лоша. Сиромах си и роптаеш, недоволен си. Или пък сиромах си и си топиш сух хляб във вода, разположен си, здрав си, мислиш добре, умът ти, сърцето ти функционират добре. Има прозорци на гащите ти, скъсани са. Няма нищо! В България между американците има един философ американец, когото аз го харесах. Той и жена му бяха противоположни. Жена му беше скържава, а той с широко сърце. Тя е докачлива, тя като готви той я бутне и тя се сърди. Неколцина от учениците той ще ги задигне и ще ги гощава, а тя в кожата си не може да се побере. Той я дразни. Хумор имаше в него. Той всичко правеше: влиза в къщи облечен с хубавите си парадни дрехи и взема четка, и с тия дрехи почва да маже. Тя се докача: „Какво правиш?“ казва тя. Той й казва: „Ол райт! Няма нищо, ще ги изчистя! Нека да измажа стаите!“ Та казвам: Да замажеш стаята и да изцапаш хубавите си дрехи е за предпочитане, отколкото да пазиш дрехите си чисти и да се тревожиш отвътре. Дрехи всякога ще имаш. За външните неща не се безпокой! Защо? Докато има хора на земята, трябва да знаеш, че половината от хората мислят като тебе и всеки може да ти помогне. А пък ти се обезсърчаваш гдето не трябва. Половината от хората са против вас и половината са с вас. И като срещнеш някой човек, който ти е направил пакост, ще срещнеш някой човек, който ще ти помогне. Но работата е, че като срещнеш някой лош човек, то очите ти са отворени, много си буден и като дойде добрият, хване те дремка и ти заспиш. Замине си добрият и после пак дойде лошият. Не, след като дойде страданието, очите ти да са на четири отворени, понеже ще дойде доброто. Доброто, което иде, да не го пропуснете! Тия неща трябва да ги проверите. Ако не ги проверите, то вашата вяра не може да се усили.

Хубаво, сега ще изучавате стиха, гдето Христост казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“.

„Аз Съм Пътят“. В този път трябва да знаеш как да постъпваш.

„Аз Съм Истината“. Пътят е как да постъпваш. Истината какво означава? Ще преведеш. Истината трябва да те накара да обичаш тъй както трябва.

„И Животът“, значи да мислиш. Защото Животът ще те накара да мислиш. Животът не е удоволствие. Индусите мислят, че Животът е голяма тяжест за човека. И всички искат да се освободят от живота. Животът ще те научи да мислиш. Христос казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“.

„Аз Съм онзи Път, който научава хората добре да постъпват. Аз Съм Истината, която научава хората как да обичат. Аз Съм Животът, който научава хората как да мислят“.

„Аз Съм Пътят, Истината и Животът“. Като влезеш в този Път, ще постъпваш добре, ще работиш добре. А пък щом влезеш в Истината, ти не можеш да стоиш индиферентен, ти всички хора ще обичаш! Това е Истината! А пък щом влезеш в Живота, ти ще мислиш с всички хора и отвсякъде хубавото от тях ще вземеш. Тъй изтълкувани тия думи, вече имате една идея. Тъй е разбирал Христос. Но Той е турил това в иносказателен смисъл.

Та казвам сега: Вие сте в Школата. Някой път казвате: „Какво сме научили?“ То е един път. Разрешавайте най-малките изпитания, които имате, които ви се дават.

Тук един брат е написал какво нещо е храносмилането. (Учителят взема от масата и чете една от направените теми „Службата на храносмилането“) – Храносмилането е само един проводник. Житото, което вие вземате като храна, то е само един проводник на онзи, Божествения Живот, който ще дойде чрез житото да работи. Ако вие се храните само с ябълки, ще имате един живот. Ако се храните с круши – друг живот. Ако се храните с боб, ще имате бобов живот. Ако се храните с леща – лещов живот. Ако се храните с месо, вие не можете да имате онзи, идеалния живот. Днес само разглеждат хранителните вещества. Не! Аз разглеждам доколко храната е проводник на живота. Кой е добрият живот? Животът е добър за мене, когато животът е проводник на Божествената Мисъл. Под думата „живот“ аз разбирам: животът да е проводник на Божествената мисъл. Сега някои от вас имате нужди. Някои са млади, някои са стари. Вие имате нужда от едно знание, от проводници, да влезете в свръзка

с Бога. Но не тъй по вашему както разбирате! Вие трябва да виждате Бога в тия противоречия. Страх ви е от змията. Престанете с този страх! Регулирайте този страх! Ако не можете да бутнете една жива змия, то някоя замръзнала змия. Научете се на безстрашие! Бутни я! Или това, което ти е неприятно иди, побутни го, изследвай го, виж защо ти е неприятно. Не знаеш далечната причина!

Та казвам: Сегашното ви знание за Бога, дръжте го! Всеки ден, ако вие не внесете във вас нещо ново, вие губите. Всеки ден трябва да внесете в себе си една нова Божествена мисъл. Непременно трябва с мисълта си да обиколите. И всеки ден едно малко Божествено чувство, желание трябва да добиете. И всеки ден трябва да придобиете една Божествена постъпка! То е обновяването на живота! Нещастието на хората от какво зависи? Преди година-две идва един и ми се оплаква. Много е смирен. Казва: „Много е лошо положението ми. Не зная какво да правя. Съвсем съм обезсърчен". Той иде за да му покажа един начин, да му помогна. Аз го наблюдавам сега. Казвам му: Ще ти помогна. Той излезе навън. Идва друг някой и първият му казва: „Махни се от тук! Иди че работи!" Казах му: Така не се говори! Че и аз мога така да говоря и аз бих могъл да му кажа така! Той не знае как да постъпва. Гледам бедните като ги туриш някъде, стават надменни. Като дойде някой брат може да ти е неприятен, но ще се обхождаш добре с него! Обхода трябва да имате! Всинца тук искате да се покажете. Вреди това! Ако не се обхождате добре, той ще се обиди. Някой иска вода. Можеш да кажеш: „Махни се оттук! Нямам вода!" Защо да не му кажеш тихо: „Седнете! Ще ти услужа! Сега имам малко работа." Като не си разположен, кажи му: „Много съм занят. Аз ще ти услужа. След малко ще ти донеса вода! Седни на стола!" Ще опиташ себе си. Някой човек като дойде, то е пратен, Господ те изпитва чрез него, нищо повече! Всякога всички вие сте на изпит. И добрите и лошите те изпитват. Някой като дойде ти казва: „Аз те разбрах вече!" Сега не искам да се критикувате. Сега вие имате един метод, който педагогически не е правилен. Не искам от тук да вземам примери. Тук има доста примери. Отлични екземпляри има. И ако ми искат от Невидимия

свят примери, мога да дам оттук. Някои сте много добри екземпляри за Небето. Трябва някого от вас да го поставим на служба. Да обидите един човек, вие сте специалисти затова.

За вас е потребно знание! Потребно е за състоянието на вашия ум, за състоянието на вашето сърце, потребно е и за вашата воля. Вие можете да четете, който и да е автор. Но тия автори, които са писали, как са писали? Например, как е писал Давид псалмите? Вие мислите, че Давид е седнал на масата като някой писател и взема перото и дращи. Не! През каква опитност е минал той! И тогаз пише. Той пише и чувствува човекът. Но ти казваш: „Аз искам да напиша нещо. Искам да напиша роман." Че как ще го напишеш? Той може да напише един хубав роман като се ожени, като роди деца и като дойдат всички тия опитности да ги опише. Човек да напише един верен роман, да опише това, което е приживял. Вие всички сте писатели. Аз ни най-малко не съжалявам, че двама души се карат. Аз съжалявам, че те като се карат, вие не пишете. Като се набиеш, нахукаш, като се върнеш в къщи, напиши как си го нахукал. То си има известна правдоподобност. За да му се караш, има си повод. Той взел на заем и казал, че ще ги върне и после те лъже и казва: „Нямам!" Ти кипнеш и почваш да му четеш морал. Хубаво е. Ще му четеш всички обществени молитви. И тогаз той те обрал най-хубаво.

Нали имате вяра. Някой път вътре ще дойде едно състояние, което е опасно. Едно състояние, през което светиите са минавали. И вие ще минете. Още не сте дошли до него. Ето това състояние: Светии, които 20–30 години са се подвизавали и са мислели, че са завършили вече и са мислели да отидат при хората да им говорят, после плачат и казват: „Отиде вече всичкото!" Тъкмо се молиш, имаш едно хубаво състояние и ще ти дойде една такава лоша мисъл на края, че всичко разваля и казваш: „Откъде този дявол!" Тогаз вие приличате на турците. Те имат обичай: турчинът ще се измива 10–15 минути, ще измие ушите си, ръцете си, лицето си, врата си и пр. и ще направи намаз (молитва). Но случи се, че се отпусне. И като се отпусне, разваля се молитвата. Той ще отиде пак наново да се измива. Та казвам: Докато човек дойде да се самовлада! Съзнанието не е всякога будно. И разваля се молитвата. И пак ще се измие той, докато съзнанието в него

уякне. Всички вие трябва да вземете тия неща предвид. Вие сте в училището. Трябва да учите. Казвате: „Главата ми побеля. Да отида аз на онзи свят“. Че на другия свят като отидеш, ще те изпитват. Тук си завършил науките си и там ще те изпитат. И така като не можеш да дадеш изпит, ще останеш между небето и земята, не те приемат в училището. Оставаш там година, две,три и после пак трябва да се върнеш назад на земята да се учиш, за да те изпитат горе. Мислите ли, че всички, които отидат на онзи свят, са приети? Казват на едного заминал: „Иване, каква е работата?“ –„Остави се, не ме приеха, скъсаха ме на един предмет“. Скъсали някои на един, два, три, четири предмета. Седят те и чакат. Не стойте като отидете на онзи свят. Вие можете да отидете на онзи свят, но няма да бъдете в училището там. Сега аз се спирам върху законите. Аз само ви насочвам върху законите. Не се спирайте върху личния живот. – „Какво ще мислят хората заради мен?“ Може да казват, че съм лош. – „В какво съм лош?“– Най-лошият човек, който ме мрази, аз мога да го накарам в 5 минути да ме обикне. Не е мъчна работа. Ще му дам една кесия с 1000–2000 английски лири стерлинги. И всичката му омраза ще се стопи. Аз знам, че той има нужди, жена му, децата му се нуждаят. Всички ще си изменят мнението за мен. Седи някой и е неразположен спрямо мен. Потупам го, назнача го на някоя висока служба в държавата и той веднага си измени неразположението. Някой е неразположен спрямо мен, мрази ме. Аз имам красива дъщеря. Дам му я. Веднага сърцето му се отвори. Ако не даваш, работата не се оправя. Може ли с „извинете“ да се оправи? Не с извинение. Младата мома като дадеш и всичко ще се оправи. Елемент е младата мома! Един ден пак ще го накарам да страда. Тая дъщеря, която съм му дал, ще направя да умре. И той ще я погребе и след това аз ще я съживя, и пак ще живея с нея, пак ще си я взема. И ще се освободи от него. И той ще каже: „Една хубава женица имах!“ Това е, което става в света. Това е, което Бог в света прави. Дава едно благо и си го взема, за да те опита. Това са сега вътрешните страни. Както светът мисли, те са прави. Но само с това знание на света не може да напреднете. Вие можете да знаете много, но с това знание на света не можете напред да отидете. Вие няма да отхвърлите

светското знание. Ни най-малко тая опитност няма да отхвърлите. При нея ще прибавите духовното. То е по-високо разбиране на живота. Животът е един. Едното е низко разбиране, а другото е високо разбиране. Тогаз можете да намерите едно несъответствие. Че аз съм виждал светски хора, които са много щедри. Светски човек! А срещнеш някой набожен човек и искаш да ти помогне. Той е някой окултист, ще види дали е съгласно с кармата - мисли, мисли! А пък светският човек в момента изважда, човекът услужва, дава. И разписка не взема. Казвам: „Той е от нашите.“ Всеки човек, който спонтанно прави добро, той е от нашите. А пък и да мислиш, и то не е лошо.

И после, научете се да не губите ценностите. Не си изменяйте за един човек мнението. Разсъждавайте. Защото, ако при оценката направите лъжливата оценка, то и за вас ще направят такава оценка. Ценете хората! Не бързайте да си давате мнението. За 10 дни да ви дам упражнение. За 10 дена научете се да не давате никаква оценка. Да не критикувате. Не да не критикувате, обективно разглеждайте живота. Разгледайте този живот, но не влагайте мисълта, че този човек нарочно е направил това. Вие не знаете дали е нарочно. Той е направил тая картина. Разгледайте му картината. Вие казвате: „Ама че глупав човек! Рисува ли се така?“ При тия условия, при които той е рисувал картината, това може да се направи. Разглеждайте картината, но не се повръщайте да критикувате самия човек.

Или някой човек може да каже някоя дума. От думите не се съди за човека! Много пъти човек ще каже някои неща, които не трябва да ги каже. Не мислете, че всякога ние казваме това, което трябва да кажем. Научете се да слушате! Хубаво да слушате. И в хубавото слушане има следната философия: Някой човек иска да ти говори повече отколкото трябва. Ще му кажеш: „Много хубаво говориш. Имам спешна работа. Втори път пак ще те слушам“. То е учтивост. Учтивост се изисква. А пък ти кажеш: „Страшен дърдорец е този!“ Не! Ще си кажеш: „Много хубаво говори!“ Онова, което той знае, за вас може да е безсъдържателно, но той е станал проводник на това знание, което има. Нека неговото знание да мине през тебе. Нали някой път четете книга и разправяте какво писал там авторът.

Сега, да ви изведа педагогически правила. Бащата някой път не иска синът му да му каже нещо. Бащата е авторитет. При него синът трябва да бъде смирен, мнение не трябва да има синът. Ако иска да говори синът на баща си, ще му каже: „Четох една книга на виден писател и там пише така и така“. (Една котка ходи по салона и седна на един стол) Тая котка е предметно учение. Не давайте съвет на баща си. А ти хубаво го изслушай! Обичай баща си! Ако му говориш, всичкият му авторитет пада. А пък бащата като възлюби сина си, ще каже: „Учена глава е! Много ме радва!“ Пред другите хвали сина си. И синът трябва да бъде скромен. Сега някои от вас заемат положението на бащи, а други на синове. Сега, ония от вас, които са бащи, да са на положението си, а синовете да не си дават своето мнение.

Сега срещам една сестра, която казва: „Аз съм възрастна, майка съм!“ Щом си майка да знаеш, че щом постъпиш неправо, син ти може да не ти каже нищо, но вътре в себе си той схваща. Постъпката ти трябва да бъде много деликатна. Ако искате възпитание, трябва да отидете в съвременната дипломация, да видите каква изящност има в думите! Всяка дума е преценена. Той ще му държи палтото като си отива, не келнерът, а той ще му държи палтото да се облече. И ще го изпрати. Аз го харесвам това. Много е хубаво. Тия шишета са отлични, но напълнете ги с най-хубавото съдържание. Понеже вие няма да избегнете, когато и да е всички тия противоречия, които сега съществуват, ще ви сполетят. Ще дойде един ден, когато ще трябва да го направите. Направете го сега! Ти казваш: „Аз не мога!“ Но с думата „не мога“, не можеш да караш. Пак ще трябва да можеш някога. И може би при следующите условия ще бъде много по-тежко. Направи го сега! Не за хората, направи го за себе си, за ближните си, направи го за Идеалния, направи го за Бога! И всичките изпитания, които минавате, вие ги правите за три неща: за себе си, за ближните си и за Бога. Бог ви люби, ближните ви любят. Правите ги за тези три неща. И ако така правите, ще се осмислят работите ви.

Младите имат една погрешка, че казват: „Старите са извеяни“. Че кое е хубавото в света? Което не е извеяно или което е извеяно? Извеяните работи са хубави. Извеяното жито е хубаво.

Български израз има: „Извеян човек е той!“ Извеяното жито е чисто и може да стане на брашно, а пък неизвеяното жито не е още готово, има слама в него. И желая вие всички да бъдете извеяни. Човек трябва да бъде посаден, да изникне, да цъфне. То е хубаво състояние. После да завърже, да узрее и да го извеят. Като мине тия положения и стане извеян, той е един отличен човек, възпитан човек. Вие сте пратени затова на земята. Ние сме пратени на земята за да извършим Волята Божия и да придобием онова, което искаме. Ние искаме сега заплата. И в Невидимия свят не дават заплата преди да свършиш работата. Когато дойдоха учениците при Христа, поискаха единият да седне отдясно на Него, а другият отляво. Христос им каза: „Аз да дам не мога, но на които е приготвено, които са достойни“. Ще се даде на тази, които са учили и работили добре. На онзи, който не се учи и който не живее добре, няма да му се даде! Това го помнете! Няма да се даде даром. Знаете ли какво нещо е „даром“? „Д А Р“ на турски значи тясно. После имаме „ОМ“, „УМ“. Значи, че през тесен път ще минеш, за да ти го дадат, а трябва да имаш ум, за да можеш да минеш през тясното. Като ти го дадат дар, ти трябва да имаш ум, за да знаеш как да го използуваш. Ако нямаш ум, никак няма да оцениш дара. Само при отличен ум, сърце и воля ти го дават. По тесния път ще минеш, за да ти го дадат дар.

Сега ще учите. Този брат е писал темата (Учителят чете темата на един брат). Идеята е такава: След като туриш храната в устата си и почнеш да я дъвчеш, енергията която е скрита се всмуква чрез нервите и ти се усещаш укрепен. Според сегашната теория, за 4 часа трябва да стане храносмилането и тогаз да приемеш енергията. А пък ти 5-10 минути след яденето усещаш енергия в себе си. Значи част от енергията се приема от нервната система. И част от симпатичната нервна система. А храносмилането е най-низшият процес, от който се изпраща храната в организма за изграждане. Има храна за изграждането на мускулите. Дето има някъде някои отслабнали членове изпраща им се храна. Тогаз в яденето за да бъдеш умен, умни храни трябва да ядеш. Кои са умни? Ти най-първо ще заколиш една овца, която е най-умната. Но ако заколиш най-глупавата овца? Да ви се говори на окултен език. Ще каже някой: „Че как така? Че

това е страдание, нали? Страданието произтича, когато едно същество не иска да умира, то е на тая степен на развитие. То счита за благо да живее. Не му създавай нещастно положение, понеже това нещастие ще влезе в тебе. Но има животни, които са готови да умрат. Умирането е един процес на трансформиране. Това животно като влезе в тебе има желание да се трансформира в тебе. Тогаз храната е естествена. Ще дадеш на това животно много по-добри условия, отколкото има отвън. И трябва да знаете, че един ден каквото сте яли, на всички млекопитаещи, пернати, на всички ще се върнете и ще им дадете условия да се върнат на земята. Вие ще станете причина, те да се върнат на земята и да прогресират. Не само това, но Господ ще ви прати да им услужите да прогресират. Бог праща ангел на един грешен човек да му служи. Той е свързан. На вашия вол, който оре на вас, ще му служите. Ще го милвате, няма да го мушкате с остен. Тия неща са неразбрани сега. Когато дойде Провидението да ви впрегне, тогаз ще станат ясни нещата. Мислете затова време! Та на всички същества, на които имате да давате, ще се върнете да им помагате. Та към всички същества трябва да имате едно правилно отношение. Сега аз мога да взема тая котка, да я хвана за опашката и да я набия, нали? Но в нея има една човешка душа, която е влязла. Човешка душа, нищо повече! Ще слуша сега. Чрез котката слуша. Откъде този ум у нея и на стол да седне! То е едно състояние на човека. Не е животинско състояние. Не е много възвишена тая човешка душа, която е влязла. Те са души, които се нуждаят. Всички животни са сега пълни само с човешки души от разни степени. Животинското Царство е пълно с тях. За предпочитане е да живееш в една котка, отколкото вън. Вън е ужасен студ, несгоди. В една котка е все таки по-хубаво място. Та зачитайте Божия закон. Учете. Мен ми е приятно, много неща сте научили. Вие сте много по-умни сега, отколкото сте били в началото. Много работи знаете. Само че, това което знаете, не сте го приложили. Някой път като проповядваш на един човек един час и го обърнеш той казва: „Защо съм такъв глупав да ходя при него да го слушам!“ То е неразбиране. За мен знанието е важно, откъдето и да иде то. Едно дете ми разправя нещо; приятно

ми е. Едно дете става за мен обект да го изследвам. То носи знание със себе си. То не може да чете, но аз мога да чета, всеки човек е един лист от Божествената Книга. Радвай се, че можеш да четеш от него. И ако не можеш да го четеш, обърнете го, следующия лист ще четете. Не го считайте, че другите листове, които не сте ги разбрали, че те са неразбрани. Един човек, който ви е неприятен, не го обичате. Ще дойде друг някой, който го обича. Няма човек, когото хората да не обичат.

Сега в заключение: Кажете ми какво трябва да бъде заключението? Допуснете сега, че ви се пада едно наследство от един милион. Какво трябва да направите с него? Можете да мислите по това, но в дадения случай трябва да знаете кое е най-важното! Като имате един милион, кое е най-важното да направите и да ви тръгне напред? Щом получите един милион наследство, ще отидете при всички ония, на които дължите, които сте закърпили и на този, на онзи, ще се изплатите, ще им дадете. И колкото остане тогаз ,то е. Разплатете се, че те да благодарят. Да знаете, че Господ е пратил това благо не само за тебе; това наследство е дошло и за тях. Те всички се молят и от туй наследство и за тях има. Платете си! Туй е доброто! И след като се разплатите, повикайте тия, на които сте дължели и им дайте един хубав обед. Това е второто благо! Това е естественият път. Не е някоя голяма философия! Колко е часа? (6ч.30м.) Изгряло е Слънцето. (Станахме всички.)

Отче наш.

Гимнастически упражнения.

XVI година.
3 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 7 октомври 1936 г., сряда, 5 ч.с.
Времето тихо и хладно. Небето ясно.
София - Изгрев.

УСЕТ, ВЛЕЧЕНИЕ, ЧУВСТВО, СТРЕМЕЖ

Добрата молитва.

Кои бяха основните мисли на миналата лекция? (Един брат ги каза.)

Тая област, която ние разбираме в живота е много ограничена. Т.е. ония мисли, които влизат във вашите умове в сегашния живот имат най-ниска степен. Ние изучаваме само това, което е било потребно, и даже и то не е било приложено както трябва. Някой казва: „Аз зная всичко“. Човек не може да знае всичко. Например, ти можеш да имаш знанието на един усет, можеш да имаш знанието на едно влечение, можеш да имаш знанието на едно чувство, можеш да имаш знанието на един стремеж. В един усет какво можеш да добиеш? Или в един стремеж, или в едно разбиране? Да допуснем, че вие виждате един автомобил, който се движи. Какво сте разбрали? Вие сте видяли нещо. Това не е още една реалност. Видял си един човек, какво сте научили от него? Това е виждане, не е разбиране. Видиш една бучка захар. Какво сте разбрали? Като я вкусиш, тогаз ще имаш една вкусова представа. Другояче ще имаш само един зрителен усет, една зрителна представа. Сега казваме, че Христос проповядвал едно Учение. Аз говоря ти слушаш това, но не усещаш нещата. Ти нямаш един опит, нямаш един усет вътре, нямаш едно влечение, едно чувство, един стремеж. Всичките те трябва да се съединят в едно. И тогаз се заражда у чоевк едно желание да се повдигне. Той иска да се повдигне. Той казва: „Аз искам да се повдигна“. Но то е стремежът на растенията. Растенията не се ли повдигат? Кой човек има днес такъв ръст? Човек като се повдигне като израстне $1^{1/2}$ - 2 метра, казва: „Аз съм израстнал“. И широк става. И после иде някоя малка идея. Например казват: „Да имаме Братство“. Но това трябва да бъде

не само един усет, едно влечение, едно чувство или един стремеж, но всичките тия неща трябва да се съвокупят. И после за живота много неща има, които ние чувствуваме и не можем да си ги изясним. Някой път сте разтревожени нещо и не знаете откъде е причината. Отдаваш причината на Иван, Петко, Стоян, на социалните условия и пр. Например, сега изучават Софийското поле; то се повдига нагоре. От няколко години то се е повдигнало на половин метър. Стара планина като отива на Юг, като натиска тия две планини, то полето между тях се повдига. Няма накъде да се плъзга. Виждате, че всички къщи, здания и прочее отдолу се пропукват. Тротоарът като се направи, пропуква се. Представете си, че вие ще дойдете в едно налягане между две планини – Родопите и Стара планина и ти ще се повдигаш нагоре, но това повдигане не зависи от тебе, друг те повдига. Представете си, че те хвалят хората, че си бил умен, добър и пр. И ти се повдигнеш, но това не е твое, то е чуждо. Те те повдигат. Правят те хората богат, дават ти пари, и ти се мислиш за нещо, но ти не си разбрал още живота. Някой път говорят за Любовта, но Любовта не се изучава така. Един момък е запалил чергата на една мома. И казвате: „Влюбил се“. Това е чужда Любов. Утре умре жена ти и ти пак клюмнеш. Това не е твое, то е чуждо. Това е една чужда тояга, на която си се подпирал. Счупва се тоягата и ти пак не можеш да ходиш. Или ходиш с патерица, вземат ти патерицата и ти не можеш да ходиш.

Някой път вие се спирате върху това, какво мислят хората заради вас. Хората са много практични. Като дойдат при тебе, гледат дали имаш пари или нямаш; здрав ли си или болен. Ако си здрав, онзи гледа какво може да стане от тебе. Той те употребява за слуга. Ако е богат човек, а ти си умен, той ще те тури за някой финансист в неговото предприятие, за някой агентин. Ти си учител, учен си. Държавата ще те хване да учиш децата, но ти нямаш понятие да им преподаваш някакво знание. Аз не казвам, че не знаеш, но много малко е това, което знаем. Учиш хората; съвременното учение аз го наричам копиране. Копират картината на някой велик художник. Хубаво е донякъде. (Учителят показва картината на Христа в салона) Ти виждаш Христа. Какво си разбрал от Христа? Ти казваш: „Хубава е тая картина! Угледен

човек е! Умен е!“ Но нямаш вътрешно чувствуване. Няма една връзка между Него и тебе, да видиш Неговия ум, да видиш какво мисли Той, какво чувствува! Или пък Любовта като мине покрай тебе, да имаш усет, влечение, чувство, стремеж и те да се превърнат в реалност.

Някой път дойде неразположение в живота и казваш: „Аз съм неразположен. Много ми е мъчно.“ Ти си неразположен, понеже не си ял, нищо повече. Или не си разположен, понеже в дихателната ти система е влязло нещо чуждо и не дишаш както трябва. Ето два фактора, които могат да изменят разположението ти. Някой път казваш: „Има нещо лошо да се случи“. Нищо лошо няма да се случи. Ще се промени атмосферното налягане или влиза в атмосферата повече влага, отколкото трябва. А ти веднага си неразположен. Казваш: „Не зная защо, криво ми е“. Аз гледам на барометъра. Сега правя научни изследвания. Някои хора са крайно неразположени, краката ги болят. Това е от времето, което се изменя, атмосферното налягане се променя. Заболят те зъби. Това може да е от атмосферното налягане. Един отличен барометър имаш в себе си. Болят те зъби: или ще има сняг, или голям вятър, или дъжд, или мъгла ще има. Измени се това време: „Не ме болят зъбите!“ Хубаво, има един човек, когото го болят зъбите, краката или ръката и той не знае как да ги поправи. Един шофьор като се развали автомобила му, взема си пособията, почва да работи и накарва автомобила си да тръгне. А ти представете си, че нищо не разбираш от автомобила и ще търсиш някой техник да ти поправи автомобила. Ще минат 4 часа и още два – стават 6 часа. И време си загубил и пари ще платиш, и ако си шофьор и караш хората, те ще останат недоволни от тебе. Аз разглеждам живота така: пътниците са хора, които имат автомобили и счупили са ги, и всеки е загазил някъде. Ти казваш: „Еди кои си идеи не ги разбирам.“ Загазил е автомобилът ти! Има социални автомобили. Има религиозни автомобили. Има семейни автомобили. Има приятелски автомобили. После има автомобили на прогреса. Гледаш, загазил е тук-таме. Автомобилът му не върви. Пари няма, автомобилът му на парите загазил някъде, не отива!

После ние искаме да проникнем какво е искал Господ, като е създал света! Че ти трябва да развиеш едно ново сетиво. С тия пет сетива ти си формално животно! Даже в някои отношения животните знаят, чувствуват толкоз, колкото човека! Животните в някои отношения, когато ще се развали времето, вече вземат мерки. Да попиташ паяка, той нищо не знае за научните закони, но като ще идва вятър, той почне да си удвоява паяжината, че като дойде вятърът, да не се къса. Гълъбът, когато ще се развали времето, зимно време, когато времето ще стане много лошо, те се стичат да вземат за два- три деня храна в гушата си. Като луди стават те тогаз всички! Понеже времето ще се развали. Питам: Кое е онова вътре, което ги кара да вземат мерките? Та трябва за тия новите неща, които изменят живот, човек трябва да развие едно ново сетиво. Има един вид друго едно ново сетиво, което човек трябва да развие. Сега може да се говори за другия свят, нали? Сегашните хора казват, че това е празна работа. Той има 5 сетива! Ако имаше шесто сетиво, той щеше да види, че това е реалност. Ти щеше да видиш онзи свят! Това ново зрение е свързано с шестото сетиво. Много пъти можеш да знаеш неща, които стават на другия край на земята. Ще ги схващаш както радиото ги схваща сега! Има звуци някъде отдалеч и ти ще ги слушаш оттук! Питам: Една антена ще схване тия звуци, а пък човек, който минава за умен, не може да ги схване! Например, когато говорят в Англия, ти да го чуваш оттук! Да чуваш това, което говорят в английския парламент! Казва някой: „Това е невъзможно! Глупави работи са те!“ А пък сега с радиото това се осъществява, но този звук не е още ясен, радиото не лови добре нещата още. Вие сега казвате: „Да имам пари да си купя едно радио“. Че животните преди нас имат радио! Много насекоми имат отлични антени и схващат много добре работите! И носи си радиото със себе си! Където ходи, разбира! После те разбират и движението! Има насекоми, които хвърчат с бързина 1500 км/час! Още човек не може това. Човек още не е достигнал насекомите. Сега аеропланите могат да пътуват с бързина 500 – 600 километра, а пък насекомите с бързина 1500 километра! Ние за бързината не знаем още толкоз, колкото насекомите знаят! Значи, ние сме дошли до 1/3! Казвате, че надминаваме орлите! Орлите знаят по-

малко от насекомите. Ние седиме и се занимаваме с обикновените работи. И разказваме за другия свят и казваме: „Какво ли място ще завземем в другия свят?“ Един вол може да се запита какво място ще завземе, ако влезе в човешкия свят. Един вол казва: „Какво място ще завзема, ако влеза в човешкия свят?“ Нали ще му дадат едно място? Нали знаете какво място завземат воловете? Една котка като дойде в човешкия свят, мисли какво ли място ще вземе? Нали ще и дадат едно място? Нали знаете какво място завзема една котка? Мислите ли, че ще завземе първостепенно място? Или един кон, като влезе в човешкия свят, или една риба? И рибите са учени. Те казват: „Ако отидем при човеците, какво място ще завземем?“ Някой казва: „Аз имам съобщение с другия свят!“ Радвам се, всички вие да имате съобщение с другия свят! Но какви са тия съобщения? Мнозина имат лъжливи понятия. Някой казва: „Аз видях Господа!“ Казвам му: Как Го видя? – „Един старец с брада, с бяла дреха!“ Видял си Господа, хубаво! Е, какво ти каза Господ? –„Нищо не ми каза“. –Ти си видял, но ти не си почувствувал. Той трябва да ти говори. И какво ще ти говори? Ти мислиш, че ще ти каже, че ще се оправят твоите работи. Не така! Не че ще се оправят! Ако някога Господ дойде да говори на хората, ще им каже: „Трябва да мислите добре!“ Т.е. да имаш един усет, влечение, чувство и стремеж. И всичките тия четири като ги туриш в работа, тогаз ще мислиш. И ще каже Бог: „Когато дойдат лошите условия в живота, трябва да мислите“. Бог е дал страданията на хората, дал им е живот. Под думата „живот“ разбирам една съвкупност на всички противоречия, които съществуват от памти века. Това е животът. Ти искаш да ядеш. Казваш: „Да ям оная кокошка, че после да пия малко винце“. Ти нямаш една идея, но щом се наядеш много добре, ще ти е тежко и ти ще престанеш да мислиш. Ще дойде един упадък. Ще забравиш да мислиш. Два-три часа ще почакаш и като се събудиш, ще почнеш да мислиш. Какво ще мислиш? Най-първо ще мислиш: „Много съм ял“. После ще кажеш: „Препих малко и сънят ми не беше добър“. Хубаво, ядеш, лягаш, спиш, сънят ти не е добър, после станеш, окръжаващите хора не са това, което ти мислиш. И най-после казваш: „Чакай да се помоля“. Викаш сега Господа,че Господ е едно същество толкоз разумно! Ти викаш като едно

дете, което кряска и плаче. Какво ще те слуша Господ? Господ казва: „Дайте на това дете една круша, две ябълки. Дайте му малко злато да си поиграе!“. Или: „Дайте му една картина да се позалъже!“ Или: „Дайте му едно перо да се позалъже малко!“ И ти пишеш, дращиш поезия: „О, възлюблена моя! Като те видях, придобих всичкото щастие! Ти си светлина за мен!“ Че то е възможно, не отричам, може да е светлина, но там е една лъжлива светлина. Тя ти свети тая мома и утре тя ще отиде на друго място, а ти ще останеш в тъмнина. И тогаз той ще каже: „Сега, възлюблена моя, ти като изчезна, в мен дойде тъмнина!“

Или вземете Любовта сега. Що е Любов? Вземете един християнин, един православен. Той казва: „Онзи е еретик!“ По какво е еретик той, отгде го знае онзи? Той казва, че онзи е безбожник. В какво седи безбожието? Този човек е светски, но е здрав, пари има, децата му здрави, а пък ти си набожен и боледуваш, децата ти умират, жена ти ходи в безпътица. И казва: „Аз вярвам в Бога“. Че какво верую е това, което не може да изправи един живот. Ние искаме една вяра, която да изправи живота. Не външно да изправи живота, но вътрешно трябва да го изправи. Да знаеш защо стават нещата и къде са причините. Аз съм богат. Дойде някой човек, който ме мрази. Аз го викам. Потупвам го по гърба и му давам една кесия. Той си отиде и има вече добро мнение за мене. Ти ще кажеш: „Той го е подкупил!“ Че когато вие хвърлите хляб на кучета, не ги ли подкупвате? Когато един слуга работи и вие му давате пари, не го ли подкупвате с пари? Кажете ми сега, къде функционира Любовта както трябва? Ти казваш: „Работникът работи с Любов, от Любов работи“. Работи от Любов, но ти ще увеличиш заплатата му със 100, 200, 300 лева, тогаз има Любов. Хубаво, достигнал ли си до онова положение, да имаме една каса, та работникът след като е работил, да има това съзнание, това разибране на живота и да отиде до касата да вземе колкото има нужда? Да кажем, че при сегашните условия една каса е пълна със злато. Няколко милиона. Работникът е работил и ти му кажеш: „Вземи си от касата. Аз те оцених как можеш да работиш и какво можеш да работиш. Ти сега оцени работата си. вземи си колкото искаш, колкото оценяваш труда си!“ Представете си, че турим такъв един ред. Колко ще вземе

той като му дадеш ключовете от касата. И като работят 100 души работници, след една година какво ще остане от касата, ако те си вземат сами, като сами оценяват труда си? Аз съм направил този опит. На всинца ви съм дал абсолютна свобода. Аз съм давал ключовете и казвам: „Вземете!“ И вие вземате. И гледам караници има. За какво са караниците, не можете да се споразумеете помежду си. Един дойде разправя за другите: „Онзи взел повече от касата“. Някой взема от касата повече, отколкото трябва. Той се е похвалил някъде. И сега казват: „Той взема на час по хиляда лева“. А пък друг е взел 2000 лева. Вие казвате: „Защо не оправиш тая работа?“ Какво има аз да я оправям? Че работата е толкоз проста! Не вземайте повече отколкото ви трябва! Аз го пращам, а пък той не взема колкото му трябва, а взема 5–6 хляба и ги носи. Казват ми: „Кажи му!“ То не е моя работа. Ако аз отивам за себе си, казвам на себе си: „Вземи си хляб, колкото ти трябва“. И някой ми казва: „Ами защо си толкоз будала? Ами за утре?“ Ти живееш само за един ден. Вземи само за един ден. Представете си, че сте от еднодневните насекоми. Ти казваш: „Как така? Аз не съм насекомо!“ Ти не мислиш! Насекомите имат повече вяра от тебе! Една пеперуда като отиде при един цвят, има достатъчна вяра, ще се наяде хубаво и ще си отиде и ще каже: „Добър е Господ!“ А пък ти казваш: „Да се осигурим!“ Разбирам да се осигурим, когато няма Господ, Който да регулира нещата. Аз говоря от Божие гледище. Той е оценил труда ни и работата ни, и ни е оставил всеки да вземе колкото иска. Тогаз всички вие страдате от многото вземане. И вие сте се натрупали с желания и с какво ли не. Един мъж не се задоволява с една жена. Бог му казва: „Теб ти трябва само една жена“. А пък той една жена взел, че две, че три, че четири. Еврейският цар Соломон имаше 300 жени и 700 наложници, и даже повече бяха те. Поне разбирам да има за всеки ден по една жена – 365 жени! Слабата страна на мъжа е това – многото жени. Тия жени като влезат в него, объркат го. Този умният човек, на когото Бог даде толкоз много знания, жените объркаха ума му и съсипаха еврейското царство; и досега евреите не могат да дойдат на себе си от мъдростта на Соломона. Учен човек е бил той. Опитал е той. Той е искал да опита винцето и го опитал, опитал е и парите, богатството, и всичкото, и най-

после заключил: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Свършил със своята философия без никакво заключение. Той казва: „Всичко е празна работа“. То не е така. Празна беше защо? Понеже в големия труд ти се изтощаваш и тогаз няма благото. Ако сте умни, благото седи в малкото. Микроскопическото благо ще ти донесе всичкото щастие. А пък онова благо, което е колкото земята, ще ти донесе най-големите нещастия. Представете си, че имате една грозотия жена, грозна. И никой не обръща внимание на нея. И който както те срещне, ще каже: „Отде я намери, няма ли по-хубава? Тая грозотия човек не смее да я погледне!“ Но представете си, че тая жена е толкова благородна, гледа си работата. Дрехите, всичко ти свършва добре. Разбира добре работите. Теб те мъчи нещо, защо жена ти не е красива. Друг се оженил за някоя красива, не готви, не шие, не се занимава с него, а само се конти и ходи да търси други мъже. Аз говоря за неща, които са реални. Ти се мъчиш сега. Защо се мъчиш? Тя ходи, търси други мъже. Какво има? Сега философията: Какво има като гледа другите мъже? Най-после тебе те шокира. Оная, беше добра в сърцето, но умът й не е красив. Това е най-малкото благо. Господ ти даде най-малкото благо. И ти когато искаш да имаш една красива жена, как ще станеш щастлив? Ти тогаз трябва да научиш това изкуство да влизаш вътре в жена си, тя да не търси някой дух отвън. Ти ще станеш един дух, да влезеш вътре в нея, и като ходи тя някъде, в някое опасно място, ти ще й казваш: „Пази се!“ И като мине през някъде и погледне този мъж, онзи мъж, ще й казваш: „Пази се от този мъж, от онзи мъж“. И вечерта тя като се върне, тя ще ти разправи. Но тя да не знае. Какво има да я подозираш? Че ти си бил с нея! А пък сега не можеш да влезеш в жена си и казваш: „Къде ти ходиш да хойкаш!“ Тя ще ти каже: „Там, гдето ти хойкаш!“ Тя ще му каже: „Много жени гледаш!“ Той ще й каже: „И ти много мъже гледаш!“ Какво има от гледането, вие сте чудни! Не какво гледа човек, но какво усеща вътре в себе си. В този усет, в това влечение, в това чувствуване и в този стремеж е важното! Ако Господ ти е дал нещо в минимална доза, в това е твоето щастие. Една сестра ми разправяше за захарина. Правила е опити, когато била учителка. И като вкусила захарин 24

часа все нещо й горчало. А пък захаринът е 700 пъти по-сладък от захарта. А все й горчало? Тя казваше: „Не мога да се освободя от горчивината!“ Как така сега? Сладкото да произвежда горчивина! Вашият живот е горчив, понеже много сладко сте яли!

Някой убил един човек. После убил втори, трети, четвърти, 7, сто души убил! Ти си взел живота на тия сто души хора. Защо страдаш сега? Тия сто души, които си убил, те са влезли вътре в тебе, искат да работят вътре в тебе. Те ще те разпънат. И ти ще кажеш: „Защо убих този човек?“ Те те разпъват. Той е влязъл вътре в тебе и ти не можеш да му дадеш място. Като навлязат тия 100 души в тебе, те ти влияят. Нека кажем, че са 10 души. Най-първо ти беше сам; никого не беше убил! Имаше стремеж само за една жена. Една обичаше и като влязоха сега тия 10 души, които си убил и те имат стремеж за жени. Един от тях обича една жена и ти казва: „Я дръж нея!“ Ти я хванеш, но той се ползува от нея. Тъкмо се освободиш от единия, дойде друг и ти казва: „Тая дръж!“ Ти я държиш, но той се ползува. И десет души квартиранти живеят в тебе. Аз казвам: Вземете грижа за вашите квартиранти, които са влезли! Гледам, че имате във вас по 10, 15, 20 квартиранти. Квартирантите се ритат. Вие казвате: „Еди кои си се карат“. Турете закон на болните. Турете ред и порядък. Хубаво е да имате квартиранти, поне стаите ви няма да бъдат празни. Ще имате приходи. Но тия кватиранти след като ви донесат приходи за кесията, ще ви направят някаква много по-голяма пакост. Тук живееха наши приятели в зданието на Малинов. Като дойдоха, искаха от мен за малко една електрическа печка. И после се оплакваше тая жена, че цяла година пускали електричеството по 5–6–7 часа и се набрали 1500 лева. И тая жена си състави много лошо мнение. 1500 лева. Казва тя: „Защо не си горял малко по-малко?“ За една година 1500 лева за електричество! Казвам сега: Като дадат свобода на хората, тая свобода не я използват разумно. Не са много нещо 1500 лева в дадения случай, но ако всеки един за 2–3 месеца харчи 1500 лева само за гориво. Някои ще спечелят, но вие ще изгубите. Какво трябва да се направи сега? Онзи турил електрически часовник, който отбелязва колко горят. Представете си, че ти си „умен“ човек и прекъсваш този ток, та часовникът да не показва колко си похарчил. Аз имах един

интересен случай в /Опълченска/ „66“. Там бяха турили един часовник да се види колко горя аз. Дойде чиновникът за да види колко е отбелязано че горя. Той видя за един месец, че часовникът показва 165. Вторият месец часовникът показва на същото място, т.е. пак 165. Третият месец пак същото: 165. Той се чуди какво е. И той си казва: „Никак не гори този човек.“ Някой път само много малко се завърти часовникът, само 2–3 части! А пък то на часовникът му се счупило едно колелце и часовникът не се движи. 4–5 месеца минаха така. Той ми казва: „Ти не гориш ли електричество?“ Казвам му: „Горя, как не!“ Най-после му рекох: „Вижте да не би във вашия часовник да е станало нещо!“ В долния етаж употребяват електричество и долният електромер се върти. А пък тук 4 –5 месеца не показва. А пък аз употребявам горе електричество, някой път цяла нощ горя. Аз му говоря: „Вижте господине, аз подозирам вашия часовник. Той не показва право“. След като изследва той, смениха часовника. Туриха друг часовник. Казах му сега: „За 4–5 месеца не съм плащал. Какво да платя?“ Той ми казва: „Не знам колко си горил. Нека да мине сега!“ Той не знае колко да тури. Стават такива работи. Същото нещо става и във вътрешния живот и ти не можеш да мислиш. Божественият часовник се е развалил някъде. Ще повикаш да поправят ума ти. И човешкото сърце не се ли разваля? Може да се развали сърцето ти. Дойде някой и ти не можеш да го търпиш. Защо не можеш да търпиш? По простата причина, че и единият е натоварен и другият е натоварен. Уморен си. Търсиш някое място да си починеш. И като се съберат двамата и двамата не сте разположени. И ще се сблъсквате. Всеки иска да тури товара на другия. Не! Не може така! Ще намериш някой човек, който няма никакъв товар на гърба си и ще му кажеш: „Можеш ли да ми помогнеш? Половината от това, което нося на гърба си ще ти го дам“. Това е Божественото. Половината дай от товара. И хора, които не се обичат, много имат. А пък хора, които се обичат, единия има много, а пък другият няма нищо. Такъв е законът: Само двама хора, които не са еднакво богати, могат да се обичат. Само двама хора, които не са еднакво добри могат да се обичат. Вие ще ме разберете криво. Има една доброта, която няма никакви материални блага. Да ви изясня сега как разбирам нещата. Имате една почва богата, в

нея има големи богатства скрити, но тя сама по себе си нищо не дава. И ако тая почва я посееш с жито, ще даде изобилно. Но ако я сееш много, почвата се изтощава и нищо няма да дава. По-малко ще изваждаш! Когато имаш един богат приятел, по-малко вземай, защото ако вземаш много, той ще изгуби доверие в тебе.

Все таки, трябва да има някой да те обича. Какво значи да те обича? Онзи човек, който трябва да те обича, ти ще посееш в него. Ти си беден човек. Разгледайте работата малко по-научно. Да кажем, че ти си богат човек, с пари богат, със знания и пр. Ти си една почва. Този, бедният човек няма, нищо. Но той трябва да знае да посее нещо в тебе. Като отиваш при един богат човек, изори я и я посей. Не питай почвата: „Да те изора ли или не?“ Тури си ралото, изори я и я посей! И тя ще ви даде това, което искате. Ти като отидеш при един много богат, добър човек, посей го. Посей нещо в него. Та сега, някои от вас трябва да се орете и да се посеете за да дадете. Богати сте. Трябва да дадете нещо и вие. А пък някой от вас трябва да орете, трябва да работите. Ти казваш: „Ние сме бедни“. Ти, бедният човек си способен да работиш. Посей! Като отиваш между хората, изучавай ги. Всеки един човек като го проучиш, ще знаеш какво да направиш. Ако се проучвате, ще знаете какво да направите. Някой път за да дойдете в съгласие, трябва да се приложи един закон. Аз разбирам този закон.

Сега, както сте наредени по този начин тук в салона, все ще има спорове. Ако един ден аз ви наредя, който дойде, да каже: „Ангели са тия хора“. Сега седи някой до тебе и ти си недоволен от него. Той има повече и иска да ти тури. Трябва да се тури при тебе някой бедняк и да ти е приятно, че е дошъл. А дойде някой, който знае повече. Той много знае и ти не можеш да му говориш. Ти речеш да му говориш, той ти казва: „Чакай, чакай да ти кажа!“ Като дойде някой, който не знае и е способен да възприема, ти му кажеш и той слуша, и теб ти е приятно да му говориш. А пък седнеш при някой учен човек и му разправяш, и той каже: „Чакай да ти кажа, ти не знаеш нищо! Ти му казваш: „Чакай да ти кажа!“ И той ти казва: „Чакай да ти кажа!“ Ти му разправяш своята опитност.

Разправяй своята опитност на ония, които са готови да те слушат и да я приложат. Аз ви проповядвам сега. Аз следя мислите ви. Някой казва: „То Учителят не го е проверил това нещо. Говори нещо за женитба, а Той не се е женил. Жена е това!“ Че какво разбирате вие под думата „жена“? Аз имам много по-големи главоболия от неженените жени, отколкото вие от женените. Че неоженената жена, прави 10 пъти по-големи главоболия, отколкото неженената. Те са вътрешни неща. Казва някой: „Ти не си женен“. По-опасна работа е да имаш работа с неженени. Те са връзки, това са отношения. Казва се: „Онова, което е Бог съчетал“. Бог е съчетал хората. Ти не можеш да избегнеш закона на Любовта. Ти не можеш да избегнеш закона на Вярата. Ти не можеш да избегнеш живота в неговия стремеж. Не можеш да избегнеш яденето. Ще ядеш нещо. От яденето не можеш да се избавиш. Как ще се избавиш от яденето? Как ще се избавиш от дишането? Какви трябва да бъдат сега вашите разбирания? Какви трябва да бъдат разбиранията на един мъж, като види една жена? Истинските възгледи на всинца ви, трябва да са тия: Като видиш една жена, ти трябва да влезеш вътре в нея, а не тя да живее в тебе. Ти ще живееш в нея. Тя да не те вижда отвън. Ти да бъдеш отвътре. Ако искаш човек да бъдеш, е живееш в нея. Тя да не те вижда отвън. Това е морал сега! Ако ти не приложиш това, ти ще имаш криво понятие за живота. Ти ще бъдеш вътре в жена си, с оная, която обичаш, да разполагаш с нейните богатства, а не отвън. Щом ти си вътре, а тя отвън, никакво зло не може да стане в света. При един извор никакво престъпление не може да стане. Изворът не може да открадне. Изворът не се краде. Но една щерна се обира. Едно шише се обира, нищо повече! И тогаз трябва да се знае: В самата реалност на живота никакво престъпление не можеш да направиш. В една щерна можеш да направиш престъпление, в едно шише можеш да направиш престъпление, но при извора, никога. Може ли един милиардер да има желание да краде, да обере един беден човек? То е невъзможно. И даже, ако види той, че някой е взел нещо от него, той ще каже: „Няма нищо“, но ако вземеш един лев от онзи, който има 5–10 лева, той ще прави въпрос.

Ще ви кажа един случай, който ми разправяше един познат. Не зная колко е верен. Изгубва му се една вещ. Той си казва така: „Слушайте, не си играйте, турете вещта на мястото й. Не си играйте с мен“. И отива право там и намира вещта. Той казва: „Ходил бях много пъти на това място. Нямаше там вещта!“ А казва той още: „Някое ножче се изгуби, пари се изгубят“. Казвам: „Турете ги на мястото!“ И ида и ги намеря на мястото.“

Някой път хората са сомнамбули. Аз съм гледал някои хора, наблюдавал съм ги. Дойде като сомнамбул, влезе в къщи, вратата е отворена, взема пари и излиза. Но не може да ги употреби. И след това пак видиш, че взема парите и пак отиде в къщата и ги тури там, отдето ги е взел. Та някои кражби стават несъзнателно. Нали съм ви казвам за един пример в Америка: Един религиозен човек излиза от едно съживително събрание. Един банкерин който брои торбите с парите, забравя една торба на прозореца и бедният като минава, вижда златото и казва: „Бог е промислил за мене!“ И той задига оставената от богатия торба, носи я в къщи. Жена му го пита откъде е тая торба. Той казва: „Господ промисли и за мене“. И всички в къщи се радват. Казват: „Да благодарим на Бога!“ Оставят кесията, той се моли. Рече да се моли и кесията седи между него и Бога. И молитвата отива до кесията. Той казва на жена си: „Да благодарим на Бога, че Бог ни удостои с това богатство“. И молитвата им отива до кесията и се връща назад. И казва той: „Чакай, днес не минава молитвата ми! Утре!“ На другия ден пак същото. Той казва: „Жено, това благо не е заради нас. Връзките между нас и Господа почнаха да се късат. Не ни слуша Господ“. И отива при богатия и му разправя: „Минавах нощe и взех това богатство и мислех, че то е едно благо, но сега виждам, че ще си изгубя религията. Връзките между мен и Бога са по-важни. Вземи си го, това богатство е за тебе.“ И тогаз богатият човек почнал да праща на този човек всеки месец по малко, да му услужва. По 200-300-400 лева. Ще му дойдат по малко, отнякъде му идат. Това малкото благо струва повече, отколкото оная кесия, която сам задигнал. Сега аз ви говоря някой път, че и без пари може. На когото съм проповядвал, той като приеме моето Учение на края все казва: „Все си е хубаво човек да има малко парици“. Тогаз аз казвам: „Не отричам. Аз обичам онова богатство, което

отива подир мен“. Ще се обърна и ще му кажа: „Какво търсиш?“ Той ще ми каже: „Искам да видя къде живееш!“ Парите идват да видят къде живея. И казват: „Харесваме това място. Искаме да останем тук. И каквото имаме е на твое разположение...“ Че парите са една привлекателна жена. Ти имаш една красива жена. И почнеш да виждаш, че я обикалят, минават край нея, писма й пишат по пощата. И всички обръщат внимание не на тебе, но на тая красивата жена, която е дошла. Дойде една нова идея в тебе, дойде едно ново чувство. Но хората разбират. Почнат да те обикалят. Не съжалявай! Една мома не трябва да съжалява, че я обикалят, че подире й вървят 10–20–30 момци. Една грозна мома и тя не трябва да съжалява, че е грозна. Някой като я види, плюе на земята и си замине. Какво е по-хубаво? Да плюе на земята или да ти пише любовни писма? Че мъж ти ще хване. Как ще се оправдаваш пред мъжа си? Сега искам да направите едно съчетание с вашия духовен живот: Какво е по-хубаво? Да плюе някой на земята, че си грозотия или мъж ти да хване едно любовно писмо? Аз казвам: Нито плюенето на земята, нито писма! Но казвам: При сегашните противоречия, кое е по-хубаво? Според Божественото, според закона на абсолютната свобода, както сте пратени на земята, животът седи другояче. В ангелският свят животът седи другояче. Но аз говоря за противоречията на земята. Всеки един от вас е пратен на земята и каквото и да му се случи, да го приеме. Много работи ще дойдат в твоя живот, които не обичаш. Но те ще дойдат. Ти не може да се избавиш. Противоречията ще дойдат. Най-лошите противоречия. Разбирайте ги. Да кажем, че един млад момък е дошъл сега тук. Подир него тръгнат 2-3-4 моми. Всички се увличат. Какво трябва да прави той? Най-първо, той не трябва да ги подозира. Те могат да се изказват в Любов. Те имат право да изкажат Любовта си. Те ще му кажат: „Обичам те!“ Той ще им каже: „Много се радвам, че изпълнявате Божия закон.“ Те ще кажат: „Искам да те прегърна!“ Той ще каже: „Радвам се, че искаш да ме прегърнеш!“ Че кой не ви прегръща! Въздухът не те ли прегръща? Но знайте, че това, което ви прегръща е друго. Има една реалност. Рибите не се нуждаят от вода. Те живеят в нея. Те търсят това, което го няма във водата. Това, което имаш, в което живееш, не е това, което ти

търсиш, то е едно условие за тебе. А пък онова, което трябва да добиеш, което търсиш, то е извън тебе. Ти можеш да живееш в Бога, но този Господ не е онзи, Когото ти търсиш. Ти трябва да намериш друг някой Господ, Който не е в тая среда. Ти търсиш нещо, но онова, Реалното, което търсиш, трябва да е извън средата, в която живееш. Ние хората живеем във въздуха, но нашето благо не е във въздуха. Но нашето благо, към което се стремим, то е етерът. Ние ще образуваме нови органи, един ден ще живеем по-добре. Както рибите станаха хора и живеят във въздуха, така и хората трябва да станат светии и да живеят в етера. По-малко престъпления ще има тогаз.

Казвам сега: Откъде произтичат престъпленията? Престъпленията произтичат от следния факт: Вие не сте мислили досега по това. Има един прост закон: Едно престъпление става, когато Бог не е в нас. Всякога тогаз ще стане престъпление. Щом Бог е у нас, никакво престъпление не може да стане. Дойде някой и казва: „Съгреших“. Но не е бил Господ в тебе! Обидил си някого! Не е бил Господ в тебе! Щом е Господ у тебе, ти не можеш да обидиш никого. Тогаз в тебе има разположение. Обидиш някога, тогаз ще работиш Бог да влезе да живее в тебе. Ако Бог не живее в нас, ние не можеш да се избавим от противоречия. Ева не можа да се избави, понеже Бог не беше с нея. И Адама съгреши, понеже Бог не беше с него. Писанието казва, че когато съгрешили, те чули тогаз, че Господ дошъл отнякъде и Господ казал: „Адаме!“ Търсел ги Господ. Господ не е бил там, когато те съгрешили. Ти не можеш да бъдеш учен, ако Бог не е с тебе. Ти ще се заблудиш в знанието. В Любовта е същото. Всичко, каквото вършиш, ако Бог не е с тебе, ти ще се заблудиш. Тогаз как ще познаеш, че не си в заблуждение? Когато разбереш своя живот и почнеш по-малко да грешиш. Когато почнеш право да мислиш, право да чувствуваш, когато имаш прави усети, прави влечения, прави чувствувания и прави стремежи. Изведнъж няма да дойде, а постепенно. Ще те вика Господ: „Адаме!“ Иване! Иванчо! Ще дойде вечерно време. Ти ще Му кажеш: „Господи!“ Няма да се извиняваш. Ще се изповядаш! Всяка вечер Господ ще те повика. Ти като видиш, ще излезеш. Няма да кажеш: „Гол съм!“ Няма да кажеш: „Нямах знание!“ Ще кажеш: „Направих голяма грешка.

Много съжалявам. Искам да я изправя сега. Само с мен не постъпвай така, както с Адама постъпи. Ти си направил всичко добро, но аз не разбрах Твоя закон. Сега го разбирам добре. И тая жена, която ми даде е много добра, но аз не я разбрах.“ Като кажеш така, Господ няма да те изпъди от рая. Жената върши същите погрешки. Жената казва: „Защо ми даде Господ този мъж?“ А мъжът казва: „Защо ми даде Господ тая жена? Тези деца защо ми даде?“ Тогаз ще излезеш из рая навън. Нищо повече! И тогаз за твоето поправление ще минат 8000 години, докато дойде твоят Спасител да се роди на земята. Помни го това! Ти можеш да кажеш: „Ама можеш ли да ми го докажеш?“ Ти ще го опиташ. Няма какво да доказвам. Тия неща не се доказват. Те се опитват. Опитът ще докаже, че е верно. Сега вие казвате: „Христос едно време пострада! Горкият!“ Ти цял ден ходиш като християнин, този критикуваш, онзи критикуваш. Дойде Христос и похлопа, а ти казваш: „Не съм разположен. Елате друг път“. И Той похлопа и си замине. Приел си някое ново Учение. Пак Христос похлопа на сърцето ти. Ти казваш: „Сега съм много занят. Ела, когато се поуредят работите ми!“ – Кога ще се поуредят работите ти? Когато си турите патериците.

Сега казват: „Обърнах някого“. В Америка има християни, които вярват само в такова обръщане. Те казват: „Ние вярваме в едно обръщане, в което кесиите се обръщат и всичко, каквото човек има се обръща. Това, което не се обръща, ние в него не вярваме.“ Когато християнин се обърне, но кесията му не се обърне, аз не вярвам в такъв християнин. И в усетите си, и във влеченията си, и в чувствуванията си, във всичко трябва да се обърнеш, всичко това трябва да се опразни. Ако обърнеш някой човек към Бога, той трябва да се изпразни. Щом го обърнеш, ще му извадиш от кесията парите, всичкото! Така се обръща! И ако той няма тая вяра в тебе, той не се е обърнал. Сега не вземайте буквално. Ще опиташ това. Ти ще станеш един праведник и Божественият Дух ще дойде, Бог ще дойде и той ще направи този опит с тебе! Какво има да се плашиш там, гдето е Бог! Страхът винаги произтича от дявола! Дявола в света е мъжки и женски. Той е лошото същество. В жените влиза мъжкият дявол. В мъжете влиза женският дявол. Не пущай женският дявол, нищо повече!

Едно безразборно желание, което влиза в душата ти, това желание не ти е потребно. Този, женският дявол, като влезе в мъжа, всичките му работи ще тръгнат назад. И с доброто е същото. И в мъжа щом влезе женското добро, то всичките му работи ще тръгнат напред. А щом влезе мъжкото добро, то всичките ти работи ще тръгнат напред. И в човека ще се роди нормален вътрешен живот. А ти нямаш смущение в душата си. Ние като завършим гимнастичните упражнения, казваме тая молитва: „Да пребъде Божият Мир и да изгрее Божията Радост и Божието Веселие в нашите души!“ Че като дойде Божият Мир в моята душа, това е благото, което аз търся! Искам да разберете така. Понеже всички ме запитвате. Казвате: „Да ни се даде нещо!“ Ето, аз ви давам един метод. Някои от вас имате възгледи. Казвате: „Еди кой си така мисли!“ Когато дойдете до това разбиране, вие оставете хората да мислят, както си искат. Не се месете в Божиите работи, за които нищо не знаете. Не давайте ум на Господа! Казваш: „Господ да беше направил така света“. Че как да го направи?

Търсете Господа! Търсете сега да се подмладите! Вие сте сиромаси. Търсете да забогатеете. Намерете основата на богатството. Някой се оплаква, идва при мен и иска. Ще дам 100 лева, казва: „Малко са!“ На друг дам 200 лева. Казва пак: „Малко са!“ Научете се вечерта, като си лягате да казвате: „Добър е Господ!“ И като станеш сутринта да намериш 200 лева! На другата сутрин пак намериш 200 лева! Втория път кой ги е турил? На третата сутрин пак 200 лева. По 200 лева. Представете си, че дрехи нямате и станеш сутринта и дрехите окачени там! Хляб и всички работи дошли! Ти ще кажеш: „Възможно ли е това?“ Възможно е! Има хора, за които е възможно! Но при тия разбирания, които имате, научни и религиозни вярвания, никога няма да бъде! Вие ще се освободите. Тогаз може да стане по този начин! Има закон, който действува! Ако вие живеете добре и служите на Господа с всичкото си сърце, ще стане това! Ще имате пълната вяра! Без вяра не може да се угоди на Бога! В света Бог живее във всички хора. Той на някой богат човек ще му тури мисълта, и този, богатият човек ще дойде, ще влезе в дома ти, и като погледне децата ти, ще схване и ще ви изпрати. Утре

ще дойде друг богат човек и той ще влезе, и без да му кажете, той ще каже: „Заслужава този човек да му помогна!“ Че те са Божиите служители! Че Бог праща от невидимия свят своите духове. Той изобилно праща жито на земеделеца, после дето раждат кравите им. Богатствата дава, добрите условия и здравето! Всичко иде от Бога! Та се занимавайте с тая, новата идея. Вие чакате да се оправи светът. В света има нещо, което ще се оправи. Оправянето ще дойде един ден. За тия хора, които не искат да слушат, иде един Божествен ден. Всичко ще бъде тъмно! И месечината и слънцето, всичко ще потъмнее и ще има такъв мрак, че хората един други няма да могат да се виждат. Няма да знаят къде е изток, запад! Мрак ще бъде! И хляб няма да има. И вода няма да има. Ще има вода, но няма да могат да я пият. Хляб ще има, но няма да могат да го ядат. Въздух ще има, но няма да могат да го дишат. Когато някой човек умре, той се намира в такова положение. Лишат го от тялото и му дадат всички материални блага. Има всички материални блага, но не може да ги получава! Един американец пише писмо от онзи свят и казва: „Наредени маси с най-хубаво ядене. Ти отиваш към масата и тя върви, оттегля се. Имаш кон, искаш да се качиш, хванеш го, но не можеш да се качиш. Имаш слабост, някое желание за нещо. Отиваш към него и то бяга, оттегля се. Цял ден вървиш и не можеш да го пипнеш“. Това го наричат танталовщина. Това е нещастието. И това е, което мъчи хората сега. Ние се мъчим за неща, които желаем и не можем да постигнем. Сега можете да ми кажете така: „Да се научим да се молим!“ Аз ви уча на най-хубавото: „Научете се да любите Господа! Това е Любовта! Някой път аз ви давам пример. Аз имам котка, идват котки. Към животните нямам голямо разположение; но животните тъй както ги гледам и лъжат, и крадат и лицемерят. Още като дойде, виждам я. Като дойде котката, тя ме познава. Аз някой път ще взема хляб и туря на хляба нещо отгоре, и тя ще излезе вън, и ще й го дам. Някой казва, че се занимавам с котки. Не, съвсем друга идея имам. Аз когато искам да укротя един човек, виждам го от кой тип е. Ако е от котешки тип, тогаз ще намеря една котка и ще окажа всичките си услуги към котката, и този човек ще е разположен към мене. Ще я понахраня хубаво. Някой човек дойде и той е от котешкия

тип. И той ще бъде доволен. Ако аз се отнасям лошо в котката, този човек ще бъде неразположен. Ако вие се отнасяте добре с децата му, той ще бъде доволен. Тая котка е негово дете. Аз като се отнасям добре с котката, мед му пада на сърцето. Котката и той са едно и също нещо. Вие казвате: „От котешки тип ли е човек?“ Ами Яков, избраникът, Бог го нарече червей! Нищо не значи! Този червея като го видиш, да ти стане приятно! Да го туриш някъде. Някой път взема една муха, извадя я навън, направя й една услуга. В малките работи ще приложиш! Че Бог като създаде света, Той напразно не го създаде! Той е мислил! Бог като създава едно животно на земята, Той е мислил. То е проявление на нещо. Бог се е интересувал като е създавал растенията и другите работи. Изучавайте живота! В една котка има какво да учите! Тя като дойде, ще се погладе и ще почне да си прави тоалета. Ще оближе гърба си, после ще обърне отдолу да чисти, ще си оближе краката. Какво показва това? Като чисти краката си, тя казва: „Добър трябва да бъдеш!“ Чисти си предните крака. С това тя казва: „Справедлив трябва да бъдеш!“. После си чисти очите чрез краката си. Казва с това: „Добре трябва да гледаш“. Чисти си ухото и с това казва: „Добре трябва да слушаш“. И аз разбирам. Чете лекции. Всичко очиства. Аз разбирам. Тогаз й намажа хляб. Тя е професор. Чела ми е лекция. Намажа й хляб, тя си излиза и си замине. Когато дойде един приятел, който е от котешки тип и седне в същата ви, вие вижте какво ще направи той. Ще вземете урок от него.

Та ви казвам: Сега, ако ме слушате по закона на Любовта, вие ще разберете работите. В Любовта всички неща имат смисъл. В Мъдростта, всички неща имат смисъл. И в Истината всички неща имат смисъл. ВЪН ОТ БОГА Е БЕЗСМИСЛИЕТО НА ЖИВОТА! Там е адът, там е нещастието. Там е неразборията. И трябва да се стремим да дойде Бог да живее в нас. И ако не е Бог в теб и да искаш да направиш добро, не знаеш как. Като дойде някой човек, изисква се голяма прозорливост, да разбереш от какво има нужда той. Той има едно потайно желание, има нещо, от което той се нуждае и ако го намериш, то е важното сега. Една твоя дума може да го огорчи. Един твой поглед може да го огорчи. Ако няма

прозорливост, ти няма да знаеш как да постъпиш. Като дойде той, ти можеш да го погледнеш така мило, че още като влезе той, отвори му се сърцето. Не е лесно човек да бъде в пълната смисъл човек! Не е в свиването на очите, но важно е съзнанието в дадения случай. Като видя някой беден човек, аз пазя моето съзнание да има правилно отношение към него, а не да кажа: „Този човек откъде е?“ Казвам: „Този е един човек, когото Бог праща при мене“. На библейски език казано: Този бедния човек Бог го праща при мене, да ме опита, какво зная и как ще постъпя. И като го видя казвам: „Божи пратеник е той!“ Той не знае това, но аз го знам. И казвам: „Заповядайте, влезте, седнете!“ И почвам да се разговарям с него. А иде някой, когото дяволът е изпратил. И той иска да ме изпита. Той е богат, учен. Тогаз като го видя, аз си свия веждите, навъся се и казвам му: „Ще кажеш на вашия господар, че тук лъжи не минават. То беше едно време. Едно време вашият род много е страдал“.

Отче наш.

Това е Учението. Ще се навъсите, като видите дявола, ще си свиете веждите. А пък като видите Доброто ще се поусмихнете.

6 ч. 30 м.

Гимнастически упражнения.

XVI година.
4 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 14 октомври 1936 г., сряда, 5 ч.с.
Небето облачно. Време меко и приятно. Ръми слабо.
София - Изгрев.

ИЗЯСНЕНИЯ

Добрата молитва.

Кажете резюмето от миналата лекция. (Един брат каза основните мисли на миналата лекция.) Коя е съществената мисъл в резюмето? Различаването на усет, влечение, чувство и стремеж. Имате ли някоя зададена тема? (Не.)

Задайте един въпрос. Вие понякой път искате да разбирате.

Да допуснем сега, че имате противоречие в живота. Как ще изправите това противоречие? В Писанието е казано, че без вяра не може да се угоди на Бога. Сега именно каква е тая вяра, без която не може да се угоди на Бога?

Задайте един въпрос. (Една сестра каза: „Една задача бяхте дали за внасяне по един лев. За кога е тая задача?) За 30 октомврий.

Ще прочета част от 42 глава на Еремия. (Стихове 10–18.)

Вие имате противоречия в живота. Всички изобщо съзнавате, че противоречията, които съществуват, някой път не сте в състояние да изправите.

Противоречията съществуват. Някой път вие искате да няма противоречия. Хубаво, да няма противоречия, но има!

Представете си, че вие разрешавате един въпрос за другия живот. Казвате: „Този човек може да се подвизава“.

Сега вие трябва от всички лекции да извадите същественото. Има една вътрешна връзка, която съществува.

Някой път хората мислят, че лесно могат да се вдъхновяват и да разберат Божиите Пътища.

Сега, какво е вашето разбиране? Вие имате един усет, едно влечение, имате едно чувство и имате един стремеж. Каква е разликата между усет, влечение, чувство и стремеж?

Да кажем, че вие имате да изплащате един дълг. Дългът, за който се говори, е кармата. И тая карма, която вие искате да обясните не е ясна. Не е ясен този предмет. Ти казваш: „В някои минали съществувания сме живяли така и така!“ Това за повечето от вас не е ясно. Вие си предполагате. Ясно е, когато във вас се образуват тия картини, та да проникнете в миналото и да проникнете в бъдещето.

Сега, не мислете, че като правите усилия, вие можете да се развивате! Някои казват: „Дайте ни правила!“ Божествените работи се развиват спонтанно! Това, за което се трудиш, работиш, то никога няма да стане! Спонтанно трябва да се развие това чувство в тебе!

Да кажем: Ти можеш да критикуваш другите хора, можеш да критикуваш себе си, че не живееш както трябва. Но как трябва да живееш?

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? Христос казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“. Пътят – щом влезеш в този Път, ти трябва добре да постъпваш. Истината – щом влезеш в тая Истина, ти трябва да обичаш всички. Животът – щом влезеш в този Живот, ти трябва да мислиш. А ти мислиш, когато имаш Божествена мисъл.

Трудно е това положение, че човек знае много работи, но не може да ги приложи! Каква беше последната тема? /Службата на храносмилателната система/.

Сега, какво сте разбрали от всичко? Същественото! Какво сте разбрали досега?

Много пъти се говори за Любовта. Кои са признаците на Любовта? Дълготърпение и благосклонност, според апостол Павел в 13-та глава на Първото Послание към Коринтяните. Изобщо Любовта има отношение с храносмилането на човека. Немците казват: „Любовта минава през стомаха“. След това минава през дихателната система и през мозъка.

Когато човек се домогне до онова истинското положение, в него ще престанат противоречията. До тогаз, докато той се съмнява и критикува, той не е още в Реалността, той още изследва нещата!

Във вашето положение как ще кажете на един човек, че вие го обичате? Все със стари начини си служите!

Сега има една натегнатост. На какво се дължи тая натегнатост?

Изобщо Любовта, истинската Любов, тя не образува никаква ферментация! Любов, в която се явява ферментация не е Любов!

Вземете в съвременното училище: тия деца, които са в първо отделение, във второ, трето, четвърто отделение, после в класовете, различават се помежду си.

Който разглежда Любовта, всякога си постъпва пак така, както той си знае.

Можете да кажете, че Любовта дълготърпи, че на Христа Любовта е била такава и такава, но всеки човек си има свое разбиране за Любовта.

Отче наш.

6 ч. 05 м.

Гимнастически упражнения.

XVI година.
5 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 21 октомври 1936 г., сряда, 5 ч.с.
Небето чисто, звездно. Времето тихо и прохладно.
София - Изгрев.

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/:
От 21.10.1936 г. до 31.12.1936 г. Учителят не държи беседи и лекции.
На 22.10. 1936 г. петък, става скандала с Белеви в салона и Учителят напуска салона и се качва в горницата.
От 22.10.1936 г. до 31.12. 1336 г. няма никакво Слово на Учителя.
На 06.01.1936 г. продължава Общият окултен клас.

ТРИТЕ КАРТИНИ

Отче наш.
„Духът Божий.“

В Евангелието на Йоанна е казано: „В начало бе Словото“. Това е философската страна на въпроса. Всяко начало почва с Божественото. Божественото е начало на всичко. И след това ние идем до онова, което е станало чрез Словото; идем до човека, до създаването на човека. Вие не можете да знаете смисъла на вашя живот, ако не знаете това Начало. Едно просто изяснение: Всяко семе посято в земята, без слънчевата светлина и топлина не може да се прояви. Искам да кажа тук най-просто Истината. Служа си с едно сравнение: семенцето и слънчевите лъчи. У вас има едно желание да знаете. В какво седи знанието? Да знаеш, значи да направиш нещо. Какво можеш да направиш? Едно добро можеш да направиш. Какво е доброто? Какво може да направи една круша? Крушата ще роди круши. Сега разликата е, че човек спада към съвсем друг свят. Човек спада към мисловия свят. Човек не е едно същество от животинския свят. Със своето тяло той се намира между животните, но със своята мисъл той е един свят, който е недостъпен за животните. Някой път вие се поставяте в положението на животните и казвате: „Аз живея“. Ти не можеш да живееш, ако не познаваш това Начало! Някой може да каже: „Аз вярвам“. Но вярата е вече един вътрешен подтик. Ако кажеш, че имаш вяра и нямаш подтик, тогаз ти не си разбрал смисъла. Щом дойде вярата, тогаз в тебе има един велик подтик и ти не можеш да стоиш на едно място. Не можеш да бъдеш мъртъв. Умрелият човек съзнава, а хората казват, че е умрял. И той обикаля и не може да се прояви. Казват, че е отишъл при Господа.

Могат да дават хиляди тълкувания, но този човек ако има вяра, може да оживее.

Ако в дадения случай се намирате в една мъчнотия, вие лесно можете да излезете, но само като вярвате, като имате вяра. Щом можеш да излезеш из мъчнотията, ти имаш вяра. Щом не можеш да излезеш из нея, ти нямаш вяра. Когато умрелият го носят в ковчега и пред него свещениците и му държат надгробни речи, никъде не е отишъл той. Че това е много материалистическо схващане, че отива при Бога. Ти като отидеш в църквата, ставаш ли набожен? Църквата е едно състояние вътрешно. Отвън има нещо на земята. Хората са направили едно здание на Земята, което са нарекли църква. И казват: „Човек трябва да ходи в църква“. Сега, другото сравнение е: Да допуснем, че тук е един университет. Като ходиш в университета и не слушаш професорите, какво ще научиш? Можеш да посещаваш първия факултет, втория, третия, но не слушаш и казваш: „Аз съм ходил в университета“.

Ти казваш: „Аз съм слушал Учителя“. И привеждаш един пример. Но в моите беседи всеки един пример е един метод за работа. А пък вие ще ги приведете, ще се посмеете малко. Може би е смешно. Представете си, че приведа следния пример: Един момък се запознал с една високообразована мома. Не е важно къде – в Англия, Франция и пр. Мога да ви кажа къде, но само примера ще приведа. Той много мисли, осторожно, предпазливо я изпитва. Изпитва я, дали ще може да живее с нея. Той я обича, но не се решава да й каже, че я обича. Страх го е. Па и на нея е неловко да му каже: „Прояви се де!“ Той не се проявява. Най-после тя употребява една хитрина. Направя си един друг момък от восък. Много хубав, красив, с мустачки. Донасят го в къщи, тя го туря на стол при прозореца, край който минава нейният възлюблен. И тя говори с него, тя го туря така, като че приказва с него. И онзи момък казал: „Моля, не давай никакво обещание. Аз реших вече тая работа!“

Кой реши въпроса, кажете ми? Беше ли така, имаше ли тя някакъв друг кандидат? Восъчният кандидат накара онзи момък да се реши да каже, че ще живеят заедно. Сега това положение право ли е? Преведете сега тая восъчната фигура. Това е сега един метод за работа. На какво ще уподобите в живота този

восъчен момък? Ще ви дам друго обяснение. Представете си, че тая мома е бледна, малко жълта, не е толкоз хубава. Той не се решава, но представете си, че един ден на тая восъчна картина се паднат два милиона. И тя, восъчната картина, стане малко по-угледна. И има защо тогаз да живееш с нея, два милиона има тя. Добре, но тук животът има една материална основа. Хубаво е донякъде. Но представете си, че тия два милиона ти ги вземат и като мома останеш без восъчния човек.

Оная мома е скрила. Тя казала на онзи момък: „Ако ти беше закъснял с един ден, аз с моя восъчен щях да замина на разходка някъде!“ Има ли тук някаква реалност, кажете ми.

Някой път вие искате да повярвате дали има друг свят или не. Че какъв свят искате вие? Вие нали живеете в един човешки свят? Какъв свят друг търсите освен човешкия свят? Едно просто обяснение. Фактът е следният: Ти няма какво да търсиш друг свят, но трябва да разбереш света, в който ти живееш. Ти си вече и в онзи свят и в този свят, едновременно. Но ти си в корените на едно растение. Едно същество може да живее в два свята. Растението живее в два свята: корените живеят в един свят, а пък клоните – в друг свят. Корените живеят в по-гъста материя, а клонищата – в по-рядка. Да отидем в онзи свят разбираме да отидем със соковете от корена нагоре. У растенията изобщо плодовете се образуват над Земята. Но у някои растения плодовете могат да се образуват и в Земята. За растенията онзи свят е светът, в който се образуват плодовете. Вие искате да познаете онзи свят. Онзи свят е мястото, в което се разбирате с хората. Онзи свят е мястото, дето с всекиго можеш да се разбереш и дето всеки може да ти бъде обичен. Тук не е така. В онзи свят с всекиго можеш да се разбереш и ти можеш да влезеш в неговото положение. А пък в този свят не можеш да влезеш в положението му. Мъртвият човек не може да влезе в положението ти, а пък живият може. Живият може да погребе мъртвия, а пък мъртвия не може да гледа живия. Един извод: Щом ти не можеш да вършиш една работа, ти си мъртъв. Ти казваш: „Аз вярвам“. Мен ми е безразлично в какво вярваш. Но и този умрелият вярва, но той не е в състояние да стане и да каже, че живее. И ако вас най-малките мъчнотии ви спъват, тогаз какво? Аз

ви гледам, че за нищо и никаква мъчнотия вие плачете. Нямам нищо против плача, но аз разбирам живота. Животът започва с нереалното. Господ каза в рая на хората: „Драми и комедии ще играете, но трагедии – не! Не се позволява да играете трагедия в рая“. Но като дойде онзи адепт той каза: „Не, аз имам една нова трагедия, нещо хубаво. Вие с Адама ще вземете първите роли и ще играете. Те са отлични роли. И вие като играете тия роли, ще станете като Бога“. Ева каза: „Така ли? Нали ни каза Господ да играем само драми и комедии, а пък трагедии по никой начин?“

Ако вие играете една трагедия, кой е виноват? Господ ти каза: „Да не играеш трагедии, но само драми да играеш! Ти казваш: „Че представете си, аз много страдам!“ Смешно е, че страдаш! Ти на сцената представляваш, че някой умира. Умираш 10 пъти, пак оживявавш. Цар си. За колко време си цар? За 3–4 часа. На сцената ти си цар, съдия, учен, адвокат, прокурор, поет. Това реално ли е? Сега вие сте слушатели. Ние не играем роли тук, но аз обяснявам. Всеки един от вас е нещастен, понеже не можете да си играете ролите. Да кажем, че вие пишете любовно писмо някому: „Откак ви видях за пръв път!“ –Реално ли е, че си я видял за прав път? Нищо не си видял! Това е писано в драмата. Ти казваш: „Трепнало ми е сърцето“. Никакво сърце не ти е трепнало. Тя е оженена, и на сцената тя се жени за някого! Във всяко представление ние се женим за някого. Питам: „Реално ли е това!“ Това е естествено, понеже не е реално. Ако беше реално, щеше да бъде друго. Не е реално това положение. Та сега вие играете роли като актьори. Вие казвате: „Аз съм голям грешник“. Така е писано в книгата. Вие знаете ли кой е произхода на греха? Не го знаете. Вие разбирате за греха толкоз, колкото един стар изповедник във Варненско. Мен ми го разправяше това един свещеник дошъл от Света гора. Той никога не бил пил. Това било по Великден. Млади моми отивали да се изповядат тогаз. Той бил стар, на 80 години. Той се напил. Идват момите да се изповядват. И той носи една голяма пила и казва: „Ще ви изтрия всичките ви грехове“. Виното влязло в него и внесе едно ново разбиране. Той искал да им каже: „Вие сте млади моми. Нямате никакви грехове. Елате да изтрия вашите заблуждения. Идете да живеете в света, както Господ дал. Добре разбирал е старецът. Не можете ли и вие

да се изтриете с вашите пили? Целта ми е следната: Вие имате едно разбиране. Да дойдете до реалния живот. Има неща, които не са реални. Вие сте длъжни да играете тая роля. Вие мислите, че сте някой свят човек. Мислиш, че си учен човек. Ти си учил 4 години в първоначалното училище, 3 години в прогимназията, 5 години в гимназията, 4 години в университета и 2 години специализация. И най-сетне си забиете един гвоздей в главата, че си учен човек. Не мисли, че си учен човек! Учен човек си, а пък утре дойде една хрема, хване тебе, учения човек! Гледам сега и папата, който минава за заместник на Христа. Идват лекарите, тия невежите, които той би афоресал, четат му лекции, какви лекарства как да вземе. Че какъв папа е той? Никакъв папа не е той! Като дойде една болест, тя идва да ви покаже вашето невежество. Търсиш един лекар. Казваш: „Той е грешен!“ Но ти търсиш помощта от един грешник. На този лекар ще му проповядваш, че трябва да се спаси, че не е праведен, а пък ти го викаш да ти помага. Ти си от спасените, той не е от спасените, а пък ти го викаш да ти помага. Каква е тая работа? Тъй е писано в драмата! И после друг един факт: Аз се занимавам с нови работи сега. Някой казва: „Не разбирам тая работа, Божествената работа“. За да разбереш Божествената работа, ти ще вземеш Земята в нейното движение. Тя се обръща около Слънцето. Това е един Божествен подтик, началото на нещата. Но кои са причините? Учените хора обясняват кои са причините за въртенето на Земята около Слънцето. Всички по-малки тела се въртят около по-големите. И второто положение е, че Земята се върти около оста си. Кой е дал този подтик да се върти Земята около своята ос? Туй е раждането на човека! Като каже човек: „Аз съм“, той се върти около себе си. минават се дни и нощи, стават промени. Ако не ставаха тия промени, ако не се въртеше Земята около себе си и около Слънцето, то щеше да бъде съвсем изгубена работа. Ако Земята тръгне да хойка из пространството, какво ще стане с нас? Драма ли ще бъде или трагедия? Трагедия!

Та казвам за вашето верую: Ще знаете, че трябва да имате едно отношение към Слънцето. Слънцето трябва да бъде една книга, която да четете. Не божество на което да се покланяте. Слънцето съдържа една голяма книга, която трябва да четете.

После, трябва да изучавате Земята. Земята като се върти, тя определя нашите отношения, личността на човека. Земята определя личността на човека, а пък Слънцето определя нашето отношение към Бога! Земята е една книга, която трябва да четете. Искате да бягате от Земята. Къде ще отидете? Кажете ми? Намирате, че земният живот не струва, че бил грешен. Не, то е съвсем друго понятие. Земята трябва да се изучава. Слънцето трябва да се изучава. Там ще намерите тия основни закони. Не че ги нямате, но постоянно нови неща се внасят. Ще дойде някой да проповядва, че онзи свят бил такъв, че ангелите били такива и пр. Всичко каквото описват тия поети, отчасти е вярно, но то не е точно така! Божественият свят не може да се опише. Ако понякой път описвам Божественият свят, но то не е точно така. Казвам си: Тия хора ще попаднат в заблуждение. Аз ви говоря за Любовта, за целувките. Вие мислите за целувката това, което не е целувка. Целувката е нещо което може да те обгърне, да проникне в тебе. Както Слънцето целува. Като те обгърне една мисъл, като те обгърне едно чувство и проникне в тебе, това е целувка. Външното не е целувка! Някой ще дойде и ще ви бацне по устата. Това не е целувка. Тъй може да се дава известна идея. Представете си, че аз мога да играя ролята на някой художник (фиг. 1).

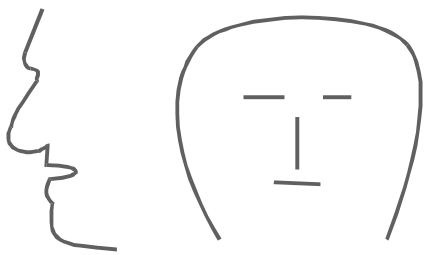

Фиг. 1

Може да ме критикувате. Излезте нарисувайте! Трябва съразмерност. Нямаме типове още. Вие още не сте идеалния тип. Аз поне не съм го срещал още идеалния тип. Някой път носът е по-дълъг или по-къс, отколкото трябва. Някъде е вдлъбнат повече. Някой път ухото не е направено както трябва. И следователно вашите възприятия не са толкоз правилни. Всеки един орган е един способ за възприемане и работа. Едно хубаво ухо или око, това е отличен орган. Първата от горните фигури е профил, втората е en face. Във втората фигура как и къде ще турите веждите? Какъв човек искате вие? Какъв човек

искате вие? Мога да му туря дебели вежди, тънки вежди, прави, криви. Ако ги направя така или иначе, ще изменя характера на човека. В тая картина е вложена известна идея.

Сега, положението е следното: Вие се обезсърчавате. Казвате: „Толкоз години съм работил и нищо не съм придобил“. Тогаз вие сте за лотарийните билети. Билетът ви не е излязъл! Има един българин някъде в странство, който 25 години взема все билет от лотарията, все за да се оправят работите му. И казва: „И досега не ми се пада!“ Едва ще му се падне 100 лева. А пък той има идеята: 25 години все чака да му се падне един милион лева, та да се върне в България. И все не му се пада. И там си има закони! Когато вземаш лотариен билет, ти трябва да бъдеш голям математик. Някой път мога да взема билет, но няма да взема, защото за мене няма условия там! Ако има условия, ще взема. И всеки един от вас може да знае дали ще спечели или не. Някой път ви казвам: „Не си хабете пари за билети!“ Казвате: „Не, ще взема!“ Когато ще спечелиш, ти имаш един импулс, подтик, не си раздвоен в себе си. Тогаз можеш да спечелиш! Но те са изключителни условия! В Англия един астролог има, който си има метод за изчисление. Той взема билет от четири тегления на лотария. Той взема 4 билета, и като изчисли по тях, той ще каже какъв номер трябва да вземеш, за да спечелиш. Но трябва да му дадеш 4 билета, които са теглени и на петия ще имаш една печалба, ако вземеш посочения от него номер. Има един закон. Не е нещо случайно. Но ти казваш: „Аз да зная това!“ И скоро една сестра вземала билети от лотария и не й вървяло и тя взема един билет за мен, та дано да й тръгне. Тя ми носи билета. Аз като го погледнах, казах й: Напразно си дала парите. Най-първо аз нямам нужда от лотария, нищо повече. Аз имам повече знания. Ако е за пари, имам откъде да извадя пари. Но аз пари не искам. Задача за мен не са парите. Радвам се, че други са банкери, че имат по 100 милиона. Нито пък мога да уча другите хора. И вие знаете. Вие сте много учени. Като дойде някой при мене, уж ме изпитва. Под око ме гледа. Мери ме. Уж смирен. Аз го знам. Казвам: Слушай приятелю, трябва да бъдеш искрен. Да не играем. Какво искаш да играеш: комедия, драма или трагедия?Аз трагедия не играя; драма играя. Защото като играя трегедия, трябва да

излеза из стаята навън. Вие ще кажете: „Че това е набожният живот! При Бога да отиде човек!“ Че как се отива при Бога? Трябва да имаме едно право и чисто сърце, един светъл ум и да не престъпваме Божия закон. Че ако играя една роля, ще я играя на свят? Хубаво, вие казвате, че някой не ви обича! От къде знаете, че не ви обича? Можете ли да ме убедите, че една лисица не обича кокошките? Дайте и я? Тя ще я изяде! Обича я тя! Аз ви давам една хубава ябълка. Вие я изядете. Ябълката ви обича. И вие я обичате. Това, което можете да изядете, вие го обичате. А пък това, което не можете да изядете, вие не го обичате, обич няма там.

Тогаз как ще кажете за обичта? От ония неща, които Бог е създал, от света, с който сте заобиколени, там ще учите Божията Любов! Любовта ще научите от себе си: Тя е двуяка, външна и вътрешна Любов. Вътрешна, когато имате във вас един подтик. Наскоро дойде при мене една сестра и аз й четох 10 канона. И като й четох 10 канона, тя излезе вън като мокра кокошка. И казва: „То моята работа е свършена! От мене нищо няма да стане!“ Не се самоизлъгвай, не мисли, че можеш да играеш една роля както трябва сега. Веднъж може да си я играл, втори, трети път, десети път – нищо не значи това. Че ако аз изнеся тая картина на изложба, какъв медал ще ми дадат? Ще кажете: „Учителят го нарисува“. Не е въпросът дали я е нарисувал Учителят. Едно дете може да нарисува много по-добре, някой път отколкото друг някой. (Учителят показва втората картина). На този човек му трябва голяма реформа. Той е материалист. Обича да яде и да пие. Трябва му ядене, пиене, трябва му да има от всичко! Тая глава отгоре трябва да се моделира. Страните му, брадата му трябва да се моделират. Сега въпросът е: Как ще се моделират? То е изкуство! Вие не сте се оглеждали. Как работи човек, моделира се. гледам, някои от вас съвсем сте загазили в художеството, във вашата скулптура! Например вземете този брат дядо Благо, който е турил тая скулптура, тия бразди по челото си. Защо са дошли тия бразди? Това показва много практически ум. Той си има една философия много определена. Той казва: „Аз предпочитам една кокошка в курника, отколкото десет в гората“. Но той не трябва да се спре там. Трябва да се изменят тия черти. В какво

направление трябва да се изменят линиите? Всяка една линия, която се явява, тя има един подтик в живота на човека, в неговия ум. Тия линии не са произволни – линиите, които се образуват по лицето, ръцете и пр. По лицето ще разбереш дали твоите мисли са хармонични или не! Ще имаш едно огледало. Всеки ден ще се огреждаш и ще видиш, къде ти е погрешката. Например, виждаш, че веждите на младини са нагоре, а на старини са надолу. Остарели сте вие.(фиг.)

Фиг. 2

Това е вече песимистично направление. Ако ти туриш една песимистична линия на лицето си, ти не можеш да се освободиш от нея. Всяка една песимистична линия прилича на един горчив хап, който си взел. Искаш да ти е приятно. Не създавайте никакви отрицателни черти в себе си. например, разгневиш се, вземеш една особена поза. Днес вземеш особена поза , утре – друга особена поза и най-после ще остареш. Или обичаш да се подиграваш; направиш една крива гримаса на този, на онзи и най-сетне ще ти се изкриви устата. Никой път не прави такава гримаса! Иначе ще остане тая черта! Ако се повтаря мрачната мисъл, най-сетне ще добиеш едно песимистично настроение. Едно дете в училище заеквало. Едно друго се подигравало с него и след 5 –6 месеца и то почнало да заеква! Като се подиграва на другите, взема същите навици на онова дете, което заеквало. Не подражавайте на недостатъците на хората. Дойде някой при мен да ми разправя какво лошо казал онзи. Казвам му: „Не ми разправяй това!“ Нямам нужда от това ! Като разправяш това- онова, ти се осакатяваш! Не дръж човешките недостатъци в своя ум! Дръжте ги настрани! Дръжте онова Божественото в своето съзнание! Една храна, която се е развалила, дръжте я навън, изхвърлете я! Всеки ден – прясна храна! Днес какви мисли трябва да имате? Какво носи новата година? Новата година, ако сте здрави, много добри работи ще носи! Ако си умен, много добри работи ще носи. Но ако си глупав, тогаз една видна роля в театъра няма да имате. Представете си, че играеш една много незавидна роля. Представете си, че играеш

ролята на един престъпник. Един актьор е честен и ще се учи сега как да краде, как да лъже. То е хубаво за предметно учение, но според мене не трябва да се турят добри хора да играят тая роля, а някой, който знае да краде. Последният ще каже: „Тъкмо тая роля ми допада на сърцето!“

Та казвам: Като се върти Земята, тази година Земята обикаля около Слънцето по особен начин, понеже ние минаваме в една нова област на пространството. И ако вие сте харомонично разположени, то Божието благословение от невиделица ще дойде върху вас! Не че ще станете богати, но във вас ще станат някои хубави възпоменания от тая 1937–а година. Цифрата 7 на какво прилича?(фиг)

Това е българската гега. Всички тия стари български овчари имат такава седморка. Някоя овца като не върви в правия път, той ще я хване за крака. Седемте ще го вземеш като гега и като намериш някой свой недостатък, ще го отстраниш. А пък цифрата 3 какво означава? Трите има няколко тълкования. То показва едно семе, което е сято в земята, разпукна се и поникна. Но същевременно то може да се сравни с човешките уста; постоянно трябва да му давате да яде. Трябва да знаеш да ядеш. Трите не признава никакъв пост. Единицата пости колкото си иска. А пък трите обича винцето, печените кокошки, хубавите торти. Или другояче казано: Ще бъдете един овчар, който се ползува от млякото на своите овце, т.е. ще се ползувате от условията, при които живеете, разумно ще се ползувате; да извършвате добре волята Божия и да ви е радостно на душата. Защото трябва да ви утеши някой отвътре. Ако не ви се усмихва Слънцето, трябва да ви се усмихне някой отвътре. Вие търсите някой да ви се усмихне. Но трябва да знаете, че някои хора са в северния полюс. Има хора, които живеят на екватора, други в умерения пояс, а други – в студения поляс. Трябва да знаете кой човек къде живее. Ако се спрем да изследваме, ще видим. Тълкувам сега: Ако при най-лошите условия

Фиг. 3

можете да живеете, вие сте учен човек. Ако път при най-добрите условия не можете да живеете, тогаз не сте от много учените.

Та казвам сега: Всеки един от вас е недоволен от живота си, нали така? Защо сте недоволни? То е едно криво положение. Вие сте недоволни от нещо. То е една роля, която ви е дадена временно да играете – няма нищо! То е само за три часа. Като я играете веднъж на сцената, то втори път ще се смени. Всеки ден ви дават различни роли да играете. Някои от вас сте недоволни, че сте се родили жена. А пък жените не се раждат. И мъжете не се раждат. Мъжът е направен от пръст, а пък за жената са взети две ребра и е направена. Жената е направена от две ребра, а пък мъжът от хубава пръст. Щом казваш, че си се родил и си недоволен, че ти опорочаваш най-хубавата дума! Що си се родил жена, то е едно велико благо. Щом си се родил като мъж, то е едно велико благо. И ако съжаляваш, че си се родил жена, ти не разбираш живота. че жената е проводница на Божията Любов. Ако тя се е родила, значи Любовта е почнала да функционира в тебе. То е раждане! Мъжът представлява Божията Мъдрост. И ако неговият ум е почнал да бъде проводник на Божията Мъдрост, той е вече мъж. Под „мъж“ разбирам да дойде знанието, което освобождава хората. А пък Любовта е, която задоволява всичко! Та сега каква е вашата мисия на Земята? Вие сте напуснали вашата мисия и цел ден седите пред огледалото и само се мажете с това- онова, със сапун се чистите. Хубаво е това, но цял ден пред огледалото, това не е жената! Жената трябва да има качества: да знае да готви хубаво и при това да се облича хубаво! Някой казва: „Неглиже“. Не, наглиже няма! Знаете ли какво е хубавото обличане? Да изпъкне лицето, а не дрехите! Всичко да даде израз на лицето. Като погледна някому обущата или палтото, да не кажа: „Много хубави обуща, много хубаво палто, всичко хубаво, а лицето не е хубаво!“ Много хубаво да е лицето, а пък обущата са второстепенни неща. Лицето е човекът. Та казвам: Умът е човекът, сърцето е жената.

Вие седите и казвате: „Как ли ще се родя втори път?“ Вие сега не знаете как сте родени, а пък искате да знаете за втория, за следния път!

Идат при мене и казват: „Дайте ни някоя работа!“ Че каква работа да ви дам? Аз мога да дам на всекиго работа. Ако ви дам най-леката работа, работата на един капелмайстор, да си махате ръцете, да кажеш: „Това е лесна работа!“ Но там има ритъм! Всичките трябва да ги дирижираш. Онзи не разбира, че затова трябват познания. Не е в тояжката. И без да маха тояжката, той като ги учи те могат да свирят. (Учителят прави движения). Това е така писано в драмата вътре. Ще го играеш.

Някои цигулари при свирене на цигулката много се кълчат. Ако се кълчи, не е лошо. И ако е тих, пак не е лошо, но кое е по-хубаво? Един цигулар - виртуоз Олибоу като свири, ходи по цялата сцена и се кълчи. И всеки един музикант ако рече да прави така! Не подражавайте. Всеки един от вас трябва да носи онзи характер, който природата му е дала. Ако трябва да се движиш, движи се, не е лошо това. Той е бил ученик на Паганини. Сега аз изграх една роля на Олибоу, но не можах да го представя както трябва. Той има дълга коса и тя се мята при кълченията му. Той свири хубаво. Цялата публика се възхищава от движенията му. А пък някой свири тихо, класически. Ако в един оркестър всички почнат така да свирят, какво ще бъде с капелмайстора?Това са индивидуални черти, които човек може да прояви само при особени условия. Има право, но то не е един общ порядък на нещата. Когато ние говорим за един морален строй, то е да не се влиза в стълкновение.

Не опетнявайте вашите чувства! Не опетнявайте в себе си онова чистото и святото, което Бог е вложил. Всякога по възможност на всяка една мисъл й дайте едно правилно тълкуване. Често аз съм забелязал: като ям нещо, може да остане по брадата ми нещо. Не го виждам. Занят съм с мисълта. Идва някой и ми казва: „Имате нещо на брадата си!“ Трябва да си нося огледало. Не я виждам каква троха останала на брадата ми. Какво има от това? Ще познаете какво съм ял! Ще познаете, че съм ял сирене или мед. Няма да ме питате: „Дали ядете мед или не?“, щом има на брадата ми. Тогаз аз изваждам огледало и поглеждам. Като видя къде е хапката, снема я от брадата си. Много добре. Сега аз мога да се докача и да кажа: „То не е твоя работа да ми казваш дали имам нещо или не!“ Аз казвам: Благодаря!

Дойде някой и ти направи забележка за погрешката ти. Погрешката ти каква е? Ял си нещо и е останало нещо на брадата ти. То е погрешката.

Вчера сядам в обедната стая и като ядохме хубавото ядене, пълнени чушки, сестрите ми носят една голяма чаша с кафе. А пък другите всичките гледат. Казвам: Непотребно е. Дайте на другите. Те казаха: „Невъзможно е! Толкоз кафе и захар де да намерим?“ Казах: Дайте на всички по една лъжичка! И изпращам моята чаша да вземат. И като взеха всички, остана половина чашка. Вие казвате: „Ние обичаме Учителя“. Аз казах: И на другите дайте! То е лош навик. Утре ако станете учители и почнете да пиете по цяла чаша, и тогаз отиде вашето учителство? Един учител трябва да яде най-скромно. На други се позволява да ядат, но на Учителят да не си дояда. На вас верующите казвам: На светските хора много работи са позволени, но на вас много работи не са позволени. Ако аз бях изпил чашата, то мнозина, които ме гледаха ,можеха да кажат: „Какво беше кафето? Трябва да е било много хубаво!“ А пък сега като взеха по една лъжичка, имаха понятие. И всички останаха доволни. След това се разви една хубава тема. Разговаряхме се половин час. Философски работи. Ако не бяха пили моята чаша, то щяхме да си излезем много скоро. И тогаз ще кажат: „Струва си човек да бъде учител!“ Питам сега: Кое е по-хубаво – една чаша кафе или една чаша вода? Аз бих предпочел една чаша хубава, отлична балканска вода, отколкото бърканото кафе. Кафето вземам, като дойде някой път хремата или треската. То е лечебно. Ако искате да се лекувате, пийте кафе. То е лечебно растение. Стимулира.

Та сега какво разбрахме? Трябва да имате едно изкуство. Като слушаш някой човек, не прави никакви гримаси. Аз ви превеждам примера на онзи апаш. Аз го наблюдавам. В него имаше едно движение. Като му дам знак с пръст, той направи гримаса кисела. Не му е приятно. Той си казва: „Майстор е той!“ Той тълкува от моето движение с пръст, че тая мома при която е седнал е за мен. Право ли е това? Този човек ме слуша, като му давам знак с ръка. Може да мисли, че тая плячка е за мене, или че има дедективи. Оглежда се той наоколо. Инстинктът му пак заговори. Иска пак да бръкне. Пак му давам знак с пръст. Най-

сетне той стана и си замина и си каза: „По-майстор е от мене!“ Каква е неговата задача! Да ви разправя един ден! Като махнах три пъти на човека, излезе си! С един малък поклон! Каза: „Покланям се пред твоето изкуство“. Наблюдавайте дявола, когато дойде във вас, да ви е отворено съзнанието. Ако съзнанието ви не е будно, ще ви обере! Будно съзнание трябва да имате всякога! Защото животът е един голям изпит. Теренът по който ходите, не е никак равен. Като се качвате по планинско място разни пози вземате: какъвто е теренът, такива пози вземате. Тия алпийски туристи, които се качват по ония глетчери, какво внимание, какво съсредоточаване имат. Със своите брадвички, със своите лопатки правят стълбичка и по нея ходят. И най-малкото подхвълзване е опасно!- Теренът, по който вървите е различен. Ви имате да разрешавате една задача. Вие сте дошли в този живот например да развиете вярата си; или да развиете надеждата си; или да развиете своето милосърдие; или своята съвест; или своята справедливост. Или в този живот си дошъл да развиеш волята си! Има хиляди неща, за които вие сте родени. Всички неща не може изведнъж. Или сте дошли да развиете своето религиозно чувство. Да знаете как да се молите! Иде някоя болест или землетресение, помолиш се и се отложи! Значи в този случай чул те е Господ. Апостол Павел като беше на онзи кораб, имаше буря. Той се помоли, но престана ли бурята? Колко дена бяха тласкани от бурята в морето? Но това трябваше да стане. След 14 дена той извади хляб и каза: „Братя, ще имате едно нещастие. Корабът ще се разтроши и нито един няма да загине. Хапнете малко! Благодарете на Бога!“ И това, което каза Апостол Павел стана. И излязоха на острова и много хубаво ги приеха на острова. Три месеца седяха там.

Всеки един от вас трябва да знае какво му трябва. Вие искате неща, които не са ви потребни. Вие искате да бъдете красив. Това е една табела; табела на една голяма кантора отгоре. Колониални стоки! Нямате вие нужда от колониални стоки. Вие сте родени за астрономи, да разбирате небето, вам са ви дали тръба; какво ще ви трябва красивия надпис за колониалните стоки. Ще отидете да наблюдавате небето и да давате познания на хората за ония светове, които са далеч от Земята. Това е по-

хубаво, отколкото да бъдете търговец на колониални стоки. За колониални стоки много хора има, но за астрономи – малко. И малко религиозни хора има сега! Обикновени религиозни хора има много, но малко религиозни хора има – да блика от тях Любовта! – Един хубав извор! Има извори но мътни, но хубави извори има много малко. Аз желая вие да бъдете сега от хубавите извори! Казано е: „В начало бе Словото“. И ако Словото беше начало ти трябва да бъдеш край на нещо хубаво: да извършиш волята Божия.

Помнете: Трудът е най-ниската точка, до която можете да стигнете. А пък служенето е най-високата точка, до която можете да се качите. Желая всинца да се научите да служите. Трудът всички го знаете.

Сега да се издигнете до най-високата точка, да се учите да служите.

Искам сега от вас: нарисувайте три картини. Едната картина, на добродетелта. Един човек, който е добродетелен. Втората картина: нарисувайте един човек, който се е влюбил. И третата картина: Един, който е взел билет лотариен и е спечелил един милион. Това за следующия път. Ще нарисувате каквото и да е! Да видим вашата идея. Добродетелен, влюбен и човек, който спечелил на лотария. Аз да ви кажа: Влюбеният е концентриран човек, той трябва да се концентрира. Първият беше добродетелният. Как ще го представите? Хайде да ви улесня: Представете си кошница с плодове и той ги раздава. Третият е този, който е спечелил един милион лева. Ковчегът с парите е пред него. Той ги брои. Като банкерин ще го представите. Всичките са хора. Вие не правите разлика. Всички са ценни: и добродетелният, и влюбеният и пр., само че някои служби са по-високи. А пък ония органи, които имат по-низки служби на тях Бог е дал по-голяма почит, за да няма раздор. Службата на краката не е такава, каквато на ръцете. И краката, и ръцете, и очите и пр. извършват своите служби и функции. Всички не са еднакви. Та в дадения случай, когато извършваш някоя работа, ти трябва да знаеш къде функционираш. И ако извършваш по-низка служба, трябва да знаеш, че имаш по-голяма почит.

Ако някой на Земята е щастлив, на небето не обръщат никакво внимание на него. Но ако е нещастен, в небето вече

обръщат внимание на него. Това е най-хубав сюжет за тях. И всеки е готов да даде нещо на този брат на земята за да го направят щастлив. Вие като не разбирате сега Божия закон казвате: „Нещастен съм!“ Че обикнали са те в небето. Видали са те и някои приятели имаш, които са записали твоето име.

Кажете ми сега, кое остана у вас, което няма да влезе в стълкновение с вашите възгледи. Вие казвате: „Нищо не сме придобили!“ Не, всякога към живота си трябва да притурите нещо ново! Вие имате някои неща, които са останали у вас от вашите бащи, от вашите деди. Вие нещо ново не сте внесли в тая картина. Всеки един от вас трябва да внесе нещо ново. Чрез вашата мисъл трябва да внесете нещо ново в себе си. Ако парите могат да ви направят щастливи, аз да ви дам. Но няма! Ще ви направят нещастни. Ако плодовете могат да ви направят щастливи, добре! Но знайте: Те ще изгният. Колко дни могат да траят плодовете? Десет, двайсет дни. Трябва да се ядат. И колко време ще траят един милион лева. Някой казва: „За цял живот ми стигат!“ Един милион на един цар стигат ли му? Че има царе, които имат един милион на ден разноски! Вие казвате, че за вас един милион ви стига за цял живот. За английския крал със своите придворни слуги и пр. 365 милиона български не са много. Колко струват те в английски лири?

Сега разбрахте как ще нарисувате. Каква ще бъде първата картина? Човек с кошница в ръка, с круши, ябълки и пр. и ги раздава. Втората картина - едно дете, което гледа нагоре към кошницата и казва: „Няма ли да ми дадеш?“ Влюбил се е той! И най-после онзи, който брои парите от лотарията. Както децата, няма нищо, че няма да нарисувате художествено. Колкото аз нарисувах. Така че аз ви давам насърчение. Аз турих 3-4 черти. Това е модерно рисуване. Някой турил нещо и казва: „Модерно рисуване“.

Природата е направила опити. Нещата трябва да се представят такива, каквито са. Ни повече, ни по-малко.

„В начало бе Словото“. Дръжте се затова Начало! Не се спирайте в своя път към Бога! И Земята като се върти да ви бъде приятно, че се върти и че става ден и нощ. Като стане нощ, ще си починете, и като стане ден, ще станете да работите!

Тая година ще бъде една благословена година за ония, които разбират! Че знаете ли тая година след колко години ще се върне? Те казват, че тя отива във вечността. Не, учените астрономи изчисляват: Една комета идва и след колко години тя ще се върне: след 100 години, след 2000 годни, след 3000 години. Земята в 365 дни като се завърти около себе си, прави цял един кръг.

Тая година след колко години ще се върне? Това е доста труден въпрос. Има математика там! Ще се върне пак! Но доста е протяжна найната орбита. С следующия ви живот като влезете в 25-та си година, тя ще ви бъде на гости! Като заминете и като седите в онзи свят 45 години или 100 години, или 2000 години – 2000 години няма да седите горе вие – и като се върнете на Земята, 25 години след вашето връщане на Земята тая година – 1937 – пак ще ви дойде на гости. И тая година тогаз ще има връзка със сегашната 1937 година. Ако вие разбирате закона, тогаз цялата картина ще изпъкне като на кино. Каква е връзката между тогавашната година, която ще дойде и сегашната 1937 година? Това сега не е важно.

Важното са картините. Ще нарисувате една картина, която да представлява добродетелния. Една картина, че сте се влюбили. Но бих желал да се влюбите, което пари струва. И най-сетне, да забогатеете. Умен да бъдеш, Любовта да дойде и да бъдеш богат, да имаш знания! Влюбен разбирам онзи, който е разбрал Любовта. Като хапне, той ще разбере. Това е осмисляне сега на тая картина.

Добрата молитва.
6ч.25м.

Гимнастически упражнения.

16 година
6 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 6 януари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
Небето ясно. Студено.
София - Изгрев
?Бележка:

МЕЛОДИЯ И ХАРМОНИЯ

КРЪГ - ЕЛИПСА, ПАРАБОЛА - ХИПЕРБОЛА

Отче наш.

(Учителят показва картините, които са на катедрата).

Изкуството е нещо, което се придобива. Човек трябва да работи дълго време за да придобие едно изкуство. Тук има гениални работи. Някои линий гениални – в проекция. Гениалните работи ги прави природата, а пък човек само ги рисува.

Вие се обезсърчавате по причина на въртението на Земята. От това произтича обезсърчението. Обезверявате си, понеже Земята едновременно се върти около Слънцето и около себе си. Понеже не разбирате нито единия закон, нито другия. Защо Земята се върти? То е доста дълбок философски въпрос. Защо се върти около Слънцето и около своята ос? Ще оставим тия работи. Ще се спра на друго. Искам да бъда кратък.

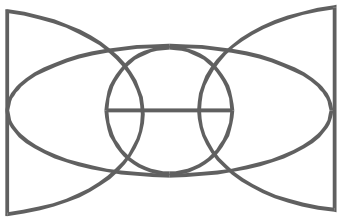

Фиг. 1

Вие сте учили в училището. Има 4 вида криви линии, от които два вида са затворени, а пък двата са отворени. Тия 4 вида криви линии съответствуват на онзи път, по който човек върви. Имате кръг. Той е затворена крива линия. Имате елипса. И тя е затворена крива линия. Имате парабола и хипербола. Те са отворени криви линии. Хиперболата – това представлява Божествения свят; параболата представлява ангелския свят; елипсата представлява човешкия свят; а пък кръгът животинския свят (Фиг. 1).

Някой път вие разнасяте новини. Хубаво е да бъде човек кореспондент, но разнесените работи трябва да бъдат верни.

Кръгът – това е една проекция. От кръга се образува сферата. А пък какво се образува от елипсата? И от параболата и от хиперболата какво се образува? Хиперболата – това е обърнат кръг. На този кръг двете страни са обърнати. Значи преувеличение. Да ти кажат, че тия два кръга могат да се съединят, непостижимо е това за ума. Как неща, които са противоположни да се обърнат и да се съединят? А пък параболата можем да си я представим другояче: Единият по стеснен кръг да има допирна точка. Това показва, че едната страна е по-далеч, а пък другата по–близо. Но все пак не е завършен. Параболата не е кръг от нашето измерение. Тя е кръг от четвърто измерение, което в сегашната геометрия се нарича от четвърта степен. Елипсата е от трета степен, а пък параболата – от четвърта степен. Вие сте изучавали дескриптивна геометрия. Не е лошо да учите геометрия, и стари и млади. Защото вие сега за сега проучвате само правата линия, нейните функции. Езикът ви е едно шило. Всички сте обущари. Вие учите обущарство. Някои майсторски шият обуща, а други само ями шият, дупчат, дупчат. Някои хубаво шият обуща, а пък някой са прогресирали и правят костюми, дрехи. Все езикът шие дрехите. И онези, на които са ушити дрехите критикуват тези, които са шили, не са доволни. Казвам: Шийте добре, за да няма критика. Но и критиката не е лошо нещо, понеже тя поправя шивача. Едно време шиеха с ръка, а пък сега с машина. Сегашното шиене е по-хубаво, отмерено, но то не е толкоз магнетично, защото е с машина. Едно време беше с игла, и човешката ръка като шие все таки придава нещо друго.

Та казвам: За да смените едно състояние с друго, вие трябва да разбирате онзи основен закон. Притеснявате се. Вие имате един кръг, имате едно животинско състояние. Един кръг, в който се въртите постоянно, обикаляте от една или друга страна; този кръг не се разширява. Дотегнало ви е в този кръг еднообразието – все с този радиус, понеже всички точки са еднакво отдалечени от центъра. И стане животът ви несносен. Тогава трябва да изучавате закона на елипсата. Елипсата има

само две допирни точки с кръга, а пък другите точки са далеч от него. Значи като напуснете животинското състояние, вие ще имате с това състояние само две допирни точки. Вие не може да се освободите от животинското състояние. Вие мислите, че животинското състояние означава грубост, вие криво мислите. Не, не разсъждавайте така. То е първичният живот. В онова животно няма мисъл да разбира причините и последствията.

Уж учени сте вие, знаете много работи, но ако ви дадат една тема да развиете: „Каква е разликата между личност, честност и справедливост?“ Какво бихте писали? Аз ще ви дам една дефиниция. Може да отворите речника, има други дефиниции. Може да ги сравните. Можете да отворите който и да е речник, и ще видите какво означават тези понятия. Честността защищава личността на човека, неговата чест. Да бъдеш честен, значи да защитаваш своята чест, окръжаващите хора да имат добро мнение за тебе. А пък да бъдеш справедлив, значи да защитаваш името на Бога, честта на Бога да защитаваш. Справедливостта не се отнася до тебе; тя се отнася до Бога. То е един велик закон. Ако ти не си справедлив, опорочаваш името Божие. Значи справедлив си не за себе си. Това представлява един широк принцип. А пък честен си заради себе си. Ти казваш: „Аз съм честен човек“. Живееш за себе си. Казваш: „Справедлив съм“. Живееш за Бога, ти искаш в себе си да въздигнеш името Божие. Честността е първата стъпка, едно предисловие на справедливостта. Честността, това е запада на човека. Да бъдеш честен това е залеза на твоето слънце. А пък да бъдеш справедлив, това е елипса. Ти само при елипсата може да бъде справедлив. А при кръга ще бъдеш честен. Това е един закон. Като се изучава устройството на човешкия мозък, ще видим, че мозъкът се удължава към южния и северния полюс. Но тази енергия, която се набира на двата полюса се изявява на екватора, защото двете страни на екватора са по-изпъкнали. Учените хора обясняват, че това става от въртежа на земята. Но всяко едно движение е един разумен акт. Ти не можеш да бъдеш разумен в своето движение, не може да се движиш правилно, ако в тебе разумността не действува, ако не си разумен. Даже по движението може да познаеш, дали един човек е учен, философ, търговец, адвокат,

поет, музикант, свещеник и пр. Може да познаеш и какво мисли. Даже и състоянието на другия може да познаеш. Ако някой има събудени груби чувства, това се издава в движенията на пръв поглед. Ще кажете, че това е сложна работа. Че животът е сложно нещо! Има да учиш. Тепърва ще започнете да учите. Още колко други сложни работи има. Ти казваш: „Не искам да се уча“. Ще играете на хорото и пак ще учите. Ако мислиш, че няма да учиш, много се лъжеш. Като мечка ще ви разиграват и пак ще учите. Тогаз ще учиш науката на другите, а не онази наука, която тебе ти е потребна. Казвам: Учете се доброволно, а не да ви карат да играете като мечка. Вие казвате: „Свобода“. Вие не знаете що е свобода. Свободен е разумният човек. Питам: Де е областта на разумността? Разумността се осмисля чрез закона на Любовта. А пък Любовта се изявява чрез закона на Мъдростта. Мъдростта се изявява чрез закона на Истината. А пък Истината се осъществява в живота. То е един кръг. Ти трябва да бъдеш разумен, за да може да влезеш в Любовта и да се ползуваш от онези блага, които тя носи. Никой не може да използува Любовта, да се ползува от нея, ако той не е разумен, или ако няма отмереност. Един не може да стане музикант, ако той няма нещо да обича, да има нещо, което да го подтиква към музиката.

Да вземем едно сравнение. Вземете разликата между източната и западната музика. Източната музика е кръгообразна, а пък западната музика е елипсовидна. Източната музика е мелодична, а пък западната е хармонична. Каква е разликата между мелодия и хармония? Мелодията се занимава с един малък кръг. Кога се занимава човек с мелодия? Когато те ударят, ти казваш: „Олеле мале, кракът ме боли; олеле мале, какво да правя?“ (Учителят пее тези думи и се върти) Това е мелодия. А пък сега какво е хармония? (Учителят пее следните думи и върви напред „Оздравях вече аз, напред вървя!“) – Значи има разширение. Това е удължаване вече. Следователно, малкият кръг на мелодията е един затворен кръг. А хармонията е отворен кръг. Има отворено пространство, има разширение. Една мелодия в хармонията ти ще я развиеш. Мелодията става едно украшение на хармонията. В съвременната музика ние сме дошли до хармонията и ритъма. Но в хармонията трябва разумност, трябва Любов, трябва

светлина, трябва свобода и простор, в който музиката да се проявява. Мелодията се дължи на симпатичната нервна система. Мелодия има и у животните. И животните са правили опита да пеят. Но едвам у човека започва хармонията. Славеят пее, той има мелодия, но колко завъртвания има той на гласа си? Той си пее за ограничителните условия на живота, в един малък кръг. Има известни извивки, украшения. Всички славеи пеят една и съща песен. Те имат някои нюанси, но много малко могат да се различават тези нюанси. Наблюдавано ли е, колко са парчетата, които славеите пеят? (Изброени са до 48 различни мелодии.) А пък колко мелодии има човек? В хармонията колко вида има? Та казвам: При живеенето в едно мелодично състояние се засяга сърцето ти. А пък в една хармония се засяга ума. Следователно, сегашната музика се дължи на човешкия ум. Музиката трябва да ползува не вашите чувства, но вашия ум. Ако ползува вашият ум, ще ползува и вашите чувства. Ония, които искат да чувствуват музиката, те грешат. Не, ти най-първо ще разбереш музиката в нейната същина и тя да ти помага. Защото музиката е един подтик за живота. Човек не може да се облагороди, ако не пее и не свири. Иначе човек ще остане един грубиян, или ще остане един неодялан камък. Не казвам само да пееш, но ти трябва да се интересуваш. Ти трябва да се интересуваш, защото това е един подтик, това е един Божествен импулс. Музиката както е сега, тя е изкуство, но трябва да се разбере музиката и в самия живот. Ако се развие вашият слух, ще видите, че във всичките клетки като работят, има едно пеене. Най-хубавото пеене е вътре в човешкия мозък. Там хармонията е горе. А пък, ако искате мелодия, ще намерите парчета в симпатичната нервна система. Когато мелодията и хармонията са съединени като се съединят мелодията на симпатичната нервна система и хармонията в мозъка и образуват едно цяло, то е едно здравословно състояние.

Хармонично и мелодично ще пеете. В хармонията има разширение. А пък в мелодията има една подробност, специалност, специалист; изучавате някои малки функции.

Та всеки един от вас трябва да има малко понятие за музиката. Например, малко музиканти има, които знаят как се минава от едно мелодично състояние в хармонично, понеже в

мелодията има по-големи разногласия, по-големи мъчнотии. Мелодията се движи в една по-гъста среда. Там човек чувствува болките. Щом запееш мелодия, казваш, че чувствуваш тук, под слънчевия възел влияние. А пък щом ти пеят хармония, ти веднага ще имаш една мисъл, един подтик, енергия за работа. Ако искаш работа, хармония ти трябва, ако искаш съзерцание, да седиш както някои светии са седяли и са съзерцавали, трябва ти мелодия. Светиите са седяли 20–30 години и са разрешавали един въпрос. Какъв въпрос е разрешавал светията? –За чистотата и святостта. Да бъде чист и свят. - 20 години той изучавал закона на мелодията. И той на стари години излиза – 80-годишен – за да учи в живота хармонията. Тогаз той предава мелодия, а пък те го учат на хармония. Грешните хора са по-силни от него. Той е бил страхлив, че избягал в гората. А пък те са седяли на бойното поле на фронта и са се сражавали. А пък той сега отива в тила да им помага. Той си почива 20 години на планина, като един момък, който е бил влюбен в една мома и ходи по стъпките й. И най-сетне момата казва на момъка: „Слушай, стига толкоз, върви сега да помагаш на другите хора!“ –„Аз обичам да те гледам!“ –„Гледай ме колкото искаш, но не само с мене да се занимаваш!“ И момъкът трябва да постъпи така при подобен случай.

Вие имате, една идея, в която сте се влюбили. Вие казвате: „Аз искам да влеза в духовния свят“. Вие не може да влезете, ако не разбирате законите на духовния свят.

Вие трябва да преведете думите на Писанието. Там някои думи са хармонични, а някои мелодични. Не искам да остане сега в ума ви идеята: сега на стари години да бъдете млади! Има някои неща, които на стари години не могат да станат, но има неща, които и на млади години не могат да станат. Колкото едното е невъзможно, толкоз и другото. На младия трябва да му помага майка му, за да направи нещо. И на стария трябва дълго време да му помага младия, за да направи нещо. На млади години старият ще помага на младия, а пък на стари години младият ще помага на стария, и последният ще учи. Какво учи старият човек от младия? Той учи мелодия. А пък какво учи младият при стария? Той учи хармония. Младият като се приближава при стария, трябва да учи хармония. На младия му трябва хармония. А пък на стария

му трябва мелодия. Сега, кои са причините? Като млад вие може да придобиете онзи материал, с който трябва да работите. На вас ви трябва материал, с който да работите в света. Каквато и да е идея, за да я турите в проекция, трябва ви материал, едно разположение. Скръбта и радостта са мелодии. Те са нюанси на мелодията. Вие се плашите от скръбта. Скръбта и радостта са противоположни полюси в мелодията. Скръбта и радостта са два полюса. То е една елипса. С мелодията вие се приготовлявате да влезете в живота. като влезете в ума си, вие ще влезете в елипсата, ще се изправите перпендикулярно и ще почнете да функционирате в параболата, или ще дойдете под влиянието на онази мисъл на напредналите същества, които наричаме ангели, съвършени същества или светии, които са завършили своето развитие. Вие трябва да дойдете под някое влияние, да не мислите, че като мислите нещо, вие ще може да направите нещо. Българската поговорка казва: „С един камък къща не става“. Вашето състояние се дължи на чуждо състояние. Аз правя опити. Опитвам едно свое състояние, дали е реално или не. Изваждам едно правило. Едно свойство има снегът, че се топи. Едно свойство има водата, че замръзва. Казвам: „Водата при известни условия замръзва“. Водата казва: „Гледай да не ме изстудиш, че аз ще стана толкоз твърда, че и главата ти мога да пукна“. Снегът казва: „Има нещо добро в мене. Ако туриш малко повече топлина в мен, аз ставам много мек“. Следователно, на онова състояние на снега, тури топлина. На студено тури топлина. А пък онова, което е топло, трябва да го измениш по друг начин. Какво ще му туриш? Тури му повече студена светлина. Умът, той функционира със студена светлина. Умът, е почти без топлина. Но това е в умствения свят. Ако слезеш в сърцето, законът е друг. Трябва да разбираш противоречията. Ще кажеш: „Господ така направи света“. Вие ще изучавате света такъв, какъвто Господ го е направил. Защо Господ направил земята да се върти около себе си и около слънцето? То е Негова работа, но вие ще учите. Вие ще учите, че земята се върти и ти ще бъдеш в хармония с нейното движение, когато тя се завърти около слънцето. Иначе ще имаш други стълкновения.

Какво трябва да знаеш сега? Ти казваш: „Аз искам да обичам хората!“ Как ще обичаш? За да обичаш, ти трябва да си учил хармония, за да има какво да дадеш. Ако аз не разбирам нищо от хармония и мелодия, какво ще ви дам, какво ще ме слушате? Или ако не бях учил тия работи, които вие не знаете? Вие казвате: „Ти си учен човек!“ Аз да ви кажа: Едно време, когато аз исках да се кача на земята, исках да изуча защо тя се върти около оста си и около слънцето. Казах тогаз: „Иначе не се качвам“. Исках да зная защо тя се върти, да видя дали ще мога да се наглася спрямо нея. Исках да зная къде отива тя в своето движение. Като разбрах нейното движение, сприятелихме се със Земята. Иначе можех да се намеря в противоречие с нейното движение. Снизходителен съм към земята. Тя казва: „Понеже Слънцето не може да ме огрее отвсякъде, аз се въртя, за да огрее Слънцето всички малки, дребни същества, да им дам възможност да ги види моят възлюблен, да се проявят, да поживеят и като се уморят, пак ще се въртя, за да си починат. Аз виждам, че тя много умно постъпва. Дава им, после ги туря на легло, събужда ги. Значи много целесъобразно постъпва.

Казвам: Във вашия живот, има едно противоречие. Вие ще дойдете да се нагодите с него, с онази Божествена мисъл. Към волята на Бога трябва да се нагодите. Бог е създал нещата. Вие трябва да знаете какъв е законът на вашето създаване. Вие чувствувате. Хубаво, но чрез сърцето си вие ще се домогнете най-първо до Любовта. А пък чрез ума си ще се домогнете до Мъдростта. Със сърцето си ще намерите майка си, а пък чрез ума си ще намерите баща си. А пък двамата като се съберат заедно, ще видите какви са отношенията, които съществуват между бащата и майката. Или: Като съедините вашия ум и вашето сърце, ще видите какви са отношенията между ума и сърцето. Умът е едно дете. То е мъжко дете. Син е той. А пък сърцето е дъщеря. Тогаз ще намерите баща си - Духът и майка си - Душата. И следователно, онези ще останат в средата. Те ги обземат. Та казвам: Вие ще бъдете добър за да можете да намерите баща си. Вие, които сте жени, трябва да бъдета добри, за да намерите баща си. Защото бащата иска добродетели. А пък вие, които сте мъже, които мислят, вие трябва да развиете вашия ум, за да

намерите кого? Майка си! Те се прекръстосват. Мъжът търси майка си, а пък жената търси баща си. Жените търсят своите бащи. И тъй: Между хората на земята, ония, които вървят по пътя на Любовта развиват сърцето, а пък ония, които вървят по пътя на Мъдростта, развиват ума. Мъжът и жената се сприятеляват за нещо друго: Между едните, които имат придобито в науката на Любовта и ония, които имат придобито в своята наука, става обмяна на придобитото в тях.

Сега вие искате да знаете защо Господ ви е направил, защо ви е дал форма. Сега каквато и дума да употребите в отговор, опорочават се думите. Питате: „Защо съм станал жена?“ Защото не можете да станете мъж! Някой пита: „Защо аз станах мъж? Защото не можеш да станеш жена! Не при дадени условия. Обаче, постепенно мъжът може да се превърне в една жена и жената постепенно може да се превърне в един мъж. Какво ще разберете под израза, че тя ще се превърне в мъж? Като се превърне тя в мъж, ще му израстнат мустаци, ако е човек. Но у животните и жените имат мустаци: котката и котаракът. На котката антените са по-дълги. С мустаците, които котката има, тя възприема ония чувствувания на котарака, какво мисли той за нея: чрез антените от едната и другата страна. И котаракът като дойде, и той приема мислите чрез антените. Думата „котарак“ не е хубава. „Кот-арак“. „Кот“ – значи да хванеш котка, котарак. Какво име бихте турили, ако от вас би искал Господ едно име? Какво име бихте турили на кучето, котката, кравата? На буквата „к“ върви!

Ние на български казваме: „ЧОВЕК“. Друг е смисълът на думата „човек“. Други трептения има като произнесеш думата „човек“. Като кажеш веднага чувствуваш едно животно, на което месечината има голямо влияние. А пък като дойдеш до кучето вече там какво влияние има. Върху кучетата има влияние Меркурий. Кучето е меркурианец. Той се съобразява с всичките. Върти си опашката. А пък котката е студена като месечината. Тя като си намери къща, не я напуска вече. Месечината може ли да напусне земята? Като й кажеш да отиде при коя да е друга планета, тя ще каже: „Мен не ми трябва! Аз съм си намерила една къщичка! Мен ми е добре тук!“ Котката все около човека се върти, а пък кучето

може да има много господари. То е меркурианец! Но вие сега не можете да намерите какво има от това, че луната е упражнявала влияние върху котката. На нас месечината ни праща една светлина, която е без топлина. Отлична е светлината на месечината. Тя пречиства. В месечината е хубаво това, че тя изтегля лошите неща от човека. Ако човек знае законите на месечината, тя ще пречиства човека и ще му помогне в живота. Ако ти искаш да научиш чистотата, дръж 1-2 котки в къщи. Всяка къща трябва да има 2-3 котки, за да се научи човек как да се чисти. Котката си прави тоалета, ближе се, ближе се. Отличен характер има. А пък като дойдете до кучето, което е меркурианец и то има отличен характер: отличен пазач е. То пази човека, пази стадото му от вълци. У всяко животно има по една отлична черта. После, кучето е привързано. И като види стария си господар, мърда си опашката. И на новия си господар мърда. На всички мърда опашката си. Една хубава черта е това. Има едно малко изключение, има някои кучета, които си изменят характера – не си мърдат опашките. Добиват един тип на аристократизъм, и като дойдеш, то погледне и казва: „Какво търсиш тук?“ И прилича на стражар. То казва: „Тук няма да влизате!“ Да оставим сега това. Това е затворен кръг. Защо са животните? Ако разбирате кръга, оттам започвате вие, от животинския живот. И всичко онова, което животните са преминали, вие трябва да имате тяхната опитност. Трябва да имате опитността на котката, кучето, кравата, вола, паяка. Всичко това ще ви служи. Да имате тая опитност, за да можете да влезете в човешката мисъл.

Например, вие седите и намирате, че мухите ви безпокоят. Една муха ще принесе на хората повече полза, отколкото вреда. Тия мухи като влезат във вашата стая, въртят се, въртят се, а пък в стаята има доста вредни микроби. Мухата ги събира и ги нагълтва всичките. Случва се някой път, че те ухапе, направи ти инжекция. То е от невнимание. И внесе тия микроби във вас. Не е много учена. Но тая муха изяжда микробите. В мухата намерете един хубав пример, че тя без да знае, ви помага. Следователно, от нея се научете, че тия микроби, от които се опасявате, тя ги нагълтва и нищо не й става. Нейният стомах ги смила. Следователно, и вашият стомах един ден може да издържа на микробите. – Как? –

Аз ще ви кажа! Ще имате една отлична, чиста кръв. Микробите не са опасни. Микробите са опасни в своето размножение и ако имате какво да ядат и пият във вас. Ако имате чиста кръв, нито холера, нито чума, нито какъв да е друг бацил могат да ви повредят. Вие ще ми говорите за охтиката. Но нека да имате чиста кръв и охтиката няма какво да яде във вас. Тогаз охтиката умира. Но вие имате достатъчно нечиста кръв и охтичавите бацили вземат периметър, настанят се и мъчно можете да ги изкарате. Те нападат дробовете. Друго е при чистата кръв. Тогаз ще приложите закона на хармонията. Може да се направи един опит. Един охтичав нека да пее „хармония“ една година, две, три и ще изблъска всички микроби! Разширение да има! Охтичавите хора са много свити и лъжливи в себе си. Той вярва, че ще умре и като го питаш, казва: „Много съм здрав!“ А пък той се лъже. Ако си каже на себе си той: „Хванала ме е охтиката и трябва да се боря“. Тогаз той може да оздравее по-лесно. А пък той не признава това.

Не крийте за себе си вашите погрешки. Изповядвайте ги, за да можете да се справите с тях. Всяка една погрешка, която държите в своето съзнание, ще я поправите. Всяка една погрешка, която е открита пред вашето съзнание, пред вашия ум, сърце, душа и дух ще можете да се справите с нея и тогаз ще се избавиш от едно зло. Ако я скрийте, ще си създадете едно зло. Не крийте погрешките, но ги изправяйте! Ще намерите един път, за да ги поправите. Бог ще ги поправи. Тая погрешка не е нещо лошо. Направил си една погрешка. Няма нищо лошо. Сега да оставим това.

Знанието във вас не трябва да бъде като един гардероб, да имате стотина костюма и всеки един ден да мислите, кои костюми да обличате. Не е необходимо това. 12 часа има един ден. 12 костюма на ден са достатъчни. В един час по един костюм. Сутрин при изгрев слънце малко по-дебеличък. Колкото повече се увеличава топлината, по-тънък костюм. Към обед най-тънкия костюм. И като започне да залязва Слънцето, пак изстива времето и пак ще облечете сутрешните костюми. Това е една възможност. Зимно време да носим по-дебели дрехи, за да спестим топлината, а пък тая топлина е необходима за да можем да работим. Ако няма достатъчно топлина мускулите и мисълта не ще могат да

действуват. При сегашните условия известно количество топлина е необходима. Лятно време е потребна известна хладина, а пък зимно време известна топлина.

Трябва да се пази равновесието, което съществува в човека. Не изменявайте вашите състояния. Едно стеснително състояние става причина да изгубите топлината си. а пък при едно разширително състояние, когато си давате простор, топлината ви ще се повърне. И всичките нещастия, които стават у хората, стават от свиването, от незнанието, как човек да пее. Свива се симпатичната нервна система, и капилярите, и кръвообращението става неправилно. Тъй че ще се спрете при едно лошо състояние и ще пеете „хармония“.

Например, вие често пеете „Махар Бену“ . Как трябва да се пее Махар? При пението на „Махар“ ти най-първо ще започнеш силно и полека ще слизаш. „Бену“ – то е закон на посаждането. Слезъл си най-ниско и сега ще започнеш една крива линия, ще почнеш от слабо към силно. Имате едно слизане надолу и едно качване нагоре. А пък при „Аба“ имате разширението на музиката. (Учителят прави с ръце движение надолу – „Махар“, после движение нагоре „Бену“; и движение настрани „Аба“!) Това е първият пасаж. Като пееш „Махар“ ти отгоре слизаш, от Божествения свят. Слизаш до дъното на живота. „Бену“ – почваш еволюция, да се повдигаш. И като се повдигаш, ще благодариш. Широчина – „Аба“! Слизане, качване и разширение! Това го изисква хармонията. Като пееш непременно трябва да спазваш този закон на кривата линия: слизане, качване и разширение.

В мелодията вие имате един кръг: въртиш се, въртиш се в един замотан кръг. Ще образувате тогаз една елипса. Двете точки на този кръг ще ги разшириш. Имаш трима души приятели, с които не можеш да живееш. Ще намериш още трима души за тях – шест души. Ти ще станеш център. Ще станеш 7. И работата ще тръгне напред. И като избирате приятели, не ги избирайте еднообразни. Един приятел изберете, чийто ум е развит, у втория приятел сърцето да бъде развито, а пък у третия ваш приятел разумността да бъде развита. Намерете един приятел, който е тръгнал по пътя на Любовта, намерете един приятел, който е

тръгнал по пътя на Мъдростта, един приятел, който е тръгнал по пътя на Истината. Съберете ги всичките и веднага вашата работа ще тръгне.

Какво разбирате под приятелство? Ако аз съм приятел някому, приятелството трябва да му допринесе нещо. Ако вие сте приятел някому, трябва да допринесете нещо. Тогаз законът е такъв: Ти ще се приближиш до Бога, за да Му дадеш възможност да ти помогне. Има някои работи, които ти не можеш да свършиш. Отвори сърцето си и имай вяра в Бога! Има някои работи, които само Бог може да свърши. Само Бог е в състояние да свърши тая работа. Ти се болен, умираш. Лекарите казват: „Свършено е!“ Всички домашни плачат. Единственият, който може да ти помогне, е Бог. Ако ти отвориш сърцето си на Него и Го призовеш, Той ще се отзове. Казано е: „Призовете ме в ден скърбен, и аз ще ви помогна“. А ти казваш: „Я ми помогне, я – не!“ На какво основание ще кажеш, че Господ няма да ти помага? Не сте приятел на Бога и Бог не ти е приятел. Тогаз няма да ти помогне. Законът е верен. За Аврама какво се казва – че бил приятел на Бога! Имаше една хубава черта – послушание на Бога. Всичкото си богатство, каквото искаше Бог, никога на Бог не правеше думата на две. Вие седите и върху това, каквото иска Бог от вас вие си давате мнението. И казвате: „Това не мога да направя“. Вие правите само това, което вие искате. Вие искате да бъдете обичани от Бога. За да бъде човек обичан от Бога, той трябва да направи всичко, което иска Бог от него да направи. Ти направи опит да го направиш! Дали ще го направиш, то е друг въпрос. Но не се отказвай! Не казвай: „Аз не мога“. Аз сега говоря за една Божествена идея, която прониква във вас. Има идеи, които имат надпис отвън! Аз говоря за златото, не за позлатеното. Всяка една идея ще видите дали е златна или позлатена. Ако е златна, тя е от Бога. Ако е позлатена, тя е от хората. Позлатените идеи оставете настрани, а пък онова, което е от злато, го турете в действие. Вие казвате: „Не ми е дошло времето!“ Все се готвите да идете някъде, все очаквате да ви дойде някоя дарба и все остарявате. И казвате: „Нищо не можахме да направим!“ Вие криво разсъждавате. Пред вас седят още 4 свята! Вие сте във физическото поле. Пред вас са още астралното, умственото и причинното поле. Вие отивате нагоре. Още три

свята имате над нас, без физическия. Вие казвате: „На кого ще оставя жена си, децата си!“ Няма какво да се грижите нито за жена си, нито за децата си. Господ се е погрижил. Бог им дава слънце, земята ще ги носи. Въздухът, храната, водата Бог ги дава. Ти не даваш на жена си въздух. Ти казваш: „Какво ще прави жена ми?“ Ами ти какво ще правиш като умреш.

Ние имаме съвсем смешна философия! Ни най-малко не се безпокой за жена си и за децата си! Някой път се безпокоиш за себе си и казваш: „Какво ще стане с мене?“ И затова не се безпокой! Ти казваш: „Аз умирам!“ Не, кажи: „Аз отивам в духовния свят. Този свят го изучих. И като изуча астралния свят, ще се кача в умствения свят, в причинния свят. И тогаз ще се върна на земята за работа!“ Ти казваш: „С такива глупости не искам да се занимавам!“ По-добре с глупости, отколкото без глупости! По-добре е влюбената глупост на младия, отколкото мъдростта на стария! Влюбеният млад има повече знания, отколкото мъдрия стар, който седи със своите предустановени възгледи за себе , какво величие е бил преди време! Оставете едно време какво сте били. Ти казваш: „Едно време бях млад“. Като бяхте млади, защо напуснахте вашата младост? Казваш: „Напущам баща си!“ Защо? Защо напуснахте Бога като излязохте? Защо ни прати Бог на земята? Знаете ли защо? Няма какво да ви казвам сега защо. Пратил ни е за нещо. Та мнозина от вас сте забравили същественото. Един американски професор отива на пощата. Имал едно болезнено нервно състояние и си е забравил името. Той се казвал Джон. Казал му чиновникът: „Господине, моля кажете си името!“ –„Извинете, малко работа имам!“ Тръгва по пътя и мисли. Среща го един приятел и му казва: „Добър ден, мистер Джон, как сте?“ –Благодаря, казва той и се връща в пощата и си взема писмото. И вие сте забравили вашето име. Забравили сте какво трябва да правите. Седите някой път и мислите какво да правите. Та първото нещо: Отнесете се до вашия ум. Ще знаете, че сте дошли да учите. Светлината, която иде във вашия ум, тя иде от невидимия свят. И топлината, която иде в сипматичната ви нервна система, иде от невидимия свят. Щом дойде Божествената светлина, вие ще почнете да мислите. И щом дойде Божествената топлина, вие ще почнете да

чувствувате. И щом дойде Божествената топлина и светлина, вие ще почнете правата мисъл. Тая е връзката, която трябва да направите. Ти казваш: „Аз ще почна да работя!“ Но седиш и мислиш: тук има мъчнотии, там има мъчнотии и напуснеш. Тая връзка я късате понякой път. Решиш да пееш, но си казваш: „Мъчна е тая работа“. Решиш да рисуваш, но казваш: „И тая работа е мъчна“. И най-после дойдеш до най-лесния занаят: да шиеш. Че то е стар занаят. Едно време цяла година е седял ученикът да се учи с игла да боде. Господарят после ще го учи да пришие две парчета на едно място. Сегашните чираци в една година искат да изучат цялото изкуство. Понеже знаете да шиете хубаво, употребявайте шивачеството като едно изкуство. Като знаете да шиете, ще си оправите работите. Като срещнеш някой брат, кажи му нещо хубаво, уший нещо. Тури и малко мекота. Вие в училището как сте се справили с ония учители, които са били строги? Някои се крият, слагат се зад чиновете, за да не ги видят. А пък онзи, който знае, дига двата пръста. А пък учителите са много умни. Те търсят някой, който не знае. Само го дебнат и му казват: „Я излез!“ И той се намира в чудо, свива се. Във Варненската гимназия имаше един Белчев по математика. Той казваше: „Я излез Стояне, да видим ти какво знаеш по математика!“ Онзи излиза и мълчи. – „Много си прост!“ И го разклаща. „Нищо не знаеш“. Онзи приятел го гледа в очите. „Какво да ти туря сега?“ И пак го бута, разтърсва го, пък беше щедър на бележки. „Какво да ти туря? Една опашка ли? Хайде, една тройка!“ Ще го побутне малко ученика. Не изкарваше тия които много знаят, но тия, които не знаят. Ще даде диктовка на учениците. Бутне някой ученик по главата и му казва как да учи, даде му някои наставления, напътствания. Та не се страхувайте от вашите професори. Те не са толкоз строги. Но обичайте ги вие! Ако го обичате вие учениците, той ще се отвори за вас.

Сега вие имате известна идея за Бога. Вие се плашите. Вие някой път мислите, че сте свободни. Често ние сме жертва на известни мисли, които си внушаваме. Гледаш на пътя едно ножче. Не го бутай. Това ножче е опасно. Или някоя монета. Пак не я бутай. Опасни са. Пътуваш из Европа. Някой ще ти даде цигари. Но като изпушиш цигарата, ще видиш, че нищо не е останало в

джоба ти. Или ще ти дадат някой бонбон. Яли са попарата някои. Ще го вземеш бонбона и ще го туриш в джоба си. Ще кажеш: „Извинете! Стомахът ми малко не е добре“, и ще се освободиш от сегашните си неестествени мисли и настроения. Няма да бъдеш един ветропоказател – да се менят чувствата ви. Но всяко чувство, което изтича от тебе, трябва да е минало през твоя ум. Неговата енергия трябва да е минала през ума ти. Трябва да искаш и съгласието му, понеже не си сам, който действуваш в света. Вие сте едно съдружие, които сте дошли заедно – по 10 000, 20 000, 100 000 души сте дошли по целия свят. Свързани сте. Ще се спреш. Ти не си председател. Ще питаш другите членове на сдружението: „Моля ви се, как мислите вие?“ Не бързайте. А пък те ще се допитат по-горе йерархически. А ти веднага направиш погрешката.

Сега коя е основната мисъл, която остана във вас? Ще измените кръга в елипса, елипсата в парабола, и параболата в хипербола. Като дойдете до хиперболата, вие ще повикате Бога на помощ. Има неща, които са крайно противоположни. При параболата ще повикаш някой светия на помощ. Като дойдеш до елипсата, ще повикаш своя ум. А пък като дойдеш до кръга, ще повикаш своето сърце. Или другояче казано: ще повикаш ума си, сърцето си, душата си и духът си. Те са четирите криви линии. Всеки ден трябва да се прави това. Двете външни криви линии са Божествените възможности, а пък двете вътрешни затворени криви линии са живота, който сега изпитвате. Затвореният кръг на животните, много мъчно можем да се справим с него – с тия неследствените черти вътре. Изисква се много голямо знание, за да се справим с тия животински отрицателни черти на цялото животинско царство, които функционират в него. Трябва да има един метод, за да може да се трансформира човек. Това е теорията. Дадох ви някои правила. Вие казвате: „Това аз го зная“. Това, което знаете е много полезно. Но днешният ден изисква нов метод. И утрешният ден изисква нов метод. И сегашният метод, който трябва да употребите, ще изтича от това, което сте имали.

Какво означава тая картина? (Учителят показва една от картините, които като теми бяха сложени на катедрата) От трите зададени картини коя представлява тая? Добродетелта – Този

човек раздава, носи кошница. Но колко копчета му турил онзи, който я е рисувал? – 11. Защо не тури 12? И на ръкавите по едно копче – стават 13. Няма да му върви в живота на този човек (в картината). Той казва: „Забатачихме, не вървят работите! Не се продават тия плодове!“ Турил на корема си 11 копчета. Борба. Всичко 13 копчета. Не върви.

Избери най-хубавите ябълки, узрели в градината, тури ги в една хубава, отлична кошница. Това лице подава плодовете с ръка протегната настрана. Не! Ръката при даване не се туря настрани, а напред, по-близо до сърцето! Някой като ти дава нещо, теб ти е приятно. Добродетелта си има своята линия и трябва да я изучим. Тая линия на картината не е лоша, но тя казва: „Не ми върви“. Не му върви, понеже е направена по закона на месечината. Тя е лунен тип. Тя очаква 100 %. Турците казват: „Сметката, която си правя, не излиза“. (Учителят показва друг лист)

В този лист първата рисунка представлява добродетелният, втората влЮбеният, а пък третият брои милионите: навел си главата и казва „Може да ме оберат!“ Този, който е рисувал тая картина е бил в Египет. Това е египетският маниер на рисуване. Сега е влязъл в европейската култура.

Сега ще наблегна на две съществени неща. Много да се говори е лошо нещо. Много да се говори е лоша работа според мен. Аз считам лошо в този смисъл: Например, някой не е готов да разбере. Натрупване става. Забелязвам, че някой път известни идеи внасят известно разочарование. Казвате: „Де е Господ? Къде да Го намерим? Животът е такъв! Остаряхме, гладни сме!“ Ти си остарял по следната единствена причина: То е внушение, че си остарял! Ти мислиш, че си млад. И то е внушение. Ти мислиш, че си възрастен, че си учен. Ти вечерно време сънуваш, че мушкаш неприятел. Събуждаш се и виждаш, че няма никакъв неприятел. Каква илЮзия! Разправяше ми един познат: Вечерно време сънувал, че мушка някого. Мушка го, но никаква кръв не изтича. И той му казва: „Аз съм една сянка. Защо мушкаш? Не бивай толкоз будала!“ Ние в живота мушкаме сенките и страдаме от фикс идеи. Ти си фиксирал идеята, че трябва да те обичат. Че има кой да те обича! Нима не те обича въздухът, хлябът, водата? Обичат

те! Какво искаш повече? Другите неща от тебе зависят, от тебе зависи да те обичат хората! Имай един хубав език! Имай един хубав поглед. Някой път ние седим и не искаме да падне честолЮбието ни. Че и онзи човек насреща има своето честолЮбие! Тогаз като пазим своето честолЮбие да бъдем справедливи и да пазим и неговото честолЮбие. Двама души вървят по един път. Единият върви и не отстъпва. И другият – също. Бъдете един човек, който отстъпва на другите. Ти си учен, почтен човек. Ако искаш да покажеш, че добре мислиш за някого, отстъпи на други мястото си, не взимай първото място. Чакай благоприятни условия. В клас учителят изкарва учениците си. За да се покажеш един даровит ученик, остани последен. И ти кажат: „Стани да пееш!“ И пееш. Или: „Стани да решиш задачата!“ И я решиш. Тогаз ще се повдигнеш пред очите на всичките ученици. Този излиза, не знае. Онзи излиза, не знае. Ти излизаш и решиш. Ти чакай последен. Не искай ти пръв да излезеш. А пък друг излиза пръв, а пък се връща последен. С други думи, онова, което знаете, да можете да го направите. Малко да знаете, но да знаете да го направите.

Сега да изпеем „Махар Бену“. Сега турете идеята, че „Махар“ е благословението на Бога, което слиза и достига до нас. „Бену“ е благото, което придобиваме и го възнасяме нагоре. И „Аба“ е приношението, което трябва да принесем. Тъй да го изпеем, с израз. Това, което иде отгоре, това което издигаме отдолу и това, което принасяме, всичко това да образува една форма. (Учителят изпява „Махар Бену“ до края) Това е вашето пение. Сега ще го изпея както трябва, с израз. (Учителят пее) Може да се изпее още по-хубаво. За себе си да го изпеете, за да се ползувате. Като изпеете песента, вие ще се ползувате. Аз като пея, гледам това, което пея да го изпея хубаво. Защото считам, че като пея хубаво и го харесам, то и другите ще го харесат. И ако аз не го харесам, то и другите няма да го харесат. Изпейте го веднъж, дваж, три пъти. За себе си пейте. Ще направим музиката като една динамическа сила, един път за постижение. То е едно благо, което Бог ни е дал една възможност, с която трябва да си служим. Ти си обезсърчен. Попей си! Скръб имаш. Пей мелодия! От мелодията трябва да преминеш в радост. От елипсата ще влезеш

в хармонията. Сега нямам време. Някой път аз искам да ви покажа разликата, да ви дам преходните степени при свиренето или пението. Как мелодията минава в хармония и хармонията как може да мине в мелодия. Трябва да стане едно трансформиране вътре. Някой път нямате разположение да работите. Някой път имате разположение да работите, но искате изведнъж, нямате търпение. Във всяка една работа човек трябва да има търпение. И няма да имате ония предвзети възгледи. Предвзет възглед е например, когато вие искате да знаете какво мислят хората за вас. Хората мислят за вас това, което те мислят за себе си. Те не могат да мислят повече от това. Всеки един мисли за другите това, което е самият той. Влез при един учен човек, който е благороден, има знания. Той като те види, веднага ще види хубавите работи във вас. Той ще види лошото, но не се спира върху това. Умният човек не се спира върху лошите черти. Той вижда една слабост, но зад тая слабост се показва една дарба. Някой човек много разпилява, но умният човек вижда, че в това има нещо хубаво. Той вижда, че при тая черта му трябва един ум. Той разпилява, той сега раздава дето трябва и дето не трябва. Но една хубава черта има той в основата. А пък щом влезете при един човек, който е невежа, той мисли да не го излъжеш. Аз съм наблюдавал у българите. Един стар българин, който има опитност, с дебели вежди. Той като те гледа казва: „Не мисли, че ти можеш да ме излъжеш. Мен са ме лъгали. Аз имам опитност.“ Аз се поусмихвам. Казвам му: „Как си дядо! Много голяма опитност имаш! Лицето ти внушава нещо хубаво!“ Той пак ме гледа. Иска да знае с думите си дали го мажа нещо. Казвам му: „Имаш няколко синове, много са добри. Много ги харесвам синовете ти. После имаш една дъщеря отлична, както виждам. Жена ти хубаво е сготвила. Стара е, но хубаво се носи, спретната е“. Той ме погледна и после от положението с навъсените вежди взе едно естествено положение. Казвам му: „Аз не искам да те стеснявам. Аз на твоите години още не съм дошъл. Млад съм. И виждам, че мога да науча нещо хубаво от тебе. Я ми разправи как беше ти на млади години. Вашият живот как беше тогаз? Сегашните млади ни най-малко не приличаме на тогавашното време. Вие как живеете. Ние покръшнахме малко. Сега не прилича на тогаз“. Той

започна тогаз историята си. То е един повод за разговор. Виждам, че този дядо е умен. Той разправя. Аз го слушам с всичкото си внимание. Той има здрави, солидни мисли. И старата баба ми разправя много хубави работи. Та най-първо между вас в класа липсва едно нещо: Вие не се познавате. Имате едно желание – всеки иска да изпъкне. То е хубаво. Не е лошо нещо, но изпъкването си има своето време. Онова, за което ти си роден, никой не може да ти го отнеме, никой не може да ти отнеме правото. В природата има един закон, помнете това: Никой в света не може да ти отнеме правото. Щом Бог е определил да израстнеш, да направиш нещо, целият свят да е против теб, стига ти да не грешиш, то ще стане. Ти можеш да имаш хиляди неприятели, но всичко това ще се случи, което Бог е определил. Ако пък нещо не ти е определил, то ти и да се мъчиш, няма да ти върви. То е все едно да изринеш сняг един метър зимно време, че да ореш и да сееш. Ти ще прокопсаш и никой няма да те види.

Имай вяра! Питаш: „Дали Господ е вложил в мен нещо?“ Вложил е един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична душа и дал ви е един отличен (дух). Имате отлични неща. Пазете ги. Само така ще бъдете мощни. Какво ще ви залъгвам сега! Ти казваш: „Аз съм прост“. Аз бих желал ти да си прост, но не сте прости. Вие казвате, че сте прости, но като ви кажа, че сте прости, вие се обиждате. Някой път казвам на себе си: „Много си прост, че вярваш на тия хора!“ И после си казвам: Какво да правя да не вярвам? Ако не вярвам, че той е добър, ще трябва да вярвам, че е лош. Кое е по-добро? И едното и другото ще ми причини вреда. Вярвам, че някой е добър. Той идва при мене и се моли да му дам. Вярвам, че някой е лош. Той си изважда кобура и казва: „Всичките пари дай!“ Кой човек да ме срещне? Добрият или лошият? Добрият, разбира се! Излъже ме някой. Казвам: „По-добре, че с малко се освободих!“ Като ме срещне някой, казвам: „Няма да ме лъжеш! Ако ме излъжеш, ще ти дам по-малко. Ако не ме излъжеш, ще ти дам повече!“ Не лъжете Бога, защото много малко ще ви даде. Кажете Му нещата така както са! Не се оправдавайте! Кажете Му: „Това направих! Направих зло! Нямахме лошо намерение, невежество имахме и ще поправим! Каквато е волята Божия. Ще направя работата!“ Искрени трябва да бъдете!

Не се оправдавайте. Пред умния човек няма защо да се оправдавате. Нарисувал съм една картина. Написал съм нещо на френски, английски, но не съм го написал както трябва. Казват ми: „Толкоз невежа ли си?“ Ще им кажа: Едвам сега уча английски. „Как така?“ – Нов език е. Вземете ме за езика на природата. Там е друго. Него го знам. Но във френския език си има особеност– носовото произношение, в немския – гърленото. Всеки език си има своите свойства. Някои хора изучават повече езици. Не са даровити всички хора еднакво. Един за една година отгоре може да научи един език.

Казвам: Изучавайте Божествения език. Всеки един език е хубав: френски, английски, немски, италиански. Защо е хубав? Защото всеки език е отворена врата, за да влезеш във връзка с тия хора. Ако искате да станете умни, практични, изучавайте английски. Ако искате да имате маниери, външна обхода, етикет, изучавайте френски. Ако искате малко мекота, изучавайте италиански, за пението. Ако искате да дадете на характера си малко енергичност, изучавайте немски. Немецът като се хване, като някой молец – рови, рови! А пък, ако искате да изучавате новото, изучавайте руския език! Това са възможности. Във всеки един език Божественото се проявява по особен начин. Всички езици са области, в които се проявява Божественото в света. Ще кажете сега: „У русите е комунизмът.“ Вие оставете комунизмът. Той не е опасен. Какво има комунизмът? Той е една вода, която слиза отгоре. Всичко помита. Но като слезе в полето, утихне и пои градините. Фашизмът, комунизмът, всичко това са начини Божественото като дойде, всички тия учения служат на Бога, нищо повече! Философи, поети, мъже, жени всички служат на Бога! Няма никой, който да не служи на Бога! Един комунист казва: „Прилагаме учението на братството“. Много хубаво. Фашизмът казва: „Старото запазваме“. Много хубаво. Някой казва: „Той е безверник“. Няма безверници по света. Има верующи в разни системи. В едно учение ти си безверник, а пък в друго учение ти си верующ. Но всички чувствуваме, всички мислим, всички работим, всички дишаме, всички пием, всички ядем. По какво се различаваме? Няма никакво различие! Та ученикът трябва да има една широка идея в душата си. Господ казва: Не критикувай,

което Бог е допуснал в света! Щом нещо е станало Господ го допуща. То е турено временно на сцената. После се двига. Всяка неприятност, която идва във вашия живот тя е временно дошла. Или болест, или неразположение, или загуба! Ако вие по този начин разсъждавате, всичко в света ще се превърне в добро. Някой път сега вие седите и казвате: „Какво ще правим? Никак не живеем добре!“ Много добре живеете, само че приходи нямате. Работите, отлично работите. Като си направите баланса, нямате никакви приходи! Не че не живеете добре, но приходи нямате. Пари нямате. Защо ви са парите? В много хубаво състояние сте. Тук имаше един брат. Той изучаваше труда. Но отиват и му задигат всичките инструменти и той остава без пособия. Казвам: „Как те обраха?“ Казва: „Не знам!“ Всичко му задигат. И той сега трябва да ги намери, да ги купи пак от тях. После, нямайте едно окултно Учение като средство да преживеете. Една религия да ви бъде връзка, да дойдете в съобщение, да имате връзка с невидимия свят, или да имате връзка с добрия свят, със света на Любовта. Той е реалният свят. Много реален е той. И той не може да се опише, докато не го видите! А ако ви заведа там, мога да ви го опиша, но тук как ще ви го опиша?

Има една аксиома. Един от египетските мъдреци казва: „Както е горе, така е и долу“. Това е писано погрешно. Както е горе, така е и долу, но както е долу, не е така горе! От земята не можеш да видиш как е направено небето. По устройство на небето не можеш да познаеш как е устроена земята, но по устройството на земята не можеш да познаеш как е устроено небето. Трябва да видиш и горе, и долу. Като слезе горното, ще живее както е живяло горе. Долното като се качи, ще живее както е живяло на земята. Тогаз пояснявам така: Бог като слезе на земята, ще живее като човек, а пък ти като се качиш на небето, ще живееш като Бога. Но Бог като живее като човек, ще живее с познания – познания има у Него. А пък ти като отидеш горе, ще живееш като Бога, понеже там всичко е съвършено. Всичко, каквото бутнеш, ще ти върви. Всичко е уредено. Всички окръжаващи хора ще живеят в тебе, като че те живеят в тебе! Те ще те накарат да вярваш, че те живеят в тебе, като направиш нещо, те ти се притичват на помощ и ще живеят в тебе. И тогаз

ще кажеш: „Аз съм могъл да живея добре!“ А пък на земята Господ като слезе, трябва да живее в нас, понеже Той като има всичко, за Него животът не съставлява мъчнотия. Той знае как да приложи законите. Той разбира законите, знае как всичко да изправи. И като слезе на земята Господ ще изправи всичко! Затова казвам: Оставете Бога да работи на земята във вас. А пък като се качите на небето, вие ще работите в Него, в Бога! А на земята ще оставите Бог да работи във вас, а пък вие ще Му помагате като асистенти. Не да му давате съвет: „Тъй не се прави, инак не се прави!“ Не! Той като дойде ти ще бъдеш асистент

Сега аз мислех да ви свиря (Учителят беше донесъл цигулката), но ви уча на шивачество. Малко не е хубаво изкуство. Колко часа? Два часа. Колко спечелих? Нищо не спечелих, но изгубих си времето. Два часа изгубих. Всеки от вас задигна нещо и го носи. Ще каже някой: „Учителят много говори, но Той пропусна там нещо. Тъй трябва да каже.“ Тогаз приличате на онзи българин, който женел дъщеря си, той бил чорбаджия. Повикал гости. И като излизали, на всички сватбари им давал по една крина жито. Един казал: „Твоята крина беше пълна догоре и издута на могилка отгоре, а пък моята беше изгладена, изравнена отгоре с литъра.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!
(три пъти.)

6 ч. 55 м.

Гимнастически упражнения.

XVI година.
7 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 13 януари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
Небето ясно. Хладно.
София - Изгрев.

СЪРАБОТНИЦИ НА БОГА

Отче наш.

Сегашното човечество има една трудна задача, която трябва да решава. В тая задача всички вземат участие, всеки според своето разбиране. Всички вие имате разни разбирания за живота. Всеки от вас си има все някоя теория, някои си правила, по които той си разсъждава и мисли. И всякога намира, че нещата в живота не вървят, както той мисли. Намира едно голямо противоречие между природата и себе си. И той не може да се примири дали той е крив или природата е крива. Някой път казва: „Природата е крива, тя не е направила работите както трябва. Според мене така трябваше да бъде!“ По отношение на неговите работи може би, но по отношение на Цялото? Някой казва: „И сам мога да живея. И без хора мога да живея“. Питам, следната теория да се провери на опит: Кракът може ли да живее без тялото? Той може да живее когато е с тялото. Без тялото той не може да живее, понеже е част на тялото. Той има известни функции там. Някой казва: „Аз искам да бъда независим“. Какво подразбираме под думата „независим“? Независим значи: Да си на своето място и да функционираш както трябва. Това разбирам аз „независим“. А ако разбираш, да бъдеш независим от другите хора, ти се лъжеш. Всички същества са зависими едно от друго. Дали са близки или далечни, те имат една вътрешна зависимост.

После, ние сме в стълкновение със себе си. Съвременната наука се занимава с минали работи Съвременната геометрия се занимава с неща, които съществуват във физическия свят. Например, геологията изучава пластовете, които преди милиони години са образувани. После минералогията, която изучава минералите, скъпоценните камъни и тя изучава миналото /по отношение на образуване на скъпоценните камъни/. Ние

оценяваме диаманта и казваме: „Той е твърд, той е много красив камък“. Ти казваш: „И аз бих желал да бъда като диаманта“. Но вие нямате никаква представа през какви мъчнотии и страдания е минал диаманта, докато стане диамант. Сега и човек се мъчи да прави някой път диамант, само че неговите диаманти са черни. Той още не може да ги направи така чисти, както природата ги е направила. Ти казваш: „Аз сам мога да се повдигна в морално отношение“. Ще се повдигнеш, но ще бъдеш един чер диамант, няма да бъдеш като диаманта, който природата е направила. Ти казваш: „Да създадем един характер от себе си“. Ще бъдеш един черен диамант. Носи онзи характер, който Бог ти е дал. Само проявявай характера си!

Нека вземем геометрията. Но от нея трябва да направим един превод. Някой казва: „Мен геометрията не ми трябва“. Ако си едно животно, никаква геометрия не ти трябва. Но тия животни и те се ползуват от геометрията. Те изучават ъглите, правите линии, но без да знаят. Те нямат учебници по това.

Аз ще ви начертая една фигура тъй, както не е: ъглите A, B, C, D (Фиг. 1). Имате едно хармонично състояние на хората, които си живеят добре. Но външните условия ще се изменят. Представете си, че ъглите A и B – това са бащата и майката, а пък C и D – това са синът и дъщерята. Ако увеличите ъглите C и D, то ще се намалят ъглите A и B, т.е. ще се измени хармонията, която е съществувала между тия лица. Как ще се измени. Представете си, че имате 4 души, които носят по 25 кг. От първите двама вие снемате тия 25 кг., които имате и ги туряте на останалите двама. Първите оставяте без никакъв товар, а пък последните двама имат по 50 кг. Питам: Какво ще бъде разположението на тия, чийто товар е снет и на тия, чийто товар е увеличен на гърба им? Най-първо тия, които носят по 50 кг. като се намали тяхната сила, ще вървят по-полека, а пък тия, чийто товар е снет, ще вървят по-бързо. Казват: „Защо вървиш бързо?“ – „Защото ми се махна товара!“ – „Защо вървиш бавно?“ – „Товарът ми се е

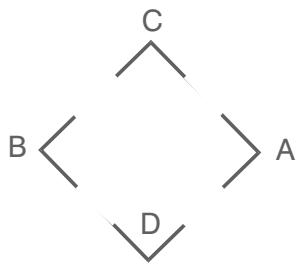

Фиг. 1

увеличил“. Когато се увеличи някому товарът, ти казваш: „Трябва да търпиш“ и пр. Те са празни работи! Този товар, който е турен на този човек, не е турен от Бога! Тук има един порядък, който не е от Бога! Сега ще ви обясня. Вие вземате един гребен, направен от слонова кост. Какво е предназначението на коста у слона, и какво е предназначението на един гребен, който е направен от слонова кост? Този гребен е един човешки порядък. Първоначално както е била турена, природата я е турила да издържа известна тежест. А пък човек е взел костта и й дал друга служба – да бъде стражар, да гони въшките. Слонът си подпира тялото с тая кост или има тая кост някоя служба в устата му, а пък човек с нея гони въшките. Ще кажеш: „Така Господ е определил“. Те са два порядъка. У вас човешкият порядък гони въшките. Той дава стражарски чин на тая слонова кост. А пък природата съвсем друга служба й дала. Ако вие имате за цел да гоните въшките в живота си, от кой порядък сте? Вие търсите грешките на хорта. Гребен сте вие тогаз! Вие тогаз не сте в Божествения порядък, но сте в човешкия порядък. Те са два порядъка. За вас е много хубаво, че ще изгоните въшките. Но за слона какво ще му стане? Вземате му една кост : крак или зъб. Какво ще стане с него? Той ще изгуби една от своите функции. Най-първо ще се освободите в себе си от онзи човешки порядък, който сте унаследили.

Всяка една Божествена мисъл в човека никога не произвежда раздвояване в неговото съзнание. Щом е човешка, ще има раздвояване. Щом е човешка, ще стане така – /m/, а щом е Божествена ще стане така – /n/ (Фиг. 2).

Ще кажеш: „Да изхвърлим човешкото!“ – Не! Човешкото трябва да се подчини на Божественото. Казваш: „Няма ли друг начин, по който да изгоним въшките?“ - Може! Вземи, че обръсни главата си, всичките косми и като се качат въшките, вземи една кърпа и всичките ще изпадат на земята. А ако ти оставиш космите си дълги като моите, те въшките като се навъдят, трябва ти тогаз гребен от слонова кост. Ти казваш: „Смешна е тая работа“.

Фиг. 2

Страданията произтичат, когато заместим човешките работи с Божествени, а Божествените с човешки. Те са несъвместими. Детето се е родило от Бога. А пък пелените, с които го завива майката, това е човешкото. Пелените са човешкото, а пък тялото, което е родено, то е Божественото. Детето не се създава за пелените, а пелените за детето. Докато детето порастне можете да смените 4–5 пелени. Но, ако вие отметнете детето, както отмятате пелените, ще се натъкнете на големи мъчнотии. Могат у нас да се сменят човешките мисли. Те са пелени, които можем да отхвърлим. Но Божественото никога не бутай в себе си. Трябва да разбираш кои неща са Божествени. Това, което не произвежда във вас никакво раздвояване на съзнанието, това, което не носи никаква скръб във вас, това, което пази мира, Любовта във вас, то е Божественото. Вие имате една крива представа за Любовта. вие казвате: „Да се обичат хората.“ Но за да се прояви Любовта, човек трябва да има две качества: Той трябва да има воля и той трябва да бъде свободен. Щом на един човек му отнемеш волята, щом му отнемеш свободата, никаква Любов – нито човешка, нито Божествена може да се прояви. Това е закон. Тогаз на мястото на Любовта ще се яви омразата, злобата, злото. Казваш: „Какво трябва да се прави?“ Дайте свобода на Божественото и остави волята на Божественото да действува в тебе и веднага Любовта ще се прояви. Щом Любовта се прояви, то животът, който ти търсиш сам по себе си ще дойде. Другояче, ако ти нямаш воля да служиш на Бога, и ако ти не си свободен в своите мисли, ако ти се смущаваш, то Божията Любов не може да действува в тебе. Това трябва да го знаете. Някой път се нарушава вашия мир. Светиите са изучавали този закон в планините, 20 години са изучавали да служат на Бога и когато са го изучавали, те са слизали от планините при народа за да го учат.

Защото вие неверно можете да преведете и единия, и другия порядък. Вие казвате: „Трябва да се живее, но без пари не може!“ Парите Божествен порядък ли са? Не са! Тогаз какво място заемат те? Казваме: „Не може без пари“. Те са пелени! Тялото необходимо е да има една дреха. Вие казвате, че децата без пелени не могат. Много добре. Това донякъде е вярно. Питам тогаз: С какви пелени увиват животните своите деца? С какви

пелени птичките увиват своите малки? Никакви пелени нямат. Още от начало по тялото си имат малки пеленки /перца/, които почват да растат. С тях те почват да хвъркат. Птиците са много по-умни от хората. Те казват: „Да направим тия пеленки да растат и през живота си с тях да хвъркат. Ако оскубите тия пеленки, птичката не може да хвърка. Пак ще живее, но щеше да се изложи на известни мъчнотии.

Та казваш: „Без пари не може!“ Хубаво, право е, без пари не може. Но при какви условия някой човек не може без пари? Ти казваш: „За да пътуваме до Виена или Париж, трябват пари.“ Но като тръгнеш за онзи свят колко пари ще платиш за билета си? До Виена ще платиш 2-3-4 хиляди лева, първа, втора или трета класа. Като тръгнеш за онзи свят, колко хиляди ще платиш? Нито 5 пари! Колесници има! И казва се там за свети Илия, дошла огнена колесница и го грабнала, и го занесла. Но в тази колесница не му взели даже и неговия кожух, и го хвърлили. Така казват. Горе приемат само това, което Бог е направил, а пък човешките работи тук да останат на земята. Аз ви навеждам на тая мисъл: Вие не можете да влезете в Царството Божие с човешките разбирания. Това го помнете! Невъзможно е! Помнете го! По-лесно може да мине камила през иглени уши, отколкото човек с човешкия порядък да мине в Царството Божие. Той вярва в наследствеността, в науката и пр. Но всичко това, в което той вярва тук е човешко, то е от земята. Една птица е имала една човка. Като стане тя човек може ли да си служи с това, което е имала като птица? Дадеш й една паница. Тя казва: „Дайте ми нещо, с което да мога да кълва“. Не може. Като птица е обичала да рови, а като човек не може да рови. По някой път се обърквят понятията ви. Казвате: „Не зная вече в какво да вярвам“. Вярвай в Божественото в тебе, при което ти имаш свободата и волята, при което свободата и волята ти действуват. Това, в което си свободен и имаш воля да го направиш, остави и другите да го направят и не ги ограничавай. Защото щом ограничаваш когото и да е, ти си извършил вече едно престъпление. Ще вървиш по онзи път, който Бог е държал. Когато Бог тури човек в рая, той знаеше, че човек ще съгреши. Той можеше да тури двама ангели при онова дърво да пазят със своите мечове и щяхме да бъдем праведни хора, но не щяхме да бъдем свободни.

Бог предпочете да бъде свободни и да имаме воля в направянето на греха, за да бъдем свободни и да имаме воля когато възприемем Любовта. Защото ако нямаме воля да направим прегрешението, да нарушим една заповед, то ние не щяхме да бъдем свободни, за да възприемем Любовта. Някой иска Бог да тури двама ангели да го пазят от греха.

Някой казва: „Хубаво е човек да има къде да живее". Казвам: Че какъв по-хубав живот от този в затвора. Затворникът си има адютанти. Пазят го. Пущат го вечер или сутрин, един или два пъти на ден. Кое е по-хубаво: да бъдеш затворник или да бъдеш един, който си ходи из града? Затворникът си има място, дето живее, има си въглища, има си храна, но той не е свободен, а пък другият е свободен, но свива се, трепери от студ. Кое е по-хубаво: да трепериш или да си настанен вътре в затвора? Затворникът не може да отиде в църква когато иска. Ако го заведат от затвора, ще отиде по команда и ще се върне по команда. А пък този, който трепери, всякога може да отива в една църква. Питам: Кое ще изберете – затвора или външната свобода? Треперенето и то е хубаво. И двете неща са хубави. Да трепериш е хубаво, и да си затворник е хубаво. Кое ще изберете? Затворникът е болен. Кой е затворен? Ония в болницата са затворени, има върху тях обвинение, направили са някое престъпление и го турят в затвора: за 10 години, за 20 години или до живот. А пък има друг по-хубав затвор – болницата. Там човек не е направил никакво престъпление, но е дошла някоя болест, арестуват го, дохождат милосърдни сестри, лекари и го питат де го боли: кракът, ухото и пр. Поглеждат го мило, утешават го. Той седи и разправя де го боли. А пък друг човек е здрав, около него няма нито лекари, нито милосърдни сестри. Кое е по-хубаво: да лежите в болницата или да сте свободен отвън? Ако си невежа, болницата е по-добра. Ако си учен човек, отвън без слуги! На ученият не му трябват никакви слуги. Който е невежа трябват му 2-3 слуги, за да не влезе в някоя беля.

Сега някой път вие говорите, че Господ ви говори. Хубаво. Аз гледам някой път, Господ им говори, а пък никак не се е изменило тяхното естество. Когато някой дилаф ми казва, че

огънят му е проговорил, казвам: Чакай да опитам! Пипам го и никаква горещина няма! Този дилаф е ходил при черните въглища и няма никаква топлина. Казвам: Ти не си бил при огъня, не си бил при живите въглища, за да видиш какво са вътре.

Някой ще каже: „Какви са нашите въглища?" Аз ще ви задам един въпрос: Имате ли в себе си Божествената Любов? Свободни ли сте? Ако ти не можеш да види Доброто и Истината в твоя ближен и ако той не може да види Доброто и Истината вътре в тебе, вие сте чужди един за друг. Това е Божественото! Двама души за да се споразумеят, това е нужно. Това е основата на Невидимия свят, на Божествения свят. Доброто и Истината са основата!

В Невидимият свят когато Любовта и Мъдростта почват да действуват, проявява се Истината. А пък щом се прояви Истината, доброто и Истината са полюси вече. Те заедно действуват. Доброто е външната страна на Истината. Доброто може да се опитва. Истината никога не може да се опитва. За да опиташ Истината, ти трябва да бъдеш добър. Ако не си добър, ти няма да имаш никакво понятие, какво нещо е Истината. Казва се: Истината и Доброто ще ви направят свободни. И ти ще се пожертвуваш. Христос казва: „Аз съм живият хляб". То е Доброто, то е Истината. Това е Истината, която се е пожертвувала, това е Доброто, което е влязло в тебе. Това е Истината, това е Живото Слово, което слиза на земята и ти разбираш и почваш да живееш за Господа!

Аз мога да ви покажа, че съм много учен човек. Но ето по какво се отличавам. Колко съм учен аз не знам. Хората знаят повече, че аз много зная! Но аз не зная, не познавам невежеството на хората. Зная кое хората не знаят. Не се занимавам с това, което не зная. Това, което аз зная, и хората го знаят. А сега се занимавам да уча това, което хората не знаят. И бих желал и вие да учите това, което хората не знаят! А кое хората не знаят. И бих желал и вие да учите това, което хората не знаят! И кое хората не знаят. Аз сега се занимавам да уча това, което хората не знаят. И бих желал и вие да учите това, което хората не знаят! А кое хората не знаят? То не знаят още какво нещо е Любовта! Те не знаят още какво нещо е Мъдростта! Те не знаят още какво нещо е Истината! Не знаят какво нещо е доброто. Ако аз съм художник,

няма да ви нарисувам нещо пощо-защо, но трябва да го нарисувам хубаво.

Аз считам реални неща само тези: Някой път много малко знам. Три неща разбирам само: Разбрал съм малко от Любовта! Разбрал съм малко от Мъдростта! Разбрал съм малко от Истината! Много малко! Но го разбирам! А другите и това не са разбрали. Някой казва: „Как така? Аз Любовта я зная!“ Отиваме при един умрял човек. Аз много малко знам от Любовта. Понеже ти много знаеш от Любовта, хайде да помогнем на този човек! Той го дига, слага, не може да го съживи! Много упорит, своенравен човек е, не иска да стане! Той го бута по краката, разтрива го, бута го по жилите - нищо не става. Аз отивам, никак не го разтривам, но прошепвам му нещо на ухото, ще му кажа нещо! Няма да ви кажа какво му казвам! И той ще тръгне с мене! Никакви разтривки, нито масло, нито зехтин, нито оцет. Пришепна му нещо и той си отваря очите! Христос като отиде при Лазара каза: „Лазаре, стани!“ И стана Лазар. И му снеха превръзките. Не отиде да го разтрива! Вие можете да кажете: „Че то е много трудна работа“. Много проста работа е да възкресиш един човек. Аз както го разбирам, то не е много трудна работа. Падне някой в кладенеца. Ти носиш един копринен конец, по който могат да ходят мравките, а пък аз нося едно дебело гемиджийско въже. Конецът е това, с което искате да помагате на този човек в кладенеца. Пущаш конеца и речеш да го извадиш, къса се. Турям аз дебелото въже и по него излиза човекът. Онова въже, което не се къса, то е Любовта! Всички ония въжета, които се късат като конец, са човешката Любов!

Сега вие се приготовлявате за какво? Всички вие сте кандидати за Царството Божие, за онзи свят. Хубаво, един ден ще похлопат на вратата ви. Един ден непременно Михаил ще похлопа. Тогаз вие ще се намерите в положението на онзи, който се молил на Господа да му даде сила. Много бил беден. Той се молил на Бога да му даде Бог нещо да преживява. Казал: „Господи, дотегна ми да живея без въглища“ и пр. И като се молил, Господ се смилил и пратил арахангел Михаила, който му казал: „Слушай, ти ще отидеш да лекуваш хората. Като заболее някой богат човек, ако аз съм при краката му, ще кажеш, че той ще оздравее.

Ако съм при главата му, ще кажеш: „Той ще си върви за онзи свят“. и прочул се той. И тръгнал той да лекува хората. Отива при един богат човек и като видял арахангел Михаила при краката му, казва: „Той ще оздравее“. И като оздравявал, дарявал го. А като види Михаила при главата му, казвал: „Ще си върви!“ И той прекарал живота си много добре. Направил си къща и пр. Но разболял се той и дошъл арахангел Михаил при главата му. И той си обърнал краката. Обаче Михаил дошъл пак при главата. Той пак се обърнал. И най-после ангелът за да го избави от страха, му казал: „Аз дойдох да те взема да излезем на разходка“. И като излезли, завежда го при една хубава чешма. И той като клекнал да пие вода, извадил му душата. И онзи не разбрал, че му извадили душата. Той казал на ангела: „Не искам да умра. Нека да си поживея в света. Ти ми даде тоя занаят и тъкмо съм добре в този свят и да отида в другия свят!“ Ангелът му казал: „Иди при чешмата. Забравил си нещо там“. Онзи вижда тялото си и казва: „Туй миризливо тяло не искам!“ Ангелът му казал: „Това е твоята къща. В тази къща по-дълго време не можеш да живееш!“

Та казвам: При вашето знание ще похлопа арахангел Михаил, на твоите врата и вие ще почнете да се въртите, да се обръщате.

Аз не искам да кажа, че не вярвате в Христа. И аз вярвам, както и вие вярвате. И в Бога вярвате, във всичко вярвате. Но ето какво понятие имам аз за живота. Когато бащата се явява в къщи, само слуги има. Нито дъщери, нито синове има. Когато майката се явява, дъщери и синове има. А когато бащата и майката заминат, всички в къщи остават роби. Там дето има роби, бащата и майката ги няма. Дето искате братя и сестри, майка ви трябва да бъде там. Дето искате слуги, бащата трябва да дойде. Когато бащата е там, слуги има. Как ще го преведете? – Това е отношение. Каква е съществената разлика между слуги и синове. Слугите работят с възнаграждение, с пари работят. Всеки един слуга ще дойде, ще работи и ще му плащат. Ще дойде и ще излезе, и ще спечели пари. Синът като дойде, работи на баща си без пари. И той му става наследник в къщи. Та син е онзи, който не иска да му се плаща за неговата работа. Той казва: „Каквото баща ми определи за мене, аз съм доволен.“ А пък слугата сам определя. Тогаз наместо бащата се явява господарят.

Дето има слуга, има господар. Там, дето има баща в една къща, трябва да има и майка. Дето има баща, там има и майка. А пък дето има баща и майка, там има синове и дъщери. А пък дето има синове и дъщери, след тях идат слугите. Преведете този порядък в къщата. Вие сте едно семейство. Вие не търсете Истината вън от себе си. То е една вътрешна Истина. Вашият баща е вашият Дух. Майката у вас е вашата душа. Кой е брат ви и кой е сестра ви? Сърцето ви е вашата сестра, а пък умът е вашият брат. Следователно, сърцето ви и умът ви подразбират, че вие имате баща и майка. Сърцето ви говори за баща ви, а пък умът ви говори за майка ви. Прекръстосани са тия отношения, които съществуват. Тия отношения съществуват и в мозъка. Лявото полушарие на мозъка управлява дясната част на тялото, а пък дясното полушарие – лявата част на тялото. Баща ви се завзема да изправи сърцето на своята дъщеря, защото всички грешки са в сърцето. Грехът е в сърцето. Сърцето представлява сестрата. Грехът е в сестрата. Бащата идва да изправи дъщерята. У всеки един човек дъщерята трябва да се изправи. Тя е тръгнала по един път, който не е Божествен. Тя си върви по своя си път. Тя е своенравна. Казва: „Искам да си поживея, да се веселя?“ Тя се весели. Но един ден заболее, турят я в затвора, дойдат всичките й нещастия. И тя казва: „Светът е крив. Порядъкът не е хубав, Бог не е направил всичко както трябва“. Онова доброто, което тя съзнава, то вече принадлежи на нейния баща и на нейната майка, тя съзнава доброто в баща си, в майка си, в брата си, но тя не съзнава, че злото е вътре в нея.

Питам: Как ще се изправи сърцето тогаз? Писанието казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Трябва да го дадеш за какво? Ще дадеш сърцето си да слугува някому. Тая сестра, на която са слугували, сега ще слугува. Работа трябва! Тя и ще се учи! Трябва да се учиш и да слугуваш, за да можеш да се изправиш. Ако не учиш и ако не слугуваш, никакво изправяне не е възможно. Учение и слугуване за изправяне на човешкото сърце. Човешкото сърце може да се изправи само чрез учене и чрез слугуване. Сега какво разбирам под „учене“ и „слугуване“? Ще намерите един господар, който да бъде много добър. По възможност най-добрият господар.

И после, и господарката ще бъде най-добрата. И после да кажеш като слуга: „Много са добри господарят и господарката“. При такъв един господар и при такава господарка сърцето може да се изправи. Когато сърцето слугува на човешкия Дух и на човешката Душа, само тогаз сърцето може да се изправи, защото Господ се проявява чрез човешкия Дух и чрез човешката Душа, понеже те са излезли от неговата същина. А пък умът е един принцип. Вашият ум трябва да стане като един помощник в тая работа. Ние с ума си работим. Без ум ти за Бога не можеш да работиш. Ще впрегнете всички умът си за работа. Вие искате да уредите вашия живот. Желанието ви е много добро. Как се урежда животът? Искаш да бъдеш свободен от какви да са болести. Сегашните лекари съзнават, че непременно трябва да имате много чиста кръв, а пък за да имаш чиста кръв, трябва да имаш много чиста храна. Хубаво трябва да се храниш, с чиста храна. А тая чиста храна вземате само от чисти мисли и от чисти желания. Само тая чиста храна може да направи кръвта чиста. Някои преливат на един болен човек, който е на умиране, здрава кръв от един здрав човек и човекът може да се съживи. Сега има мъртви хора, които съживяват като им турят здрава, чиста кръв. Когато ние говорим за новите идеи, ние подразбираме нещо подобно. Тъй както съвременните лекари искат да внесат в умиращия чиста кръв, така и новите идеи трябва да се внесат вътре в човешкия ум, за да дойде това оживяване. Ако не дойде една нова идея в човека, то неговият живот не може да се продължи. Това е един закон. Всеки ден трябва да внесете в ума си по една нова идея и тя ще внесе една много малка радост във вас. Колкото и да е малка, новата идея прилича на един скъпоценен камък. Онзи ден ви приведох онзи пример: Това малкото, което Бог ви е дал, да не го показвате никому. Дървото, което е във вашата градина, никому да не го давате. От плода му можете да давате. Ако речете да го подарите някому или издънките, които излизат, нарушили сте закона. Никакви издънки не давайте от Божественото. Само от плода горе можете да давате. На всички пътници, които минават ще дадете. Ако пък са закъснели, ще им кажете: „Идущата година!“ А пък в Божествената градина

дърветата цъвтят и връзват плод през цялата година, както лимоните.

Та човекът е такова дърво! Всеки ден човек трябва да цъвне. Всеки ден като станете една ваша пъпка да цъвне и да завърже. Една пъпка нова всеки нов ден. Да дойде една нова мисъл и едно ново чувство и тогаз работите ви ще тръгнат напред.

Вчера беше при мен един млад момък. Не му върви. Материално не му върви. Казвам му: „Имаш много тежка карма, но когато работиш, като спечелиш, колкото и малко да е то, отделяй 1/10 за Господа в една каса“. Това му казах преди известно време. Сега като почна така да прави, работите му тръгнаха. Тръгват работите ти като държиш Божествената идея в себе си. Този пример ви го навождам още, има един разказ от един френски писател: Един търговец, като не му вървели работите, направил договор с Господа: „Толкоз капитал внасям - толкоз за мен, толкоз за Господа“. И всяка година той си правил баланс и казвал: „Толкоз за Господа, толкоз за мене“. И се повдигнал човекът, вървяли му работите. И така си заминава за онзи свят. Туй е една идея. Сегашните хора забогатяват и осиромашават. Богатството на човека трябва да принесе полза. Оная ябълка, която трябва да цъвне и завърже, нейният живот има смисъл, когато човек вкуси от плода й, някое същество когато вкуси от плода й. И човек ще посее семената й. Та хубаво е да бъдете богати, но вие не трябва да оставите вашите ябълки да паднат и да изгният в почвата. Богатството трябва да върви някъде. Та вие сте богати с идеи. Всеки ден от плода на вашите идеи трябва да излезе навън! Вие сте богати по сърце. От плода на вашето сърце трябва да дадете нещо. Всичко онова, което е цъвнало и завързало, трябва да излезе. Това е волята Божия. Божественият Дух ни подбужда да направим добро, да го правим заради Любовта. Като дойдеш някъде, веднага да се спреш. Тури си едно правило: Искаш да направиш добро, спри се! Видиш ли Бога, направи доброто. Щом не Го виждаш, не прави! Щом дойде архангел Михаил при краката ти, стани и тръгни с него. Щом е при главата ти, тя работата е друга. Щом се смущаваш, архангел Михаил е при главата ти.

Ще се изповядваш на Господа. Вечерно време всичко трябва да изповядваме. Ще направиш преглед на целия си живот, как сте прекарали през деня. Докато отидете на онзи свят, ще се случи нещо, което не желаете. Ще ви приведа един малък анекдот за един богат американец, който казвал: „Мога да дам комуто и да е работа, но да работи.“ На никого не помагал. Един ден тръгнала подире му една вдовица с едно дете. Той й казал: „Вземи един долар!“ И го хвърлил и казал: „Махни се!“ И си тръгнал. И умрял той. Отишъл в онзи свят и казал: „Това и това направих: църкви и пр“. Те му казали: „Това е човешко! Писаха ли вестниците за това?“ – „Писаха.“ – „Това не върви тук!“ - „Едно училище направих!“– „Писаха ли вестниците?“ – „Писаха.“ – „Тук се приема доброто, за което на Земята не са писали вестниците.“ Той си почесал главата. Казал: „Хвърлих един ден на една бедна вдовица един долар и никой не писа за това.“ Ония казали на Господа за това. Господ им казал: „Дайте му два долара и да се върне на земята!“ Като дадете един долар по този начин, ще ви дадат два долара и ще ви върнат пак на земята, за да се научите, че човек трябва да слугува на Бога разумно. Това, което обичате да ви правят, правете го на другите.

Вие сте ученици, нали? Вие сте свързани. Има телефони, които ви свързват с онзи свят. Каквото правите, там го слушат. И фотографии има. Всичко това е там на филм. Каквото става тук, е на филм. На онзи свят като отидете ще видите колко е вярно. На филм е всичко. Най-първо светиите слушат горе. Те знаят, че в България има едно училище, новото училище, знаят кои са ръководителите там, имената. Всичко каквото правите и братята, и сестрите каквото рисувате, и всички тия картини ще ги намерите там. В малко по-добра форма турени на филм. Важното е другаде: Онова, което ние вършим.

Някой път казва някой: „Какво мисли Учителят?“ Аз да ви кажа какво мисля. Аз седя и мисля: Отгоре като ме гледат, какво мислят за мене? Така както съм направил, какво мислят за мене? Щом дойдат при мене хората и ми казват: „Много хубаво говориш, отлично говориш.“ – Казвам си: То е писано вече във вестниците. Казвам си: То отиде вече! Приех си заплатата! На другия ден пак някой каже: „Как приятно говориш! Отлична беседа!“ Казвам си:

Отиде и тая! Някой път мисля какво да направя без да ви излъжа да говоря така хубаво, че да не ме похвалят. Така да ви замотая, както един цигулар свирил тъй хубаво, така пренесал хората, че той като си отишъл 20 минути не му ръкопляскали и после като дошли на себе си ръкоплескали, но него го нямало. Та и аз искам така да ви говоря, та не за мен да мислите, а за онзи свят, и като слезна от сцената, тогаз да ръкоплескате. Та много мъчно е да свирите така на хората, че да ги омагьосвате. Много малко лица има, които да са слизали така от сцената.

Върху това мислете всякога: Не да се безпокоите. Каквото направиш добро, има кой да го оцени. Направиш нещо лошо. Пак има кой да го оцени. Каквото направи човек, все се преценява. И тогаз за възнаграждение на земята, щом направиш едно добро, ще дойде една радост. Щом направиш зло, ще дойде съмнение, страдание, неразположение.

В Божествения свят има поляризиране: от една страна има ад, с духове, които са свободни да правят престъпления. И от друга страна: раят със същества, които са свободни да правят добро.

Та, не съдете нито ония, които правят лошо, нито ония, които правят добро. Радвайте се с тия, които правят добро и скърбете с тия, които правят зло. На онзи брат, който прави зло, ще му кажеш: „Братко, много имаш да страдаш!“ Например, запалите един затвор. Ти си в затвора. Няма откъде да излезеш. Като го запалиш, ти ще изгориш в него. Злото като го запалиш и ти сам ще изгориш. А пък доброто като го направиш, ти си свободен отвън.

Та нека да остане само мисълта: „Имайте Любов към Господа!“-Да не мислим как хората живеят. Всички трябва да се стремим да имаме Любов към Бога, да Го обичаме с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. И всичко у нас трябва да бъде пълно. И тогаз ще ви дадат ония методи, които са необходими за сегашния живот. Много е трудно сега да живее човек. Не е лесна работа. За да опечете вие една баница какво ви трябва? Суха баница без масло може ли? Колкото по-хубаво масло имате, толкоз по-лесно се опича. Но като турите

много масло, то баницата се пресища и не е хубава. Трябва умерено количество масло, за да стане баницата ви хубава.

Та сега да се повърнем към мисълта, която разглеждаме: Във всеки момент да знаете кое е човешко и кое е Божествено. Божественото винаги го последвай, а пък човешкото всякога го подчинявай на Божественото. Щом дойде човешкият порядък, той е временен. В живота си имаме да отделяме тия две неща. Злото е човешко, а пък доброто е Божествено. Свързани са. Те са неразделни един в други. И трябва постоянно да ги отделяме в себе си един от други. Това няма да стане в един ден или в два дена. През целия ден човек трябва да различава и съзнанието му трябва да бъде толкоз будно, че веднага да види тая мисъл в коя част е Божествена и в коя част е човешка. Много неща има присадени. Виждаме една слива. На нея е присадена праскова. То е човешкият порядък. Един сорт череша е присадена на друг сорт череша. Има бели и червени череши. То е човешкият порядък. И в един човек има присадени много работи. Можете ли да накарате един човек да има към сухия хляб такава обич, както към топлата пита? Лошият човек е един сух хляб, а пък добрият човек е един пресен хляб, който сега е излязъл от фурната. Сега на земята кое ще предпочетете? Пресният хляб, излязъл от фурната или пък мухлясалия, сух хляб. Извадете вашия топъл хляб, а не сухия хляб. По-хубав е пресният хляб.

Та основната мисъл: Дръжте се за Божествения порядък и го изявявайте в себе си, понеже той ви е потребен. Силата на човека седи в Божествения порядък на нещата. Ако държиш човешкия порядък, в началото ще бъдеш силен, а пък в края съвършено слаб. А пък като поддържаш Божественият порядък, в началото ще бъдеш слаб, но в края ще бъдеш силен и никой не ще може да те разклати. Не се разклащайте. Псалмопевецът казва, че като влязъл в Божественият свят, видял че не струва човек да живее както иска. Като влязъл той в Божествения храм, като разгледал бъдещето, видял, че Бог поставя лошите на една хлъзгава почва.

Радвайте се, че Бог не ви е поставил на хлъзгава почва. Вие понякой път се сърдите затова, че Господ не ви е поставил на

хлъзгава почва. Аз вярвам в богатството, но според мен онзи, който ви обича, той да ви донесе парите. Всеки човек, който ви донася пари без любов, той не ви мисли доброто. Всеки човек, който ви обича и ви носи, каквото и да е, вземете го. От всеки човек, който не ви обича, не взимайте нищо. Кажете му: „Има бедни. Раздайте ги“. Нека да си даде богатството на друго място. Но щом има Любов, вземете го. Кажете му: „На мен ще го донесете“. Не да вярвате, аз искам да опитате нещата и тогаз да вярвате. В опитаните неща вярвайте.

Какво разбрахте сега? Я кажете вие Йордане. Ти си един стар брат. (Брат Йордан Савов каза: „Да възлюбим Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила). – Трябва да видим дали право го е разбрал или не. Той още не го е разбрал. Той като го приложи, ще го разбере. Наполовина го е разбрал. Като го изпълниш, ще го разбереш напълно.

Няма по-хубаво нещо от Любовта! Няма по-светло от Мъдростта! И няма по-широко от Истината! Истината е цялата вечност. Никакви граници няма. Като влезеш в Мъдростта, там е всичко светло, всичко е ясно. Като влезеш в Любовта, там е животът, мирът, радостта, всички тия неща ги има там!

Та казвам сега: Учете се и слугувайте на Бога с всичкото си сърце. Този е пътят без изключение, и за праведните, и за обикновените хора, и за гениалните, и за талантливите, за всички!

Добрата молитва.

Гимнастически упражнения.

XVI година.
8 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 20 януари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

СВЕЩЕНОТО ПРАВИЛО

Добрата молитва.

Имате ли зададена тема? – (Нямаме.) – Пишете върху темата: „Какво може да постигне човек в един живот?“ Т.е. конкретно казано, какво може да постигне човек в един ден. Може. Но може да постигне, а може и нищо да не постигне. Ако учи се може да постигне нещо. А ако не учи, нищо не може да постигне. Ако ходи, може да изходи нещо, един километър, 2, 3, но ако не ходи, нищо не може да изходи. Задавали ли сте си въпроса: произхода на мъчнотиите. Как са произлезли мъчнотиите в света, които сега имате? Как идват и как трябва да си заминат и какво трябва да бъде нашето отношение на мъчнотиите в живота? Има една мъчнотия сега: зимно време е сега, сняг има, студено е, какво ще правиш? Външните условия оказват голямо влияние. Трябва едно специфично разбиране. Ние имаме едно частично разбиране. Казваш: „Мене не ми трябва много“. Ти казваш, че не ти трябва много, но какво ти трябва. Трябва ти нещо. Много не трябва на човека, но онова, което му трябва е много съществено. В даден случай какво трябва на човека. Все му трябва нещо. В дадения случай когато аз дишам трябва ми едно малко количество въздух. Например, правя 20 вдишки на една минута. Малко въздух вземам, но това в дадения случай е необходимо и ако ти не го направиш, ще се изложиш на мъчнотии. В дадения случай не се изисква много за човека. Човек е доста успял. Запример, на един слон му трябват 75 кг. ориз на ден, а пък човек е доста прогресирал. На вас ви трябва една четвърт килограм ориз. Ако ви трябваше да си приготвите 75 кг. на ден при сегашните условия, де ще му излезе краят? Ако е за богат, както и да е, но за другите хора? Та казвам: Доста сме прогресирали. Сега това са сравнения. Слонът в дадения случай е едно предметно учение. Сегашния ни живот, който сега

имаме и той е предметно учение. Върху тази тема няма да се спрем. Ти си едно малко дете в дадения случай. Такъв няма да останеш. На пет години си. Майка ти те милва, носи те на ръце, гали те. Но да не мислиш, че се така ще те носи майка ти. Един ден порастнеш, станеш по-голям от майка си. Майка ти казва: „Синко, едно време можах да те галя и да те нося, а сега си голям.“ Запитвате се: „Защо се измениха условията?“ Майка ти външно не може да има тия отношения към тебе, каквито е имала едно време. Но се таки, майка ти има известно отношение към тебе и ти имаш известно отношение към нея. Та казвам: Нашите отношения към природата не са такива, каквито са били преди 50 години, преди сто години, преди хиляда години и пр. Какво трябва да правим? Ако знаем, ще се приспособим при тези условия, ако не знаем, ще дойдем в стълкновение. Има един прост пример. Някой път крака те заболи. Не се подчинява, не служи. Кажеш му да ходи, той казва: „Не мога да ходя.“ Даваш му заповед, той не я изпълнява. Какво трябва да правиш, когато кракът ти не слуша. Започва едно вътрешно противоречие. Сега това не можем да отдадем на лошото разположение на крака. Ние ще обясним, че има някоя причина, която е вложена в крака и го дезорганизира и кракът не може да изпълнява своята функция. Онзи, който не знае и той ще даде някакво обяснение. Това са посторонни работи по отношение на физическия живот. Но често по отношение на нашия душевен живот или в света на чувствата настават известни противоречия, също и в нашия мислов свят. До известно време мислиш, че всички хора са добри. Ти като едно дете имаш едно идеално схващане на майка си и баща си, най-хубавото чувство имаш за тях, че са като божества. Но това отношение, което имаш към баща си, това верую, което имаш за баща си, ще се измени. Има някои работи в майка ти и баща ти, които няма да харесаш и ще видиш в тях едно противоречие. Ти ще се поставиш в положението на съдия и ще почнеш да съдиш майка си и баща си. И мислиш, че онези погрешки, които имат баща ти и майка ти, като че не са в тебе, като че ти си ги надраснал. Това е една самоизмама. Както малкият рак. Бащата казва на малкото раче: „Право да ходиш.“ Синът се обръща към баща си и казва: „Покажи ми тогаз как!“Бащата показал и казал: „Така трябва да ходиш.“ –

„Че и аз така ходя“. Всички криви раци се накриво ходят, се на една страна. Но то е вече човешко разбиране. Кои са били причините, които са накарали рака да ходи на една страна? Далечни причини има затова. Онзи, който се занимавал със зоология, дава някои причини. Нас не ни интересува, че ракът ходил накриво. Верно е, има много работи, които не ни интересуват. Аз привеждам друг пример. Трябва да се запали една печка. Има сухи дърва. Теб ти трябва само една кибритена клечка. Не ти трябват 200, 300, 500 клечки, но една клечка. Какво е излязло от кибритената клечка и се предало на дървата, та всичките дърва горят? Едната кибритена клечка е извършила работата си. Тя много малко е направила. Запалила се и изгоряла. А пък това нейно горение се предало на всички тези дърва. Една мисъл в тебе е запалила огъня. Тя е предала вече своята енергия и резултатите вече не приличат на малката клечка, на малката причина. И за доброто и за злото е верно това. Една малка дума казана при сегашните отношения какъв резултат може да има. Колко са внимателни дипломатите когато говорят. Езикът им е прецизен, внимателен, понеже една дума може да стане причина да се отвори цяла една война. Разбирате ли? И затова са внимателни, говорят дипломатически. Казват, че Русия така казала, че Франция така казала, Англия така казала. И уж доста строго са казали. А пък то едвам се подразбира. Някоя нота подала една държава, но чели ли сте вие една нота? Когато Англия дала нота, то не прилича както когато се карат хората. Ако дипломатите си говореха така, както хората си говорят, то биха си изпопукали главите. В сегашния живот всички трябва да станат умни. Една дума може да ти създаде цяло нещастие. Една дума има свой физически ефект или духовен ефект, има и свой умствен ефект. Някой път ти казваш някоя дума и в тебе остава нещо, което те безпокои. Това, което си казал, то е в дисхармония със самия тебе. Ти самия не го удобряваш. Може би хората не са забелязали това, което си казал. Или една мисъл е минала в тебе, която хората не знаят, но тя те безпокои един ден, два дена, цял месец, година и не може да се успокоиш. Има нещо, което нарушило мира ти. Да ви дам пример: Представете си една княжеска дъщеря, която е ходила в градината. Последната е

пречистена много добре. Нейните учителки и наставници са я учили по този начин, че тя не е срещала никакви мъчнотии. Един ден тя излиза на планинска разходка и на нея й се дощява и си събуе чорапите, и ходи боса по тревата. За пръв път тя събува чорапите и се натъква на крака й един трън. Изваждат тръна от крака й, но става една малка инфекция. Тя накуцва. Коя е причината? Малката грешка на един трън. Той израстнал някъде и тя си натъкнала крака на него. Може да се извади заключение, че княжеските дъщери боси не трябва да ходят. Това е една крайност. Някой казва, ти не трябва да мислиш лошо. Много добре. Но някой път ти не мислиш лошо, но лошото те посещава. Лошото не е нещо механическо. Ти не искаш да отидеш при него, но то идва при тебе. Лошият въздух, лошата миризма не ги викаш, не ги каниш с девет бъклици, но те идват. Неприятната миризма идва, намира те и усещаш едно неразположение. Кой е виновен тогаз? Няма никой виноват. Това, което за тебе е неприятно, за другите е приятно. Тая, лошата миризма, която на тебе може да ти предаде нещо лошо, тя може да събуди онзи инстинкт в орлите. На една мърша може да се съберат може би стотина орли. Това, което тебе ти прави отвращение, там се събират птиците на угощение. Ще се съберат стотина орли, ще се разговарят и ще си разделят мършата. Всеки ще си вземе по един къс и след това пак ще си заминат. Сега, ако не знаете, как да мислим, може би ще кажем така: какво ни интересуват що правят орлите. И действително, ако у мене съзнанието е в едно първобитно състояние, не ме интересува. Но минаваш покрай тези орли, пътят ти е оттам. Тази мърша е там и тези орли са дошли. Ти какво ще правиш? Стотина орли се разправят за едно наследство, разпределят го, имат цял един конгрес, разпределят един обяд. Наричат го мърша. Не, но някой е заклал обяд за орлите. То е мърша, но е едно угощение за тях. Пътят ти е да минеш оттам. Какво трябва да направиш? Ти си един овчар с тояга. Впущаш се и всички се разбягват и оставят мършата. Като дойде овчаря погледне и види, че това е за тях, а не за него. Те се повърнат, а той си замине. В дадения случай как бихте постъпили вие, ако сте на мястото на този овчар. Имаш ли право да нарушиш обеда на тия стотина орли и ти да отидеш с кривака си, и да ги разпръскаш?

– Нямаш право. Често ние се завземаме да уредим въпроса на едно орлово угощение. Те се събрали там и ние искаме да уредим работите им. Оставете орлите сами да си уреждат този въпрос. Те ще го уредят много по-добре, отколкото ти. Каквото и да правиш, ти не може да разрешиш този въпрос по-добре от орлите. Можеш да разрешиш. Ти казваш: „Не трябва да има този обед.“ Вземаш търнокопа, изкопаеш една дупка, заравяш в нея храната им и орлите обикалят, обикалят и си заминат. Какво ще ти кажат орлите? Те ще кажат: „Развали обеда ни сега, взеха всичкото ни имане и го заровиха за себе си, и след време ще го изкопаят“. Орлите не може да го изкопаят, понеже е дълбоко заровено. Питам: Имаме ли право да разваляме угощението на хората?

Сега преминаваме към аналогични въпроси в живота. Ние разваляме едно наше настроение, което имаме, разваляме едно разположение, което имаме. Двама души се разговарят, спорят за някой философски въпрос: Има ли бъдещ живот или няма. Ти минаваш. Щом има сегашен живот, има и бъдещ живот. Новата философия гласи така: Щом има сегашен живот, има и бъдещ живот. Щом няма сегашен живот, няма и бъдещ живот. А пък щом има бъдещ живот, има и сегашен живот. Щом няма бъдещ живот, няма и сегашен живот. Някой като аргумент казва: „Този огън ще изгори, и като изгори, ще се свърши.“ – Правото е, че ще се свърши огъня, но като изучавате метеорологията, често забелязвате, че един облак в пространството се изгубва. И казвате: „Облакът се изгуби“. Но ще забележите, че на 400, 500 метра, на един километър разстояние от другата страна ще се яви друг облак. Тук се изгубил, а там се явил. Той е същият облак. Тази влага минава по течението. Тук, дето се губи облакът, става разредяване на парата. По това течение тази пара минава на един километър разстояние, там се сгъстява и пак става на облак. Ние казваме, че изчезва. Не, той се е разредил и е станал невидим за нас. И после там се е сгъстил и е станал видим за нас. И учените хора казват: „Нищо в пространството не се губи.“ Възразяват ни така: „Как не се губи?“ Една грамофонна плоча като се счупи, всичко е изгубено. Не, има не само една грамофонна плоча, но има четири, пет, десет хиляди грамофонни плочи. Счупила се едната, но има десет хиляди грамофонни плочи, които говорят

едно и също. И като се счупи едната, другите говорят. Ти казваш: „Ако се счупят всичките плочи?“ – Всичките грамофонни плочи не могат да се счупят. Ти казваш: „Ако се унищожи сега животът.“ Всичкият живот не може да се унищожи. Формите на всичкия живот не могат да се унищожат. Може да се счупи една плоча, две, сто, но десет хиляди плочи е невъзможно да се изпочупят всичките.

Та казвам: Често вие имате една философия, която спъва вашето развитие. Ти казваш: „Мене няма да ми върви“. – Отде накъде? Казваш: „От мене човек няма да стане!“ – Че отде тази философия? Защо няма да стане човек от тебе. Какво ще стане? То е едно криво заключение. Или може да ти влезе мисълта: „Моята вяра се е намалила.“ – Възможно е да се е намалила твоята вяра, но да изчезне твоята вяра, това е невъзможно. Ти временно може да напуснеш известна работа, но ти не си самостоятелен господар. Изпратен си отнякъде, ти не може да се откажеш от работата, която ти е дадена в дадения случай. Един прост пример: вземете един войник. Има един обикновен ред на нещата, но войникът отива в строя и казва: „Не искам да служа.“ Явяват се всички войници, а пък него го няма там. Той разрешил ли е въпроса? Идва капитанът и казва: „Еди кой си войник, редник къде е?“ Отиват да го търсят. Намерят го, докарат го и го турят пак в реда. Питат го, кой му позволил той да излиза от казармата без позволение. Ти казваш: „Като войник няма да я върша тази работа. Ще я вършиш. Има заинтересовани. Ти казваш: „Не искам да живея, не искам да съм на тази служба, дотегна ми.“ Ти си войник, капитанът ще дойде, ще те хванат и ще те турят в реда на нещата и трябва да функционираш.

Та казвам сега: Онези войници, които изпълняват това, което им се казва, те са добрите войници. А пък онези войници, които нарушават, техните началници имат малко по-друго мнение за тях. Наричат ги непослушни войници. Сега нас не ни интересува това. Човек през целия си живот няма да бъде войник. През целия си живот човек няма да бъде млад, през целия си живот няма да бъде възрастен, ще се измени той. На едно петгодишно момче му казват така: „Ти през целия си живот няма да бъдеш млад. Един ден ще остареш, ще ти изникне брада.“ Някой път си здрав.

Някой път се заредят твои приятели и влезат в брадата ти. При такива случаи е по-добре да бъдеш без брада. Те се крият там като в една гора и почват да те човъркат. И по-добре е да мине бръснач, че тези приятели да не идат. Сега това е външната страна. Представете си, че брадата вече е свещена. Да кажем, че има такова правило, че брадата е свещена. Не зная дали светиите не носят бради. Дойдеш в едно противоречие. Какво трябва да правиш? Като имаш една свещена брада, ще я оградиш. Ако ти би направил всеки косъм да бъде една запалена свещ и да има горещина, питам тогаз: Твоите приятели биха ли дошли в твоята гора? Ако брадата ти е едно огнище, дето всичко се вари и пече, то колко души от тези неканени гости биха дошли да живеят в тази брада?

Ще ви наведа на мисълта: Ако твоят ум се намира в такова положение на брадата, която не гори, тогаз? Защото човешкият ум трябва да мисли сега. Тогаз не влизат посторонни лоши мисли. Ти казваш: „Аз не искам да мисля.“ Щом не искаш да мислиш, те ще дойдат в тебе. А пък щом мислиш, те няма да дойдат в брадата. С мухите, които са толкова глупави, аз съм правил опит и виждам, че всички неща в едно отношение са разумни. И трябва да знаеш как да се поставиш. Някой път ставам да ги пъдя. 50, 60, 100 мухи гоня ги, гоня ги и те се скрият под масата, и под долапа. Гониш ги, гониш ги и после пак излизат. Някой път внушавам на мухите да излезат. Отворя прозореца. Някой път ми взема половин час да излезат. Някой път им казвам: Отвън времето е хубаво, само за разходка и хубава храна има там. Казвам им това, което те обичат. И като овцете след половин час всички излизат вън. И като излезат затворя прозорците. След половин час виждам, накацат на прозорците. Почват да хлопат, казват: „Отвори да влезем“. Вие ще кажете: „Какво ще иждивявам половин час да пъдя мухите. Купи една мухоловка да ги ловиш с нея.“ – Не е лошо. Но види се, че има закон за мухите. Един ден те питат: „Кой ти даде право да хващаш мухи с мухоловка?“ Казвам: Ако си един светия нямаш право да убиваш нито една муха. Ако я туриш на смъртно наказание, трябва да имаш основание. На какво основание? Един светия могат да го подведат под отговорност за една муха. Дошла една муха, кацнала на носа му. Той я блъсне и я

убие. Ако един светия може да го безпокои една муха, той не е светия. Ако мухата дойде, светията прилича на слон. Могат стотина, двеста мухи да накацат по него и да ходят по гърба му, но той си върви. Той е толкоз вдаден в своята мисъл, че мухата като ходи, ходи и тя се вдаде в мисълта на светията. И мухите могат да мислят като тебе. Ти седиш и те седят. Ще ви разправя някои неща, които ще мязат като на хиляда и една нощ. Някой път аз като седна в размишление, моите мухи в стаята ми всички кацнат по тавана, и те размишляват като мене, не се мърдат. Влезе някой в стаята ми и като ги погледне казва: „Не те ли безпокоят?“ Казвам му: Седят си, смирени са, учат се. А пък някой път са много игриви деца. Ще дойде на ухото ми, въртят се, и ще кацне на носа ми. И много щеславие имат мухите. Ще кацне на носа ми и ще почне да лази. Но това не са общи правила. Всички мухи нямат този характер. Има къщни мухи, но има и някои хапливи мухи, с жила. Тъкмо си се замислил, кацне ти някоя муха на ръката ти и те ухапе. Или кракът ти е без чорап и те ухапе по крака. И после те сърби. Защо хапят мухите? Защото времето ще се развали. Тогаз мухите кацат. Те кацат на крака ти. Обувай си обущата, понеже времето ще се развали и скоро студено ще стане. Това са метеорологически данни. Щом почнат мухите да хапят, да знаеш, че времето ще се развали. Щом не хапят, времето ще бъде добро. Аз го обяснявам. Има научно обяснение. Понеже на върха на хобота на хапливите мухи се събира извънредно много положително електричество, което безпокои самата муха. И понеже в човешкия крак има негативно електричество, то мухата прави своите научни изследвания, туря хобота си вътре и прекара своето електричество вътре в крака и ти почваш да усещаш на това място един малък сърбеж. Ако искаш тези мухи да не те хапят, ти трябва да измениш цялата обстановка на нещата. Може да измениш. Сега да ви приведа един пример. Когато в къщи ме безпокоят мухите, аз им правя угощение. Ще туря малко захар в малки панички тук–там. И всички мухи си телефонират по радиото и веднага се събират всички в тези панички, и няма да ме безпокоят. Най-износното е това: три-четири панички със сладко. Те обичат сладкото. Вие ще отидете по-далеч. То е един метод, как трябва да развиете вашата вяра. Има нещо, което ви безпокои.

Ако ви безпокои, сложете три-четири панички със счукана захар и мухите постепенно ще дойдат, и няма да ви безпокоят.

Имате една своя мисъл, която ви безпокои. Вие може да накарате вашата мисъл да дойде при захарта и да седи, и да не ви безпокои. Искате сега методи. Или другояче казано. Имате едно лошо разположение на духа, ще дойде то. То иде отвън. Лошото разположение всякога иде отвън. Влязъл е трън в крака ти и ти имаш лошо разположение. Не е причината вън, а вътре. Ударил си се някъде. Или каква да е малка причина дойде и наруши тая хармония. Трябва да бъдете в дадения случай предвидливи. В пътя, по който вървите, трябва да бъдете много предвидливи. Трябва да се изучава човешкото естество, за да се избави човек от много нещастия, които ще ни дойдат. Да кажем, ако вие минавате през една местност, дето има кобри, трябва да бъдете внимателни. Или през местност, дето има усойници. Ако вие вървите с боси крака и я настъпите, тя веднага ще ви ухапи. Тогаз какво трябва да правите? Някои ходят лятно време, някои сестри ходят с половин обуща и къси чорапи, понеже модата била такава. Но в гората, дето има усойници, ще имаш високи кожени обуща, защото като стъпиш, ако рече да те ухапе една змия, да ухапе кожата. Онези пътници, които ходят в топлите места, имат високи кожени обуща и кракът се предпазва. Сега другата страна на въпроса. Ти казваш: „Господ ще ни пази.“ Но Господ ни пази. Той ни казва: Там дето има много змии, ще имаш високи обуща. Там, дето има големи препятствия в живота, непременно трябва да мислиш. Че защо ни е даден умът? Ще кажеш: „Мен не ме интересуват окултните науки.“ Не е за развлечение, но да изучаваш ония отрицателни сили, които могат да ни бъдат вредни. И с отрицателните сили в природата трябва да бъдеме много внимателни, понеже имат голяма взривна сила. Ти седиш като един светия и почваш да мислиш: „Защо Господ е допуснал дявола в света?“ Че ти сам си навличаш така беля на главата. Ти се занимаваш с един въпрос: „Защо дяволът живее в света, защо Господ го допуснал?“ С този въпрос ти ще си създадеш цяло нещастие в света. Ти като почнеш да мислиш за дявола, той ще дойде при тебе и ще ти каже: „Какво искаш? – Ти искаш да знаеш защо съществувам?“ И ще ти даде да

разбереш. Той е цял философ. Ще ти създаде цяло нещастие. Най-първо ще те излъже. Ще те примами в нещо. Той ще ти тури един бръмбар в главата. Ти си живял в една малка къщица. Доволен си. Той ще ти каже: „Защо си толкова прост, че живееш в тази малка къщица. Направи една голяма къща на 4-5 етажа, ще даваш под наем, ти и децата ти ще бъдете добре облечени, ще уредиш живота си.“ Ти вземаш пари назаем от този, от онзи. И той ще дойде и ще те накара да туриш такива наематели, които нищо не плащат. Те седят пет, шест месеца, седят цяла година и те завлекат. Ти си казваш: „Не ми трябваше да правя тази къща.“ Той ще ти тури бръмбар в главата: да станеш министър, министър-председател в България или в Англия. Но същевременно ще даде идеята как трябва да управляваш. А пък ще настрои другите хора против тебе да ти търсят всичките погрешки и да ги изнесат. И ще направи каша и ще те свалят. Ти ще кажеш: „Защо ми трябваше да ставам министър-председател.“ Аз не казвам сега да се откажете от идеята да ставате министър, ни най-малко. Но представете си, че той ти казва да станеш един съвременен свещеник. Хубаво, свещеник на всичко онова, в което вярваш и в което хората вярват. Но ако станеш свещеник и хората не вярват в това, в което ти вярваш, тогаз какво ще правиш? Ти отиваш да проповядваш на хората едно учение и мислиш, че е право. Но на хората тепърва трябва да доказваш, че това учение е право. Как да го докажеш? Всеки вярва, че това, в което той вярва е право. Как да докажеш, че нашето учение е право. Опитната страна. Двама лекари се спрат върху лекуването на един болен. Има болести, които лесно се лекуват, но има някои болести, които мъчно се лекуват. Понеже те принадлежат към друг род. Почти всички болести се дължат на един по-низш живот, на микроби. И външните болести са резултат на тези микроби. Ти ще си създадеш в организма храна за тези микроби. Те идват и почват да живеят там. Ако имаш чиста кръв и няма храна за тези микроби, те няма да дойдат. Дойде холера и много хора измори. Но хора със здрава кръв не се повреждат. И за злото е същото. Щом у тебе си задържиш известен род мисли, те стават като храна. Наричат ги лоши условия, лоши духове. Има души ненапреднали в света.

Няма да ви говоря за тях като научна страна. Отде иде той ти не го виждаш. Само резултата ще видиш. Имаш едно хубаво настроение и след половин час то се сменява. Преди половин час ти си бил като някой светия и след половин час ти мязаш на едно животно. В тебе бушува нещо, искаш да удариш някого със стол, да набиете някого. Ти съзнаваш, че имаш едно такова състояние.

Най-първо тия духове започват така. Такова нещо е станало с една сестра. В къщи имало едно огледало. Внушава й се, че това огледало докато е там няма да й върви. Казва й: „Ще счупиш това огледало!“ И тя го счупила. И като отиде на друго място, казват й: „Ще счупиш огледалото!“ Или като срещне българинът свещеник, казва, че няма да му върви. И българинът се върне. Какво лошо има в един свещеник. Той на Бога служи. Това са поверия. Има нещо верно, има нещо неверно.

Та казвам: Никога не се поддавайте на една мисъл. Проверете я. Защото и най-добрите ваши настроения ще се изменят, ще дойде нещо и може да измени мисълта ти, и чувствата ти. Писанието казва така: Опитвайте духовете от Бога ли са. И ако ти си по-чувствителен, ще забележите нещо понякога: от лявата си страна или от дясната страна нещо в роде като пихтия. Докосва се до лявата ти или до дясната ти страна или по рамото ти. А някой път нещо като лъх, лазурен въздух отстрана, като раздвижване, като че те гали, може от лявата или от дясната ти страна. Когато е като лазурен лъх, усещаш някаква хубава мисъл ще дойде, имаш едно разположение. Но когато идва тази пихтия, тогаз въпросът е друг. Сега има друга една опасност. Ти можеш сам да си внушиш и твоята мисъл може да се повърне. Човешките мисли имат понякой път обратни движения. Каквото помислиш, отиде до известно място и ще се повърне. Например, ти помислиш лошо за някой човек. Не че искаш да го мислиш, но дойде ти една мисъл. Дойде някой човек в къщи и после си излезе, и виждаш, че нещо се изгубило. Ти казваш: „Той го е взел.“ Не се минава половин час и намираш изгубеното. Но тази мисъл, която си изпратил на едного, ще се върне при тебе. Друг път по същия начин друг тебе набеди, че ти си задигнал нещо. Аз ви говоря за неща, които постоянно стават. Вие някой път минавате и отивате

някъде. Двама души се разговарят и се интересувате какво се разговарят. Аз веднъж минавам през Борисовата градина и гледам един млад момък, хубаво облечен и една млада мома, много красива. Двамата като гълъбчета си гугуцат. Приказват си. Казвам си: Колко хубаво се разговарят. Ако всички хора можеха така да живеят, колко хубаво щеше да бъде! Гледам, че тази млада мома, току изведнъж се намуси и си отвърна лицето. Като си гугуцаха, аз си казах: Ако всички хора така живееха, Царството Божие ще дойде. А току гледам, че младата мома си обърнала гърба. Той говори нещо, аз наблюдавам, тя пак се обърна. Една малка усмивка има тя и го погледне. Той помисли нещо. Влюбените хора те всичко приемат по радиото. Той в ума си помислил нещо лошо за нея. Ето какво си помислил: „Тя утре може да седне и на друг да говори по същия начин". И щом си помислюва той това, тя си обърне гърба. И той казва: „Не, не." Оправдава се. Тя казва: „Такива мисли да не допущаш в твоята глава. Ти опетняваш живота ни." Той мисли: „Утре тя може да ме напусне. Тя не ме обича. Сега се показва, че ме обича, но то е лицемерие." Чудна работа, откъде може да се яви да те обича един човек и после да не те обича. Откъде може да се яви това. Много естествено. Ще се случат тия работи. Аз го обяснявам по следния начин. Един учител от първо отделение на учениците открива азбуката. Той трябва да допусне, че тези ученици утре ще напуснат това училище и ще минат в по-горно. При сегашния ред на нещата един учител преподава до четвърто отделение, но в прогимназията има други учители. Тези ученици ще отидат при друг учител да ги учи нещо по-високо. Трябва ли да се сърди първият учител, че тези ученици ще го напуснат и ще отидат да учат нещо по-високо. Какво лошо има в това? Но един ден, учениците ще напуснат и прогимназията, и ще влезат в гимназията, после в университета и ще имат други учители. Но въпросът е, че между първо отделение, изобщо първоначалното училище, прогимназията, гимназията и университета има една вътрешна връзка – има връзка между знанието. В старо време е било така, че учителят като започне от отделенията все той ще те кара докато свършиш. Но в модерно време много учители ще имаш. Най-първо по музика ще те учи

един обикновен учител. Когато напреднеш в музиката, ще търсиш виден учител, във Франция, Англия, Германия, за да ти даде десетина двайсет урока по новата музика. Ще се върнеш специалист в твоя бранш. Религиозните хора казват: „Всички ще бъдат научени." Писанието казва, че всички ще бъдат научени от Бога. Господ ли ще ни учи или хората? Как ще бъдат научени хората от Бога? Значи, когато Бог ни учи, Той ще ни изпрати учители от души, които са завършили своето развитие. Способни учители ще ни изпрати. А пък, ако ние си избираме учители, те ще бъдат не толкоз подготвени. Когато Господ ги изпрати, всички учители ще бъдат на място. Писанието казва: „Господ ще изпрати своя Дух, и този Дух ще те учи". Но ако този учител дошъл без да е изпратен, какъв учител ще бъде? Как ще различиш, как ще разбереш дали учителят е от Бога или не. Или дали един дали един дух е от Бога или не е от Бога. Онзи дух, който не е от Бога, той ще каже: „Гледай да уредиш работите си." Той частично разглежда работите. А пък онези духове, които идат от Бога, те разглеждат общо въпросите, те работят за цялото. А онези, работят за частите. Не е лошо и това учение - низшите духове. Те си имат своето предназначение. Ако искате вие да прогресирате, вие трябва да правите различие между една лоша и една добра мисъл. И лошите мисли и те са на място. Няма нещо, което да не е потребно. Но в дадения случай една мисъл не ти е потребна. Ти искаш да бъдеш обичан от хората. За да бъдеш обичан от хората, ти трябва да имаш магнетично състояние, магнетична сила и не трябва да имаш никаква слабост. И дето ходите трябва да раздавате. Както богатите американски милиардери, които влизат в един хотел и щедро раздават от джоба си. Всички келнери треперят над този богаташ. Някому пет долара, някому десет долара ще даде. Ще кажете, че това е много изкуствено. Така е. Ако отиде един беден българин, който нищо не дава, ще го посрещне ли келнера добре? Никой няма да се интересува от него. Най-първо ще плащате. И в духовния свят вие отивате в някой хотел. Като влезеш в някой хотел, всички тези служащи ще ги туриш на същия уровен, както си ти. Ако ти си княз, ще направиш и келнерите да са князе. Това е плащане. Ти ще имаш

една благородна обхода към тях. Но щом мислиш, че те са на по-долна степен, щом мислиш, че някой е на по-долен уровен, ти не може да бъдеш приятел с него. В какво седи величието на Христа? Той искаше да подигне хората на своя уровен. Той искаше да направи всички хора синове Божии. Има една страна на Любовта, която трябва да се изучава. Има една любов в живота, която може да приложим. Да оставим сега идеалната Любов. Но една обикновена любов както хубавата вода може да я приложим. Идеалната Любов, идеалната мисъл, те са свързани с човешкия характер. Като дойдеш при един човек, ти ще намериш най-хубавата черта в него и ще държиш в ума си. Даже като дойдеш при един разбойник и ако можеш да предизвикаш най-хубавото в неговия ум, ако му кажеш: „Има нещо в тебе много хубаво, но ти си хванал един занаят не добър. Има нещо по-велико от живота на един разбойник.“ Ако тази мисъл можеш в дадения случай да внесеш в неговия ум, този разбойник ще сложи своето оръжие. Разправяха ми един пример в Англия. Един знаменит проповедник така говорил, че всички негови слушатели се захласнали в мисълта, която той разправял. Започнал да ходи в събранието един апаш. Той искал да използува. Казал си: „От тези захласнати хора по-лесно може да се извади нещо.“ Какво става с него? Отива той. Като се захласнали другите и той се захласнал и забравил за какво е отишъл. Свършила се проповедта, той си казал: „Много хубава беше проповедта, но не можах да бръкна в никой джоб, втори път няма да се поддавам на този дявол“ – Втори път пак се захласнал. Питат го и той казал: „Все са захласнати там, но този, който влиза да ги обира и той се захласва. Не могат да се обират там хората.“ Най-после започнал да мисли другояче: „Защо да обирам, ще живея като другите.“ Това мислил през време на беседата. Но след свършване на беседата казал: „Този дявол ме омагьосва!“ Казвам: Да омагьосвате всички апаши, които влизат във вашата църква, че като говорите да се заплеснат. Всеки един апаш, който влиза, трябва да се захласне. Един проповедник казва на един актьор: „Слушай, сега ние проповядваме на хората Истината и не ни вярват, вие на сцената проповядвате лъжата и ви вярват.“ Актьорът казал: „Вие проповядвате Истината като

лъжа, а ние проповядваме лъжата като Истина. Аз като проповядвам лъжата като Истина, хората се захласват, а пък вие като говорите Истината, се смущавате, като че лъжете.“ Истината не да я проповядваме, но да я носим със себе си. Истината е като онези хубавите плодове, ако ги носиш със себе си, не ги препоръчвай. Те сами ще дойдат да ги купят. Като се казва, че трябва да се проповядва Истината, се разбира, че Истината трябва да живее. Истината дава красота на очите, на ръцете, ушите и пр. Онзи човек, който носи Истината е красив. Красив е по движение, пластичен е той. И в къщата му като влезеш има хармония. Вие мислите, че Истината е нещо външно. Не, като дойде Истината в човека, целият човек ще се преобрази. Като имаш Истината, френски, немски, много лесно ще научиш. Като нямаш Истината, френски мъчно ще научиш. С Истината всичко се учи лесно. И музиката, и всичко друго се учи лесно, без Истината мъчно се учат нещата. Някои казват: „Защо ни е Истината?“ Няма изкуство в света, което да не може да го постигнеш като е в тебе Истината. И вярата ти ще се развие тогаз, и надеждата ти, и Любовта ти към Бога ще се развие, и твоята справедливост, всичко ще се развие. И богат ще станеш и здрав ще станеш, и в къщи всичко ще ти върви. Сега учат, че като идем на онзи свят ще се уредят работите. Онзи свят е светът на Истината. Той е сегашният свят. Сега може да остане във вас мисълта: Възможно ли е? При тези условия, при които живеем, възможно е.

Днес аз исках да ви свиря, но разсъждавам: Отвън е студено и сняг, какво ще им свиря сега, какво ще разберете да ви свиря. И да ви кажа, че някои песни са мелодични, а някои – хармонични. Аз като засвиря някой път променя се времето. Но аз не искам да го изменя сега. Истинският цигулар като свири, променя времето. Но това време пак е свирене, пак ви свиря сега. За да се разбираме, непременно трябва да имаме Истината в себе си. Трябва да имаме едно отношение. Някой мисли и си казва: „Какво мисли Учителят заради мене?“ Ето какво мисля: Някой път гледам и казвам – много Земя има той, талантлив е, гениален е, но седи и мисли, захласнал се някъде и мисли, че няма нищо. Една погрешка е това. Някой казва: „Аз да бъда като еди-кой си брат.“ Ти искаш

да бъдеш като него нали? Хубаво, как ще станеш като него. Видиш една красива мома, искаш да станеш красива като нея. Но две красоти еднакви се отблъскват. Едната красива, ако е със сини очи, руса, другата не трябва да бъде точно като нея, косата й да бъде малко кестенява. На едната, ако очите са сини, на другата да са кестеняви. Трябва да се различават. На едната, ако пръстите са дълги, на другата трябва да са по-къси, трябва да има едно различие. Природата никога не търпи еднообразие. Ако двама души се събират и се молят по един и същ начин, то е еднообразна молитва. Еднообразната молитва не помага. В дадения случай силата на молитвата седи в онова, което дълбоко чувствуваме. Това, което чувствуваме, то е молитва. Това, което произнасяме без да го чувствуваме, то не е молитва.

Та казвам сега: Поддържайте Истината като нещо, което може да възприемете. Като влезете в атмосферата на Истината, ще стане едно подобрение. Не че нямате Истината, но я държите далеч от себе си. Сега да ви обясня: Представете си един въглищар, който копае руда долу в земята, на 500–1000 метра дълбочина в тези подземия. Може ли да се подобри неговият живот. Като излезе оттам как ще бъде. Лицето му ще бъде кално, черно, той трябва да се измие дълго време със сапун. Докато влиза в това подземие, това е една необходимост, то не е нещо за неговия прогрес, той може да живее и другояче. Питам: Какво ще постигнеш като копаеш в земята на 500 метра дълбочина. Ще изкараш само прехрана. Като седиш в някоя мина, недоволен си от живота, от това, от онова. Въглища копаеш. Тези въглища няма да бъдат за тебе. Ти живей на повърхността, във външния свят, дето светлината грее.

Та казвам сега: Започнете да вярвате, че Бог е вложил във вас много работи, които не са доразвити. Аз ги виждам тук стари сестри, които можеха да станат отлични певици и съжалявам, че не са станали. Младите ще остареят и ако не знаят, и те процеса на подмладяването, какво ще правите? Ние искаме да бъдем все млади. Научете се на онзи процес на подмладяването, на опресняването. Вие си внушавате: „Аз съм остарял, аз съм на 50, 70, 80 години.“ Детински работи са това. Че ако отидете на

Слънцето, там 20 милиона години са единица. Един слънчев жител на 20 милиона години е на една слънчева година. А пък тук на земята, като си още на сто години, каква хилядна част е това от 20 милиона години. Ти казваш: „Много съжалявам.“ Че сто години живот ли е това. Че какво може да научиш за сто години? Имайте един мащаб. Аз като мисля за Бога, Той е цялата вечност, годините Му нямат край. Като дойде да мисля за човека съм като еднодневка, и искам да зная нещо за Бога! Дълъг живот има Той. Неговите години са без край. Като мислим за Бога какво трябва да мислим за Него? Да мислим за Бога най-хубавото, което може да мислим. Най-хубавото да мислим за Него. Като дойдем до Него, най-хубавото, което имаш изнеси го към Него. Това е жертва. Остави своето недоволство. Като мислиш за него да ти станат всички хора мили. Това е Любов към Бога. Беден си, не мисли за беднотията, а за Бога. За Бога мисли най-хубавото! Болен си, не мисли за своята болест, а мисли най-хубавото за Бога! Дойде смъртта, остави я, мисли пак за Господа. Не мисли за нея, а мисли за Бога. Докато мислиш за Бога, смъртта не те бута. Тя седи с благоговение. Тя търси като тебе хора. В мига, когато няма да мислиш за Бога, като престанеш да мислиш за Него, тя ще те клъвне. Като мислиш за Бога, тя като онзи апаш ще ти каже: „Изгубих си занаята. По пътя, по който си тръгнал, аз те похвалявам“, и тя ще си отиде.

Мисли най-хубавото за Бога. Поблагодари за доброто, което ти е дал. Благодарете за главата, за вашия ум, за сърцето, за живота, за условията. Поблагодари. Всеки ден като станеш, прави така. Вие искате да развиете вашата вяра, вашата надежда, вашата Любов. Вашата проявена Любов ще се развие, ако мислите за Бога. Мойсей казва: „Да възлюбиш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ И с най-хубавото, което имаш в душата си, да пренесеш жертва на Бога. И тази жертва ще бъде благоприятна и Той ще те благослови. И ще каже: Ето, имам на земята едно умно дете, което ме разбира. А пък ти седиш сега със своето недоволство, изискваш от Господа това, онова, казваш, че това нямаш, онова нямаш и целият ти живот е пълен с недоволство.

Тогаз какво да ви нарисувам на вас? Аз не искам да ви обърквам. Поставям ви правило. За да ти тръгне всичко напред, започни да мислиш за Бога най-хубавото. Отиваш да готвиш – мисли най-хубавото за Бога. Отиваш за вода – мисли най-хубавото за Бога. Отиваш за някаква работа – мисли най-хубавото за Бога. Обличаш се – мисли най-хубавото за Бога. Вървиш по пътя – мисли най-хубавото за Бога. И като вървиш по пътя така, няма да паднеш и няма да ти се пукне главата. Аз съм изследвал тези работи и няма изключение. Когато тръгнеш някъде мисли само за доброто и всичко върви добре. Едно малко пропущане, идва нещо. Мога да ви приведа много примери. Примерите някой път развалят нещата, не ги обясняват. Защото един пример трябва да се обясни. Цяла беседа трябва да ви говоря върху примери. Трябва да ви обясня какво значи един пример. Той си има свое приложение. И това приложение не е произволно.

Сега питат някои: „С какво се занимава Учителят?“ – Аз се занимавам с най-дребните работи. Има дребни работи, които виждам. Някой път се занимавам с музика. Разглеждам сегашната музика, интересува ме музиката. Кои са били подбудителните причини, защо са я направили така, разглеждам разпределението на тактовете, създаването на съвременните оркестри. Това всичко става за благото на човека. То не е така произволно. Каквото се свири, всичкото свирене се предава на въздуха. И тези музиканти допринасят. Един оркестър принася полза на хората без те да знаят. Като свири някъде един оркестър, те смекчават времето, смекчават нравите на хората. Десет души цигулари свирят в едно кафене и някой казва: „Тук са дошли да свирят!“ – Те правят добро. Дето цигуларите свирят, там ще има по-малко побоища. Пият си винцето и няма побоища. Тези хора помагат, те облагородяват хората. На дявола като му свириш и той омеква. Някой път аз питам дявола, казвам му: Слушай, кои са причините, които те заставиха така да мислиш както сега. Кое е онова, което те застави да мислиш така, по този начин? Откъде взе тази философия? Де я намери, как започна да я учиш. Дипломатически така го запитвам. Дяволът казва: „Искаш ли да я научиш?“ – Не, казах аз, интересува ме само външната страна. Той ви казва:

„Човек трябва да бъде самостоятелен.“ В какво седи самостоятелността? Казвам сега: Може ли цялото да се замести, може ли друго някое цяло да го замести? Дяволът отговаря: „Там е всичката мъчнотия. Това е болното място.“ Но всякога след един такъв разговор мене ми трябва един месец да се чистя после. Та съм ви давал онзи пример: Един игумен имал някои безпорядъци в своите работи. Умрял той и отива в другия свят. Следният игумен видял, че има някой безпорядък и искал да уреди работите, намерил една нередовност, известни суми били изгубени някъде. Той извикал първия игумен , а пък той бил в ада. Той правил престъпления. Като го повикали, той оправил работите, но после трябвало да преместят целия монастир на друго място. Запустял монастира. Той добил такава лоша миризма, че всичко се разсипало. Ако и вие извикате някого от ада, от когото имате да вземате, отиде работата. Не го викайте. Този калугер нека да стои там, не предизвиквайте вашето минало какво е било. Някои искат да им кажа тяхното минало. Това не е наука. Това го знаете. Това, което Бог е вложил във вас, това е важно. Бъдещето е онова великото, това е за вас важно. Какво сме били това не е важно, но какво може да бъдем в бъдеще, това е важно, това е интересно. Вложете тези мисли във вас и ги приложете, и всичко, каквото стане, мислете най-хубаво за Бога. Като станеш сутринта, мисли за Бога най-хубавото, което имаш в душата си. Там е Истината. И това е за твоя прогрес. И органически, и сърдечно, и умствено и здравословно ще се подобрите. И всички външни условия постепенно ще се подобрят. Сутринта щом станеш, десет-петнадесет минути мисли за Бога, поблагодари на Бога, че те пратил на земята, че ти дал всичкото. Поблагодари на Бога в душата си и иди на работа. И всичко ще ти върви. Това е свещено правило. Трябва да го опитате вие. И като го опитате, другите неща ще станат вече достъпни за вас. Казвате: „Да вярваме в Христа.“ Аз когато мисля за Христа, мисля за Неговото търпение. Когато беше турен горе на кръста, закован, присмиват му се. Какво благородство имаше в душата си и казва: „Отче, прости им за грешките. Аз не искам отмъщение, те не знаят какво правят“. Това е до вътрешната страна. Благородство има. Казвам си: Ако

мене заковат на кръста, ще бъда ли способен и аз да кажа така: Да бъде волята Божия! След като си се молил, молил, никакъв глас няма, нито слушание. Идва ангел и му казва: Тази чаша ще я пиеш. И дойде до онова разочарование и казва: „Отче, защо си ме оставил?“ Той вижда всичките противоречия, вижда че всичко това, което учил е изгубено. Така се преде това на неговия ум, че казва: „Както и да бъдат работите аз ги предавам в Твоите ръце.“ Това е великата страна. При най-голямата тъмнота и при най-голямото разочарование в света, той казва: „Да бъде Твоята Воля! Предавам се в Твоите ръце! В Твоите ръце предавам живота си. Направи онова, което Ти е благоугодно!“

И на вас казвам: Когато се намерите в малките мъчнотии – вие големите мъчнотии на Христа няма да ги имате – но в малките мъчнотии, в които сте подложени всеки ден, имай това разположение на Христа. При най-малките мъчнотии, които имате, трябва да имате научно разрешение на този въпрос. За да пишете на английски или френски трябва да знаете азбуката. Буквите са начини за да се изразиш на английски или френски. Ако ти не знаеш азбуката, не може да пишеш. И после трябва да разбираш английските или френските слогове и думи. Ако ти не ги разбираш, ти не може да се изразиш.

Та казвам: Трябва да разбирате езика на небето. Коя е първата буква на небесния език? УС. Знаете ли какво значи УС? Англичаните го пишат ЮС. „УС“ е: Учи се и Служи! Учи, учи, учи всичко учи. Езиците учи, музиката учи, изкуството учи, да готвиш учи, да палиш огън учи, да ходиш учи, всичко учи. Да не остане нищо неизучено. Камъните изучавай, цветята изучавай, реките изучавай. Изучавай и злото. Всичко изучавай. И като има човек това желание, той може да има постижение. Тази буква трябва да се обърне нагоре.(фиг.1) Това е същата буква, обърната нагоре - една чаша, която трябва да възприема Божиите добрини. Като приемаш нещата, обърнеш надолу буквата У (Учителят показва буквата „У“ и казва:) Това е: Учи се! И това, което възприемаш, това Ч, това е пъпка, която се развила и след като зачене тази пъпка, тя постепенно става тежка и се обърне

Фиг. 1

надолу, расте и зрее. (Учителят вдига двете ръце нагоре, отворени, и казва:) Учи се и цъфти! (След това Учителят сваля ръцете надолу и казва:) Завържи и зрей! И даде плод! И тогаз хората да те вкусят и да благодарят на Бога, че си сладък. Сега какво друго ново да ви кажа. Мисли за Бога, най-хубавото за Бога, което има в тебе. Това да бъде една подбудителна причина в тебе. Слуга си, жена си, мъж си, дете си, каквото и да си, стар си, млад си, някоя птичка си, каквато и форма да ти даде Господ, мисли най-хубавото. Всички тези форми, те са една азбука. Ти гледаш на животните, на облаците, на растенията, на небето, на слънцето, но като мислиш най-хубавото за Бога, ще видиш, че Бог работи в света и всички неща ги турил на място, и ще видиш кои са подбудителните причини, защо са създадени птиците, млекопитающите, растенията, реките, планините, полетата, звездите. Всичко това ще ти се разкрие и тебе ще ти стане радостно на душата. И при най-лошите условия, ако си с вериги вързан, тези вериги ще паднат от тебе. Мислете най-хубавото за Бога и не се занимавай с низшите дребнави мисли. Мислете и за тях, но най-първо мислете най-хубавото за Бога и сетне се занимавайте с всички тия работи. Това е правилният път. Аз пак ще се повърна върху това. Това сега е много общо казано. Има малки упражнения, които трябва да се правят. Писанието казва така: Когато пътищата на един човек са благоугодни на Бога, Бог го примирява с враговете му. Или другата формула: Когато пътищата са благоугодни на Бога, Той го примирява с кредиторите му. – Когато пътищата на един ученик са благоприятни на Господа, той го примирява с учителя му. Когато пътищата на един мъж са благоприятни на Господа, той го примирява с жена му. Когато пътищата на една жена са благоугодни на Бога, Той я примирява с мъжа й. Когато пътищата на един слуга са благоугодни на Бога, Той го примирява с господаря му. Навсякъде е така. Това са практически приложения. Казвал ми един свещеник: „Тебе тъпкал ли те владишки ботуш. Той като монарх, нямаш право да се оплачеш никому.“ Ще се оплачеш на Бога и ще мислиш най-хубавото за Бога. Като дойде Бог, тази канара ще се разтопи. Няма друго разрешение. Причината за неразположението на хората е съвсем на друго

място. Някой човек е неразположен. Той е само малък повод. Причината за неразположението на човека не седи в този човек. Тя е съвсем далечна причина. Няма друго разрешение. Практическото приложение е: Мислете най-хубавото за Бога, понеже чрез Него ще постигнете онова, което вие искате. Тогаз Бог във вас ще ви помогне за постигането на вашите мечти. Аз говоря за онова, за което човек трябва да живее. Човек трябва да живее за нещо. Човек трябва да живее по най-хубавия начин. Не само с отстъпване се постигат нещата. Ти казваш: „Това не ти трябва, онова не ти трябва.“ Не, трябва да живееш по най-хубавия начин. Не само отстъпване, но трябва ни едно разумно мислене на света.

Сега разбрахте, нали. Станете! (Един брат каза: „Поне най-малката частица да можем да приложим от това, което казахте!“)

Човек мъчно се справя със себе си. Някой път аз нарушавам всичките окултни закони. Има някои неща, които в окултната наука никой път не се позволяват - това е да говориш за себе си. Това е една най-опасна тема. Като речеш да говориш за себе си, ти вече имаш една опасност. Всичката опасност произтича, когато човек говори за себе си. Това е едно от правилата. И всичките нещастия произтичат и когато говориш зле за хората. И когато говориш за себе си е лошо, и когато говориш зле за хората, пак е лошо. Ще се отучиш да хвалиш себе си. Щом се похвалиш, ще дойде една голяма беля. Ти не оставяш Господа да говори за тебе, каквото Той иска.

Аз оставям сега това. Каквото и да изнеса, ще кажете: „Учителят и той има слабости.“ Аз като говоря, виждам противоречията. Виждам какви противоречия се произвеждат. Като говоря за една жена, за семейството, за децата, се ще обидя някого. Като говоря за семейството, аз разбирам друго семейство. За мене семейството е нещо друго. За мене Любовта между хората е съвсем друго. Но като речеш да буташ там, ще се родят противоречия. По никой начин не може да накараш един човек да мисли другояче. Всеки един човек, като го засегнеш малко се обижда. Един човек ми разправяше: „Помниш ли преди 20 години ти много ме ухапа.“ Казвам му: Ще ме извиниш. - „Ти ми

каза една дума, която ме ухапа“. Много хубави работи съм му казал и той не ги помни, но онова, лошото го помни. Казвам: Колко внимателен трябва да бъде човек. Казах му: Как я държиш 20 години. Много ти благодаря, че я пазиш. Че то е цяло богатство. Каква дума съм ти казал? – „Ти ми каза, че много съм мързелив.“ Казвам му: Станал си сега много трудолюбив. Така ли? Аз съм го забравил, ти не си мързелив, много си трудолюбив, вземам си думите назад. Опасна работа е! Всякога може да обидиш когото и да е. Хубаво е да мислиш добре, да гледаш със сърцето си и в ума си да не обиждаш никого. Не трябва да се обиждаме!

Всички трябва да живеем така, както Бог се проявява. Трябва да бъдем носители на Божественото. Аз в себе си трябва да бъда съобразен с Божественото. Аз като се върна изправям нещата. Виждам, че една дума не е турена на мястото. Та мъчнотиите за мене са и ваши мъчнотии. Някой път аз търся думите. Всяка дума има двойно значение. Та много мъчно е да не обижда човек хората и да не говори за себе си. И затова Господ не създаде светд с буквата „А“. Аз, аз.

Мислете най-хубавото за Бога, а пък другото ще се оправи. Сега като ви кажа, че вие не живеете добре, то е пак обида. Като кажа: „Ти с жена си не живееш добре“, това е пак обида. – „Как не живея.“ Човекът със своето разбиране много добре живее с жена си. Някоя жена се оплаква от мъжа си. А аз намирам като отида у дома му, че той е много добър. Много е добър, но те седят на две различни гами. Тя свири хубаво, и той свири хубаво, но ключът е различен. Нямат еднакъв ключ. Казвам: Ще се нагласят. Трябва да дойдат Духът и душата, той е хубавият ключ. И двамата свирят добре, но ключът е различен. И двамата не се споразумяват. Та и в религиозно отношение, и във всяко друго отношение мъчно може да се живее един хубав живот. Аз като говоря, някого не го погледна както трябва или не му кажа както трябва. Казвам си: Трябваше да му кажа нещо, но бързам някъде. Той иска да му говоря много. Казвам му: Не мога да ви приема. Някой като дойде, казвам му: Ще ме извините, не мога да ви приема, много меко му казвам. А пък на онзи казвам късо: Не мога да те приема. Той казва: „Цял час ви чаках“. Казвам му: Ще ви приема. Някой

път до среднощ съм чакал да ги приема и всички са доволни. Някой път слънцето като залезе не приемам никого. Някой път си мисля: Да си вървят, искам да си почина. Слънцето е залязло. И казвам после: Не е верно, слънцето не залязва и приемам всичките. На някого, като дойде му казвам: Днешният ден не е благоприятен. Каквото и да ти говоря, няма да се ползуваш, ела след една седмица. За твое добро е. Днес мога да те приема, но нищо няма да се ползуваш. Тогаз той разбира.

Та трябва да бъдем много внимателни. Някой път казвам нещо и после си казвам: Не трябваше така да говоря. И като го срещна му казвам: Аз съзнавам, че те обидих, но и ти не трябваше да се обиждаш. И ти трябва да мислиш като мене. И той трябва да бъде умен. И обиденият, и който обижда, и двамата трябва да бъдат много умни. Не само добри.

След като говоря една беседа, аз си казвам: Там другояче трябваше да кажа! Като се върна, коригирам нещата, цяла седмица коригирам. Защото виждат ония Съвършените! Пред тях не може да мине така! Непотребните работи не трябва да се казват.

Искам и вие да се коригирате. Аз се коригирам постоянно, понеже условията изискват коригиране. В говора някой път интонацията не е както трябва. Не е произнесена думата както трябва. Не е лесно да се говори на един език. Мъчна работа е.

Отче наш.

7 ч. с.

Гимнастически упражнения.

XVI година.
9 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 27 януари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
Сняг вали. Времето меко.
София - Изгрев.

ЦАРСТВОТО НА ДУХА

Добрата молитва.

(Прочете се една от темите: „Какво може да постигне човек в един живот?“)

Има такива работи, които сега стават! Например в Америка има сега два милиона хора, които са без подкрепа и повече от 150 града са покрити отгоре с вода, която има височина 28 метра. На какво ще отдадете вие това? Кой караше тия хора да се заселват на това място – при тия реки Охайо и Мисисипи, които са ги влякли много пъти, но като този път – не! Тъй че във всеки живот има по някои Охайо и Мисисипи. Мисисипи е голяма река, която завзема едно голямо пространство като цяла Европа. Питам: Какво ще правите вие при една голяма вълна с 10–15 метра височина, която върви с 50 километра бързина в час, и градове с 300–400 000 жители трябва да се изселват? Съвсем са покрити. Ние някой път имаме за Бога повърхностно понятие. В съзнанието ни има нещо, което е недоразвито. Има човек нещо, което недовижда.

Трябва да се спрем върху следното: Страданията произтичат само у хора, у които съзнанието е вече развито. Не можем да кажем, че камъните страдат или че дърветата страдат. Но човек е който страда, понеже съзнанието му е вече развито. И колкото повече се развива човек, толкоз повече страданията му се увеличават. Степента на страданието му показва степента на развитието му. Сега не е въпрос за физическите му страдания.

Това, което се втича в живота е радост, а пък това, което изтича, е скръб. Това, което приемаш е радост, а пък това, което даваш, е скръб. Не във всеки случай това е вярно, но като общ закон така е. Когато човек възприема живота, той се радва, а пък когато дава живот, той скърби.

В самата скръб има нещо неразбрано. Ние много пъти не знаем защо скърбим. Има физическа скръб. Скръбта, страданието, болката може да произтича от движението на човешката кръв. И в човека има две реки, които течат у него: неговата артериална кръв, която изтича, излиза, и венозната кръв. Някой път натрупването на тая, венозна кръв прави големи пороища във вените. И тогаз се зараждат ред състояния. Да кажем, когато човек е много меланхоличен, тогаз има натрупване на венозна кръв. Тогаз има особено състояние вътре. А пък някой път изобилието на артериалната кръв дава на човека активност. Тогаз той е груб в своята обхода. Иска да се прояви, става груб. Той не мисли. Той трябва да регулира токовете на своите реки. Сега какво трябва да направят американците? Трябваше да имат предвид това, което сега дойде. Сега укрепяват бреговете на реката. Но някъде тия укрепявания не държат. Като се събори някое укрепление и нахлуе реката, какво ще правиш тогаз? Това е едно нещастие, което американците не са имали досега. Това не помни историята. Повече от 2 милиона хора без подслон, пък колко има издавени, не се знае. От епидемиите, които ще се явят след това наводнение, колко ще измрат, не се знае.

Някой път питате: „Защо Господ е направил света така?“ Питам тогаз: Когато някоя майка роди някое хилаво дете в къщи, пак Господ ли го даде или майката го е дала? Майката го е родила, но има външни причини. Ако майката се тревожи при раждането на своето дете, ако няма благоприятни условия, когато носи този човешки плод, няма да роди такова дете, каквото тя иска. То ще бъде едно хилаво дете, и при всичкия труд, който бащата и майката полагат, няма да се постигне нищо. Сега не е въпрос само за физическото раждане. Но човек ражда по три начина: той ражда мислите си, ражда желанията си, ражда и своите постъпки. След това съответно на това е другото.

Защо жената ражда, а мъжът не ражда? Вие ще кажете: „Защото Господ направил така!“ Тогаз вие не учите Писанието. Че Ева кой я роди? Жената се учи да ражда сега. Мъжът е родил вече. Адам е родил една дъщеря, която създаде на баща си такава беля, че той се отказа вече да ражда. Престана да ражда. Каза: „Не искам да раждам“. А пък жената не е раждала още.

Понеже Господ взе две ребра от Адама и създаде Ева, значи Адам роди. А пък жената се приготовлява да ражда, но тя не е родила. За да роди, трябва да се вземат две ребра от нея, а пък такива ребра не са взети от нея още.

Сега как можете да си го представите това? Когато едно момиченце си прави куклички, ражда ли? Сега хората си правят куклички. Упражняват се. Ще кажеш: „Как? Мъчи се!“ Едно малко момиченце като си счупи кракът на куклата, то се мъчи, скърби, докато го направят. Понякой път съм виждал малките момиченца да бият куклите си и да казват: „Ще слушаш!“ Къпят ги в банята. Турят ги да спят. Детето в този случай е майката.

Трябва една трезва мисъл. Мислите ли, че ние живеем в един реален свят, когато се забравяме един други? Например, между двама съществуват известни отношения, които за един ден се изгубват и те престават да мислят един за друг и един ден казват: „Забрави ме!“ Сега не искам аз да говоря! Хората изобщо говорят много отрицателно. Всякога в религията, у религиозните хора и у светските хора има навсякъде отрицателен елемент. Някой казва: „Ти в Бога не вярваш“. Казвам: Какво има да вярвам в Бога? Във въздуха какво има да вярвам? Не е въпрос за вярване в този случай. Аз всеки ден опитвам. Ако аз вярвам във въздуха, но не мога да приемам въздуха, какво ме ползува това? Тук не е въпрос за вярване в този случай. Аз всеки ден опитвам. Ако аз вярвам във въздуха, но не мога да приемам въздуха, какво ме ползува това? Тук не е въпрос за вярване. А въздухът трябва да влиза и да излиза. Какво ще вярвам в яденето? Трябва да ядем. Аз чувствувам глад в себе си: трябва да ям. Ние се спираме върху вярата в Бога, но това не е въпрос само за вярата. Някой пита: „Има ли Господ или няма?“ То е смешно положение. Има ли въздух или няма въздух? Въздухът не съм го виждал, но всеки ден го опитвам. Каква форма ще му дам? Въздухът не прилича на мен. Понякой път слушам гласа му. Какъв е гласът му? Понякой път е тих, а понякой път причинява шум, буря. Това, което не виждаш, гледаш, че мърда листата, някой път събаря това-онова, подхвърля нещата, какво ли не прави? Представете си, че понякой път въздухът се разиграе, пътува със 150 километра бързина в час. Какво би станало? Наскоро ми каза един брат, че имало едно

предсказание: щяло да дойде буря с 4000 километра бързина в час. Той си мисли, че е играчка това. Това нещо беше предсказал един англичанин за 1929 г., но не стана. Ако дойде такъв вятър, то Второто пришествие би станало. Всичко щеше да хвърка във въздуха. Канари щяха да хвъркат във въздуха, църкви и пр., всичко ще се изчисти. Всички неща ще хвъркат, че нищо няма да остане от тях. Не може да си представим 4000 километра бързина. Не можем да кажем, че е ураган. Ураганът е нищо. Той е играчка. Това би било най-голямата катастрофа, която може да дойде на земята. Сега можем да философствуваме, възможно ли е да дойде такава буря? Възможно е. Но ние не сме я опитали, не я знаем. Как да ви я опиша? Мога ли да ви я опиша аз, ако дойде такава буря с 3-4000 километра в час? Че понякой път минават бури със 150-200 километра в час и автомобил се вдига във въздуха и хвърчи както аероплан. Някоя голяма греда, някое дърво го дига във въздуха и го носи.

Сегашните хора в това положение трябва да изучават духовния свят. Ние седим и мислим кой е на правата страна, кое верую е право, коя църква е права. Старозаветните ли хора са живяли по-добре или новозаветните? Светът казва за старозаветните и новозаветните така: „Тия хора ще ги извиним. Не им стига умът. Едно време се покланяха на идоли, а пък сега тия новозаветните мислят, че някой си Господ дошъл на земята да помогне на хората! Некултурни хора! Не разбират! Някоя жена родила един човек, израстнал той и два метра не е висок и направили го божество. Казват хората, че е пратен отнякъде. Няма той никакъв диплом. Невежи хора! Тия религиозните не разбират, но ще им простите."

Някой път някои попитват: „Къде е вашият Господ?" А пък всеки от тях –„праведните" – потупват в джоба си парите и казват: „Ето това! Виждаш ли?" А някой друг казва като удря кобура в пояса си: „Вие пари търсите, а пък аз като отида и като извадя кобура си 50–60 000 лева ще дойдат изведнъж. Онзи ще ходи, ще се моли на Господа? Няма защо! Ще извадя кобура си и ще кажа: Скоро парите!" – Та сега и вие казвате: „Както светът живее, умни хора са – човекът си показва своя Господ отвън и ето 50 000

дойдат. А пък ти казваш: „Никакъв кобур! Нито в джоба си буташ парите!" Тогаз какво? Ще си дигнеш ръцете към Господа.

Хубаво, ако дойдем сега да поставим работите на опит, как ще докажем чрез аргументи от причини към последствия, че има в природата закони. Главата е една причина човек как да мисли. А пък ръцете и краката – това са закони. Четири закона има които управляват човека. Един е умът: главата. Няколко прозореца има тая глава, през които се дават подбужданията, за изразяването на закона. Тия прозорци са очите, носът, ушите, устата. Те са една причина. Видиш нещо и в тебе те повдига един закон. Какво означава законът? Законът регулира в природата. Можете ли да си представите, че земята като една жена може да пристане, както една жена може да напусне мъжа си и да отиде при друг мъж? Може ли да се допусне, че земята може да напусне своя мъж? И земята е женена. Господ знаеше слабостта на мъжа и жената, научил е слабостта на женския елемент в човека и за да не се карат, турил е земята на 92 милиона мили от мъжа й, от слънцето. Слънцето е мъжът. Всъщност не е така, но аз го вземам така. Друга теория има, но сега ще говорим тъй, както не е. Аз ще ви говоря като онзи дядо. Ще ви изложа разказа: Едно момче яздило на магаре. Срещнал го един дядо и му казал: „Добър ден, синко! Как си?" – „Много добре съм дядо! Ти как си?" – „Синко, поостарях! Хайде синко да говорим за нещо, което може да бъде!" – „Да говорим дядо, как не! За какво да говорим?" –„Я синко, слез от магарето и аз да се кача на него." –„Може дядо, може!" Качва се дядото. И след 10 километра детето казва: „Дядо, да говорим затова, което може да бъде." - „Синко, не могат да бъдат някои работи." – „Слез ти от магарето и аз да се кача!" – „Не може дядовото."

Ти си, да кажем, богат човек. Казват ти: Хайде да говорим за онова, което може. Ти казваш: „Може". – Кой е сиромах? Сиромах е онзи, който няма нито пет пари в джоба си. Казват му: „Хайде да купим тая къща!" – „ Не може, пари нямам!" – „Хайде да направим една къща". –„Не може, нямам сили!" Който има сила, млад е. Който няма сила, стар е. Той казва: „Не можем да направим". Който има вяра, казва: „Можем да направим!" Който няма вяра, казва: „Не можем да направим".

Та казвам: Земята и Слънцето не могат да се карат. Как ще се карат? Питам: Земята прилича ли на Слънцето? Изобилие има нейния съпруг. Постоянно изпраща своите блага от 92 милиона мили разстояние. И тя горката от любов все обикаля около него. Ходи да гледа да не би Слънцето да има работа с други жени. Обикаля около Слънцето. Че доста жени има Слънцето! Погледнато според тая теория, колко жени има Слънцето? Земята е една. Месечината, която е дъщеря на Земята, и тя иска да се жени. После Венера и пр. Това е едната теория. Другата теория е другояче: Меркурий, Венера, Земята, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и пр. са все деца на Слънцето. Слънцето е майката. Тя ги е народила. Първият син е Меркурий, който е роден от Слънцето. Той е търговец. Възлюблената дъщеря е Венера. Земята не е от скопсаните дъщери. После и тя е родила дъщеря – Месечината. Доста войнствен син е Марс. Високопоставен син е Юпитер. Той има голямо достойнство. С много високо мнение за себе си. После имаме Сатурн - човек-философ. Всичките философии знае. Каквото и да му кажат, все си има особено мнение. Това е едно семейство. Коя е майката? Слънцето е майката. Къде е бащата? Бащата го няма. И той е някъде, но той остава невидим.

Та казвам: Според това гледище за нас природата е известна вече. Майката е известна в света, но бащата е още неизвестен. Всичките ни несрети се дължат на това, че бащата го няма. И у нас противоречието произтича от това, че ние нямаме връзка. С природата, майка си, ние имаме вече връзка, но човек не се подчинява. И когато Господ се яви – Той е майката - и даде заповед, децата не слушат. Майката казва: „Като дойде бащата ще видите!“ Всички синове ги е страх, като дойде бащата. У Него има голям авторитет. Той не е като майката, Той не отстъпва.

Сега вие седите и разсъждавате: Ами, ако дойдеше това наводнение на Охайо и Мисисипи у вас, какво ще правите? Ще кажете: „Излез от къщи!“ Как ще излезеш от къщи? Някои ще кажат: „Ние сме свободни! Ние създадохме тия къщи“. В Америка има един град с 400 000 жители, които са избягали вън от града, 200–300 километра далеч. Градът е покрит с вода. Ще питаш: „Защо се случи това?“ Аз съм привеждал един пример. Американците минават за много културен народ, но понеже бързо

правят нещата, то всички работи на американците са бързи работи. За 30 години американците свършват толкоз работа, колкото европейците свършват за 70 години. Като че ли се е запалил някой огън някъде! Като отидеш в Америка, като че ли се е запалила къщата от четиритях страни. Има тичане! Всички бързат! Няма така да ходят, както в Европа. Ако не вървиш бързо, този–онзи ще те бутат. Както течението на пороя. И този народ казва: „Времето е пари“. Те всичко превръщат в пари. И се уморяват, работят повече отколкото трябва. Умен народ са, но има у тях нещо недомислено. Преди години, може би преди повече от 30 години, богаташи в град Джонстаун – казвал съм го в някоя беседа – искали да си направят забавление. Те имат една река. Подпушват реката над града и направили цяло езеро. Но не им идва на ум, че като стане наводнение, тая стена може да се събори. И при голямо наводнение тая стена се събаря и водата протича и се покриват къщите до третия етаж. И се издавили много души. Оттам насетне те не направиха това езеро.

Американците тук таме направиха укрепени брегове, тук–там направиха бентове – дето има опасност. Но водите като дойдоха, събориха бентовете, и сега едно пространство по-голямо от цяла Германия е залято с вода.

Та ние сами в живота си създаваме своето нещастие. Не че го създаваме, но мислим, че всичко в света ще върви така, както ние мислим. Но в Америка тия реки Мисисипи и Охайо не мислят по американски. И те си имат свои теории. Те като дойдат казват: „Не търпим никакво препятствие в пътя си. Дето минем, каквото срещнем, ще съборим. Никакви бентове не признаваме. Че построили някои градове, не признаваме. Когато са построявали тия градове не са ни питали!“ В бъдеще американците ще вземат поука от тая случка. Това е голямо нещастие. Сега има и добрата страна. Това има възпитателна страна върху бялата раса. Защото ние мислим, че ние сме господари на положението. На някои неща ние сме господари, а някои неща не сме господари. Всеки ден говорят за открития, но най-важното ние не сме открили. Ние не сме открили законът: По кой начин човек може да бъде щастлив. Можеш да си предполагаш, че можеш да бъдеш щастлив, но не са открили по кой начин човек може да бъде щастлив и да задържи

това щастие. Никой не е открил по кой начин може да добие човек вечния живот. Вие не сте открили закона на младостта в себе си. Човек остарява. Ходил е като млад. Като остарее, чуди се как е дошъл до това. Не вярваш, че ще остареещ, а пък при това остаряваш и краката ти не държат. Един ден един много умен стар човек ми казва: „Какво съм се вдетинил! Седя някой път и приказвам за неща, уж че съм ги правил, уж че съм ходил някъде, а пък никъде не съм ходил! Струва ми се, че каквото мисля, го правя. Мисля, че съм ходил на разходка, а пък не съм ходил никъде. Уж, че съм ходил на Витоша, а пък не съм ходил. Аз си седя в къщи. А пък сега оглупях, раздвоил съм се. Мисля, че всичко мога да направя като в детинството, а пък като стана, виждам, че краката ми не държат. И пак клекна, и не зная къде е причината. Като стана, виждам, че в мен ще дойде нещо. И все отлагам! Ще реча да направя нещо и казвам си: „Това си го преживял!“ – Реча да направя друго, и пак си казвам: „И това си го преживял!“ – Какво трябва да правя тогаз? Дойде ми: „Трябва да умреш!“ Казвам си: „Как така?“ Току дойде тая мисъл. Казвам си: „Да умра, да ме турят в гроба, да ме заровят там, че да ме ядат червеите!“ А пък той е от високо произхождение! И се чуди той и казва: „Как така, да ме заровят в земята?“ Нещо му казва: „Трябва да умреш!“ – „А пък не съм умирал! Присъствувал съм като умират. Тежка е тая работа. Мъчи се, не може да излезе лесно!“ –Това е сега външната страна – неразбрана. Смъртта е едно ограничение. При смъртта ти не си свободен да правиш каквото искаш. Ти ще правиш каквото те искат. Смъртта ще дойде. Тя е един голям бирник. Каквото си спечелил ще го предадеш. Нито пет пари не дава за тебе! Ние казваме: „Няма какво да се прави. Ще се мре!“ Защо трябва да умираме? Понеже не слушаме, понеже не изпълняваме ония велики закони, затова трябва да умрем, за да се научим. И при това, при сегашните условия ние туряме причините вън от себе си. Ние казваме, че еди-кой си е причината. А пък то причината е някъде другаде. Питам сега: В живота, когато някой човек обикне парите, злото в обичта към парите ли е? Не е лошо, това е в реда на нещата. Ако ти обикнеш едно дърво, злото не е в обичта, която имаш към дървото. В какво седи злото? Желаеш да направиш добро,: да

пренесеш някого през една река. Де е злото? Това е самоотричане. Носиш го този човек. Той уповава на тебе. А пък ти дойдеш до средата на реката и го хвърлиш в нея и той се измокри. Къде е злото? Злото не е, че пренасяш този човек. Че го хвърляш в реката, там е злото. И ние съвременните хора сме толкоз умни. Разправят един анекдот за едно магаре, което слугувало на господаря си. Един ден то било натоварено със сол. И влиза в реката. Понеже товарът бил много тежък, клеква в реката. Докато се дигне, солта се стопила и става и вижда, че олеква му нещо. Значи му дохожда на ума, че като клекне във водата, товарът олеква! Почва да се чуди господарят. И друг път когато това магаре идва до реката, клеква в нея. За магарето добре, но за господаря не е добре – отива солта! Мисли какво да направи. Магарето носи сол. Казва си търговецът: „Клеква магарето и отива солта. Трябва да се почне търговия с вълна. Със сол не върви. А пък като клекне във водата няма да се топи вълната.“ Един ден натоварил магарето с вълна. И клеква магарето във водата, и не може да стане вече. Докато е било натоварено със сол, със захар, работата е лесна. Щом е с вълна, не върви! Та американците сега са дошли до вълната. И понеже ние сме на противоположния полюс, трябва да вземем поука от това. Ако един ден реките Охайо и Мисисипи на човека излезат вън от бреговете си, той ще каже: „Защо е това нещастие?“

Сега трябва да се помага. Хубаво е, че тия хора са мобилизирали цялата си войска; всички тия хора отиват да помагат. Казват: „Направихме каквато и да е погрешка. Трябва да се помага сега.“ Цяла Америка е мобилизирана и сега отива да помага. Туй е хубавото сега, за да мине това нещастие.

Та всеки един от вас трябва да се мобилизира. Ние казваме, че човек трябва да учи. Ученето подразбира, че в живота има една опасност и само чрез учене, и чрез служене на Бога ние можем да избегнем големите опасности, които ни очакват в живота. Опасности има навсякъде: можеш да си изкълчиш крака, можеш да си изкълчиш ръката, можеш да си осакатиш очите, ушите, стомашната система, дробовете, главата. Навсякъде има възможности! Трябва един разумен живот! Чрез един разумен живот можем да се запазим. Да има нещо, което да ни пази! И

когато аз говоря за Любовта, аз подразбирам оная сила, Любовта е ония условия, при които можем да живеем, дето нещастия не стават. Някой от вас ще каже възражение: „Мен колко ми е патила главата от Любовта!“ От безлюбие е това! В Любовта няма страдания! Ти като изгубиш Любовта, тогаз ти казваш: „Аз залюбих някого и знаеш ли какви страдания имах?“ – В Любовта не може да има страдания. В Мъдростта не може да има страдания. И в Истината не може да има страдания. Те го изключват. Ти казваш: „Много пострадах за Истината!“ Истината никакво страдание не произвежда. И Любовта никакви страдания не произвежда. И Мъдростта никакви страдания не произвежда. И ако страдаме, причините са другаде – трябва да ги изясним. Щом сте в непослушание, в разрез с Любовта, страданията ще дойдат. Щом сте в разрез с Мъдростта, страданията ще дойдат. Щом сте в разрез с Истината, страданията ще дойдат. Законът е такъв. За когото и да е, е така! Всяко страдание в нас, каквото и да е, зависи от онзи разрез между нас и Първата Причина – Бога! И туй, което става – има някои неща, за които не сме отговорни. Много пъти в нас има склонности, има желания, които не са наши. Ние участвуваме в своя личен живот, участвуваме в семейния живот, в обществения живот, в народния живот, в живота на цялото човечество. Каквито печалби и загуби имат те, турят и на нас. Някоя си жена Ева в рая съгрешила и цялото човечество носи последствията. Но това е един колективитет. Ония последствия на една погрешка в рая трябва да се плащат. Всяка година току погледнеш една партида трябва да се плаща. Ти казваш: „Аз нямам нищо!“ На общо основание ще плащаш! Но същият закон е и за общите блага, които са придобити. За Ева ти си страдал. Когато един ден Ева изправи живота си и придобие блага, тогаз и ти ще имаш блага. Тогаз ще дойде някое благо в тебе, което не си сънувал. Има наследствени черти, майка ти, баща ти са живяли добре, гениални са били. Тия дарби ги унаследяваш, без да си се трудил ти ставаш гениален. Та трябва да се свържете вие с природата, да дойдете в послушание, за да имате блага. Тогаз дарбите от природата ще протекат, и нещата даром ще ги имате. Христос казва на едно място: „Даром сте взели, и даром давайте!“ Нещата сега даром не вървят. Парите не

са даром. Светлината, въздухът са даром, но всичко не е даром. Следователно, в този свят, в който всичко не е даром, не може да се живее щастливо. А пък дарованието подразбира, че трябва да има изобилие. Вие искате да живеем наблизо. Казвам: Да не сте наблизо, ако искате да живеете добре. Между вас трябва да има разстояние такова, каквото е между земята и месечината – 250 000 км – най-малкото разстояние е това, което трябва да има между вас. И тогаз отдалеч добре се живее. Вие всички искате да бъдете наблизо. Близо и далеч, то зависи от бързината. Това, което светлината може да направи за 10 минути, на една биволска кола й трябват милиони години, за да го направи. В една секунда светлината извървява 300000 километра. Колко време ти трябва, за да изходиш това пространство като човек? Тя като пътува 300000 километра в една секунда, то колко ще изходи за една минута, т.е. за 60 секунди? (18 милиона километра). Това, което светлината изхожда за 8 минути колко е? Тя за туй време изминава едно пространство от 92 милиона мили. Ако ние пътуваме това пространство с най-бързия трен, който взема 100 километра в час, ще ни вземе 250 години! Някои искат да имат постижения. Аз ви казвам, какви ще бъдат вашите постижения: „Трай коньо за зелена трева!“ Една работа, която природата постига за 8 минути, на тебе ти трябват за нея 250 години. А пък това, което природата прави за една година, ти за колко милиона години ще го постигнеш? На тебе ти трябва цяла вечност.

Сега как ще се оправи животът? Синът трябва да бъде в съгласие с баща си. Земята трябва да бъде в съгласие със Слънцето. Месечината трябва да бъде в съгласие със Земята. Всички трябва да бъдат в съгласие с наредбите, по които е направен светът.

Вие сега се спирате и казвате: „Виж другите хора как живеят?“ Вие сте чудни! Казвате: „Виж как светът живее! Как са облечени!“ Нямате разсъждение! Мислите ли, че едно магаре, което е натоварено с икони и кръстове, че то като носи образа на Христа, то прилича на Христа? Мислите ли, че магарето, което носи икони е религиозно. Мислиш ли, че ако натовариш ума си със свещи и икони, че ти си религиозен? Не, вие сте в положението на магарето. Можете да се кръстите, но какво от това? Някой

казва за някого: „Той прилича на Христа!“ Казвам: Носи иконите на гърба си! Казват за мене: „Той достигнал до Христа, Той прилича на Христа!“ Приличам на Христа, но още не съм висял на кръста. Оная задача, която Той е направил аз не съм я направил още. Не съм дошъл още да изкупя греховете. Казва някой за мене: „Той прилича на Христа! Да го слушат хората!“ Какво ще ме слушат хората? Или какво ще ви слушат вас? И вие искате да ви слушат! За какво ще ви слушат? Какво сте дали на света? Ти казваш: „Ама аз се моля!“ Че кой не се моли? Ще учиш! Да се молиш е хубаво, то е в реда на нещата, но за да вярват в тебе, какво сте дали на света, какво сте направили?

Сега не ви говоря за обезсърчение, но това са наши заблуждения. По този път не можеш да вървиш, така да се мисли, не може. Някой казва за мен: „Той прилича малко на Христа!“ Аз съм ги слушал. Казвам: Бих желал да приличам на Христа. Не че е лошо, но да го правя това. Христос се отличаваше с това, че като имаше високото богатство придобито, дойде, че го раздаде на хората. Апостол Павел казва: „Той, който беше богат, раздаде всичкото си богатство и живота, който имаше и всичката си слава и величие, и беше дошъл да живее между хората, за да помогне на тия хора. Някой казва: „Аз съм жертвувал 10–20 000 лева. Ще ви приведа тогаз един анекдот, има го във вестниците. Не зная колко е верен този анекдот, но много добре е скроен той. Няколко апаши, които загазили, намислили следното: Един шоп носел около 200 килограма масло. По 50 лева килограма, то са доста пари. Отиват двама апаши при него като търговци, спазаряват се за цената на маслото и му казват: „Но ние имаме още един ортак – свещеник. И той ще ти плати.“ Дават му малко капаро. Пишат на свещеника и турят в писмото банкнота от сто лева и казват му в писмото: „Дядо попе, този човек е малко смахнат. Чети му една молитва. Ти като четеш и той започне да ти говори за масло, чети му, дано да му се помогне“. Отива той при свещеника. Свещеникът като прочита писмото, казва: „Ела синко!“ Завежда го в църквата, туря му на главата епатрахиля и почва да чете. Минава се половин час. Шопът казва: „Дядо попе, с четене няма да стане тая работа. Трябва да се плати маслото“. Попът пак чете. – „С четене няма да

стане. Четенето е много добро, но маслото трябва да се плати“. Чуди се сега свещеникът. Той е изигран. Ние сега седим и с епатрахиля четем. Шопът казва: „Не, с четене няма да стане тая работа!“ Погрешно схващане имаме ние за живота! Това е попско схващане и шопско схващане. Попът мисли да чете, но шопът не иска да му се чете. Попът мисли, че като тури епатрахиля, парите ще дойдат, а пък те не идват сега. Неразбрана работа.

Много пъти, след като съм говорил, някой казва: „Учителю, как трябва да се живее?“ Или „Какво трябва да правим?“ Какво мога да ви кажа? Ти си се влюбил в някого, трябва да знаеш да говориш. Влюбиш се в някого – трябва да знаеш да пишеш. Щом се влюбиш, става една промяна в тебе.

Оная мома, която е влюбена е хубаво вчесана, измита, пригладена. По-напред е била недоволна. Сега добива едно ангелско лице. Лицето й добива един хубав цвят, също и очите й са други. Тя знае как да гледа. Вие вижте влюбената мома. И аз бих желал да съм влюбен, както момите са влюбени. Какво благородно нещо има! Но като изгубим своята Любов, казваме: „Животът не струва“. Да, без Любов, животът не струва.

Та онова, великото в света е Любовта. Че ти като се влюбиш, то е Бог, Който се проявява чрез нас! Ние мислим: „Къде ще му отиде края, като съм се влюбил!“ И ние почваме да икономисваме Любовта си. Щом вложиш икономия в Любовта, отиде всичкото! Любовта не търпи никакви икономии! Ти казваш: „Чакай този да любя така, онзи – така!“ – Не, на всички ще дадеш даром, на всички изобилно, и никаква икономия няма да туриш в Любовта! Казваш: „Къде ще му отиде края?“ Никакъв край няма да има! Едно начало ще има! Ти казваш: „Хубаво! Ще се качат на главата ти!“ Че ако ти имаш Любов, хората ще седят на 92 милиона мили далеч от тебе! Ти ще бъдеш такъв огън! Мислиш ли, че ти можеш да отидеш лесно до слънцето и да влезеш в него? Някои учени хора казват, че то има 6000 градуса топлина на повърхността си, а пък някои считат че има 25 милиона градуса топлина вътре. Какво ще правиш ти при слънцето при такава негова топлина?

Ти като дойдеш в Любовта, разрешаваш всичките въпроси. Ти ще бъдеш свободен. Ти казваш: „Ще се качат всички хора на

главата ми“. Кой ще се качи? Не, не могат да се качат хората на гърба ми, аз ще бъда свободен. Като падне земята на слънцето при такава топлина, то цялата земя ще се стопи и няма да има никаква тежест. Ние съвременните хора мислим, че като дойде Любовта, ще имаме нещастия. То е статичната Любов. Едно неразбиране, едно невежество е това. Това е наше идолопоклонство. Ние падаме пред идола и се кланяме: „Ваале, Ваале!“ Знаете ли, какво значи Ваал? Нищо не се постига с този Ваал! Онзи, който може да снеме огън от небето, той е важен. Като дойде Любовта, тя произвежда огън. Любовта е огън. Същественото в Любовта е огън. Там, дето има Любов, там дето е огънят, там дето сърцето тупти, там дето мисълта и чувствата работят, там е Господ! Признакът е това! В този път трябва да вървите!

Сега аз искам да ви говоря. Защото мога да ви говоря и ще кажеш: „Объркахме се“. Не искам да ви объркам. Не искам да ви туря като един петел в кълчища. Съвсем ще се объркате тогаз! Ако туря петел в кълчища, със своите мапмузи съвсем се обърква и не може да кукурига. Аз съм виждал някои петели така оплетени, че горкият като погледне в кълчищата, клъвне, но какво ще клъвне, ония кълчища? И той гледа и се чуди на себе си. И аз трябва да отида и да извадя кълчищата. Кълчищата е оная много дълбока мисъл и ти нямаш начин как да се разплетеш от кълчищата. Не влизай в кълчища! Цялото човечество сега е в кълчища, оплетени са краката му. Та ни най-малко не искам вие да се оплетете.

Разрешението на въпроса е: Учене и служене! Служене на Бога. А пък в служенето ние ще имаме вече един опит. Като служиш, ти ще опиташ нещата. А пък в резултата, който ще добиеш, там е щастието. То е резултат на Ученето и Служенето. Ние трябва да знаем в какво седи щастието. Щастието не трябва да бъде отпред тебе, но отзад тебе! Защо щастието отподире ти трябва да върви? Ако върви пред тебе, ти никога няма да го постигнеш. То трябва да те търси, а не ти него. Но ти трябва да търсиш Любовта. Но ти трябва да търсиш резултатите на Любовта. Резултат на Любовта, това е знанието. А пък знанието може да се добие чрез учене.

Ако двама души се обичат, как трябва да се обичат? Те трябва да бъдат свободни. Единият, който обича, ще каже на другия: „Всичко, каквото аз имам е на твое разположение“. И другият ще каже същото: „Всичко, което аз имам, е на твое разположение“. За да се обичат, законът е такъв. Каквото всички имаме, то трябва да бъде на наше разположение. И Бог, Който обича всички ни, същият пример дава. Бог казва: „Всичката природа е на ваше разположение“. Но дотогаз, докато Го обичаме. Щом не Го обичаме, веднага тая врата се затваря. Ние всеки ден отваряме и затваряме вратата. Аз гледам сега, наблюдавам. Дойде някой при мене, посрещна го, помогна му. Има той добро мнение за мене. Весел е. При най-малкото недоволство, като не дадеш каквото иска, виждам по лицето му, че се е развалило мнението му по отношение на мен.

Някой вярва в тебе. Ти имаш едни отношения. Не вярва в тебе. Ти имаш други отношения. Говори добре за тебе – ти имаш едни отношения. Не говори добре за тебе, ти имаш други отношения. Някой казва: „Търпение“. С търпение тая работа не става.

Аз искам да ви кажа: Вие сте направили един дълг и при тия условия, при които живеете, вие никога няма да изплатите дълговете си. Ти казваш, че си заборчлял и имаш да даваш 2 милиона лева. А пък ти си чиновник, който имаш 30000 лева приход на година. За колко години като спестяваш половината от заплатата си – 15000 лева ще можеш да изплатиш дълговете си от 2 милиона лева? Да направим сметка. А пък тия два милиона си имат своята лихва и те растат. А пък като дойде Любовта, тя опрощава всичко. Защото този дълг, тия неща са фиктивни. Казваш: „Имаш да ми дължиш два милиона лева“. Откъде имам да ти давам два милиона лева? Дал съм дума. Думата е важна. Казваш: „Изяде ми парите“. Че парите аз не съм ги изял! Че как съм изял парите? То е голяма лъжа! Казва някой: „Изяде ми парите! Изяде ми къщата!“ Че как съм изял къщата му? Къщата му е там. Ти казваш: „Той ми развали живота!“ – На мен ли остана да разваля живота ти? Казваш: „Развали ми живота." – Крива философия, лъжа от единия край до другия. Ти казваш: „Изяде ме, опропасти

ме!“ Никой не може да те опропасти. То са заблуждения на нашето умствено схващане. Че има нещо, аз не отричам – другаде седи опропастяването. Не е до парите.

Привеждал съм този пример: Един голям скъперник банкер в Америка пет пари не дава на никого. Най-големият скъперник. Отива една красива мома, американка, магнетична. Знае къде му е слабостта, поглежда го, усмихва му се малко, и този банкерин никога не е виждал да му се усмихва някой така. Тя се приближава, помилва го, потупва го. Той като войник казва: „Какво ще кажете? Каквото ми кажете, аз съм на ваше разположение.“ И отваря касата. Затупва му сърцето. Милиони има той. – „Заповядайте! Аз съм на ваше разположение!“ И като излиза тя, той въздъхва и си казва: „Животът има смисъл! И всеки ден гледа навън да не би да иде тя. Ще кажеш: „Глупав е!“ Не е глупав този човек. По-учен е сега! Сега е влязла една свещена идея в главата му. По-рано е мислил за пари, а пък сега за момата. Той тръгва с нея и тя го води. Облече се той и тя го води от къща в къща и казва: „Трябва да се помага на тия хора.“ Той е подир нея и помага. Той казва: „При всички бедни с нея отивам, навсякъде, но без нея никъде не отивам“. С Господа, с тая красива мома навсякъде можеш да отидеш, но с Господа! Но без нея, не! Има нещо в нея!

Ти казваш: „Ти вярваш ли в Господа?“ Не е въпросът там. Като дойде Господ банкеринът ще се отвори, всичко се отваря. Да му показвате само Неговия образ, не се лъже. Той трябва да дойде, да се запали сърцето му. Господ е идвал при вас много пъти, но вие сте спали. Аз не отричам. Идвал е Господ. И Той понеже ви обича е казвал: „Нека си спят тия деца. Като дойда втори път“. Като дойде втори път, пак спите. Казвате, че Той е идвал. Идвал е, но в съзнанието си вие сте спали, не е било будно съзнанието ви. Дойде и замине! Дойде и замине! Сега искам не да се събудите един ден и да се усещате неразположен, но като дойде Господ, трябва да сте се наспали вече и така да Го чакате, както този банкерин чака тая млада мома. И като Го погледнете, в сърцето си да имате това разположение да служите на Господа. Сега не искам ни най-малко да хвърлям сянка върху вашите молитви и върху вашите стремежи. Всичко това, което правиш, аз

не го зачеквам. Аз зачеквам сега новото положение, което имаме сега. Как сме живяли в миналото, оставам го. Новото в живота е важно. Казано е: „Дойдох да им дам живот“. После е казано: „И това е живот вечен, истинският живот, Благото – да познаят Тебе Единаго Истинаго Бога и Господа Исуса Христа, когото Си изпратил“. Ти казваш: „Аз го знам това“. Много хубаво, че го знаеш. Аз не споря. Може да имате тая опитност. Не говоря за неща, които знаете. Можете да знаете още повече. Ако имате тая опитност, аз се радвам. Не казвам, че нямате. Но сега този огън не трябва да го държим само в себе си, но този огън трябва да мине от вас в другите. Не само едно дърво да се разпали на огнището, но всичките дърва трябва да горят. И не само днешният ден трябва да имате този огън. Този огън, който е в мене трябва да го предам, трябва да мине в другите. Бог изисква това, което ни е дал да премине в другите, а не само да го държим за себе си. Казано е: „Даром сте взели, даром давайте“. Сутринта като станеш, мисли не само за себе си. Мисли за Царството Божие! Сутринта като станеш, казваш: „Светът не може да се оправи!“ Не туряй тая мисъл вътре в ума си. Ти казваш: „Ще се мре“. Не мисли, че ще се мре. Дойде мисъл, че ще умираш. Но тури мисъл, че ще възкръснеш. Дойде ти мисъл, че ще страдаш. Това е вярно че ще страдаш, но тури мисълта, че след това ще дойде радостта. Дойде ти мисъл, че ще боледуваш. Тури мисълта, че след това ще дойде по-добро здраве. Дойде ти някоя мисъл: „Сега ходя в храсталаци“. Тури мисълта: „Тъй е, но след малко ще излеза на правия път“. Някой ти казва: „Ти си на кривата страна“. Кажи: „След няколко часа ще бъда на правата страна“. Някой ти казва: „Ти си невежа“. Кажи: „Така е засега. Но очаквам много голямото знание.“ Най-големите блага са сега! Сега аз не искам да ви туря в една мода. За мене вярата трябва да произтича от Любовта. А пък Любовта трябва да произтича от Духа. Аз по-нататък не бутам. Вярата трябва да произтича от Любовта. Надеждата трябва да произтича от вярата. Самата вяра и надежда трябва да произтичат от живота, а пък животът иде от Бога. Ти казваш: „Да имам вяра“. Ти не можеш да имаш вяра, докато нямаш Любов. Ти не можеш да имаш Любов, докато Духът не е почнал да действува. Духът е

Който носи Любовта! Любовта е плод на Духа. Духът е, Който произтича от Бога! Те са двата полюса. От единия полюс иде светлината – условия са това на живота! А пък от другия полюс иде самият живот! Резултатът на Любовта, това е животът. Че живеем, това показва, че извън този живот има една Любов, която ние трябва да получаваме. И от тая Любов ние възприемаме малко живот. И когато дойде голямата Любов, която произтича от Духа, ние ще имаме онзи новият живот сега!

Та казвам: Сега ще ви кажа една нова песен. Аз казвам така: В детството е скрито Царството на духа в човека!

Всяко плодно дърво, що расте в него,
Носи плода на живота – живота на младостта.
Дърветата, които растат в това Божие Царство,
Те носят младостта!

Нали е казано: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие!“

Ще носим Царството Божие,
Но трябва да станем наследници
На това Царство.
В детството е скрито Царството на Духа в човека.
Всяко плодно дърво в него
Носи живота на младостта!

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!
(три пъти.)

6 ч. 28 м.

Гимнастически упражнения.

XVI година.
10 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 3 февруари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
Слаб вятър. Облачно. Вали скреж.
София - Изгрев.

МУЗИКАЛНА ЗАБАВА

Отче наш.

Да имаме една музикална забава. Аз съм избрал два мотива: един мелодичен мотив, без разрешение, и един хармоничен мотив, с разрешение. Музиката има и един вечен хармоничен мотив с постижение. Музиката представлява една обширна област на човешкото битие, на човешкия Дух. Първия мотив съм го взел из българите, от много мотиви, които те имат. Един прост мотив е той. Но съм проследил неговата история каква е. На майката не й турям име. Името на сина е Велко, а пък чорбаджията е Велю чорбаджи. Майката казва на сина си: „Синко, ти ратай на Велю чорбаджи да не ставаш, понеже ще изгубиш своята свобода.“ А пък синът се е увлякъл. Понеже чорбаджията има дъщеря Вела. И той се увлякъл по нея. Майка му казва: „Ти тръгна по ума на Вела и стана ратай на Велю чорбаджи.“ И майката продължава: „На чорбаджията дъщерята е учена, а пък ти си неук, прост. Такава мома не може да те почита и уважава. И ти ще изгубиш всичкото достойнство.“ Вторият мотив, който следва, е вече хармоничен. Той напуска чорбаджията си и отива да се учи в странство. И пише той на майка си: „Когато аз се върна, ще карам ралото си да оре без волове и жито ще даде. И ще накарам колата да хвърка без волове и аз отгоре ще седя.“ И най-после казва той: „Ще съградя училище с големи прозорци и ще го окича с картини и ще уча децата и хората как да живеят.“

Аз го наричам това: ПРИКАЗНО ПЕНИЕ И ПРИКАЗНО СВИРЕНЕ. То е най-лесното, но е и най-трудното. В съвременната музика има големи постижения. Един виртуоз има особен начин да държи ръката си, особен начин да държи лъка. 20–30 години е посветил на това изкуство и свири. Класически работи има там.

На всеки един концерт, който се дава, тия хора отиват като на богослужение.

А пък това, което ще вземем сега няма да бъде богослужение, но предметно учение за един окултен клас. За да имате идея за музиката, образец трябва да се даде, един подходящ образец.

Българската музика вие я знаете. Всеки един от вас знае да я пее. Но да употребите музиката като едно средство за вашето самовъзпитание! Понеже един ученик, един окултен ученик не може да успява, ако той не знае как да смени състоянията си, едно състояние с друго. А пък за да смениш едно състояние с друго, ти трябва да знаеш преходните пунктове от едно състояние в друго.

Някои се молят, но само с молитва работата не отива. Молитвата трябва да бъде мелодична и хармонична. Има молитва без разрешение, има молитва с разрешение, има молитва и с постижение. Това зависи от музикалната сила на човека. Сега не искам да влезе във вашите умове идеята, че нещата са непостижими. Вземете един микрофон, който може да отбележи музикални творби, той знае повече от вас. Като му изпеете една песен, веднага ще я изпее, а пък на вас 20 пъти да ви се изпее, не можете да я схванете. Но има неща, които микрофонът не може да предаде, защото в музиката има математически разрешения, геометрически постижения, после има и разширение вътре в музиката. Разширенията влизат в съзнанието. Онова, което ни липсва на съвременния свят е развито музикално чувство. Грубостта, която хората имат, се дължи на това, че в тях музикалното чувство не е развито. А пък трябва да го развият. Онзи, Божественият свят е свят на хармония, на музика. И когато вие говорите на Любовта, това е най-хубавата песен, която можете да имате. Ти чувствуваш нещо, гласът му не слушаш, чувствуваш нещо приятно, че то иде отнякъде и то е нещо музикално. Сега у българите, когато някой свири на цигулка, мислят, че той е много прост, циганин е. Българинът казва: „Цигулар къща не гледа“. Не, не, цигуларят десет пъти гледа. Един цигулар като даде един концерт, взема 100 000 лева. Колко години трябва да работи един

българин за да спечели 100 хиляди лева без цигулка? Българинът първоначално е бил музикален, но после изгубил нещо. После го постигнало нещо, една катастрофа. Тепърва трябва да изправя една голяма своя погрешка. И с тая катастрофа, той е осакатил едно от най-добрите си чувства – Любовта към Бога! Българинът няма Любов към Бога. И ако може да я възстанови, всичкото му е на място. Той е съвестен. Твърд е. Донякъде е милостив. Като дойде до религиозност, у него няма никакво уважение, никакво почитание. Той ще разправя най-интимните си работи, какво е вършил, ще разправя за баща си, за майка си. Има неща, които не трябва да се разправят. Хубавите работи трябва да се изнесат, но грозните работи само един философ трябва да изнесе. А пък за човек, който не е философ, грозните работи да стоят далеч от него. Така и в музиката. Аз съм слушал някой път като свири българинът. Всичките български класически песни са без разрешение. Той се намери в един замотан кръг, изгубил това чувство към Бога. Гледа, че пари няма, ниви няма, това няма, онова няма, умрял син му, умряла майка му и казва: „Не ми трябваше да се женя. Що ми трябваше да раждам тия деца да умират!“ Няма разрешение! После, взели нивите му, къщата му. Казва той: „Що ми трябваше да купувам тия ниви, тая къща!“ Така е с всичките му песни. Като дойдеш до игривите му песни, той търси един изходен пункт. Но и в играта си, след като е играл, българинът пак е замислен и си казва: „С игра няма да стане тая работа. Трябва да се работи“. И в религиозните работи, и след като се учи, и в окултизъмът, скоро се насища. Той е като американците. Българинът и американецът си приличат. И американецът е същият. Американецът обича разнообразието. И затова американците не са толкоз музикални. Не че не са музикални, те обичат музиката, но като му говориш за пари, трепне му сърцето, той напуща музиката, всичко напуща, за да печели пари. И казва той: „Като спечеля пари, ще си купя грамофон и радио, и ще има музика, всичко ще има, стига да има пари“. (Учителят взема цигулката.) Сега няма да го изсвиря като виртуоз. Нека дойде един виртуоз да изсвири. Два модела ще дам, за да

видим какво може да направи всеки един от вас с два мотива. Сега нямате отвън микрофон. Но микрофонът го имате.

Сега музиката без разрешение! (Учителят свири.) Започва разрешението (Учителят свири друго.)

Това са песни без разрешение и с разрешение. Но с постижение е мъчно. Там влиза вечната игрива музика.

Та казвам сега: Всеки един от вас трябва да се упражнява да пее. (Учителят пее един мотив.) Какво ви костува да го направите? Ще кажете: „С такива работи да се занимавам!“ С какво ще се занимавате, кажете ми. Сега се занимавате с много работи. Вие казвате: „Да се моля“. Че ти без музика не можеш да се молиш. Как ще се молиш на Господа? Бог не иска еднообразни работи. Като се молиш, да забравиш себе си! Една молитва, това е най-хубавия говор; свободен да си от всичко! Ти се молиш, но си тягостно обременен. Това не е молитва. Това е просба. Ще благодариш на Бога за всичко като едно дете, освободен от всички грижи, които има в света.

Не върви работата! Започни да пееш! (Учителят пее игриво. „Ла, ла, ла, ла!“ И после пак пее игриво. „Ще тръгне тая работа, ще тръгне тая работа! Макар и да се спъвам сега, ще тръгне тая работа!“) Пей на себе си! Не на другите! Ти пей на себе си! Ти за себе си ще тръгнеш, защото като ти тръгне на тебе, то ще тръгне и на други хора. И може би ти си спънката. Като не ти върви работата, на 200-300 000 души не върви. А пък като тръгне тяхната работа, после те ще кажат: „Господ живот и здраве да му даде на този човек, че ни е подтик и нашата работа да тръгне.“

Как ще се научите вие да мислите? Вие искате да критикувате. Обаче критиката в света е за философи. То не е за деца. То не е лесна работа. Най-мъчната работа е да критикувате. Не смесвайте две неща: Като купуваш нещо, трябва да го провериш. Това не е критика. Ориз има първо, второ и трето качество. Той ги смесва. Този човек, който ги е смесил, той от музика не разбира. Честният човек е музикален. Той туря от първото качество. А пък другият човек, който не е музикален, той смесва и трите качества.

Оная вечер слушах концерт по радиото. Братът, който управляваше радиото каза: „В Народният театър микрофонът не е турен както трябва.“ Един го попита: „Откъде знаеш?“ – „Гласните не се предават хубаво. Не е така отдалечен, че звуковете да се предават правилно.“ Ти не можеш да пееш добре, ако не се поставиш на нужното разстояние от онзи предмет, от който искаш да се вдъхновяваш. Не трябва да си много близо или много далеч. Ако мислиш, че музиката е недостъпна за тебе, ти си много далече. Ако пък мислиш, че тя е много лесна работа, ти си много близо. Ще се поставиш на известна дистанция и ще мислиш, че Бог ти е дал дарба да пееш и ти е поставил задача да се научиш да пееш. И като се научиш да пееш и говорът ти ще бъде мек! Знаете ли колко е хубав един говор музикален! За ония напредналите души, които слизат отгоре в нашия свят, нашият език е толкоз гръмотевичен, прилича на гръмотевица! На хората трябва да им говори той гръмотевично. И Илия чул горе Господ да говори като гръмотевица. Бог накарал да се говори на хората като гръмотевица, за да го чуят и разберат. Езикът на небето е музикален, деликатен, та ония тънките звукове проникват. Като отиде човек там, трябва да турят това, което усилва звука – високоговорителят. Та всички ние на земята сме с високоговорители.

Та казвам: Първата музика беше музика на миналото. Сетне втората музика с разрешение, музика на мелодията. А пък третата музика, музиката на красотата, на вечната хармония на красотите, тя е с постижения. Това е идеал. Щом излезем от неразрешената музика, ще влезем в разрешената.

Мнозина от вас имате доста музикални способности, но вие седите и чакате някое друго прераждане. Следующето прераждане си има своето предназначение! В този живот трябва! Ти казваш: „Като се родя втори път!“ Как ще се родиш? Когато ще се родиш втори път, няма да имаш може би най-малко тия благоприятни условия, които сега имаш. В музикално отношение не се срамувайте, не се срамувайте да си попейте. Съберете се в къщи и си попейте 2-3 сестри. Вместо да се разговаряте и да одумвате този-онзи, пейте! Пейте и светски песни. В музиката

няма светски песни. Както разбираш – от тебе зависи. Всички песни имат духовен характер. Всички български хороводни песни са религиозни. В светилището са били пети. И после в българските условия, българинът ги е приспособил. И изоставил по-мъчните свещени песни настрана. Само лесните оставил, които лесно се разбират. Българинът има завършено колело. Които се хващат на завършеното колело, се оженват. Има отворени колела. Там се пазят от хората. А пък в затвореното колело има религиозен такт. Хванат се, прекръстосват си ръцете, Любовта се предава. Който е влязъл в това колело, той от Любовта навън не може да излезе. Като се хванеш на това колело, отиде вече. И тогаз с девет чифта биволи да те теглят, оттам не можеш се отърва. Ние наричаме този завършен кръг - животът. Някой казва: „Не ми се пее.“ Ще пееш, понеже животът е един мелодичен кръг без разрешение. В колелото вътре ще пееш. Ще търсиш. Има изходен пункт. Ще минеш в хармонията. Когато аз ви казвам, че трябва да имате вяра в Бога, разбирам следното: У Бога няма това неразположение, което ние имаме. Той не е беден, както ние сме бедни. Той не е оскуден в знание. Всичко има. Какво ще го застави да си играе да ме измъчва мене. То е заблуждение! Не. Той гледа, че ти се заблуждаваш и казва: „Не прави това, за да не си навлечеш страдания“. А пък ти искаш да му наложиш своите идеи. Ти направиш нещо както ти си искаш, направиш го веднъж, два пъти, три пъти. Мислите ли, че ако вашата първична майка би седяла под първото дърво и би яла от него, тя щеше ли да яде от забраненото дърво? Щеше да забрави да яде от него.

Сега всички певци, които излизат да пеят, искат да се харесат на публиката. Не се пее така. Хубавото, то ще даде един резултат. Всеки един певец, всеки един цигулар, или свирец на какъв да е инструмент, той е един проводник на Божествените енергии. Те са проводници на възвишеното, Божественото през тях минава. Като се карат някои хора, един обикновен цигулар засвири с цигулката и те казват: „Чакай да го послушаме! Дай едно кило вино!“ Той свири една стара народна песен, как са живяли едно време хората, живяли са така, че не са се били и не са пили. Пазете се, че не само физически кръчми има, но има и

астрални кръчми, има и астрално пиянство. Като излезеш оттам, след като си пил, ти си готов да се караш.

Разправяха ми за едно семейство, дето бащата свири първа цигулка, майката свири алтова цигулка, големият брат свири тенор, а пък дъщерята на контрабас. Като дойде вечерта, бащата, майката, брата и сестрата вземат инструментите и свирят и пеят. Ще им остане ли време да се карат? Че ако твоят дух пее, ако твоята душа пее, ако твоят ум и сърце пеят, то ще остане ли време да се караш и да мислиш за други работи? Пей с ума си, пей със сърцето си, пей с душата си, пей с духа си. Ти казваш: „По кой начин ще дойде прогресът?“ Без пение в света прогрес не може да има. Без пение всички хора са били роби. Робство е било. Като се е освободил човек от робство, почнал да пее.

Птиците откъде са се научили да пеят? Например, славеят? Аз съм го наблЮдавал, каква поза има той при пението. Откъде е научил той пението? Кой му е преподавал по пение? Дълбока история е пението на птиците. Човек неотдавна се е научил да пее. Имало е прекъсване. В първите хора на земята музиката е била в своя апогей. Има свещени песни. Това, което имаме сега, са части от тая музика.

За следуЮщите десет дена ви давам една задача: Ще изпеете една българска песен и вижте какво ще почувствувате. Или пък вземете и изпейте една религиозна песен. Всеки един от вас да научи по една песен.

Коя песен знаете да пеете сега? Вие сестрите, коя песен знаете? Някоя сестра може ли да стане да изпее една песен, коя знае най-добре да пее? Една малка песен. Срам ви е. Ще кажете: „Няма да можем да пеем така, както трябва“. Хубаво, срамът не е лошо нещо. Да се срамува човек преди да е изгубил гласа си, а пък щом го изгуби, да не се срамува, а да търси да го лекува. Срамуването е предпазителна мярка за да не се изгуби нещо. Коя музика обичате вие? Оставете тия песни, които сте ги пяли. Кажете ми някоя друга песен, която много сте обичали да пеете на младини. Като бяхте млади моми, коя песен най-обичахте да пеете? Срамувате се. (Един брат пее македонска песен за хубавата мома: „Излязох да си пошътам край лозето, край гроздето

и намерих хубава мома“) Преведете сега „хубава мома“. Ние търсим щастие в нея. Щом тая мома не може да носи щастие, тя не е хубавата мома. Значи тя е сянка. Защото хубавата мома действително носи щастие на човека. И хубавият момък, и той носи щастие. (Един брат пее една друга македонска песен: „Млад момък на кон яхаше“.) Аз да ви направя един превод: „Млад момък на бял кон яздеше. На млада мома се показваше“. Това (са) песни без разрешение. Показва се на момата, но нищо не се разрешава с това. Музиката е вече една наука с разрешение. Мелодия, хармония и вечната хармония с постижение. Неща, които нямат разрешение, неща, които имат разрешение и неща, които носят постижение.

Та казвам: Неуспехът, който понякой път вие имате, се дължи на непението. Надеждата у човека е най-близкият кръг. Имаме и вяра. Имаме и Любов. Постижението (е) в Любовта. Във вярата е разрешението. А пък в надеждата – там е обоснован нашият егоизъм. Ние се надяваме на това, което сме облекли. Та от надеждата да влезеш във вярата, и от вярата – в Любовта. Или неразрешението ще те накара да мислиш как да можеш да разрешиш тая задача. Всички задачи са неразрешени най-първо.

Да изпеем сега нещо. (Учителят взема цигулката.) Коя дума искате да изпеем? Коя дума ви е най-любима? Трябва и малко теория. Вие проучавайте сегашната музика. Тя ни е потребна. Човек като не е свободен, много мъчно може да пее. Българската песен никак не може да започне от „ла“. От „до“ може, от „до“ от „ре“, „ми“, „фа“. А пък другите: „сол“, „ла“ се явяват като украшение. Например, вие сте в едно напрегнато състояние. Според философията на музиката казано, вие имате едно напрегнато състояние, имате „до“ в напрежение. Сега на туй напрежение трябва да дадете ход – да имате разрешение. „Ре“ разрешава. „Ре“ в обикновената музика разрешава – означава движение. А пък движението подготвя път за човешката мисъл. Там, дето има движение, ти можеш да мислиш. А пък там, дето има мисъл, може да има постижения. За забогатяване трябва да добиеш нещо. (Един брат пее други македонски песни.) Това са образци от ученици, не са от учители. Това са остаряли песни от

ученици. Главните учители на музиката са дали много образци. Учениците са ги превеждали и са ги нагодявали според времето. И според песента можеш да определиш каква е била епохата. Петстотинте години, които са прекарали българите под робство, са оставили нещо, са се отразили върху музиката. Неговите песни не са такива, както първите песни.

Ония от вас, които мислите, че сте остарели, трябва да знаете: миналото – това е песента на старите хора. Ти като пееш за миналото – това е една стара песен. Песента на настоящето е песен на младите. Едно време какво е било – това е песен на старите. Разрешението е на младите. Младият разрешава.

После, в музиката трябва да има една идея. Музиката трябва да има една идея. Вземете новите песни на Шуберта и на някои други музиканти – проследете ги. Не всички са важни, но има някои модели много хубави. Окултната наука във виделината на музиката става ясна.

Изпейте „Аз смея да кажа“. По колко начина може да се изпее „Аз мога да кажа“. Можеш да я изпееш като една класическа песен. Можеш да я изпееш по прогресивен начин.

Вземете сега всички „до“! (Учителят свири „до“. После Учителят свири отначало по-тъжно и бавно, и после по-весело, живо.)

Когато вземете за успокоение, можете да свирите така: „до“- „ла“, „до“-„ла“.

Трябва да се пее. Съчинявайте си песни. Като повтаряте стари песни, съчинявайте и нови песни. Превеждайте. Правете преводи. В българската музика има добра основа. Ако дойде гениален музикант, има доста хубави образи в българската музика. Някои имат повторения, повторения, много големи повторения. Много малко са образците, мотивите. Не е лесно да се намерят.

В музиката се изисква голяма вяра. Не се притеснявайте. Турете си най-първо мисълта, че Господ иска да пеете. Щом пееш, ти ще почнеш да мислиш. И тогаз само старите ще се подмладят. Човек остарява като не пее. Той казва: „Остарях, остарях! Младите да пеят.“ Че това е вече едно самовнушение. Това е един живот вече без песен. И ние очакваме да влезем в

другия свят. Като дете трябва да пееш. Ти си на 20 години. Но като влезеш в другия свят, ще видиш, че има и от тебе по-стари, но са се подмладили.

Някои много се държат за народната песен. Народната песен трябва да се пречисти. Там има повторения, но повторението не е майка на знанието. Някъде продължава повече. А пък ритъмът на всяка музика не търпи произвол. Всяко нещо е определено. Ти не можеш да продължаваш музиката повече, отколкото трябва. Тогаз изгубваш ритъма. Ритъмът определя дължината – до колко можеш да продължаваш. До колко може да се продължава един тон? Например, един певец продължава един тон половин минута, цяла минута. Много мъчно е това. Повече от 5–10 секунди продължаване е мъчно. И с пението ще се научите на търпение. Продължавате един тон 5 секунди, 10 секунди, 50 секунди. Ония, които са нетърпеливи, ще се обучават. Като се разгневиш, почни да пееш „до“! (Учителят пее „до“.) Право ли е това „до“? (Учителят проверява с цигулката.) Право е това „до“. В моя глас се отразяват вашите вълни, понеже вие сте притеснени, не сте свободни в музиката. Вие се намирате в чудо. Един нов порядък на нещата е туй. Ти казваш: „То бива, бива, но стар човек пее!“ Представете си, че един човек на 120 години излиза да дава концерт. Ще кажете: „Той да си върви! Някой млад да пее!“ Старият човек не трябва да излиза с брадата си, но като малко дете. Да обръсне брадата си. Да не излиза като стар. Младите не струват хас от старите. Младите казват: „Старите знаят повече. Ако свири, ще ни засрами.“ Апострофират го. Старият ще каже: „Аз на такива невежи хора не искам да пея.“ Старият пее: (Учителят пее.) „Едно време аз бях като вас млад. Тъй ме добра майка всяка сутрин будеше: „Стани синко, слънцето вече изгрява. На нивата да ходиш!“ Пък аз Юргана обичах повече. И когато майка ми заминаваше, аз изново заспивах“.

Тъкмо се пробудиш за някоя духовна дейност, току заспиш пак под Юргана на обикновената мисъл. После казваш: „Ще стана!“ И пак заспиваш. Та не спете под Юрганите си. Ще преведете в широк смисъл. Всяко добро подбуждане трябва да следваш. И сега можете да бъдете певци, певици. Някои от вас сте на 60

години сестри. Аз да ви приведа пример. Във Варна имаше едно младо момиче, което следваше гимназия. То не можеше да вземе и два тона. По натура имаше нещо добро унаследено, имаше добра душа. Тя казваше: „Не мога да пея“. Понаучи се да пее. Сега я срещам. Виждам, че в нея се зародило едно песимистично разположение, което се дължи на онова състояние на младини, когато не пееше. Сега казва: „Не ми се живее“. В нищо не намира смисъл. Казва: „И деца да имам, и къща да имам, в нищо не намирам смисъл.“ Това е едно немузикално състояние. Какво я интересува сега? Тя казва: „Когато го исках, то не дойде, а пък сега защо ми е вече?“ На какво се дължи това? Не е пяла! Всякога трябва да знаете, че когато дойдете в едно мрачно състояние, това показва, че някога сте били немузикални и сега преживявате това състояние и носите последствията. Ако вие сте пели, друго състояние ще имате сега.

Ти се разсърдиш. (Учителят пее: „Иде ми да го набия. Иде ми да го набия! Да го набия! Като ме хванат после и ме турят в затвора, какво ще правя? Кой ще гледа моята жена и моите деца? Няма да го бия. Ще му кажа: Братко, ела да си хапнем, че в затвора другояче аз ще влеза. Ела братко, ела да се примирим. Ела, ела и така двамата братски ще живеем!“) – Ако си сърдит, така като пееш, ще ти мине сръднята. „Иде ми да го набия!“ Като пееш, няма да го биеш. Като влезе мъжът ще пее: „Иде ми жено да те набия“. (Учителят пее.) А пък тя да му отговори: (Учителят пее.) „Колко си ми хубав и красив. Аз ще те разцелувам“. Една опера. А пък детето да каже: „Колко си ти майко красива! Още по-красив е моят баща, та така любезно, хубаво си говорете!“

Та казвам: Ако ние почнем да пеем, ще се изменят работите. Попей си песента: „Едно време аз обичах да се сърдя.“ Попей си. прекарай тая песен и ти ще премахнеш сръднята и ще видиш каква нова светлина ще дойде в ума ти. Това е един начин за възпитание. Вие ще кажете: „Как съчиняват, как творят музиката?“ Ние ще оставим онова придобитото в оперите и пр. Те са хубави работи. Но казвам: Сега трябва модели за самовъзпитание, защото оперите са недостъпни за всички. Сега ще вземем прости модели. Тогаз ще преминем към оперите. Аз бих желал за в бъдеще в

оперите лицата да не бъдат дегизирани, а естествено да излизат да пеят. Сега в операта има нещо изкуствено. В бъдеще музикантите ще уредят и този въпрос.

Та сега за десет дена съчинете една песен. Пейте: „Иде ми да го набия“. Станете сега!

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!
(три пъти.)

6 ч. 10 м.

Гимнастически упражнения.

XVI година.
11 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 10 февруари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
Небето облачно. Времето тихо и меко.
София - Изгрев.

ОБИЧАЙ И ПОЗНАВАЙ!

ДОБЪР И УЧЕН!

Отче наш.

Попитали един китайски мъдрец: „Какво нещо е да бъдеш един учен човек?“ – „Да познаваш човека.“ – „Какво нещо е да бъдеш добър човек?“ – „Да обичаш човека!“ За да бъдеш учен човек, трябва да познаваш човека, а пък за да бъдеш добър, трябва да обичаш човека. Често ние не познаваме нещата, още не познаваме човека. Това, което мисли не го познаваме. В себе си не познаваме това което мисли, и в себе си не познаваме това, което обича. Някой ще каже: „Аз познавам баща си“. Ти като познаваш баща си ще бъдеш учен. А пък, ако обичаш баща си, ще бъдеш добър. Щом не си добър, според тая китайска поговорка, значи не си обичал баща си. А пък щом не си учен, значи не познаваш баща си. Казваш: „Да познаваме Бога!“ За да Го познавате, всички трябва да бъдете учени. Има елементарни работи, които трябва да учите. Какво нещо е яденето, какво нещо е дишането и какво нещо е мисълта. Всеки от вас може да държи цяла лекция по това. Хубави са тия работи. Цяла наука е това. Обаче процесът на готвенето става в природата по друг начин. Природата и тя диша. Природата и тя мисли. Но тя мисли по съвсем друг начин, отколкото ние мислим. Ние си представляваме, че мислим и дишаме като нея. Ние казваме: „Какво нещо е природата?“ Питам: „Какво нещо е баща ти?“ Казваш: „И той е човек като мене“. Не. Че ако попитат дима какво нещо е огънят, той ще каже: „Вижте мен и не питайте за него“. Обаче между дима и огъня има грамадна разлика. Дима и огънят не са едно и също нещо.

Сега, целта ми не е да ви кажа, че вие не знаете. Вие всички страдате от много знания. Вие мислите, че много знаете. И не само вие, но и навсякъде, когото и да срещнете, мислят че знаят. И когато в дома се зароди спор, всичките спорове между хората, между децата, в семейството стават за знания. Мъжът мисли, че знае повече. И жената мисли, че знае повече и се скарат двамата. Кой е по-добър. И в училище не се познават. Някой ученик мисли, че той знае повече. Той казва: „Аз съм учен, математик, изчислявам пътищата на месечината.“ Много хубаво. Всеки от яденето не придобива оная красота, която трябва да има лицето. На някого лицето е хубаво, на някого очите му са светли, той е свеж и върви бодро, а пък другият върви тромаво. От яденето зависи. И двамата ядат, но не знаят как да ядат. Някой казва: „Аз не искам да дъвча. Аз искам течна храна“. Като светия се храни. Само с малко чорбица. С чорбица светия не се става. Светията е човек, който мисли. И той има такава наука, че гори! Той се е запалил, гори и не изгаря. Светията е този, който е направил тялото си да гори и да не изгаря. А пък обикновеният човек като се запали, гори и изгаря. И затова умира. Всички хора, които умират, изгарят. Една свещ изгори. Турят на мястото й друга свещ. Сега, всяка една аналогия вие можете да я вземете и да я приложите. Но друго се крие още. Тая работа не е така лесна. (Учителят изписа на дъската): АЗ ВИ ОБИЧАМ!

Какво значи да казваш: „Аз ви обичам“. Най-първо като обичам някого, то е моя работа. Ако аз обичам някого, то е моя работа. Ти казваш: „Как ме обичате?“ То е моя работа. То не е ваша работа. Това е една наука вътре в мене. Да обичаш някого, това е наука. Когато обичаш някого, той е като един предмет, когото обичаш и изучаваш. Обичам една книга. Прочитам първия лист, втория, третия, подчертавам отдолу на едно място, на друго място. Дават ми друга книга. Казвам: Не, оная книга обичам. Разгръщам я, чета я. Някой ме пита: „Че какво има в нея?“ Онзи не разбира. Той казва: „И тая книга е учена!“

Един прост пример. Седя аз при една печка. Обичам една печка, зимно време е, има 25 градуса студ отвън. Седнал съм при тая черната печка, обичам я. Защо? Защото черпя от нея нещо. Той казва: „Защо не обичаш другата печка?“ Няма никакъв огън в

нея. Тя е за тебе, а пък тая е за мене. Че ако човек не е една запалена печка, какво се ползуваме ние от него? Тая печка си има своето предназначение. Добра е дотолкоз доколкото гори. Това е предназначението на печката. Но от печката нищо не може да стане. Тая печка не може да се развива. Това, което остарява и това, което се изменя, не е реално. Вие гледате на себе си, че сте малко дете и после се измените и казвате: „Остаряхме“. Животът не е нито в младостта, нито в старостта. Трябва ви една аналогия. Вие гледате една птица. Вие не сте вникнали да видите кой живее в птицата. Казвате: „Птица е това. Има един клюн. Няма никаква интелигентност.“ – Не, вие се лъжете. Че вие, ако разсъждавате за едного, който хвърка с един аероплан; този, който е в аероплана, прилича ли на аероплана? Вие гледате, че аеропланът скача, върти се, но след като излезе от него човекът, ще видите, че той не е скачал и не се е въртял като аероплана. Човек крила няма. Той има съвсем друга форма. Аеропланът е летило. А пък той, който лети с този инструмент, той влиза и излиза от своя аероплан. Птицата за разумните същества е такъв аероплан. Влизат в него когато искат. Хвърка си с аероплана, дойде като кокошка, като патица. Вие разберете аероплана и мислите, че сте онзи, който е дошъл. Не, вие се лъжете. Ти казваш: „Какъв е смисъла на живота?“ Ти казваш: „Аз се моля на Бога“. Че знаеш ли какъв е езикът на Бога? Кажете ми. Ти казваш: „Аз се моля, и Господ ме слуша“. Хубаво. Но Господ не всякога слуша хората. Да кажем, че учителят преподава урок, предаде една лекция. Ти, ученикът я предаваш както не е. Тогаз? Преведете сега, да кажем, че някой от вас казва: „Аз съм окултист“. Но той сам не знае какво нещо е окултист. Някой казва: „Аз съм християнин“, но той сам не знае какво нещо е християнин. Вземете Евангелието – според учението, християнин е онзи, който се е отрекъл от стария живот и е възприел новия живот и ходи по ония принципи, по които Христос е ходил. Той е вече християнин. Християнин е, който има любовна връзка. Кого наричаме любовник на някоя мома? Можем ли да наречем някого така? Само онзи, който я обича, той е нейният любовник. А пък онзи, който не я обича, той какъв е? Неин приятел, неин познат, неин далечен роднина или някой съвсем чужденец.

Вие не сте още дошли да изучавате на какво се дължи неразположението. Някой път сте неразположен. Седиш ти и си неразположен. Казваш: „Този обичам, а пък този не обичам“. Сега обяснете си: Обичаш едного. Този, когото обичаш, ти си го познал. Ти го обичаш, познаваш го. Щом го обичаш, ти си добър човек. Щом някой ме обича, аз не искам да зная какъв е. Аз зная едно качество в него. Казвам: Щом ме обича, той е добър човек. А пък щом ме познава казвам: Учен човек е. „Учен човек“ значи да ме познава. Щом не познаваш някого ти не си учен човек. Щом не ме познава, аз не се занимавам с теорията, защо той ме познава, или не ме познава, но казвам, че е учен човек. Щом не е учен човек, ти не можеш да се разбираш с него. Щом не е добър човек, с него не може да се разбираме. Сега, когато обичате, трябва да се прояви вашият живот. Когато познавате хората, това значи да се прояви вашият живот. Когато познавате хората, това значи да се прояви вашата ученост. /Писанието/ казва: „Това е живот вечен, да познаят Тебе Единнаго Истинаго Бога и Господа Исуса Христа, когото си изпратил“. Вие казвате: „Мен наука не ми трябва. Но да се преживее на земята 60-80 години.“ Ако преживеете 80 години какво ще постигнете? След 80 години няма да бъдете на земята. След 80 години вие ще се върнете някъде – в дома си – и какво ще занесете? Ще ви попитат: „Какво сте научили от Земята?“ Каква опитност ще занесете вие, кажете ми. При сегашните условия, какво ще занесете в невидимия свят, от което те да се заинтересуват, като се върнете при вашите? Как мислите? Какво ще занесете? Вие казвате: „Ще отидем при Христа!“ Какво ще занесем сега при Христа, като напуснем земята и отидем в другия свят? Когато един плод слезе от дървото какво ще занесе? Своята сладчина! Ако той донесе на мен своята сладчина, той има всичкото ми уважение и аз ще го приема добре. Вие имате съвсем повърхностни понятия. Аз като погледна един плод, за мен плодът не е проста работа. Казвам му: Приятно ми е, че мога да се запозная с вас. – „Много обичам да ви услужа!“ – Къде обичате? – „ На ваше разположение съм!“ Вземам го в джоба си. Казвам му: Как сте? Откъде идете? Разправям се с него. Вие, които сте много учени, ще кажете: „Как да се разправям с един плод, да говорим с него? Тя е глупава работа тая!“ – Че в

лагера как се разправят двама? – „Като те видях за пръв път, моето сърце се запали! Не знаеш ли какво беше с моето сърце!“ Двама си приказват. Вие знаете: „Тия глупаци! Каква глупава работа!“ (Учителят изпя горните думи.) Сега не обръщайте внимание на звука. Операта е още далеч. Могат двамата да пеят. Сега вие мислите, че Любовта е една погрешна работа. Любовта може да употреби всичките методи. Работата е да познаеш. Той казва: (Учителят пее: „Хей, мари Станке, аз искам да те обичам. Аз искам да те обичам“. – „А бре Стоянчо, а пък аз искам да те познавам! Аз искам да те познавам!“) Някой път не пея както трябва. Някой път буквите не са хубави, но съдържанието, идеята искам да ви кажа. Можете да ме коригирате. Ще кажеш: „Еди кой си пасаж не се пее така“. Можете да ми кажете начина, как се пише една буква. Аз го приемам. Единият казва: „Аз искам да те обичам!“ А пък другият казва: „Аз искам да те познавам“. Как е написано писмото е друг въпрос. Но най-важното е съдържанието. Та ние не трябва да се срамуваме. Ние, съвременните хора се срамуваме от доброто. Ти казваш: „Не си струва човек да бъде добър“. Ти не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш хората. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не познаваш хората. Или другояче казано: Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не познаваш Бога. И не можеш да бъдеш добър, ако не любиш Бога. Като се спреш при един плод, то не е проста работа. Вие нали сте разглеждали плодовете под микроскоп да видите какви чудесии има, какво устройство има, каква разумност има, как са настанени соковете в тия малките клетки. Каква разумност е това! Тия, които са създали плодовете, тия разумни същества, които са създали плодовете са много умни.

Та казвам сега: Ние седим и не учим. Ние искаме удоволствията в живота. Оставете удоволствията настрани. Удоволствието е непотребно. Ти ще се удоволствуваш, но най-първо кое е съществено в живота? Съществените неща са тия, без които човек не може. Храната е съществено нещо. Ти най-първо ще избереш една храна такава, която да съответствува на твоя стомах, за да не стане причина да се изродиш. Ако не подбираш храната, тя един ден ще почне да оставя известни излишъци в тебе и след това ще се измени цялото ти настроение.

Всички болести в нашия организъм вътре се дължи на яденето. Ревматизмът например е поради събирането на нечистотии. Човек бърза всякога. Не седне да сдъвче храната добре, да си избере някоя хубава храна. Хлябът е недопечен. Брашното е старо, маслото е старо. Всичко е старо. Казва си той: „Да има да се тури в стомаха“. Не туряй в стомаха една храна, която е отровна. И ако ще ядеш, яж една храна, която да е на свят, да е хубава храна. Аз съм гледал много пъти, правил съм опити. Отида някъде и ме гощават и цяла седмица ми е вземало да се поправя. Едно угощение ми е коствувало много скъпо. Приемам храните по техния начин на готвене и после цяла седмица поправям работите. Според мен, целта ми не е да ви изтъквам погрешките. Вие знаете как да се храните, но тая култура до която сме достигнали е такава, че даже и на най-културните хора храната е много некултурна. Някой път не се спираме върху храната. Ние още не знаем какво да ядем. Някой път имаме стари навици. Искаш нещо соленичко, искаш нещо киселичко, искаш нещо лютивичко, но това е един навик. Един американец никак не обича лютите работи. А пък у българинът лютото събужда апетит. На един американец, мисионер, наричал се Бляк, дават му люта българска чушка. Той се задавил и мислил, че е отрова. В Америка има люти краставички, като българските арнаутски чушки. Двама американци пътували по железницата. Единият бил виден проповедник в Западна Америка на Съединените щати. Той носил в една стъкленица за аператив от тия лютиви краставички. Другият американец казал: „Можете ли да ми услужите с това?“ –„Може, може!“ Дава му стъкленицата. Онзи отрязва един голям къс и го нагълтал. И запалила се устата му. И казва: „Господине, каква е твоята професия?“ – „Аз съм проповедник!“ – „Аз съм слушал за огнените камъни на ада, но вие сте човекът, който ги носите“.

Та казвам: Къде е приложението на казаното? Всички вие си имате такива стъкленици с люти краставички, че като дадете някому, като близне от вашите краставички, чергата му се запалва. Нам ни трябва сега при сегашните условия един нов начин за живеене. Това трябва да влезе в ума ви. Нашата погрешка е, че ние искаме да живеем както в старо време са живяли хората. Това е невъзможно. От стария живот ще има нещо, но ние не

можем да живеем по този начин както са живяли едно време хората. Невъзможно е аз, възрастният човек който съм на 21 година, да живея както съм живял едно време като дете. Ти имаше тогаз слугини. Тогаз майка ти те е карала на количка. Сега на 21 година другояче. Сега, освен че няма да ме кара на количка, но аз трябва да й услужвам. Ние искаме да караме така, както едно време. В този смисъл трябва да схващаме нещата. Понеже сте възрастни, всеки един трябва да знае своите задължения – какво трябва да прави. Сега вие, сестрите имате едно предназначение. Вие нали се казвате братя и сестри? Минавате тук за братя и сестри. Право е. Не знаете как се е образувала думата „сестра“ и думата „брат“. Да оставим как са се образували тия думи. Има една теория. Но каква е функцията на сестрата и каква е функцията на брата. И след това отде накъде сега сте една сестра, а пък след няколко години си изменявате името и станете еди-коя си госпожа, станала майка. Сестра, а пък сега станала госпожа Иванова и станала майка на две деца. Хубаво, какво представлява сега сестрата? Сестра – това е образ на Любовта. Брат – това е образ, чистият образ на Божествената Мъдрост. От невидимият свят братът и сестрата са се събрали. Та сестрата ще даде от Любовта си на брата, а пък братът ще даде от знанието си на сестрата си. И ще стане една обмяна на онова, което те носят в света. И тая обмяна ще стане кога? Ако те като брат и сестра не искат да направят тая обмяна, природата ще ги застави по друг начин да я направят. Мислиш ли, че всякога е необходимо да станеш майка и да станеш баща? Ония, които стават бащи и майки на земята, то е вече наследствено. Не е в съгласие с Писанието. Ако това е едно естествено положение, Христос не би казал така: „Един е вашият Отец!“ Какво ще кажеш на това? Според нашето разбиране, ти имаш един баща, друг втори баща, трети и пр. Няма единство. А пък Христос казва: „Един е вашият Баща, а пък всички вие сте братя и сестри“.

Та казвам: След това всички имате като ученици и друг един бръмбар. Искате да станете учители. Хиляди, милиони учители има в света, а пък там се казва: „Един е вашият Учител, а пък всички вие сте ученици“. Защо страда светът? И сега светът страда от много учители, не от ученици. И тук на Изгрева има 20–

30 учители. Какви ли не теории има! Слушам ги аз новите теории. Може да мисли човек. Не е лошо. Може да играе той ролята на учител, но той трябва да знае, че е актьор. Мога да играя аз ролята на учител, но дали съм учител? Туй е въпрос. Вие играете най-първо ролята на ученици. Да разберете какво нещо е ученик. Ученикът ще пее, а пък Учителят ще бъде публика, той ще го слуша. Учителят не пее. Аз ви пях сега, нали. Всички вие минавате за учители. Аз ви пея, вие слушате и си давате мнението. Всинца си дадохте мнението. Оная вечер, след като се върнахме от концерта на Пшихода, всички си дадохте мнението. Едни едно мнение, а други – друго. Казвам: Изкуство има човекът – свири. Ръката му пада на място. Някой казва, че не турял душа. Той още душата си не може да тури в цигулката. Дотам той не е дошъл още. Тая работа е трудна. Артистът не е дошъл още да тури чувствувание в цигулката. Не свири хубаво. Един брат даже откри, че имало нещо ново в Пшихода. Той имал особен начин на вземане някои тонове на цигулката. И аз ходих да го слушам. Аз съм учител и той е ученик. Аз слушам. Той свири. Казвам: Научил си урока добре. Той започна най-първо с един чешки автор Дворжак. Донякъде свири го хубаво. Той го свири по-хубаво, отколкото Дворжак го е направил. Той му даде израз. Чехите го разбират. Но българите не могат да си изяснят какво искаше да каже – не знаят. Встъпление беше това, за да покаже, че може да свири. И после дойде до Бах. И той излиза сам с цигулката, без акомпанимент на пиано. И виждам, че с пиано и само цигулката еднакво изпълни. Човекът свири. Бах го свири хубаво. Той го свири, а пък аз го проверявам. Проверявам ритъма на Баха, какъв е. Мен ми се хареса ритъма на Бах. После дойде да свири Моцарта. Щом дойде след това втората част на концерта, гледам и ония, които не бяха толкоз музикални, почнаха да се ококорват. В първата част всички седят и не знаят, не разбират, а пък като дойде втората част, нещо, което те разбират всички си подигнат главите, интересува ги нещо, почнаха да разбират. Питат ме: „Как ти се харесва?“ Казвам: Този човек много труд е турил. В 30 сантиметра толкоз много работи е свършил! През целия си живот той е мислил в тая малката ръчка, в тая цигулка как да се прекръстосат пръстите. И после, малко е нарушил правилата. По

правилата той трябва да прекарва лъка по средата, а пък той, гледам понякой път свири повече с долния край на лъка, към дръжката. Не свири както другите цигулари. Значи излязъл е от общите правила на свиренето. Има си известни съображения защо.

Сега казвам: Ние, които искаме да влезем в живота, да не се държим за старите матоди. Казваме: „Човек трябва да бъде морален“. Какво нещо е морал? Казваме: „Трябва да бъдем справедливи“. Какво нещо е справедливост? Какво нещо е справедлив човек? Сядам да ям. Справедлив съм. Дойде някой. Искам да го гощавам. Половината от хляба в торбата за моя гостенин и половината за мен. Имам половин килограм сирене. Половината на моя гостенин и половината на мен. Това е справедливост. А пък, ако го обичам, какво ще направя? Ако го обичам, ще му дам стол, на който аз седя, защото той е по-мекичък. Мекият стол с възглавницата ще дам на него, а пък за мен ще взема друг стол, какъвто да е. Когато обичаме някого, ние му даваме мекичко на което да седне. Казвам му: Как сте? Много меко му говоря. А пък на другия му говоря по-грубо: Стояне, как сте? На онзи, когото обичам, казвам: Много ще ми бъде приятно да останете в дома ми за дълго време. (Учителят говори тия думи нежно). А пък на другия, когото не обичам, казвам: Кога ще си отидете? (Учителят изговаря тия думи грубо). Когато аз се интересувам кога ще си ходи, това вече ме поврежда. Аз не трябва да се интересувам от това. Мен ме интересува изгрева на слънцето, но като изгрее слънцето, не се интересувам от неговото залязване – кога ще си ходи. Не мисля за неговия залез. Мислете за Изгрева на слънцето. Като дойде един човек, не мислете за неговото отиване. Че той ще си замине, ще си замине. Важно е неговото идване. Като срещнете един човек, вие искате да знаете защо сте го срещнали.

Отидох да слушам този цигулар и разбрах, че той познава музиката, има познания. Сега какво му трябва още? Още му трябва малко да приложи своята доброта. Аз му турям само една погрешка в свиренето. Като свири, той прикляка малко напред с колената, а пък тялото назад. Това не е музикално. Той когато свири, трябва да е изправен. Пшихода по-рано е бил сухичък, а

пък сега е много по-угоен. Обича да си похапва. Той трябва да свири още. И ако той може да внесе добротата, т.е. обичта, тогаз ще има по-големи резултати. Но това е вече за бъдещата музика. Да се внесе Любов в музиката, това е голямо изкуство. Но и додето е стигнал той, е хубаво. Техника отлична. Малцина цигулари имат такава техника.

Сега не е въпрос за Пшихода, но за окултните ученици. Пшихода служи като едно встъпление.

Та казвам: Каква трябва да бъде нашата поза? Ако ти се сгърнеш, ако ти се прегърбиш, мислиш ли, че това е едно религиозно положение? Че какво е положението на ученика? Какво трябва да бъде? Каква поза трябва да имате всички? Аз гледам някой като ходи си държи главата на дясно или на ляво, или някои напред. Малцина ще срещнеш с глава изправена право нагоре. Гледам някой си стиснал устата. Защо? Като че воюва с някого. Друг път някой си отворил устата. Не стискайте много устата си и не си отваряйте устата. Не дишайте чрез устата си. Говорете чрез устата си, дишайте чрез носа си. После, когато ядете, не приказвайте. Мислете за храната. Почитайте тая храна. Това, което ядете, са ви го приготвили ония, които ви обичат от невидимия свят и влизате в съприкосновение с тях. Ние седим и сме недоволни как е сготвена храната. Една храна трябва да се сготви много хубаво. Ако аз я сготвя, ще я сготвя много хубаво. Не само да му туриш солчица, чер и червен пипер, масло. Прясно масло ще употребиш. Ще издоиш кравата, ще изчукаш сам маслото, сам ще го изкараш. Аз ако готвя, аз сам ще издоя кравата, ще изчукам маслото. Маслото да бъде прясно. И брашното трябва да бъде добре смляно, от днес. Хлябът да бъде от днес, а не вчерашен.

Вие сега ще кажете: „Не знаем нещо“. Много работи знаете, които не са ви нужни. Вие знаете, че хората са лоши. Това не ви ползува. Какво ви ползува вас, че хората са лоши. Казвате: „Лош е светът“. Че защо ви е това знание, кажете ми. Мога да ви приведа много примери сега, но не искам да се цапам. Не мислете за лошото на хората, понеже с това няма да (ги) поправите. Аз мога да знам, че въздухът е лош в една стая, но е важно да излеза на чистия въздух. Няма да стоя да опитам този нечистия въздух.

Ние трябва да имаме една ясна представа за нещата. За нас хората са лоши, понеже те не постъпват според нашите интереси. Че един стражар, който има своя длъжност, каже: „Не минавайте от там!“ Но са учтиви. Английските стражари са много учтиви. Американските идат подир тях. Американските стражари ще те предупредят и ако речеш да се противиш, има веднага боксиране. И американските стражари не са като нашите баби, но той е 6 крака (стъпки) висок. Той стърчи над другите. И може да дига с едната си ръка 70–80 кг. И казва: „Който дойде в Америка, трябва да се подчинява на законите“. Много учтив. Ще те покани, но ако се противиш, с бокс ще почне. Вие всички се противите някой път на законите на природата и казвате: „Как така?“ Природата си има стражари и казва: „Господине, заповядай на бокс!“ Що е една болест? Една руска морда в лицето! Що е ревматизъм? Плод на нашето непослушание. Главоболието, коремоболието, ревматизъмът – това са все удари на природата. Най-първо, за да бъдете добри и за да бъдете учени хора, трябва да се освободите донякъде от болестите. Болестите трябва да ви бъдат само като гости. Не ви казвам съвсем да се освободите от тях. Сега ви идат като черкези, като турски башибозуци, като турски каймаканин. А пък сега трябва да дойде една болест и да ви каже като похлопа: „Моля ви да влеза. Може ли да ме приемете?“ А по-рано влизаше като турски башибозук. Как става тая промена? Като почнеш да живееш по новото разбиране! И ще каже болестта: „Мога ли да влеза?“ Ти казваш: „Какво обичате?“ Тя ще каже: „Мога ли да ви услужа в нещо?“ –„Аз нямам нужда, но имам един непокорен син. Можеш да го повъзпиташ малко“. Тя ще каже: „Може“. Така се възпитават хората в света.

Сега, ражда се една мъчнотия. Ние казваме: „Много е труден този, новият живот“. Не смесвайте старата вода с новата вода. Не смесвайте старото брашно с новото брашно. Не правете това! Когато месите един хляб, месете го от чистото, от пресното брашно. И когато обичате един човек, защо го обичате? Че той е едно условие за вас! Вие не можете да бъдете добър, не можете да придобиете една стабилност в себе си, една устойчивост, ако не обичате хората! Всеки един човек е едно условие за вас да станете добър. В добрината печелите вие, а пък в Любовта печели

вашият близък. Ако той печели, и вие печелите. Ако той губи, и вие губите. Ако познавате човека, в познаването той печели. А пък и вие като го познавате, и вие печелите. Учен ставате. Добротата ви е потребна. И знанието ви е потребно. Без знание човек нищо не може да постигне. Като отидете в Англия и Франция, ако не знаете езика, какво ще постигнете? Ако влезете в един английски или френски колеж какво ще добиете, какво знание ще добиете, ако не знаете език? И ако не разбираме езика на природата, какво можем да придобием? Вчера дойде един военен и разправи своята опитност от войната – офицер от ниските чинове, между подпоручик и капитан. Полковникът му казва: „Господин капитан, ще вземеш ротата си и три села всички ще ги прекараш под нож.“ Казва онзи: „Ще отида господин полковник, ще направя тая работа!“ И ми разправя той: „Но отивам и виждам, че глупава е тая работа. Да ги избия три села – трябват ми три месеца. Не вземам ротата си, но вземам 12 души и им казвам за какво отиваме. Но казвам им: Не става тая работа! Отивам да видя причините, запознавам се с хората, които искахме да ги избием, и те се съгласиха, и доброволно уредихме въпроса. Тия хора отстъпиха от своето. Казах си: Как ще се убият тия хора!“ На този човек предната част на мозъка е така развита, центърът на милосърдието е така развит, че този човек не може да престъпи Божествения закон. Ако нямаше развит този орган на главата си, да схваща от Невидимия свят, той щеше да изпълни заповедта. Всяка една заповед, която се дава, трябва разумно да се изпълни. И той казва: „Считаха ме за непоправим. Казваха ми: Вие сте непоправим. Казвах им: Господин генерал, аз не пия, не лъжа, не крада!“ Онзи му казва: „Не изпълняваш заповедите както трябва!“ –„Че как ще изпълня. Ще компрометира това работите! Трябва да се мисли! Има някои неща, които не са справедливи. Не само държавата, е която може да ни наложи един закон. Но има закон на Бога, на който трябва да се подчиним.“ – „Непоправим сте! Обичате да философствувате“. Той като ми разправи, рекох му: Много добре сте направили. Каза ми той: „И сега не ме харесват“. И той дойде тук, иска да се запознае с нас. Казвам му: Той като дойде тук, със своя ум, от свето гледище ще види, че и тук не мислите някои както трябва.

У българина има една черта, той казва: „Аз като стана министър ще избеся всички!“ Беси българинът. Някой казва: „Да се изпъдят тия хора! Да се освободим от тях!“ Как ще ги изпъдиш? Де ти са стражарите? Най-първо постарай се да заповядаш на мухите да не влизат в къщи.

Не, ще учите закона на Любовта! Бог хиляди години ни изучава и ни показва Любовта си и при всичките наши прегрешения ни обича! Той казва: „Не го прави това, защото не е за твое добро. Ти ще страдаш!“ Трябва да знаете, че страданията произтичат от нашето непослушание. Всички страдания са дошли от непослушанието. И в който ден извършиш непослушание, ще дойдат страданията. Всички да бъдете умни, да се вслушвате и после, никой да не злоупотребява. Не трябва да ви говоря много. Не е хубаво да ви се говори много. Като дойде някой в дома ми, ще му кажа: „Не искам да преядеш, но не искам и гладен да останеш. Ще ядеш и като си отидеш, да не кажеш, че си преял. Да излезеш от моята трапеза с най-хубавите впечатления. Да остане при ставане от масата за 20 хапки място.

Сега, каква е целта в една школа? Някой си ми разправи, че като ходил в едно събрание да се моли, като се молил с другите, виждал какво правят всички там при молитвата. Че това не е молитва. Ти като влезеш в един дом да се молиш, ще бъдеш сляп за всичките погрешки на хората. И като речеш да се молиш, никакви погрешки на хората да не виждаш. Бог знае тия погрешки по-добре, понеже Бог живее в тях. Ако ще искам да разправям на хората, ще разправям за себе си. И те да разправят за себе си. При мене често идват да се оплакват един от друг. Отдалеч, с политика почват. И казват: „Какво трябва да направим? Учителю, ти можеш!“ – Не мога! Не мога да престъпя закона на Любовта! Има неща, които не мога. И да искам, не мога да го направя. Той казва: „Кажи му така строгичко“. Ти мислиш ли, че ако му кажа малко строго, той ще разбере нещо? Няма да разбере? Не мислете, че със строгост може да се поправите. Аз съм правил опити, не помага. Има нещо, което помага. Обичай хората като себе си! Нищо повече! Този е законът: Влизай в неговото положение, обичай го като себе си и познавай го както себе си познаваш. Вие сега губите вашия мир. Бог като влезе в света, Той гледа другояче на

всички свои деца. Вие не сте родили тия деца. Като родиш едно дете, не го биеш. То е твое. Бог, Който живее във вас, вие Го познавате. За вас вие искате най-хубавото. Дръж това хубавото в ума си и за другите. Сега аз не намирам мъчнотии в това. Не че вие не искате да слушате, но понякой път вие грешите в следното: Вие мислите, че човек може да има две мерки за живота. Той трябва да има една мярка. Всички трябва да се пазите от следното: Човек към някои хора е повече разположен, едни хора го разполагат повече, а пък други – по-малко. Един богат човек, който има повече пари, то разполага повече (от) тебе, който имаш нужда от пари. А пък един беден човек, който няма нито пет пари, не те разполага. Един учен човек, един добър човек, милосърд, кротък, въздържател те разполагат, а пък ония, сприхавите хора не те разполагат? Какво трябва да правите сега при сприхавите хора? При бедните хора какво трябва да правите? Да кажем, дойде един ден, ще ви пратят на земята и ще ви дадат двама упорити хора – да ги поправите. Как ще ги поправите? Това ще бъде един изпит. Трябва да се явите на изпит. Господ ще ви даде един син и една дъщеря упорити, че ще се чудиш какво да правиш. В България един българин има едно дете. Той е от братството. Държи всичко под ключ: то краде, взема, води се с най-лоши другари. Иска да се наложи на баща си, иска да прави каквото иска. Няма морал. Пита ме той: „Какво да правя?“ Какво ще правите сега, кажете ми? Причината знаете ли откъде произтича? Понеже с една от старите – бабата или майката на бащата, или майката – те не са постъпили добре и тя е умряла, заминала е за другия свят, и тя е влязла в сина, и по този начин си отмъщава. Това, което те са правили на старата жена, сега тя го прави на тях. Какво ще правите?

Преди години дойде при мене един свещеник. Той добил едно състояние на вечен страх. Като влезе в църквата го е страх, в къщи го е страх. В къщи не може да влезе. Страх го е. Трябва да има при него двама души свещеници, когато ходи в църква. Той казва: „Намислил съм да си давам оставката. Ходил съм при лекари. Казват ми, че нямам никаква болест. Но болен съм. И като река да се моля ме е страх. Навсякъде ме е страх!“ Казах му: Няма да ме лъжеш. Ще ми кажеш истината. Като поп, няма да ме

лъжеш. Ти имаш ли някой свой ближен, с когото не си живял добре? Много ти е бил ближен. Обидил си го. Направил си му пакост и в това състояние е заминал. Към него не си бил справедлив. Няма да ме лъжеш. Ако ми кажеш истината ще ти помогна. Инак ще си носиш страха. – „Майка ми живееше при мене. Бих я! И тя умря“. – Сега ще почнеш да се молиш за майка си, ще се примириш с нея. В това състояние ще те напусне. Майка ти е влязла в другия свят и има голяма омраза към тебе. И ако караш така, тя ще те разпопи. Та не мислете така, както мислите! Не трябва да правиш никакво зло, понеже това зло по обратен път ще се върне. И ако някои деца – дъщери или синове – са немирни и ви измъчват, може би причината е някой стар дядо или стара баба, които имат нещо против.

Че кога ще се поправи света? Някой път вие не се спогаждате, нали! Не вие, но другите не се спогаждат. Те като дойдат, са немирници. Сега другото положение: Ние обичаме Бога. За да обичаме Бога, трябва да бъдем добри и да постъпваме справедливо. Невидимият свят иска да ни направи да бъдем носители на доброто, да знаем как да го посадим. Един градинар изучава почвата и семената, как се посаждат. Един пчелар изучава пчелите. Ние, които искаме да внесем новото Учение, мислим, че ще минем без Учение. Ти казваш: „Аз искам да бъда окултен ученик“. Как ще бъдеш окултен ученик, като не разбираш законите? Не че не разбирате! Много работи сте научили, но много работи има в света, които трябва да учите. Дойде някой, повиши се тона ти. Вие всички трябва да имате едно разположение, че който и да дойде при вас, все мек да става. А пък някой път вие мекия го направите остър. Че мислите ли тогаз? Някой човек влиза в някой дом. Мек е влязъл. И отгоре един час се е наострил. В дадения случай или сте нож, или точило. Вие сте влезли нож и той ви е наточил. Като ви наточи, режете. Какво можете да сторите с този нож? Врагове си правиш. Но влизаш при брата си, защо ти е тая сабля? Той няма какво да ви лъже. Отивам при един човек, който има да ми дава. Казвам му: Готов ли си да ми платиш онова, което ми дължиш? – „Заповядайте!“ И плаща! Свърши се!

В окултната наука се изисква да бъде човек най-първо господар на себе си. Да познава хората и да обича хората. Оттам

ще почнете вие, учениците. И ако не се познавате, вие учени не може да станете. И ако не се обичате, вие добри не може да бъдете. Доброто се развива от Любовта, а пък учеността се развива от познаването. И тогаз, някому като не му върви, той казва: „Аз ще напусна това Братство, Школата“. –В която и школа да влезеш, законите на природата са едни и същи. Не мислете, че има лесен път. И в света да влезете, пак ще учите. Тогаз вие ще минете по-дълъг период, по-дълго време. Във всички школи крайните резултати са едни и същи. Не мислете, че това познание можете да го добиете така лесно. Понякой път говоря за някой елемент, който ви е даден, да го превърнеш в злато. Докато дойдеш да превърнеш желязото или среброто в злато, изискват се познания!

Това, което ви говоря е трудна работа. Но работа, която можем да я постигнем. Някои хора идват и казват: „Защо вашите хора не могат да кажат в какво седи вашето Учение?“ –В какво седи то? Аз ще ви кажа в какво седи новото Учение: Ще се научиш хубаво да ядеш; хубаво да дишаш и хубаво да мислиш. Че то било лесна работа, казваш. Да се научиш да ядеш хубаво, то е цяло изкуство. И как ще ядем хубаво? Ако аз туря под петите ти нещо с висока температура, ако натопля под краката ти на 70-80 градуса топлина, ще можеш ли да ядеш хубаво? И ако туря електрическа жица под твоя стол и като седнеш и пусна тока, когато ядеш, как ще ядеш? Не ще можеш да седиш на стола. Какво ще правиш тогаз? Аз гледам: Някой път доста майсторска инсталация електрическа има под столовете. Един брат ми каза: „Да направим един сюрприз на учениците.“ Един американец преди 30–40 години направил веднъж следното: В Америка има някой път 5–6 хиляди слушатели в събранието. В една публика от 2–3000 души, стотина най-малко ще спят. Дошло му наум, всичките столове да ги съедини с електричество и да има копчета. И като заспи някой, бутне копчето! Искал да ги държи така в будно състояние, да не спят. Та и тук трябва сега малко електричество.

Сега практическата страна: Не обръщайте внимание на ония изопачените неща. Защото у мнозина от вас се проявява един атавизъм. Не е нещо свойствено. Имате добри работи, но много пъти вие в новите работи изнасяте и битпазарски работи.

Нещо старо, отпреди 5–10 поколения, турите го при новите дрехи. Атавизъм е това. Някой път искате да се покажете с вашите атавистически черти. Най-първо познаване и обич към хората. И после, всички трябва да бъдете справедливи. Ако ти би бил на негово място, как би желал другите да постъпят с тебе? Всички вие сте свързани. Постоянно вас ви разглеждат от невидимия свят, напредналите същества от горната школа и виждат къде са вашите слабости. Имат един екран и искат да знаят какво мислите вие. На този екран е представено какво мислите вие. И това представлява интерес за тях. Филм, интересен за разглеждане. Те печелят, но ние не печелим с нашия филм. Ако ти играеш ролята на един крадец в някоя драма, какво ще спечелиш, кажете ми. Ще ти платят. Но аз като актьор не бих желал да играя тая роля. Трябва да турят там онзи, който има тази склонност. За философ, пак същото. Актьорите трябва да се избират по склонността. Някой няма склонност да краде, а пък го турят там. Ще турят някого, който има тая склонност, а пък някой път като турят друг, той само се измъчва. Ще турят някой, който не е умирал, да умира! А пък той ще се мъчи да умира. Да турят някого, който е разположен, който иска да се самоубива. Ще му кажете: „Я покажи на сцената как ще умреш, да видим как се умира, 2-3-4-5 пъти го представи и после ако го намираш за разумно, можеш да го изпълниш. От закона на самоубийството можеш да го излекуваш лесно. Един искал да се самоубие. Казва му един приятел: „Понеже искаш да се самоубиеш, хайде и аз ще дойда“. И той му турил на коляното една халка отзад с връв, без да знае онзи. Казва му: „Хайде, хвърли се!“ Онзи се сбогува и се хвърля. И като падал надолу, увиснал във въздуха, останал във въздуха. И той се учудвал как останал във въздуха. Пита го онзи отгоре: „Стигна ли на дъното?“ –„Увиснах във въздуха!“ Някой път това се случва в нас. Ние мислим, че като направим някоя постъпка, ще постигнем някой резултат и после увиснем на въздуха и виждаме, че нищо не сме постигнали. Да не ви идва идеята за самоубийство или не се отегчавайте в живота, понеже вие не разбирате. На вас ви са дадени най-хубавите условия. По-хубави условия на вас никой не може да ви даде сега! Даже най-лошите условия, те са най-хубавите условия. Те са за вашето

възпитание. Най-лошите условия, те са добри. Да кажем, че нямате къща. Тая къща ще дойде. Пари нямате. Тия пари ще дойдат. Знание нямате. Знанието ще дойде. Другар нямате. Другарят ще дойде. Книги нямате. Книгите ще дойдат. Всичко това, което нямате, ще дойде. Вие чакайте! Не бързайте! Това, което искате, ще дойде както слънцето изгрява. Аз няма да се тревожа, кога слънцето ще изгрее. Чакай! То ще изгрее! Небето ще бъде ясно и ще се ползуваме от светлината. Имайте тая вяра! Казваш: „Аз вече си изгубих вярата!“ Защо си изгубил вярата си? Изгубването на вярата е една слабост. Това е един атавизъм на вашето минало. Не губете вярата си! Бог е неизменен! Бог не може да се измени! Казват, че е строг, но какъвто и да е строг, милостив е. На израилския народ казва: „Вечно ще ви отхвърля отпред лицето Си“. И не се минават 20–30 години и казва: „ИзраилЮ, обърни се към мене!“ Благоутробен е Господ, милостив е! Прощава. Казва се: „Не благоволява Господ в смъртта на грешника“. Той не благоволява на вашето невежество, на вашето страдание, на всичко това, което иде Той не благоволява, но трябва да Го разбирате. Трябва да имаш широко сърце. Като страдаш, благодари на Бога! За добро е! Не си ти първият, който страдаш в света. Че ти не си първият болен в света. Хиляди болни има в света. Не си първият сиромах в света. Че всяка болест ще ти даде едно хубаво условие да влезеш във връзка с някой човек, да се запознаеш. При тебе ще дойде един лекар, с когото отдавна не сте се виждали, ще те излекува и ще се запознаеш с него.

Сега могат да кажат: „Много говори“. Нека за втори път остане /6 ч. 20 м./ 20 минути съм говорил повече. Ще ни глобят. Повече светлина съм изгорил. За един час е предвидено.

Две неща помнете: Познавайте хората и обичайте хората! Познавайте Бога и обичайте Бога! Познавайте себе си и обичайте себе си!

Обичайте се! И при най-лошите условия защо да не се спогаждате? И сега кажете ми: Какъв опит искате да направим? Някой път вие искате да направим опит. Какъв опит да направим, от който всички да бъдете доволни? Много мъчно е да се каже какъв опит. Във всяка една школа трябва да се създаде една среда – проводници, една среда, която да бъде добър проводник.

В това отношение трябва много да се тонират човешките мозъци. Всичката мъчнотия е в човешките мозъци. Възприятията на всички хора не са еднакви. Всички имаме добри желания, но нямаме еднакви възприятия. Да кажем, че можеш да отидеш при един болен човек. Той със съвсем друго се занимава. Ако той е здрав, ще бъде разположен. Ако е болен, няма да ви услужи. Не са му правилни възприятията.

И после, има една слаба страна, че ние мислим, че ние разбираме живота. Аз проверявам някой път какво зная. Някой казва: „Има неща, които ние не знаем.“ Човек не знае какво ще излезе от него, как ще завърши живота си. Той не знае. И да се радваме, че има неща, които той не знае. Има неща, има знание, което е достояние само на Бога. Казва се там: „За свършека на света ангелите не знаят. Само Бог го знае“. Има неща, които ангелите не ги знаят. Не мислете, че всичко, което съществува в света, ние можем да го знаем. И мнозина от вас казвате, че сте ясновидци например. А пък иде един човек и не го познавате. Преди 4–5 години дойде при мен един свещеник, облечен в расо, с калимавка. Седи. Аз го гледам. Православен свещеник. Той каза, че е недоволен от православната църква, че му е дотегнало и иска да напусне и му трябва едно бяло джубе. И казва ми, не мога ли да му дам пари за едно бяло джубе. Казах му: Как един свещеник не може да спечели пари за едно бяло джубе? Казах му още: Ти недей напуска православната църква. Ти ще бъдеш там много полезен. Той казва: „Ще ми помогнеш да се освободя от това“. След 5–6 месеца пак дойде. Питам го: „Откъде идеш?“ – „От град Пловдив, свещеник на еди коя си улица, на еди-кой си номер.“ Записах всичко. Пак иска бялото джубе. Писах в Пловдив. Няма никакъв свещеник на този номер. Той е детектив, който се е облякъл в попски дрехи да види какво аз мисля за православното духовенство. И при вас често идват подобни. Много глупци има между вас. „Аз съм от вашите“, казва някой като дойде. А той е детектив, той ви опитва. И вие се отворите като някой охлЮв. Казваш: „Този е брат“. Никакъв брат не е той. Един вестникар е, който иска да спечели малко пари и като си излезе, подиграва се. Погледни го, виж го дали е брат или какъв е? Де ви е тогаз ясновидството, като не познавате хората? Ще му кажеш: „Мога

да ви бъда на вашите услуги. Колко ви плащат?“ –„200–300 лева!“ –„Аз ще ти дам 400, остави се от тая работа!“ Не се лъжете! На този човек му кажете, не какво разбирате, а му кажете така, аз ще му кажа така: „Не трябва да се лъжем!“ Той иде да ме лъже. Казва: „Вашето Учение е добро, вие сте идеални. За вас хубаво говорят. Вие сте отличен“. Казвам: Много хубаво говорят, но и много лошо говорят, та не знам кое е по-верното.

Та казвам: Вие се влияете какво говорят заради вас. По-добре е да говорят зле понякой път заради вас. А пък някой път е хубаво и добре да се говори. Щом зле говорят, дяволът е дошъл. Щом добре говорят, Господ е дошъл. Дяволът какво ще каже? Той и да иска да каже нещо добро, не може да го каже. Вие говорили ли сте с дявола някой път? Много пъти сте говорили! Той е като светия. Като говори човек с дявола, трябва човек да напусне мястото, дето е живял. Ти като имаш разговор с дявола в една къща, ти тази къща трябва да я напуснеш. В тая къще не можеш да живееш. Някой път ти чувствуваш едно тъжно, мрачно нещо. Не го допущай! Това са влияния, хипноза. Има общества, които работят по закона на внушението, на хипнотизма. Не мислете, че сте свободни. Всякога има прицелна точка. Не мислете, че е лесна работа това. Сега не искам да ви занимавам с това. Военните имат позиции, окопават се, знаят, че имат неприятел и не го подценяват. И вие не подценявайте злото. Те са същества разумни. В света хората са много умни. Мен са ме лъгали много пъти. Аз зная, че той ме лъже и пак вярвам, че няма да ме лъже. Имам вяра. Аз зная, че ще ме излъже и вярвам пак, че няма да ме излъже. Все ще ме излъже и после ще се извинява. То е друг въпрос. Много пъти ще бъдете лъгани. Това не зависи от вас. Зависи от другите. Има цели формули в геометрията, които показват на какво се дължи това. Има известни хора, които са построени на една почва тъй неустойчива, и той не може да каже истината. Аз съм ви привеждал онзи пример: Един среща един свой приятел, който никога не можел да каже истината, все полъгвал. И му казал: „Я ми кажи една лъжа!“ Мисли, че го изучил. Онзи му казва: „Остави се, беля ми дойде до главата. Аз отдавна напуснах лъжата. Баща ми умря. Нямам нито пет пари!“ – „Колко

ти трябват?“ – „800 лева!“ – „Тая е последната лъжа, която ти казах“.

Като ученици трябва да имате едно нещо: Да имате уважение и почитание един към други. Защото като уважаваш другите хора, уважаваш себе си. Като обичаш другите хора, обичаш себе си. Като познаваш другите хора, познаваш себе си. Всички вие съставлявате един организъм и тяло, в което Божественият Дух функционира. Вие не можете да се избавите от това влияние.

Та казвам: Колкото и да е лош един човек, той може да е от дебелото черво долу. Че е от дебелото черво долу, виновен ли е той. Че е от тънките черва, виновен ли е той? Той е долу, като че ли кал гази. Един казва: „Аз съм лош и не мога да си помогна“. Казвам му: Един ден ще се измени твоето положение. Някои хора са добри. Той е благороден, той живее в носа, в очите, езика, устата, в мозъка – на благородно място. А пък някой е съвсем загазил, много низка служба има сега. Та трябва да влезем в положението на другите. За да имаме една отлична философия. Това е, всъщност, да гледаме на нещата както Бог гледа. Така ще се образува един възглед. И ако така не се обичаме, ние не можем да прогресираме. Не насилствено да става, но винаги ще отправиш умът си към Бога и ще кажеш: „Господи, научи ме да обичам хората така, както ти ги обичаш; научи ме да познавам хората така, както ти ги познаваш; и да постъпвам така, както Ти постъпваш“. Учене ни трябва на всички. – Аз толкоз работи съм казвал. Ако ви попитам в 1929 година на днешния ден каква лекция съм държал, кой би могъл да отговори? Миналата година на този ден каква лекция държах? Преди три среди какво се е говорило? Аз ви оправдавам, понеже вие се занимавате с неща много по-важни, отколкото тия философии. Онези неща са се наместили, а пък това е второстепенно.

Имате ли някоя тема зададена? После и в темите вие много учени сте станали, не пишете много, а лаконически. Какво нещо е яденето, лаконически казано? Какво нещо е да обичаме Бога – лаконически казано. Това са философски изречения. Но знаете ли, че вие нямате нищо ваше. Това са все чужди работи. „Да бъдем добри“. Това не е ваша мисъл. „Да бъдем честни“, това не е

ваша мисъл. „Да бъдем учени хора“ това не е ваша мисъл. Кажете ми една мисъл, която е ваша. „Трябва да се обхождаш добре с другите“ – Това не е ваша мисъл. Кажете ми сега една ваша мисъл.

Единствената ваша мисъл според мен е: „ДА УЧИМ! ЖЕЛАНИЕТО ДА УЧИМ!“. А пък другото е чуждо. И дрехите са чужди. И обущата са чужди. Не съм ги правил аз. Дрехите ми, шапката ми и прочее не съм ги правил аз. Тия дрехи ги е шила една сестра много майсторски. И яденето не е мое. Кое е мое сега? Единственото мое нещо е: Да уча! Да познавам хората и да обичам хората – това е мое. Като обичам – това е мое. И като познавам хората – и това е мое. Те са наши работи. И ако нямате това, всичко друго е чуждо. Всичко друго е чуждо и ще ви се вземе. И само това ще ви остане: Знанието, което имате; Любовта която имате – само това ще остане във вас. Ще ви остане само познанието и обичането на хората. Та сега, спрете се и не се занимавайте с чуждите работи.

Тайна молитва.

6 ч. 50 м.

Гимнастически упражнения.

XVI година.
12 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 17 февруари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
Ясно звездно небе. Времето тихо и меко.
София - Изгрев.

НЕ ОГРАНИЧАВАЙ БОЖЕСТВЕНОТО

Отче наш.
„Духът Божий.“

Има един процес в природата, постоянно се извършва той. У ония, които вярват и у ония, които не вярват, процесът действува еднакво. Няма една теория, която да обяснява противоречията, които се явяват в самия човек. Значи Духът щом слезе и се облече в материята, отслабва му силата. Едно дете като се роди е слабо. Да допуснем сега, че това дете е един Дух, който е бил мощен. Но щом се облече в материята, духът става слаб. Не че духът става слаб, но ония средства, с които си служи, с които разполага, са слаби. Казано е в Писанието: „Духът е мощен, но плътта е немощна“. Това, с което се облича духът е немощно. Трябва дълго време да работи човек, за да уякчи нещо в себе си.

Казвате: „Кажи ми Истината“. Истината не може да се казва никому! Истината е свободата. Щом влезеш в нея, ти си свободен. От всичко си свободен. Това е Истината. Когато хората говорят за някаква си истина, това е един факт – нещо, което е станало. Две тълкувания могат да се дадат. Кое е Истина в света и кое е факт. Че слънцето грее, това е един факт. Някои ще кажат, че това е Истина. В Истината няма никакви промени, т.е. не могат нещата да се променят. Например, днес е светло и утре да стане тъмно; това не е Истина. Ти си свободен, но изгубваш своята свобода. Свободен си - това е резултат на Истината. Ограничаваш се – значи изгубил си Истината. Тогаз кои са причините за изгубването на ония условия, които Истината ти дава? Да кажем, че си млад и след време остаряваш. Кое е онова, което те състарява? В детинство мислиш едно, а пък като остарееш, мислиш друго. Ние мислим сега за вашите убеждения. Това, в което вярвате е право. Вярвате в Бога, но имате смърт. Вие

казвате: „Като се моля на Бога, Бог ме слуша“. Има нещо неопределено, един смут. Даже в ума на светията пак има нещо неопределено. Той вярва, че ще го послуша Бог, но това не зависи от него. От какво зависи тогаз да го послуша Бог? Ония, които вярват в Бога, напълно вярват, имат пълна вяра, благоугодни са. Човек, който вярва в Бога, трябва да има благост. Ти не трябва да се съмняваш в Него. Понеже щом се съмняваш в Него, тогаз Той е едно същество, което се изменя. А пък и най-напредналите същества вярват за Бога, че Бог е неизменяем. Около Него всичко се изменя, а пък той остава неизменяем.

Той е една величина, на която винаги можеш да разчиташ. Той не може да мисли днес едно, и утре друго, трето, четвърто и т.н. както хората. Вие казвате някой път, че Бог ви е забравил. Можем да извадим едно заключение, ако слънцето не грее. Някой път слънцето не грее, образува се една облачна преграда и тогаз ние не се ползуваме от лъчите на слънцето. Кое е причината за това явление? Облаците! Та има едно разсъждение, което сега трябва да го добивате. Ония евреи, които Мойсей ги учи да вярват в Бога, той им даде една представа. Тия хора, които бяха изведени от Египет, от робство, трябваше да ги учи отново как трябва да вярват в Бога. Египтяните имаха две вярвания: напредналите египтяни бяха еднобожници, а пък народът бяха многобожници. И днес е почти същото. И днес едни са еднобожници, а пък други са многобожници. Вие вярвате в едни светии. Едновремешните богове са като сегашните светии. Сега има свети Никола и други светии. Тогава ние имаме едно противоречие: В светията ли да вярваме или в Бога да вярваме. Не знаем кои са отношенията между Бога и светиите и между светиите и нас.

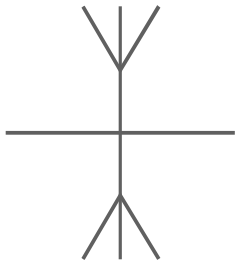

Фиг. 1

Сега в природата имаме един закон (Фиг. 1): Растителното царство е разделено: половината от растението има стремеж да се държи за гъстата материя, долу, за почвата. Това наричаме корени. Всеки един корен се отнася към почвата, както един клон се отнася към въздуха. Ние казваме, че земният живот е подобен

на духовния. В някои неща е подобен, в някои не е подобен. В природата има един закон, че плодовете изобщо стават отгоре, а понякой път се образуват отдолу. У някои дървета плодовете са горе, в духовния свят, а пък в някои растения плодовете са долу. Корените се отличават от клонищата по какво? Горната среда е по-благоприятна, по-голяма свобода има за клонищата да се развиват. И плодовете, които зреят горе се различават от тия плодове, които зреят долу в земята.

Да допуснем, че един човек е светски: ще го наречем материалист. И той може да даде плода на някоя добродетел. И един духовен човек – да го уподобим на една ябълка – и той може да даде един плод. Тия два вида плод се различават. Следователно, плодовете нямат тъй хубави условия да узреят в земята, както могат да узреят горе във въздуха. Сега можем да извадим заключение, че като живеете на земята и тук можете да дадете плодове. Но прогресът в гъстата материя не е такъв, както прогресът в рядката материя. Аз под „рядка материя“ разбирам по-голяма разумност. Светът там е организиран. И гъстата материя е образувана отпосле. Сега това е един въпрос, който и учените хора не го знаят как е. Ние твърдим, че земята е била тъй създадена. Но ние нямаме ясна представа, че сме били при този процес, когато светът се е създавал. Писал е Мойсей: „В Начало Бог създаде Небето и земята и земята беше неустроена. И Духът Божий се носеше по повърхността“. Това е много материалистично схващане. Това е за деца. Трябва да се представи геометрически. Корените се отнасят към твърдата почва, както клоните се отнасят към въздуха.

КО. : Т.П. = КЛ. : В.

И въздухът представлява една почва, която благоприятствува. Въздухът представлява една почва, един проводник за светлината, за оная сила, която иде от слънцето. И от тая среда зависи вече какви промени ще имат растенията, какви могат да станат плодовете. Сега как ще приложите това. Какво приложение ще дадете? Вие казвате, че ще вярвате. В кого и как ще вярвате? Хубавите мисли на хората съставляват едно условие заради нас. Мислите и желанията на хората в известно отношение съставляват една почва, в която ние можем да растем по-добре.

Например, майката се държи за детето, детето се държи за мислите и желанията на майка си. Но същевременно то се държи и за нейното тяло. И след като е излязло от майка си, то със своите ръце я прегръща. То не може да види нейните мисли и желания. Понякога гледа нейните очи, нейното лице и на нейната обхода и понякой път като някой философ, мисли какви са вътрешните предразположения на майка му. По нейната усмивка, по нейната обхода то гадае онова, което ще изисква от майка си. Най-първо ще погледне на лицето й. Това е даже и у животните. Едно животно като погледне лицето ти, ще иска нещо. Например, иска хляб. Често съм наблюдавал котката. Тя има понятие за хляба. Има един начин, когато котката иска хляб. И ако й се даде нещо хубаво – кашкавал и пр., то тя си има едно понятие затова. Тя не може да го изрази. Те си имат една обща дума: „Сладко!“ Но тия качества, с които кръщаваме сладките работи, котката ги няма. Като дете, тя иска сладко. Има различие в гласа й, ще го каже мекичко. Сега в Божествените работи защо трябва да намесим и животните /като ви говоря за тях в тая лекция/. Че навсякъде са били намесени животните. Като четем Иезекиил, ще видим, че ония четири животни имаха четири образа: едни приличали на орли, други на лъвове, трети на волове и най-после, един от тия същества имал образа на човек. Ние сега от нашето морално гледище мислим, че животните седят на едно по-ниско стъпало. Техните мисли, техните желания донякъде съставляват една среда заради нас. Даже растенията и те съставляват такава среда, и те отделят нещо от себе си. Като израстне една ябълка, тя веднага ще създаде в тебе нещо ново. И когато овцата погледне на тревата, тая трева дава подтик на нея.

Бог се разкрива постепенно в нашето съзнание. И всички хора служат като едно условие, при което Бог да се прояви. Ако иска Бог да прояви Своята милост към тебе – да кажем, че ти си се разболял от един неестествен живот, не си спазвал законите и поради (това) станало някакво нарушение в тебе – ще дойде тогаз някой умен, добър човек лекар и ще те излекува. Няма да дойде най-първо някой ангел от небето. Ангелите идат в много редки случаи. Те са същества толкова напреднали, че имат ред помощници и вместо той да дойде, ще прати някои от своите

помощници на земята. И напредналите хора са ученици на ангелите. Ние ги вземаме ангелите не само в този смисъл като служители, но като същества, които имат една висока култура. Ангелите си имат семейства като хората, имат си своите деца. И училища имат за тях. Но у тях много от нашите порядки ги няма. Между тях мъжете и жените никога не се карат. От такова нещо нито помен няма. Между тях един мъж да се скара на своята жена, той ще изхвръкне, няма да го има там. И жената, ако се скара, и тя ще изхвръкне. Тук на земята вие се жените и се разженвате, стават цели спорове. Там ги няма тия работи – никак не съществуват. После, тяхните къщи не са като вашите къщи. Една къща 4 на 7 метра е такава, че ви дотяга да гледате жена си. Дето погледнеш, все жена ти! Като някой облак пред тебе насреща ти и ти казва: „Мен ще гледаш!“ Ако трябваше Бог да направи така, то трябваше да създаде само една жена и само един мъж, да се гледат и да няма други. Не щеше да създаде другите жени! А пък сега има милиони мъже и милиони жени. Да кажем, че една жена иска да привлече вниманието на един мъж. Имайте едно по-друго разсъждение, мислете по друг начин! Ти да имаш почитанието и уважението на хората, трябва да имаш един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична душа, един отличен Дух и едно отлично тяло. По човешки говоря. Че ти, ако имаш един хилав ум, едно хилаво лице, едно хилаво тяло, една хилава душа, тогаз? Тук душата я вземам в друг смисъл. Евреите имат думата „нефеш“ – не оная висшата душа. Някой път думата „душа“ има две значения. Не оная душа, която е излязла от Бога, но оная, която се е вплела в материалния живот. Ти искаш да имаш уважението, Любовта на Бога! Че как ще имаш Любовта на Бога? Ти нищо не си извършил за Него и от сутрин до вечер мислиш само за себе си. И като се помолиш, искаш Бог веднага да ти направи, каквото искаш. Такова понятие всички хора имат. Ти казваш: „Аз се моля на Господа“. Какво си направил за Него? Ти оставил ли си го вътре в себе си, имаш ли едно свещено място, един храм вътре в себе си, който да си установил заради Него и в който да Му служиш? Още никакъв храм не си построил. Ти си един пътник. Ти казваш: „Съществува една сила в света, която го е направила“. И понякой път нас ни срам да кажем, че вярваме в

Бога. Да не кажат: „Ти ученият човек как е възможно да вярваш в Бога, в такива глупави работи“. –„Човек трябва да оглупее, за да вярва“, казва някой. Ние казваме: „Човек трябва да вярва“. Че ти като вярваш в слънцето глупав ли си? Нали може да вярваш, че едно говедо живее. В български език думата „говедо“ има много лошо значение, а пък всъщност друго е значението на слоговете. Ако кажеш „го“, това на английски значи „иди“. А думата „веди“ значи да знаеш, да разбираш нещата. Говедото като ходи навсякъде, учи се то, разбира. Но това е съвсем произволно тълкуване. То не е произволно, то се обосновава на един закон, но във вашия ум вие не може да използувате това. Като кажем „говедо“, това говедо не може да те ползува. Като кажеш „говедо“ чувствуваш в симпатичната нервна система една дисхармония и като те кръстят „говедо“, като ти кажат: „Ти си едно говедо“, ти пак чувствуваш дисхармония. Във Варненско има един анекдот за един човек от Чатмата. Тая местност може да са я прекръстили сега. Той казал на съдията: „Господин съдия, ние сме хора говеда, ние не знаем. И вие сте наши братя“. Какво ще каже съдията сега? Онзи казва: „Ние сме хора говеда, невежи и вие сте наши братя“. Има една градация вътре в природата, има степени. Има известни хора, известни общества, на които съзнанието е силно развито. Те имат един отличен ум. Те съставляват една област. Ти като влезеш между тия хора, чувствуваш една свобода. Ти, ако идеш при тях, няма да има стражари там, но тези хора виждат това, което ти направиш. Преди да го направиш, те го знаят, те го виждат още като се заражда в тебе. А пък отиваш в един друг свят, дето подир тебе тръгват няколко детективи. Като отиваш в Англия, Германия, Франция подир чужденеца вървят няколко души. Ти може да си честен, но като спреш, те наблюдават, следят подир тебе. Ще знаят всичко за тебе. Нямат доверие в тебе. Във време на Балканската война идва един шпионин у нас. Той имал един кух зъб и в него едно писъмце. Минава тук в България. Стражарите не го знаят, но и детективите не го познават. Един германец идва и казва: „Минавал ли е един оттук. Той е шпионин“. Хващат го, той бръква с една кукичка и от зъба му изважда писмото. Отде се е научил, че именно в зъба е писмото. Някой път вие скривате някое писмо във вас. Но тези напредналите същества

дойдат и с кукичката извадят писмото. И това, което нас ни безпокои, то е че ние като отиваме при Бога много работи крием. Ние сме скрили работите и постоянно се оправдаваме. Няма какво да се оправдаваме. Човек трябва, в дадения случай трябва да има ясна представа. Той трябва да знае, че съществува такъв закон: Кривото си е всякога криво и правото си е всякога право. Това го дръжте. Една крива постъпка както и да я извъртаме, си е всякога крива. Кривото остава криво. Че може да бъде простено, но пак кривото е криво. Ако съм прав, няма какво да се оправдавам, ако съм крив, аз си оставам крив. Правото си остава право: значи има на какво да разчиташ. Някой казва: „Аз съм онеправдан“. Праведният човек никой не може да го онеправдае. То е привидно. Но твоята правда никой не може да я вземе. И твоята кривда никой не може да я вземе. Кривото остава в тебе и правото остава в тебе. И твоето право е твое и твоето криво е твое. Ние мислим, че нашата правда може да я вземат. Не. –Ти вярваш в Бога и твоята вяра не може никой да я вземе. Но ако не знаеш как да вярваш, може да осакатиш своята вяра. На едно дърво можем да спрем процеса. Като искаме да усилим корените, ние отрязваме горните клони. И тогаз корените отиват по-дълбоко. И след това като се впуснат корените надолу, ще дадат горните клонища. Виждаме тук шопите са изсекли някои дървета. Тъкмо излязат някои клонища и те ги отрежат. Има някои стогодишни дървета стоят като чутури, оттук, оттам само няколко клончета.

Та вашето верую трябва да бъде следното: Вашата любов не може никой да отнеме. Вярата ви никой не може да отнеме. Надеждата ви не може никой да отнеме. Условията, които имате никой не може да отнеме. Могат да ви разколебаят. Но всеки един си има своето място и от това място не може никой да ви премести. Писанието казва: „Написах ви на дланта си“. Преди християнството още са имали хората това разбиране. Господ казва: На дланта си ви написах. – Но кои? – Ония, които развиват своя ум. Аз трябва да живея добре по единствената причина, за да може да се прояви Бог в мене. Бог е една среда за мене, която ме обгражда отвън и отвътре. Извън Бога аз не зная светът какъв е. И вътрешният свят мога да зная дотолкоз, доколкото познавам Бога. Понеже знанието и Мъдростта в света идат от Него. Защото

ако Бог не мисли, аз не мога да мисля. Аз мисля, понеже Бог в мене мисли. Тогаз да ви приведа на вас една аналогия. Ти казваш: „Аз, ти, той“. Кое е по-старо? „Аз“ ли е по-старо, „ти“ ли е по-старо или „той“ е по-старо? Кой е най-старият от тях? Как се проявиха те по закона на еволюцията. Всички казвате: Аз, аз, аз. А за другите казвате: ти, той. Кое е най-старото от тия три местоимения? „Той“ е бащата, „ти“ майката, а пък „аз“ е роденото дете. „Аз“ е най-малкото, което сега се родило. Щом кажеш „аз“, значи ти си малкото дете по отношение на „ти“ и „той“, ти казваш за себе си „аз“. „Той“ е онзи далечният от нас, „ти“ е по-близо до нас, а пък „аз“ – аз чувствувам вече себе си. Та азът понеже е най-младият, той трябва да се учи. Той трябва да расте, то е едно дете, което трябва да се развива. Ние правим една погрешка. Ти казваш: „Ти Господи, Който си бил преди вековете“. А пък Господ казва за себе си: „Аз бях!“ Някой от вас може ли да каже: Аз бях преди вековете. Господ казва: „Аз създадох света“. Можете ли вие да кажете това? Да кажем, че ще приемем това. Тогаз ще кажа: В този създаден свят намирам една погрешка. Понеже ти си създал света, поправи я. Ти си една женена жена, имаш един мъж и този мъж те бие по три пъти на ден. И ти казваш: „Аз създадох света“. Как е възможно една жена да създаде света и мъжът да я бие. Или един мъж на жена си казва: „Аз създадох света, аз съм твоя Господ.“ Дойде жената, удари му една плесница, после втора, оттук – оттам и той почне да се плаши. Той казва, че създал света, а пък го страх от своето дело. Има ли тук някаква философия. Всичките ние страдаме от нашето верую. Хората са създавали едно време идоли и ще коленичи пред идола и ще каже: „О, Ваале, помогни ми!“ Та сега всичките ваши идоли, които имате снемете ги долу от трона. Поне пратете вашите идоли да проповядват. Направете както онзи, европейски цар, той имал 12 апостола направени от злато. Но останал един ден без пари и взел, че ги стопил и направил ги на пари. И после направил пак апостолите от мед. Попитали го: „Къде останаха апостолите?“ Понеже идвали да се покланят на тях. Той казал: „Пратих ги да проповядват“. – Вие сега имате известни възгледи, които от хиляди години не са се изменили. И сега са такива. А пък имате известни възгледи, които са променчиви. Има неща, които са променчиви.

Те са променчиви величини във вас. На тях не може да разчитаме. Ще разчитаме само на онова, което не се мени. Любовта каквато е била едно време между мъжа и жената не се изменила в нищо. В нищо не се изменила от хиляди години Любовта между мъжа и жената. Аз бих желал някой да каже в какво се изменила Любовта? - В нищо. И отношението, което имало между бащата и майката и децата не се изменило. И отношението на птиците и у млекопитающите пак не се изменило. И в човека има нещо, което не се изменило. Но има нещо, което се изменило. Формата се изменила. Много неща са се изменили. Та при сегашните условия вие се намирате в известни мъчнотии. Вие казвате: „Обичам една книга, ако я отварям често, чета от нея и се ползувам от нея. И казвам: Тази книга ми е обична. А пък има една книга, която едвам отварям на десет години веднъж. Тази книга е необична“. Ние обичаме едно плодно дърво. Защо го обичаме? Родило е плодове. Докато е този плод, ние ще обикаляме около дървото. Всеки, който мине, дигне си очите, гледа го и казва: „Колко е хубаво“. Щом се оберат плодовете и изпадат листата в умерените пояси, вече не поглеждаме дървото. И идната година като дойдат плодовете, пак можем да го обикаляме. Та казвам: Кое е онова, с което можем да привлечем хората, за което хората могат да ни обичат? Вие искате да привлечете хората без плод, с една обикновена мисъл? Необикновени мисли трябва да имате, или постоянни мисли. Пак ще ви наведа едно правило: Ако искате да завържете приятелство, постоянно приятелство, непременно трябва да имате една основна черта на вашия приятел, която никога да не се мени във вашия ум. Да знаете, че каквото и да стане, тази черта не може да се измени в него. И когато Христос постави своите ученици на изпит, Той каза: „Всички тази вечер ще се съблазните в мене“. Петър, който минаваше за най-вярващ и най-решителен казва: „Ако и всички да се откажат, аз обаче няма да се откажа“. Христос знаеше слабата страна на Петра. Апостол Петър не мислеше здраво. Христос му каза: „Аз се молих и заради тебе, да не оскудее твоята вяра.“ За какво се молил? Апостол Петър беше съвестен човек, държеше се много консервативно, за старото, но съзнание имаше в него. Беше малко страхлив. Като го хванаха, питаха го: „Да не си и ти от

Неговите ученици. Ти приличаш на галилеянин“. Той каза: „Не, този човек не го познавам“. Той забрави в страха си, че се обеща. Но Христос като го погледна, искаше да каже: „Петре, какво ти казах на тебе.“ Дойде му на ума на Петра това, което каза Христос: „Преди да пропее петелът три пъти ще се отречеш от Мене“. Дойдоха му наум и другите думи на Христа: „Аз се молих заради тебе, да не оскудее твоята вяра“. Тази молитва не е нищо друго освен, че Христос знаеше, че има нещо добро в неговата душа. И Писанието казва: „И като го погледна Исус, Петър излезе навън и плака горко. Разкая се“. И оттам насетне Петър си каза: „Аз не трябва да бъда вече страхлив. Ти, Петре, трябва да измениш своето естество. Не трябва да бъдеш така малодушен“. Ти ще кажеш, че апостол Петър имал много слаб характер. Като дойде едно малко изпитание, вие като апостол Петра започвате да се отричате. И ще кажете или че го познавате, или че не го познавате. Ако се отречеш от Бога, какво ще придобиеш. Някои идат при мене и ми казват: „Няма Господ в света“. Казвам му: Какво ми даваш ня мястото Му? Дойде някой и казва някому: „Твоята жена не струва“. Другият казва: „Дай ми по-добра вместо нея“. Че тази е лоша, но без нея още по-лошо. Ти живял ли си без жена? – Тази жена беше вътре в човека. Господ взе малко пръст и от тази пръст направи човека. Това е неговата плът. И в тази плът Той вдъхна дихание на живот и стана човек жива душа. От гъста материя е направено неговото тяло. И Божественият Дух е онова, което Бог вдъхна. Дръжте вие тези две неща. Вие не можете да се освободите от вашето тяло. Щом се освободите от вашето тяло, не може да живееш на земята, не може да имате тази опитност. Ти казваш: „Искам да отида в другия свят“. Но за да отидеш в другия свят, трябва да имаш по-фино тяло, а пък го нямаш. Като го нямаш какво трябва да направиш? Както на земята трябва да имаш едно тяло, така и в другия свят трябва да имаш тяло. Ако останеш и тук без къща, и там без жилище, тогава казвай, че не е хубаво това положение. Много теории има. Много души има на земята, които са излезли из телото се намират под едно първобитно състояние, из въздуха. Нито жилище имат, нито дом имат. И те бягат, като духне вятърът бягат. И като се развали времето, бягат да се скрият в някоя дупка. Те са постоянно

между хората. Като ядат хората и те взимат участие, но уста нямат, стомах нямат, уши нямат. И насърчават хората, като че те ядат. И те са, които създават големите нещастия в този свят, които сега съществуват. Те на тях се дължат, на тези неорганизирани души. Дойде при тебе някой от тия души и ти тури бръмбар да плачеш, тури ти една мисъл на безверие, внуши ти едно чувство на омраза. Ти казваш: „Мразя го този човек“. – Не го мразиш, но друг те кара да го мразиш. Тръгнал е конят и тегли каруцата. Впрегнали го и му турили хомот. И кара конят каруцата, не от добра воля. А конят си казва: „Аз по добра воля тегля каруцата“. С това не искам да онеправдавам вашата вяра. Вие имате по-голяма вяра, отколкото сте имали. Но често вие внасяте клинове във вашата вяра. В това, в което вярвате вие се разколебавате. Вие смесвате неизменните величини с изменчивите. Вие казвате: „Защо ми трябва да знам повече. Не ми трябва да знам повече“. Какво трябва на човека? Ти казваш: „Трябва да обичаме Бога“. Ти знаеш ли какво значи да обичаме Бога. Мойсей, който е бил адепт, който е живял в Египет, казва на евреите: „Трябва да обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, и с всичката си сила.“ Какво значи с всичката си сила? – Цялото ти естество трябва да бъде запълнено, да няма място за никаква съблазън. И после, ако Бог ти отговори, и ако не ти отговори, трябва да знаеш следното: Бог ще ти отговори. Няма молитва, на която Бог да не отговори, само че на някои молитви Бог ще отговори днес, на някои утре, след една година, след сто години и след хиляда години. За някои молитви ще дойде ред след хиляди години. И тогаз ще се чудиш откъде е дошло това Божие благо. Бог всичко бележи и понеже хората не са мъдри като Него, то много неща оставя на заден план. Той на първо място дава на човека това, което трябва в момента. Кое ви трябва сега? Ти се раждаш. Какво ти трябва? Трябват ти два крака, две ръце, две очи, една уста, един нос, един стомах, бели дробове, мозък. И най-първото нещо трябва да мобелираш своята стая и след това трябва да знаеш как да се разправяш със своя стомах, със своите ръце, бели дробове, с краката си, с мозъка си. И някой път ние употребяваме (израза): „Краката са човешките добродетели“. Но каква връзка имат те с добродетелите? Понеже

за да отидеш някъде да направиш нещо, трябва да отидеш със своите крака, едно движение трябва. Доброто в човека се проявява само в гъстата материя. Доброто се проявява в човека само при най-лоши условия. Когато те турят на големи изпитания и ти издържиш, тогава си добър. Когато дойде до справедливостта то да знаеш как да разпределиш богатствата, които имаш. Вие правите опити. Имате деца. Как ще разпределите вашите блага между децата? Ако бащата е умен, той ще знае как да разпредели благата. Та по този начин Бог ни разпределя благата, които ни дава. Бог ни изпитва на земята, наблЮдава ни как прогресираме. Бог иска неговите деца да бъдат учени, на място да изпълняват неговата воля. Той като дойде казва: „Вие сте сега в низко положение, но за бъдеще за вас има нещо велико. Трябва да се учите“. Ти казваш: „Господи, не стига ли аз да те обичам?“ – Хубаво, ти постоянно може да четеш писмата на Бога. Той може да ти е пратил някои писма. Ти може да четеш думите на Христа, какво е говорил Христос. Даже Христос може да ти е говорил, но какво ще те ползува, ако не си приложил тези думи? Сега ще ви попитам: Вие имате опитност. Някои от вас в съня сте виждали Христа. Аз съм срещал мнозина, които ми казват, че насън са виждали Христа. Мене ми разправяше една сестра, която не беше много учена. Тя е от Сливен. Явява й се Христос и й казва: „Слушай, ти желаеш някои работи и те ще дойдат. Виж това място /показва й един гроб/ като минеш през този гроб, онова, което искаш ще го намериш“. И Христос й дал тогава напътствия с какво да се храни. Казва й някои храни, които да употребява. Сега на вас няма да ви кажа същите храни. Като дойде при вас Христос, ще ви каже с каква храна трябва да се храните. Храната на едного не може да бъде храна за другиго. Една и съща храна не може да бъде за всички. Да кажем, че някой път вие сънувате някой сън, вие виждате Христа разпънат на някой кръст. Казваш: „Видях Христа разпънат на кръст“. Какво означава това? - Това означава, че тебе ще разпънат. Както ти си видял това разумно същество, така ще те разпънат. Както ти си видял Христа разпънат, ще има някои неприятности в живота ти. Една жена видяла в съня си, че космите й били остригани. Какво означава това? Казвам: Това означава, че уважението и почитанието, което

имаш от децата си, от мъжа си, от приятелите си, ще го изгубиш. Това значи отрязването на косата. Мъжът да кажем сънувал, че в съня го събличат и остава по долни дрехи. Казвам му: Това означава, че туй положение, което завземаш, ще ти го вземат, ще ти го отнемат. Да ви приведа един пример. Един наш брат, когато беше в Цариброд сънувал един сън. Този брат сега е заминал. Той ми разправи съня си: Той сънувал, че е капитан, облечен с мундир и сабя. Разказава ми той: „Дойдоха и ме съблякоха, взеха ми дрехите и шапката, и сабята, и ме оставиха гол“. Попита ме той: „Какво означава това?“ Казах му: Ще те уволнят. И не се мина много и го уволниха. Значи този мундир ще го съблечеш. Този военен мундир не е от постоянните величини. Той е от преходните величини. И следователно, няма какво да се безпокоиш. Нашият земен живот е една преходна величина. Макар, че искаш да живееш на земята, но искаш не искаш, ще дойде един ден и ще трябва да напуснеш земята. Колкото и да те обичат другите, пак ще трябва да си заминеш един ден. Една сестра ми разправя. Тя си имала един мъж, когото обичала и мислила, че в другия свят като отиде нейният мъж е пак неин, тя ще го държи. Той човекът едвам се освободил от нея! Той като умре не е вече твой мъж. Нейният мъж умрял. Тя си казвала: „Какво ли прави моя мъж?“ И сънувала тя една вечер: Нейният мъж отива и иска тя да му даде един Юрган. Доста било хладно времето. И тя се готви да му даде един хубав Юрган и го пита: „Как живеете?“ Той казва: „И у нас, е както на земята.“ - Той дотам дошъл в своите разбирания. По едно време идва една стройна жена, хванала го под ръка и казала: „Този е моят мъж“. – „Ти взе мъжа ми“. А онази жена казала: „Ти нямаш право, той е мой сега“. – Мъжът е само за този свят. За онзи свят не е. Оная го взема. Тя се събужда сутринта, мъжът й отива при другата възлЮблена. И тук на земята тия неща ни спъват. Вие искате да имате един мъж и каквато песен да му пеете, вие искате на тази песен той да играе. Оставете се. Жените трябва да се научите да почитате своите мъже, понеже мъжът е бащата на жената. Нищо повече. Баща е той на жената. И тя трябва да почита баща си. И ако тя почита баща си, и нея ще почитат. Понеже Бог е направил мъжа, мъжът трябва да има вяра. Ако мъжът не вярва в Бога, и ако жената не вярва в мъжа,

ще се случи това, което не очаквате. Бог е бащата на мъжа. Бог е бащата. Мъжът не е баща на жената. Мъжът е майката. Понеже от него тя се роди. А пък бащата е Бог. Аз турих криво горе. Бог е бащата на жената, а пък мъжът е майка. Тя го туря на едно място, дето не подобава. Тя го туря на мястото на Бога. Не поставяйте вашите майки на мястото на Бога. Бащата си е баща и майката е майка. И мъжът трябва да постави дъщеря си на мястото. Като дойде да я потупа малко и да й каже: „Много си добра дъщеря. Трябва да се подчиняваш. Баща ти иска това. Той те е пратил при мене да те възпитавам. Ти трябва да ме слушаш“. Една жена казва: „Как ще слушам този мъж?“ – Той е майка ти, той е професор, ще го слушаш. Може професорът някой път да се покаже малко строг, няма нищо.

Така трябва да мислите заради идеите на бъдещето, заради оная велика ваша идея да се освободите от тия окръжаващи условия. Защото, ако не почнете така да мислите, ще има всякога нещо, което може да наруши мира ви. И това, което може да те освободи, това е Любовта. Като дойде до Любовта, то е Божественото, като дойде тя във вас, вие ще имате свободата. Като дойде Любовта да живее във вас, тя е Божествения елемент, тя е същественото. Аз бих желал вие да имате Любовта и всички да бъдете пророци. Ако всички бяхте пророци, то лесно щяхме да се разберем. А пък сега мъчнотията е, че едни са пророци, пък други не са. Някои имат Любов, пък други нямат. Всички трябва да имате Любов, такава Любов, която е достъпна за вас. Но вие искате една изключителна Любов, такава Любов, каквато е достояние само на Бога. Бог не ви налага това, което вие не искате. Изучавайте човека. Всичко онова, което човек иска, то е написано на него. Вие ходите да питате: „Какво мислиш за този, за онзи човек?“ - Онова, което Бог е написал в човека, то е вярно. Какво ще ходиш да питаш Ивана, Драгана честен човек ли е онзи. Документи има затова. И степента, до която човек е дошъл е написана. Прочети Божественото. Родило ти се едно дете, искаш да знаеш какво ще стане от него. Тури му ножче, перо, дрежка и пр. четири, пет, десет неща и виж при кое ще иде. Ако хване перото, писател ще стане; ако хване ножа, военен; ако хване ябълката, търговец ще стане. Вие може да опитате какви сте. Ти

казваш: „Аз да имам сила“. - Ти си хванал сабята. Казваш: „Аз да зная да пиша. Перо ми трябва“. - Това показва вашите стремежи. Аз бих желал вие да имате и перото, и сабята, и ябълката, и дрехата. Всичко това е заради вас. Но ако мислите, че ако имате сабя, ще оправите света, няма да го оправите. И с перо като пишете, не се оправя светът. И с ябълката светът не се оправя. И с дрехите светът не се оправя. Светът ще се оправи, когато започнем да мислим право, когато почнем да чувствуваме право, когато почнем да постъпваме право. Да имаме всеобемляща Любов. Казваш: „Ние сме чада Божии“. - Не сме още чада Божии. Ти казваш: „Нас ни направил Господ“. - Не, тялото ни е направено от хората. Не са били големи майстори. Бог направи едно време Адама по Своя образ. Но като се народиха деца, единият син уби брата си. Не беше направен както трябва този син. Ти казваш: „С Любов не може в света“. - Искаш да убиеш някого. В тебе има един башибозук. Ти искаш да си отмъстиш. Онова, което искаш трябва да бъде справедливо. Не може другите хора да ви обичат, ако вие не обичате. Та казвам: Ако искате да ви обичат, трябва да направите същото. И ако имате един приятел, той ще ви обича дотолкова, доколкото вие го обичате. И Бог знае, че един ден, ние ще го обичаме толкова, колкото той ни обича. Той чака тия деца. Като изпохарчим, тогаз както онзи син, който взел наследството, похарчил имането на баща си. И като дойдем подобно на него до рошковите, че и тях да не ни дават, тогава ще дойде ден да се върнем при баща си и да бъдем като едни от неговите слуги. Ние се хвалим, че хората ни почитат, че имате високо произхождение. Щом като изядат онова, което имате, ще ни напуснат и ние ще видим кои са нашите приятели. Ще намерим единственият наш приятел в живота – Бога. Като се върнем, ще каже: „Този Син загубен беше, намери се и се върна“. Имайте тази вяра! Вяра в себе си, че Бог ви обича. Мен мнозина са ме питали: „Ами обича ли ни Господ?“ Ако не ме обича Господ, аз няма да бъда жив. Че живея, Господ, че ме обича. – „Виж, казва, Той не ме обича.“ Как може другите да обича. Аз не виждам никакво различие в моя ум. Той казва, че не го обича. На онзи кон е турена хубава Юзда, хубаво седло, подкован със златни подкови. Другият е с железни подкови, има едно обикновено седло, но и двата коня са

натоварени, носят еднакъв товар. Единият носи хляб, другият носи злато. Питам: Какво е по-хубаво да носи (злато или хляб) на гърба си? - Хляб да носи е по-хубаво. Ние казваме: „Да бъде свободен от големия товар е най-добре. Големият товар, който носим в нашите умове, как ще се освободим при сегашните условия, как ще разрешим въпроса? Ти имаш един господар, с когото не можеш да живееш. Или ти си мъж, имаш една жена (с) която не може да живееш. Едно предметно учение. Ако един мъж може да изучи жена си и да види кои са причините, че той не може да живее с нея. Ако в моята обувка влезе едно камъче, аз не мога да ходя, коя е причината? Обущата ли са причината. В тази обувка влязло едно камъче, казва: „Ходи сега!“ Трябва да събуя обувката, да извадя това камъче, да го хвърля и тогава ще ходя спокойно. Ако една жена не може да живее с мъжа си, не е виноват мъжът. Да събуе обувката. Не е виновата обувката. Камъчето е виновно. То става причина на моето незнание. Не допущайте тия камъчета вътре. Те ви измъчват. Въпросът може да го разрешите. Една жена е недоволна от мъжа си. Кажи: „Господи, да живея ли с този мъж, или да не живея? Ако не може да живея Господи, да се оставим. Защо ще ходим да даваме заявление, че се развеждаме.“ Цял един процес да се доказва, че лъгал, че мъжът ходил при други жени. Или че една жена ходила с други мъже. Вината не е там. Чудни сте. Ако те турят във водата, престъпление може ли да вършиш? Или, ако пия вода, какво престъпление правя. Ако пия повече отколкото трябва, престъплението е там. Ако пия колкото трябва, няма никакво престъпление. Вие не туряйте идеята, че той ходи с другите жени. Ако ти искаш да държиш чиста мисълта, ти мисли, че ти си единствената жена, всичките други са сестри. Ти като туриш други жени, дяволът иде тогава. Че мъжът да мисли, че той е единствен мъж, другите мъже са нейни братя. Така трябва да мислите. Казва: „Той ходи с чужди жени“. То е царството на дявола. Ще кажеш: „Мъжът ми има само една жена, другите са негови сестри. Той тях да ги целува и да ги прегръща, то е Божия работа.“ – Нищо повече. – „Нека бъде при братята си. Тия братя са едно благословение. Тия сестри и те са едно благословение.“

Ходете при вашите братя, говорете с тях. Но отиде ли мъжът при втора, работата е опасна.

Аз засягам този въпрос, понеже Бог създал света и ние трябва да го обичаме. Бог изисква Любовта в нас да дойде. Оставете се всеки един от вас да разреши въпроса той както разбира чистосърдечно. Аз трябва да разреша в себе си. Ако някъде не мога да го разреша, ще гледам другите как го разрешават. Другите хора ще ми послужат със своята опитност. Ще намеря един човек, който разрешил по-добре от мене въпроса (ще) казвам: „Ще постъпя според тебе.“ Някой посадил една градина с плодни дървета. Той има хубав плод. Ще следвам неговия път. Някой е учил добре езика. Ще следвам неговия път. Някой изследва природата по един добър начин. И аз мога да я изследвам. Ще следвам неговия път. Та казвам: Хванете новите пътища, които имат успех. Има една статистика, доколко е верна, не зная: В Лондон имало близо 250 семейства щастливи от 8 милиона души. Те идеално живеят. Три хиляди семейства средна хубавост, а пък на другите Бог да им е на помощ. По аналогия на тая статистика може да се вярва, че и в България има 150 семейства щастливи на 6 милиона население. Но статистика няма. Образци имаме. Намерете едно от тия щастливите семейства и питайте, как живеят. Няма по-хубаво нещо от това да имаш в ума си един мъж, като идея, че каквото и да говорят против него, да кажеш: „Не, той е благ. Аз го познавам“. Сега бих ви навел други примери, но те ще ви отклонят. Новото верую е: В света всичките противоречия, които сега ги имаме, това са нечистотиите на миналите векове, които сега се изкарват навън. Сега Бог отвътре навън ги изкарва. Ние виждаме злото в света. Това е по закона на еволюцията. Ние виждаме, че тия неща навън ги изпъжда Бог. Бог изкарва греха от целия организъм на цялото човечество. И този грях става видим. А пък по-рано тия слабости са били потенциални, а сега се изкарват навън и стават явни. И сега Бог пречиства човешкия ум и човешкото сърце. Бог чисти. И на човешкия ум дава светлина. Казвам: Използувайте тази светлина. И събирате се някои сестри и казвате: „Тази сестра не живее добре“. И за вас ще кажат така. Събирате се и други две, три сестри, образуват дружества. И понеже едните сестри привличат повече клиенти, а

пък другите по-малко, то започва една ежба и казват: „На онзи бакалин не струва стоката“. Не че не струва, но интересите са други. Да се обединят тия бакалници. Иначе си конкурират.

Сега казвам: Вие искате да живеете в новото разбиране нали? Аз постоянно правя наблюдение. Дойде някой, вие се покажете по-любезен, той ви е благоприятен. Но дойде друг и вие го посрещнете другояче. На Бога не е угодно това. Не, еднаква температура трябва да има човек. Че се променява моята температура, зная че това е променчива величина, има чужди вещества. Повишението на температурата се дължи на известни величини. Някой път иде някой, гледам го, не е учен човек, но виждам колко заложби Бог е вложил в него. Виждам, че е добър. Казвам: Аз искам да видя целите на този човек. Какво отношение има към Бога. И Бог ме опитва тогаз как ще погледна, как ще го оценя. Бог го намира, че е на място. Аз не го критикувам. Мога да критикувам моите работи, но Божиите работи аз ги изучавам. Казвам: Своята работа като я направя, ако не е добра, Бог ще я поправи. Всички поправяйте своите картини, своите работи, а пък Божиите работи изучавайте в себе си. Изучавайте своя ум, изучавайте своето сърце, не се самокритикувайте. Не казвай: „Аз съм лош човек.“ Кажи си: „Аз съм много добър човек, който мога да поправя своите погрешки.“ Добрият и умният човек може да поправи своите погрешки. Една погрешка няма да костува много да се поправи. Погрешката ти казва, е носът ти е много гърбав. Значи войствен си. Или носът ти е закривен долу – песимист си. Или вглъбнат – има маймунско любопитство. Ако върхът на носа стърчи нагоре, това пак показва любопитство – навсякъде се вреш. Аз гледам двама души приказват и някой се приближава и слуша, дал си ухото. Всичката тайна седи в следното: единият казва на другия „Снощи ядох черен хайвер, той беше развален и ме боли корема.“ А онзи мисли, че някаква тайна казва. Тайната е: черният хайвер не бил така пресен и го боли коремът. Вземи малко очистително, казва му другият. А онзи, който се вслушва разбрал: „Аз искам да ям черен хайвер и да се очистя“. Криво тълкувание на работите. Този човек, в когото ти намираш недостатък, той един ден ще ти бъде приятел. Онова колело е с хиляди зъбци и като се върти това колело, то всеки един зъбец ще

дойде на едно място, дето може да ти помогне. Вие тук сте се събрали с Любов. Какво ви държи? Трябва да имате Любов помежду си. Вие казвате: „Каквото каже Учителят ще го слушаме“. Хубаво, аз уважавам това. Този път проверете и Божественото приложете. В онова, което ви казвам, намерете кое е Божественото и го приложете. А онова, което не е Божествено, турете го настрани. Много работи има човешки, Божественото всякога се опакова в човешко. Аз някой път казвам неща, които са опаковани. Това е неизбежен закон. Като намерите Божественото, посадете го в себе си. Силата на човека зависи от Божествените добродетели, които насажда в себе си. Силата на човека зависи от Божествената мисъл, която човек възприема в себе си. Възприемайте Божествените мисли и им давайте подобаваща цена. И всеки ден посаждайте по една Божествена добродетел в себе си. В живота има много места, дето трябва да се садят. Може да изучавате музиката. Аз бих желал да пеете хубаво. Трябва една пробна лекция за пението. Така както сега пеете е хубаво. Да бъдете и добри художници да можете да рисувате хубаво. И да бъдете добри шивачи. Един идеален шивач наричам този, че като ушие една дреха някому, то последният оттам насетне да се подобри. Да ушиеш дреха на един човек, без да кажеш една лоша дума. Земледелец да станете и като орете нито една лоша дума да не кажете. И като мажеш къща нито една обидна дума да не кажеш. И да ти е приятно. Да не казваш: „Аз ли се намерих да мажа, аз слуга ли съм, аз ли се намерих да мажа?“ И като се облечеш и като си туриш обущата и излезеш навън, благодари на Бога, че ти е дал очи и уши. И който човек и да срещнеш, ще се радваш. Защото има един нов път, по който човек може да разглежда света. Има много работи, които могат да ви се кажат, но те ще останат неразбрани. Нима Христос преди две хиляди години каза разбрани работи? Той ги каза в една прикрита форма. И туй Учение на Христа не е приложено и не може да се приложи. За да се приложи, трябва да имат хората разбиранията, каквито Христос ги имал. И отношенията, които Христос имаше към Бога, хората трябва да имат тия отношения.

Онзи ден обяснявах думата „езуити“. Езуити това е общество на Исуса. А пък християните, общество на Христа. Сега всички

престъпления стават в обществото на Исуса. Ти не може да бъдеш християнин, докато не си бил в обществото на Исуса. Ти най-първо ще бъдеш езуитин и тогава ще станеш християнин. Значи, трябва да се освободиш от човешкото. За да си християнин, трябва да се освободиш от човешкото. Та езуитите са християни в първа степен. Още в човешкия живот, в материалния живот. А пък християни е висока степен. Христос, който пострада, трябваше да възкръсне и се възнесе. Ти още не си възкръснал, езуитин си. Та хората са още езуити. Вие сте в обществото на Исуса. И апостолите бяха в обществото на Исуса. И се разбягаха всичките. След като възкръсна Христос, те станаха християни. Той им даде благословение и им каза: „Призовавам на вас благословението на Отца Моего. Идете да проповядвате на всички в името на Отца по целия свят. Проповядвайте живота“. Та казвам: Някой може да каже, аз съм в обществото на Исуса. Не че е лошо това. Но в това общество понякой път се допущат и човешки работи. Ще се съберат две женени сестри и двама братя. Едната сестра вярва в Бога. По едно време единият брат вижда, че другият брат хвърлил око на жена му. И почва да го човърка нещо. Един брат наскоро ми разправя, че неговата възлюблена сънувала, че се женила за един турчин. Видяла само феса му. Това се случило срещу свети Харалампий. Казва му да купи хляб, за да раздаде. Тя се женила за един турчин – духовния свят. Един светия е дошъл при нея. Това означава нови възгледи. Значи жената добила нещо. То е в духовния свят. Освен, че ти нищо не губиш, но твоята жена се подига в нова степен. Ако онзи брат е погледнал жена ти, та защо да не погледне? Той видял нещо добро в твоята жена. И мисли сега по кой начин да стане по-добър. Ти защо си недоволен? Ти ще погледнеш тази жена, понеже Бог я направил. Ще я погледнеш през очите на Господа. Мъжът трябва да гледа на другите жени през очите на жена си. И жената трябва да гледа на другите мъже през очите на мъжа си. А пък тези очи са очи на Бога. Така както Господ е направил света, така трябва да гледаме. Ако така не гледаме, ще имаме погрешни схващания. Ще имаме тези преходни величини, които нищо не допринасят. Та Любовта, истинската Любов зло не мисли. Достатъчно е да имате всички Любов към душата си и злото не може да дойде. Там, дето е Любовта,

никакво зло не може да се яви. Там, дето отсъствува Любовта, може да се породят много недъзи. Та не се поддавайте на онези внушения. Мнозина казват, че едно време живели по-добре. Не, сега живеете много по-добре, отколкото едно време. Едно време лицемерствувахте, нямахте ясни понятия. А сега каквото познаете, го знаете по-ясно. Едно време имахте по-малка светлина и затова не виждахте вашите погрешки, а пък сега светлината е по-голяма и виждате по-ясно, и имате по-големи възможности в живота. Та сега сте десет пъти по-добре отколкото едно време. А пък след време, след десет, двайсет години ще бъдете по-добри, отколкото сте сега. Любовта сте я приложили. Любовта е нещо колективно. Тя не е нещо единично. Не може да има Любов между двама хора. Те могат да бъдат проводници на Любовта. Любовта е един всемирен закон на всички онези същества, които изпълват цялата Вселена. И във физическия и в духовния, и във всички светове тя пулсира еднакво. Тя навсякъде се проявява. Тя има общ характер. И всякога, когато у хората се прояви желание да ограничат Любовта, те създават в себе си зло. Не ограничавайте Божията Любов. Кажете: Това е Божия работа, щом дойде до Любовта. Защото този въпрос за Любовта не можете да го разрешите. Ако вие мислите да ви обичат хората трябва да знаете, че да ви обичат хората, това зависи от Бога. Бог е Любовта. И на всинца ви Бог дава точно това, до което сте достигнали. А пък ние като не разбираме, казваме, че някои се обичали повече, а други по-малко. А пък това не е така. Всеки един от вас е обичан повече, отколкото трябва. Та не ограничавайте Любовта. И се самовладайте. Не можеш да живееш с една сестра; тури между себе си и нея още една сестра, две сестри, три сестри, четири сестри и като ги туриш между себе си и нея, тогаз ще се нагласят силите, ще се хармонизират. Един мъж не може да живее с друг мъж. Тогаз да тури между себе си и него още един мъж, втори, трети и т.н. И много хора като са на едно място то ще се уравновесят Божиите сили.

Да не ви е страх от Любовта. Ако Бог не може да ви изправи, никой друг не може да ви изправи. Следователно, под думата Любов аз разбирам Бога, Който се проявил. Като говоря за Любовта, аз разбирам Бога, който се проявява. И всичките

противоречия, които ние имаме тук на земята, Той ще ги изправи. Затова няма никакво съмнение. То е въпрос на време. Сега нямам никого предвид. Да не си мисли някой, че имам някого предвид. Никого нямам предвид. Аз познавам хората така, както себе си. Това, което става вън в света, става и в мене. Когато ще става една промяна в природата, тази промяна става и в мене. Когато ми става криво, зная, че ще има промени в природата. Когато ми стане приятно, пак зная, че става промяна в природата. Дали ще има сняг, дъжд, вятър и пр. това и вие може да познавате. И вие може да познавате света по същия начин. Това е новото Учение, новото верую. Само така ние ще дойдем да преодоляваме ония мъчнотии, които имаме. И ако не внимаваме, можем да се подхлъзнем и ще страдаме ненужно. И трябва да избягваме ненужните страдания. Трябват ни сега и малки радости. Да не бъде небето през цялата година облачно, но да имаме и светли дни и малко да се радваме.

Та и умовете ви, и сърцата ви, и душите ви да бъдат служители на Божествената Любов. И Бог, Който е започнал тази работа, Той ще я довърши.

И казва Христос: „Идете и проповядвайте на всички, и аз ще бъда с вас до скончанието на века“.

Добрата молитва.

6 ч. 40 м.

Гимнастически упражнения.

XVI година.
13 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 24 февруари 1937 г., сряда, 5 ч.с.
Снежна покривка. Студен вятър. Облачно небе.
София - Изгрев.

ПЪТ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ

Отче наш.

Имате ли тема зададена? – (Нямаме.)

„Махар Бену Аба.“

Има в живота едно голямо противоречие, което ви е наложено. Всички чувствувате едно голямо противоречие в живота си. Вие си го обяснявате по един или друг начин. Както и да го изяснявате, противоречието е противоречие. Едно противоречие може да се смекчи, може да се изправи. Противоречието съществува. В този живот вие не можете да го избегнете на земята. Щом трябва да растеш, тогаз ще има едно противоречие. Тия материали трябва да ги вземеш отнякъде. Отдето и да ги вземеш, ония хора, от които вземаш материалите, те ще бъдат или доволни, или недоволни от тебе. Ако им плащаш добре, ще бъдат доволни. Ако не им плащаш добре, няма да бъдат доволни. Съществува недоволство между най-близки. Вие не знаете как да се концентрирате. Във вашите мисли, във вашите чувства и във вашите постъпки няма единство. Например не сте изучавали вие какво нещо е животът. Казвате: „Трябва да се живее“ - Това не е философия „Трябва да се живее“. И кокошката иска, не иска, ще живее. И червеят иска, не иска, ще живее. И човек казва: „Трябва да се живее“. Има един произволен живот. Водата като слиза от едно високо място, тя иска, не иска, ще върви към морето. Не зависи от нея, от нейната добра воля. Ти казваш: „Аз така мисля“. Нищо не мислиш. Когато на един кон се е качил някой на гърба му и препуска, нима зависи от неговата добра воля? Има някой на гърба му, който го кара. Казвам: Човек трябва да се концентрира. Има някои неща, с които човек трябва да знае как да се разправя. Това знание, което днес имате, може утре да ви помогне, но това знание, което днес имате, може утре да не ви помогне. Ако вие

отидете към северния полюс, тия дрехи, които сега имате, няма да ви бъдат полезни. Ще се увеличи студът. Дрехите ви са тънки и ще изгубите голяма част от своята топлина. Щом изгубите топлината, ще изгубите пластичността на своята ръка и ходът ви няма да бъде свободен. Ако отидете на екватора, дрехите, които са ви били полезни на северния полюс, няма да ви бъдат полезни там. Вие разрешавате въпросите от сегашното ваше становище, а пък вие сте пътници. Това не е идеалното място. То е едно добро място, но не е идеално място, не е място, отдето всичко можете да разрешите.

Например, вие не можете да си обясните, защо някой от вас е мъж, а пък друг е жена. И си недоволен, че сте жена! Защото не разбираш. Защо си недоволен, че си мъж? Защото пак не разбираш. И който е доволен не разбира, и който е недоволен, не разбира. И двамата не разбират. Например, какво е преимуществото на мъжа, и какво е преимуществото на жената в дадения случай? Какво е преимуществото на един вглъбнат предмет и на един изпъкнал предмет? Вземете едно огледало, което е изпъкнало и едно, което е вглъбнато. Има едно различие. По какво се различават вдлъбнатото и изпъкналото огледало? Вглъбнатите събират, а пък изпъкналите разпръскват. Мъжът, той разпръсква. Ако остане на мъжът да събере една къща! Естеството му е такова! Той разпръсква, както един човек сее. Всеки един сеяч, който дойде, хвърля, хвърля, завлича и казва: „Да става каквото ще!“ Жената дойде отподир, дойде оная с вглъбнатото огледало и казва: „Какво направи? Какво разхвърли житото? Ти направи голяма пакост!“ Той казва: „Направих пакост, но ще се оправи тая работа.“ Оная дойде и събере житото, и го тури в хамбаря, а пък мъжът дойде и го разхвърля пак на нивата. Който не разбира, ще каже, че мъжът е глупав, а жената е умна. Но ако глупавият не беше пръскал, отде щеше да жъне жената? Ако нямаше какво да жъне? Вие понякой път мислите, че сте умни. Жената минава за умна, а мъжът за глупав. И кой се бие на бойното поле? Мъжът! Понякой път и жената по подражание на мъжа и тя се бие. Мъжете когато се бият, бият се с цепеница, а пък жените с косите си - хванат се за косите си. Жената хване друга жена за косите и казва: „Ти не знаеш ли да мислиш?“

Разтърсва й главата! А пък когато бие (мъжът), той бие с тояга и казва: „Ти не знаеш ли да работиш?“ Казвам сега: Вие понякой път се наказвате или по мъжки или по женски. Кое е по-хубаво, по мъжки ли да те наказват, или по женски?

Сега за концентрацията: Каква е разликата между младия и стария? Между проявата на младия и проявата на стария. Младият казва така. (Учителят си удря ръцете.) А старият казва така. (Учителят с ръката си бие главата и туря показалеца си върху челото.) Защо единият си удря ръката, а пък другият си туря показалеца на главата? Този, който уповава на ръцете си кой е? И този, който уповава на главата си, кой е? Старият винаги уповава на главата си, а пък младият – на ръцете си. Онзи, който не разбира законите ще намери едно противоречие. Питам: Една глава, която няма ръце и крака, които я носят какво ще направи? Ръката като бута тая глава, то тая глава става ценна. Да допуснем, че нямате ръце и крака. Но като няма тая глава ръце и крака, какво ще прави? Но и ръцете, и краката, когато нямат глава, която да даде направление, какво струват? Следователно, ще съберете стария и младия, главата с ръцете и краката! Старият е главата, а пък младият – ръцете и краката. Старият да мисли, а пък младият да работи.

Младият събира ли или разпръсква? Младият разпръсква. Той е всякога много щедър. Младите хора са крайно щедри. У тях има щедрост. Старият има вече качествата на една умна жена: той събира всичко наоколо. Старите хора ще ги видиш, че имат лешници, орехи, ябълки, парцали, корени. Младият даже не знае цената на парите. А пък старият знае колко струват парите. Той събира и ядене, но не знае как да яде горкият! Изпадали му са зъбите. Каквото и да яде, разваля му се стомаха, а пък на младия, каквото и да яде, всичко му е сладко. Ако вие сте изгубили смисъла на живота, вие сте остаряли. Всичко имате, но нямате доволство. Щом ядеш хубаво и стомахът ти правилно смила храната, ти ще имаш доволство.

Човек трябва да работи, но между работата и човешката мисъл и чувствувания има едно съотношение. Ти не можеш да извършиш една работа, ако не си мислил за тая работа. Ти не можеш да извършиш една работа, ако не си чувствувал. Крайното

проявление на човешката воля зависи от мисълта и чувствуванията. Това, което правилно си мислил и чувствувал, ти ще дойдеш и ще намериш оная подходяща форма, с която да изразиш правилно онова знание, което имаш.

Защото целият живот на всички хора на земята е един резултат. И ако вие почнете да изследвате като учени хора под микроскопа, ако вие бихте изследвали физическия живот под микроскоп, щяхте да разберете много работи. Някой път питат: „Защо съм дошъл на земята?“ Че това трябваше да го знаете! Как така, дошли сте на земята и не знаете защо сте дошли! Че то ще бъде смешно да си в едно училище и да питаш защо си в училището. Все таки, все имаш една определена цел като влезеш в училището. Ако си в отделенията, предметът ще бъде изучаването на азбуката. Четиритях години ще бъдат за азбуката, слоговете и думите. После ще влезеш в гимназията. Гимназията аз наричам Учение на сърцето, а пък щом влезеш в университета, там е ученето на ума. Отделенията – това е физическия свят, гимназията е светът на сърцето, а пък университетът е на ума. На ума е, понеже е висок свят. Всички не могат да свършат университет, но всички свършват отделения. За отделенията всички имат възможност. Някой път хората мислят, че са много умни. Имат много факти събрани. Някой казва: „Аз имам усет“. Ти може да имаш един усет разхвърлян. Може да имаш едно чувство, което може да е вярно, а може и да не е вярно. Големите работи за да ги разберете, трябва да ги смалим. А пък малките за да ги разбереш, трябва да ги увеличиш.

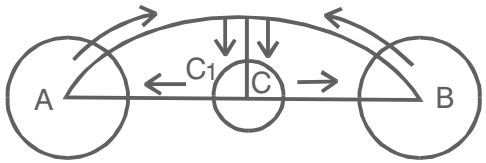

Фиг. 1

Представете си, че вие сега се намирате в един свят: Имате света „А“, този е физическият свят (Фиг. 1). А „В“ е духовният свят. Този, духовния свят го наблюдават под микроскоп. Виждате една малка точка тук, една точка под микроскопа, нещо се движи. И после виждате, че тази точка се разделя на две части. Това е

само за изяснение. Нещата както стават в природата, стават по друг начин. Едната клетка тръгва към направление А, а пък другата към В от точката С, по две противоложни направления. Едната част се привлича от А, а пък другата част се привлича от В. Половината влиза във физическия свят А, другата половина влиза в духовния свят В. Да кажем, че физическия свят е А, а пък духовния – В. След като влезат, забелязва се, че тази половина започва да расте, уголемява се. Но след като се развие, забелязва се, че отива нагоре; след като седят дълго време, едната във физическото поле, пък другата в духовното поле, веднага двете части отиват по една крива линия нагоре, докато дойдат до средата и след това перпендикулярно слизат надолу в този център, от който са излезли. Тези две точки от центъра С по права линия се привличат от духовния и физическия свят и след това по една крива линия се връщат в С. Идват на същото място. Тези две половинки се събират в едно кълбо. Това е умственият свят С. Какво ги накарало да се разделят и какво ги накарало да се съберат? Тази клетка беше еднообразна. Всички сили бяха само положителни и затова се раздели на две части.

Една сестра беше положителна, а другата отрицателна и се търсят пак. Стана една смяна вътре. Еднообразието в живота произвежда противоречие, а пък разнообразието в живота произвежда хармония в природата. Най-първо е бил мъжът. Къде беше жената. Вие не сте мислили, не сте размишлявали. Къде е вашия микроскоп? Вие сега ще разсъждавате както сте чели по книгите. В това, което сте чели по книгите има нещо верно. Нещата в книгите не са представени така, както трябва да се представят. Не че онези, които са ги представили са искали да лъжат. Ни най-малко. Но зависи откъде фотографираш един предмет. Ако го фотографираш отблизо, ще имаш една представа, а пък ако го фотографираш отдалеч – друга представа. Някой път вие изучавате човека отблизо, а пък някой път отдалече. Отблизо имате една представа, а пък отдалеч – друга. Кое е по-близо заради вас? Кое седи най-близо? – Мисловият свят ли, или духовният, или физическият. Кой е по-близо? Сега дръжте си мнението, не искам да си кажете мнението, понеже ако си кажете

мнението, едно мнение е в разрез с друго. Вие още не знаете кой е реалният свят. Ти чувствуваш в себе си един свят. Кой е светът, който чувствуваш? Детето е недоволно от баща си и майка си. В кой свят е? Щом си недоволен, умът е вече почнал да работи. Противоречието вече произтича от ума. Недоволен си. Сравняваш две неща, в тебе има две желания; има една мисъл, а пък две желания. Следователно, ако имате един мъж и две жени, какво ще стане с мъжа? На мъжа ще бъде добре, а пък на жените няма да им бъде много добре. На мъжа ще му бъде много добре: две жени, две слугини. Но на жените няма да бъде добре. И обратното е верно. Ако една жена има двама слуги, то на слугите няма да бъде добре. Сега това привидно е така. Вие още не знаете. Казвате: „Един човек е мъж, един човек е жена". Но това са още идеи. Вие не знаете какво нещо е жената. Коя е отличителната черта на мъжа и коя е отличителната черта на жената? На земята както сега се проявяват, отличителната черта на мъжа е, че той е малко по-силен. Лъвът има голяма грива, а пък на лъвицата каква е гривата? Има едно различие. Вземете един пуяк – мъжкият има голям гребен отдолу, има гердан, а пък пуйката е малко по-малка. Вземете врабчетата, насекомите – навсякъде женската форма и мъжката се отличават. Ако не разбирате живота, ако не сте го проучвали, вие ще намерите едно различие, но не знаете причините защо, от какво произтичат различията в света. Сега например, има някой резултат. В този живот вие сте недоволни от себе си. Да кажем, че една жена е недоволна, че тя е жена. Да кажем, че мъжът е недоволен, че е мъж. Тогаз след време жената ще намери смисъла на своя живот и ще го изправи, и става доволна. А пък мъжът изгубва смисъла на своя живот и става недоволен. И стане жена. Той е недоволен от това, че е мъж. Оре нивите, бие се; мъжът ще бъде чук, брадва и пр. Дето той мине все разрушава. Това, което разрушава е мъж. Той отдето мине, всичко чупи, нищо не гради. Там, дето има разрушение в природата, това е мъжът; пък дето има градеж, това е жената. Тя обича да гради. Това отчасти е вярно. Ако нямаше това, което руши, то не може да се гради. Импулсът на жената да гради е създаден от мъжа. А пък импулсът за разрушение у мъжа, го е

създала жената. Мъжът е станал лош по причина на жената; жената е станала добра по причина на мъжа.

Вие под микроскопа отдолу не сте наблюдавали този свят. Вие сте чели една книга, гледали сте картини, които не са верни. Но вие не сте ги гледали под микроскоп. Цял един процес на деление на клетката може да наблюдавате под микроскопа. Но това още нищо не значи. Тази клетка се изменява още по-нататък. В този случай от тези две сили, едната се превърнала на положителна сила, а пък другата на отрицателна. И се събират тогаз. И това събиране се нарича Любов в света. Но това разделяне става още в първичния свят. Това разделяне на клетката не става на земята. Тук на земята е само отражение. Ако виждате, че се създава една сянка, тя се създава по причина на реалността, по причина на дървото, което е израстнало. Но това дърво е снето отнякъде. Формата се образувала на земята, но не се зачева тук. Вие идете от едно далечно минало, от една епоха, която сте забравили, когато сте били на Сатурн, после на Месечината и след това сте слезли на Земята. Вие сте забравили тоя процес, какви са били условията, когато сте живяли на Сатурн и на Месечината. Какви са били условията, когато сте били на Месечината. И след като се преместите от земята в друг един свят, какви ще бъдат вашите понятия тогаз. Да оставим сега това. Ако нямате концентрация, ако не разбирате, вие ще се намерите в положението на младата мома. Преди да се ожени, тя си фантазира един свят с палати, шадравани, копринени дрехи, с пръстени, корони и пр., какво ли не. А пък като се ожени, ще кажете като онзи реформатор, англичанин Джон Веслей, който казал: „Не си струва човек да се жени". Дошъл един негов ученик при него и Джон Веслей му казал тия думи, известно време след оженването.

Аз не искам да ви карам да не се жените, или да се жените. На Джон Веслей не му било съдено да се жени. А пък той като всичките хора се оженил и после видял, че не струва да се жени. Неговата възлюблена била като Ксантипа. Някои обвиняват, че Ксантипа била лоша жена. Тя ни най-малко не е била така лоша, както ни я представляват. Този Сократ философията си дължи на

своята жена. Сократ имал доста хубава глава, но носът му бил лош. – Той бил човек на чувствата. Обичал много жените и водил разпуснат живот. Имал много любовници. Историята това замълчава, той имал доста любовници. Че какво има лошо от това, да има любовници. Вие сте турили на това един друг смисъл. Че ако обичаш едно семе и го поставиш в земята, какво лошо има в това. Този, който обичал семената какво зло е направил? Няма никакво зло. Но ако почне тия дървета да ги сече и гори и прави от тях каквото иска, тогава злото е там. Злото не седи в Любовта, но злото седи в безлюбието, което минава за Любов. Някои ти казал, че те обича, а пък лъже. Там е злото. Някой на земята пита едного: „Ти обичаш ли ме?“ Другият казва: „Малко те обичам“. В света не може да кажеш много или малко. Малкото е относително и многото е относително. Ние имаме едно криво понятие за Любовта. Понеже я прекарваме през една малка цев и излиза малко вода. И казваме: „Малко те обичам“. Туриш голяма цев. Зад нея има толкоз Любов, че можеш да караш воденица, но причините са дето не се проявяват нашите разбирания и нашите възгледи.

Да дойдем сега до концентрацията. Любовта винаги концентрира човека, тя го кара да размишлява, тя го заставлява за това. А пък безлюбието (е), което разсейва човека. Щом дойде безлюбието, човек е недоволен. То е състезание между двама за един предмет. Щом спориш в себе си дали да направиш нещо или не, тогаз си раздвоен, недоволен. Идваме до раздвоението: света ли да обичаме повече или Бога. И казваме – има голямо преимущество в света. А пък да обичаш Бога е свързано понякой път с големи страдания. Но и в Любовта към света има големи страдания. Като изследваме страданията те се различава и повидимому, като че в Любовта към света най-първо като се приближаваме страданията не идват отначало, идат в края. А пък като се приближаваме към Бога, страданията идат отначало, а пък Любовта, благостите идат отпосле. Следователно, ние имаме два противоположни възгледа и мислим затова, че в света е по-добре. Ако ти си от умните хора ще живееш в света, докато дойде слънцето ти горе до зенита. Като дойдеш до зенита, тогаз ще напуснеш този свят и ще отидеш при Бога и пак ще бъде изгрев в

духовния свят. И тогаз ще бъдеш щастлив. Но ако чакаш да видиш завършването на земния живот, аз ще ти кажа какво ще стане с тебе. Вие ще знаете какви ще бъдат резултатите за всеки един от вас, по отношение на това, което имате сега.

Всички трябва да имате едно концентриране, но трябва да имате един предмет, към който да се концентрирате, една определена идея трябва да имате. И върху тази идея, която трябва да имате, вие трябва да имате един възглед. Ти не може да мислиш за Бога, че Той може да постъпва както хората постъпват. Щом мислиш така, ти ще бъдеш недоволен и неспокоен. Ще кажеш: „Няма да ме слуша Господ“. Ако искаш да стане твоята воля, Бог няма да те послуша. Ако искаш да стане Неговата воля, Той ще те послуша. Вие ще кажете тогаз: „Човек трябва да стане автомат“. Ти казваш: „Ако върши чуждата воля, трябва да стане автомат“. Автомат си щом не разсъждаваш. Щом разсъждаваш, не си. Имай желание да бъдеш свободен. Това е една идея на Бога. Това, че ти искаш да учиш, да прогресираш в най-хубавото, това е потик на Божественото. А пък когато искаш твоето да стане, ти спъваш своя прогрес. Отрицателната страна на живота човек сам си я създава. Той се спира на Божествените заложби, които има и казва: „Да изпълня ли Божественото или човешкото?“. Изпълни Божественото и ще се изпълни човешкото. Ако изпълниш най-първо човешкото в себе си, ще имаш страдания и после ще дойде радостта. А пък ако изпълниш Божественото в началото ще имаш радост и в края радост. В човешкото една страна е тъмнина, а пък другата светлина.

Та сега да се повърнем към това същественото. Това е една философия. Наблюдавайте това, което става. Да допуснем, че аз ви говоря на вас и искате да знаете говоря ли Истината или не. Истината не може да се говори. Един факт може да се констатира, да се каже, но Истината се живее. Ти трябва да влезеш в света на Истината. Ти казваш: „Докажи ми Истината“. Истината не се доказва. Това, което доказвате е лъжа. Само лъжата може да се доказва. Истината не се нуждае от никакви доказателства. Там, дето се казва, че има Господ, че там е лъжата. Какво ще доказваш. Ти искаш да разсъждаваш върху причините и действието, казваш,

че имало причини някъде. Че кога е било в света, когато да не е имало причини и действия? И де са причините, от които ти съдиш? Ти виждаш само сенките на нещата. Къде ще намериш тогаз Господа по сенките? Една жена къде ще намери мъжа? Тя мисли, че има един мъж и го хванала за ръката. Никакъв мъж! Това е една лъжлива идея. Хванала е тя и мисли, че има мъж. Много се лъже. В литературата има много примери, дето жени за жени са се оженвали. Тогаз вие имате криво понятие какво нещо е женитбата. Това не е изчистена идея. Казваш: „Това е един факт". И това е истина. Казвате: „Това е свобода, това е широчина на идеите". Но по какво се отличава свободата? Свободата е да действуваш, да правиш каквото искаш. Тогаз си свободен. Казваш: „Аз вървя по пътя на Истината." В свободата ти може да правиш каквото искаш, а пък при Истината имаш направление. Истината показва пътя, по който трябва да вървиш. Истинският път на живота. В Истината ти не може да имаш едно или друго понятие за нещата. Как излезе жената? Откъде излезе жената? Жената излезе отвътре, от самия човек. Сега това е в стълкновение със сегашните ваши възгледи. Ние сме в едно постоянно стълкновение с онова, което знаем. Това, което знаем е отчасти вярно, но то трябва да бъде в съгласие. Ние отиваме към някои предмети, които по-напред не са били ясни и после стават ясни. А пък тези, които са били ясни, те ще изгубят своя смисъл. Най-първо вие се интересувате от вашето детинство. Като възмъжеете не ви интересува детинството. После, като станете стар, вие се стремите към старостта. Но пак сте недоволни от старостта. Какво иде след старостта? Ти трябва да бъдеш млад, трябва да бъдеш стар между двата полюса и те да се съединят, за да намерят смисъла на живота. Ако не разбираш Мъдростта и старостта, ти не може да разбереш Истината.

Та казвам: Вие сега се спирате и казвате: „Защо съм дошъл на земята?" Казваш: „Трябва да вярвам в Бога". Трябва да се концентрира умът ти в нещо. Имате ли в ума си една идея, на която всякога да разчитате? Нещастието на човека произтича винаги от онзи факт, че той изгубва своето равновесие. Щом го изгубиш, тогаз ще паднеш. Трябва да имаш нещо, една основна

идея, която да пази твоето равновесие. Накъдето и да се наклоняваш, като един кораб в морето, все трябва да имаш нещо, от което да са съградени твоите идеи. (Учителят посочва чертежа.) Кое е накарало тия две точки да се съберат? И кое ги накарало да се разединят? Кое ви заставлява вие да отидете на училище? Искате ли да идете? Кое ви заставлява да отидете в църква? Кое ви заставлява да седнете или да отидете в някоя гостилница? Има една подбудителна причина. Ние казваме: „Глад". Какво е гладът? От какво произтича гладът? Да оставим сега и произхода на глада, да го приемем като един факт, който трябва да се обясни. Та казвам: Сегашните ваши разбирания, вие всички някой път говорите неща, които не разбирате. И сте недоволни от себе си и от ближните си. Ако разбирахте нещата както трябва, вие всякога можете да бъдете в състояние да изправите всяка една погрешка. Вземете един голям музикант. Като му дадат едно парче, той веднага ще види погрешката и знае да я поправи. А пък онзи, другият, който не разбира от музика, ще каже само: „Не е хубава тази песен". А музикантът, като изпеят песента знае къде е тя хубава и къде е лоша. И ние казваме, че тези работи са лоши, но не знаем как да ги изправим. Ние нямаме концентрация. Не знаем нещата тъй както трябва. Нямаме разбиране.

Та казвам: При сегашното ваше състояние, ако дойде един да ви проповядва, той ще каже: „Остави тези възгледи, които сега имаш". Той разбира, че трябва да се откажеш от един възглед. Това са като препарирани стъкълца, имаш малък препарат, гледаш го под микроскопа. Щом отмахнеш едно стъкълце, ще туриш второ, трето. Да кажем, че имате един грамофон. Имате доста пиеси от някои видни автори. Туриш една плоча, изсвириш я. Ако извадиш едната плоча от нейния въртеж, най-малко това не показва, че не я обичаш. Но в дадения случай изучавате нещата. И когато ги изучаме трябва да ги сменяме. Някой казва: „Този човек не мисли като мене". Няма нищо от това, че той не мисли като вас или че в даден случай не може да чувствува като вас. Един млад момък не може да чувствува като стария и старият не може да чувствува като младия. Но в това няма никакво противоречие. Това е само обстановка. Единият е на северния

полюс. Там е студено. Той има дебели дрехи. А пък другият е на екватора и има тънки дрехи. Единият ще харчи повече. Той трябва да има една къща масивно направена, с добро отопление вътре, а другият ще има къща по-слаба. Та когато дойдат лошите условия на какво се дължат те? Те се дължат на онова вътрешно неразбиране. Ние сме нещастни, понеже обичаме лекия живот, живот без мъчнотии. И тогаз именно природата ни дава най-големи изпитания. Когато ние се откажем да работим, тогава идат те. Природата иска да ни застави да мислим, да чувствуваме и да действуваме. Три неща изисква. Да имаме нещо, на което да разчитаме. И като дойде гледа какво сме направили. Това е на физическия свят. После гледа съдържанието на онова, което сте направили, развалили (ли) сте неговият вътрешен смисъл. Разбрали ли сте идеята на онова, което сте направили.

Как ще познаете дали някой ви обича или не? Много лесно. Опечете една кокошка хубаво, турете я на масата и онзи, когото искате да опитате дали ви обича, кажете му да раздели кокошката на трима души. И той като раздели кокошката, ще знаете дали ви обича, ще знаете кого обича повече. Когото обича, нему ще даде най-хубавото, бялото месце. Ако бъде супа, непременно на онзи, когото обича ще тури повече масълце в неговата паница и ще видите, че във физическия свят онзи, който е обичан има повече масълце в паницата си, а онзи, който не е обичан, по-малко. Онзи, когото обичат ще бъде по-добре облечен. Една райска птица е по-добре облечена. А пък онзи, който не е добре облечен, не е толкоз обичан. Онзи, който има отличен ум, е повече обичан. Онзи, който има по-добро сърце е повече обичан. Онзи, който има по-добро физическо тяло, е повече обичан. А пък който има хилаво физическо тяло, по-слаб ум, и по-слаби чувства, той е по-малко обичан. Сега защо е така? Защото не може да бъде другояче. Но това не е доказателство. Вие ако разбирате, едно хилаво тяло може да го направите най-доброто тяло. И ако разбирате едно ваше сърце може да го направите най-доброто сърце. И ако разбирате един лош ум, може да го направите един добър ум. И ако не разбирате най-доброто тяло, най-добрият ум и сърце, може да ги развалите. Коя е причината тогаз? И тогаз Господ против когото се

възмущавате това сте вие. Този Господ, който разваля нещата това сте вие. Защо е така, ще кажете? Защото този Господ не мисли. И хората за да се избавят от това, турят дявола, едно същество дявол, което постоянно вреди. Човек при това разбиране той самият е дявол. И той сам е и ангел. Когато поправя своя ум, той е ангел; когато разваля своя ум, той е дявол. Когато оправя своето сърце, той е ангел; когато разваля своето сърце, той е дявол. Когато поправя своето тяло, той е ангел, когато разваля своето тяло, той е дявол.

Вие сега имате една идея за дявола. Че отде накъде вие приемате дявола? Вие срещали ли сте тоя дявол? Толкоз пъти говорите за дявола. Вие с дявола сте запознати, понеже вие сте дявола. И с ангелите сте запознати, понеже вие сте ангел. Но отчасти е вярно това. Кое е онова, което може да ме подбуди да бъда аз лош? Кое е онова, което може да ме подбуди да бъда аз добър? И спрямо някои хора мога да бъда лош, а спрямо някои хора да бъда добър. Има подбудителни причини. Коя е основната причина? Някой път имам желание да уча. А пък някой път не искам да се уча. Някой път искам да пея, а пък някой път не искам да пея. Някой път искам да рисувам, а пък някой път не искам да рисувам. Основната причина на всички неща е духът. Първият резултат на духа в света, първият резултат в света, с който започва животът, това е Любовта. А пък резултатът на Любовта е животът и на земята. Животът, който имаме, това е един резултат. Сега ние сме недоволни от този резултат. Тогаз се явява раздвоение, явяват се тъмнината и светлината. Това е влизане в мисловия свят. Имаме знание да различаваме. Животът сам по себе си е създал светлината и тъмнината. Светлината се явява като един резултат на живота в нас. А пък знанието е резултат на тази светлина. Каквото е разкрила тая светлина. Онова събраното знание е резултат на светлината. А пък с онова, което сме разбрали, влизаме в света на Истината, за да можем да го използуваме. Онова, което сте придобили в живота, вие може да го използувате в света на Истината. Следователно, Истината използува резултатите на Любовта и резултатите на умствения свят. И само в Истината човек може да разбере смисъла на

живота. Там може да го разбере, понеже тогаз той е свободен. В Любовта ти ще служиш в началото на живота, а пък в Истината, ще бъде края на твоя живот. Но вие за началото и за края на живота имате криви понятия. Вие мислите, че условията се свършват в края на живота. Не, в края на живота ще престанете с глупавите опити. Какво означава началото на една война или края на една война? Кое е по-хубаво: началото или края на една война? Края на живота какво означава? Едно сравнение: Началото или краят на една война ще ползува? В началото ли да те бият или в края да те бият, кое е по-хубаво? (В края да има мир.) Оставете този мир настрана. Мирът, това е една отвлечена идея. Не ти се слагат тояги, не те бият вече, престават да те бият. И това състояние вече ти е приятно. Онзи, който ме бил, той ми дал нещо. Той казва: „Искаш ли още?“ Казвам: Стига толкоз. След като престават да ме бият, аз тази енергия трябва да я обработя. Който разбира прави така. В света няма безполезни работи. Когато не разбирате нещо, има бой. А пък когато ги разбираш, тогаз не е бой. Вие сега се намирате на една фалшива основа. Аз като ви говоря, вие казвате: „Какви ще бъдат заключенията?“ Дали моите заключения ще бъдат верни според както вие мислите или не? В дадения случай това, за което аз разсъждавам, не го вземам за авторитет, нито пък е авторитет онова, което вие мислите. Да допуснем, че аз пея една песен. Сега песента ще зависи от моето състояние. Най-първо ще зависи от това, какво е времето отвън. И после, ще зависи какво е моето състояние, моето разположение. Ако ви обичам, ще запея добре, а пък ако не ви обичам, ще запея горе-долу, ще кресна. А пък ако аз ви обичам, ще пея песента така хубаво, че да ме помните. А пък ако не ви обичам, ще кажа: Нека да платят за пеенето, и после да ме критикуват колкото искат. Ние не трябва да разглеждаме дали природата е в съгласие с нас или не. Или дали ние сме съгласни с природата или не. В природата съществува едно право. Онова, което аз правя и онова, което природата прави да е разумно. То е сравнение. И във всичко, което тя прави, тя е права. И тя прави всичките неща с най-малките разноски и с най-малките страдания. И тя не може да избегне страданията, но по възможност се

стреми да направи нещата с най-малките страдания. И ако я попиташ, тя ще каже: „Без страдания не може“. И ако попиташ: „Защо са тези страдания?“, тя ще каже: „Без страдания не може“. И ако попиташ: „Защо са тези страдания?“, тя ще ти каже: „Направи един свят без страдания и аз съм първата, която ще гледам как ще направиш един свят без страдания“. Кажете ми как ще направите един свят без страдания? Защо се съмнявате в себе си? Какво ви дава повод да се съмнявате в себе си? Казва ми един преди години: „Не ме поставяй на изпит, че не мога да издържа. Не ме поставяй на един краен изпит, че може би няма да издържа“. Ако туриш един човек на работа, трябва да му плащаш хубаво, но държиш един човек, измъчваш го, измъчваш го и ще дойде време, че този човек ще започне да мисли другояче, ще изгуби вяра в тебе, ще го накараш да мисли и да постъпва другояче. Вие се измъчвате. Учителят измъчва своите ученици, учениците измъчват своите учители. Идват до крайности. И жената измъчва своя мъж, уж да го накара да я обича. И тя ще го изгуби. Ще изгуби това, което има. Една жена, като започне да измъчва мъжа си, ще го изгуби; аз да и подпиша с двете ръце, че тя ще го изгуби. И мъжът ще изгуби жената, ако я измъчва. И учителят, който измъчва ученика си, ще го изгуби. И ученикът, който измъчва учителя си, ще го изгуби. Ако ти мислиш, че с мъчение може да постигнеш нещо, ти тогава нямаш разбиране. Защо ще мъчиш мъжа си? Защо ще мъчиш себе си? Някой човек почне да пости, десет дена пости. За кого пости? За Господа? Че Господ има ли нужда да постим за Него? Ти ще измъчваш тялото си. Искаш да станеш благоугоден на Господа. Бог иска един човек да мисли хубаво, да има благородно сърце, а пък ти ще станеш недоволен, хилав, жълт и искаш така да угодиш на Господа. Ти съвсем ще загазиш. На физическото поле хората постят. Постът значи не измъчвай мъжа си. Това значи пост. Не го карай да носи дрипели, скъсани чорапи. Дай му нови чорапи, изплети ги. Не го карай да носи скъсани обуща, дай му нови обуща. И тези обуща да са хубаво направени, да не мъчат краката. Не го карай да спи на скъсан сламеник, не го подозирай, че ходи по чужди жени, считай, че е светия. Ти казваш: „Не ги ли зная сегашните мъже какви са“.

Щом мъжът е лош и жената е лоша, нищо повече. Щом мъжът е развратен, и жената е развратна. Щом бащата е развратен, и синът ще бъде развратен. Щом синът е развратен и бащата е развратен. Какво ще ми разправят на мене? Ще се отделиш от хората и ще кажеш, че те са грешници. Оставете тази философия настрана. С тази философия нищо не се разрешава. Че ти тогоз грешника защо го взе тогаз? Не че аз съдя вас, но излагам нещата както са. Ти казваш някому: „Ти си ангел, всичко ще дам за тебе“, а пък после казваш: „Той не бил такъв, какъвто го мислех“. Аз към вътрешните неща сега отивам.

За мен няма противоречие. Противоречието не седи там. Противоречието седи в следното: Имате една единица, имате едно цяло число. Имате и дроб. Да кажем, че 1/2. Противоречието произтича от 1/2, понеже когато едната втора иска да стане като цяло, там е противоречието! Половината иска да стане като цялото, а пък това е невъзможно. Вие казвате, че имате числото 10, то в числото 10 цялото ще разделиш на 10 части. И десетте части правят едно цяло. И 1/10 не може да бъде никога като цялото. И половината, сама по себе си, никога не може да бъде като цялото. Допущат в окултната наука, че частта може да бъде като цялото, но никога не може да бъде по-голяма от цялото. А пък цялото има едно свойство, че то всякога може да бъде като своята част, но може да бъде и по-голямо от частта. Бог едновременно е по-голям от нас; ние можем да бъдем като Бога, но не можем да бъдем по-големи от Бога. А пък Бог може да бъде като нас, но може да бъде и по-голям от нас. По-нататък не можеш да отидеш. Ако отидеш по-нататък от това, ще си счупиш главата. Защо? Ти вървиш по едно равно място, дойдеш до едно планинско място, ако продължиш, ще дойде твоята смърт. Защото в тази рядка атмосфера ти не можеш да дишаш; не може да останеш във въздуха. Не прекрачвай!

Вие питате защо някой не ви обича. Защото и вие не го обичате. Ти казваш: „Защо ме лъже?“ Защото и вие го лъжете. – „Защо ме краде?“ Защото и ти го крадеш. Никаква друга причина няма. Ако искате да се концентрирате, така седи причината, ще намерите тази причина вътре. Сега като казвам: Защото и вие го

лъжете, разбирам следното. Вие сте си създали едни лъжливи възгледи за себе си и за вашия възлюблен. Вие сте турили на вашия възлюблен качества, които ги няма. И на вас вие сте турили качества, които ги нямате. Двама души като се обичат така трябва да бъде: един час мъжът ще бъде мъж, а пък жената жена. А пък във втория час мъжът ще бъде жена, а жената мъж. И ще се сменят постоянно. И ако така се сменят, ще живеят ангелски. Но ако жената иска да бъде винаги жена и ако мъжът иска да бъде винаги мъж, тогаз ще има стълкновение. За да обичаш някого, трябва да си готов да вземеш неговото положение и той трябва да вземе твоето положение. Един цар трябва да вземе положението на поданиците и обратното. Казва единият: „Ела на моето място и аз ще бъда на твоето“. Като обичаш някого безразлично е да слезеш при него или да се качиш. Той е надживял личното. Вие искате да бъдете ангели, питате: „Дяволи има ли в ада?“ Че адът е вътре във вас. От пъпа надолу вие сте цял един ад. Къде е раят? –От пъпа нагоре до главата е рай. Най-високото място е горе, а пък адът е долу от пъпа надолу. Адът е вътре във вас. И в този ад ще намерите много излишни работи, много лоши работи ще намерите в себе си. Ако бяхте един хирург и направите една операция, ще видите каква воня излиза като се разпаря стомахът.

Святите работи изчезнаха. Едно време мислеха, че тялото е храм Божи, а пък сега няма място в този храм, дето хирурзите да не са бутнали. Някои говорят за свещени работи. Няма свещени работи, дето те да не са бутнали. Има някои работи, които лекарите не са бутнали. Например, като погледнете една клетка, в нея има чудесии, тя е много малка. Трябва да я увеличиш хиляди пъти, за да я видиш и проучиш. Та, хубавото, красивото е останало в дребните работи. Единствените чисти души са дребните души. А пък в голямата душа всичко е разтършувано. И затова търсете Любовта в малките прояви. Не мислете, че онзи, който ви дал едно палто, че той ви обича. Онзи човек, който светва в нощта пред вас с малък лъч и ви показва една пропаст, от която се избавяте, това е по-добро, отколкото да ви дава хиляди в джоба. Онзи, който с един лъч на своята светлина те избавя, за вас струва повече в

дадения случай. Та онзи вашият възлюблен, който може да внесе само една мисъл във вашия ум, за да ти покаже пътя, то тази Любов струва повече отколкото всички подаръци. Вие нямате понятие по този въпрос. Аз наблюдавам всинца ви. Много добри хора сте вие. По-добри, отколкото трябва. И по-лоши отколкото трябва. Тогаз математически като правя изчисления, изваждам доброто, изваждам и злото и ги подвеждам под еднакъв знаменател. Нито много добър, нито много лош. Много добър да не си, и много лош да не си. Като се срещнете сега, вие обръщате внимание само на лошата страна. Лошите страни на човека произтичат от изобилието. Този човек, в когото вярата е силно развита, става суеверен и вярва повече в неразумните работи. Един американец, господин Браун казва: „Като се помоля, мога да спра и земята“. Това са глупави вярвания. Той вярва. Те са глупави вярвания, мисли, че може да спре земята. Писанието казва в Стария завет, как при влизането на евреите в Ханаанската земя Исус Навин се помолил и се спряло слънцето. Един като попитал някого дали се върти земята или не, той казал: „До времето на Исуса Навина слънцето се движеше, а пък земята стоеше. Като спрял Исус Навин слънцето, спря се слънцето и земята започна да се върти около него“. Това вярно ли е? Не е вярно. Те са логически построения. Не са верни. Голямото не може да се върти около малкото. Това е един от законите. И малкото всякога може да се върти около голямото. Има си причини защо. Всяко нещо се връща оттам, отдето е излязло. И понеже ние сме излезли от Бога, имаме желание да се върнем при Бога. И понеже Бог не е излязъл от нас, той не може да се върне в нас, нищо повече. Сянката може да се върне при дървото, но дървото не може да се върне при сянката. Реалността образува сенките, но сенките не образуват реалността. Дървото и без сянката съществува.

Сега докъде дойдохме ние? Ти мислиш, че обичаш някого, когото не обичаш. И по какво ще познаеш, че обичаш един човек? Аз разсъждавам другояче. Аз не мога да обичам всички къщи. Да ви кажа защо. Обичам онези къщи, в които има хора. Но къщи, в които хора не живеят, не мога да ги обичам. За да обичам един

човек, трябва да има нещо разумно и добро в него. Де е погрешката: в къщата или в мене? В къщата. Ако в тази къща живее един разумен човек, ще обичам къщата заради човека. Но ако не живее, какво ще обичам тази къща? Ние казваме: „Да обичаме всички хора“. Всички хора, в които Бог живее, в които разумното живее. Разумното е, което се обича в света. Ние казваме: „Трябва да се обичаме“. Най-първо всички трябва да станем разумни, за да се обичаме. Тогаз, за да се обичаме, намерете хубавите работи. Аз мога да ви накарам всички да ме обичате. Аз съм правил опити. Някой път някой ще се сърди. Аз зная защо се сърдят хората. Някой е недоволен. Зная защо е недоволен. И когато правя нещо, аз зная защо го правя. Аз зная причините, които произвеждат тези явления. И следователно, аз ще премахна оная причина, която ги произвежда. Препоръчвам на всинца ви: когато срещнеш някого най-първо виж живее ли едно разумно същество в тази къща или не. Десет души се съберете и вижте дали разумен човек живее в тази къща. Не се произнасяй така бързо. Всички хора, в които Бог живее и се проявява аз ги обичам. Всички хора, в които Бог не живее и не се проявява, аз не мога да ги обичам. Ти не можеш да обичаш един студен предмет, понеже той ще ти отнеме топлината. Той ще вземе нещо от тебе. Ти не може да обичаш един много горещ предмет, понеже и той ще вземе нещо от тебе. А ще обичаш някого, който носи живот в себе си. Като обичаш някого, у единия и у другия човек има придобивки. В обичта, в Любовта има придобивки. И като обичаш и като ви обичат всякога придобивате нещо. При Божествената Любов и като обичаш и като те обичат всякога се придобива. Има една малка придобивка. Там, дето има микроскопически придатък, колкото и малък да е той, там може да обичаш. Законът е такъв. Ако няма придатък, тогаз се ражда омразата. Омразата се явява, когато няма придатък. И ако можеш да придадеш някому нещо колкото и да е микроскопическо, той ще ви обича. Между вас се ражда противоречие, понеже не сте придали. И всеки път, като не сте придали нещо на ума, умът не ви обича. И като не сте придали нещо на твоето сърце, то не ви обича. И като не сте придали нещо на волята, тя не ви обича. Вие

казвате: „Ние имаме местоименията „ти“, „той“.“ Обяснете ми тия местоимения. Кое от тях е по-старо? „Аз“ ли е по-старо, „ти“ ли, или „той“? (Той). Тогаз има една формула „I am, that I am“ – „Аз съм, който съм“. Тогава вие мерите с аршин, а пък аз меря с метри и затова не се разбираме. Аз – това е детето. Бог казва: „Аз, първият, Който се явява в света“. Зад него има друг. Господ казва за себе си: „Аз съм първият, Който се яви“. И ти като кажеш „аз“, то се подразбира, че в тебе живее онзи, Който първи се е проявил. И от Него очаквам, Той да ме научи, какво нещо са „ти“ и „той“. Най-близо до „аз“ е „ти“. А пък най-близо до „ти“ е „той“. Те са отвлечени работи. Англичанина казва „ай“. Българинът казва „аз“. Защо англичанинът казва „ай“, а пък българинът казва „аз“. Но това, което за вас е „Я“ или „Аз“ – за турчина е масло. Това, което за англичанина е „ай“, за турчина е месечина. „Аз“ – това е едно състояние в нас. Когато казвам „аз“, ние сме най-близо до реалността. „Ти“ и „той“ са отдалечени работи. Близките работи, които засягат нашето съзнание, това е азът в нас. Когато казвам „аз“, ние сме най-близо до реалността. „Ти“ „той“ са отдалечени работи. Близките работи, които засягат нашето съзнание, това е азът в нас. Като кажеш „аз“, то са най-близките работи. И трябва да знаеш, че човек е близо до себе си. И той трябва да почне да мисли. Животните повече чувствуват нещата, а пък аз мисля повече. Някой път като животните за някои неща чувствуваме повече, отколкото трябва, пък някой път мислим. Следователно, трябва да се контролираме.

Не преувеличавай нещастията си повече отколкото трябва, защото нещастията, които ти имаш, съществуват навсякъде в света. И всичките добродетели, които имаш, те са общи за всички хора. Следователно, реалният свят е само онова, което е общо за всички хора в даден случай. И страданието е общо за всички хора. Ние казваме, че злото не е реално, понеже всичките хора в дадения случай не могат да бъдат зли. То е относително. Злото във всички хора не съществува, когато едно страдание във всички го има. И даже ангелите от невидимия свят като гледат, че хората не прогресират, една малка сянка се хвърля в тяхното съзнание, понеже те трябва да слизат постоянно на земята да поправят

погрешките на хората. И майката като обича детето си и като поправя погрешките му, у нея се заражда една малка тъга.

Та казвам сега: „Престанете да правите най-малките погрешки“. А пък най-малката погрешка знаете ли коя е? – Не плюйте дето не трябва. Всеки да плюе в кърпата си. Един наш брат в София плюл на едно място и платил пет лева. Казали му: „Има закон за плюенето“. Ще платиш! И природата и тя е турила надпис: „Не плюй навсякъде! Плюй в кърпата си. Не плюй там, дето не трябва!“ И щом плюеш ще ти дойдат страданията. И всяко едно страдание показва, че ти си плюл там, дето не трябва. Ти си създаваш една лоша идея за един човек. Бог не си довършил картината още. Тази малката картина, която се рисува, чакай я. Ти ще се влюбиш в нея. Тя ще бъде една красива мома. И сърцето ти ще гори. А пък ти казваш: „Това дребното същество“. Не се произнасяй за Божиите работи. Не се произнасяй за себе си. Един ден вие ще бъдете ангели с пет, шест милиона крила, голямо величие. Това което кажеш, всичко ще стане. Като те срещнат, ще кажеш: „Вярно е“. Ще бъдеш един ангел, който заповядва. Ще кажете: „Минаха ония бедни времена, когато бях роб“.

Сега си създавате условия за онези шест милиона крила. И заради шестте милиона крила, които ще имате, струва си малко да страдате. Шест милиона крила – това е най-малкото, което може да имате. Има ангели, които имат петдесет милиона крила, по 25 милиона, а някои имат 100 милиона крила. Аз вземам шест милиона крила и то е много нещо. С тях може да пропътуваш цялата Вселена и да бъдеш доволен от положението си. Вие казвате сега: „Остаряхме, чакаме да умрем и да отидем някъде на онзи свят“. Никъде няма да отидете. Онзи плод, който е паднал от дървото, къде ще отиде? При корените. Ако отидат хората да го занесат в град София, то са специфични работи на някои разумни същества. Но вие като умрете, ще паднете точно под дървото, точно дето сте родени. Ако пък дойде някой ангел и се влюби във вас и ви занесе в другия свят, то е друг въпрос. За него и въпрос не правим. Вие като умрете, няма да умрете, но ще капнете като плод под дървото. Та сега концентрирайте се и

благодарете на Бога за ума, който ви дал. Благодарете на Бога за сърцето, което имате. И за волята благодарете. И за тези условия, в които се намирате, благодарете. И при най-лошите условия Господ е там. Знаете ли защо Йов пострада. Той бил окултен ученик. И когато минавал окултният учител, Йов попитал учителя си, защо Бог направил червея. Йов ритнал червея и казал: „И без този червей можеше“. И без тях могло. И затова той трябваше да прекара големи страдания и в раните му се развили малки червеи, поради болестта се развила гной и червеите са дошли да ядат гнойта и да го освобождават от нея. Йов като ги погледнал, видял, че малките червеи дошли да му помогнат. И като идвали просяци казвал им: „Богат бях, говеда имах, камили имах, а сега червеи.“ И им давал от червеите. И в ръцете на бедните хора те се превръщали в злато. Не подритвайте тези малки червейчета, понеже те ще дойдат при големите страдания да ви освобождават. Та Йов затова пострада. Ти срещнеш някой брат и помахваш с ръка презрително. И тогаз само за едно помахване на ръцете ще те турят в положението на Йова. Не презирайте малките червейчета! Не презирайте малките работи, понеже ще спирате оня прогрес и ще си създадете едно ненужно нещастие. Като видиш малкия червей, кажи: „На място го е турил Господ“. Сега е малък червея, но след време този малък червей, той ще има голямо бъдеще. Не подценявайте и себе си. И не се надценявай. Не се произнасяй за себе си лошо. Ще си кажеш: „Много добри хора сме, понеже Бог ни е създал, а пък много лоши хора сме, понеже не живеем както Бог иска. Много добър човек съм, понеже Господ така ме създаде“. Мисли хубаво за себе си. Всички сте добри създания. А пък не сте много добри, понеже не постъпвате така, както Господ иска. Сега се учете добре да мислите. Не че не мислите, вие работите, но имате една отвлечена философия, философията на радостите и на страданията.

Всичко, каквото Бог е създал е добро. Всичко, каквото ние създаваме, е зло. Да възприемем доброто. Този е пътят, по който трябва да вървите, за да се освободите от неприятностите в живота.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
(три пъти)

Много ви държах, но трябваше да влезем и в ада и в рая и добре ви водих. Благодарете, че не ви държах повече.

6 ч. 45 м.

Гимнастически упражнения.

XVI година.
14 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 3 март 1937 г., сряда, 5 ч.с.
Небето облачно. Времето тихо и хладно.
София - Изгрев.

МИСЛЕНЕ И ЧУВСТВУВАНИЕ

Отче наш.
„Аз в живота ще благувам“.

Кое ви интересува за днес най-много? Много работи може да ви интересуват. Но някои работи, които ви интересуват не са толкова съществени. За да разбере някои неща човек трябва да бъде спокоен, да се не безпокои. Всякога забелязвате - в себе си човек се безпокои. Защо? Едно безпокойствие. Неразположен си. Това от чисто научно гледище трябва да го изследваш. На какво се дължи безпокойството, да му знаеш произхода. Ако си спокоен, кои са причините и ако не си спокоен, кои са причините? – Ти остави този въпрос. Казваш: „Спокоен съм“. Казваш: „Аз имам вяра“. От какво зависи вярата ти? Или обезверил си се. Или можеш да кажеш, че ми се пее, разположен съм, а после кажеш: „Не ми се пее“. Вие може да правите твърдения, казвате отивам добре или не отивам добре. Учиме ли се добре, или не. Трябва да се знаят подбудителните причини, онази зависимост от която се изменя живота на човека. Например, някой път вие виждате, че очите замъжделяват, не може да гледате. Едно време сте чели. Сега не може да довиждате буквите. Казвате: „Какво ли стана с очите ми, не виждам“. - Очите ви не виждат по единствената причина, понеже вие сте оставили очите си да бъдат (обездвижени) да не се движат. Например, очите ви трябва да се обръщат, да гледат. Пък вратът извършва работата на очите. И следствие на това може да осакатите очите си. Вие седите и не знаете как да мръднете очите си. Някой път вие гледате, обърнете очите си надолу, гледате само на земята. В туй положение вие ще се осакатите. Гледаш надолу, четеш надолу, има защо да гледаш надолу. Гледаш надолу, защото изгубил си нещо, търсиш го. Но

щом като намериш изгубеното, тогава имаш ли цел пак да гледаш на земята, тогава вече ще освободиш погледа. Имате крака, не знаете защо ви са краката. Вие цените краката когато ходите. Имате ръка, казвате: „Добре работи“. Отчасти е вярно. Ръката има много функции, може да работиш различни неща. Когато седне един пианист, свири, същевременно и разбира. Чисто може ли да свирите? Там трябва да знаеш как да сложиш пръстите си. Човек работи 15, 20 години, да се научи как да мърда малкия пръст, средния, първия пръст, палецът. Казвате: „Не само това, но той с ръцете си мисли този човек“. И като свири ти е приятно. Да кажем някой от вас седнете да посвирите. Всеки пръст работи. Седи един пианист, свири, плащат му. Ще го повикат и не му плащат 100–200 лева, но 1000, 4000, 5000, 10000, 20 хиляди лева. Сега това е магическа страна. Човекът само като си движи пръстите по пианото 40–50 000 лева ще му дадат тия хора. На какво основание отгоре? Този човек само си движи пръстите по пианото и той ще изкара нещо. Но той на тази публика е дал нещо. Следователно, туй е, което определя туй движение. Ти влезеш, слушаш и носиш тоновете, остава ти нещо в главата. Не само имената, но от името ти си разбрал и останало нещо. Вървиш ден, два, някой път година, пет, десет години минават, ти си запомнил някой пасаж от свиренето.

Казвам: Сега искам да ви посоча нова мисъл. Вие казвате: „Аз вярвам в Бога“. Добре, на какво основание се базира вашата вяра? – Аз казвам тъй: Аз вярвам в музиката. Ако аз вярвам в музиката и не зная да свиря какво ме ползува? Най-първо интересува ме музиката. Слушам да пея, но ще трябва да взема участие в туй пеене. Всичките хора вярват в Бога. Какво допринася вярата, вярването в Бога? – Онзи, който знае как да вярва, много допринася. Онзи, който не знае как да вярва – един ден вярва, втория ден не вярва. Каква идея има той сега за Бога? – Ако вие мислите колко ноти има. Гамите там нали имат по 7 ноти. Даже вие, които пеете, знаете в пеенето тоновете, но не можете да различите един тон от друг. Едва сега учат музикантите. Не само вие, но има музиканти, които са завършили музикална академия, и те не знаят, и те знаят толкова почти, колкото вие знаете. Някой

път по навик. Има един естествен навик, който ние сме придобили по наследство, благодарение на него (разбираме). Ако ти не си роден с едно музикално чувство, колкото и да учиш, музиката ще бъде неразбрана. Онова, с което ти си се родил, то може да ти допринесе. Сега за мене не е онова, което трябва да научите, ами онова, което имате в себе си, как трябва да го развивате. Да допуснем вие имате хубави екземляри, много цветя, трябва да знаете как да ги култивирате. Или имате някой инструмент, оставен от дядо ви, баба ви, преди 40–50 години. Минавате, поглеждате го и казвате: „Тази работа не е заради мен". Това е обикновената вяра, която имате.

Казвате сега: „Какво ще бъде нашето състояние, като умреме?" Сега ти на земята тежиш 40, 50, 60, кг. А като умреш колко ще тежиш? Искам да кажа някои уж теглили, но те са предположения, че човек като умре тежи 33 грама. 33 грама като вземеш пред сегашната тежест, какво са? Тебе на ден, колко храна ти трябва? С 33 грама тежест, храна можеш ли да се наядеш? –Не можеш да се наядеш. Ти с 33 грама влизаш там. Друг начин вече на разглеждане има. С една кибритена клечка можеш да свършиш много по-голяма работа, отколкото с един голям чук. С едно житено зърно можеш да свършиш много по-голяма работа, отколкото с милиони, които имаш в касата. Ако имате 20 милиона, а аз имам едно житено зърно. Да вземем да работим двата, кой ще успее повече, който има златото или който има житеното зърно? – Зависи от знанието. Ако аз при едното житено зърно имам знание, а ти при 20 милиона нямаш знание, достатъчно е 5–10 години да видиш, че твоето злато няма да те ползува. Онзи, който има знанието с житеното зърно може да стане най-богатият човек в света. Онзи, който няма знание, и с най-голямото богатство може да стане най-голям сиромах. Вие седите, имате най-голямото богатство. Имате едно богатство вложено във вашия мозък, седите, недоволни сте. Имате богатство, което струва не милиони, а милиарди, неразработено богатство е. Тук във вашия ларингс имате едно богатство, имате една магическа сила. Ако знаете как да изпеете, растенията щяха да израстват за няколко месеца. Ако знаехте как да пеете,

като идете някъде всички животни щяха да ви слушат. Кучетата щяха да замлъкнат. Ако запеете бурите щяха да престанат, да ви слушат. В най-лошото време, ако запеете, ще се оправи. Ти ще кажеш: „Възможно ли е?" –Който знае е възможно, който не знае, не е възможно. Там е.Там има един ключ. Всички може да дойдете в тъмнината вечерно време. Онзи, който знае да завърти ключа, ще действува цялата инсталация. И в природата има такива ключове. Сега някой казва: „Вие само предполагате". Има един като влезе в стаята не го знаете, казвате: „Онзи като дойде завърти ключа, светва. Други като дойдат, работата не върви". Вашето положение – сега общо казвам. Вашето или нашето? – Ако кажа вашето положение, изключвам себе си. Ако кажа нашето, включвам себе си. Кое да кажа? –Вашето положение е като един учен българин, който искал да замине за Америка. И той предполага, понеже чул, чел из американския живот, че американците обичат езиците. Че онзи, който знае да говори френски, на голяма почит е. Доста почит има френския език. Тръгва от България, казва, ще се спра в София да уча френски. Ще ходи той в Америка и той иска за една година да научи френски. Той предполага, но за една година не се изучава френски. Някой казва за три месеца. Трябва един език, за да се изучи добре 3–4 години. Даже един английски професор, който изучавал 20 години езика, пак не знае. Пак не знае, не може да го произнася. Някои думи криво произнася. Някой път не може да ги пише. Всеки професор в Англия или Америка има такъв голям речник, който стои пред него и ще го обърне да види една дума. Ти на български може да пишеш криво, но в английски да напишеш криво една дума, е въпрос. Да оставим сега това, да дойдем до нашия българин Грънчаров, Цеко Грънчарски го наричам аз. Отива той от София в Париж, запознава се и негови приятели му намират една работа, в една голяма евангелска църква, където има такива големи органи, които имат една такава ръчка и един като движи ръчката, тогава органистът може да свири. Той понеже нямал пари и да си не харчи парите, съгласил се тая ръчка на органа да я завърта и целият орган да кара, а органистът свири. Цеко Грънчарски тук в България бил учител, на почит бил. Плащали са

му хубаво. Високо мнение имали за него. Като започнал да върти тази ръчка замислил се като българин за своето положение и си казва: „До такъв хал ли дойдох? Тази ръчка да я дигам и да я слагам. Никого да не виждам“. Започнал да мисли и току идва един и му казва: „Господине, трябва да се свири“. Той дошъл на себе си, че тук не искат философия, но тук искат работа, работа, ръчката да върти. Ако не ще те уволнят. Сега ви провождам това, което той сам разправяше. Разправям ви за един пример, който той сам ми го разправи. Ако го е преувеличил. Казвам: Какво научи? – „Научих, че един език за една година не се учи.“ Макар, че карах ръчката, не можех да се науча да свиря. Онзи човек свиреше, аз само бях асистент. Може някой да има вяра и да му помага. Как му помага? –Цеко Грънчарски с ръчката като върти, помага. Някой път престанеш да въртиш ръчката, онзи човек отвън не може да свири.

Казвам сега: Между всинца ви има една вътрешна зависимост, която човек трябва да спазва. Когато хората дойдат до едно такова близо общество не знаят каква мощна сила развива мисълта. Доброто или лошото настроение на когото и да е от вас се предава. Предава се туй настроение. Сега да дойдем до положението. Вие речете да седите, но не знаете как да седите. Тъй, както гледам най-първо седенето не е право, не е нормално седенето. Ти не ходи по пътя да носиш бастун, да се заблуждаваш с бастуна. Понеже този бастун ще ти причини голяма беля. Ти ще туриш, ще се подчиняваш. То е препятствие за тях. Тогава ти с бастуна ще се осакатиш. Може да го носиш, но като го носиш закачи го на ръката си, носи го така. Или понякой път да се упражняваш, на джоба си закачен може да го носиш. Не съм против бастуните, но казвам: Не вземайте бастун, не уповавайте никак на бастуна, който е в ръката ви. Защото щом уповаваш на бастуна, ще започне да куца нещо у тебе.

На някои очите отслабнали, ще турят очила. Очилата са един бастун. Казвам: Твоите очи са отслабнали, понеже ти не упражняваш очите си. Седиш и казваш: „Много му играят очите.“ Каква е тази игра? – Ти гледаш само в земята. Това не е упражнение. Ти поглеждаш нагоре, дигаш главата си, не си дигаш

очите. Някой като гледа нагоре си дигне главата и така гледа, това не е гледане. Очите ти са в едно латентно състояние, не се упражняват. Когато се упражняваш ти, ще имаш два центъра. Центърът на слънцето и центърът на земята. Една равноденствуваща. Изгревът на слънцето, дето изгрява и дето залязва, туй положение ще вземеш. Най-първо ще мислиш за центъра на слънцето, после ще мислиш за центъра на земята. После ще мислиш за там, дето изгрява слънцето, понеже всички блага идват от слънцето. Очите си в себе си може да са затворени, но ще направиш едно упражнение на очите. Отвътре да гледаш нагоре. Обърни очите си нагоре. Понякой път се заинтересуваш, че богатство има на земята. Пак затвори очите си, и ако искаш обърни очите си надолу към земята. Някой път имате северен полюс, имате южен полюс. Тогава отправи ума си, не си мърдай главата, а отправи очите си да видиш северния полюс и да видиш южния полюс. Ако вие всяка вечер преди да си лягате отправяте ума си към Бога, към слънцето, отправяте очите си и към центъра на земята, очите вземаха участие във вашата работа. Не ви трябват очила на вас. Без очила щяхте да ходите до 120 години. Пък и сега няма да ти трябва да се обръщаш назад. Ти може като да вървиш напред, да гледаш отзад. Има хора, които като дойдат, отзад може да виждат кой иде. Но то е упражнение, трябват ти упражнения, то не е лесна работа. За вас един инвалид да го накарате да проходи, то е трудна работа. Трудна работа е, понеже във вас има наследствени черти. Вие казвате: „Достойнство имам“. Хубаво. Аз не съм против достойнството. Но в какво седи моето достойнство? Казвате: „Знание имам?“ В какво седи моето знание? Всичките хора имат знание. Знание, с което можем да си помогнем, то е знание, или да кажем имаме ухо, можем да слушаме някого. От всякого можем да се поучим. Не считайте за срамота. Много пъти гледам много задачи децата ги разрешават много по-лесно, отколкото възрастните. Те ги разрешават, понеже децата са богати. Богати хора в света са децата. Те са богати с енергия, със сила, но децата са сиромаси в знание. Старият човек, той е бедняк. Това изобилие от енергия го няма както младия, но той е богат в умствено отношение. И старият има какво да учи. Старият

учи как да придобие сила. Децата си играят със сила, у тях естествено иде животът, здравето. Някоя рана лесно заздравява, но у старите не заздравява така лесно. Децата сега разрешават въпроса. Вие казвате: „Остаряхме“. И знаете какво сте изгубили. В старостта вие сте изгубили онова богатство, което децата имат. Децата като се родили, изгубили знанието, което имали. Като са минали от невидимият свят, децата са слизали, те са били много учени. Сега да ви представя: Човек може да изгуби своето знание, изгубват хората своите бележки. Те носят бележки. Като дойдат към митницата, на земята, секвестират и остават без бележки. Нямаш бележките, тогава ще мязате на онзи православен свещеник, който за да знае какво да чете в неделя, кое Евангелие, ще отиде в църквата, ще обърне Евангелието и ще тури някое листче. Един ден той носил със себе си праз, обичал праза, и той вместо листче турил праз, за да намери кое да чете. Нали и вие си туряте в Библията или в някоя друга книга някой копринен конец или някоя лента. Свещеникът ходил с праза и си турил праз вътре. Него ден иде жена му по някаква работа и като видяла праза, казва си: „Колко обича праз“, взема че му натуряла на 10–15 места още. Гледа попа на другия ден, вижда много праз, чуди се. Когато дойде някой и тури във вашето Евангелие праз. Докато само вие туряте праз, лесна работа е. Като дойде някой друг, че и той тури, ще се чудите откъде дошъл праза. Онази попадия, тя ни най-малко не е разбрала, но за да го улесни в тази работа, тя турила праза. Тя мислела, че той като прочете Евангелието, той изяда по едно листо. Целта на това не е ни най-малко.

Казвам: Като се приведе един пример, вие от него какво можете да извадите? Ще кажете, та да извадим примера от свещеника, ще кажете колко глупав човек е бил? – Праз туря ли се, за да отбележи страниците? Толкоз не знае ли? Да вземе едно листче, да запише еди-коя си страница, какво ще туря той праз? Но ония свещеници сме и ние, които правим същите погрешки. Случи ти се една опитност, трета, четвърта, всяка опитност показва по кой начин да се разреши мъчнотията. Срещнеш една мъчнотия някъде в живота, тя показва по кой начин може да се разреши.

Всяка мъчнотия в тебе може да се разреши. В тебе са слаби очите, упражнявайте се, не плачи, не се безпокой. Ще седнеш ще се упражняваш. Никога не правете тия движения, никога не правете неволни движения, в които вашата воля не взема участие. Подвижиш си крака, трябва да знаеш защо го подвижваш. Някой върви, движи се така. Те са неща неестествени. Ще имаш един ход много правилен. Всичките движения, в които нашата воля не взима участие, те са вредни за нас. Неволните движения на вашето сърце ги изключете, понеже друга воля има, която регулира сърцето. Други същества има, които регулират в нас сърцето. То е друг въпрос. Ние още не сме готови да регулираме. Ако сега почваме да регулираме нашето сърце, ще се осакатим. Дето нас са ни дали свобода на ръцете, на краката, на очите, на тялото, можем да правим тия упражнения. Всякога трябва да туряме нашата воля. Вземете огледало и вижте. Някой държи главата си на една страна. Някой държи главата си на другата страна. Винаги дръжте главата си в едно отвесно състояние. После някой от вас се прегърбва, защо? –Не си туряйте раница, гърбица преди да сте остарели. На 120 години като станете малко да се понаведете. Но до 120 години право да държите тялото си. После, аз не харесвам тия столове с подпорки, понеже вие разчитате, че има нещо да ви помага, за да си починете. Ти като си почиваш да не уповаваш на стола за да си почиваш. Няма съвсем да ти върви твоята работа. Ти ще седнеш, ще се облегнеш. Достатъчно е да има едно столче да седнеш, а ти сам да държиш главата си изправена. Ти да бъдеш господар на своя гръбнак. Някой обърне се и види, че няма облегалка. Американците имат най-големите удобства, те имат най-много неврастения. Те имат такива столове, седнат на стола, разположат се. Един германец, който изучавал нервните болести в Америка, намерил 400 вида неврастения, и като кръщавал, кръщавал, най-после казал: „Американичи“. Американците имат такива люлеещи се столове, хубави са и те. Аз не съм и против тях. Не да уповаваш на един стол на който седиш, но като седнеш тури главата си, гръбнакът ти, прави да бъдат. Всички тия работи, изключете ги, те ще ви осакатят. Гледам някои от вас рамото си дига нагоре. Друг върви прегърбен.

Хоризонтално ще държиш рамената си, ще си ги туриш в първоначалното положение. Някой казва, че има ревматизъм. Какъвто и ревматизъм да имаш, ще му кажеш: Няма да ми спъваш краката, нищо повече. Научете се да му заповядвате. Сега не искам да ви морализирам, но ние сме се отклонили от Божествения свят. Тъй както Бог ни е направил, не мязаме. Бог е направил нещата. Хората се намесиха. Много пъти ние сме ходили в тия работилници на хората и са ни осакатили. Първоначално както направи Господ всяко нещо беше на място. Сега тепърва трябва да викаме някой от невидимият свят да дойде да поправи работата.

Тук няколко наши братя се опитаха да акордират пианото. Казвам: Хубаво, ако имат развит слух. Те акордират, но нямат начин, не знаят отгде да започнат. Най-после викахме един, който е специалист. Човекът като дойде, веднага разбира. Напоследък дойде един руснак, много добре акордира. Всичките жици са така направени, имат еднакви трептения. По-напред имаше един българин, който акордираше добре, нямаше тънко ухо, но все таки акордираше. Трябва много тънко ухо да има човек.

Казвам: Вие трябва да упражнявате очите си. Сегашните наблюдения показват, че когато очите не се движат правилно, остаряват, образуват се известни бръчки. Който си упражнява очите, отправи ума си, отправи очите си към Бога, като че гледаш Господа. Отправи очите си нагоре, имаш милосърдие, отправи очите си към милосърдието. Имаш честолюбие, отправи ума си назад да видиш твоето честолюбие. Съвестен си, отправи очите си към твоята съвест. Отправи очите си към сърцето си, към дробовете, към стомаха. Отправи очите си към пръстите. Отправи очите си към грубнака, да се движат очите. Туй, което Бог е направил, да го виждаш. Ако всичко виждаш в тялото си, твоите очи щяха да бъдат в нормално състояние. Сега ти седиш и казваш: „Каква полза? Гърбът ми не го виждам“. Вземете две огледала и веднага ще видите гърба. Нито един да не се оплаква, че не е видял гърба. Не викайте другите хора да ви покажат какъв е гърба, но турете две огледала и вижте, забележете какви недостатъци има. Щом произнесеш някаква дума, проверявай. Вие ще кажете: „Къде да намерим пари“. Все ще намерите, 4–5

сестри съберете се, купете си две огледала и през седмицата най-малко веднъж да ходите да си гледате гърба. Или някой казва: „Я да ти видя гърба?“ Тогава изтълкувайте го: „Да вървиш на работа“. В сегашния век имаме нещо, с което можеме да се занимаваме. Ако не се занимаваме правилно, ще се родят такива неестествени състояния. Вие седнете и си турите крака единия отгоре, другия отдолу. Седнете като ученици. Вземете перпендикулярна стойка. Лицето ви винаги да е изправено. Тогава слънцето ще ви бъде мярка, откъдето излезе, на позиция да сте, да мислите откъде изгрява слънцето и къде залязва. Горе е слънцето, долу е центъра на земята. Ти като седнеш всякога се регулирай! Ако така не се регулираш, ще се изгуби тази хармония, която съществува в тебе, ще мислиш за Бога. Сега понякой път гледам някой болен човек седи и се моли на Господа. Някой път и псалмопевецът казва „И на леглото той се моли“. Ти как трябва да се молиш на леглото? Гледам някой се моли като седне тури си ръцете на очите или на главата. Ако седнеш на стола е хубаво. Ще ви дам правило. Като седиш и се молиш, това не е молитва. Ако си болен, тогава извинително е. Но ти като седиш и се молиш, ще се роди навик. Ще седнеш на стола, като че при Господа отиваш, или ще станеш прав. Свободно, няма да те е страх как ще се явиш. Ще се явиш такъв, какъвто си. Не отивай при Господа като си облечен хубаво, с каквото можеш. Иди при Господа такъв, какъвто си. Като идеш, все ще ти даде някой нови дрехи. Бащата казва: „Опърпало се това дете, дайте му хубава дреха.“ Иди при Господа такъв, какъвто си. Щом идеш при Господа с хубави дрехи, с новите дрехи, никакъв подарък няма да приемеш.

Та казвам: Най-първо в съзнанието трябва да имате, че седите при Господа, че ви гледа Той. Нас ни е срам от хората, да ни срещне някой. Когато имаме някой човек, когото обичаме, много сме внимателни. Ако рече да дойде в къщи, в къщи ни е изметено, изчистено; когото не обичаме, не се интересуваме в живота. Ние искаме други да се интересуват. Не очаквайте другите да се интересуват, вие се интересувайте в онова, което Бог е създал. Вземете участие във великото дело, което Бог е създал. Туй, което Бог ви е дал, интересувайте се в неговата работа.

Колко пъти идват хубави мисли, хубави желания и при това тия хубавите работи, заминават си. Поне една хилядна част от вдъхновението забелязвайте си. Да имате една книга, да си вземате бележки.

Онзи, на който очите са отслабнали, всяка вечер преди да си легне, да отправя погледа си нагоре, не да си дига главата, но очите си да движи. Вземете ясновидците, правят също упражнение. На онзи ясновидец, очите са обърнати нагоре. Гледам онези хора, които са ангажирани със земята, гледат надолу. Избягвайте гледането надолу. Колкото гледаш надолу, трябва толкоз да гледаш нагоре. Колкото гледаш наляво, толкоз трябва да гледаш надясно. Трябва да има движение на очите, за да не отслабват. Сега: Да ви накарам да си направите упражненията. Ще кажете: „Какво си върти очите?“ – „Какво си завъртял очите?“ –Всичките хора страдат, че не си въртят очите, а си въртят главата. А в природата окото трябва да се върти. Докато се върти окото добре, туй око е здраво. Тогава мускулите на очите се развиват. Има девет положения на очите. Щом се изгубят тия положения, тогава човек изгубва приятността. Много пъти ще недовиждаш или късоглед ще бъдеш, или далекоглед ще бъдеш, или някой път ще се премрежват очите. После, ако не знаем как да употребим нашия мозък, същото е. Ние мислим еднообразно. Ти мислиш само за яденето. То е една еднообразна работа. Нямам нищо против яденето, но ти ще мислиш за стомаха, ще мислиш за дробовете. Ще мислиш за своите чувства, ще мислиш за своите мисли.

Идва при мене един млад човек и ми казва, че от много мислене е станал неврастеник. Той е на погрешен път. Ако мислеше, нямаше да бъде неврастеник. Ти чувствуваш работите. Питам го от колко време влезе неврастенията в тебе? - Казва: „От 4-5 години. Много мислих.“ Казвам: Твоят мозък страда от малокръвие. Ако мислиш, в мисълта няма безпокойство. Щом се безпокоиш ти не мислиш. Има безпокойство в чувствата, вътре. Ти мислиш, че нямаш ядене, то е чувствуване. Ти мислиш, че си болен, това е чувствуване. Ти мислиш, че някой те обидил, това е чувствуване. Ти ще дойдеш до онази мисъл, дето никой не може

да те обиди, да не влиза никакво чувство. Чистата мисъл каква е? Ще мислиш какво нещо е доброто само по себе си. Ще мислиш какво нещо е Любовта сама по себе си. Ще мислиш изворът, от който тази Любов излиза какъв е? – Да кажем, чувам един глас. Не се спирам върху гласа. Ако мисля върху гласа, аз чувствувам приятен ли е, или неприятен. Мисли за човека, който пее. Мисли какъв хубав ларингс има, как хубаво е упражнен. Какви хубави тонове издава неговата ципица. Мисли това, то е чистата мисъл. Яви се в мене желание и аз да пея. Това вече не е мисъл, това е желание в мене. Онази мисъл в мене трябва да излезе по естествен начин. Аз трябва да взема участие, а не да кажа - „И аз мога да пея като нея“. Без да кажа, че мога да пея като него. Той пее, аз слушам и аз пея. Сега тия състезания стават. Някои хора са по-даровити, защото са работили по-дълго време.

Но същинският въпрос. Понякой път, ако си упражнявате добре очите, ако вашите очи са в нормално състояние, много от съвременните препятствия или неразположения на вашия Дух ще изчезнат. Много от състоянията се дължат на очите, които не се движат както трябва. Много от състоянията се дължат на това, че вие не ходите изправен, сгъвате рамената си. Казва някой: „Изпъчи се да са отворени гърдите“. Ти като ходиш изпънат от охтика няма да се боиш, но ако свиваш раменете си, може да заболееш. Ще се изпъчиш. Казва някой: „Какво си се изпъчил?“ – Ще се изпъчиш - по този начин охтиката да спреш. Онези, които са охтичави, изпъчват гърба, гърдите им са вглъбнати. Като станеш сутрин, отправи ума към Бога. Къде е Господ? – Ще го намериш в тебе. Намери Господа в тебе. Мисли за своята глава. Мисли за най-високото място. Като дойдеш мисли за центъра на слънцето и ще намериш къде е Господ. Мисли за Него, че е някъде. Къде ще го туриш? Някъде е Господ. Когато ние намерим този фокус, веднага в тебе ще се роди светла мисъл. Като намерим мястото, дето е Господ, веднага всички мъчни въпроси, които нас ни смущават в даден случай, те се разрешават. Дойде едно разрешение. То е разрешен въпрос. Когато слънчевите лъчи влязат в къщи, нали тогава виждате, че прашинките почват да се виждат. Така е и когато Божествената светлина влезе в човешката душа,

веднага човек вижда своите погрешки и лесно ги изправя. Трябва много погрешки да се изправят в нас, за да могат да се явят добродетелите. Ако те болят очите, трябва да се справиш; ако те болят ушите, трябва да се справиш. Ако постоянно те боли коремът, ако постоянно те боли главата, болестите не ги считайте, че са отгоре, те са анормалности в нас. По възможност трябва да се освободим от тях. По възможност трябва да имаме по-малко болести. Като дойде болестта, като упражнение трябва да я изправиш. Някаква погрешка имаш в своите чувства, изправи я. Като намериш причината на болестта, тя болестта ще изчезне. Като не можеш да намериш причината на болестта къде е, болестта остава на своето място. Разните болести, които съществуват в хората, се дължат на известни анормалности вътре, които имат някои мисли, някои чувствувания. Да кажем, ако си фанатик, обичаш Бога, ти като апостол Павла, да гониш последователите защо не вървят в пътя. Или може да си честен човек. Има една честност, която е нормална. Има една честност, която е анормална. Има едно религиозно чувство, което е нормално, има едно религиозно чувство, което е анормално. Има един ум, който е нормален, има един ум, който е анормален. Сега това са общи думи, казани, понеже не знаете каква е нормата. Нормалният ум носи светлина. Нормалните чувства носят много приятна топлина. Когато чувствувате, да определя, да ви дам с кое може да се ползувате. Трябва да накарате този мозък, колкото и да е малка тази площ, трябва постоянно да прекарвате кръв, да обработва нещо: Някаква малка област, или музика, или математика, или геометрия, или рисуване или поне някаква малка работа, с която да се занимава постоянно вашия ум. Понякой път вие живеете отзад, пък мислите, че мислите. Ти чувствуваш нещо и казваш: „Аз мисля за музиката“. Вие мислите за музиката, да можете да пеете, че да ви ръкоплескат. Ни най-малко не мислите за музиката. Или мислите да напишете някое съчинание. Това е чувствувание, това е празна работа. Ти мислиш за музиката, но ти чувствуваш музиката. Нещо ти е хубаво, но туй чувствувание всичките хора го чувствуват. Кой не чувствува?

Дойдоха тука 10 души приятели да вземат един лотариен билет. Казвам им: Мислете. Много слаба е мисълта. Десет души вземат един лотариен билет и те мислят, че ще сполучат. Вземат 10 души някаква категория, най-после отиват и чакат. Седят, мислят за 1 милион. Върнаха се, няма милиона. Мислят, ама парите не дойдоха. При човека, който е мислил, парите при него са отишли. Законът е такъв. В България само този човек, който получи милиона, той (е) мислил, другите само са чувствували. На едно остро шило, острото е точно мисълта, а туй шило, което шие, то са другите, асистенти са те. Желанията на всичките хора спомагат, за да може ти да чувствуваш. Аз се радвам, че този е сполучил, понеже е мислил. Аз бих желал всичките хора така да мислят. Вие не съжалявайте, че 10 души изгубиха 1 милион, защото не знаят как да мислят. Всеки ден, целият живот е лотария, все се теглят. Ако не мислиш, ще изгубиш. Тогава ще се явиш. Всеки ден ние губим лотарийните билети. Казваш: „Толкоз години мислих, тази работа не стана“. Не си мислил, нищо повече. Аз съм наблЮдавал в музиката. Някой път искам да пея, туря мисълта, че ще критикуват, щом дойде мисълта, че хората ще ме критикуват, това не е мисъл. Като започна да мисля, кой ще ме критикува. Аз щом мисля, аз съм авторът. Не са хората на земята, които ще ме критикуват. Аз не пея за другите. Аз когато седна да пея, понякой път има други професори и казвам: Проверете доколко може да пея. Там дето не мога как ще ме коригирате? – Сега на тези певци от вас, които имате вие, пеете със затворено гърло. Горното гърло във вас е затворено. Три гърла има човек: едно гърло за стомаха, с което той поглъща храната, едно гърло с което диша, и трето гърло, с което говори. Само горното гърло когато пеете, е затворено. Не се пее така. Трябва да се научите да пеете с отворено гърло. Сега аз като пея, казвате: „Ние не можем да го направим“. То е чувствувание. Направяте го и оттатъка минавате. Човек, който може да мисли, може да го направи. Туй е закон. Някои хора са по-даровити, понеже са се упражнявали, вярват в Бога, турили са умът си на работа. Помнете, че всичките дарби се развиват при мисълта. Чувствуването е спомагателно. Трябва да знаете чувствата, които имаме, това са

завършените мисли на същества, които са мислили. Нашите чувствувания са завършените мисли на напреднали същества. Туй, което аз чувствувам, това е завършена мисъл на напреднали същества. Аз така мисля, казвам: Аз имам едно чувство, което е завършено чувство, което е завършена мисъл на едно същество, което е работило преди мене. Тогава аз започна да мисля върху моето чувство, да се свързвам с туй същество, за да ми разправи произхода на туй чувствувание, което имам в себе си. Онова, което аз сега мисля, моята мисъл, като стане завършена мисъл, тази мисъл ще бъде завършено чувствувание на някое друго същество. Следователно, туй същество със своите чувства, трябва да се свърже с мене. Със своите чувства ние сме свързани с по-висш свят, а с вашите мисли, трябва да мислите, за да се свържете с по-низшите. Ти не можеш да обуздаваш своята нисша природа, ако не мислиш. Ако вие чувствувате, чувствуванията са били в други. Вие трябва да мислите, за да ви се подчини вашата нисша природа. Понякой път казваме: „Пейте.“ Пейте за себе си, не искам да пеете за други. Идеш при Господа, ще каже: „Я да видим до де си дошъл в пеенето?“ – Върху този предмет развием една малка песен. Само един пасаж се изисква да изпееме. Ако идете при Господа, какво ще му попеете? Кажете ми, каква песен ще попеете? (Учителят пее: „На земята както аз се учих да изпълнявам Твоята воля, в много неща аз бях несполучлив. Сега дойдох при Тебе да взема едно назидание като как трябва да пея по-добре.“)На Господа така не се пее. До там съм достигнал. Господ ще извика един ангел и казва: „Я му попей“. Аз слушам. Тъй започва ангелът: „Право трябва да мислиш, право трябва да чувствуваш, право трябва да постъпваш.“ Ангелът ми пее сега. Право да мислиш, право трябва да чувствуваш и право трябва да постъпваш. Много пъти и аз ще пея, и ангелът ще пее, ще ме коригира. Приятно е, ще се уча. Казвате: „Толкова глупаво пее ли се?“ – Глупостта седи да не мислиш. Глупаво може да пееш, понеже не мислиш. Трябва да се мисли.

Какво разбрахте сега? – Най-първо очите си трябва да упражнявате. После езика си трябва да упражнявате. Никога не произнасяй една лоша дума, понеже, ще осакатиш езика си.

Като дойде да кажеш една лоша дума, спри се и мисли, вие не мислите. Дойде някой, искаш да избухнеш. Спри се и помисли, кажи: „Не!“ Искаш да му кажеш нещо лошо. В английски език най-лошата дума е: „Иди в пъкъла!“ – Англичаните нямат този богат речник на лоши думи. Да кажем ти искаш да туриш един епитет някому. Спри се. Понеже, ако туриш този епитет знай, че и на тебе ще го турят. Без разлика ще дойде, понеже ти каквото кажеш лошо, то ще се върне. То се отпечатва върху твоя мозък и ти не можеш да се избавиш от казаната дума, органически остава върху тебе. Каквото си казал, един ден ще дойдат, ще намерят тия копия и ти не можеш да се освободиш. Казваш: „Еди коя си сестра не знае как да се моли“. Ами ти знаеш ли как да се молиш? - Казваш: „Аз като се помолих тъй стана“. Много се заблуждаваш. Аз и без да се моля, слънцето ще изгрее. Аз като се помолих, слънцето изгря. Аз помагам за изгряването на слънцето. То е една сто милионна част от милиметъра. Какво ще казвам: Аз като се помолих, слънцето изгря. Казвам: С тия работи не се занимавай. Аз казвам: Може да направя някои работи, ама като се помоля. Ви, аз като се помоля на баща си, силата ми е толкоз, че като му поискам 5 стотинки ми дава. Като поискам 1000 лева, казва: „Защо ти са?“ Като кажа 5 стотинки, дава ми веднага. То е молитва. 10 стотинки, 15, едно левче, дава. Щом дойдат 1000 лева, казва „Защо ти са?“ Ние някой път искаме от Господа. Казваш на Господа: „Един милион“. Той казва: „Защо ти е?“ Тия братя искаха един милион. Казва: „Защо ви е?“ –Тук да наредим Изгрева. Като че Изгрева ще го наредят с милион. Погрешката е, че те не мислеха, не чувствуваха. Ако бяха мислили, щеше да дойде. Тогава един брат се ухитрил. Някъде от Македония той изпратил 50 лева. Иде един брат и казва: „Има пратени 50 лева, да вземем един билет за Учителя“. Аз нямам време да мисля. Казвам: Никакъв билет няма да вземате, защото напразно ще бъде. Като не се вземе билета, ще имаме 50 лева, а като вземем, няма да имаме 50 лева. Какво трябва да ги правим? - Виж, 50 лева спечели. Аз имах вяра, че няма да сполуча, защото не мисля. Аз виждам онзи човек, който мисли и на когото ще се паднат. Аз конкурент няма да бъда. Ако някой път бих взел билет, дотогава, докогато мисля,

че има човек, който мисли, аз не му конкурирам. Ако няма нито един, който да мисли, тогава ще взема милиона. Понеже, досега се е някой мислил, намирам, че все някому ще се падне, никого не конкурирам. Сега ви показвам закона какъв е. За всички неща, там дето е Божественото, всякога има успех. Под думата „мисъл“, разбирам Божественото. Спазвам ония закони, които Бог положил. Не да мислим, каквото искаме. Туй чувствувание, то е завършена мисъл на други. Онзи мислил в мене. Онова, с което Бог иска да ме накара аз мисля за нещо. Трябва да се интересувам. Аз използувам. Който е употребил милиона, мислил е да направи нещо, изпратили го в света. Аз не се ползувам. Не съм мислил. За мене самата мисъл е полза. Завършената мисъл ползува се от тебе. Дотогава, докато искате да се ползувате от вашите мисли е чувствувание. Човек трябва да бъде съвършено безкористен, ще мисли. Някои други същества, които са те пратили на земята, те са мислили заради тебе, те са определили твоето бъдеще. Ако ти си верен на земята, всичко ще се уреди добре.

Та казвам: От вас всички като ученици, поне четири упражнения направете сутрин. Като станете сутрин, не си дигайте главата нагоре, но си дигнете очите нагоре, после надолу, наляво и надясно. После, като седнете изправете гръбнака си и седнете прав. Дръжте ръцете и краката си спокойно. Господ ще те попита защо рамото ти е нагоре, трябва да знаеш причините. Невидимият свят не са хора на грозотата, устроени са лицата им, има движение. Понеже мисъл имат те, същества на мисълта са. Когато видиш някой ангел, такава подвижност, такава пластичност във всяко движение, няма нещо, което да е в покой, всичко е в движение. И ние хората трябва да бъдем подвижни. Тръгнал някой да ходи, навел се, изкривил си ръцете и краката, отпуснато е тялото. Ти гледаш някой човек, гневен си, ти си причината. Никой не е причината. Причината е дяволът. Причината за всички работи е дяволът, къде ще го намериш. Дяволът всякога ще го хванеш след като направи нещо. Да хванеш дяволът преди да е направил. Сега аз, който зная толкоз, едва три пъти съм хващал дяволът. Три пъти съм го хванал досега. Казвам: Браво! Като седя поусмихна се, умен е, три пъти съм го хванал. Като го хвана, той е

отличен. Като го хвана, той вика говори, намира се на тясно. Пък аз не пущам. Ще му взема обущата, ще го държа, ще подпише с двете си ръце. Три полици има, не може да се освободи. Казва: „Няма да ме безпокоиш, ще туря в изпълнение трите полици.“ Като му кажа, ще ги туря. Щом забравя някъде, той пак забравя. Не можеш да разчиташ на него. Та да оставим сега дявола. Той си има начин за разбиране. Седнете да направите едно упражнение. След туй гледайте да изпратите колкото се може повече кръв в главата. Помолете се: „Господи, ти си ми дал един ум да започна да мисля.“ Имате други дарби, ама искате да идете да работите за света. Че как ще идеш. На един човек как ще проповядваш Царството Божие? Аз ако ида, с музика ще започна. Отивам при един беден, ще запея. Три – четири пъти като запея, работата на този, бедния дом ще се изправи, който и да е дом. Видя дъщерята даровита, мина три пъти, пея, ще развия гласа й. Имате надежда, ще туря 10-15 години да работи, да пее, ще се оправи работата. Или в нея има художническа дарба, или пък някаква друга техническа дарба, като събудя тия дарби, поправя се положението. Или развие се сладкото говорене, да знаеш сладко да говориш. Като погледнеш човека, да дадеш мил поглед. Всички ви е страх от милия поглед. Казвате: „Да се не хипнотизираме. Ти ще хвърлиш мил поглед и него ден от невидимият свят или от земята ти хвърлят един поглед, ти трябва да попееш, ти вече имаш богатство. Благодарение на милия поглед, който от невидимия свят имаме, ние сме радостни. Милият поглед ти ще го помниш. Ако нямаш мил поглед, казваш: „Какво така гледа, един мил поглед няма“. Казва: „Аз не мога да го гледам“. Тогава гледай този. Ако едного не можеш да гледаш, гледай противоположния. Та ще се освободите от вашите мисли, които мязат на истукани, на идоли. Ви сте се влюбили в някоя ваша мисъл или чувствувание. Да кажем, вие сте се влюбили, мислите, че имате някаква дарба, или мислите, че сте даровит човек. В какво седи дарбата сега? Не че не сте даровити. Някои сте даровити, знаете няколко езика. Но я ми произнесете на френски една дума, че като я произнесеш аз да бъда готов. Я ми произнесете на френски думата „аржан“. Но като произнесете

„аржан“, че касата да е пълна. Онзи, който знае да произнася, касата е пълна, а онзи, който не знае как да произнася, касата му е празна. На български може да произнесете 10 пъти думата „богатство“. Ако в твоята мисъл влезе думата „богатство“, богатството само по себе си ще дойде. Тогава ще дойде, ако сте умен. Тогава ще дойде при вас някой братовчед. Привеждал съм един пример за двама французи в Париж. Идва един техен братовчед, който заминал в странство и той искал да избере един от братовчедите си при когото да живее. Отива първо при единия, който е бедняк и му казва: „Много жалко, обеднях, всичко загубих, искам да поживея във Франция. Може ли да остана при вас“. Казват: „Може, ще се помъчим да те гледаме“. Като поседял един месец, казват му: „Не може, ние сме много бедни хора, пък и ти си беден, търси друго място!“ Отива при втория братовчед, той казва: „Не бой се, работата ще се поправи, ще намерим място, добър е Господ“. Седял при него цяла година. Най-после той казва: „Аз съм богат, толкоз милиона имам на разположение, правя те наследник“.

Та казвам: Ако мислите добре, като втория, вашия братовчед ще дойде и ще ви донесе милиони. Та първото нещо, считайте Любовта е една велика сила в света, която носи дарбите. Любовта носи не само живота. Животът е общо дарование, но Любовта постоянно носи специфични дарби. Ако вие разбирате Любовта, тогава вашите дарби постепенно ще започнат да се развиват. Казвате: „На 45 години съм станал.“ Едва сега си започнал да мислиш. Някой е на 60 години. Казвам: Едва сега на 60 години започваш да работиш като ученик. На 80 години си, на 120 години, толкоз по-добре. Казват от небето: „Нека дойде да следва“. На 120 години като станеш, в странство ще отидеш да следваш. До 120 години тук на земята ще седиш. На 120 години имаш паспорт за другият свят. Казваш: „На 120 години какво ще се прави?“ – „Ще се мре“. Не, ние отиваме да следваме в другия свят. Аз чувствувам, казвате: „Какво ще се прави, ще се мре“. Мен са ми разправяли много религиозни хора и учени хора са ми разправяли: „Какво ли ще правим като умрем, като ни заровят в гроба, дали ще има някой да ни полее винце и дървено масло. Не зная у българите отгде им е дошла тази идея да поливат гроба отгоре.

Първото нещо: Изучавайте Любовта като една велика сила, която носи дарбите. Ако имате праведен живот, тепърва ще започнете да развивате някоя дарба. Щом се развие тази дарба, човек има с какво да се занимава.

Та съществената мисъл е: Да упражнявате очите си. Мислете за Бога, отправете погледа си към Господа. Мислете за благата, които Бог турил на всички. Мислете и за земята. После, мислете за северния полюс, понеже там е Истината. Мислете и за южния полюс, понеже двата полюса като се съберат, урегулират светлината и топлината. Светлината се урегулира от двата полюса. Топлината се явява най-много на екватора. Ако така мислите, във вашия екватор ще имате повече светлина. Ще имате и повече топлина, следователно, ще имате повече продуктивност. Животът ви ще бъде по-лесен.

Казвам: До следующият път правете упражнението с очите. Я го направете сега да видим как ще го направите!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVI година.
15 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 10 март 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ПЛОСЪК И ОБЪЛ ГОВОР

Отче наш.

Имате ли тема? – (Не.) – Пишете тогава: „Причини за погрешките“.

Ще се спра върху плосък и объл говор, плоска реч и обла реч. Един предмет интересен за човека всякога. От гласа на човека зависят много работи. Мощното в природата и онова, което сближава хората, то е звукът. Има звукове, които са разумни, има звукове, които не са разумни. Сега ако някой би ви задал темата: „Отношението на правите и кривите линии“, какво бихте казали? Да определите що е кривата линия. Тогаз аз бих дал такова едно определение: Кривата линия е тази, която има еднакво отношение към правите линии, но правите линии, които изхождат от един център. Онази линия, която има еднакво отношение към всичките прави е крива линия. То сега е едно философско определение. Що са правите линии? Що е правата линия? – Правата линия всякога има отношение към две точки. Правата линия е само онази, която има отношение към две точки. Крива линия е онази, която има отношение към правите линии. Може да вземете и определението, което съществува и в геометрията. Тук аз давам друг характер на определението, разумен характер. Една крива линия, за да има отношение към всичките прави линии е разумна линия. Една права линия, която има отношение към две точки е разумна линия. Защото линията на поведението, това е един резултат, една действуваща разумна сила. И следователно, ние изучаваме резултатите като механически процеси.

Но сега е въпросът за човешкия глас, за звуковете. Някои път вие се оплаквате, че не ви обичат хората. Причината е просто вашият глас. Някои хора като говорят, просто дразнят. Гласът им е плосък. За плоския глас причината е стомахът. Той образува

онези, плоските гласове. Защото всякога когато човек преглъща, затваря това, горното гърло и тогава гласът става плосък. Плоският глас е причина за омразата. Гласът е резултат на омразата, завистта, самолЮбието, тщеславието, на всички отрицателни черти. Всичките хора, които имат тия недъзи, имат плосък глас. А облият глас на човека се дължи на онова хубавото, красивото, на доброто в човека. Облият глас е на доброто, плоският глас е на злото. Не че плоският глас е лош. Но дразни плоският глас. Плоският глас има допирни точки с всички отрицателни черти; облият глас има допирни точки с всички добри черти. Следователно, трябва да станете добри. Вие сте добри, но ако искате доброто във вас да спомага на вас да развива гласа, объл глас ви трябва. Сега вие някой път като говорите не се слушате. Като говориш, в говора си трябва да се слушаш, ти като говориш сам трябва да се слушаш, приятно да ти е това, което говориш. Ти говориш, ама не слушаш какво говориш. Всичката погрешка е там. Така че ние говорим без да се слушаме, другите ни слушат и другите говорят, че не се слушат, ние ги слушаме. Следствие на това в плоския глас има едно кряскане. Никой не слуша. Учителят говори на учениците, кряска. В плоският глас има едно непослушание. Сега плоският глас Бог го е дал като една вътрешна сила. Откакто е започнал разумният глас, не е отдавна, когато той започнал. Всичките тия зверове хиляди и милиони години се са кряскали. Има звук в тях. Какъв е техният звук? Много плосък. Плоският глас всява ужас, трепет. Той не е онова, което вдъхва вяра, надежда. Сега вие ще дойдете да кажете: „Така сме родени“. Аз не отричам, че тъй сте родени. Ще кажеш, че майка ти родила те такъв. Казват, че Господ създал света. Ако хората сега излизаха от Неговите ръце, те никога не биха имали този глас. Но понеже тепърва ще минат през Божиите ръце, Бог сега иде в света. Или хората се приближават до Бога, за да изправят своя глас. Хубаво, във вас ще се зароди въпроса, как да се изправи. И туй е закона. Ще се научите вие да концентрирате вашето гърло, горното гърло. Когато ще се храните, да не бързате да ядете, ами съзнателно да се храните. Че когато се храните да имате предвид да отворите малко горното гърло, да го държите отворено. Когато говорите, някой път държите горното гърло стиснато. Речете да преглътнете,

започнете да пеете, да видим какъв ще бъде гласът. Отворете горното гърло. В облият глас има нещо привлекателно, той действува успокоително. Всичките хора, които имат плосък глас са нервни, неспокойни, дразнят се, сърдят се. Започнете тогава с гласа си. Направете си гласа обл. Веднага тия качества ще дойдат в тебе, ти ще бъдеш разположен духом, приятно ще ти бъде, времето ще бъде хубаво, вярата ще започне да се усилва. Сега казано научно, вярата ще усили облия глас, надеждата ще усили облия глас, разумността ще усили облия глас. Ако вие с един плосък глас мислите да бъдете добре, то няма условия. Ако на едно съвременно общество вие излезете да пеете с плосък глас, то ще ви изпрати с дюдюкане. Да кажем вие се упражнявате. Всички най-добри певци са имали обл глас. Щом човек има обл глас, той е добър. Щом има плосък глас, има нещо в него отрицателно. Не че е лошо. Аз не поддържам, че е лошо, но има нещо в него недоразвито. Дето някой път вие не се търпите, гласовете не са обли. Вие не може да търпите някои хора, не искате да ви говорят. Или дойде някой ваш слуга, не може да го търпите, защо? – Защото гласът му е плосък. Дойде някой човек с музикален глас, с обл глас, вие искате по-дълго време да ви говори. Вие ще кажете: „Той Любов има“. Вие злоупотребявате с Любовта. Да те слуша той, трябва и ти с Любов да говориш. Щом гласът е обл, Любовта в тебе се изразява; щом гласът е плосък, Любовта в тебе не се изразява както трябва. (Една котка мина край Учителя.) Тя показва, че вие сте добри хора, за вас има бъдеще, тя казва: „А за нас, котките, докато дойдем до вашето положение, много хляб има да ядем. Много време има да мечим“. Меченето ни най-малко не е обл глас. Много плосък глас е. Лаенето на кучето е плосък глас. Реването на кравата е плосък глас. Едва човек започва да получава облия глас. (Учителят издава глас, като когато човек е прегракнал. После пее много нежно) Като слушате второто пеене, вас ви е приятно, а като слушате първото, не ви е приятно. Не че това не е хубаво. В природата има всичките чешити, колкото искаш. Казвам: Когато пеете или когато говорите ще се слушате. Като почнете да се упражнявате в пеене, най-първо задържайте гласа си пет секунди, после десет секунди, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60, дойдете ли до 60

секунди спри там. Ти като дойдеш да задържиш 60 секунди, вие ще имате достатъчно в себе си търпение, разсъждение, мисълта ще бъде концентрирана. Сега ще кажете: „Ние сме остарели да мислим за небето“. Знаете ли какво нещо е онзи свят? Небето е тук, на земята. Вие казвате: „В небето да идем“. Вие сега живеете в небето, не го разбирате. Ако вие сте в небето като тази котка и когато минавате покрай краката на ангелите, поглаждате се, те седят учат, а вие само си мърдате опашката. Аз наричам опашката, това са ненужни желания, които човек поддържа: това му трябва, онова му трябва, всичко туй. Котката е потребно да си мърда опашката. Аз виждам, на котката е потребна опашката, защо? Всяко животно, което си мърда опашката е здраво; всяко животно, което не си мърда опашката е болно. Щом си подвие опашката или е болно, или се изпоплашило, или е неразположено. И на човека неговата опашка е носът, да я пипне. И тогава да си бута и ухото. Защо ви е дал Господ ухото? Само лошото ли да слушате, само плоските гласове ли да слушате. Да слушате и облия глас. Представете си, че вие при Господа ще идете, какво ще говорите на Господа? Как ще се молиш, как ще четеш „Отче наш“? (Учителят чете, както го четат певците в църквите.) Кой ще те слуша, я ми кажете? Когато човек пее плоско, той не е сериозен. (Учителят чете „Отче наш“ много нежно) Умът да е турен, също един музикален глас. Ти като чуеш, да ти е приятно, като че някое друго лице, като че някой ангел ти говори. Турете ума си когато пеете. От разумното ще се водите. Вие искате понякой път да пеете. Аз не искам да излизате на сцената. Певци станете за себе си. С един музикален глас ако сте, вие ще си причините голямо благо. Сега, понеже ще пеете, да вземете мотото: **„Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрее и на земята лицето ще огрее. Топлина ще внесе за всичко що расте, всичко живо ще стане и за работа ще се хване. Грей мощно слънце, да учим ний добре!“** Сега при пеенето има практически методи за гласа. Всичко може да се оправи. Понякой път седите и мислите за празни работи. Плоският глас той се е образувал от болестите, от страданията, от несгодите на сиромашията, от нямането. Човек, който закъсал отвсякъде, той има плосък глас. Човек, на който започват да се уреждат работите, гласът му започва да

става обл. Ония хора, които ги обичат, имат музикален глас. Всички трябва да се стремите към музикалния глас. Невидимият свят, разумният свят обичат музикалния глас. Като изкажеш нещо, сам да си доволен от себе си.

Та казвам сега: Ще гледате да се освободите от плоския глас и да развиете във вас облия глас, понеже облият глас е магнетичен. Той в себе си носи нещо хубаво. Ще се спреш в своите мускули, ще пипнеш гърлото. Като опипаш, ще благодариш на Господа, ще кажеш: „Благодаря Ти Господи, за онова, което си ми дал тук (Учителят посочва гърлото), помогни ми сега за да може да се развие гласът ми, да стане музикален.“ Някой път казваме: „Трябва да имаме хубав, сладък глас“. Облият глас има всичките качества.

Питам: Вие как бихте изпели „Мога да кажа, че утре слънцето ще изгрей“? По плосък начин може да го изпеете, но с облия глас как ще го изпеете. Хубавите песни имат съвсем друг ритъм. Хубавите, красивите, съдържателните песни в тях иде облият глас, съдържателния глас. Те имат друго съдържание. Има песни, които не са хубави, те са плоски, и гласът е плосък, нямат изражение. И в природата обло е това, което най-лесно се справя с мъчнотиите. Облият глас най-лесно се справя с мъчнотиите. Плоският глас най-мъчно се справя. Разумният човек лесно се справя с мъчнотиите; онзи, който не е разумен, мъчно се справя. Понеже за да се справиш, ти трябва да знаеш откъде да започнеш.

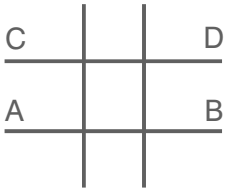

Фиг. 1

Имате две успоредни линии AB и CD (Фиг. 1). Ако умножите тия линии по две, колко дават. 2 по 2 е 4, нали? Геометрически как ще имате другите две линии. Те ще бъдат във вертикално направление. Значи две по две е четири. Другите две линии и те са успоредни. Първите са основните линии. Щом се умножат, имаме други две линии, които са пак успоредни, но са перпендикулярни на другите две. Вторите и те са успоредни помежду си. Следователно, когато във висшата разумна математика, когато се умножават две успоредни линии, в света се образува един квадрат. А квадратът е

вече основа на дома. Първите две успоредни линии са бащата и майката, другите две са братът и сестрата. Братът и сестрата вървят успоредно, както вървят бащата и майката. Следователно, да допуснем в един дом, че бащата и майката вървят успоредно, а сестрата и братът не вървят. Тогава те не са умножени. Те са само събрани. Но този закон е изключителен: „Две по две е четири и две и две е четири“. То е верно тогава: събирането и умножението върви. Щом дойде 3 по 3 имаме 9; а 3 и 3 е 6. Следователно 3 единици липсват. Сега законът, по който математиците обясняват на физическото поле, друго обясняват. Той е верен, но щом влезете в един свят с повече измерения, отношенията на хората вече са други. Кога ще бъдете вие успоредни? Ако да кажем вашия глас не отговаря на вашата мисъл, тогава гласът не е успореден. Защото ония трептения на мисълта, ако не се подават на вашия ларинкс, и ако този ларинкс не е отзвук на вашата мисъл, не само да дадете израз на онова, което мислите, но да дадете съответствуващ тон, съответствуващи трептения. И тия трептения по какво се отличават?

Представете си един малък пример: В далечното минало един приятел на един цар пратил своя слуга да занесе на една табла череши и преброил черешите и нищо не казал на слугата. Обаче, слугата като вървял, бръкнал и изял една череша. Отишъл при царя и царят преброил черешите и намерил, че черешите са нечетни. Върнал го и казал: „Аз нечетни череши не ям“. Де е погрешката, в господаря или в слугата? Вие ще кажете: „Погрешката не е голяма“. Но царят четни череши яде, нечетни – не яде. Питам: Какъв трябва да бъде вашият глас – четен или нечетен? Четен трябва да бъде. Щом ще дойде един слуга и ще изяде една череша, ще развали работата. Царят не обича нечетни череши да яде. Връща го при господаря му. Слугата отива при господаря си и казва: „Каза ми царят, че нечетни череши не яде, яде четни“. Той не казал нищо на слугата. Отишъл, че набрал други череши, турил ги на таблата и пак пратил слугата си да ги занесе. Слугата не знае, че господят пак ги чел, но сега ги изпратил нечетни. По-напред турил четни, а сега турил нечетни. Слугата като вървял, пак казал: „Чакай да ги опитам“ и пак взел

една череша. Царят приел черешите, понеже ги намерил четни. Питам: Къде е погрешката? Слугата прави нещата четни и нечетни. Той прави четното нечетно и нечетното четно. Царят не знае нищо. Погрешката къде е. Той мисли, че погрешката е в неговия приятел, а неговият приятел знае, че погрешката е в слугата. Тогава не му казва: „Как смееш да изядеш една череша!“ Казва: „Няма нищо, щом иска четни, той туря нечетни, слугата взима една череша и без да знае слугата поправя своята погрешка.

Та ви казвам: Понеже вие сте развалили гласа, понеже вие сте носили черешите на царя, то като слуга сте изяли една череша. Не е голяма погрешката, но така се образува плоският глас от нечетно число. Сега ви връща вашият приятел при царя, който турил плоския глас, та слугата като върви по пътя, ще го направи объл. Той като изяде една череша, развали гласа и понеже гласът е развален, втория път без да знае ще поправи гласа.

Вие отивате при Бога и носите плосък глас, нечетен. Господ казва: „С този глас в Царството Божие не можете да влезете!“ Да ви кажа: Ако вие идете с плосък глас в Царството Божие, ще ви върнат и ще ви кажат – „С плосък глас човек не може да влезе“. Няма да ви кажат, че не знаете да пеете. Казват: „Още не сте за това училище, да вървите в света да се упражнявате“. Ще ви турят на изпит и ще ви дадат какво да учите. Има много предмети да учите, не мислете, че това е единственото. Гласът той е свързан с много други предмети, които трябва да се проучват. Но засега две неща ви са потребни. Някой път вие сте неразположен, болен сте, попейте си. Виж как ще пееш. Ама как ще пееш. Боли те крака. Започни да му пееш. И вие пеете: „Оле, оле, олеле, ох“. И вие пеете, но то е плосък глас. Пей: „Колко си хубав, откакто си дошъл, колко добро си ми направил. О, крачка, едно време можах много добре да живея. Сега всичко добре разбирам“. (Това Учителят го пее) Пейте. Вие ще кажете сега: „Туй ли ни остава сега да пеем?“ – Ами туй ли ви остана цял ден да ходите от къща на къща и да носите телеграми? Кореспонденти на в-к Таймс. Ще информират нещо плоско, ще представят работите както не са. Не е лошо да бъдеш кореспондент, но когато се занимаваш, обективно ще пишеш, ще пееш по всичките правила. Сега казвам: Аз превеждам другите неща само за насърчение. Но ще се спрете:

едно благо имате, което струва милиони – гласът на човека. Магическа сила има гласа. Онези, учените хора, адептите на миналото, адептите в Индия, пророците, разбирали музиката. И всичките животни обичат музиката. Ако на едно животно ти започнеш да му пееш и знаеш онзи основния тон, отдето се започва, то ще се спре и ще те слуша, колкото и да е гладно, то ще се спре. Индусите имат известни музикални парчета, които са малки, от няколко тона, еднообразни, като ги засвирят и змиите свикват и зверовете свикват, и ги разпръсват с музиката. То е една тайна, която те пазят. Индусите не са като европейците, каквото научат, те го държат скрито и не поверяват тайните на другите. Да кажем, вас ви боли понякой път гърлото – попейте му. Хрема имате, попейте на хремата. Вие ще идете да се оплаквате, че хрема ви хванала, че много тече. Нека тече. Понеже хремата е очистително средство за човека. Ако тебе не те хваща хремата е още по-лошо. Ако те хваща хремата, благодари, че това е процес на чистене. Много лекари ще ви дадат да си мажете носа. Не си мажете с нищо носа. Ако си мажете носа с глицерин, вие ще оглушеете. Аз никога не препоръчвам да се маже носа с глицерин. Оставете, не го мажете. Единственото нещо, което препоръчвам е малко топла вода, но глицерин, не. Други неща след туй се раждат, много неблагоприятни работи. Има известни микроби, които се зараждат вътре някъде, но природата ги е турила за полза. Даже сега учените хора са дошли до същото заключение. Треската е благословено състояние. И с треската се лекуват много болести. И най-лошите болести се лекуват с треската. Има болести, които не се поддават на никакви лекарства, ако предизвикате изкуствено треска в болния организъм, при голямата температура, която треската образува, бацилите на болестта измират. Треската сварява бацилите. Ако ти страдаш от треска, ти ще се излекуваш от голяма болест. Щом се излекуваш от голямата болест, треската сама по себе си ще мине. То са сега нови методи, към които се обърнали лекарите. Не е толкоз опасна треската. Треската е предпазително средство за другите болести, които съществуват и които мъчно се лекуват в света. В туй научно изследване казват, кои болести са излечими от треската,

предизвикана изкуствено в организма. Изкуствено се произвежда треската, за да се произведе тази специфична топлина.

Казвам: В човешкия звук, когато вие пеете, ще образувате ония висшите трептения в себе си, които веднага ще ви нагласят, онова, което ви дразни, онова което във вашия свят хвърля известна тъмнина, известно неразположение може да се премахне. Вие имате едно неразположение, какъв цяр ще вземете? Ще ви препоръчам, ако сте неразположен, имате една водна баня да се измивате, или разходка, или екскурзия. Не се изисква дълго време с месеци да се лекувате. Тогава може да употребите вашия глас като едно средство за лекуване, с което може да се подкрепите. Щом дойде облия глас, ще влезете в хармония с хората. Тогава магнетическата сила на всичките хора ще започне да циркулира във вашето тяло и вие ще бъдете здрав. Един организъм щом е в правилна връзка, всяка болест лесно се лекува. Да допуснем, че вие се намирате в някаква нужда, но външният свят е затворен. Тогава първият начин за поправяне на погрешките, на мъчнотиите, са екскурзиите. Трябва да пеете, пак ще постигнете. Вторият начин, нямате приятели, трябва да работите. Втория начин, вие нямате приятели, но с облия глас като кажете една дума на място, веднага вашата мъчнотия ще се уреди. Тогава ние искаме да се помолим на Бога. Дадени са правилата. Ние трябва да имаме чисто сърце на първо място. При това чистото сърце трябва да бъдем свети. Вие имате за светостта нещо разбрано. Святост значи да имате една светлина, в която вие виждате как стоят отношенията на живота. При светлината няма да бъдете в тъмнина. А светлината е потребна за растенето, за развитието на нашето тяло. Без вътрешната светлина и външната е безполезна. Външната светлина наричат механическа, физическа. Има една светлина, в която нашият организъм расте. Има една светлина, при която мозъкът расте. Има една светлина, при която сърцето расте. Има една светлина, при която нервите растат. Значи, ако тази светлина не дойде, онези нерви започват да повяхват. Щом се отдалечим от светлината, ако (нямаме) вътрешна светлина, нашия организъм започва да боледува. Често атакува се нашето гърло, атакуват се нашите уши, атакуват се нашите очи. Аз ви дадох едно упражнение за очите. Направихте

ли го? (-Да.) Я да видим как сте го направили. Турете си ръцете. Ще държите очите си натам отдето изгрява слънцето. Накъдето и да сте обърнати ще бъдете свободни. На физическото поле изток е отпред, запад – отзад, север – отляво, юг – отдясно. Накъдето и да е обърнато вашето лице, то е изток, затуй не се смущавайте. Не се смущавайте, че вашият запад е изток на други и вашият изток е запад на другите. То е позиция, положение. Казвам сега: Ще се поставите в онзи порядък, който съществува, отдето слънцето изгрява, от хоризонта, то е основното положение. Най-първо упражнението беше (да) си движите очите нагоре и надолу. Сега трябва да погледнете веднъж нагоре и няма да мигате, а аз ще броя до 5. Дигнете си очите всички нагоре – 1, 2, 3, 4, 5. Очите в хоризонтално положение. Очите нагоре – 1, 2, 3, 4, 5. (Три пъти направихме упражнението очите нагоре) Очите надолу – 1, 2, 3, 4, 5. (Направихме три пъти упражнението) Сега наляво и на дясно, от север към юг. Ще поставите очите на ляво и ще броим до 5. (Направихме упражнението три пъти) Сега очите надясно и пак ще броим до 5. (Направихме упражнението три пъти) То са елементарни работи, които като правите, очите ще бъдат по-здрави, отколкото без тях. Мускулите на очите като не се движат, очите губят своята пластичност. Тогава се изгубва фокуса на зрението, започват очите да замъгляват, предметите се виждат двойни, парализират се. Като не се упражняват мускулите, човек придобива една анормалност, която съществува в света. Казвам: Очите трябва да се упражняват.

Гласът и той трябва да се упражнява. Гласът и той като не се упражнява и той огрубява. Та понякой път ще седнете и ще четете нещо на глас. Вие се слушайте като четете. Първото нещо, като четеш, слушай се как четеш. Като четеш сам виж приятно ли е, или не. Не викай другиго да те слуша. Пей и криво ляво как да е. Ти ще пееш дотолкоз, доколкото ти може да слушаш. Понеже човек е много снизходителен към себе си и да намери погрешка не е толкова строг. Казва: „Няма нищо, ще се науча“.

Хубаво: Сега изпейте ми „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрей“. Вие може да го съчините както искате. Аз ви давам свобода. Тази песен може да се развие, може да се дадат много определения, но аз вземам само основното нещо, образите. Всеки

един образ може да се изпее по много начини. Може да се турят много хубави други думи. Може да се каже: „Аз мога да кажа“, но казвам, „аз“ може да се подразбира. Затова казвам: „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрее“. Откъде трябва да започнете сега? Тъй както е поставен въпроса, вие мислите, че аз искам да ви изпитам нещо. Но дадена работа как трябва да се направи? Търсим някакъв път. От кой тон сега ще започнете? Вие може да започнете със слизане. (Учителят изпя „Мога да кажа“.) Ще търсим сега път. Все таки, като изпея, вие искате да кажете, че всичките хора тъй трябва да пеят. Тъй както аз пея е верно за мене, вие не можете да пеете както аз пея. Но има ред закони, вие може да пеете. Тази област е много широка. Една песен всеки може да я изпее. Няма никакво различие. То има малки модулации на гласа. Може да изпеем много ритмично. (Учителят пее „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрее“ и всички пеем с Него.) За другия път ще остане другото: „Лицето на земята ще огрее. Всичко живо ще стане и за работа ще се захване. Грей мощно слънце, да учим добре!“ (Учителят изпя „Грей мощно слънце, да учим добре“ и всички пеем) Сега имате началото и края. Вие като пеете слушайте се, защото някои от вас плоско пеете. Слушайте се като пеете. Слънцето трябва да ни научи. Онези, които са на слънцето ще ни слушат. Ние се отправяме към тях, музика да ни изпратят, да станем малко по-музикални. Вие ще кажете: „Трябват дарби“. Вие всички сте даровити, само че не работите еднакво. Разликата седи там. Бог като ви пратил на земята, одарил душите ви, всички сте одарени. Дарби имате. Но всички не сте работили. Някои от вас сте оставили пеенето, казвате: „Ние певци няма да станем“. Какво ще правиш? Целият ден ще ядеш, ще мислиш за ядене, сутрин станеш ядеш, на обед ядеш, вечер пак ядеш. То е пеене на плосък глас. Ти ядеш сутрин, на обед и вечер и казваш, че то е смисълът на живота. И яденето е песен, защото някой път като яде някой и мляскат, той се наслаждава, той като мляска слуша глас, музика, приятно му е. Но е първото пеене, животинското. Ние като ядем като животните, мляскаме. Трябва да дойде пеенето. Понеже за бъдеще всички ще бъдете в някой хор, като влезете в небето ще вземете участие в хоровете; вие ще пеете и ще слушате. В небето всички без команда, всички взимат участие в

пеенето. Без пеене няма да бъде. Казваш: „Да пеят хората“. Не може да кажеш, че само хората да пеят. И ти ще влезеш в тях, в хор да пееш. На мнозина гласът излиза от плитко. Гласът трябва да излиза от дълбоко. Вие ще си представите, че сте в един кладенец дълбок и гласът от дъното ще излиза, не отгоре при устата да излиза, но от дъното. Гласът трябва да излиза отдолу. По-голямата част от болестите се дължат, че ние (не) упражняваме мускулите. Има един голям мускул, който покрива стомаха и е под дробовете, диафрагмата. Та всичкото препятствие седи, когато диафрагмата се подигне – тя се подига при големите скърби и при големите радости – и като не може човек да го снеме, образува се хълцане и много болести се явяват. Ще дишате дълбоко. Диафрагмата не трябва да се дига, трябва да дишате дълбоко, за да дойде в неговото нормално положение. Някой път като ядете много, вашият стомах подига диафрагмата. Някой път подигането на диафрагмата става от много ядене. По-малко яжте и дълбоко дишайте, за да заставите този мускул да дойде на своето място.

При пеенето най-първо ще вземете дълбоко дъх, да се намести диафрагмата. Ако вие контролирате вашите мускули, най-малко 75 % от неприятностите, които имате ще ликвидирате с тях по-лесно.

Сега научихме началото и края на песента, това е бащата и майката. Другият урок като дойде, ще гледаме да сместим децата. „На земята лицето да огрее, топлина то ще внесе за всичко що расте. Всичко живо ще стане и за работа ще се хване“. Тия деца трябва да мислят. Между началото и края ще ги вместим някъде. Сега ще помислим малко за децата. Вие за цяла една седмица станете и по десет минути попейте си. Толкоз песни са дадени, те са методи. Имате тази песен „Тъги, скърби вдигай, слагай“. Тя започва от „ре“. Там имате движение. Изпейте песента, вземете тона „ре“. Той е закон на движение. Я сега изпейте „Тъги скърби“ (Всички пеем „Тъги, скърби.“) Вие като изпеете тази песен, ще си турите бележка като професор. Изпеете веднъж, ще си турите 3. Втори път изпееш по-хубаво, ще си туриш 4, 5. Като туриш 6, значи песента е хубаво изпята. Сам ще се слушаш. Сега във вас песента трябва да има изражение. (Учителят изпя „Тъги скърби“ както ние я пеем без никакво изражение. После я изпя с

изражение.) На вашето пеене колко трябва да турим. Трета степен. Вие всички трябва да пеете. Вие понякой път считате пеенето за непотребно. Вие пеете от нямай къде. Или мислим, че децата трябва да пеят. Но за да се подмлади човек трябва да пее. Старият човек, ако не се научи да пее, той не може да се подмлади. Но в подмладяването пеенето влиза като един елемент. Пей в своите мисли, пей в своите чувства, пей във волята си. Навсякъде пеене трябва. То е ритъм вътре в природата. Като седите в стаята си, пеете, направете едно упражнение. (Учителят пее „Върви, върви“ в нова мелодия.) Ти сега на себе си как трябва да си кажеш? Жената казва на мъжа: „Върви, върви, върви!“ (Учителят го пее.) Сега какво трябва да заповяда жената отвън. Сега аз казвам: Върви, ще идеш на екскурзия, ще дадеш свобода. Вие ще го изпеете, щото да не се докачите. Щом кажат: „Върви“, вие ще се докачите. Тогава ти започни. Да кажем вашият учител казал нещо немузикално, казал някое изречение, че не ти е приятно. Тогава ти се спри и кажи на себе си как трябваше да каже Учителят. Тъй трябваше да каже: „Стоянчо, стани ти и иди на разходка“. (Учителят го каза много нежно). Ти го коригирай в себе си. Не казвайте, че той на ученика казал така. Учителят няма да бъде доволен от отговора. Той да му каже така: „Всички сега трябва да се коригирате“. Коригирайте учителя вътре в себе си. Вън учителя не го коригирайте, но в себе си го коригирайте. Сега Учителят казва: „Пей сега!“ Ти какво ще кажеш сега? Ти ще кажеш: „Ще пея, учителю за тебе, тия хора отвън са публика“. Аз пея и харесвам пеенето и хората ще го харесат, щом аз пея и не харесвам пеенето и хората няма да го харесат. Това е закон. То е като едно правило. Каквото Бог ни говори отвътре, трябва да го слушаме, то е Божественото. Каквото хората ни говорят отвън, ние трябва да го проверяваме. Ние сега външното не проверяваме, а вътрешното проверяваме. Объркал се редът на нещата. Външното ще го проверяваме, вътрешното ще го вярваме. От вътрешното пеене се образува външното. Вътрешното пеене е разумното пеене. Външното сега се образува. Сега това не да е като един закон, но да имате желание да пеете. Бог изисква ние да пеем, понеже ни е дал глас, иска да ни слуша. Като ни чуе да види, че ние знаем да говорим, не само да говорим, но музикално

да говорим. Аз съм слушал французи, англичани като говорят, говорят много музикално. Има французи, които фъфлят, има англичани, които фъфлят, и руснаци. Българите са много рязки. Много рязко говорят. Много рядко ще чуеш българин да говори меко. Той е аналогичен език, но българският език сега се нуждае само от мекота. Вие в школата по какво ще се отличавате? – Да знаете всички да пеете, да знаете всички да говорите. Да не говорите излишни работи. После вие да се интересувате само от хубавите работи. Лошото вие го имате, няма защо да се интересувате. Лошото с нас върви. Трябва да се интересувате само от доброто – то е придобивка. Та вие не се считайте, че сте стари. Казвате: „Много сте учени“. Аз виждам сегашната култура докъде дошла. В моето схващане ето докъде дошла. Виждам го той е добре облечен, косата е хубаво вчесана, обущата, всичко тъй нагласено. Върне се в къщи, съблича си дрехите, казва: „Хайде да ядем“. То е култура. Говори за хигиена, а сам не говори хигиенично. Говори за хубава реч, но я няма. Сам не прилага хубавото говорене като пример за себе си. Всеки ден така не постъпва.

Дойде някой не разбрал нещо и ме пита: „Това как да го разбера?“ Два - три пъти ме пита как да разбира нещо. Този човек може да го съдя от своето гледище, да кажа: Толкоз ли не разбира, глупак! Казвам: Чакай. Този човек е далеч от мене, аз отдалеч му говоря, на може да схване. Приближи се, дойде на един километър, пак не чува. Приближи се на половин километър. Казва: „Ще извините много, далеч бях не можах да чуя“. Дойде наблизо човекът, говоря му и той ме чува. От близкото положение е разумното говорене. Отдалеч аз говоря на невежите, отблизо на разумните. Тогава, ако не разбирате Божия закон, ако говорите отблизо и не говорите разумно, вие ще се скарате. Щом двама души говорят отблизо и се карат, те не си говорят разумно. Единият да иде на Витоша, другият тук и нека си говорят, няма да се карат. Онзи, ще маха от Витоша, ще говори, но този нищо няма да чува, ще вижда само махането. Вие казвате: „Да станем близки“. За да станете близки, трябва да станете разумни. Щом не сте разумни, веднага ще дойде стълкновението. По този начин ще ви дадат отблизо. Децата са отблизо и вие трябва да знаете

как да говорите. На дъщеря си не може да говориш както на жена си. Майката не може да говори на сина както на баща си. Сега хората са се изменили. Когато са далеч от любовното положение колко са нежни. Колко обичам да ви видя, да видя вашето светло лице. Пък като се съберат, колко си грозна. Не мога да те търпя. Защо? – Тази възлюблена изгубила гласа си, не говори. По-рано той като й каже нещо, тя казва: „Колко е сладък гласа ти, я ми кажи още веднъж“. – „Ама какво говедо си!“ – Да, да, Господ направил говедата, че човек му турил името. Бог направил магарето, а човек му турил името. Има две значения: „Маг“ – значи голям, „гаре“ - значи натоварено. Магарето е повече натоварено, отколкото трябва. Човек натоварил магарето с товар повече, отколкото трябва. Тогава туй магаре е скромно, с малко се задоволява, пие само хубава вода. Някой се напил, хората казват: „Магарешка работа“. Магарето не е пияница. Направил някаква неразбрана работа, пак казва: „Магарешка работа“. Този живот магарето няма. Магарето направо го обвиняват. Магарето като животно е добро животно. Но като магаре, както хората са го направили е лошо. Много от неговите лоши черти, хората му ги приписват. Благодарение, че магарето е устойчиво, ако нямаше магарето тази твърдост, не зная какво щеше да стане. Магарето има една лоша черта. Всичката магарещина знаеш къде седи? Магарето някой път е повече твърдо, отколкото трябва. Затова хората турили магарето като образец на твърдост. Ти го бий, но то си остава на онова, което знае. Хубава черта. Защо човек да не седи на своето убеждение. Така че на тази черта в древността, когато минавали в четвъртото посвещение, на магарето са яздили. Христос на магаре язди. Да бъдеш твърд като магарето, окото да не ти трепне. Магарето като влезе в селото, реве. Животно, което Бог създал. То ще се провикне, но ревът на магарето казва: „Ако не вървите по Божия път ще бъдете животни като мене; ако вървите по човешкия път, ще бъдете магаре като мене, че каквото и да вършите и добро да направите, и най-хубавото може да направите на хората, те никога няма да ви оценят“. Всеки човек, който не се оценява, той ще има участта на магарето, но туй не трябва да ни обезсърчава.

Сега да остане онази хубавата мисъл. Искам да ви освободя от онзи, личния характер на човешкото. Отделяйте човешкото от Божественото. Бог направил животното, а Адам турил името магаре. Бог ни най-малко не коригирал Адама. Каквото турил, това остана. Обаче сега ние трябва да коригираме нашите постъпки. В себе си трябва да коригираме една погрешка. Ние имаме едно магаре и то е в нашите морални чувства; магарето, дето толкоз го онеправдали хората го турили на нашата глава в моралния свят на едно място, че то пази вратата. Кой как дойде, магарето казва: „Какво искаш?“ –Твоите акредитивни писма ще ги дадеш на магарето, то ще ги разгледа и ако ги одобри, ще те пусне. Ако не ги одобри, ще каже: „Нашият господар не е разположен, с тия акредитивни писма не може да влезеш“. Тъй щото магарето завзема една почтена служба вътре в нас. От човешкото честолюбие, от човешката гордост по-висока служба има магарето в нас. Трябва да знаете, че службата на нашето магаре е турена да спаси човека от много страдания, ако го слушате, пък ако не го слушате, ще дойдат други, нови страдания. Ако го уволните и турите друг на мястото, работата няма да върви. Бог турил всичките животни на мястото, ние сме разместили.

Пейте хубаво, плоски гласове да нямате. Плоските гласове напуснете, с облите гласове ще говорите. Те са магнетични. Всичките благословения ще дойдат от облите гласове. И тогава новата психология плоските гласове ще ги оставите за основа, облите гласове ще бъдат горе. Не че човек ще се освободи съвсем от плоския глас и той трябва. Но за новия живот, облият глас е потребен, който ще даде спокойствие на човешката душа.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА, ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!
(3 пъти.)

XVI година.
16 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 17 март 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ГЛАСНИ И СЪГЛАСНИ – РАДОСТИ И СКЪРБИ

Отче наш.

(Учителят прочете наум няколко от темите „Причините на погрешките“.)

Един в темата си казва, че причината на погрешките е недоволството. Но недоволството и то е една погрешка. – Непослушанието, казва друг. Но и то е една погрешка. Погрешка от погрешка не излиза. Погрешката това е един резултат. Не че мисълта е крива, непослушанието не е причина на погрешката. Тази дума българите са я взели, тя значи да имаш желание да станеш велик, да се прославиш. От този ще вземеш пари, от онзи ще вземеш пари на земята. Ще си направиш дрехи, ще забатачиш, ще заборчееш, ще употребиш лъжата, най-после вземат да те бият. Ти ще лъжеш да се харесаш някому. Някому трябва да се харесаш. Човек трябва да има някому да се хареса. Не трябва да се спираме върху подробностите. Тъй както сега разглеждаме живота, имаме крива представа. Защото сегашния живот е един малък резултат.

И ако биха ви задали един въпрос, колко пъти има да дохождаш от оня свят в този свят? По колко начина може да дойдеш? Може да дойдеш посредством минералното царство, може да дойдеш посредством растителното царство, може да дойдеш посредством микроорганизмите, чрез рибите, чрез птиците, чрез млекопитающите, може да дойдеш по начина на човека. Но ако дойдеш по начина на минералите, ще знаеш само онова, което минералите знаят. Ако дойдеш по начина на растенията, ще знаеш само онова, което растенията знаят. Ако дойдеш по начина на човека, ще знаеш колкото човека. Но отношенията не спират там. Защото да кажем, растенията са

сухорасли и водорасли, животните са топлокръвни и студенокръвни. И в човека има две подразделения. Може да дойдеш сухорасъл, може да дойдеш и водорасъл. Кое е по-хубаво, да бъдеш сухорасъл или да бъдеш водорасъл? Вземам сухорасъл да растеш на сушата. Като ученици ви трябват две неща като два метода, като пособия ви трябват: да мислите добре и да се учите добре. Защото то е съществено. Ти в живота не може да направиш никакъв успех, нищо не може да постигнеш, ако не мислиш добре и ако не се учиш добре. Сега вие може да разберете мисълта в много тесен смисъл. Чрез хубавата мисъл вие ще добиете фактите и принципите, а чрез ученето вие ще придобиете начините на приложението. Наука е туй, което може да приложиш в живота, да придобиеш добродетели. Сега ние минаваме за учени хора и искаме да станем учени. Но ние разбираме науката много тясно. Науката то е един непреривен процес. Преривен процес е, когато човек прилага онова, което е измислил и после ще се учиш. От прилагането на мисълта излиза ученето. Ако бихме се задоволили със знанието, ние не бихме прогресирали. Като растенията, ако бяхме се задоволили, щяхме да останем растения, понеже не се задоволихме, станахме на риби. Ако бяхме се задоволили като риби и досега щяхме да бъдем като риби. Но понеже и там не се задоволихме, искахме да бъдем повече от рибите, станахме птици. Някой може да разбере и да каже, че човек е излязъл от рибите. Не че човек е излязъл от рибите, но има познанията на рибите, много ограничени познания. Щом имаш много ограничени познания, тия познания могат да бъдат за тебе или минерални познания за живота, или растителни, или рибни, или птичи, или животински, или човешки познания. Сега тия неща вие ги знаете. Но има един начин да знаеш кога да употребиш всяко нещо. Вие всички казвате: „Страдания“ и си търсите дрехата от тях. Вземете в човешката реч. Колко гласни букви има: А, О, И, У, Е, Ж, Я, Ю, Ъ. Едното „Я“ е топлокръвно, другото – студенокръвно. Те са всичко девет – това са всичките радости в света. Девет радости човек има. Колко съгласни има? Съгласните, това са скърбите. Скърбите в живота колко са, да ги напишем. Б, В. Като кажете Б, напъвате се. Като кажете А –

радостта е отворена. Вие ще видите каква е ползата на един човек, който се напъва да говори. Като срещнеш един човек, който се напъва да говори, той ще успее повече, отколкото онзи, който никак не се напъва, той няма да успее. Видите един на лозето се напъва, а друг никак не се напъва. Аз зная, че единият ще яде грозде, а другият нищо няма да яде. Та сега и религиозни хора има, които си турили ръцете на кръста и гледат насам-натам. И то не е лошо, но грозде няма да ядат. Религиозните седят, другите с мотиката работят. Сега ние сами се спъваме. Но да напишем съгласните: Б, В, Г, Д, Ж, З, К, Л, М, Н, П, Р, С, Т, Ф, Х, Ц, Ч, Ш. Колко са? – 19. В славянския език имате 40 букви, а в български останали 30. Та сега да се повърнем. Сега имам да ви наведа на мисълта, че някои придихателни звукове са отпаднали. Ние искаме някой път да опростотворим езика. Ние сме започнали с опростотворяването и сме дошли до усложнението. Някой път като изучавате някой предмет отдалече виждаш общите линии. Ако разглеждаш една планина, виждаш общите линии, но колкото повече се приближаваш, ще видиш и подробностите. Запознаете ли се с някой велик човек, най-първо изучавате неговите отличителни черти, но после щом се запознаете по-добре, ще узнаете и неговия вътрешен живот. Казвам сега: Ние се запознаваме с живота. Щом се запознаеш с живота, ще се запознаеш и с вечния живот. Казва Писанието: „Това е живот вечен, да познаем Бога“. Как ще познаеш Бога? – Ти ще познаеш Бога, като изучаваш Божественото, всичко онова, което носи животът. Като изучаваш диханието, ти ще се запознаваш с Бога. Най-първо, като минерал ти ще се запознаеш, после като растение малко по-широко, като животно – още по-широко, а пък като човек ще имаш една ясна представа.

Казвам сега: Две неща ви са потребни. Първо: да мислите добре. Всеки може да каже: „Коя е добрата мисъл?“ Не само човек трябва да мисли добре. За да мисли човек, той трябва да бъде студенокръвен. А за да обича Истината, той трябва да бъде топлокръвен. Или другояче казано: Ти доброто само зимно време може да го научиш. И за да научиш Истината, само лятно време може да я научиш. Когато е топло времето, Истината може да я

научиш. Сега туй да не ви спъва. Сега, представете си, че искате да се научите да яздите на велосипед с две колела. Ти не знаеш добре да яздиш. Гледаш някой язди добре и ти казваш – и аз зная. Качиш се, търкулиш се. Колко време ще ти вземе, докато се научиш? Някой може да се научи за два, три дена, някой за десет, пък някой съвсем ще се откаже. Сега понякой път вие казвате, че вие мислите. Малко хора има, които мислят. Малко хора има днес, които се учат. Ние чувствуваме. И в чувствуването има една мисъл. Като те хванат и те подкарат в затвора, ти казваш, че мислиш. Мислим, ние усещаме буквите. При лошите условия започваме малко да мислим, по кой начин да се откопчем от закона. Ако не започнеш да мислиш, ти по никой начин не можеш да излезеш. Това е един подтик, но то не е свободната мисъл. То не е свободното учение. При свободното учение, ти ще бъдеш освободен от известни ограничения. И трябва да правиш постоянно опити. Вътрешни опити трябва да правите. Не опити, както другите хора правят, но специфични опити. Ще правиш туй, което се отнася до тебе. Каквото другите хора правят, всякога ще го имаш като спомагателно средство за себе си. А тъй както ти мислиш, както ти учиш, така и ще постъпваш. Но понякой път ние се влияем от външната среда, от хората. Ти казваш: „Аз обичам еди кого си“. Защо го обичаш? – Защото той те предизвиква с нещо. Ти за да обичаш човека, трябва да имаш някакъв повод. Че ти може да обичаш богатия човек по повод на неговото богатство. Ти може да обичаш учения човек, поради неговото знание. Ти може да обичаш добрия, заради неговата добродетел. Ти може да обичаш човека, защото той е справедлив в живота си, защото той е силен човек, може да го обичаш, защото има живот в себе си, защото е здрав този човек. Ти си болен човек, усещаш, че като те хване, има нещо, произтича от него. Вие сте били болни някога, някой път дойде здравият човек, хване ти малко ръцете. Като те хване за ръката, като че нещо протича в ръката. Казваш: „Стана ми нещо леко“. Този човек със своето ръкуване може да ти даде нещо. Някои хора толкова изобилно имат, че с когото се ръкуват, дават. Някой път ръкуването е много хубаво, когато се ръкуваш със здрав човек, но когато е с болен, не е хубаво. Сега ще се

уплашите. Сега хората не искат да се ръкуват, понеже имало микроби, да не се заразят. Хората сега са и против целувката. Понеже може да има някаква заразителна болест. Казва: „Не е безопасно да се целуваш и ръкуваш“. И прави са. Ти, който искаш да се ръкуваш, трябва да си омиеш ръцете добре. Онзи, с когото трябва да се ръкуваш и той трябва да си омие ръцете. Когато ще целуваш, трябва да се омиеш. Човек току си мие устата. Най-много си мие устата. Той току си мие долната бърна, горната бърна. Постоянно се мие. Колкото затова, устата си миете. Но устата трябва да се мие, понеже от насъбраната храна образуват се известни отрови в каналите. Колко пъти трябва да се мие устата? Устата трябва да се мие поне след всяко ядене. Човек трябва да си омива устата сутрин, на обед и вечер, да има една чистота.

Но най-същественото сега е: Силата на човека седи в неговата мисъл. Говори ви един човек, разсъждавате върху онова, което ви говорил. Той ви говорил с известни звукове. Виждате най-първо, какво впечатление прави неговата реч на вашето ухо. Когато той произнася думите, как ги произнася? Законът е верен. Че ние никога не може да приложим онова, в което ние не вярваме. Туй, за което имаме вяра, вярването то е да вярваш с ограничение. Вярата в правата мисъл е законът на освобождението. То човек започва освобождението в живота – в надеждата. Не да се надява, ами в надеждата. Вярата вече започва да освобождава човека. Ако ти вярваш в Бога и тази вяра започва да те освобождава, ти имаш вяра. Ако тази вяра не те освобождава, ти имаш вярване. Ние мислим за вярата кога? Когато сме щастливи, задоволени, много малко мислим за Господа. Щом ни напечат лошите условия, ние търсим Господа. Ние търсим Господа само в нашето нещастие. Какво е нашето понятие за Бога? Ти си жаден, идеш, напиеш се. Когато си жаден тичаш, напиеш се на чешмата и казваш, нека си тече. Но ти нямаш връзка с водата. Нямаш понятие за водата. Ти като идеш при водата, даже нямаш почитание към водата. Ще си омиеш ръцете, краката в извора и мислиш, че тази вода е много глупава, носи всичко. Но ако ти идеш при един малък извор и се измиеш в този извор, той ще има лоша представа за тебе, едно

нехубаво чувствуване ще има за тебе. Той ще се очисти, но той ще познае, че не си умен, че ти не мислиш, и не се учиш. Казва: „Няма да го бъде този, ще го скъсат в живота.“

Сега искам вие да разсъждавате обективно. Като започне да ви се говори, вие се страхувате. Като започне да ви се говори, вие прилагате нещата. Като започне да се говори за погрешките, скоро ги намирате, скоро ги виждате. Като ви се говори за добродетелите, вие се радвате. Пък понеже имате повече притежателни букви, повече скръб имаме. Сега ние много погрешки нямаме, много грехове нямаме. Достатъчно е един грях да направи човек. Направи някой човек един грях, един човек и навсякъде където ходи, този грях с него върви. През целия си живот носи греха. Да кажем, един грях си направил, който не се заличава. В един живот ти не може да го заличиш. Дойде ти онази идея, че ти си убил. Мойсей направи едно убийство и 40 години трябваше да живее и да изкупва. Като направи този грях, той не можа да влезе в обетованата земя. Казва Господ: „Ти отдалече ще видиш земята, но ти няма да влезеш в нея“. Мойсей, който беше един посветен, който се учи в Египет, във всичките тайни, разбираше законите, много учен човек беше, много учен държавник. Я му вижте законите, какъв първокласен държавник е, и вие и днес може да приложите Мойсеевото учение. И днес може да приложим. Има някои закони турени, които не са от Мойсея. Например, че някой, ако ходи да събира съчки в събота, да се убие. Този е един закон, който не е турен от Мойсея, то е прекалено, то е от ревностните последователи на Мойсея. То не е от Мойсея, но от отците. Те го туриха и казаха: „Хайде да го турим в името на Мойсея“. Сега има много работи, турени от отците. Какви са тия отци. Всеки баща, той е отец, все ще внесе закон, нещо върху сина. Майката и тя е един отец и тя ще внесе нещо върху дъщерята. Като се наредят все свети отци. Казваме: Ние един Отец имаме, Бог е нашият Отец. Като дойдем до Бога, ние ще се освободим.

Христос казва: „Ако не се отречете“. Вие не сте правили опит да се отречете. Ти искаш да се самоотречеш, искаш да изпълниш Христовия зекон. Да допуснем, че ти си богат човек,

казваш: „Всичко ще раздам на бедните и ще тръгна да живея един живот, както Христа“. Раздадеш къщи, ниви, всичко туй, но след това дойде изкушението. Като богат ти имаш слуги, почитание, уважение от хората, сега си взел тояжката, нищо нямаш, не те почитат хората, казват: „Малко смахнат човек, раздаде всичко имане, къща“, напуснат те хората. Ти после съжаляваш, казваш: „Не направих ли аз тъй малко прибързано работите?“ Туй самоотричане на място ли е? Аз така не бих се самоотрекъл. „Раздай си имането!“ Защо? Чудни сте вие. Казва: „Раздай си имането!“ Че ако моето богатство мене ме направило лош, тогава защо ще го дам на другите хора и тях да направя лоши. Аз колкото пари имам ще взема, ще ги заровя, нито аз вземам, нито на другите давам. Ще взема тояжката и ще тръгна по света да проповядвам. Туй богатство мене направило жесток, користолюбив, ще го заровя някъде. Нито аз ще го взема, нито на другите ще дам. Няма да притурям, няма да печеля по този начин. Сега вие мислите, че някой път аз искам да ви кажа: Ще ми завещаете къщата. Какво ще ми завещаете. Вие с жена си се бихте, карахте се, че като турите на моя гръб тази беля, ще дойде дяволът. Най-първо ти ми завещаваш нещо, което не е твое. Тези камъни, с които е съградена къщата не са ваши, вие ги взехте без да питате Господа. После сякохте дървета пак без да питате. Ще ми подарявате крадени неща. Не му искам ни гредите, ни камъните за себе си. Ако някой иска да ми завещае една къща, не искам. Мене често ми казват: „Учителю, защо не направиш една хубава станция?“ Казвам: Тебе Господ ти направил една хубава станция, по-хубава от тази никой не може да ти направи.

Сега да оставим посторонните работи. Самоотричането, то е цяла една наука. Ти се самоотричаш само тогава, ако намериш по-ценно. Правиш една обмяна на нещата. Казва Христос: „Ако някой намери онзи бисер, който търси, каквото има всичко ще продаде, за да купи онзи бисер“. Ако ти намериш нещо по-ценно от онова, което имаш, ти се самоотричаш от старото, пък взимаш новото. Ако не си намерил новото, пък се отричаш от старото, ти ще влезеш в един крив път. Нищо няма да постигнеш. Например, вие изучавате един език. Казваш: „Аз зная да говоря френски“. Та

и аз зная така да говоря.Та и немски така говоря. Аз и български зная. Много малко българи съм срещал да говорят български. Списатели съм срещал и не могат да говорят български. Аз не искам да се спирам върху езиковата страна на нещата. Но те не знаят как да произнасят гласните букви. Например, ако попитам българите с кое гърло трябва да произнасят гласните. С едно гърло. Не. Ти О-то ще го произнесеш с първото гърло. А-то ще го произнесеш със средното гърло. И-то – с горното гърло. Ако искаш музикално да произнасяш гласните, с трите гърла ще ги произнасяш, по три начина. Пък другото да е спомагателно. Но кога гласните букви са спомагателни? Ти може да произнесеш А-то и с първото гърло, но няма да придобиеш тия резултати. Ти ако кажеш на един човек: „Имам добро мнение заради вас“, но го кажеш остро и сухо или пък кажеш на друг меко и нежно: „Аз имам добро мнение за вас“. На един човек като му говориш, кажи му, не да го мажеш. Много си добър, от голяма добрина страдаш. Много си лош, от голяма лошавина страдаш. Човек може да страда от голямата си добрина, като не знае. Много майки, като им са болни децата от добра воля, да не би да умрат от глад ги уморяват. Та ви казвам: Онова знание, което имате сега, пазете се от него. Аз ви казвам: Пазете се от знанието, което имате. Опитността, която имате, не я напущайте. Дойде някой казва: „Ами ти вярваш ли в Бога?“ Казвам: По какво се отличава твоя Господ от моя Господ? - „Ама аз съм богат“. По какво се отличава твоето богатство от моето богатство? - „Аз имам 20 милиона“. Аз имам десет хиляди. Той е разбойник. – Ти питал ли си Господа за твоето богатство като си го взел? Ти имаш сто хиляди кожи щавосани, аз имам десет хиляди кожи. Ти си търговец на кожи днес. Едни ден като се заведе дело и тебе те съдят за кожите като главен инициатор, защо си ги взел, на какво основание ги продаваш. Ще наредят ти, който си носил, пък и онзи, който шил, ще ви съдят, ще има свидетели. Всеки ще представи Истината: платих на един обущар, той ми каза, че взел позволение от тебе. Вие мислите, че тази работа без позволение става, от великата държава на живота. Трябва разрешение. Вие тук да градите една къща, нали трябва да вземете позволение, ако не вземете

позволение, не ви позволяват да градите. Ти в живота не може да туриш камъци върху себе си. Ще дойде комисия, ще пита. Всяко нещо, за което не си взел разрешение, ще се разруши. Сега нещата, които ние имаме, казват: „Тази къща да се събори, тя не е турена на място“. Нали когато регулират много къщи се събарят. По закона за регулацията някой път вече трябва да се дигне къщата. Дигат се тия къщи. Плачат хората. Няма нищо, като се дигне от едно място, ще се тури на друго. Вас ви е страх от смъртта. Нали сте ученици, защо ви е страх от смъртта? Вие смъртта виждали ли сте я? Казвате: „Толкоз хора съм виждал умрели“. Вие сте виждали умрели, но смъртта виждали ли сте? Например, един вълк удавил няколко овци. Вие виждате резултата, но вълка не сте срещали. Срещни този вълк да го видиш. Една овца вълкът удавил. Много пъти овците умират и без да ги дави вълка. Не може да кажете, че всяка овца умира от вълк. Има признаци когато една овца е удавена, но овците умират и по друг начин.

Казвам сега: Ние хората умираме по единствената причина, че не слушаме. От непослушание умираме. Бог казва: Ще се храниш с Добродетелта, ще се храниш с Истината, ще се храниш с Правдата. С какво още ще се храниш? Ще се храниш с милосърдието, ще се храниш с кротостта, с въздържанието. Сега вие имате нещата в ума си да турите по стария ред. По стария ред да турите нещата. Ти със стария чувал, дето си ходил, ти със стария чувал ново брашно не може да носиш. Със стария чувал ново жито не може да носиш. В Царството Божие нова торба трябва за новото жито. За всяка една мисъл се изисква нова торба да имаш. Ти може със своята стара торба да идеш, но ще развалиш житото. Сега онова, което при дадените условия може да приложите, приложете го.

Ще ви преведа един пример. Казвате, че трябва да бъдем много добри. Ще ви приведа един пример, който отчасти е верен. В една американска църква – не зная, но мисля да е била американска - в една от свободните църкви, една богата църква, един от най-големите богаташи в църквата все наопаки прави, ще ги разсипе. Молят му се, никого не слуша, той се намира нещо,

еди кой си член това не направил, онова не направил. Той си турил на ума всичко да разсипе, всичко трябва да се поправи и проповедника, всички. Пращат комисия да му говори, но той като дойде не може да се примири. Един ден всички казват: „Вече ще се отнесем до Господа, ще го дадем под съд“. Събират се и казват: „Господи, този наш брат (казват му името), ако може да се поправи, поправи го, ако не, дигни го оттук да се махне, да се освободим от този тормоз“. Той чува това. След няколко дена заболява и вика проповедника: „Помоли се на Господ да ми помогне.“ – „Какво ще се моля, ти никакво добро не си направил, ще разсипеш църквата. Ако обещаеш, че ще посветиш живота си в бъдеще и всичко ще дадеш, да има какво да туря под коленете си, ще се помоля. Господ няма да ме слуша, има заявление против тебе.“ – „Обещавам, казва, половината от имота си ще дам.“ – „Не, не става, цялото имане ще дадеш. И имането си живота си ще посветиш.“ Най-после като обещава, проповедникът казва: „Сега може да се помоля. Помни, ако речеш да ме излъжеш, аз съм свидетел, ще те задигна“. Оттам насетне този брат става първият в църквата и най-усърдният брат. Сега ние искаме да приложим Божията Любов. Как ще приложи един добър брат? Как ще приложи един лош брат? Някой казва: „С Любов“. Помни, ако ти не живееш добре, аз ще кажа на Господа, аз ще бъда първият, който ще те дам под съд. Знаеш ли туй? Не да ходиш да говориш против него, ами иди, направи едно заявление, дай го под съд, ще викаш свидетели. Казват: „Ама съдба има“. Така ще се оправи света. Сега някои братя от вас искат да станат богати. Аз доста богатства имам заровени в земята. Но давате ли обещание, че ще посветите живота си на Бога? Сега всички може да дадете обещание, аз ще ви покажа само къде е имането, и вие ще идете само когато се намерите в голяма нужда. Ето какво разбирам: като ходите, просите оттук оттам и никъде не ви дават нищо, няма къде да идете, тогава ще дойдете при мене и ще ви кажа на еди кое си място, отхлюпете плочата, вземете една златна монета и пак затворете. Ако вземеш две монети, отиде вече работата. Аз ви казвам като ученици какви трябва да бъдете. В света няма по-лесна работа да се печелят пари. Има едно лекарство, един

специалитет, ако ви го дам, вие пари може да имате колкото искате. Вие сте бедняк. Ако ви кажа едно лекарство, специалитет, идете в Америка, Германия, навсякъде като идете само трябва да знаете методите, да употребите. Докато идете е мъчнотията, оттам насетне е лесно. Да кажем, че във всеки едного, когото изцерите, ако е американец вземете по 10 хиляди долара, ако е англичанин по 1000 английски лири, а пък ако е българин по колко да му вземеш? Хайде, на българина ще му турим не сто лири златни, но книжни.

Помнете, че силата на човека седи в човешката мисъл. Ти трябва да знаеш как да запалиш ума си. Докато не се научиш да палиш ума си - вие понякой път искате да запалите ума си. Вие палили ли сте ума си? После, преди да сте запалили ума си, трябва да знаете как да се самоотречете. Аз не искам вие да тръгнете да просите по хората. Казвате: „Имаме бедни вдовици, деца, страдат“. Благодарим за туй добро. Светът дълго време помага така. Какво ще ида аз от другите хора да ми дадат, за да помагам. Аз ще ида да работя и нито пет пари няма да искам. Аз като ученик днес ще ида да копая и каквото взема всичкото ще го дам. Няма да ида да кажа, дай за този, дай за онзи. Като ученик аз няма да го направя. То не е благоприятно на Господа. Мислите ли, че Юда, който носеше касата, той не го сполетя нещо лошо? Дяволът чрез парите влезе в него. Той за пари предаде своя Учител. Показва каква алчност имаше. За 30 сребърника. Сега психологически разсъждавайте, защо толкова евтино Го продаде? Ние сега ще оставим този въпрос. Вие може да мислите защо толкова евтино Го продаде, но вие не разсъждавате правилно. Нему обещаваха много, но го излъгаха. Нему обещаха много голяма сума, после като го излъгаха, като му дадоха 30 сребърника, той от голяма скръб се обеси. Той беше толкова алчен, че се обеси, казва си: „Мен, будала, да ме излъжат. Друг път няма да имам такъв случай, отде ще спечеля“. Че отиде и се обеси, че не могъл да спечели. Сега туй е моето тълкуване. Но онези хора бяха хитри виртуози, излъгаха го.

Та и вие, когато правите погрешки, излъгали са ви. Вие правите погрешки както Юда, имате алчна мисъл. Казвате: „Този

е случаят да спечеля. Ние имахме един наш приятел, брат Величко Граблашев, който имаше амбицията да стане министър. Той беше радославист. Казва: „Ще дойде един ден и ние ще се поомажем“. Казвам: Как? - „Много добър приятел съм с Радославов“. И какво се случва: Когато вече Радославов щял да дойде на власт, скарали се за нищо и никакво. Казва: „Да се не види макар, този дявол отгде дойде, извадиха ме от листата“. Аз го гледам и се поусмихвам. Казвам: Благодари, че Радославов не те тури в листата за министър. – „Че как, втори случай няма да ми се падне.“ Той гонеше Михаля. Можех да направя нещо. – Казвам: Подир две години ще се разговаряме. След две години като започнаха да ги турят в затвора, той ме срещна и ми каза: „И аз щях да бъда един от тях“. Ако вие влезете като министър в царството на дявола, като дойде Господ вие ще бъдете в затвора вече.

Та казвам: Като ученици трябва да бъдете чисти, да имате ясна, светла мисъл за Бога. Аз седя някой път и разглеждам живота си в своите мисли, не отвън как постъпвам, какво съм казал, какви ми са намеренията. Дойде някой човек, говори ми любезно, кажа му сладка дума и проверявам какви са моите намерения. Проповядвам му, че трябва да вярва в Бога. Пък се питам защо му проповядвам Бога. Правя ли Господа аз като параван и аз ще се скрия зад него, за да спечеля нещо, или онуй благо, което имам, което съм спечелил искам да му дам от туй благо, и той да спечели. Казвам: Аз съм пил от тази чешма, много е хубава. И ти можеш да идеш, безопасно е. Не да туриш сега, че ще плати малко. Плаща се нещо за чешмата, ще оставите нещо за чешмата. Ако дойде човек, все ще остави нещо. Има нещо користолюбиво. В Америка има проповедници, на които се плаща много. Има проповедници от средна ръка, на които плащат по 6-10 долара. Има талантливи, на които плащат по 50 долара, а има такива тузове, на които плащат по 100 долара, по 200, по 300, 400 някъде и хиляда дават. Казвате, много е това. Американците са щедри. Американците понякой път ще викат някой музикант в къщи на пианото да му посвири. Падаревски, като беше в Америка, ще го викат богатите американци да им свири и щедро ще му

платят. Всяка вечер тук го канят, там го канят и като изсвири няколко парчета, ще му дадат няколко хиляди долара. Падаревски за шест месеца в Америка имаше една сума от един милион и петстотин хиляди долара. Свири човека и знае как да свири, не само да си маха ръцете. Ако ние не знаем как да мислим; ако ние не знаем как да учим, кой американец ще даде нещо. Слушам две сестри, че говорят и едната казва на другата: „Разбра ли какво казва Учителят?“ – „Ами ти разбра ли?“ Седят двете разговарят се и аз ги слушам. Като каже едната: „Знаеш ли какво каза Учителят?“, аз виждам вече тенденцията. Другата казва: „Ами ти разбра ли? Ами ти разбра ли Го?“ И тя тенденциозно говори. И двете нищо не са разбрали. Аз разбрах, че не са разбрали. След туй и двете идат поотделно да ме питат: Тя онази казва тенденциозно, че няма погрешка. – „Любезни Учителю, онзи пасаж как да го разбираме?“ Рекох: Аз още не съм разбрал. Иде и втората и тя пита. „Ами онзи пасаж как да го разбираме?“ И него не съм разбрал още. Ама ти, казва, като не си го разбрал, защо го каза? – Казах го, вие да изпъкнете и аз да се уча от вас. Чета някоя книга. Не критикувам един автор, защо писал, виждам целта му. Ако аз пиша една книга, за кого ще я пиша? Как ще я пиша? Може да я пиша за себе си. Може да я пиша за ближните, пък мога да я пиша за Бога. Все трябва да се напише за някого. Не е лошо, че съм написал за себе си, не е лошо, че съм писал за ближните. Но е хубаво и да я напиша за онзи, да я напиша за Бога. Ние всички трябва да напишем нещо за Бога. Ние трябва да имаме непреодолимата Любов, че ние прославяме Бога, и Той да ни прослави. Христос казва: „Аз те прославих, всичко което чух от тебе направих, сега ти ме прослави“. Да разберем приложението на тази Истина. Вие сте ме слушали, аз толкова пъти съм говорил за Любовта. Казвате: „Учителю, ти говориш за Любовта, но как я разбираш?“. Ще ви кажа: И аз не съм я разбрал. Любовта не е най-лесната наука. Ти като влезеш в Любовта, ти ще бъдеш абсолютно свободен. Ти ще влезеш в един съвсем нов свят. Ти като влезеш в Любовта ни помен няма да остане от страданията ти. Ти ще погледнеш на всичкия си живот и ще видиш, че във всичко се крие много хубаво. Няма да остане ни помен от тия

страдания, терзания, хукания, всичко туй ще изчезне. Ти ще се успокоиш и ще кажеш: „Какво неразбрано дете съм бил“. И ти няма да кажеш, че разбираш Любовта. Единственото нещо, което освобождава човека е Любовта. И тогава знанието и свободата, това са начини, чрез които Любовта се проявява. Свободата е във физическия свят, знанието е в духовния свят, Любовта е в Божествения свят. И самата Любов е проявление на Божия Дух, нещо още по-дълбоко. Сега това са вече непостижимите работи, но казвам: Възможно е заради вас. И мисля имате нещо, което ви смущава. Мислете правилно. Ти живееш и най-първо помисли защо си дошъл на земята. Че аз като дойда, и ако аз съм се оженил, като дойде вечерно време, ако съм женен аз какво мога да направя? Най-първо ще попитам: Тази жена защо я взех? Като разреша този въпрос, ще попитам друго: И тази жена като я намери и като я взе какви трябва да бъдат твоите отношения? Ще разреша този въпрос. Родят ми се деца. Ще питам тогава: Защо ти са тия деца? Като разреша въпроса, защо ми са тия деца ще питам: Как трябва да ги възпитавам и какви трябва да бъдат моите отношения. Туй трябва да го разрешите. После ще задам въпроса: Дали тя ме обича? Казвам: Чакай този въпрос е неин, аз да се попитам, дали аз я обичам. По кой начин аз ще позная дали я обичам? Ще кажа на моята възлюблена: Я, ми кажи най-горчивата дума, която ти имаш. Ще опитам Любовта си. Като ми каже най-горчивата дума, ще видя ако моята Любов не мръдне, на място е Любовта. Благодаря. Ако мръдне сърцето ми, ще кажа: Не повтаряй тази дума, друг път не ми я казвай. Ами че в живота ние се опитваме постоянно докъде е Любовта ни. Всичкият живот и страданията постоянно опитват от невидимия свят докъде сме дошли в Любовта. Аз не казвам, че ти трябва да простиш, но аз не разбирам механически. Много мъчна работа е да простиш. Казва: „Прости!“ Вие мислите, че е лесна работа прощаването. Не е лесна работа. Ти за да простиш, ти трябва да имаш защо да простиш. Да ви приведа един пример. Той е един анекдот. Влиза един човек много честолюбив, много богат. Той бил малко нерзположен с жена си в къщи. Дошъл друг да си иска парите от него. Онзи става и му казва: „Ти днес ли се намери да дойдеш?“

Ушива му една плесница. Този му казва: „Помни, че скъпо ще платиш. И ще се научиш, да не мислиш, че аз съм от тези бедни баби“. - „Извини сега.“ - „Как да те извиня? Да те извиня ли, деца имам, сиромашия ме нагънала, не влизаш в положението ми. Жена ми ме пече, децата ми, приятелите ми. Навсякъде ходя, никъде работа няма. Безобразие“. – „Колко пари ти трябват?“ - „Не ти искам парите“. – „Ще ти услужа, с колко ще ми простиш? Колкото ми кажеш, ще ти дам, само да ми простиш. Колкото ми искаш, ще ти дам само да ми простиш, да не помниш. Колкото искаш от мене, ще ти дам.“ Той го гледа и казва: „Ти искаш да ме лъжеш, да ме омотаваш“. Казва: „Не. Ти искаш да ми дадеш парите, пък да ти подпиша полица без лихва“. - „Не ти искам никаква полица, кажи само колко искаш и това ще остане между мене и тебе само“. – „Ти истината ли говориш? Или си играеш с бедните хора, както вие богаташите обичате да лъжете“. – „Не, ти като говореше, в мене се събуди нещо ново, искам да ме извиниш, да ми простиш, направих нещо, което не е хубаво, сега влязох в твоето положение“. Кажете ми, колко пари ще поиска този бедняк. Казва: „Дай ми ти онова, което ти обичаш. Колкото ти се откъсне от сърцето. Ако ти се откъсне едно петаче, аз ще го взема“. Кажете ми колко пари е дал богатият. Аз да ви кажа. - „Братко, приятно е сега аз да съм богат човек, туй имане останало от баща ми, половината на тебе, половината на мене.“ Това е идея вече. На всичкото половината, аз вече съм ти брат. Казвам: Онзи ударениият докато дойде в съзнанието и онзи, който бил, и двамата трябва да намерят един начин на примирение в света. Ние сме дошли да учим. Много нещастия и страдания ще преживеем в живота, те са в реда на нещата. Казвам: Ще се учите да мислите правилно, добре да мислите. Тогава трябва да бъдете студени. За истинската мисъл, казвам, трябва да бъдете топли. Отношение трябва да имате, сега вече слънцето влиза в северното полушарие, лете ще учим Истината. Как трябва да се опростиш. Казва: „Много е горещо“. Зимно време пък ще учиш кое е добро. Ти си с кожух, много е студено. Студено е, ти ще събираш. Като станеш ще искаш да бъдеш добър. Обичаш доброто, ти ще влезеш в себе си; искаш да учиш истината, ще даваш. Лятно време всичко раждат

растенията. В Истината всичко се ражда. В Истината растенията всички раждат. Събраното, което трябва да се раздава в света, то е Доброто. Зимно време тогава ти ще носиш дебел кожух, хубаво ще бъдеш облечен, че където да идеш на всички, които имат нужда, на всички ще дадеш. Тази е съграждащата мисъл. Дойде някой брат и вие идете, и представяте работите както не съм казал. Казва: „Аз така разбирам Учителя“. Че как сте ме разбрали. Вие и двама се скарате. Дойде някой казва: „Така казва Христос, ти как си чел?“ Ако ви каже някой, че Христос е казал, че трябва да се обичаме и по това ще позная, че вие сте мои ученици. Питам сега: Как ще разберете, кажете ми сега? Аз съм виждал две сестри, хванат се, целуват се, като дойде някой брат, хич няма мляскане, не го мляскат. Принципно засягам въпроса, не засягам вътрешната проява. За мене всяка проява трябва да произтича от един вътрешен принцип. Всяка постъпка, ако не произтича от нашата мисъл, ако не произтича от нашата наука, то е престъпление. Не е зло, то е престъпление. Защото, ако аз ви обичам, аз изразявам една идея, която е скрита в ума на Бога. Ще търся начин, по който да изявя своята Любов. Ще намеря начин, когато Бог иска. Най-първо при бедния човек като ида, няма да го целувам, аз ще го целувам по един начин да почувствува. Какво ще направя с бедния? Ще видя неговите съществени нужди от които той е обвързан с вериги, че му хлопат веригите. Най-първо ще се яви в мене състрадание да му снема веригите от краката, да му снема веригите от ръцете, да му снема веригите от ума, от сърцето му. Като му снема веригите той ще почувствува, че в мене има нещо. Тогава ще пристъпя към ония съществените неща, че той има нужда от храна, че той е гладен, този човек той не иска много, той не иска да го осигурявам за цял живот. Един обед като му дам, той е доволен. Тоя пътник един обед ще му дам братски. Та свободата седи в това. Да се целунем. Но най-първо ще му снема веригите, ти още няма да го целуваш, той веригите носи. Първо ще снемеш веригите от него, тогава го целувай. Сега като умре някой нали го целуват. Докато е жив не го целуват, като умрял го целуват.

Сега същественото е това: Силата на човека седи в изпълнението волята Божия, тъй повърхностно. Вие всички трябва да имате разнообразие в изпълнението на волята Божия. Всеки трябва да има нещо ново, един нюанс в изпълнението на волята Божия. Нека всеки да мяза на хубав цвят и като цъфнете всеки да мяза на себе си. Всички добри хора са цветове в другия свят. По този начин, по който живеете, както се изявявате на земята, живота не го виждате такъв, какъвто е сега в невидимия свят. Един ден да кажем Иван, Петко, Драган ще го видите като едно малко цветенце подало си главичка, нищо не говори. Или ще го видите като малко растение, което израстнало така малко. Хората са растения и затова Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките. А Отец ми е земледелецът. Той е, Който съди, умният отсича тази пръчка да й даде нова форма“. Вие в невидимия свят сте се виждали такива, каквито сте в това положение, но ни най-малко не сте такива. Вие виждате резултата. Че някой път вие сте бедни, вие сте клюмнали, знаят че вие се нуждаете от вода. Или пък някои паразити има. Съвсем другояче се гледа на човешката душа от невидимия свят. Да изучавате човешките души, то е един отличен свят. Тъй както изучавате сега света, то е едно тягостно състояние. Тъй както изучават хората света мяза да преброявате скъсани дрехи на бит пазар. Говори се за морал. Той прегърнал една жена, той направил престъпление. Ако обрал някого, набил някого, за важни работи се захващате. Казва Писанието: „Измиват паницата отвън, дали е измита отвътре или не, не се интересуват“.

И вие като ученици трябва да влезете в същественото. Не да се ограничавате. Не съжалявайте за миналото, което е станало. Няма какво да съжаляваш за своите погрешки. Всички погрешки трябва да се превърнат на добродетели. Аз ви дадох един пример за плесницата. Посейте погрешката. Онзи, когато получи две плесници, влиза в един закон, той се просвещава, вижда, че туй, което не е добро за него, не е добро и за другите. Той вижда, че ако той беше на неговото място, какво щеше да бъде неговото положение. Вие разглеждате въпроса само като растение, от вашето гледище. Разглеждайте въпроса и от гледището на другите. Аз не ви казвам само да давате, но и да вземате. Защото дотолкоз

доколкото учим право, дотолкоз и ще учим право. Ние може да предадем и на другите това. Аз искам когато говоря, да предам онази Божествена мисъл, с която могат да се ползуват и другите. Ако ви дам една изкривена мисъл или нещо, което не съм го учил, ще ви туря в крив път. Аз някой път като говоря, вие се насърчавате и казвате: „Трябва да се помоля“. Вие мислите, че като се помолите, ще стане. Пък не става тъй работата. Молиш се, не става. Някой път, ако ще стане, много малко ще стане. Ти когато се молиш, няма да имаш никаква превзета мисъл. Ще се молиш като едно дете. Ще говориш на Господа както са работите и ще оставиш на Негово разположение да направи тъй, както Той знае. Туй, което искаш за другите, ще го искаш както за себе си. Няма да казваш, дотегна ми, избави ме от това зло. Не, най-първо, ако бих се помолил, аз ще кажа: Господи, дай ми сила да нося товара на гърба си. Че като го нося, на дявола да му дотегне да го нося. Аз ще бъда каруцата, ще го хоскам, ще му се разтърсват червата да слезе от гърба ми. Не да искам да го махне Господ, но да ми даде сила да го нося, че втори път като ме види, да се не качва на каруцата ми. Начин давам да се избавите от едно зло. Не искам Господ да премахне дявола. Не зная, дали Господ ще го премахне. Той ходи в света Господен, взема участие в министерския съвет и мнението си дава. Казва: „Обърна ли се внимание на най-добрите ученици?“ Казвам: Обърнал съм внимание. Казва: „Я ги дай на мене. Дай ги малко да ги поразтърся“. И като дойде между братята и сестрите станало нещо. Аз нищо не казвам. Казвам: Прав е. И той има понятие за доброто. Казва: „Едно време и аз се стараех да бъда добър като вас, не върви“. Туй ще оставите, то е външното.

Във (всинца) ви трябва да има права мисъл. Бог абсолютно не обича никаква бяла лъжа, абсолютно нищо нечисто. Като мислиш, ще мислиш много чисто. Никому не разправяй как мислиш. Това е свещен процес за самия тебе. Кога мислите, не се месете, какво мислите, то е свещен процес. Как учиш и него не казвай, нека бъде свещен процес. Онова, което мисля и онова, което уча са два свещени момента. Ще седна и ще уча каквото Господ ме научил. И ще ида да видя, как ще приложа това, което Той ме е научил. Не е така лесна работа да живееш в живота. Не

че е мъчно, но докато научиш методите. Ти не може да постъпиш с всички хора еднакво, казвам ви сега, мислете.

Та казвам: С тия съгласните букви вие може да си помагате. Ти си се разгневил. Как ще се излекуваш? Или някой път дойде някакво обезсърчение, как се лекувате вие? Аз да ви дам едно изречение. Като се разгневиш, кажи си: КАТКО (Учителя го изговори с особено натъртване). Произнеси го двадесет пъти. Силно неразположение, или тази лошата мисъл е дошла, така ще направиш и като дойде добрата мисъл, ще стане правилно. Понеже ти си в едно лошо положение, тъй ще му говориш и то ще те разбере. Сега някои от вас направете опит. Като дойде една беля не може да се освободите. Вие се молите. Кажете: (....) - Четири съгласни да ги произнесете. Печели. К-то, щом дойде вечния живот, радостта, нещата вървят. Имате вече гласните букви. Правата мисъл, добрата мисъл, доброто Учение, правото Учение, те трябва да ви бъдат идеал през тази година и не само през тази година.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

XVI година.
17 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 24 март 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

МАЛКАТА ТОПЛИНА И МАЛКАТА СВЕТЛИНА

Отче наш.

(Изпяхме „Грей мощно слънце“.)

Пишете върху темата: „Ползата от огъня.“

Огънят е станал много обикновен, затова е неразбран. Ще ви задам сега един въпрос: Какво е предназначението на младия? Каква е неговата мисия в света? Каква е мисията на стария? Да разберат този въпрос литературно да цитирате. Този въпрос може да го развиете. Но всеки един въпрос като се развие има една добра страна и всеки един въпрос като се развие има една лоша страна. Може да развиете един въпрос по най-лошия метод и може да го развиете по най-добрия. Младият може да тръгне по най-добрия път, пък може да тръгне и по най-лошия път. Старият може да тръгне по най-добрия път, пък може да тръгне и по най-лошия път. Следователно, ако тръгне младият по най-лошия път, какво ще има? – Ще има нещо. Ако тръгне младият по най-добрия път, пак ще има нещо. Вие казвате, че сте окултни ученици. Какво означава един окултен ученик? Не, нека погледнем на въпроса тъй както е. Има окултни ученици, които вървят по най-лошия път; има окултни ученици, които вървят по най-добрия път. Всичкото е в пътя, по който вървите. Казва: „Той не е окултен ученик“. Има фактично разрешаване на въпроса. Казвате: „Аз не обичам тъмнината, нали?“ Защо не я обичате? Някой път има една тъмнина, която върви по най-лошия път. Има една тъмнина, която върви по най-добрия път. Следователно, има тъмнина, която може да се обича. Сега вие според вашите стари възгледи казвате: „Как може да се обича тъмнината.“ Че в нея живеете. Тя ви хваща, целува ви всяка вечер. Тогава какво ще кажете? Значи прегръща ви тъмнината. Сега не искам да разберете криво. Сега

представете си, че аз срещам няколко души с копринени торби. На едного торбата е напълнена с няколко килограма злато; на другия, торбата е напълнена с няколко килограма жито. Третият носи торба пълна с черна пръст. И най-после иде един хванал в ръцете си една книга и той я носи. Сега коя от тия торби има най-голямо съдържание. Във всичките торби има съдържание, но в дадения случай коя торба има практическо приложение. Коя торба е най-практична? –Златото. Тя е най-практична, защото при сегашните условия, където и да ходиш все пари трябват. Тия хора се препират, коя торба е най-важна. Другият носи една торба с жито. Тя е най-практична за гладните хора. При гладните хора торбата със златото не струва. При гладните трябва торбата с житото. Ами тази торба с черната пръст за кого е потребна? Пръстта то е ценно лекарство за ония болните хора. Те с четири очи гледат на тази торба. Най-после гледате този човек, който държи книгата. Та казвам: Знанието в света ще придобиете. Придобийте едно знание, което в дадения случай има приложение. Знанието върви по най-лошият път и по най-добрия път. Когато вървиш по най-лошия път ще изгубиш всичкото; когато вървиш по най-добрия път ще спечелиш всичкото, не изведнъж, но постепенно.

Сега понякой път хората спорят и казват: „Ние не сме добри хора“. Какво разбирате под думата „добър“? Според мене човек, който е много добър има изящни крака, художествени. Този човек никога не се уморява, когато ходи. Той е добър човек, без разлика кой е той. Може да е светия, щом краката му не са хубави, той не е добър. То е едно качество. Вие казвате за някого: „Той не е добър“. В какво не е добър? За едного е добър, за вас не е добър. Значи при известни условия е добър, при други не е добър.

Сега вие се спирате кои религиозни вярвания са най-добри. Кой живот е най-добър? Живот, в който няма никакви болести, живот в който няма никакви страдания. Ама вие ще цитирате думите ми, понеже някой път съм казвал, потребни са страданията. –Потребни са при сегашните условия, но ако влезете в един възвишен свят при съвършените същества, те нямат страдания.

Тогава ще показвате вашето учение, че страданията са потребни. Потребни са при дадени условия. Или казвате: „Няма какво да се прави, сиромашия, ще се носи“. Сиромашията при сегашните условия е потребна, но при един съвършен живот не е потребна. Богатството при сегашните условия е потребно, но при съвършения живот не е потребно. Казвате: „Как богатството да не е потребно“. Богатството има контраст сиромашията. Сиромашията е следствие. Понеже едни са богати, други са сиромаси. Понеже едни са сиромаси, други ще бъдат богати. Сега практическото приложение в какво седи? Срещат се един религиозен човек беден и двама, които са даровити: художник и един цигулар. Религиозният им казва: „Вие нищо не разбирате, аз като се помоля и всичко става“. Онзи, който знае да рисува казва: „Аз не зная да се моля, но каквото пипна с ръката си, го правя“. Другият казва: „Аз като хвана едно сухо дърво, че като му туря няколко струни, като засвиря, всичко излиза из туй сухо дърво“. Питам сега: Кое е най-доброто положение – на онзи, който се моли, положението на онзи, който рисува, или положението на онзи, който свири? За себе си кое бихте избрали? Вие ще си дадете едно мнение и за самите вас не е право. Ама да се молиш. Какво ще се молиш? За какво ще се молиш. Думата „моление“ е много ограничена. Ученикът, който се учи какво е неговото положение? Моли се кой? - Когото бият. Бият някого някъде, той се моли да не го бият. Моли се кой? - Който няма пет пари. Моли се кой? - Който няма дрехи. Моли се кой? - Който здраве няма. Моли се кой? - Който шапка няма. Казвате: „Да се молим“. Питам ви аз: Здравият, ученият, човек който всичко има, трябва ли да се молят? Казвате: „Трябва да се молим“. Аз трябва да стана болен за да се моля. Казвате: „Трябва да го чука Господ, за да се моли“. Ами той без да го чука не може ли да направи същото нещо?

Да допуснем, че вие сте българи, както сте сега. От окултно гледище дали сте българи е друг въпрос, но де факто. Как трябва да се каже де факто, или де фактум. Ако кажем де фактум има много спънки. Де факто е по-хубаво, може да станат работите. Де фактум сто думи да кажеш, не става. Кое е онова, при което като

кажеш, стават. Де факто става. Де фактум много мъчно става. Следователно, при мъчнотиите думите ще ги отстраниш.

Но да се повърнем сега към онова реалното в живота. Кое е реалното сега? Вие седите някой път и правите едно различие. Казвате: „Този брат не е като мене“. Каква погрешка има? - Той не мисли като мене. Ние сега не се споразумяваме. Този брат знае няколко езика, ти знаеш само един език. Някой път той като знае тия езици се поставя по-високо. Казва: „Той се възгордял“. Думата „гордост“ сега какво означава? Писанието казва: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат“. Вие ще цитирате това. Но всички неща, които цитирате, трябва да ги разбирате. Сега носим живота нали. Сега ние се примиряваме, казваме: „Няма какво да се носи този товар“. Че злото трябва да го носим. Ние се оправдаваме с невежеството в света. Добре, в какво седи невежеството. Има неща, от които трябва да се освободите. Непременно трябва да се освободите. Ти имаш един цирей, ти трябва да се освободиш от него. Имаш едно петно на кожата, трябва да се освободиш от него. Станал си сух, трябва да се освободиш от сухотата. Станал си тлъст, трябва да се освободиш от тлъстината. Казва: „Напълнял този човек или той станал много сух“. Това са две противоположни състояния, които не са здравословни. Пълнотата не е здраве. Сухотата не е здраве. Пълният човек има много материал, който не е обработен, мазнини се натрупали отгоре му. Ако така се натрупа много, ще се строшат осите на колата му. А пък сухият мяза на коне, които изпостели толкоз, че ще спрат някъде на пътя, ще оставят колата сред пътя. Пълната кола насред пътя ще се счупят осите. Ако много сухи са конете, насред пътя може да спрат. Питам сега: Кое е по-хубаво– да ти е пълна колата и насред пътя да се счупят осите, или да си сух, че конете насред пътя да спрат? Кое е по-хубаво? Нито едното, нито другото, нито пълната кола, нито сухите коне. Всичко онова, което имаш трябва да бъде фино, добре изтъкано с най-хубави нишки, които да не се късат, най-фините нишки.

Тогава да ви представя един пример: Казват, че един атом е толкова малък, че 25 милиона атоми могат да се съберат в един милиметър. Представете си сега, че имате 25 милиона конци

направени от атоми и може да се вместят в един милиметър. Питам: Вие 25 милиона конци може ли да ги вместите в един милиметър? Колко време ще ви вземе вие докато ги вместите? Колко място ще завземат? Една 25 милионна част от милиметъра какво пространство ще стане. Много малко пространство има. Понякой път вие имате усети, туй състояние понякой път вие само го чувствувате. Състоянието на атомите е крайно неразположение. То е състоянието на една материя толкова дребна, че ви причинява едно неприятно чувство. Да допуснем, че във вашите очи е станало възпаление. Набира се материя толкова тънка, фина, че се забелязва, заболяват очите ви. След туй трябва да направите червенината на очите? Казва: „Червени ми са очите“. Ако не вземете мерки при туй зачервяване, може да боледувате. Сега и религиозните хора, понеже завземат най-високото положение, може да си създадат неприятности. Ако един религиозен човек няма отличен ум, той може да си създаде най-голямата беля на главата. В един човек, който е религиозен, ако няма един отличен ум, може да се създаде една анормална гордост. Той ще започне да мисли, че вече има с Бога познанство, че с Господа се разправя, по три пъти на ден говори. В неговия ум седи идеята, че той се запознал с Господа, пък ти нищо не разбираш. Ако търсиш големите горделивци, ще ги намериш между религиозните хора. Онези патриарси мислят, че Господ ги поставил да ръководят хората. Казва: „Кой ме е поставил знаете ли?“ Свещениците и те мислят, че Господ ги поставил, проповедниците и те мислят. Най-после и вие се изявявате и казвате: „Аз се познавам с Господа“. Казвате понякой път: „Духът ме научи“. Научил го Духът! Този, който казва, че го научил Духът, едва ли говори на един език. Гледам друг Духът не го учи, но говори четири езика. Чудна работа, този казва, че Духът му говори, а пък той едва знае български език. И български не го знае както трябва. Някъде българите пишат Ъ. И най-големите писатели не знаят защо пишат Ъ. Славяните както пишат Ъ, така пишат англосаксонците Т-то. Когато ти искаш да станеш енергичен, трябва да имаш препятствие. Ти за да накараш парата да върши работа, ти трябва да ограничиш тази пара, да я туриш в един

котел и да направиш малка цев, през която да минава. Ако ти кажеш: „Както обичаш, както знаеш свърши работата“. Тя нищо няма да направи, нищо няма да свърши. Но ако я впрегнеш, ограничиш я, пък й направиш релси, коли може да кара, колкото искаш.

Сега ние всички се молим на Господа и ходим при Господа. Как е възможно да ходим и да се молим на Господа и даже малка топлина и светлина не добиваме. Ако човек отива при Господа, той две неща трябва да добива. Всеки ден за две неща трябва да ходиш при Господа: Да придобиеш малка топлина и да добиеш малка светлина. Малка топлина да може сърцето да функционира, да живеем добре и да вършим Неговата воля. И малка светлина да имаме, за да може умът да работи. За две неща ние отиваме при Господа. Да му кажем, че малка топлина ни трябва за да може да живеем на земята и да вършим Неговата воля. И малка светлина ни трябва да можем да мислим добре, че да свършим работата.

Сега между вас много се търкате и казвате: „Не можем да се търпим“. В природата търкането между добрите хора е абсолютно забранено. Ева само като се потърка в дървото на познаването на доброто и злото трябваше да напусне рая. Тя най-първо само се потърка и близна от плода. Казва, че яла от плода. Всичката погрешка е, че се тръкнала до едно дърво, което е много учено. То било най-ученото дърво в райската градина. Да се търка до това дърво било забранено, който дойде трябва надалеч да седи. Тя нямала никакво почитание, мислила, че това е обикновено дърво, че е много невежо. Тя постъпила така, но и вие постъпвате по същия начин. И вие като дойдете съюзявате се със злото. Злото е много учено. Съюзявайте се с доброто. Вие се съюзявате и с доброто и със злото. Тогава какво сте направили я ми кажете? Вие си представяте злото и доброто много механически. Казвате: „Да спечелим доброто“. Но доброто, нещо материално ли е? Доброто е възвишен ангел, който завършил своето развитие в далечното минало. Ти сега искаш да го вземеш на своя страна и да ти стане слуга. Ти ще го оставиш на неговата добра воля. Ти ще бъдеш умен, той да стори за тебе онова, което

той счита за добро. Ще оставиш на неговата добра воля, да стори онова, което той намира за добро. Ние отиваме при Господа да Му се молим. Ние искаме да му наложим онова, което ние искаме. Понеже ние сме направени по образ и подобие Негово, казваме: „Аз съм Син Божи“. Хубаво, нямам нищо против това. Казва: „Аз съм християнин“. Или: „Аз съм Христос“, ако кажете. Колко Христовци може да има в света? Всички сме синове Божии. Аз може да бъда човек в света без да съм генерал, и може да съм човек, без да съм цар. Аз го взимам конкретно. Не са ме произвели генерал, че съм бил в Америка, но може да бъда човек и туй ни най-малко не ми препятствува. Пък онзи, който е генерал и нему не препятствува да бъде човек. Още по-добре и да стане християнин. Християнин тя е специфична дума. Всички християни ли са? Не са всички християни. Казвам: Какво трябва да разбираме под думата „християнство“? Под думата „християнство“ трябва да разбираме човек, който в живота си може да побеждава всичките мъчнотии. Христос се бори със смъртта и на първата борба тя победи. После Той победи смъртта, следователно Той излезе победител. Та не е въпросът ние ще страдаме ли сега. В края на краищата вие уверени ли сте, че вие ще победите? Или вие чакате да дойде Христос и Той да победи за вас, Той да се бори, че после вие да минавате за победители, да казвате: „Ние победихме“. Писанието казва: „Който победи докрай, той спасен ще бъде“. Спасението ще се даде като награда. Ти ще дойдеш със злото да се бориш, пехливанлък ще има. Българите се бяха възгордели с Дан Колов, но дойде един 29 годишен Пиер. Дан Колов малко неразположен бил, имал инфлуенца, това, онова. Дан Колов като българин мисли, че ще го гътне. Ама не се гътва човекът. Онзи бърз, Дан Колов признава, че е много бърз. Мислите ли, че дяволът с който се борите, този младия дявол, с който се борите, който е на 29 години ще ви гътне на земята. Казвам: Славата на българите отиде за сега. Затъмне. Тази слава минава в Португалия. Хубаво е, че Дан Колов – харесва ми, хваща го за ръката и казва: „Има нещо в него“. Дан Колов иска пак да се бори, но по начините, по които вижда в този борец. Този младият е професор, Дан Колов е ученик, ще се учи. Сега ние да оставим

Дан Колов. Понеже Дан, на български, какво значи? Дан – значи да даваш. Кол – може да се извади съвсем криво заключение. Ти не трябва да бъдеш като сух кол, нищо повече. Ти трябва да мязаш на едно дърво, което расте. Вие се спирате пред ония неща, които не растат. Старите сестри казват: „Нашето вече се свърши, на младите“. Защо вашето се е свършило? Защо на старите се свършило? Пък защо младите имат? Вие старите сега трябва да изучавате окултните книги, окултното знание. Старите трябва да учат законите на пестеливостта. Старите трябва да бъдат крайно економисти. Економията трябва да съставлява една отлична наука. Старият човек трярбва да економисва, нищо да не прахосва. Природата оставила економия, не скържавост. Никога за една работа да не иждивиш повече енергия, отколкото трябва. Младият трябва да се учи на щедрост. Той трябва да бъде щедър. Младите трябва да бъдат щедри, старите трябва да бъдат економисти. Единият ще го турим министър на финансите, пък щедрият – на благотворителността. Да се уредят работите. С туй знание, което имате в себе си, Пиер ще ви гътне на земята. Вие имате кашлица, хрема – тъй не отивайте да се борите. Който се бори в света, трябва да бъде здрав. Сега вие имате надежда в лекарите. Ще викате един лекар, ще му платите 50 лева. Онзи лекар, който може да те излекува за 50 лева, той не е никакъв лекар. Даже вие имате в себе си един лекар. И той е най-гениалният, отличен лекар. Имате един преподавател на Божествената наука, един отличен преподавател в себе си. Трябва да изучавате неговия език. Често младите българи отиват в Англия, Франция, Германия при някой виден професор да се научат да почерпят знание от него. Ти ще почерпиш едно знание оттам, отдето може да го почерпиш. Нас ни трябва едно знание, гениално знание.

Ще ви приведа друг пример. Когато ви превождам някой пример, вие го взимате в много ограничен смисъл. Всеки един пример частично изявява живота, може да даде един подтик и един пример може да те спъне. Давам ви примера. Двама знаменити вълци в миналото намерили една тлъста овца и я подкарали. Започнали да спорят двамата, кой да вземе по-голям

дял. Всеки искал да вземе овцата за себе си. Единият казва: „Аз я видях по-рано“, и другият има същото желание. Тогава казват: „Ще се борим и който надвие, ще вземе овцата“. Овцата стои. Започват те двамата да се борят. И двамата силни, не може да надвие единият. Тя чака да види кой ще победи. Минава един мъдрец и казва: „Какво гледаш дъще?“ - „Гледам, казва, кой ще победи.“ – „Ами знаеш ли какво ще стане с тебе, ако единият победи?“ – „Не зная какво ще стане, ще видим, доста силни са и двамата.“ Той казва: „Ела с мене“. Тя тръгва подир него. Той завел тази овца в своето училище и дълго време я учил. След дълго време я извел и видели, че тия вълци още се борят за овцата. Тогава той турил по един Юлар на единия и на другия, впрегнал ги в колата и турил на каруцата овцата. Казвам: Кой е най-силен? Докато вие не впрегнете вашите вълци да возят вашата каруца и докато не научите вашата овца, и я качите на каруцата, и вие не вземете камшика, вие няма да свършите нищо. Ако гледате борбата на двата вълци, кожата ви ще иде. Ако не слушате мъдреца да се учите в неговото училище и онзи първия урок, който ви даде не го турите на работа, нищо няма да излезе. Борбата в света край няма. Вие искате да знаете кой ще победи в света. Писанието казва: „Побеждавайте злото с добро“. Другояче казвам: Оставете доброто да се разправя със злото в света. Вие не влизайте в пряк контакт със злото. Казва: „Не противи се злому“. То значи: Не влизай във връзка със злото и да се бориш с него. Аз съм привеждал на вас онзи пример, но малцина са го разбрали. Имало един калугерин, игумен в един монастир – из християнската история (е) това – в един от знаменитите монастири. Направил той големи злоупотребления и заминал така за другия свят. Следующият игумен, който дошъл в монастира, вижда че сметките са объркани. За да ги оправи той се молил и повикали от другия свят стария игумен да му покаже как да се поправят работите. Той се явил, но той бил турен за наказание в ада, изваждат го оттам и го завеждат в монастира и той показва как да се поправят сметките. Целият монастир така завонял, никой вече не идел в монастира и трябвало този монастир да се премести. Питам: Защо ви е старият игумен да ви каже как се поправят сметките? –

Аз, казва, този човек не мога да го търпя.“ Пък и няма защо да го търпиш. Той не е на гърба ти. Ти си предполагаш. Питате понякой път: „Защо Господ създал дявола?“ Господ не създал дявола. – „Ами как той измъчва хората?“ И хората не се измъчват, той дявола седи настрани. Хората гледат дяволите как се борят, чакат кой дявол ще победи. Сега в Испания се борят двете страни: републиканци и националисти. Защо? Какво ще добие испанският народ? Статистиката показва, че са избити повече от един милион и 500, 600 хиляди души. Не се знае точно, така вестниците пишат. Но един милион хора избити в Испания, това не е малко. И какво ще се постигне? Сега цяла Европа гледа кой ще победи. Тия образованите държави Англия, Франция, Италия седят и за неутралитет говорят. Те гледат накъде ще натегне. Сега ние ще извадим примера за себе си. Ние понякой път постъпваме като испанците. Казвате: „Колко глупаво постъпват“. Ти имаш същата война вътре в себе си. В теб тази борба не се завършила. Двете партии се борят, пък другите се потриват.

Та казвам: Сега същественото кое е в живота? Същественото е, че трябва да имаш една малка топлина в сърцето си и да имаш една малка светлина в ума си. Преведете сега топлината. При тази топлина, за която аз говоря, ти щом имаш тази топлина, ти болен не може да бъдеш. И да дойде болестта, ще си замине. Ако имаш тази малката светлина, всичките мъчнотии, които имаш ще дойдат – ти ще ги имаш пак, но лесно ще ги разрешаваш. Тогава аз съм ви привеждал този пример и пак ще ви го приведа. Един прочут американски професор, който преподавал френски език в Америка на студентите и го считали там за авторитет, отива в Париж и там говори френски език, но не го разбират. Той говори, но французинът му казва: „Не ви разбирам господине“. – „Че как, не сте ли французин, какъв диалект говорите?“ – „Моля, казва, говорите ли английски?“ – „Разбира се, аз съм англичанин.“ – „Тогава, казва, говорете ми английски.“Започват да говорят и разбира човекът. Американецът говори на френски, не го разбират. Започва той да говори на английски, онзи го разбира. Той добре говори езика и двамата се разбират. Та казвам: Ако вие сте виден професор по френски

език в България и идете във Франция пък не може да ви разбират хората, това знание ли е на френски език? Англичаните, които са много практични, като му кажеш нещо, че не го разбира, той казва: „Изговори го как се пише“. Ако ти знаеш да сречеш думата както се пише, той веднага ще те разбере. Ти трябва да знаеш всяка дума да я сричаш, трябва да знаеш как се пише всяка дума. Понякой път буквите са повече отколкото звуковете, които се изговарят. Англичаните са турили и аз виждам защо са турили тия букви. Понеже те имат големи мъчнотии, че тия при дихателните букви, които не се произнасят, с тях разрешават всичките мъчнотии. Наскоро разреших защо американците и англичаните се бръснат. Знаете ли защо се бръснат? Не го знаете. Англосаксонската раса добила сила, надмощие, има опасност да станат много груби и затуй постоянно се бръснат, за да бъдат като жените меки. Всичките искат да станат жени, искат да придобият тази мекота, която жените им дават. Затуй жените в тях са на голяма почит. Ако иска да обиди една жена, той ще бъде с брада. Той ще си обръсне брадата хубаво. Туй показва, ти не може да бъдеш обичен на една жена, ако нямаш в себе си мекота. Проповядват, че жените обичали силните мъже. Благодарим. Ако аз съм жена не бих искал силен мъж да ме бие. Че кое е по-хубаво: силен мъж или мек мъж. Нямам нищо против силата. Но ако една жена избира силен мъж, тази жена трябва да избира един мъж, в когото има светлина в ума му, нищо певече. Малка светлина да има. Мъжът трябва да избира една жена, в която има малка топлина. Защото жената има светлина, тя е по-умна от мъжа. Мъжът трябва да има светлина, пък жената топлина трябва да има, на нея липсва топлина. Ако имаше топлина, Любов, не би яла от плода. Тя яде, защото топлина нямаше. Тя казваше, поизстинала съм, ще ям малко да се постопля. Искаше по един крив начин да придобие повече топлина. И създаде всичките мъчнотии.

Гледам сега, вие сте изопачили думите ми. Учителят каза това, онова. Турили сте ми отгоре такива заблуждения, че ми трябват хиляди години. Вие сте станали тълкуватели, разбирайте нещата както съм ги казал. Гледайте да бъде вярно. Не правете

погрешката на едного от провинцията, който беше заболял и казвам: Турете му млечен компрес. Мисля, че те знаят как се прави компреса. Казвам само направете млечен компрес, без да му давам обяснения. Той пише казва: „Направихме компреса, но не помогна.“ – Как го направихте? – „Гъстото изядохме, рядкото турихме на мястото.“ Ако в един пример, ако в едно учение гъстото изядете, вие не можете да имате никакви постижения. Понякой път аз като ви гледам, наблюдавам, виждам отклоненията, които сте направили. Не съжалявам. Срещам една сестра и я питам: Как си? Казва: „Много добре“. Тя най-първо не ми говори Истината. Много добре. Ни най-малко не е много добре. Аз смалявам, смалявам. Срещам друга, питам я как е. Тя казва: „Много зле съм“. И тя не говори както трябва. Ние казваме: „Много лош свят“. То е наше заблуждение. Ние казваме, че светът е много добър. То е друго наше заблуждение. Светът е във възходящ, прогресивен стремеж. Светът се подига. Следователно, хората трябва да минат във всички форми. Потребно е някой път да имаш тъмнина. Тази тъмнина е потребна. Един фотограф ако не знаеше законите на тъмнината, как щеше да снеме своята фотография. Ако светлината влизаше отвсякъде, нищо нямаше да излезе. Ако вашият мозък не беше турен в тази коруба на тъмнина как щяха да се образуват вашите идеи. Най-първо вашите идеи се посаждат, почва има в мозъка. После, като излезат на повърхността започват да растат, тогава иде светлината, отгоре работи. Тъмнината някой път е потребна в нашия живот. Защото всяко нещо, което съществува е потребно за природата, но не е потребно за нас в дадения случай. И злото вътре е потребно. Що е злото в света? Доброто е туй, което дава, злото е туй, което взима. Следователно, онова, което в даден случай отнема живота, то е зло заради мен. Онова, което дава живот е добро заради мен. Тъй разбирам аз. Ако дойде един човек, който дава живот, той е добър. Ако дойде един, който отнема моя живот, той е лош за мен. Няма какво да разисквам дал ли Господ право и власт на вълците да ядат овцете или не. Господ дал власт, но дали позволил вълците да ядат овцете е друг въпрос. Не му позволил, Той не позволява. Тогава казват: „Те ядат овцете за да станат меки и

вълците“. Но виждам, че от хиляди години вълците се вълци остават, не са станали по-меки. Всичките вълци, които са се убедили, не останали като вълци. Други поддържат, че сегашните овци са преродени вълци, едновремешни вълци, които се прераждат в овци. Значи един прогрес вълците имат, минават и стават овци. Тогава може ли да вярваме в един вълк, който станал овца. Христос казва: „Вълци, облечени в овчи кожи, отвън овци, отвътре вълци“. Вие ще кажете кого аз визирам? Най-първо мене визирам. Кои сте вие да ви визирам. Ако вие сте с черна краска и описвам чернотата ви тъй както е, какво лошо има това. Или ако вие сте с бяла краска и описвам вашата белина, какво има. Описвам живота отвън, не описвам отвътре. Казвам: Ние сме такива в дадения случай, каквито сме. Та вие сте окултни ученици, потребно е на вас живот. Аз говоря за Любовта като наука, за да придобиете живота. Аз не говоря за живота, за временната Любов. За мен е важен великият закон, от който може да се придобие вечния живот, когато аз говоря за Любовта. Писанието казва: „Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго Бога на Любовта.“ От това произтича живота. После говоря за Мъдростта, понеже животът се поддържа само със знанието. Ако човек има живота, той не може да добие вечния живот, ако няма Божествената Мъдрост в себе си. Туй придобитото богатство той не може да го задържи, и не може да се развива.

Та казвам: Любовта е една наука, която трябва да изучавате. Вие обичате само онези хора, които вас обичат. Почти всичките хора обичат тия, които тях обичат. Кой е по-силен? Че и този, който ви обича и той иска вие да го обичате. Някой ми казва: „Обичам те, защото мязаш на баща ми“. Този човек ме обича, понеже съм мязал на баща му, затова ме обича, не заради мене, но защото мязам на баща му. Ако не мязам на баща му дали ще ме обича е въпрос. Даже младият момък, който обича младата мома, обича момата, защото мяза на майка му. Затова той я обича. Ако тя не мяза на майка му, той не може да я обича. В света законът е верен. Всичко онова, което донякъде мяза на Бога и донася Божествена сила, ние го обичаме. Дето видим Божественото, понеже човек е направен по образ и подобие на

Бога, ние обичаме Божественото дето и да го видим. Тогава един човек, който те обича, той те обича, понеже имаш образа на Божественото, защото носи Любовта. Любовта е Любов, защото носи живота. Любов, която не носи живот, не е Любов. Понякой път виждате, ние много говорим. Ако аз много ви говоря, какво сте добили от много говорене. Кажете сега: Какво е съществено-то, което сте научили? Научили сте донякъде, имате съзнание, някои вече са помислили, че много знаят. Аз когато изучавах английски, за произношението на английски е много трудно. Българския език сега го изучавам и на него много трябва. Някой път в българският език като се срещнат „тата“, какво ще правите като се срещнат две „та“? Какво трябва да направите? Ако вие разбирате закона, ако вие имате два слога, едната гласна трябва да я измените. Каква гласна ще турите? Може да турите О, може да турите Е, може да турите И, може да турите У. Но в дадения случай двете А, както се срещнат едно подир друго, коя буква ще турите? Ако имате една болест с какво лекарство ще лекувате. Аз ако заболея ще се лекувам със светлината, аз се лекувам с топлината. Всяка една болест произтича от факта, че има малко топлина и малко светлина. Щом увеличите топлината и светлината, болестта веднага изчезва. Сегашните наблюдения показват, че свиването на капилярните съдове показва изгубване нормата на топлината. Изгубването на топлината е едно болезнено състояние. Изгубването нормата на светлината, потъмнее умът, ти не може да мислиш и тогава се зараждат нервните болести. Нервните болести се зараждат от малката светлина, органичните болести – от малката топлина. Това са данни. Следователно, всяка една болест в тялото показва, че имате малко топлина. Тогава и вашата Любов върви по същата категория. Малко Любов възприемате, малко живот имате. Ако сте нервен, малко светлина имате. Сега вие казвате: „Нервен съм“. За да може вие да турите нервите в едно нормално състояние, трябва да дойде тази светлина във вашия ум. Щом дойде, вие веднага чувствувате едно успокоение вътре. Сега вие, които ме слушате, ще започнете в ума си да търсите, кой е най-нервен между вас. Има една нервност, която е изявена, пък друга, която не е изявена. Всичките нервни хора си

мязат. Те са от една категория. Те са добри 1/100, 2/100, 3/100. Нервната ви система трябва да бъде активна. Но вие никога не трябва да губите своята топлина. Никога не трябва да се изменят вашите чувства. Всяка промяна, която става, трябва да я държите вън от себе си. За външните промени, ние не сме отговорни за тях. А външните промени, които стават в нашия мозък, ние не сме отговорни за тях, също ние не сме отговорни за външните промени, които стават в нашите мисли. Но всички ония промени, които стават вътре в нас, ние сме отговорни за тях. Ама дали някой това го знае или не, той е вече отговорен. Сега правете разлика.

Сега вие правете разлика. Да кажем, вие имате едно жълто лице. То показва, че вашият черен дроб не функционира правилно. Вие имате един тъмен цвят. Това показва, че вашето кръвообръщение не е правилно, свързано е и с черния ви дроб. Вие имате едно опнато лице, мускулите на лицето ви са опнати. Това показва, че симпатичната нервна система и нервната ви система не функционират правилно. Опретнете се тогава, мислете за нервната система, повече светлина ви трябва. За вашия черен цвят и за вашия жълт цвят турете повече топлина. Казвате едно, друго, второ, трето, обърнете вниманието си към Бога. Тогава как ще обърнете вниманието (си) към Бога? Ти си представи, че Бог е едно същество толкова благо, толкоз добро, че Господ абсолютно не обича никакви престорени работи. Ти не отивай при Бога да се преструваш. Никакъв страх от Него. Ти ще се боиш без да имаш страх. Ще се самокритикуваш, без да се самоосъждаш. Ти ще разглеждаш нещата отвън. Една своя погрешка ще я разглеждаш като нещо външно, тя седи отвън. Ако кажеш, че така си роден, ти туряш едно обвинение на Господа, че Той не те създал такъв, какъвто трябва. Причината ще туриш вън, с която ти сам ще се справиш. Туй сега за което ви говоря, то е потребно за вас. Вие ще дойдете някой път да питате: „Кой е на правата страна? Какъв трябва да бъде човек?“ Ние трябва да бъдем хора, да служим на Бога. С религиите няма какво да се занимаваме, понеже сте били религиозни. Вие се занимавате с учение. На всинца ви трябва наука. Ако е за религия и тя е наука. Религията е важна дотолкоз, доколкото може да даде топлина. Нас ни трябва наука. На хората

трябва светлина, наука трябва повече. В религията понякой път имаме несъщественото, от което се раждат всичките спорове: кой е на правата страна, кой вярва повече в Христа, кой не вярва. Оставете вашите заблуждения с вярване в Христа. Казва: „Аз вярвам.“ Какво е, пълно ли е или празно. Аз не вярвам в празните каси, аз не вярвам в празните глави, аз не вярвам в гнилия лук, аз не вярвам в ронливите камъни, аз не вярвам в сухите дървета. В какво вярвам? Вярвам в пълните каси със злато, вярвам в учените хора, които всичко правят. Като маг е един учен човек. Идеш при него, знае човекът да ти извади едно леке. Има известна течност, като ти даде, отиде лекето. Ти ходиш, туряш, не излиза лекето. Вярвам в онази наука, която може да отнеме нашите несгоди. Седим ние и чакаме какво е щастието ни. Отивате някой път да си гадаете, какво е щастието ви. И аз зная да гадая. Влизам в една стая, гледам домакинята плаче, текат й сълзите. Изчистила стаята си, плаче. Казвам: Аз зная защо плачеш. Защото си кълцала лук, който бил лют. – „Отгде знаеш?“ Пък аз като влизам в стаята мирише. Тя се чуди отде зная. Откри ми се от невидимия свят. Като иде някой при мене, той помирише моя лук, казва, че от невидимия свят му открили. Казвам: Миризмата на лука ти открила. Да ви кажа, понякой път човек е смешен – ще бъда искрен. Тук някакво дружество на опълченците идат двама души от тях и ми носят два билета по сто лева. Нямам пари, пък и представлението се давало в неделя. Сега аз седя и си мисля: Кое е по-добре да ги изпратя, да не им дам нищо, и те да кажат „Много скържав човек, нищо не дава“, или да взема и да платя двата билета? Аз взимам двеста лева на заем, давам им парите. Гледам, втори път пак дошли и пишат отгоре „на добрия учител“. Добър съм защо? Пак най-малко за двеста лева. После идат пак от същото дружество, носят две книги, едната двеста лева, другата 150 лева, пак „на добрия учител“. Казвам: Кажете им, че съм много занят и че с търговски сделки не се занимавам, друг път да дойдат. Аз разбрах, защо така пишат че съм добър. Не ми е приятно да си напусна работата. Казват: „Искаме да го видим, да се разговорим, да ни каже нещо за бъдещето.“ Казвам: Не само двеста лева. Ще кажат, че съм много добър. Аз виждам в тях

едно користолюбие. Те ще увеличат двестата лева. Тогава те ще извадят друго заключение: „Много пари има, два пъти дава човекът.“ Хубаво, аз разсъждавам, аз имам и друг начин, по който мога да ги върна. Като тръгнат от София може да накарам да вали дъжд, че да се върнат. Туй може да го направя. Но сега считам, че да накарам да вали дъжд ще ми коства най-малко хиляда лева. Да дам двеста лева е по-икономично. И за другото ще плащам, и оная енергия ще струва няколко хиляди лева. Да дам двеста лева е по-малкото зло. От две злини избирам по-малката. После другото. Пък съм и учен човек. Като дойдат аз може да съм на Витоша, ще ида да се разходя. Като дойдат, ще кажат, че ме няма тук.

Та казвам сега: И вие сте дошли като мене в едно противоречие. Двестата лева ще ги дадете. И аз не искам да ги дам. Трябва да избера по-малкото зло. Да ги изпратиш без да вземеш нищо, не може. Защото онова, което ще оставят, лошите мисли, които ще оставят, ще ми струва повече за да се очистя. Те ще оставят толкоз нечистотии, че мен ще ми вземе няколко хиляди да ги изхвърля. Най-хубавото е да дам двеста лева. На всинца ви казвам: Бъдете умни! Любовта трябва да я приложите като една наука. Трябва да се изучават силите на Любовта. Аз ви гледам някой път сте с измъчени лица, вие се измъчвате. Семейни мъчнотии имате, обществени мъчнотии имате, мъчнотии от дявола имате, мъчнотии от себе си имате, навсякъде мъчнотии. Какво да ви правя като ви гледам такива измъчени. Гледам ви, някой се мъчи, пари няма. Друг се мъчи, че син му не върви по правия път. Друг се мъчи, че дъщеря му не върви по правия път, мъчите се от много неща и виждате навсякъде измъчени лица. Някой се мъчи, че Господ не го обича. Някой се мъчи, че не могъл да се моли. Някой се мъчи, че нямал разположение. Някой се мъчи, че го някой го срещнал и не го погледнал както трябва. Всички се мъчите. Аз не искам вие да се мъчите. Тогава, за да не се мъчите, внесете във вашия ум светлина. Изберете в българския най-добрите думи, които носят светлина, изберете най-добрите думи, които носят топлина. Думи има, които носят светлина. Има думи, които като ги произнесеш, носят мека топлина. Пък има известни

български думи, като ги произнесеш, дават светлина. Те са Божествени думи, произнесете ги. Вие всички грешите, че като дойдат мъчнотиите, вие произнасяте лоши думи: „Да се махнеш, не искам да те видя“. Ти съвсем ще загазиш. Сега понякой път не трябва да ви представям отрицателното, но аз искам само за образец да ви дам една форма.

Ние имахме един приятел, който е в другия свят, благороден беше, с един аристократически темперамент. Когато искаше от него някаква услуга, той имаше едно движение с ръцете, което правеше, като че той много жертвува от себе си. Той ще го направи и после ще погледне, казва: „Друг не може да го направи“. Той ще погледне, пак ще се усмихне, така, като че извършил нещо. После, аз говоря, че всички трябва да се обичате. Вие обичате ли се? Аз като говоря, вземам това не в тесен смисъл. Вземам думата аз в широк смисъл. В мене има едно, което се нервира, слабото в мене. Някой път нямаш разположение към един човек – на това малкото се дължи. Но има в човека едно аз, което е великодушно. Вижда една мравя, мъчи се, едно сухо дърво някъде, където минава едно съчувствие има към най-малките неща. Пък има едно, което се тревожи, дребнаво аз, и друго нещо, което е благородно, отдето минава, съчувствува, казва: „Аз всичкото мога да направя“. Искам вие всички да дадете място на туй великото аз. Като кажеш „аз“ да се отвори сърцето, че в тебе Бог се проявява. Аз бих желал вие всички да бъдете като Христа. При едно условие, (и) Христа Го изкараха из търпение в храма като вас. Сега всички употребявайте този метод. Тогава привеждате този пример и казвате: „Бич трябва на тия хора“. Ония хора, които изпъди от храма, те Го разпнаха. Казват: „Ние може да употребим този камшик“. Та не съм за този начин на насилие. Христос само веднъж в живота употреби този метод и сега всички го употребяват този пример. Много хубави неща направи Христос, на тях не подражават. Но в камшика всички Го подражават. Мъже Го подражават, жени Го подражават, синове Го подражават, всички Го подражават. Ританица има, биене има, всички подражават. Сега както сте подражатели на един живот, бъдете подражатели и на новото. Сега погрешката, която Христос

направи, Той я изправи на кръста. Той ги изгони из храма, не Го разбраха. Но на кръста казва: „Ти Господи оправи тази работа, прости им“. Сега употребява другия закон: „Прости им“. Те един ден като страдат, страдат, ще разберат закона. Като дойдат на моето място, ще разберат. Като бъдеш на мястото на Христа, ще разбереш същия закон. На кръста закован си, ще кажеш: „Да бъде волята Божия.“ Нямаш никаква власт, никаква сила нямаш, когато сте в безсилие, ще разбереш закона. Тогава на Христа само главата беше свободна, светлина имаше. Той казва: „Да бъде сега волята Божия“. Светлина имаше той в ума си и топлина в сърцето си. За всинца ви аз искам да имате топлина в сърцето и светлина в ума ви, за да може да разрешавате хиляди и хиляди задачи, които имате не само за днес, но и за утре и за други ден. Като влезете в съвършения живот тази светлина ще ни е потребна, за да можем да служим на Бога.

Добрата молитва.

XVI година.
18 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 31 март 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ЧЕТИРИТЕ СТРУНИ

Отче наш.

(Чете се темата: „Ползата от огъня“.)

(Изпяхме: „Венир - Бенир.“)

Огънят е един резултат. Него тепърва ще учим. Не сме усвоили законите на огъня, следствие на това имаме много неприятности от огън. Всички щастливи работи, всички блага на земята идат от огъня. И всичките нещастия все от огъня идат. Огънят е причината на всичко - и на добро, и на зло. От нашето незнание произтича това. Като не знаем как да се обхождаме, ние си докарваме нещастието. В един случай, ако знаеш как да се обходиш с коня, той може да те носи; ако не знаеш, той ще те ритне. Децата често отиват и хващат коня за опашката, конят като даде един удар, детето се търкули на земята. Често ние хващаме огъня за опашката. Като идем, че го помилваме по главата, той тогава дава своето благословение. Трябва знание, трябва да се учи човек. Елементарни работи на знанието са буквите: А О У И Е Ъ Ю Я Ж. Цялата философия на знанието. Много работи в света за да се разбират, трябва един опит. Учителят по педагогика започва той да запитва децата. Той започва с О-то, обяснява какво нещо е О. О-то деца, това е един кладенец, от който ние можем да извадим вода да пиете и другите да пият. О-то е кладенец, от който трябва да се извади вода. О-то е един плод, който е турен като една дреха. Знаете ли колко хубава ябълка е! Децата разбират сега. Казвам : В туй обяснение на този педагог има ли философия? Да кажем от философско гледище как ще предадете вие О-то. Казвате: „О-то, това са условията благоприятни и неблагоприятни, които помагат за подигането на човека“. Следователно, парите са едно условие, силата е едно условие. Човек е едно условие. О-то – това значи. Научно ще обясните. Религиозно как ще обясните О-то? Той ще каже: „Деца, всичко от Господа става. Господ тъй направил. Каквото Господ

направил, туй трябва да бъде“. Господ е направил, но ние вървим ли по Неговия път? Господ направил всичко, но хората не вървят по Неговия път. Не вървят, защо? Защо хората не искат да вървят по Божия път? Защото с Божиите пътища са построени много други пътища. И в Америка преди години са се състезавали две богати компании. Направили успоредни линии от Бостон до Ню Йорк, едно пространство от 250 мили, около 300 километра. Най-първо вземат по един долар – 80 лева на билет за отиване и връщане. После дадоха билетите по половин долар, после по четвърт долар, най-после почнаха да возят пътниците даром, конкурираха се, докато едната компания фалира. Другата взе железниците в свои ръце и тя си взе парите. Та и в Божиите пътища има линии, които конкурират сега. Следователно, вие сте хора практични, дето е по-евтин този път, там пътувате. Та Божиите пътища не са много евтини. Като идеш там без пари не носят, ще си платиш тъй скъпо. Божите пътища определена цена имат. Човешките пътища са много скъпи, но понякой път даром носят. Като се конкурират тия две компании, вие сте свикнали да се возите даром. То е по човешки. Всички ония лесни работи, нали ние търсим лесните пътища. Казвате: „Добрият живот мъчно се живее, малко по-лесно да си поживеем“. Вика ви един приятел да влезете в една кръчма: „Ела Драгане, да те почерпя. Дай половин кило вино“. Ти вземеш наздравица, чукнеш се. Ха сега видите ли този педагог, който казва: „Ето кладенеца, но трябва почерпало да извадим вода от кладенеца“. То е първата буква И. Чашата е като една кофа, ще я пуснете в кладенеца. Казва: „ И-то може да вадим вода от кладенеца.“ Децата разбират, че И-то, това е кофата, с която може да извадят вода от кладенеца. Научно как ще го обясниш? Сега научно как ще го турите? Сега всеки от вас е педагог, може да си тури правило каквото иска. Никой няма да ви заповядва. В себе си да бъдете педагог и да употребите всички правила, които вие знаете, не чужди правила. Аз не съм и за мъчните правила. Защото мъчнотиите в живота произтичат, когато не знаеш. Тогава е мъчно, когато не знаеш. Когато знаеш лесно стават.

Вземете един знаменит цигулар - виртуоз, който свири, играе си със своята цигулка. Ако вземеш ти да направиш тия фокуси,

тия позиции да вземеш, ще ти побелее главата. Той не мисли как да си тури ръката. Гледаш човекът замижал, пък ръката играе по цигулката. Ти като гледаш цигулката, не може да направиш нищо. Казвам: В света за да живее човек той трябва да бъде виртуоз. „Вир“ - значи, който извира; „ир“, разбира, извира, все едно е. Ако той не знае да извира хубаво, „тоз“ – прах ще стане. Като не знае, тогава прахът ще влезе в очите и ще станеш „тоз“. Някои хора са „тоз“, не са виртуози в живота. Значи знае да свири, знае да живее. А пък някой казва: „Животът е бреме“. Животът е бреме, когато не знаеш как да мислиш, тогава се образува прах около тебе и тогава този прах ще влезе в най-деликатното място, в очите. Не че прахът иска да ти направи пакост. Той като тръгне, дето намери отворена врата, влиза. Понеже очите са отворени, той току влезе: „Добър ден“. Като влезе вътре прахът, затваря очите. Като влезе вътре, ти мигаш, затваряш очи, да не влезе друг.

Сега тъй както представям живота е смешен. Но когато в живота ние не знаем как да живеем, ние се намираме в същата мъчнотия. Някой път вземете идеята: Ти искаш да обичаш всички хора. Но законът на обичта е нещо неразбрано. Ти искаш да обичаш хората, но първоначално ти искаш те да те обичат. Ти започваш с идеята отвън, имаш надпис, че тук е един колониален магазин с най-хубава стока, евтино продава. Показваш се, че си един голям благодетел. Като влезат вътре, каквото искат за ядене и пиене се намира. След като купи покупките, не го пущаш навън. Казваш: „Сега плати“. Той се намира в чудо. Ти виждаш, че е скъпо. Той вижда, че е скъпо, но хванал се, трябва да плати. Казват: „Заповядайте, пак ще обичаме вашето присъствие, нас ни е много приятно, че вие почетохте нашия магазин“. Ако ти си умен човек ще кажеш: „Мене ми е много приятно, че поразтоварих от товара, който носех. Като влязох във вашия дюкян ми беше по-тежко, сега като излизам ми е по-леко.“ И ние като идем на земята, идем с големи, тежки идеи и с капитали. Като дойдем при този търговец на земята, като ни обере, всичкото той го вземе, та излизаме много леки. Тогава вече тръгваме за духовния свят. За духовния свят трябва да си облечен хубаво. Един момък може да има пари, но ако има скъсани дрехи, неговата възлюблена няма

да го хареса. Като отиде да си даде част от парите, ще бъде хубаво облечен, с хубави дрехи, с обуща, с бомбе, с връзка. Тя не гледа дали има пари в джоба. Като го види хубаво облечен казва: „Бива го този“. Кое е по-хубаво сега? Дотук работата върви много добре. Има много анекдоти. Жени се някой, дрехите му окъсани, пък пари няма да си купи, а трябва да се жени. Той минава за благороден, че е богат човек. Той отиде за 100, 200 лева взема дрехи под наем и се венчава. В Европа се венчават така, като вземе дрехи под наем. Неговата възлюблена го вижда хубаво облечен. На втория ден той трябва да върне дрехите, връща се в същи облякъл скъсаните дрехи. Тя го гледа и се чуди, защо са тия скъсани дрехи. Казва: „Ще ме извиниш, но на работа отивам“. Той новите дрехи трябва да ги върне и остава с окъсаните. Не е лошо, че той на работа отива, но лъжата. Той туря бялата лъжа, не иска да каже, че дрехите не са негови, че под наем ги е взел. Той остава със скъсаните дрехи и казва: „С онези вече се венчах, втори път като се венчавам, ще ги взема пак“.

Сега приспособлението на този пример. Ние започваме една идея – чужди дрехи са то. После като искаме да приложим новите идеи, оставаме със своите стари дрехи, туряме бяла лъжа. Пък вече не върви. Ти туряш дрехите, не те приемат хората. Ти не само трябва да имаш работнически дрехи, но трябва да знаеш да работиш. Да кажем може да ти дадат най-хубавата цигулка, но не знаеш да свириш, какво ще те ползува. Ако знаеш да свириш, то е лесна работа. Ако нямаш цигулка, може да вземеш от един свой приятел и да дадеш концерт. Ако не знаеш да свириш, може да имаш своя цигулка, ти пак гладен ще ходиш. Казвам: Сега в живота тия основни правила трябва да се знаят. Туй, което вчера ви било полезно днес може да не ви бъде. Ако вчера въздухът, който си го дишал, ако го беше турил в някой тулум на съхранение, че днес идеш да вземеш тулума и да туриш този стария въздух, какво ще спечелиш? Казва: „Вчера както преживях“. Вчерашното е минало. Онова, което си преживял, онзи въздух, който си пуснал при тебе няма да се върне. И благодари, че няма да се върне. Ако той се върне, за теб е непотребен. Тогава ще стане една обмяна между растенията и тебе - туй, което е непотребно за растенията, за теб е потребно.

Растенията денем изпущат кислород от себе си, а кислородът е потребен на човека. Денем растенията всмукват въглената киселина, която е непотребна на хората. Та когато ти отиваш да почиваш, други трябва да свършват една работа, която е потребна за тебе. Ти трябва да почиваш в даден случай, за да дадеш място за други същества, които да свършват една работа и да приготвят нещо заради тебе, ти да можеш да живееш. В много случаи ние трябва да почиваме, да чакаме. Интересно е, хората казват, че ние трябва да чакаме Господа. То значи, ти трябва да бъдеш търпелив, когато Господ работи. Ти не бързай, когато Господ работи. Казваш: „Господи, не може ли изведнъж?“ Умните работи изведнъж не стават. Умните работи векове се изискват, за да станат. Те се появяват изведнъж, но туй, което ние го наричаме изведнъж, то е приготвено. Една свещ изведнъж може ли да я запалиш, драснеш кибритена клечка, запалиш я. Веднага става. Но докато се образувала една свещ, докато се образувала кибритената клечка, колко хиляди години са изминали. Не е така лесна работа.

Сега няма да пренебрегвам онзи вътрешен процес на вашия живот. Не мислете, че туй, което става във вас е лесна работа. Има много мъчни работи. Вие имате една мъчнотия в живота си и не може да й дадете никакво тълкуване. На какво се дължи тази мъчнотия? Мъчнотията може да произтича от стомаха, мъчнотията може да произтича от дробовете, мъчнотията може да произтича от вашия мозък, мъчнотията може да произтича от вашата воля и най-после едно четвърто положение има. Ако е от стомаха, трябва да измените храната. Ако е от дробовете, трябва да измените въздуха. Ако е от мозъка, трябва да измените вашата мисъл. И ако е от волята, трябва да измените постъпките си. За да можеш да разрешиш една мъчнотия, то са начини, по които може да разрешиш. Или скръб имаш, или главоболие, или някой път не ти върви, или не може да четеш, разсеян си. Ако си разсеян, сега има учители, които учат хората, как да помнят. Най-първо този учител ще те научи да не бъдеш разсеян. За да не бъдеш разсеян, едновременно не трябва да мислиш за две неща. Животът на земята изисква да не мислим за две неща. Щом мислиш за две неща, ще се раздвои умът ти и при туй раздвояване твоята памет

постепенно ще отслабне. Природата не обича разточителността. Тя не е пестелива, но тя крайно икономисва своите енергии.

Да кажем, ти боледуваш, но ти се уплашваш, казваш: „Може да умра. Ами ако умра и ме турят в черната Земя, да вземат да ме ядат червеите, да ме заровят отгоре, да слушам, че плачат отгоре ми.“ Ти нареждаш, уплашиш се. Пък няма да умреш. Ти хабиш енергията си напразно. Ти ще си кажеш: „Няма да умра, тази болест е един учител“. Болестта дошла по единствената причина, ти или разумно не си ял, или разумно не си дишал, или разумно не си мислил, или разумно не си вършил своята работа. То са четири причини. Ти казваш: „Само на мене ли се дадоха тия бели, аз ли съм най-големият грешник“. Остави дали ти си най-големият грешник. Но ти си дал едно обявление, че ще държиш един концерт и ще го държиш на свят. Свириш хубаво, за да ти платят хубаво. Иначе, ако не свириш, ще кажат: „Взе ни парите напразно. Изяде ни парите. Този будала, този нехранимайко, като не знае да свири, как му дали салона да ни лъже“. Ако свириш хубаво, който как мине, ще каже: „Свири човекът“. Тук преди време дойде един пианист, казват изважда тоновете из пианото, свири човекът. Възрастен човек, вече на 50 години, 30 години той вече има една опитност на свирене. Той вече си играе, извлича тоновете. Другите свирят, но не може да извличат тоновете. Казвам: Сега и вие имате едно пияно вътре във вас. Пияното е хубаво. Пияно значи, И-то, ще заповядаш. И-то, то е най-високият тон. ПИ е хубав, Ян на турски значи човек, който ако разбира законите на И-то, тогава ще дойде Ян. Ако знаеш хубаво да свириш, за една вечер 50, 60 хиляди и тогава може да седнеш на стола да ядеш и да пиеш. Ако не знаеш в живота туй „И“ как да го кажеш, ти ще страдаш. Та и в живота, ако не знаехте как да произнасяте тия думи, животът ви другояче би се наредил. Дето казват, че човешкият език носи злато на онзи, който знае да говори. Но езикът може да носи и отрова. Често хората търсят разковничето, детелина с четири листа. Хората едно разковниче имат. Който го намери той навсякъде всичко може да направи. А пък туй разковниче човек го има, тук в устата е тази детелина и с четири листа е. Ако ядеш добре, ако дишаш добре, ако мислиш добре и ако вършиш работата си добре, ти имаш разковничето.Че ако знаеш да говориш

сладко. Ти искаш някой път хората да те погледнат умилно, да те погледнат сладко. Направи опит, като дойде един човек, кажи му блага дума. Направи опит, какво впечатление ще направи думата. Ако този човек, който е така сърдит, че иска да се скара с цял свят, ти като кажеш сладка дума, че той така кипне отгоре ти. Трябва да знаеш как да говориш. Ако дойде един светия и ти със своята дума го възбудиш, ти не си знаел как да говориш. Даже в нас има нещо, което ни съди за нашите мисли. Сега има неща дето няма скрито покрито. Има един свят, който не е доволен от нашите мисли. Има един свят, който не е доволен от нашия говор. Има един свят, който не е доволен от нашето писане. Има един свят, който не е доволен от нашите постъпки. Навсякъде не са доволни от тия хора. Тогава какво трябва да се прави? Ще се научиш да говориш сладко. Но опитвали ли сте вие сладчината на човешкия говор? Виж аз коя наричам сладка дума. Ти си осъден да те обесят, осъден си да те застрелят. Всичко е свършено. Минава един човек, когото ти не познаваш, казва: „Пуснете го“. Всички войници са готови да те застрелят или да те обесят, остават оръжието. Тази е сладка дума. Като чуеш, тебе ти стане приятно. Казва: „Пуснете го, оставете го свободен, оставете неговите грехове“. Понякой път в древността имало царе, който като мине и види някой осъден, казва: „Пуснете го!“ Той като каже: „Пуснете го!“, на осъдения стане приятно. Понякой път и Господ обикаля света, върви, гледа някой ден осъден си на смъртно наказание. Той казва: „Пуснете го!“ Прощават му се греховете, това значи, пуснете го. Тя е една сладка дума. Онази дума, която внася свобода в човешката душа, тя е най-сладката дума. Онова, което внася сила в човека е сладко. Ти си болен, почувствуваш, че си здрав. Имаш един живот, който е сладък.

Та казвам сега: Не работите с вашите нови идеи. Имате стари идеи, казвате: „Като умрем, ще идем на оня свят“. Вие живеете в миналото. Хубаво е то. Но ние трябва да живеем в оня свят и оня свят трябва да живее в нас. Например, аз до слънцето може да не ида, но може да ида . И билет нямам и пари нямам, но аз може да се свържа със слънцето, може да направя един прозорец голям, да отворя, че да влиза неговата топлина и светлина. Може да се свържа и да черпя всички блага на слънцето.

Следователно, направо аз няма да ходя на слънцето. Аз ще възприема светлината и топлината на слънцето, ако оставя този вход свободен, неговата сила ще влезе. Щом влезе, аз вече използувам светлината на слънцето. Казвам: Вие сте дошли на земята, трябва да отворите по-големи прозорци, за да може Божията благост, Божията добрина, Божията Любов, Божията светлина, Божията топлина да могат да влезат във вас. Вие ще отворите прозорците си и ще оставите, както слънцето внася и изпраща своите лъчи във вашите стаи, така ще оставите ума и сърцето свободни в себе си и Божественото ще влезе във вас и ще извърши онова, което вие не можете. Онова, което слънцето може да извърши заради вас, никой не може да го извърши. Оставете Бог да влезе във вас и да извърши онова, което никой не може да извърши за вас. Каква детска вяра трябва да има човек. Най-първо трябва да се отучите от срънята. Например, вие като ученици имате недоразумения. Според сегашната система учениците седят двама по двама и туй дава възможност за караница. Според мене всеки ученик трябва да бъде на един метър разстояние от другите, да няма други близо до него, той да бъде свободен, той да няма кому да се сърди. Следователно и в човешките мисли не трябва да има влизане, да не се смущават мислите ни. Не трябва да има влизане и в нашите чувства. Нито когато чувствуваш да дойде някой да се намеси вътре. Човек когато чувствува, когато мисли и когато действува, непременно трябва да бъде абсолютно свободен, за да може да се прояви. То е Божий закон. Понеже престъпваме този закон, създават се най-големите нещастия в света. Нито себе си оставаме свободни, нито другите хора оставаме свободни. Един други в света се измъчване. Човек трябва да бъде последователен. Двама души се разговарят. Казва: „Много жесток човек е този“. Казва: „Дал ми хиляда лева, ще ми извади душата, три години ме мъчи за хиляда лева. Ще ми извади душата, пък богат човек е“. Оттатъка съди другия. Единият богатият го мъчи за хиляда лева, другият и той го мъчи. Двамата се разговарят, казва: „Виж онзи, когото почитат, за хиляда лева този изедник душата ще ми вземе“. Друг казва: „Сто лева ми дал на заем, три години стана ме мъчи за сто лева. Пък богат човекът“. Този, който има да ми дава хиляда лева,

казвам му: „Не си искам парите, които съм ти дал. Давам ти още хиляда лева, уреди си работите“. Той туря парите в джоба, отива при онзи, който има да му дава сто лева, казва: „Дай ми парите“. – „Ти нали имаш.“ – „Да, аз взех, но ми трябват за друга работа“. Казва: „Ти ще дадеш стоте лева. Парите ми дай!“ Казвам: На тебе ти простиха хилядата лева и хиляда други ти дадоха, ти не искаш да простиш твоите сто лева. – Аз съм човек, който мисля, пък и ти ще мислиш. Когато се отнася до нас, ние сме много умни хора. Трябва да приложим Божествения закон. Щом онзи човек ти простил хилядата лева и други хиляда ти дал и ти трябва да простиш стоте лева и да дадеш други сто лева. То е законът. Няма да дадеш всичките си пари. Казвам: Ако вие не постъпвате така, вие живеете по стария живот. Ще преведем тия неща в живота. Ако речеш този свят да се подобри и тогава да станем добри, тя отиде, че не се видя. Никога няма да го бъде. Ще бъде някога. Но ако в този свят вие чакате да се подобри светът, че тогава вие да станете добри, отиде че се не видя. Хич не го очаквайте. Да се ожени за някоя добра жена, че тя да го възпита, отиде, че не се видя. Вие очаквате едно дете, като се роди вие да му дадете нещо. Не, но туй дете трябва да носи всичките добрини в себе си, че да не очаква баща му и майка му да му дадат добрини. Като идеш между добрите хора, не очаквай те всичко да направят заради тебе. Не, не очаквай! Сега се заражда във вас мисълта: „Как да го разбираме?“ - Много лесна работа. Приготвил съм яденето и ви давам една паница. Питаш ме, как да го ядеш. Казвам: Яж го както знаеш. Как ядете вие? Вие мен не гледайте. Аз съм приготвил вие да ядете. Аз го сготвих, както аз зная, вие ще го ядете, както вие знаете. Аз го готвих, както аз знаех, то е моята работа. Аз, който готвя няма какво да ми се месиш. И аз не искам да ти се меся в твоята работа. Който яде, ще оставиш да сипеш яденето в паницата, дай хляб, да яде както знае. Каква мъчнотия има в това? – Никаква мъчнотия няма. Сега този въпрос аз го засягам принципално. Някой казват: „Ти, Учителю, като говориш така, знаеш ли, че ни обиждаш“. Трябва принципно да разглеждаме въпросите, не е въпрос личен. Ние не може да турим погрешката само на един човек. Ние не може да турим погрешката на Ева, тя не е първа, едно дете беше, тя се излъга.

Туриха една ябълка, излъгаха я. Тя не измудри злото от себе си. Излъга се, не трябва да я съдим. После дойде Адам и той се излъга. После Господ ги прати при тия учители, които ги учиха, да се научат от опитността им. Господ ги прати да живеят при тия учители. Сега хората търсят вината от вашия пръв учител. Кой е първият учител? Вие ще си помислите върху това.

Казвам: Ново трябва. Не че пътя, по който вървите е крив. Има временни противоречия, които ние разрешаваме. Ти вървиш по един неотъпкан път, нов път. Хиляди хора, като минават по този път, ще се поотъпчи. Или минаваш по едно шосе, което скоро е правено, казваш: „Кален е този път“. Скоро е валяло. Ти не си избрал хубаво време. Ако минаваш през сухо време, тогава прах ще има. Три положения може да има: може да минеш в дъждовно време и пътят ще бъде кален; ако минеш през сухо време, пътят ще бъде прашен. Ще избереш едно време, когато нито е сухо, нито е влажно, така че пътят да бъде отъпкан, хубав.

Сега виждам в очите ви седи една идея. Проповядвал един проповедник за Божиите блага на небето, че как щастливо живеят хората там. Казват: „Нека туй, което е на небето да потече и към нас“. И право е. Тук има шест прозореца, трябва да ги отворим, да влезе чист въздух. Въздухът е нечист, но като се отворят прозорците, отгоре някой ще почувствуват хладина. Погледнат, казват: „Ще се простудим“.

Та казват някои: „Времето е студено, а нашия Учител излязъл с тънки дрехи, как не му е студено“. Питат, защо не ми е студено. Казвам: Аз съм приятел на студа. Мен студът ми говори много хубаво. В студа има топлина. На студа като поговоря, той отпусне кредит, изпраща ми това онова. Но много сприхав е. Ако говориш сладко, ще кресне нещо. То студът зависи от разположението на човека. Когато човек мисли хубаво, чувствува и действува хубаво, всякога има достатъчно топлина. Щом си някак неразположен, явява се студенина. Отвътре студенината се дължи на излишното електричество, което минава през нервите и ги изсушава.

Сега не искам да ви представям най-мъчното изкуство. Като дойде някой виртуоз да свири, вие всички искате да бъдете при него. Вие ще се намерите в трудно положение. Аз когато вземах уроци по музика исках да намеря добър учител. Намерих

един много способен, Валке се казваше, много музикален човек. Разбираше музиката. Като отивах доста ученици имаше да вземат уроци при него. Някой път като свирят, той маха с ръка, излезе навън, после пак се върне. Някой път излиза, влиза. Аз мислех, че е такъв характерът му. Той не обичаше да хвали. Аз като почнах да свиря, той дойде слуша, тури си ухото. На другите маха ръка, пък на мене не я маха. Слуша ме, поусмихне се малко. Прости работи свирех. Той слуша тона колко е верен. Вземе цигулката и той свири. Каза ми: „Ако така свириш както сега, ще излезе нещо. Но ако малко мръднеш." После разбрах, защо си махал ръката. Най-първо мислех, че на онези, на които си маха ръката, свирят много хубаво. На мен не маха ръката. Казвам: Аз искам да науча първоначалните неща. Тогава седя с цигулката и казвам: Първата струна баса сол, казвам: Тя е първият узрял плод. Втората струна, казвам: То е път на движение. Третата струна е място на почивка. Четвъртата, казвам: То е място, дето човек трябва да мисли. Като взема цигулката, казвам: Чакай да взема да ям този плод. Като взема „ре", казвам: Да видя може ли по този път да се движа. Като взема „ла"-то може ли да си почина. Като потегля „ми" струна – тогава гледам мога ли да мисля. И на вас казвам: Теглете лъка на първата струна – узрелия плод. А-то е то. А-то е първия узрял плод в света. То е клонче, на което стои първият узрял плод, който трябва да се изяде. Казвам: Да имате един плод да ядете. Да имате един път, по който да ходите. Да имате по едно място за почивка и да имате едно място да мислите. Само така може да се постигне онова, за което сме дошли на земята. Всеки може да постигне. Имате четири струни. Имате един отличен ум, имате отлично сърце, имате отлична душа, имате и отличен Дух, слушайте ги, вършете туй, което ви диктуват и ще станете отлични ученици.

Добрата молитва.

XVI година.
19 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 7 април 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ПЪТ КЪМ НОВОТО

Добрата молитва.

Ще ви прочета няколко стиха от 18 глава на Иезекийл.

(Учителят прочете първите четири стиха и каза:) Макар да са Божии, душите ще умрат. Някои мислят, че са Божии. Всички души са Божии. (Учителят прочете петия стих и първата част от шестия стих и каза:) Сега, в какво седи Правдата? Някой път трябва да се спрем на някои основни положения. (Учителят прочете от шестия до 14-и стих.)

Сега, често вас ви се проповядва върху Любовта, но вие имате едно смътно понятие. Това, което вие разбирате не е добро. Хубаво, питам: Ако един ден вие родите един син разбойник, пък казвате, „Какъвто бащата, такъв и синът", вие имате едно противоречие. Защото от един грешник баща може да се роди един добър син. Като четете там в Библията имате такива примери. Казвам: Откъде произтичат противоречията сега в живота. Ние се спираме частно само върху някои проявления. Но тук принципно какво се разбира „яде върху горите". Когато някой човек яде и мисли за себе си, че е някакво божество, че той е особен човек, той яде върху горите, на високите места. Тогава тук показва един горделив човек. Или „гледа на идолите си" – то е един човек, който има няколко милиона лева в банката, който се покланя на своите пари, който има една къща и уповава на нея; онзи който има няколко сина и уповава на своите синове и дъщери, онзи, който уповава, че е министър или чиновник някъде. Как мислите вие, ще влезе ли той в Царството Божие?

После като вземете съвременния живот, ония потънкости, които се забелязват. Казвам: Светът прави опити с калугери и не успя. Прави опити да оправи света само с калугерици, пак не

успя. Съедини калугери и калугерици, пак не успя. Само с калугери не върви. Само с калугерици пак не върви. Събират се калугери и калугерици, пак не върви. Как ще оправи светът, кажете ми сега? Има един начин. Родите калугерчета, не върви, родите калугерички, пак не върви. Сега за да се поправи светът, почти този метод хората още не са го подобрили. Значи да родиш един син, то той може да е разбойник. Може бащата да е разбойник и да роди един син праведен, няма полза. Може бащата да е грешник и синът праведен, остава за сметка на сина. Синът ще живее, бащата ще умре. Казвам: Ако бащата е грешник, пък синът праведник, бащата ще умре, пък синът ще живее. Ако бащата е праведен и роди син грешник, бащата ще живее, пък синът ще умре. Питам: Какво се постига с туй? Не се постига туй, което бащата иска. Защо се женят хората?

Сега в Библията се казва, че като видял Господ Адама, казва не е добро човек сам да бъде, работата му е голяма, се му трябва помощник. Или аз бих го турил другояче: Видял Господ Адама с един крак и му направил два крака. Че преди Ева, той имаше един крак и една ръка. Като дойде Ева, туриха му още един крак и една ръка, станаха две ръце и два крака. С един крак и с една ръка беше Адам. Как ще го разберете? Буквално, ако го разберете, ще кажете: „Как е възможно Господ да направи човек с един крак?“ Че тогава аз бих ви попитал: Ако човек може да хвърка във въздуха без да си маха ръцете, без да си движи краката, ще кажете аероплана ще хвърка, крака и крила има той, хвърка, а човек се носи с аероплана. Казвам: Този въпрос аз няма да го разрешавам, аз не искам да го разрешавам, но казвам: Вие ако и да се родите от един праведен баща, ако грешите, ще умрете. Ако се родите от един грешен баща, пък сте праведник, вие ще живеете. Много широки възгледи трябва да имате. Ако вършите волята Божия, вие ще живеете. Вие имате едно заблуждение: понеже сте в една окултна школа, вярвате, че в Христа сте родени. Ако ти не вършиш волята Божия ти и при праведния баща ще умреш.

Казвате: „Всичките души са на Бога“. Пророкът казва, че всички души са мои, но онази душа, която греши, ще умре. Е

питам: Струва ли човек да се жени, за да роди грешници? Струва ли един баща да се жени за да народи грешни дъщери? Струва ли си една мома да се ожени, за да народи грешни синове? Сега остава вие именно какво ще правите? Трябва да ги раждате праведни. А може ли да ги родите праведни? Струва ли си един млад момък и една млада мома да се оженят и да родят грешници? Кажете ми, какво ще придобият бащата и майката, ако родят грешни синове? Как е възможно един праведен баща да роди един грешен син? Хубаво, един земледелец, ако посее нивата си с ечемик, ще излезе ли пшеница. Ечемик ще се роди. Или ако сее просо, или ако сее кълклица, какво ще израстне на неговата нива? Ако сее гъби, гъби ще израстнат. Ако сее кълклица, кълклица ще израсте. Ако сее жито, жито ще израсте. Гледам някои казват: „Господ тъй определил“. То е философия: „Тъй е определено, тъй е предопределено“. –Нищо в света не е предопределено. Нещата се предопределени, но разбирайте предопределението в какво седи. Не е предопределил Бог ти да бъдеш разбойник; не е предопределил Бог ти да бъдеш праведник. Защото физически разгледано, Бог е праведен и праведните нищо няма да му придадат, грешните нищо няма да му отнемат. И Господ не може да носи нашите престъпления. Как може Господ да създаде нещо и то да бъде грешно. За ваша сметка остават греховете. Вашите грехове сами сте си създали. Ако вие сте ги създали, вие носите отговорността. За всяко нещо, което вие сте си създали, никой не може да ви помогне. Какви ли не неща не се проповядват. Тогава вие мислите, че всичко онова, което се проповядва е вярно в света. Не е вярно.

Казвам: Принципално ще поставите въпроса - трябва да живеете добре, то е за ваше добро. Не можете да се подигнете, ако вие не изпълнявате волята Божия. Сега не е въпрос за човешката воля. Ще кажете, аз тъй съм слушал. Не. Сега вие казвате, че понякой път нещо ви говори отвътре. Ами че нима мислите, че онзи крадец, който отива да краде, не му говори нещо отвътре? Нима онова дете, което отива там да краде ябълки, не му говори нещо отвътре. Казва: „Тия ябълки са на Бога, туй дърво е Божествено, имаш право да ядеш“. На друг казва: „Тази жена е

Божествена, поопитай я“. Тъй и мъже и жени мислят. Хубаво, аз нямам нищо против яденето. Но, ако ти ядеш едно ядене само да задоволиш апетита си, ти ще платиш с живота си. И после де е писано, че тази ябълка трябва да ядеш. Вие знаете ли коя ябълка трябва да ядете? Всяка червива ябълка, която сте яли, вие сте направили едно престъпление. Вие се мислите, че сте от много праведните, но колко червеи сте стъпкали на земята? Кой ви позволи да ги тъпчите? Колко дървета вие сте отсекли? И ние вчера отсякохме няколко дървета. Кой ни позволи? – Ние си позволихме. И после ние колко пъти говорим неща, които не са верни.

Идва някой при мене и ми казва: „Аз обичам Господа Исуса Христа, искам да ида при Него“. Казвам: Иди да ми донесеш една стомна вода. Казва: „Ще ме извиниш, имам работа, чака ме жена ми в къщи, болна е“. Той ме лъже, че жена му е болна. Не че жена му е болна, че не иска да иде, но той не отива, неговото достойнство се унижава. Той може да ми каже: „Моето достойнство не ме пуща. Моето достойнство ми допуща да искам пари на заем, но моето достойнство не ми допуща да донеса една стомна вода на хората.“ Сега питам: В какво седи различието да поискаш или да донесеш вода? Аз ако съм на неговото място, какво ще направя?

Това се случило в Турция, седи един арменец горе на втория етаж на една къща, пред къщата има едно умряло куче. Минава един турчин и арменецът му казва: „Давам ти един бешлик да хвърлиш това куче“. – „Давам ти пет бешлика, ти да го хвърлиш“. Арменецът слиза, задига кучето и казва: „Дай бешлиците, хвърлих кучето“. Значи тук е алчността за пари. Онзи дава бешлик, турчинът дава пет и онзи го носи. Питам: Кой е по-умен – арменецът или турчинът? Арменецът е по-умен, армени долапи. Сега как ще го приложите. Този пример приложете го на себе си. Сега не искам да го изясняваме, как ще го изясните. Ти си женен, жена ти казва: „Ти си мъж, давам ти пет лева да изхвърлиш това куче навън“. Той ще каже: „Аз ти давам 25 лева ти да изхвърлиш кучето“. И жената изхвърля туй куче. Питам: Кой е по-благороден,

жената или мъжът? В дадения случай жената взима кучето и го хвърля. Кой е по-благороден?

Ами че когато ние отиваме да обръщаме хората, нали някои евангелисти проповедници, пък често и вие ходите да обръщате хората, да хванете някоя мазна риба. Казвате: „Той е учен човек, благороден, къща има, доста е богат“. Тук има наши проповедници, които доведоха много мазни риби, които като дойдоха, задигнаха и туй, което имаше. Казват: „Ние го обърнахме УчителЮ, той е вече наш, тръгна по Бога“. Той е един първокласен долапчия. Дойде този долапчия и казва: „Нали имаш Любовта Христова?“ Казвам: Любовта Христова, която имам е заради мене, но за да те ползува твоята Любов, трябва да идеш и да вземеш от Любовта Христова. Както в мене функционира, така и в тебе да функционира. Сега мене не ме интересува вие как постъпвате, но ако аз съм на вашето място, аз никога няма да ида да взема такава мазна риба. Ще ида, ще намеря някой болен човек, който е от тези парии, които са в Индия. Струва си да проповядваш по-добре на бедните, отколкото на учените.

Сега много теории има. И като християнин той ще се помоли на Христос да му намери някоя мома. Тогава къде е погрешката? Ами че ако тази, добрата мома, която Христос ти даде на тебе, избере една негова душа от невидимия свят, чиста и ти с тази душа не знаеш как да се обхождаш, знаеш ли какво ще стане с тебе? Ти тогава няма ли да бъдеш един престъпник? То е общ принцип и за мъже и за жени еднакъв. Вие ще кажете: „Това не се отнася до мене“. Ще се отнася до вашите дъщери. Светът как ще го поправите, кажете ми? Как ще поправите този свят?

Аз например правя един опит с вас. Свободни сте. Никога в миналото не се допущало, когато съм ви събирал вас и съм ви оставил свободни. И в християнството не са правили този опит. Вие мислите, че в Царството Божие може да влезете, вие мислите, че много лесно може да влезете. Аз ви казвам: С тия характери, които имате, тъй както сега се носите, нито един от вас не можете да влезете. Кракът ви не може да стъпи. Вие ще си умрете с голямо разочарование – туй да ви кажа. Ще остареете, (ще кажат) че те са били много будали. Будали сте, понеже

служите на дявола. Нищо повече! Как на дявола? – Аз може да ви дам много примери. Вчера имах работа, дошъл някой тропа: трук-трук-трак-трук. Някои иде от Пловдив, иска да ме види по важна работа. Толкова важна, че щял да направи голямо добро на целия свят. Отварям прозореца, казват: „УчителЮ, този е изпратен с особена мисия, носи писмо от братята от Пловдив“. Слизам долу, той, един войник, който носи документи, че се уволнил. Сестра му заболяла от охтика, че се преглеждала някъде от дълго време, имал 800 лева, та му трябвали пари. Казва ми: „Аз съм чул за вас, че сте много добър човек, да ми услужите“. Дава ми всичките документи. Аз не искам да му разглеждам документите, не го питам колко иска сега. Дали сестра му е болна от охтика е въпрос. Той седи и иска да ме ангажира. Най-първо аз мислех нищо да не му дам, понеже обходата му не е така, както трябва. Но той се обръща и ми казва: „За Любовта към Бога! За Господа ми услужете“. Казвам: Хайде, като е за Господа, ще му помогна, ще му дам 50, 100, 200 лева. Казвам: От умните е, за Господа иска. Ако не му дам, ще каже: Той няма никакъв Господ, в неговия Господ не вярвам. Като му дам, промени се, казва: „Много е добър неговия Господ“. Казвам: Благодари на моя Господ, защото ако той не беше дошъл, щях да те изпратя без нищо. Благодари на моя Господ, понеже Той дава всякога. Та и на вас казвам: Благодарете на моя Господ. Ако остане на мене, тогава работата ви ще бъде друга. Вие едно нещо трябва да знаете, че Господ на когото аз служа е много справедлив. В края на краищата Той много тънко преде. Той чака, но не мислете, че вие тъй ще минете контрабанда. Казвате: „Той Учителят гарантира, ще стане“. Никакъв гарантин не ставам. Аз от гарантлък се отказвам. Един път се става гарантин, два пъти човек не може гарантин да стане. Веднъж се прощават греховете. Когато дойде някой при мене, казва: „Ще ми простиш“. Но аз само веднъж прощавам. Като дойде някой при мене, казвам му: Иди се нагреши, направи всичките грехове и като няма какво да правиш, тогава ела, аз ще ти простя греховете. Но тъй с грехове при мене не се дохожда много пъти. Той дошъл веднъж, че втори път. Като направиш всичките борчове, че да няма вече да правиш, тогава ела наведнъж

да ти ги платя. Тъй разбирам аз. Той да си отбил, да е направил всичките прегрешения, че да няма никакви прегрешения да прави. Тогава разбирам да му простя греховете. Направил първия грях, иде. Казвам: Ти още не си свършил това училище. Пък когато дойде при мене някой праведник същото му казвам: Ти още си в началото. – Той направил едно добро и иде при мене. Той да завърши всичките добрини, да няма вече добрина, която да прави и тогава да дойде. На грешника казвам, иди направи всичките грехове, които можеш да направиш в света, да не би да остане някой грях, който не си направил, да не си опитал. И на проповедника казвам: Иди ти направи всичките добрини, че тогава елате при мене да ви покажа новия път. В новия път трябва да сте свършили тия две училища. Трябва да сте свършили пътя на греха и пътя на правдата и тогава да дойдете до Любовта.

Един малък опит показва, че всички треперите за кожата, пет пари като иде от вас, треперите. Тук гледам на Изгрева с по 300 метра места турили бодливи телове. От новото учение са тия с бодливите огради, с по триста метра праведните на Изгрева. Първоначално казват да имало за всичките братя по 300 метра да си купят. Че 10–15 декара всичките братя де ще ви събере. Според мене не е в Божествения път това. Че между една клетка в мозъка и друга има голямо разстояние. Какво е разстоянието между слънцето и планетите. Между Меркурий и Слънцето, между Венера и Слънцето, между Земята и Слънцето има милиони километра. Братя и сестри трябва да бъдат на милиони метра разстояние за да живеят добре. Вие ще ги турите по на триста метра, за да има място за всичките братя. Туй място не събира всичките братя. После ходеха да проповядват да дойдат всички да живеят тук на Изгрева. Сестрите казват: „Елате да видите как живеят на Изгрева“. – Как живеят? - Както другите. Отличавате се по едно, че вие носите големи пръстени, със скъпоценни камъни, с гирлянди, с венци, с фракове ходите, велики идеи имате във вас, че сте синове Божий, избраници, че вие сте в една окултна школа и ще поправите света. Всичко тук се бърка във вашите умове. Пък ще ходите да разправяте, че дошъл един Учител, от Господа пратен. Че съм пратен от Господа, това е моя работа, то не е

ваша работа. Дали съм пратен или не, не е ваша работа. Ваша работа е дали вие ще изпълните туй, което аз казвам или не. Аз не съм срещнал нито един от вас, който е готов затова. Аз съм опитвал, опитвал и аз съм намерил само един човек, който изпълнява и това съм аз. Каквото кажа, го изпълнявам. Но нито един ученик, каквото съм казал, не е изпълнил. Казва ми някой: „Това е невъзможно“. Казвам: Елате да видите как е възможна тази работа. Казвам: Скъсай това въже. Казва: „Не мога да го скъсам“. – Аз ще ти покажа как се къса това въже. – „Не може, човек трябва да е глупав. Как ще се скъса това въже?“ Аз вземам игла и конец по конец късам от въжето. Казва: „И аз мога да го направя“. Че аз ти казвам как се къса. Започнете нишка след нишка да късате. Като ви казвам да поправите себе си, не ви казвам да скъсате въжето. Започнете да мислите, да видите ония нишки, които станали причина да се заробите в света. Ние сме роби на известни желания, желания които не са наши. Едно дете дошло около тебе, завъртяло се веднъж. Дошло второ и то се завъртяло, трето се завъртяло, четвърто, пето, 10, 20, 30, 100, 500 деца се завъртяли и образували едно въже, което не можете да го скъсате. Пак трябва да дойдат 500, 1000 деца да се завъртят в обратна посока и да отвъртят този конец. Ако вие имате една игла, какво трябва да правите? Конец по конец ще късате, докато скъсате всичките нишки на въжето, за да се освободите.

Вие казвате: „Аз не съм най-големият грешник“. Аз бих желал да срещна между вас най-големия грешник. Аз бих желал да срещна и най-големия праведник. По средата хората не ме интересуват. Големият грешник по-лесно може да се изправи, отколкото малките грешници. Човек с малки прегрешения много мъчно може да го изправиш. Човек с много големи добродетели много мъчно може да го внесеш в Царството Божие. Човек с най-малките добродетели лесно може да влезе. Вие след като живеете дълго време, почвате да мислите, че сте много добри. Ще дойдете до едно положение да мислите, че не сте толкова добри, колкото сте мислили. Тогава ще дойдете до края. Вие мислите, че сте много добри. Аз разсъждавам. Понякой път аз мисля в какво аз съм добър. Дали са на мене пари и аз ги давам на хората. Те не са

мои. Проповядвам Словото, но и туй Слово не е мое. В какво седи моята доброта. Хващам една кокошка, хващам една ябълка, защо я хващам. Донесат ми едно ядене, защо го вземам, понеже имам интерес да ям. Донесат хляб или мляко ще ми донесат и аз ще мина, че съм направил едно снизхождение, че съм ял от тяхното ядене. Но аз имам интереси. Онзи, който ми носи млякото, какво скрито има зад млекото, това аз гледам. Или когато идва мома ми дава цвете. Срещна някоя мома, даде ми едно цвете. Има скрита мисъл. Или щом ме срещне една мома и ми казва: „Харесваш ли ми дрехите, шапката, обущата?“ Има нещо скрито зад нейните обуща, шапка, дрехи. Тя се облича, за да се продава. Тя е търговец и всякога ще те изиграе. Всеки, който купувал стока от младата мома е изигран и всеки, който купува стока от младия момък е изигран. То е моята философия. Туй е, което зная аз.

Казвам: Вие в новия живот сте готови да живеете с разбиранията на стария живот и да бъдете благоугодни на Бога. То е немислимо. Мислите ли, ако някой, който крал пари ми даде една торба със злато, ще ми направи добро? Казва: „Ще ти подаря една торба“. След туй ме хванат и хайде в дрънголника. Вчера една сестра ми казва: „Погнусила съм се от мъжете“. Защо, казвам? Срещам един мъж и ми казва: „Погнусил съм се от жените“. На кого да вярвам? И двамата говорят право. Сестрата се погнусила от мъжете, защото не мислят; мъжът се погнусил от жените, защото не са чисти.

Та казвам: Бог изисква сега от нас не механически, но по закона на Любовта изисква. Аз не бих ви говорил затова, но някои искат да поправят Изгрева. Вие имате същата погрешка, която един наш брат направи, който е сега в Полша. Сега го вземам за пример. Той тук едва го накарахме да свърши университет, с идеята, че може да свърши нещо. И в него се заражда идеята да вземе докторат. Писа той върху една тема и мисли да иде в Полша и за три месеца отгоре доктор ще стане. Рекох: Тая работа обмисли ли я хубаво. – „Да ти чета тезата?“ Казвам: Няма защо да ми четеш тезата. Писал върху дунавския въпрос. Казвам: Обмисли ли хубаво? Казвам: Ха, опитай! Той отиде, но не за три месеца и за шест месеца, не и година, и година и половина мина

и той минава сега една криза: не дават докторат хората. Всички професори по тезата му дават книги да учи, да поправя. - „Ще ме подлудят тия хора!“ Не ще го подлудят, но учение, знание трябва. Не е така лесна работата. Тук имаме сестри, които ходиха в странство, в Италия да обърнат хората. Те мислеха като кажат няколко думи, ще ги обърнат. Не се обръщат така тия хора. Пише един брат от Америка, казва: „Да напишем една история на Учителя, откъде е роден, на колко години е, къде се учил, че да разпространим Учението“. – Няма нужда. Ако е за история на един учител вземете историята на Христа. По-хубава история няма. Историята на Христа, на Исуса, как идат мъдреци от Индия да му се поклонят. Каква друга история ще пишете. Че кажете сега, че някой учител се родил в България за тщеславие. В България никой учител не се родил. Учителите не се раждат. Тъй си говорят хората. Къщите им се правят тук, но той не се ражда в България. Там в Америка се заинтересували. Казва: „Даже една американка държала една лекция, в която казва, че обиколила света и намерила само двама учители: единият бил в Индия и другият в Сърбия“.

Казвам: Убежденията вървят по един прогресивен път. Щом се спреш върху една минала добродетел, ти вече си се отклонил от пътя си. Грешникът щом се спре да мисли, той е на спасителния път. Щом грешникът се спре и мисли, той е на спасителния път. Но праведникът щом се спре и мисли, той е на крив път. Ако грешникът се спре и каже: „Къде отивам, какво правя?“ – Той е на спасителния път. Ако праведникът направи същото, той е на кривия път, той е на пътя, който в греховете ще го заведе. Праведникът никога не трябва да се спира в пътя си. Грешникът трябва да се спира. Разликата им е във философията. Грешникът непременно трябва да се спре, за да се спаси. Ако праведникът направи същото, каквото грешникът прави, той е изгубил и това, което имал. Следователно, ако вие, които вървите по Божия път, ако се спрете, вашата работа е изгубена. Ако онези, които вървят в кривия път не се спрат, и тяхната работа е изгубена. Ще каже някой: „Да се спрем да помислим“. Свършена работа. Вземете сега Божия трен, той не може да се спре. Така и трена на един праведник, ако речеш да го спреш, цяла една катастрофа ще

стане. На грешника може да спреш трена, понеже бързината не е голяма. Но тренът на праведника се движи с грамадна бързина и ти не може да го спреш. На праведника никак не се позволява трена му да спре. Неговият трен е експрес. Той трябва да мине от една станция до друга станция. Грешникът той (е) от ония смесените тренове, които се спират не само по гарите, но и по спирките. Затуй по пътя на грешните хора се спирате навсякъде, а по пътя на праведника няма да се спирате никъде. Туй трябва да бъде една основна мисъл във вас. Другите работи са изгубени работи.

Ако остане сега да се учите, какво трябва да правите и как да се обичате, тя е изгубена работа. Бръмбарите знаят как да се обичат. Пеперудите знаят как да се обичат, птиците знаят как да се обичат. Животните знаят как да се обичат. Та сега хората ще се учат как да се обичат. Туй го знаете всички вие. Аз съм от търпеливите хора. Мене не (ме) смущават греховете на хората – помнете го туй. Мене не ме смущават ни греховете на хората, нито дяволите, нито ада ме смущава. Адът си е на място, то е занимание на дяволите, техният свят дето ядат и пият, женят се, деца раждат. В ада всичко има. Вие мислите, че няма деца. Те в огън са родени. Аз ви казвам моята философия. Какво има аз да се меся. Господ допуснал дявола в света, мене това не ме безпокои. Бог създал ангелите. Казвам: Всичко онова, което Бог допуснал, то си има свое предназначение. Аз ни най-малко няма да ходя да се съЮзявам с тяхната мисъл. Когато дойде един дявол при мене, аз му казвам тъй, просто и ясно: Твоята философия е за тебе, моята е за мене. Като завършиш философията си, ела че напиши едно съчинение и аз като завърша моята философия ще чета, ще разменим мисли. Сега ти си започнал, върви в своя път, не се разправяй с дявола. Той иска последователи. Сега всинца казвате: „Еди коя си сестра проповядва много добре Христа“. – Не, вие сте на крив път. Коя сестра или кой брат живеят като Христа, нищо повече. То е въпрос. Кой вярва и кой проповядва, вие оставете тия работи. – „Но може ли да живеем като Христа?“ - Че може разбира се. Вие мислите, че Христос не познава живота. Колкото време Христос беше на земята, Той

преживя всичко. Нямаше човешки живот, който да не го преживее Христос. Той преживя живота на всичките хора, нямаше живот, който да не преживя. В туй седи неговото знание, че той преживя живота на всичките хора, за да има една опитност. Не само туй, но греховете на хората и доброто и злото на хората го премина, имаше ясна представа за живота, знаеше в какво седи кривия път и в какво седи правия път. Вие мислите, че като станете християни ще се лишите от известни блага. Всичкия живот ще имате. Като станете християни всичко ще опитате. Ама на опит не само греха ще опитате, но и доброто и злото заедно ще ги опитате. Сега тъй както ви говоря, на вас са проповядвали: „Не барай злото на хората!“ Но то се отнася за праведните, които са завършили пътя си, които станали съвършени. Но ти сега човек, който искаш сега да тръгнеш в правия път, какво трябва да правиш? Сега мнозина оттук идват да сравняват своите възгледи. Знаеш ли в света как живеят? Следователно, на тях казвам: Вие, които не сте живели, идете в света отживейте си тъй, както светът живее и като свършите живота на света, елате. Като свършите живота на праведния, ходете тогава във всички черкви и като свършите неговия път, то е пътят на праведния, елате тогава. Сега казвате: „В православната или в евангелската, или в окултната школа“, размесвате всичко. Като изходите всички църкви и окултната школа – думата „изхождаме“ има няколко значения.

Та казвам за бъдеще, ако искате да бъдете благоугодни на Бога. То е, което казва пророкът: Всичките души са на Бога. Значи Господ ще ни спаси. Че ще ви спаси, ще ви спаси. Един брат имахме, Тихчев, той като се намереше на някоя мъчнотия казват му: „Ще се оправи работата“. Той казва: „Аз зная, че ще се оправи, но сега е зор. Сега е въпросът, но че ще се оправи, ще се оправи“. Всички сега са на зор. Кой как дойде при мене казва: „На зор съм сега“. Някой къща няма, някой пари няма, някой дъщерите не го слушат, някого синовете не го слушат, някого братята не го слушат. Навсякъде има нещо. Има едно разрешение на всичките въпроси. Ти богатия за да го направиш щедър, дай му 50 кг. злато, тури го в една лодка, направи тази лодка да потъва, като дойде

насред и лодката потъва той ще каже: „Всичкото злато давам“. Ами че смъртта не е нищо друго, освен лодка, в която ние потъваме, за да дадем всичко. Със смъртта Господ ни учи да се откажем от всичко, да дадем всичко. Защо ти са парите? – То е знанието, което хората търсят. Дето хората искат пари, то е знанието. А пък зад знанието седят човешките добродетели. Зад човешките добродетели седи Божията Любов. Ако парите тебе те доведат до знанието, ако знанието те доведе до добродетелите, ако добродетелите те доведат до Любовта ти вече си на правия път. Но ако ти започнеш без знание със своите удоволствия, и ако с добродетелите се роди тщеславието, и ако в Любовта се роди развлечението, ти си в кривия път. Сега ще се пазите. Писанието казва: Онзи, който стои, да гледа да не падне. Няма да паднем, но ако вие не внимавате, ще паднете. Като паднете ще ви изведат. Дето паднете ще ви изведат, но ще ви изведат със строшени крака, със строшени ребра. Всичко ще мине, но време ще мине докато оздравеят ребрата, ръцете, краката. Казвам: Не е ли по-хубаво да не падате долу? Не правете опити да ви изваждат. По-добре без изваждане.

Сега ще ме питате: На кого говоря? – На всинца ви говоря, без изключение. Вие мислите, че някои сте по-напреднали. Вие искате да знаете. Вие понякой път в ума си мислите: „Този Учител ни замотал“. – Не искам да ви замотавам. Най-после не уповавайте на моята доброта. Защото моето богатство, моята доброта, моята Любов те са за мене. Не уповавайте на тях. Аз искам вашето знание, което придобиете, вашето богатство, вашата доброта, да останат за вас, че после ще дойде обмяната. Като дойдем до Любовта, аз съм готов да обменя. Какво ще ви обменя сега. Защото кой не се влюбвал да направи другите щастливи. Не може да направим другите хора щастливи. Казвам: Аз не искам да ви измамя. Бог е вложил във вас толкова блага, ако вие онова, което Бог е вложил (не) развиете, как ще развиете онова, което аз може да вложа. Какво може да вложа? Трябва да ви заблудя вас. Аз слушам някои да казват: „Аз го обърнах, аз го просветих“. Ако някой се просветил е добре, но работата е да се върши Божията работа. Аз искам да се върши Божията работа. Ако върша Божията

работа, то съм на прав път, и аз трябва да върша Божията работа. Вие всички трябва да вършите Божията работа кой колкото може, по малко.

Та мисълта е ясна. Онези, които разбират онова, което казвам, ще разберат от малко. Има една турска пословица: „Онзи, който разбира, разбира и когато комарът бръмне, който не разбира и зурла да му свири, не разбира“. Та понеже вие сте от ония, които разбирате, нека комарът като ви засвири, да разберете. Комарът като пее, то е като масажа на един виртуоз. Пък онзи, който не разбира и тъпан да му бие, и зурла да му свири, не разбира.

Отче наш.

.

Аз мислех днес да ви свиря. Казвам: С пеене и със свирене да се маже, не става. Втория път като направите хубава превръзка, да нямате никаква болка. Тогава ще свирим и ще пеем.

XVI година.
20 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 14 април 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ВЪЗМОЖНОСТИ В ЖИВОТА

Добрата молитва.

Ще прочета няколко стиха от Посланието към Римляните, от началото до 9-и стих.

Имате ли тема? – (Нямаме.)

Пишете: „Разлика между богатство, здраве и мисъл.“ Сега да направим едно упражнение: Дигнете дясната ръка хоризонтално напред и постепенно я дигайте нагоре, като постоянно я следите с очите. Главата си няма да обръщате, само с очите ще следите движението на ръката. Няма да упражнявате врата, но окото. (Дясната ръка напред, бавно издигане до вертикално положение като постоянно следим с очи нейното движение. После бавно снемане ръката напред, до хоризонтално положение. Направихме това упражнение три пъти само с дясната ръка).

Ще ви прочета един пасаж от „Добри и лоши условия“. (Учителят прочете от посочената книга от 210 страница накрая и 211 страница.) Започвам от предложението, не започвам с пълното предложение, изхвърлям две думи: *„Да не паднете в криви разбирания, вие трябва да изхождате от един Божествен порядък, а не от човешки. Божествената мярка е само в състояние да очертае истинската физиономия на човека. Без тази мярка, човек би бил склонен да съди хората за всяка тяхна грешка, за всяко тяхно престъпление без да подозира, че и в него се крият възможности за грешки и престъпления. Разликата между един и друг човек се заключава само в степента на възможностите му. Колко хора днес са готови да говорят Истината? Коя млада жена би се осмелила днес да каже, че харесва еди кой си млад момък?“* – Значи ние не сме свободни да си изкажем мнението си. Например, в този случай ние трябва да бъдем тъй обективни,

както когато се изказваме за една художествена картина. Ако сега се изкажеш за една картина, че я харесваш, понеже тази картина вече е един завършен процес на един механичен процес, твоята дума не съблазнява, но ако твоята картина е жива и се произнесеш за живата картина, веднага тази картина ще внесе едно друго, ново понятие, изопачено. Коя млада жена би се осмелила да каже, че харесва един млад човек? „*Има ли нещо престъпно в харесването? Докато е била мома, тя е могла да харесва този и онзи; щом се ожени, тя вече не е свободна.*“ И в религиозните вярвания като дойдете, щом влезеш в една църква, ти започваш да се съобразяваш с нейните постановления. Сега задава се въпроса:„ *Защо? - Защото не познаваш Истината. Само Истината прави човека свободен. Тя не познава Истината и не може да я изповядва. Докато нещата се разбират по човешки, вие всякога ще виждате престъпления там, дето не съществуват и ще ги отричате там, дето явно съществуват. Има постъпки, които правят водата нечиста. Тези постъпки могат да се нарекат престъпления. Има постъпки, които правят нечистата вода чиста. Те внасят подобрение в тази вода. И единият резултат и другият се виждат на края. Докато не е дочакал края на нещата, човек мъчно може да се произнесе за дадена постъпка, престъпление ли е тя, или не.*“

Погрешките, това са възможности в живота, ваши или чужди, но те са възможности за развиване. Всяка погрешка само по себе си е едно богатство, едно богатство, което не е употребено на място. Имахме една машина за рязане на трева и скоро я дадохме да се наточи. След като я наточили, направили една погрешка, турили ръчката така, че не може да се мести. Онзи, който точил, казва, че турил на място ръчката. Онзи, който носил машината и той казва, че на място била, но ръчката не е на мястото си. Как е станало това? Пращам на друг един машинист и той веднага намери къде е погрешката. Погрешката е много малка. Но как е станала тази погрешка? Онзи, който точил, казва, че той тази погрешка не я направил; и онзи, който носил и той казва, че не направил погрешката, а погрешката станала. Казвам: Как станала тази погрешка, че машината сега се движи обратно?

По-напред като я тикаш напред пред себе си, върви и реже тревата. Сега като я тикаш напред, не се движи, а като я влечеш подире си, тогава се движи.

Та понякой път порядките на нещата ние ги изопачаваме. Създаваме една мъчнотия в ума си и казваме: „Този човек е лош“. Един лош човек има едно високо стремление. Този човек иска да се подобри пътя в живота му, да се издигне. Той се намира в лоши условия, иска да ги преодолее, пък не избира средства. Иска да се издигне. Иска да стане богат или иска да стане здрав, или иска да стане умен. И той не избира средствата. Има едно обикновено средство, което хората избират. Старо средство. Например, старо средство (е), когато един петел пее на земята, а някой път като един петел ще се качи горе на плета и там ще пее, долу няма да пее. И той на естрада, както съм сега аз, ще се изкачи, ще се изпъчи, ще си подигне главата, ще изкукурига. Като изкукурига 3-4 пъти, събере 4-5 кокошки, той ще скочи отгоре, ще каже нещо. Казва: „Туй се казва кукуригане, пеене“. Ще вземе да ходи по земята и за да покаже, че е кавалер, намери едно зрънце и почне къ-къ-къ-къ, той се опери, остави ги да клъвнат зрънцето. Пак намери друго и пак почне къ-къ-къ-къ. Вие ще кажете: „Той е петел, той не е разумен“. Не, много е разумен, ето какво казва: „Съжалявам, че нашите прадеди са направили многоженство, дотегна ми, да имаше друг петел, да живеем като братя разумно. Аз само един петел, те десетина кокошки, аз искам друг да има да оцени моето пеене. Ако имаше друг петел и двамата да пеем, състезание щеше да има и вие ще разберете тази работа по-добре“. Понякой път съм наблюдавал петли, спогаждат се, не се бият, единият отстъпва. Някой път и двамата са борци. Погледнеш, започнат да се бият. Кокошките се събират наоколо, бият се, разкървавят си гребените. Всякога гледат да закачат гребените, понеже гребенът е отгоре. Погледнеш на единия и на другия разкървавени гребени имат, и единият и другият. Някой път съм виждал петли, които братски си ходят, единият е отстъпчив, разумен, дава преднина на другия. Най-напред вървят, няма никакъв спор. Добре, сега когато петлите се борят, ами когато хората се борят. Да допуснем, че петлите не са разумни. Но кое е онова, което заставя хората да се борят? Има условия, които са

изключителни в живота. Има известни погрешки, които не зависят от самия човек. Представете си, че вие вървите в един автомобил или в един трен. Стане сблъскване. Вие, които сте от едната страна, ще се сблъснете с тия, които са на среща ви. Туй не зависи от вашата воля, но от енерцията на движението. Може да си изкълчите крака, ръката и вашата и на този човек. Сега този човек може ли да ви се сърди, че сте го блъснали. Всичките сблъсквания във вас които стават, мисълта ви не взема участие. Това е механическо сблъскване. Всяка постъпка, в която мисълта не взема участие, движението изпреварва мисълта ви, това движение е механическо. Вие преди да сте мислили, сте направили тази постъпка. Например, вие опарите ръката си, веднага я дръпнете. Вие правите това движение без да сте мислили. Механически следва това движение. Ако вие мислите, че тогава да си оттеглите ръката, ръката ви ще изгори. Казвам: Във всички стават механически процеси и вие всички трябва да се справите с механическите процеси, които стават във вас. Например, някой ви говори нещо и във вас има желание да му кажете нещо, да го огорчите за някаква малка постъпка. Често са ми казвали: „Ти сляп ли си?“ После казват: „Глух ли си?“ Но тъй се казва: Ти сляп ли си? Намери погрешката. Тия малките погрешки във вас внасят един дисонанс. Или да допуснем, че вие преувеличавате нещата. Съмнявате се там, дето не трябва. Например, ще бъде ли уместно, когато се качиш на гърба на един слон, вие да мислите, че може да му пречупите грърбнака. Ако се качите на един слон, който няма никакъв товар и се боите да не му пречупите гърба. Обаче, ако се качите на гърба на една муха, може да й строшите гърба. Но, ако се качите на гърба на един слон, той даже няма да почувства вашата тежест. Казвам: Понякой път вие давате голяма тежест на малките погрешки и харчите една енергия безпредметно. Седиш и мислиш, ще успееш ли в живота си или не. Едно неразбиране. Ами че хубаво, ако учиш в училището, ще успееш, ако не учиш, няма да успееш. Често сега религиозните хора имат едно различие, едно различие съществува в религиозните хора. Всеки един религиозен човек иска да те вкара в пътя, в който той върви. Иска да те убеди, че той е правия път. Ако отидете при един баптист, той ще ви доказва, че баптизмът е първото нещо.

Трябва да се кръстиш, без кръщение в Царството Божие не може да влезеш. Ако идеш при един съботянин, той ще каже, че без да празнуваш съботата, в Царството Божие не може да влезеш. Ако идеш при един петдесятник, той ще ти каже, че без да ти говори Духа, в Царството Божие не може да влезеш. Ако идеш при един православен, той казва, че ако не се кръстиш и не целуваш икони, в Царството Божие не може да влезеш. Ако идеш при един католик, ако ти не признаеш, че папата е непогрешим, в Царството Божие не може да влезеш. Неща, които нямат никаква важност. Те са второстепенни работи. Това са облекла, това са мода, това са шапки, връзки, това са обуща, каквито и да е украшения. Потребни са те, но те са последна работа.

Същественото в живота, това е Любовта. Защото в Любовта се крият условията на живота. Ти трябва да се интересуваш от Любовта, понеже всичките условия, богатства на живота произтичат от Любовта. Потребно е знанието или Мъдростта, понеже то е един свят отдето произтичат богатствата на твоята мисъл. Ако нямаш мисъл, нямаш условия, ти не може да прогресираш. Или богатството на Истината, то е в света на свободата. Ти не може да бъдеш свободен, ако не си запознат със света на Истината. Някой ще пита: „Какво нещо е абсолютната Истина?“ Тя Истината не може да бъде абсолютна. Абсолютни могат да бъдат фактите. Истината е Истина, не може да правиш сравнение. Че това е Истина и това е по-истина – така не се говори. Аз съм вече свободен. То са вече човешки работи. Бог, когато дава, дава преизобилно. Той ще ти даде пълна паница, пък ти ще вземеш колкото искаш. Може да вземеш една лъжица, две, три. Може да вземеш една хапка, две, три хапки, но всякога в Истината се дава преизобилие на човека. В Истината няма този обичай два пъти да ти сипват и всякога паницата ще остане недоядена. Тогава вие може да попитате: „Ами с това ядене в паницата какво става?“ След като напуснеш паницата яденето изчезва от паницата. Паницата е пак чиста. Хората, които живеят в света на Истината нямат обичай да си мият паниците, както вие тук правите. Възможно ли е? –Възможно е за оня свят, за тукашния свят трябва да я омиеш за да бъде чиста. Там не се мият паниците, паниците там сами се мият. Сега може да ви кажа, че в този свят

на Истината паниците са живи. Както майката, когато носи на гърба си детето и то мисли, че е конче, а то е неговата майка, така и паницата в оня свят е някое същество, което е станало на паница. Ти ще се наядеш и това същество ще ви даде идея, че то е паница.Ти ще се наядеш и ще имаш една идея, която не е вярна. Като сравните с този свят, с понятията, които сега имате, вие ще си извадите едно криво заключение. Как е възможно човек да стане на паница? Нали някой път майките вземат в своята шепа и дават вода на детето си. Шепата стана на чашка. Някой път аз съм ходил без чашка, туря ръката си на извора и моята ръка стане малка чашка. Не като онези стъклените, но малка чашка, която три-четири пъти трябва да взема.

Туй, което ви говоря, то не е толкова важно. Понеже аз считам за погрешка да говоря за погрешките. За мене е безпредметно да се спирам върху погрешките на хората. То е губене на време. Всеки човек, който направил погрешка, той сам знае. Преди аз да му кажа, че той счупил стомната, той като погледне, сам вижда. Казва: „Трябваше да бъда внимателен, счупих стомната“. Той сам чувствува. Казват му: „Ти не видя ли, ти защо я счупи?“ Та той ще се намери в положението на Настрадин ходжа, който като не могъл да си изкара прехраната, отишъл да работи зидарлък, много лесен занаят. Качил се горе на покрива да покрива една къща с керемиди. Но по невнимание паднал и си изкълчил крака. Казват му: „Настрадин ходжа, защо падна тъй?“ – „Е, паднах от покрива“. – Ти, казва, не виждаш ли, защо не внимаваш? – „Хатълък стана“. – „Ти трябваше да внимаваш, то човек може да си счупи така крака“. – „Но както виждаш, изкълчих го“. Среща го друг и той, как падна, защо не внимаваш и т.н. Десетина души все го питат и той им казва: „А бе от вас никой ли няма, който да е паднал?“ – „Паднах“. – „Ама защо падна, знаеш ли какво ще кажат хората затова, ами твоето достойнство се понижава“, какво ли не казват. То се понижило вече, паднал си, изкълчил се крака, всичко станало. Сега е губене на време това питане: „Защо падна, как падна.“

Често като дойде някой при мене ме пита какво бил в миналото. Казва: „Какво съм бил в миналото?“ Какво да му кажа. Аз го виждам какво бил в миналото. Той първоначално бил цар и

после станал говедо. Как да му го кажа? Туй да му го докажа от свещената книга. Люцифер, който беше един от светлите князе от миналото в една епоха на култура в небето стана една змия, измени своята форма, за да може да изкуси, да съблазни жената. От цар, той стана на едно говедо, за да постигне целта. Казвате сега: „Какво съм бил в миналото?“ Че какво сте. Че ти си в рая, имаш прекрасно настроение, искаш да се примириш, да обичаш, всичките хора да ги обгърнеш, имаш едно ангелско състояние. А пък другия ден така си настроен, че когото видиш, зъба му теглиш. Ако похвалят някого, ще го нарежеш, кажеш: „Той ли, аз го зная какъв е долармаджия. Еди кой си, само лъже, всички лъжат. Не го искам да го видя“. Защо не го искаш? И в първия и втория случай това са неща непроверени. Аз го наричам това декламация. Вземете някое дете декламира нещо. Някой поет написал отлично стихотворение, детето като декламира, много добре. Но тъй е писал поетът, детето само декламира. После на туй дете дали едно порнографично стихотворение и то пък декламира. Не е виновато детето. Мислите дето Славейков писал: „Ой, винце, винце, по плета се скитам и за тебе питам“. Какво иска да каже Славейков? Аз казвам тъй: „Ой, винце, винце, по плета се скитам и за ума си питам“. Аз така бих го турил. Питам сега, кое е по-хубаво? По плета да се скиташ и за виното да питаш, или по плета да се скиташ и за ума си да питаш. Както казал Славейков ли е по-хубаво, или както го поправихме? Първото както го писал Славейков, значи, че ти си пил и пак искаш да пиеш. А второто вече ти си дошъл до едно съзнание, казваш: „Не става тази работа тъй. То с пиене на винце не става“. Питаш, де е умът да дойде и да помогне. Първото нещо е много мъчно да се освободиш от едно състояние на самокритикуване. Самокритиката в живота трябва да трае къс период от време. Човек трябва да се остави свободен, да се не критикува. Направиш една погрешка, кажи: „За добро е“. Направиш едно добро, кажи: „За благословение е“. Направиш погрешка, кажи: „За добро е“, остави всички други разсъждения, всичката философия. Кажи: „За добро е“. Направиш едно добро, кажи: „За благословение е“. Какво ще стане? Често виждаме някои хора са много нервни. Нервният човек е човек с капитал, произведенията няма къде да ги продаде. Тази енергия

се набрала, иска да излезе. Той е един пълен котел, отдолу огън гори, водата ври, тази пара трябва да излезе. Ти имаш някаква мисъл. Ние туряме човека под известни правила, това няма да правиш, онова няма да правиш. Върху тия неща ти отдавна си мислил, да кажем, че някой от вас иска да пее. Как ще започнете най-първо? Тук в събранието как започвате? Как започвате с яденето, кажете? Елементарни работи, вземете яденето и знаете как да ядете. Няма какво да разправяме на хората как трябва да ядат, няма какво да разправяме как трябва да мислите. Понеже всички знаете много добре да ядете и много добре да мислите, когато искате. Аз съм забелязал хората, когато имат едно разположение, имат една обхода. Гледаш в постъпките му, в погледа му, в обходата, в думите му, когато е разположен има нещо. Пък когато е неразположен и да иска човекът има нещо, което го спъва. Та казвам: Най-първо както в една машина трябва да се отмахнат малките препятствия. Всеки един образ може да събуди едно състояние, едно малко подвижване. Мръднеш ли ръката наляво, надясно, седиш, хванеш си ръцете туриш ги на кръста, но не знаеш, не мислиш защо ги туряш. Произволно правиш някои движения. Или седиш и не знаеш как да туриш краката. Защо войниците турят краката един до друг? Защо не отварят, ами седят мирно и краката им са с допрени пети. Че тия хора го правят това по един закон. Ти не може да бъдеш подчинен, докато не туриш краката на едно място. Ти като станеш сутрин, туриш си крака напред, ръцете на кръста; трябва да знаеш защо правиш тия движения. Кое положение трябва да вземеш сутрин като станеш? Представете си, че имате една повърхност AB (Фиг. 1). Ако спуснете един перпендикуляр от тази плоскост, какво ще стане с вас, ако паднете по този перпендикуляр? Може да си изкълчите крака, може да си счупите крака, може да си обелите друго нещо. Но това зависи от наклона. Вие може да имате стръмнина, може наклонът да е малък. Това са условия. Тия линии са ред условия, при които може да избегнете. Значи, може да кажете, че един е остър, друг е перпендикулярен, това са се начини, видоизменени

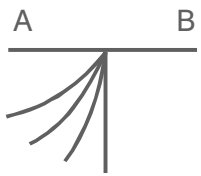

Фиг. 1

форми. Нали за да измените една енергия, ще измените състоянието на плоскостта. Тогава плоскостта трябва да се измени. Когато човек говори, всякога има добри приятели, които казват как трябва да направиш работата. Ние вървим по пътя, по един стръмен наклон и там нещата стават не по нашата воля. Щом нещата не стават в твоята воля, тогава в какво състояние ти се намираш, понеже нещата трябва да станат по нашата воля, за да бъдат разумни. Или трябва да станат по Божията воля, или трябва да станат по волята на нашите ближни. Тогава, ако нещата стават по волята Божия, аз не съм отговорен; щом нещата стават по моята воля аз съм отговорен; ако нещата стават по волята на моите ближни, казва ми някой: „Направи това, направи онова“ и аз го правя, то аз не съм отговорен. Някой казва: „Прекопай това лозе“. Прекопая го. Тъй не трябвало да го прекопая. Казвам: Нещата са прави тогава. Ние казваме, че не е станало по волята Божия. Ако нещата станат по волята Божия, то е най-добрият път. За да станат нещата по волята Божия, те са били добре обмислени. Ако нещата не стават по нашата воля, понеже те не са били добре обмислени, не сме взели всичко в съображение.

Например, аз често съм внимателен, като се разговарям с някого, внимавам в думите си. Така разговарям се с две сестри, които искат да си купят часовник. Давам си мнението за часовника, който иска да си купи. Двете сестри искат да си купят модерни часовници, хронометри. Друга една сестра седи и слуша и казва: „Те като купят нов, на нея да дадат някой вехт, понеже тя никога не носила часовник, иска да носи“. Аз седя, слушам разговора и току изведнъж казвам: Аз ще ти купя един стенен часовник, да го туриш. Аз като го казах тъй, макар да го казах много меко, но сестрата почувствува една обида, казва: „Значи на мене Учителят стенен часовник ми дава на врата, аз и без часовник мога тогава“. Значи аз исках да й кажа, стенен часовник тебе не ти трябва и без часовник можеш. Аз това го направих за да ви го кажа. Това не е право, нямам право да й туря стенен часовник, нито на мене искам да го турят, нито на нея. Не е право. Но понеже искам да създам един пример на вас, затуй се намесих в разговора. Това не е право, аз се коригирам. Тогава казвам на сестрата: Ти чакай малко, понеже те обичат, да вземат билет от лотарията, та като

им се падне един милион, ще имате хубав часовник. Но и тук има нещо още. Казвам: По този начин не се поправят работите. Не туряй на врата стенен часовник, не давай и туй лъжлива идея – да вземат някой билет, че тогава да стане. Ти може да направиш това. Вземи един часовник на тази сестра, купи й го, подари й го, какво ще ходиш да разправяш за часовник на стената, за лотариен билет. Кажи, направи го, свършена работа. Разговарят се две сестри, премълчи си, иди при някой часовникар, вземи някой часовник, прати го по пощата, да не знае кой го праща, изпълни едно желание, ще се свърши работата.

Казвам: Често вие постъпвате като мене. Похвалявам ви, че правите погрешки като мене, но и поправяйте погрешките като мене. То не е погрешка сега. За мене, ако ми окачат един от тези часовници и върви право, не е лошо. Малките часовници не могат да вървят право. Сега аз адвокатски може да се защитя: Тия часовници право вървят, хронометри. Малките часовници не показват така времето, както големите. Но в дадения случай трябва да бъдем внимателни да не се накърняват чувствата на хората. Понеже с накърняването на чувствата вредим и на себе си. Всякога има едно отражение. Това, което направим на другите, ще се повърне и върху тебе в една форма. В невидимия свят твоята мисъл ще мине в света на разумните същества и те ще те коригират. Веднага ако ти дадеш на френски написана една тема, веднага ще коригира професорът с червено мастило; еди коя си дума не е написана правилно, глаголите не са турени на място, съществителните, прилагателните, местоименията не са турени на място. Вие ще кажете: „То е начин на изложение“. Аз толкова години говоря и не съм намерил начин, как да се изразявам. Гледам каквото са писали писателите, много малко българи съм намерил, които говорят така правилно. И в английски е така. Малцина има, които говорят правилно. Някои говорят много бързо, на някои дикцията не е така отмерена, не е права. Но то вече е мисълта.

Та казвам: Не се спирайте върху нещата. Не се влюбвайте в нещата. Обичайте нещата без да се влюбвате в тях. И се стремете да си дадете свобода. Използвайте свободата, която имате на вашата мисъл. Няма нещо по-свободно от човешката мисъл. Най-

свободното нещо е тя. На второ място: няма нещо по-свободно от човешкото сърце. Най-свободната енергия е светлината и топлината. Най-свободните енергии, които са дошли навсякъде. Всички същества от малки до големи обичат топлината, обичат и светлината. Но и топлината трябва да дадете толкова, колкото трябва. Защото има топлина, която е повече отколкото трябва. Има и светлина, която е повече, отколкото трябва. При голямата светлина човек ослепява, а при голямата топлина, човек изгаря. И тъй казвам: Мъжът може да ослепее, жената може да изгори. Когато казват, че мъжът изгорял, според тази теория не е вярно, жената изгаря. Мъжът може да ослепее, жената може да изгори.

Та казвам сега: Тъй хората както се намират в едно религиозно общество, в едно духовно или окултно общество, вие може да си създадете хиляди злини, без да знаете и без да искате. Гледам, колко пъти хората са неразположени. Може да се изпрати една лоша мисъл някому, ти може да стреляш и може онзи снаряд да нарани някой човек, който никак не е виновен. Той може да попадне на друго място. Сега във вас има желание да се издигнете. Трябва да се учите, да учите.

Тогава каква е разликата между милосърдие и благост? Да ви дам обяснение. Благостта това е начин, по който Бог щедро одарява всички същества без разлика. Бог сипе благословението си върху всички живи същества. А пък в милосърдието, в Бога има друго едно качество, че Той иска към онези падналите низко същества да влезе в тяхното положение, да им помага. Не само да им даде благословение отгоре, но да им помага в тяхната немощ. То е Божието милосърдие. Във вас едновременно трябва да дойде и благостта, и милосърдието да подкрепи всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство. Понякой път ние осакатяваме много благородни неща и в себе си, и в другите. Какво трябва да се прави? Представете си, че вие минавате по пътя и нещо ви казва: „Дай на този беден човек десет лева“. Дайте му. Вие бръкнете, десет лева ви се виждат много, давате му един лев, деветте лева спестявате. Економия правите, но има нещо, ти като вървиш ти казва: „Ти защо не изпълни това, което ти казах?“ Ти се оправдаваш. Какво трябва да направиш? Връщаш се, търсиш този беден човек, няма го. Сега какво трябва да правиш, как да си

поправиш погрешката? Вие как бихте поправили погрешката си? Аз мисля ето как: Ако аз съм един пътник, деветте лева щях да ги оставя на една плоча, откъдето ще кажа на просяка: Ела да си вземеш деветте лева, понеже нямам време да те чакам. Ще оставя парите на плочата, ще вървя. Сега ще кажете: „Може друг да ги вземе“. Който ще да ги вземе, мене вече не ми трябват. Тури ги горе на плочата и си върви. И в себе си задържам едно правило: Втори път като ми кажат да дам десет лева, да го направя, не после да оставям деветте лева на плочата. Като направите една погрешка, оставете деветте лева на плочата отгоре, нищо повече. Пък вие вървете по пътя.

Сега вие не може да разберете това. Има една тънка мисъл. Неизпълнението на един Божи закон след себе си води много неща. Да ви обясня как е мисълта в моя ум. Представете си, че вие имате една кутия кибрит, в която има десет кибритени клечки. Ти минаваш някъде и Провидението ти казва: „Като минеш там, ще дадеш цялата кутия с десетте клечки“. Ти разсъждаваш, че тази кутия тебе ти трябва. Но в дадения случай ти ще минеш през едно голямо изпитание, твоите неприятели ще намерят тази кибритена кутия и ще те запалят с тия кибритени клечки. Провидението казва: „Дай всичките клечки, че като те хванат разбойниците, да няма с какво да те запалят. Те нямат кибритени клечки“. Те казват: „Какво става с туй нещо? Как се пали?“ И те ще те запалят. Казвам: Дай клечките, не оставяй нито една клечка, с която може да те запалят. Не оставяй нито една лоша мисъл в себе си, или едно лошо желание, с което може да те запалят. Те са кибритени клечки. Остави ги върху камъните и си върви по пътя. Вие казвате: „Като дойда аз до едно място, ще ми трябват“. По този път, по който вървите, вие имате силна лупа, която пречупва светлината, вие носите лупата, изваждате и запалвате огъня. Но не носете изкуствен кибрит, те са експлозивни. Всяка мисъл, всяко чувство е експлозивно. То е потребно само при известни условия. Туй чувство е потребно. Много чувства имаме, които не са ни потребни. В дадения случай мене ми е потребна една мисъл, едно чувство, около които може да се групират много други чувства после. Вие пренасяте житното зърно. Около него ще се съберат други. Туй житено зърно само по себе си има

всичките елементи, които са необходими за неговото растене. Та казвам: Единствено Божествените мисли и Божествените чувства винаги привличат съответните желания и мисли, които са потребни за нашето развитие. Та по този начин впрегнете ума си на работа. Да кажем някой ден вие се намирате в трудно положение, неразположени духом сте. Учи геометрия. Чертаеш триъгълници, четириъгълници. Хубаво, ти се намираш в един квадрат. Значи квадратът е една затворена крепост, от която ти не може да излезеш. Трябва нещо друго. Ти начертай един петоъгълник, един изходен път имаш. Петоъгълникът, шестоъгълникът може да ти помогнат. Петоъгълникът е един изходен път, по който може да излезеш от известно затруднение. Има някои начини, по които може да излезеш от мъчнотията. Да обясня мисълта си. Да кажем, че вие имате голяма нужда от пари. Влезете в едно подземие, не носите никаква свещ, в тъмнината ходите. В туй подземие има всичките богатства. В дадения случай тебе ти трябва светлина; в туй подземие ще намериш туй, от което имаш нужда. В тази пещера, в това подземие има и библиотека, и скъпоценности, има и богатства, всичко. Ако вие носите вашата светлина, вие ще намерите туй, от което имате нужда, и пари, и къща, и книги. Но ако не носите вашата светлина, нищо не можете да намерите. Та в света, в който живеете, всичко е предвидено. Всичко в него е предвидено и който има светлина, намира всичко; който няма светлина, не че е виновен, в тъмнината ходи и мисли, че нищо няма. Ако в пещерата имаш Божествена светлина, ще видиш, че тази пещера е пълна с всичките богатства и ти може да се ползуваш във всичките случаи. Та при всичките условия, при които се намирате, вие минавате пещерата с големите богатства. Вие се намирате при един лош човек, който говори. Този човек е много богат. Не мислете, че добрите хора говорят кротко. Вие имате едно понятие за добрия човек, който като някой кон (хафиф), на когото ребрата се четат, едва върви. Вие се оставете от тези добри хора. Те не са добри. Тя и змията като замръзне е много кротка. Но я й дай малко топлина, тя не е така кротка. Ония пъргавите хора казват, стой настрана, че аз съм експлозивен. Казвам: Тия лошите хора са много добри хора. Те имат едно отлично сърце. А пък тия кротките хора са много лоши хора. Тия

смирените хора са много лоши хора. Ти я (змията) събуди, не е така кротичка. Мекички хора не виждам. Сега вие като ви говоря така, го вземате лично. Аз не говоря лично. Хората когато правят нещата, нямат предвид да направят някаква пакост. Ние като защитаваме своите лични интереси стават някои погрешки. Когато тези по железниците маневрират по гарите, машинистите някой път пречукват някои работник. Ако не е внимателен двете коли може да се сблъскат. Не че онзи човек, който маневрира иска да му направи някоя пакост, но се случва, че няма координация между онзи, който скачва вагоните или онзи, който откачва. Та по този път стават хаталъци. Един евреин показва на друг евреин празен револвер и го насочва насреща му да го опита. Казва: „Настрана замервай, може да стане хаталък". Никога да не опитваш един празен револвер насреща. Хата може да стане.

Та има един пример с един револвер. Влиза един разбойник в дома на един човек, който изважда лулата си и разбойникът мисли, че е револвер. Държи насреща му лулата и го завежда в участъка. Като влизат в участъка вижда, че това не е револвер, ами лулата му. Той казва: „Тъй с една лула?!" Та често и вас с лулата ви закарват в участъка. Да ви кажа сега: Вие всички страдате от големи добрини. Вие всички сте по-добри, отколкото трябва. Трябва малко по-лоши да станете, много добри сте. Толкоз добри, че от добрина страдате. Всички хора се от добрина страдат. Онази майка ограничава детето си от Любов. Тя го ограничава да не падне, туй да не стане, ще иде, ще го вземе. Детето пълзи, майката го взема. Туй дете се възмущава, плаче, не го оставя свободно. Тя не че има лошо разположение, тя има най-добро разположение. Тя иска да го предпази да не падне. На една майка казвам: Остави детето си свободно, то само знае да се пази. То иска да слезе по стълбата, майката се затича да го вземе. Казвам: Чакай да видиш колко е умно. То като дойде до стълбата, погледне тук се обърне със задницата и тъй слиза надолу. Тя мисли, че ще падне. Десет пъти ще го изкачи горе и то иска да слиза долу. Тя няма доверие в него. Имайте доверие един на друг. Често пъти се спъваме като нямаме доверие. Ние сега искаме някои хора да не съгрешат. Остави този човек да слиза, той ще слезе много по-добре, отколкото, ако ти го държиш.

Сега имаме още 15 минути. Да допуснем, вие станете сутрин и кажете: „Не ми държат краката, остарях". Вземеш огледалото, огледаш се, казваш: „Не ми харесва цвета на лицето, очите не ми харесват." Хубаво, вземи огледалото ти си сестра на 50–60 години, пък си представи, че си мома на 19 години с тънки вежди. Защо вярваш в туй, че си стара. Мисли, че си на 19 години, че си млада, че си пансионерка, че в гимназията дошла, че професорите, учителите обръщат голямо внимание на тебе, шесторки имаш. Тури си така. Може да се направиш щастлива. Стани и си мисли, че си пансионерка, че баща ти е богат, книги имаш за четене, че може да рисуваш, много добре свириш на пиано, като вземеш да свириш цяла публика те слуша, тъй си представи. Ти ще кажеш, че не са верни работи. Верни са, как не. Ако една грамофонна плоча може да се научи да пее, аз ли няма да се науча да пея. За половин час, за един час може да изкарам плочата да пее. Ако плочата може да се научи, че аз ли не мога да се науча. Право е. Вие не използувате условията. Мисли, че си красива, че всички за тебе говорят. Ако си момък, пак си представи, че имаш един часовник, какъвто ти дойде на ума, тури диаманти колкото искаш, тури си златни пръстени, накичи се с всичко туй. Натуряй всички пръстени. Туй ви казвам да го правите, когато сте неразположени духом. Направете този опит, като няма какво да правите. Аз ви казвам една програма, като няма какво да правите. И аз правя така. Някой път като срещна хора, които се обичат, като ги погледна, някой път са закъсали. Не разбират, карат се. Аз веднага си представям, че са професори, които знаят, учени хора. Като ги погледна и става така. Те всъщност са така. В човека има нещо, което ако го събудиш, ако се постави един човек в магнетически сън, ще видиш, че в човека се крият известни дарби, които при обикновения живот не се проявяват. Който и да е от вас, ако се подведе в четвърта степен на магнетичен сън, става ясновидец, предвижда нещата, предсказва, предвижда своето бъдеще, при което знае как да постъпва. Събуди този човек и той става обикновен. Тури го в магнетичен сън, той предсказва нещата, вижда ги. Много сили се крият във вас, които трябва да ги събудите. Вие се спирате върху обикновения живот. Не се спирайте върху обикновените работи. Казва: „Аз съм закъсал". –Никак не си

закъсал. Казва: „От мене нищо няма да стане“. Сега е време от тебе нещо да стане. Казва: „Остаряхме“. – Никак не си стар, ти си млад човек, още не си живял. Всичките други неща ние си ги създаваме на себе си. Казва: „Като ида в оня свят“. Че в оня свят като идеш, то е този, новия свят. Като идеш в оня свят, тебе ще те убедят, че ти не си стар. В оня свят ще ти съблекат старите дрехи, ще ти турят нови дрехи и ще кажат: „Подмладен си“. Като идеш в оня свят, ще ти снемат бръчките, ще ти турят ново лице. Душата никога не може да остарее. Туй, което остарява, то е съвсем друго. Погрешните схващания, погрешните разбирания, те образуват тази старост на земята. Аз като видя един стар човек гледам наслоени много неща, той натурял много неща. Та не зная сега, ако някой от вас, ако някоя стара баба – тази дума не е на място – ако някой от вас е стар, аз бих желал да направи един опит, да го подмладим. Всички искате, но всичките правила, които ще дам на всички, ще се подчините, на всичко абсолютно ще се подчините. Ако на всичко се подчините, лесна работа, може да се подмладите. Щом започнеш да мъдруваш, ти вече не може да се подмладиш. В Божествения свят всичко е възможно. Няма нещо невъзможно. Турете си в ума: Всичко е възможно, всичко може да направите. Знаеш как: Като ангел. Та всички може да бъдете добри. Както ангелите са добри. Всички може да бъдете умни, както ангелите са умни, всички може да бъдете силни, както ангелите са силни. Какво ли не, всичко може да бъдете. Но много малко се изисква. Ти казваш тъй: „Не му е времето, отиде вече.“ Помислите ли, че не му е времето, както ти мислиш, тъй и става. Ако ти мислиш да го разбираш и тогава да стане – не! Ти повярвай в него, то ще стане. Как ще стане? – Няма да го знаеш. Аз казвам, че утре слънцето ще изгрее. Не го правя аз, то е разумно и без да го кажа, то пак ще изгрее. Аз може да стана богат без да казвам, че ще стана богат. Но може да кажа, че аз ще си изгубя всичкото богатство. Само ще си създадеш ненужни страдания, да мислиш туй, което не е. И в света ние страдаме се от тия контравнушения: „От мене нищо няма да стане, другият е от мене по-добър“. Вие считайте, че всички добри хора са стъпала. Щом е възможно за едного да бъде добър,

то е възможно и за тебе. Щом той е умен, щом той говори на някакъв език, то са възможности и за тебе. И ти имаш възможност, ако туриш тия условия, които те са турили. Та казвам: Тази старата сестра казва: „Едно време бях пъргава, пък като остарях……“ Защо остарявате? Знаете ли защо остарява човек? Младият човек е млад, понеже не е вързан с никакви конци. Като влезеш в културата, турят ти една връзка, после втора, трета, четвърта, като турят стотина връзки ти вече се ограничиш навсякъде и остаряваш. Скъсайте всички нишки, оставете се така, както първоначално сте били, обърнете се към вашата душа. Някой път може да ви разправям, но старите хора остаряват, понеже те идат до една тъмна зона. Има една старост в живота, която произтича от неразбрания свят. Хората остаряват по една неразбраност в света.

Какво искате сега да ви свиря? Да ви покажа, как сега българинът се подмладява. Да ви кажа, какво българинът мисли за подмладяването. Светия да ви свири на цигулка. Българинът казва: „Цигулар къща не гледа“. Те не знаят, че цигулките много работи са направили. Цигуларят като свири, къщата се гради. Цигуларят като свири, нивата се жъне. Духовният ритъм има друг смисъл. (Учителят свири на цигулката.) Тъй българинът се подмладява. Българинът като иска да се подмлади, така си пее, така свири.

Отче наш.

XVI година.
21 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 21 април 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

УМНИ, ЗДРАВИ И БОГАТИ

Добрата молитва.

(Чете се темата „Разлика между богатство, здраве и мисъл“.)

Ще прочета част от 4-та глава от Първо Послание към Коринтяните.

Това са резултати. Здравето е един резултат. Богатството е един резултат. Мисълта е един резултат. Здравето органически значи има едно правилно отношение на силите в организма. Мисълта вече, мислящото същество има с какво да разполага. Опасност има винаги. Казвам: Кой е богат човек, кой е добър? – Това е една скроена реч. Но кажете добрият човек, богат човек ли е? – Богатството понякога има отношение, но добрият човек е нещо повече отколкото богатството. Не може да съпоставим, че всеки богат човек е добър, може ли да кажем така? – Има ли такова съотношение, всеки богат човек е добър и всеки добър човек е богат. Туй не е така. Тогава не всеки богат човек е и човек, който мисли. Защото някой път вие смесвате вашите чувствувания с мисълта. Мисълта е един творчески процес вътре в човека. Там, дето има мисъл, няма обезсърчение, няма обезверяване, няма безлюбие. Всичките тия работи не съществуват в един мисловен свят. Туй е, когато говорим за една чиста мисъл. Та някой казва: „Сиромах човек е“. Кои са причините човек да не е богат? – Че тогава може да мисли. Кои са причините, че човек не е здрав? Можем да сведем причините към бащата, към майката. Бащата и майката не са били здрави, следователно и децата не може да бъдат здрави. Изобщо има изключение, но закон е, или че бащата не бил здрав, или майката не е била здрава, и тогава децата не могат да бъдат здрави. Законът се прилага. Ако бащата не е бил умен, и ако майката не е била умна, и детето не може да бъде

умно. Ако бащата не е бил добър, и ако майката не е била добра, и детето не може да бъде добро. Тъй щото малко да мислите, философия има, ще приложите в живота си.

Друг един закон има. Казват: „Трябва да вярваме в Бога, защото ако ти не вярваш в Бога, ти ще останеш един първокласен глупак, ако ти не вярваш в Бога, ти ще останеш един първокласен бедняк. Ако не вярваш в Бога, никога здрав няма да бъдеш, нищо повече“. Сега думата „философия“. То е користолюбие. В какво седи користолюбието? – Де е користолюбието на вярата? –Че аз вярвам в Бога, де е користолюбието? – Какво съм заграбил? – Користолюбие е, когато си заграбил нещо от някого. Но когато нищо не съм заграбил, де е користолюбието? –Казвам: Сега вие вървите по един лесен път. Някой от вас задачите, които ви са дадени не искате да ги разрешите. Кажете как се разрешава и не я разрешите. Направят ви задачата и вие я носите. Сега като ви говоря така, вие в първото отделение може да сте били от най-способните ученици, във второ отделение може да сте били един от най-способните ученици, вие в трето отделение може да сте били един от най-способните ученици и в четвъртото отделение, но дойдете в първи клас малко спънете се вече, не сте тъй способни както по-рано. Туй не е общо правило, но е така.

Та казвам: Сега след като си учил дълго време, колкото съм говорил, направете ми тогава един превод. Що е превод? – Що е точка? – В геометрията изучавали ли сте що е права линия? Правата линия е един резултат. Плоскостта е един резултат. Тялото е един резултат. На какво съответствуват тия резултати? – Вие казвате права линия. Кои същества правят правите линии. Сега във вас остава една мисъл. Седите и казвате: „Когато Учителя задава един мъчен въпрос, Той иска да знае кой от учениците знае“. Дава се трудна задача, всеки мълчи, който знае показва си пръста да покаже, че разбира. Пазете се от едно нещо, вие седите и не работите върху себе си. Вие сте като онези, които сте взели един лотариен билет, седите и казвате, да ми се падне един милион. Автомобил ще имам, апартамент ще имам, пък и дрехи ще имам, ще се оженя, на жена си ще взема дрехи, в странство ще ида, това – онова. Сега спорят се верующите: „Сиромаси ли

да бъдем или богати да бъдем?“ Казвате: „Богатите няма да влязат в Царството Божие“. Де е сега грешката? –Защо богатите няма да наследят Царството Божие? Защото тия богати хора не са здрави, не са умни, затуй не може да наследят Царството Божие. Казвам на някого: Ти професор не можеш да станеш. Защо? –Защото не си умен, защото нищо не учиш. Как ще станеш професор. Ти по биология нищо не разбираш; по геология нищо не разбираш, по астрономия нищо не разбираш, нищо не разбираш от звездите. Той казва: „Аз съм религиозен човек“. Хубаво, щом си религиозен, Господ ти говори. Я ми говори за небето, за звездите. – Тия работи мен не ме интересуват. – Как не те интересуват? Какво те интересува? – Че небето Бог направи, звездите Бог направи. Как да не те интересува тебе слънцето? – Това показва твоето невежество. Религиозните хора като са невежи, казват: „Не ме интересува слънцето. Нещо духовно за онзи свят ме интересува“. Ще каже той: „Оня свят я ми го покажи“. Добре, като умре човека, де ще го намериш? –Ти умирал ли си? – Не. Защо говориш за нещо, което не знаеш? – Ако ви кажа влиза в Царството Божие, който се ражда, а излиза от Царството Божие който умира. Тогава какво ще кажете? – Аз тъй разсъждавам. Аз казвам: Всеки, който се ражда, влиза в Царството Божие. Който умира, излиза из Царството Божие. Казвате: „Там е писано“. Как е писано там? – Как е писано, кажете ми? Казва: „Писано е. И умря Авраам, и погреба се при отците си“. Като умрял Авраам, не отишъл в небето, ами при отците си. Къде? –Отишъл на почивка. Всеки, който умира, отива на почивка. Писанието казва: „Да си починат от делата си“. Мислите, че всеки, който почива е в оня свят. Мислите, че онзи, който е в затвора е при баща си. Мислите, че онзи затворник седи и почива добре? – Работи ли той? - Онзи, който е при баща си, работи на нивата с колата и сее. А този вече отива да си почине. Кой е сега на първото място? –Който работи, или който си почива в затвора? –Трябва да бъдете богати. Че ако ти не си богат, ако ти не си здрав, и ако ти не мислиш, тогава какво можеш да направиш? –За да бъдеш сиромах подразбира се качество богатство, придобито с несправедливост. Всички в туй отношение трябва да бъдем бедни. Нито един наполеон, нито

едно петаче, което е напръскано с човешка кръв не искайте. За предпочитане е да бъдеш беден, но когато дойде да бъдеш богат, трябва да бъдеш богат. Богатството не е едно. Ако Писанието не препоръчва (на) някои богатството, понеже сте още деца, тъй материалното богатство може да ви причини вреда. На едно дете не можем да му дадем пищна храна, ще го храниш с много проста храна, която е лесносмилаема. В богатството има една вътрешна мъчнотия. Апостол Павел казва, че Царството Божие не е в Словото, но в какво, в силата. Силата на човека от какво зависи? – Сега тъй както аз ви зададох въпроса, превърнете вие една права линия. Ти седиш искаш да бъдеш праведен човек. Вземи си ръката, виж, започни да чертаеш правите линии. Ако може да ги чертаеш направо, ти праведен човек можеш да станеш. Но ако теглиш една линия и тя не е права, не можеш да бъдеш праведен. Някой път вие пишете и редовете не са прави. Някой път редовете отидат надолу, някой път отиват нагоре. Има един наклон, ще държиш туй положение еднакво. Казваш: „Аз така съм свикнал“. Не. Щом ти свършваш редовете си надолу, в тебе вече е влязло едно обезсърчение на живота, не гледаш светло. Тази линия от хоризонтално положение излиза малко нагоре, това показва, че в тебе има един подем на Духа. Тъй както говоря, да не мислите, ще във вашето писане има подем на Духа. Това са твърдения, но всяко нещо трябва да се докаже. Казвам сега изводът: Ако ти си един окултен ученик, ни най-малко не изявява една пълнота. На окултният ученик има нещо, което му липсва. И на духовният ученик му липсват някои неща. Тогава най-способните ученици във физическия свят ни най-малко не показва, че и са най-способните в духовния свят. Най-способните в духовният свят, ни най-малко не са способни в Божествения свят.

Този брат, който измислил този стан, казва, че като ученик имал двойки, слаб ученик бил, но понеже той още като дете се е занимавал, като дете да изобрети нещо, не си учил уроците, но той разбира и от геометрия, и от математика, и от смятане. Изведнъж той като наведе своето бърдо, виждам, че той пресмята по отношение, прави съотношение между нишките, дълъг един процес.Този човек знае как ще се пресекат, гледам изтъкал един

образ, той знае колко нишки да преплете, колко да наведат на това бърдо. Де ще се пресекат, на кое място, каква крива линия ще направят. Че като тъче криви линии, изисква се голямо пресмятане. Че ако на едного от вас дадат, колко години ви трябват? – Най-малко вие трябва, за да направите чрез тъкането такова нещо, 35 години да мислите. Най-малко ви трябват 10 години да тъчете, за да се научите да тъчете един образ. Не е лесна работа. Ами знаете ли колко време ви трябва да произнесете думата „Любов“, колко време ви трябва да произнесете думата „здраве“? – Вие казвате: „Че как?“ – Аз зная здравето, но аз като произнеса думата „здрав“ този ревматизъм, който имам, като кажа: „Здрав съм“, ревматизмът изчезне от коляното, изхвърля го навън. Тъй както седи един тъпан, като удари с пръчката, всичкият прах изскочи навън. Казвам: „Здрав съм“ на болния крак, но боли ме крака. Аз имам вяра в Бога, ама съм се обезверил в хората, че каква е твоята вяра, ако ти се обезверяваш. Не, така не се мисли, има нещо, което куца у тебе. Сега като ви говоря, трябва да разбирате. Един наш приятел имаме, който ми казваше: „Някой път разправяме се, говоря сериозно, казват ми: Защо се караш, какво съм направил, че имането на баща ти ли изядох?“ – Ние сега идем и на един човек искаме да представим така да разбира, хубаво сега. Аз ще ви кажа някой път нещо и вие се позасмеете, но смехът нищо не разрешава. Смехът някой път облекчава положението. Смехът аз наричам едно почивателно състояние. Когато вървя дотегне ми товарът, туря го на някого, позасмея се. Смехът всякога е един контраст. Когато човек се освободи от едно препятствие, той започне да се смее. Аз зная психологически всякога, че след една голяма скръб, иде една голяма радост, едно смешно положение. Някой път човек е скръбен, не знае защо. После започва да се смее, пак не знае защо. То е смяна. Смехът е смяна на едно тягостно състояние. Трябва да знаеш, че след туй смешно състояние пак ще дойде скръбта. Та вие трябва да знаете, че смяната на скръбта е със смеха. Винаги скръбта се сменя със смях и смехът се сменя със скръб. Как ще смените сега вашата скръб? – Да не се смени със смеха, какво трябва да стане? – Да направиме един опит, с вас да

смените скръбта, да дойде някой от вас и аз да забия една игла два сантиметра в ръката, както факирите правят. След туй казвам: Я смени твоята скръб. Като забия иглата, казвам: Няма да мислиш лошо за мене, няма да ми се сърдиш. Как ще смениш туй състояние, кажете ми? – Аз може да го сменя твоето състояние, нали? - Представете си, че ти си един бедняк, дошъл си при мене, искаш ми пари на заем. Казвам: Пари ли? – Два сантиметра ще забия тази игла, и ако може да издържиш, да не охнеш, да не ми се разсърдиш, 20 хиляди ще ти дам. Като ти дам 20 хиляди лева, ти ще излезеш навън, хич няма да мислиш за иглата. Като излезеш навън ще кажеш, заби ми иглата два сантиметра, но 20 хиляди ми даде. Не си ли струва някой път така да стане?

Та казвам: Вашите скърби, които идат в света, не са ли онези ваши приятели, които забиват иглата 2 см, във вашата ръка и после ви дадат 20 хиляди лева, които ви трябват. Кажете ми сега де е погрешката? – Някой дойде при мене, оплаква ми се, че е скръбен. Снощи иде една сестра, казва мърмори ми, че й причиняват страдания, мърмори ми. Тя се гневи. И тя не знае защо. Казвам й: Сега е Великден, не искам да ми говорите за такива работи. За вашите скърби, рекох нищо не искам да ми говорите. Нищо да не ми се говори. Говорете за други работи. Защо е скръбна? – Пари й трябват, понеже е Великден, пари няма да си направи рокля. Обуща няма, шапка няма, после апартамент няма, после ново Юрганче няма, после едно пиано няма. Упражненията по музика не може да изпълни. Друга сестра идва и тя ми се оплаква. Казва: „Вече нямам никакво вдъхновение, нищо не ме интересува в живота“. Не я интересува живота. Едно време я интересуваше живота, имаше един кавалер, сега няма кавалер, не я интересува животът. Кавалери аз виждам. Кой кавалер няма да се движи със своя кон. Казвате: „Аз съм кавалер“. Французка дума е кавалер. Значи конник. Казва: „Аз съм кавалер“. На кого кавалер, на дамите ли? Кавалер без кон, не е никакъв кавалер, той е пешеходец. Ама ще кажете, че е кавалер. Защо казвате, че ви е кавалер, де ви е конят? – Казвате: „Кавалер съм“. – Де ти е конят? – Сега, ако имаш един кон, един ум, който възсядаш и ходиш с него между хората, и казваш имам един

конски кавалер. Та казвам: Трябва да имате една ясна мисъл. Седиш понякой път и разсъждаваш: „Аз съм скръбен“. Мисли защо си скръбен. Коя е причината? –Причината, че си скръбен е, или че не си ял, или че пари нямаш, или че не те обичат, или обществено положение нямаш, или служба нямаш и други хиляди други работи може да има. Кои от тези работи ти причиняват тебе едно страдание? –Казваш: „Аз този човек не мога да го търпя“. Хубаво. Защо не можеш да го търпиш? Животът го търпи. Дай си отчет. Защо не можеш да го търпиш? – Защото е много скържав, той нищо не дава. Защо не може да го търпиш? - Някоя жена не може да търпи мъжа си. Сега аз не засягам вас. Аз засягам целият свят, вземам света от Адама досега. Сега не говоря само за вас. Някой път съжалявам, че говоря, понеже го вземате за себе си. Казвате: „Той Учителят не е оженен“. Оженен съм. И аз имам жена. И е доста неблагодарна, мърмори понякой път. И как не мърмори. Че не съм направил яденето както трябва, че не съм я облякъл както трябва. Че не ходя както трябва, че не съм стъпвал както трябва. Казва: „Така не трябва. По-умно. Какво си удряш краката тъй, краката не са твои. Наготово ходиш, блъскаш се“. После някой ми държи сметка, че езика си въртя повече. Казва: „С чужд език какво ходиш на този и онзи да говориш?“ – Пък ми се сърди, че очите си съм въртял. Туй всичкото ми говори, лоша жена. Понякой пък казвам: Много хубава си. Много добра си. Потупам я по гърба. И казвам: Ще бъде тъй както ти искаш. Туй сега е едно. Вие като схванете реално, ще кажете: „Учителят и Той е женен“. Най-първо вие се научете, какво нещо е женитбата. Вие още 20 години има да учите какво нещо е женитбата. Думата „женене“ значи да живееш, нищо повече. А пък да живееш, то е една дума, която има двояк смисъл. В живота има и радости, и страдания, тъй както ние разбираме живота. Всеки един човек е женен. Човек е онзи, който има и радости и скърби. Който е женен има и радости и скърби. Има си своя другарка, има нещо, с което не хармонира добре. Кое е онова, което го мъчи. Двама души се събират, те са живи тия същества, и двете същества се измъчват. Сега да оставим тия противоречия, аз искам да излезем из противоречията. Противоречията в живота

ние сами си ги създадохме. За да я схванем новата мисъл, трябва да схванем живота, както той е произлязъл първоначално, както е чист. Да схванем чистия живот. И в науката трябва да дойдем до същото положение. Тия учените хора, които работят, чрез всичките учени хора, Бог работи. Чрез всинца ви Бог работи. Но има една степен, в която Бог различно работи. Той и в мене работи, и във вас работи, но различно работи. Трябва да знаеш до каква степен Бог работи в някого. Ти щом срещнеш един човек, ти вече имаш нужда от този човек и той има нужда от тебе. Става една обмяна на Божествените енергии. Не считайте, като срещнете един лош човек, че нямате нужда от него. От този лошия човек пак печелите нещо. Като кажем, че всичко в света съдействува за добро и доброто съдействува за благословение, аз подразбирам всичко в света. Едно състезание има между доброто и злото. Когато тебе дяволът те изкушава, трябва да имаш следната мисъл, казвате: „Да се обясни защо ме изкушава дяволът, или защо е злото в света?“ – Щом злото ви атакува, то е по-силно от вас, Бог е винаги на слабата страна. Щом дяволът ви атакува, доброто е на вашата страна да ви защищава. Следователно, бъдете един наблюдател и вижте доброто и злото как се борят. Злото ще направи една пакост, ще забие иглата две сантиметра в ръката ти, ще изтегли иглата и ще си замине. Доброто ще дойде, ще намаже мястото с дървено масло и ще ти даде 40 хиляди лева. Злото ще дойде, ще задигне дрехите и ще те остави гол за да страдаш от студа. Доброто веднага ще дойде и ще ти донесе два пъти по-хубави дрехи, отколкото първите. Състезание има между тях. Едното те оголва, а другото те облича. Злото ще дойде да те смути, ще ти вземе вярата. Доброто ще дойде, внесе една по-силна вяра, отколкото първата. Има борба и в края на краищата Божественото ще вземе във вас надмощие. Тъй трябва да мислите. Ако така не мислите, друго няма. Тогава ти сам ще се бориш със злото. Когато вие сте побеждавани, аз разбирам, че вие сами се борите. Казвате: „Съсипаха ме“. Казвам: Ти си бил сам пехливанин, като нашия Дан Колов, непобедим. Непобедим. Докато се бореше, вървеше. Сега писаха вестниците, че е болен. Казвам: Не щеше той да е болен, така не се говори. Другаде се крие причината.

Българите, понеже честолюбие имат, казват, че не бил готов, затова онзи го победил. Казвам: Така не се говори. Фактите не отговарят. Има нещо. Сега казваш: „Съсипаха ме“. Сега аз вече разбирам защо те съсипаха. Защото ти уповаваш на себе си. Ти си се борил със злото. Злото е винаги по-силно. Ти със злото не можеш да се бориш. Или ти ще се бориш с дявола. Той е един философ, милиони години има. Толкоз знания има, толкоз потънкости познава, всичките твои слабости знае, такъв голям дипломат е, ще те сметне. Тъй, че хич няма да подозираш, че е дяволът. И мислиш, че е някой ангел, изпратен от Бога и ти носи най-голямото благо. Като те изкуси, ти ще кажеш, че е хитър. Колко пъти досега сте хванали дявола, като те изкушава.

Разправя един господин: Дават му едно бонбонче. Друг му казва: „Не го вземай“. Той го подхвърля. Казва му: „Ако ти беше изял този бонбон, щеше да заспиш веднага. И като заспиш, куфарите всичко туй, ще се претарашува и всичко каквото има ще вземат. След като се събудиш, ще видиш, че изяждането на един бонбон, ще ти струва обиране.“ Дяволът дойде при тебе, ще ти даде едно такова бонбонче. Как да ви приведа сега дяволският бонбон. Да кажем дойде и казва: „Я да те направим министър-председател на България. Голямо величие“. Дяволът те представи и казва: „Стани министър-председател“. Какво ще направиш като станеш министър–председател? – Ти ще имаш много добри проекти, бедните, способните ще ги назначаваш. Добре, какво ще направиш повече от туй. Всеки министър може това да направи. Кажете ми сега. Дайте ми един проект. Ако бих направил някого министър-председател, какво ще направи? – Не че може да го направя, но представете си, че може да го направя да станете милионер. Не да имате един милион, но 20, 30, 40, 50, 100 милиона. Какво ще дадете? Колко ще ви се откъсне от сърцето, като имате 100 милиона, колко ще дадете за Братството? – 100 хиляди. Че защо ще ви давам сто милиона за сто хиляди? – То не е комисионна.

Мислите, аз тук толкоз години се като ви проповядвам на вас даром, че така ще бъде. Един ден аз ще ви представя една разписка, и колкото години съм проповядвал, да платите. Вие казвате: „Даром“. Но много се лъжете, ако мислите, че е даром.

Ако даром сте учили, аз даром давам. Но ако даром не сте учили, аз не давам даром. Даром, другояче разбирам. Даром нещата стават само тогава, когато има правилна обмяна на Любовта. То е Божественото. В Божественият свят има даром. Любовта с Любов върви. Там, дето Божествената Любов се разпространява, то е приятно. Тогава може да имате състезание, да станете като мене учени, да се освободите. Вие мислите, че аз сега съм най-ученият човек. То е ваше разбиране. Че не съм прост, не съм. Но каквото мислите заради мене, аз не съм това. Онова, което аз мисля, то съм аз. Вие какво мислите, вие сте създали един изкуствен човек. Каквото мислите за мене, то е ваша работа. Каквото аз мисля за мене, то съм аз. Казвам: Вие утре може да ми дадете една по-голяма цена, отколкото трябва в ума си. Утре не стане нещо, както мислите, веднага се съблазните и казвате. Че вие сами се спъвате, туряте една тел. Ако аз съм една облигация вътре във вас, турете една цена, която при всичките условия да не се изменя нейната цена, че никога да не губите. Ако не печелите, поне колкото сте дали да го вземете.

Та трябва да се мисли сега. Трябва да бъдете богати. Трябва да знаете, че сте умни, трябва да бъдете здрави. И тогава човек, който няма Любов към Бога, не може да мисли. Човешката мисъл е един резултат на великата Божия Любов. Следователно, когато аз мисля, подразбирам, че Любовта започнала да действува в мен, като закон. Щом приложа мисълта в живота си, непременно здравето ще дойде, здравето е резултат в моя организъм. Щом здравето дойде в моя организъм и богатството е един резултат. богатството само по себе си идва. Аз съм умен човек, виждам къде са заровени всичките богатства. Тук на земята зная къде какво има. Зная къде има петрол, къде има желязо, злато, сребро, живак. Не само това, много други работи зная, но за всичко онова, което зная, не ми е позволено да говоря. Казва апостол Павел: „Всичко ми е дадено, но всичко не е за назидание“. Има неща, които заради мене са вредни. Има някои неща, ако ги направя, за вас ще бъдат вредни. Има някои неща, мене нищо не ме спъва, няма да ме спъне, но свободата, която вие имате, вашата свобода, може да спъне другите. Коя и да е сестра, ако

сега вземе, по човешки говоря, прегърне някой брат, целуне го, веднага на Изгрева ще кажат: „Безобразие!“ Или ако един брат си позволи туй. Хубаво, казваме: „Трябва да се обичаме“. Как ще се обичаме? – Сега вие ще отговорите: „Да се обичаме, както Бог ни обича, да се обичаме, както Христос ни обича“. Хубаво, съгласен съм. Как Бог ни обича? Аз съдя от окръжаващите, че ни обича Бог. Като човек, Той не ми е говорил. Но виждам всичко наоколо, с което разполагам, със светлината, с въздуха, с водата, с храната, с окръжаващите хора, с които Бог ме е заобиколил, със здравето, с моята мисъл, навсякъде виждам, Него виждам, Господа навсякъде виждам. Някой път Го виждам и в хората. Моментално се проявява, някъде Го виждам, но и специфично виждам Бога, на някое място и в себе си, когато мисля, някой път виждам, че е някъде, но едно определено място не мога да му дам. Вие може да дадете на Бога едно място.

Например, вие казвате: „Учителят“. Кое е онова сега в мене, което считате ваш Учител? Кое е? – Моите ръце, моите очи, моите уши, че кой от вас няма ръце, очи, уши. Моите крака, моето сърце ли. Кой от вас няма сърце? – Кое е онова в мене, което считате Учител? Много мъчно е да се каже, кое е. Кое е онова в призмата, което пречупва светлината? Не че призмата ражда светлината, но тя служи като едно условие да се пречупи тази светлина. Слушайте да ви кажа: Ако аз бях решил да се женя, щях да намеря най-умната, най-добрата и най-богата мома да се оженя, и след туй да роди най-умният син, най-гениалният, най-талантливият. Ако не мога да намеря, аз няма да се оженя. Ако не може да ми роди този син, ще остана сам. Защо ще се женя, не ми трябва. Ако може да намеря тази мома. Казват: „Ожени се!“ За кого, за някоя крава ли? Разбирайте сега този език. За кравата вие имате едно смешно понятие. В мене кравата е нещо велико. Ти за кравата не може да се ожениш, понеже тази крава в окултната наука подразбира крава, която храни целият свят. Ти за нея не може да се ожениш и тя за тебе не може да се ожени, понеже светът гладен ще умре. Ако рече тази крава да се влюбва в тебе, ще умре светът. Разбирам нещо просто, но туй същество, тази крава, тя има толкоз високо предназначение, такава работа,

че кравата казва: „За мене женитбата не е засега“. Затуй, за кравата не може да се оженя, защото тя няма да ме вземе. Кравата ще се откаже. Щом вземат тази крава, тя ще изгуби онази свобода, която има, да дава мляко на целия свят. Ще искам да вземам нейното мляко да го продавам, пък това не става.

Искам да ви наведа на една мисъл, дето да бъдете свободни. Научете се да разбирате Божественият ред на нещата. Не съм против страданията понеже ще дойдат страданията. Дойде ли някое страдание, да знаете неговия произход, от какво произхождат страданията. Аз може да съм един религиозен човек. В религиозният живот има една опасна страна. В религиозните хора има състезание, кой е по-религиозен. Има същото състезание между красивите моми, коя мома е по-красива и коя ще се хареса на хората повече. Значи религиозните хора искат да се харесат на Бога, че са се молили много, че правили добрини на другите. Нищо нямам против добрините. Ако аз мисля, че правя много големи добрини. Понякой път разглеждам работите от своето гледище. Дойде някой и ми казва: „Много важна работа имам“. Казвам: Каква му е важната работа? – Разстроен му е малко стомаха и казва: „Я ми кажи някой лек“. Питам го: Толкоз лекари има? – „Ходих, казва, но всички лекари не могат да ми помогнат. Някое лекарство казва, не може ли да ми дадеш?“ Казвам: Ще гладуваш. Три деня няма да ядеш, после какво? – Тебе те боли стомахът знаеш ли защо, защото не живееш добре с жена си. Ти постоянно я хукаш, пък и децата си хукаш, и слугите си хукаш, казвам – престани да хукаш! Ти си дребнав човек. Като направиш нещо, окрякаш орталъка. Много си взискателен към хората, престани да си толкоз взискателен към хората. Казва: „Някое лекарство нямаш ли, тия работи ги зная“. Ако ги знаеше, щеше да бъдеш здрав. Ти не разбираш тия работи. – „Ама ти казва, искаш да ме изпиташ. Говори ми нещо друго, някое лекарство ми кажи. Някаква билка да сваря и пия.“ Тогава аз изваждам едно барутно зърно бутвам го в една книжка и казвам: Ще го туриш в едно шише от 100 грама с вода, туй е елексир, чудесии прави. Ще го туриш в шишето, ще го туриш на прозореца 10 дена да седи и след туй по три капки ще пиеш. – „Тъй ли, по три

капки ли?“ – Ама в туй време, когато пиеш, никакъв лош поглед на жена си няма да отправяш. Иначе, ще се пръснеш като бомба. – „Тъй ли?“ Аз говоря - така е. Ако ти искаш да се лекуваш, ако хвърлиш един лош поглед на жена си, едновременно ще излезе такава лоша енергия и тя ще ти хвърли един гневен поглед и ще го помниш. Дойде един, удари те веднъж. Дойде друг и той те удари, и като се съберат в духовният свят 10, 20 удара, в гърба ти ще почувствуваш всичките тия болки. Следователно, това са удари на живота. Ако сега аз съм на вашето място, вие ще кажете: „Виж как го смята Учителя“. Не го смятам ни най-малко. Вземам туй барутеното зърно. Едно време доктор Миркович искаше да лекува по хомеопатия. Даде ми едни хапове, имам още, една кутия хапове. Той ги даваше цели, когато е разстроен човек, направени са от едно растение, наречено бубар. Аз вземах единия хап и го разделях на 12, 15, 16, 20, 25, 30 малки парченца. Казвам: Докторе, така не се дава. Казвам му, направете един опит. Ти си хомеопатист. Вземете двама болни. На единия дайте цели хапове, а на другия болен, малкото парченце. И ще видите, че резултатите ще бъдат същите, разликата е економическа. Единият хап ще струва 20 лева, а разделеният на 20 парченца ще струва 1 лев. Следователно, хапа може да услужи на 20 души, а по неговия метод само на един човек. Но в този случай, когато аз казвам, че в туй парченце аз от себе си влагам нещо. Силата седи в туй, вземам този хап и като го деля, вложа нещо. Туй, което аз слагам в малкото хапче, то лекува, моята мисъл, която влагам. Ако ти влагаш нещо и се колебаеш, няма да има резултат. Дойде някой човек, иска да му помогна, казвам: Ще бъдеш здрав, ти ще бъдеш здрав и нищо повече, той си върви и казва: „Иска да се освободи от мене“. На друг казвам: Иди си, ще оздравееш. А на друг казвам: Иди си. Той казва: „Каза ми да си вървя, а вие казвате, че бил много добър човек, скара ми се“. Мина два деня, дойде и благодари. Казва: „Ти ми каза, че ще оздравея и оздравях“. Казвам: Иди да благодариш на Бога. Понякой път дойде някой и казвам: Кажете му да си върви, ще бъде здрав. Сега в човешкото той търси здравето. Мисли, че 10 души да минат, той иска да си покаже ръцете. Трябва да се възприеме Божественото. Във всички

ви Божественото откъдето иде, възприемете нещата. Там, дето сте дошли, всякога трябва да внимавате да не направите отклонение. Всеки един от вас се колебае, и аз съм забелязъл, че много пъти се говори за търпението. Какво нещо е търпението? – Ти не можеш да бъдеш търпелив, ако не си здрав, ако не си богат, ако не мислиш – не можеш да бъдеш търпелив. Преди да станеш търпелив човек трябва да бъдеш здрав, трябва да бъдеш богат, трябва да мислиш. Три качества трябва да имаш, за да бъдеш търпелив. С богатство дойде някой човек, веднага ще му дадеш. Болният ще дойде при тебе, здраве имаш, не се иска да му кажеш нещо. Имаш мисъл и там ще дадеш. Търпелив си. Другояче, ако имаш една мисъл само за себе си, едва да прониква тази мисъл. Туй, което за тебе е нужно, ти не може да го дадеш на другите. Сега казват, да си дадеш залъка от устата. Може да мислят другите така, но аз никога няма да ти дам залък. Тази философия е една обикновена философия. Един залък, който е бил нужен за мене, няма да му дам. Като дойде ще му дам един цял хляб. Не съм от бедните да му дам залъка си от устата. Който казва така, иска да покаже, че е много щедър. Няма смисъл. Той като дойде, не една хапка, цял сомун ще му дам, пък хапката ще оставя за мене. Аз на хората никога малко не давам. Него задържам за себе си, там е тайната на живота. Многото на другите. Десет сомуна може да дам, но хапката никога. Аз на човека една капка вода не му давам. Тази философия не поддържам и цяло шише не му давам. Цяло буре вода ще му дам, но капка вода не му давам. Казвам: Сега дръжте и вие тази философия. Задръжте малкото за себе си. А многото навън. В малкото е силата. Законът работи. Ако малките неща не оценяваш, малките величини не разбираш, големите са безсмислени в живота.

Та казвам: Някой ме слуша и казва: „Толкоз години не се ли научихме“. Чакайте, вие какво сте учили още. Вие сте чудни хора. Няколко милиона години ви трябват, за да разберете литературата на природата. Вие ще се обезсърчите. Няколко милиона години аз ги съкратявам. Колко секунди има в годината? –Един милион години аз ги съкратявам. Аз работя с милиони. Един милион години аз ги съкратявам, на колко години се равняват? – На един

милион секунди. Всяка една година сравнявай с една секунда. Един милион секунди, колко дни правят, колко години правят. В един час имаме 3600 секунди. 3600 по 24 часа колко правят? – И после по 365 дни, колко правят. Мнозина от вас се спъвате, не искате да смятате. Научете се да смятате. Пресмятането, смятането е отношение. Ти не можеш да смяташ, докато не разбираш отношението. Като разбираш, започваш да смяташ. Как можеш да имаш отношение с едно същество, най-близкото до тебе. Ние започваме с числото едно, това съм аз. Две, това е жена ми. Три, това е сина ми, четири, това е дъщерята. Четири, това е Питагорово число. Питагор, всичката си философия основава на числото 4. От едно до четири. От 1 до 4 са се получили числата до 10 и той е турил своята система. Четири е основата в живота. Квадратът в египтяните съставя основата в живота. Туй число е така затворено, че при всичките условия може да издържи. Един квадрат е затворен, веднъж влезеш в квадрата, няма вътрешна сила, която да го разруши. Нито отвън има сила, която може да го разруши. 4 разумни същества събрани, никаква сила не е в състояние да ги разедини. Тия същества само отвътре, по свое разногласие може да се разединят. Силата на хората първо седи в единицата, която аз имам между двете числа. Правата линия никой не може да развали. Плоскостта никой не може да развали. Едно тяло и него никой не може да развали. Тялото се разкапва по съвсем други причини.

Та казвам: Сега законът е там. Понякой път вие си казвате: „Хубаво е“. Аз ви проповядвам едно Учение. И един (ден), ако вие се обезверите, ще кажете: „Излъга ни“. Така е, ако аз ви проповядвам едно Учение, което не съм разбрал. Вие вече вървите по същия път. Но, ако проповядвам едно Учение, което съм прилагал, ще го приложите и вие. Туй Учение, което ви проповядвам има приложение.

Да станете умни, да станете здрави, да станете богати. Три неща. Всяко Учение в света, което не дава тия неща или вие не го прилагате, или Учението не е вярно. Във всяко едно Учение трябва да има мисъл. Трябва да има здраве, трябва да има богатство. То са резултати незавършени, незавършени резултати, но в

прогресивен порядък. Та искайте да бъдете здрави, да бъдете богати и трябва да мислите. Та вие още не знаете, вие събрани тук, някой път някой казва, че се намира в едно тягостно състояние. Казваш: „Дотегна ми тук да се въртим из Изгрева“. Тогава вие не разбирате Изгрева. Дотогава, докато слънцето изгрява и залязва, ще има Изгрев. Ако престане слънцето да изгрява и да залязва, няма да има никакъв Изгрев. Докато има звезди на небето, докато има слънце и месечина, животът има смисъл. Вие казвате: „Външният свят не ни интересува“. Докато го има, радвайте се. Вие срещате един човек не му давате никаква цена. Казвате: „Срещам едни и същи хора. Стават безсмислени“. Вие не можете да се учите. Вие не виждате добрите страни, които имате и себе си обезличавате, по един много опак начин. Виждате лошата страна. Вие сте станали лоши от колко хиляди години? –От 8 хиляди години. 8 хиляди години, това е много дълъг период, то е една седмица, един ден. Намерете сега хубавата страна. Във всинца ви има добри страни. Някой път вие не виждате доброто, което е скрито във вас. Вие искате хората да ви уважават и почитат. Да кажем аз искам да ме уважават и почитат. Кое трябва да почитат в мене? – Поне човек трябва да мисли за своя Дух, трябва да мисли за своята душа, трябва да мисли за своят ум, трябва да мисли за своето сърце. Сърцето го имате. Мозъкът имате. Туй, което чувствувате и него имате. Мисълта, с която разрешавате въпроса, те са реалните неща. И тогава да имате ясна представа за душата. Може да ви дам един пример. Ще турим тук една операционна маса. Ще поставим някого на масата и ще му извадим душата. Ще оставим тялото, ще диша, в безсъзнание ще бъде, а него ще извадим отвън. И като се върне да ни разправя какво е видял вън, в другия свят. Вън от тялото човек може да ходи. Наскоро една сестра имала малко излъчване на Изгрева. Излиза вън. Казва на другарката, която е при нея. Я ми дигни тялото, тури ме на леглото. Онази не може да разбере каква е. Тя не е в будно състояние. В едно преходно състояние. Иска да я убеди, да вземе тялото и да го тури на леглото. Че вашите страдания, които имате, те се дължат на едно излъчване. Такива страдания, които можете да чувствувате, те на физическото

поле не съществуват. Някой път вие страдате, туй страдание не е от този свят. Казва някой: „Някаква дума влезе в ухото“. След туй се зароди цяло едно положение, ред такива мисли, които те мъчат. Вие ни най-малко не страдате на физическото поле. Има една дисхармония, която съществува във вашия духовен свят. Казвам сега: Не трябва да нарушавате връзките, които имате. Здравето зависи от връзката на физическото поле. Доброто ви разположение зависи от връзката, която имате в духовният свят. Мисълта ви зависи от връзката, която имате в умственият свят, не късайте тия връзки. В тия трите свята, непременно трябва да ги държите, да бъдете свързани и тогава от тях ще имате три резултата. Като сте здрав, като сте умен, ще дойде богатството. Като сте богат и умен, ще дойде здравето ви. Като сте богат и здрав, и умът ви ще дойде тогава. Така са свързани. Или другояче казано: Там, дето Духът и душата се съединят, умът започва да мисли. Там, дето умът и сърцето се съединяват, там душата започва да се проявява. Те са връзки. В страданията, които имате, не питайте защо страдате. Защото в страданията Бог говори. Страданията, това е езикът на Невидимият свят. Когато не разбираш ще те заставят да страдаш, за да разбереш Божиите пътища. Когато страдате, кажете си в себе си: „За да разберем пътищата на Бога, затова са страданията“.

Здраве, богатство и мисъл, това са.

Отче наш.

XVI година.
22 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 28 април 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

РАЗУМНИЯТ МУЗИКАЛЕН ЖИВОТ

Отче наш.
„Мога да кажа“.

Ще прочета само няколко стиха от втората глава от Евангелието на Лука (от началото до 15 стих). Ще ви говоря за живота. Един живот, който аз го наричам разумен, музикалния живот. Когато Бог създаде човека, човек трябваше да влезе в пътя на човечеството. Тогава казва Писанието, че създаде Бог небето и земята и земята беше неустроена. И човекът, който е създаден и той е неустроен. Сега се строи човек. Сега е строене на човека. Иде една нова фаза в живота, при която крачка напред не можете да вземете без разумното сърце на човека. Разумното или мислещо същество на човека е мислещото музикално сърце на човека. Сега аз няма да говоря за музиката като изкуство. Понеже във външната страна на музиката, като проява на живота вие не можете да схванете великото в живота без музика. Именно тя е турена там във вашия говор. Там са турени тия струни, вие ако искате да развивате един живот, като дойде говора. Всеки един говор започва с музика. Мнозина искат да живеят без музика. Например, ако ти не знаеш да говориш, и ако в говора ти няма музика, ти не може да се облагородяваш. Сега някой казва: „Аз мисля, че имам Любов към музиката“. Но че имаш Любов към музиката, това не е мисъл. Искаш да бъдеш учен човек, това не е мисъл. Искаш да бъдеш силен човек, това не е мисъл. Искаш да бъдеш богат човек, това не е мисъл. Искаш да бъдеш свят човек, това не е мисъл. Това са резултати. Святият живот, богатият живот, ученият живота, това са резултати. Вие не знаете какво нещо е богатството. Вие знаете само външната страна. Ще имате хубава къща, ще бъдете хубаво облечен, но то е резултат само.

На какво се дължи богатството, вие не знаете. Или на какво се дължи сиромашията? И това не знаете. На какво се дължи учеността?

Та казвам: Онези, които са проповядвали, проповядвали ли са много лесно тоя път. Казват: „Повярвай и ще бъдеш спасен“. Спасението е едно нещо, разумното сърце е друго нещо. Ти можеш да бъдеш спасен, то е друг въпрос, но да служиш на Бога, сърцето ти да е разумно, трябва да мислиш. Не може да служи човек на Бога, ако той не мисли. Не може да мисли, ако не е музикален. Не музикален като изкуство. В музиката, като изкуство има цели теории за произхода на гамите. Даже самите музиканти не знаят. Те не владеят тия гами, те знаят как се образуват. Но питайте един музикант какво означава мажорната гама, ще каже, основа отдето започва музиката. Да кажем до мажор или ми мажор. Но тази музика още не е животът. Музикантите вече са употребили музиката като едно средство само за преживяване. И слабата страна на религията е там, че религията се употребява като начин за преживяване. Да може човек без да му говорим да има доверие в хората, то е хубаво. То е така, но това не е религиозен живот. Ти да знаеш да свириш на хората, то още не е музика. Ще пееш и ще свириш на себе си. Аз бих ви препоръчал не да кряскате отвън, но ще пеете със затворени уста и ще слушаш гласа. Отвътре ще слушаш. Ще туриш гласа си долу. Ти казваш: „Господи, Боже мой“ Тури го музикално, какво значи Господи? – Този, Който слязъл долу, Той е основата на всичко. Значи, ще мислиш: Бог е една основа, на която трябва да съградиш живота. Ако ти не можеш да схванеш Господа като основа, ти нямаш основа, пък искаш да постигнеш нещо. Как ще го постигнеш? Ако има музика вътре в живота, ти имаш основа, може да градиш. Нямаш ли музика, ти нямаш основата, не можеш да градиш. Единственото нещо в живота, в музиката, в говора. Има една подигравка. И тъги и скърби. В музиката ти не можеш много да се смееш и да скърбиш. В музиката ти щом се смеш, пееш и се смееш, не си музикант. В музиката ти не може да се смееш. Помнете го: Истинският музикант той не е начумерен. Щом се начумери, той не е музикант. Ако е сериозен, загрижен

много, не е музикант. Ако много се кикоти, че е много радостен, не е музикант. Музикантът мисли. Не го е страх. Той няма никакъв страх. Той иска да даде ход на Божественото. Може да има нещо. Той е свързан с една идея. Но той иска туй Божественото да излезе навън. Радва се, вътре има една радост, но не отвън. Музикантът винаги, всичките музиканти, те понеже са сериозни и гледам в музиката липсва нещо съществено, на капелмайсторът, диригентът, същественото в тях липсва. Ти се разгневиш, ти вече не мислиш. Ти ще оставиш всеки един да пее свободно. Пък той капелмайсторът и той да е свободен. Онези, които пеят и онези, които дирижират, всички трябва да мислят. Капелмайсторът като го погледне онзи, който пее, да знаят какво искат от него. Той трябва да бъде капелмайстор. Искам вие да бъдете капелмайстори. Отвън никой не може да ви научи да пеете. Отвън само може да ви дадат условия. Вие казвате: „Аз пет пари не давам заради него“. Пет пари не давате, защото не мислите. Честолюбивият човек не мисли. Грубият човек не мисли. Алчният човек не мисли. Той се съмнява. Честолюбив си, защото не мислиш; груб си, защото не мислиш; алчен си, защото не мислиш; съмняваш се, защото не мислиш. Обезнадеждаваш се, защото не мислиш. Не ти вървят работите, защото не мислиш. Всичките нещастия в света произтичат от това, че човек не мисли. А той не мисли, защото не е музикален. Господ му дал толкоз богатства, той седне да мисли, обичат ли го хората или не го обичат. Гледайте му ума. Иска да знае дали хубавите дрехи, които носи, хората ги харесват или не ги харесват. Адам, който беше в рая имаше една дреха, която не я оценяваше и като го съблякоха изгуби тази дреха. Защото той като сгреши, той изгуби музиката, а като изгуби музиката, той видя, че е оголял. Като изгуби музиката, скри се под храста. Дойде страхът. Адам престана вече да мисли. Яви се за пръв път страха. Казва: „Изгубих, онова хубавото в мене изчезна“. Пък и Ева, другарката и тя се скри. Хората казват, че Адам започнал да мисли. Той съзнал само своята загуба. Сега вие седите в света и не мислите, че сте изгубили нещо. Сега вие седите и мислите дали ще (се) спасите, то не е мисъл, то е от страх. Мислиш как ще прекараш живота си на земята, откъде ще

вземеш да ядеш и да пиеш. Това не е мисъл. Туй го имат и животните. И всяко животно като дойде погледне, не мисли, ами чувствува, че нужда има. Пък и ти не знаеш какво да правиш. Вчера наблюдавам котката, давам й едно парче сирене и тя не го яде. Казвам: Може сиренето да не хубаво, тя го натисна с крака, като че иска да каже не е за мене. Посочих й да вземе сиренето, тя го хвана с двата крака, казва: Не го давам, как искаш да го вземеш. То е една политика на чувствата.

Та ви казвам: Вие сте остаряли по единствената причина, (че не пеете) и не може да се подмладите без музиката, помнете го това. Но тази музика, която имате, вие сте мълчаливи, не пеете. Как ще изпеете „Господи, Боже мой"? Аз не искам като пеете да мислите за пари. Един артист не е музикант. Той е надничар на музиката. Един капелмайстор според мене не е музикант, разбира нещо от музика. Ако той беше музикант, той ще бъде образец във всичко. Той обича чашката, пие, хука, псува, няма музика в него. Аз ви говоря сега за една музика, която изключва всичките недъзи. Щом музикантът има недъг, тази музика, за която говоря, няма я. И вие още не сте музикални. На вас ви казвам, че не сте музикални. Имате основа за музика. Музиката не е чувство, тя е една способност, вложена от Бога, дарба е това. Чрез музиката всички сили, които човешката душа има, трябва да минат да се уравновесят. Само в тази област на музикалния свят. Ангелите идат отгоре и те идат с песни за да се трансформира Божествената енергия. И досега тази песен, която те са пяли разлюлява целия свят и всичко се поправя. Та казвам: Вие искате да ви спаси Христос. Че когато отидоха в Гетсиманската градина пяха един псалом там, Той с учениците си. Вие сега не можете да спазвате онова, което сте придобили, понеже не обръщате внимание на музиката. Ти седнеш най-първо. В музиката има една основа. О-то показва условията, които Бог ти дал, то е гласът. А-то показва онова бреме, ония задължения, които ти са дадени в живота, по кой начин ти трябва да ги разрешиш. Ако вземете в египтяните тази линия на буквата А, тя е линията на вечността. Едно движение отгоре надолу, това е законът на инволюцията – а. Така написано това е законът на

инволюцията. Това е А, но и евреите имат тая буква. Това е тяхният Алеф. Ние я имаме като гласна, а у тях е съгласна. Евреите ходиха в Египет, Мойсей ги учи в Египет. Те не можаха да научат музиката. И те не я туриха като основа. Те я имат само като украшение, само да се изпее една песен на Господа, като че Той се нуждае от това. Ние ще пеем една песен да ни чуе Господ. Ти ще пееш с разумното си сърце. Ти ще пееш с ума си, ще пееш и с душата си, и Духът ти ще пее. Я ми кажете сега де е сопрана в човека? – Душата пее сопран, Духът пее бас. Умът пее тенор, а сърцето пее алт. То е животът сега. Следователно трябва да имаме един квартет. Духът взема басът дълбоко. (Учителят пее ниско като басист „Господи, Боже мой"; после пее същото както един тенор). Това е вече умът. Казвам: Какво пее Духа: „Господи, Боже мой". Душата само приглася, подкрепя душата. Вие седите и казвате: „Не зная какво да пея. Не съм вдъхновен. Трябва да дойде Духът". Духът иде. Ти чакаш отгоре да ти кресне. Отдолу, което иде, то е Духът. Отгоре туй тънкото ще дойде. И ти ще казваш: „Духът дойде и обърна работите с главата надолу". То не е така. Така пее душата, не пее Духът. Къде ще пее Духът? – После в музиката (неразбиране) има. Сега не мислете, че аз критикувам работите. Казвам: Неразбиране има. Посветените са пяли по един начин, понеже музиката излязла от светилището, от посветените и адептите на човечеството. И като влязла в обществото тя станала като обикновена жена. Този я целуне, онзи я целуне и тя вече изгуби онази чистота и красотата, и музиката изгубва. Да кажем, че имате 2/4 такт. Какво е 2/4 такт? Или имате 4/4, то е част от времето. Сега в музиката трябва да знаеш на всяка една част каква част от времето да предадеш? Например пеете „Боже мой". Колко време ще продължиш? –Не може да пееш изведнъж бързо. „Господи, Боже мой" ти не може да пееш бързо. Има места, дето трябва да пееш бързо. Сега в музиката вие искате да пеете бързо. Бързото пеене отпосле ще дойде. Ти най-първо ще дадеш основа на разумното вътре в себе си. Ще се спреш. И всинца със затворени уста да пеете. Вземете основният тон „до". Кой е най-ниският тон, който можете да го вземете? – От който по-долу не може. (Гърми отвън). Този гърмеж

показва каква енергия се събужда. Това е Духът. Тази енергия като дойде в душата. Вземете сега най-ниското „Господи Боже мой“. Няма да ви дам тона, всеки да вземе тон, който може. Най-ниското, което можете да пеете. (Всички пеем) Има повече хармония. В пеенето има една страна. Понеже има някои вещества, има някои мисли, които са корави, на тях мелодично трябва да пеем. Пък има някои желания в човека, които са много меки. На тях хармонично ще пеем. Хармонията организира, засушава тя. Мелодията овлажнява. Някой път, да кажем, може да има в тебе едно състояние, което се дължи на сухота. Следователно, ще пееш мелодия. Когато у тебе има много влага, много чувства, ще внесеш хармонията. Хармонията е, която изсушава и дава възможност на нещата да растат. В тебе, във вашия ум, във вашето сърце не може да се съгражда, ако няма хармония. Може да има условия. Мелодията е условие влагата да дойде. Но хармонията вече е един разумен акт на Божественото вътре в тебе, което ще накара да растат във вас мислите и желанията, да растат и да започнете да разбирате защо сте дошли на земята. Вие защо сте дошли, мъчно можете да се оправите. Аз може да ви дам един изпит. Но много мъчно е да каже човек защо е дошъл. Пък аз разглеждам този въпрос: Защо си дошъл? –Дошъл съм за нещо сега. Програма има защо съм дошъл. Не е мъчна работа да намеря. Може да го намеря. Мъчнотията в нас седи в следното: Че в музиката има една страна, (дето) всичко е възможно. Аз може да ви говоря за неща, които може да бъдат, но за в бъдеще ще бъдат. Сега аз и да (мога) не искам да ги направя. Може да ги направя, но не му е времето. И двете неща са верни. Но по-вярно е, че времето не му е. Или пък, че не може да се направи. Казвам: Вас ви трябва светлина. Аз обяснявам работата приблизително със следното: вие влизате в един салон. Представете си, че в този салон има наредени други ученици и всички са в тъмно. Вие влизате, блъскате се на едно място. Има блъскане. Навсякъде се блъскате. Защо се блъскате? Понеже светлина няма. Вие като влезете в училището още от вратата трябва да вземете да пеете. Кой от вас е влизал с пеене? – Колко души има, които като влизат да пеят? Има може би някой да е пял. Вярвам, тъй спонтанно

колко души са влязли и като влизат да запеят „Господи Боже мой“ (Учителят пее ниско). Казвате: „Туй още не е право.“ Ако е за пеене, така не се пее. Аз ще пея „Господи, Боже мой“. Ако аз правилно пея, аз донякъде (съм) опитал. Отивам някъде, някои седи и работи нещо. Работата му не върви. Аз съм забелязъл, някоя работа като не му върви, спра се. И на тази работа попея веднъж, два, три, четири пъти. Мине една, две минути, попея си. Току погледнеш една светлина в ума дойде, погледнеш целият предмет стане ясен. Лесно става работата. Та аз казвам: Може да взема двама души от вас и да им дам два конеца. Ще свържем една свещ и свещта ще подкрепим. И ще ви кажа, като се приближите при горящата свещ, като свети тази свещ дойде синият цвят. Та като пея, от единия край до другия може да произведа в света всичките цветове на дъгата. Как ще си го обясните. Туй с човека става. Всяка една мисъл, която се явява в нюанси, тя има свой цвят. Ако на твоите мисли и твоите чувства не туриш съответна краска, цветовете са краска, една храна са те на душата, светлината е храна за душата, и топлината е храна за душата. Всичките възвишени работи, това са храна, с която трябва да се храни човешката душа, за да може тя да успее в живота. Ако мислите с обикновена храна да храните хората, то е изгубена работа. Казва: „Дай ми да ям!“ Трябва да се научиш със светлина да се храниш. С цвят може ли да се храниш? Храна са те. Кръвта на човека не е боядисана, но храна има. Във всичките неща има желание да ядат. Вие се храните. Музикално ще се храните, (с) всеки един тон, музикален тон. Туй може да направим за бъдеще. Туй поне можем да направим. Туй сега е невъзможно. Но за в бъдеще, туй може да го докажем. Но туй, което е невъзможно, някой път ще повикаме някой от вас, на който му е мъчно. Няма да казва защо му е мъчно. Но ще му посвирим. И ще види дали със свиренето ще се смени състоянието му. Казвам: Музиката е един правилен начин за саморазвиване, за самоусъвършенствуване на човешката душа. Когато Господ дойде в човека и започне да работи, явява се у него веселост. И започва да пее. Ако ти не пееш, ти не си на правата посока. Новият живот започва с правилното разбиране. Твоята мисъл е хармонична и

твоите постъпки са хармонични. Ти слушаш в себе си твоите мисли, твоите чувства и твоите постъпки, които са хармонични. Всеки, кой как дойде не може да те раздразни. Един човек, който пее, никой не може да го раздразни. Ти като пееш, никой не може да те раздразни, понеже кой как дойде ще се измени. Казано е: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим“. Онзи, който дойде да те дразни, той като дойде ще забрави тази работа. Ще ви приведа един пример. Един апаш чул, че една певица е много богата и обича да пее. Той дошъл с намерение да я обере. Като отива там, тя започва да пее и той слушал, слушал и забравил за какво е дошъл, и той казва: „Ще си загубя занаята“. Той като иде там, забравя за какво е дошъл, отваря си сърцето и не обира. Ами извадил от джоба си нещо и оставил на певицата. Казва: „Аз ще си загубя занаята, лошо е, че може да я обера, освен, че не я обирам, ами давам нещо“. Като ви чуе дяволът да пеете, той ще изгуби изкуството. Музика аз наричам следното: Музикалното сърце на човека. Завземете се, всяка сутрин като станете, още в леглото като сте пейте „Господи, Боже мой“ (Учителят пее тия думи). После ще пеете така: „Ето Господи, при Тебе аз заставам и съм готов да изпълня Твоята воля“. Ама тъй пее ли се? – Тъй се пее. И като го кажеш, ще го направиш. Сега аз го изпях като един артист. Като искате да го изпея, аз и другояче ще го изпея. (Учителят пее: „Господи, Боже мой, ето аз днес съм готов да изпълня Твоята воля. Прати ме Господи, дето Ти искаш“.) Ако има хора отвън, ще си дам такъв вид, като че Духът говори. Някой път вие искате силно пеене. Силното пеене е пеене на Духа. Високите тонове са на душата. Ще пее Духът, ще пее душата, после ще пее умът и сърцето ще пее. Като запее Духът и душата, ще дойдат умът и сърцето, и те ще вземат участие. Ако ние започнем да пеем с Духа си, с душата си, с умът си, със сърцето си, веднага всичко ще се измени тук на Изгрева. Сега, ако ще пеете една песен не искам да ви плаша, да ви науча да обирате хората. Не искам да туря музиката да обира хората. Защо да се тури в ума? – Сега не искам да схващате. Не може музиката да е само едно условие. Музиката е едно спомагателно средство. Аз казвам: Не сравнявайте. Не искам да обезценявате музиката.

Мъчно изкуство е, много трудно е това изкуство. Мислите един пианист който свири, колко време е свирил? – Той за да свири, трябвало да учи 10–15 години. Свирил е, много труд. Аз ги похвалявам в усилието. Ако 20 години бихте пяли, много работа щяхте да знаете. Вие очаквате като отидете в небето да станете певци. Вярвам, но работа трябва. На небето, ако отидете, в невидимият свят ще ви върнат да научите музиката тук, че тогава ще започнете с небесната музика. Тукашната музика е предисловие на небесната музика. Не мислете, че тази музика на земята е ненужна, тя е предисловие. (Учителят дърпа струните на цигулката). Това е детска музика. Тя ще произведе активност във вас, но трябва мекота. (Учителят свири нежно. После свири и пее „Господи, Боже мой). Ако вземете в сегашната музика един тон, ако вземете „фа“ по-плътно, по-мощно е. Казваше ми една сестра, че като дойде „фа“-то, не може да го вземе. Тези, които са материалисти, много лесно взимат „фа“-то. Тези, които мислят хубаво, вземат „ми“-то. Тези, които имат желания да се избавят от лошите условия искат да вземат вярно „до“. Тези, които искат да вземат правилна посока в живота, вземат „ре“ вярно. Тези, които искат да завършат нещо хубаво, да направят къща, да посадят някаква градина, „сол“ вземат вярно. Тези, които искат животът им да бъде морален, завършен, „ла“ вземат вярно. Тези, които искат на Бога да служат „си“-то вземат вярно. Според мене да се роди един гениален човек в света, трябва всяка сутрин на онази бременната жена да й се свирят най-хубавите парчета. На този гении, чрез музиката ще внесем всичките дарби, ще дадеш условие всичките дарби да се развият. Най-малко по веднъж да се свири по едно хубаво парче, че тя да започне да мисли. Музиката кара човека да мисли. Чувствата развалят вече. ЧестолЮбието, това е чувствувание. Ако си користолЮбив, туй е чувствувание. Ще дойдеш до чистата мисъл, да мислиш безкористно. Ти като дойдеш да мислиш, ще се разтовариш от всичкия товар. Ти с чувствата си една камила, един натоварен кон. Ти с мисълта си, си кон, който е на два крака, и е свободен, може да ходи без товар. Щом имате някаква тъга, вие сте натоварени. Щом имате някакви чувства, вие сте натоварени. Единственото нещо, което

може да ви освободи, то е музиката. Аз не съм намерил друг метод. Вие искате да пеете, че хората да ви похвалят, това не е музика. Аз като мисля право, то е музикално. Щом като пея и не мога да мисля, то е чувствувание в мене. Тогава казвам: В природата има две основни гами. Едната гама е на светлината, а другата на топлината. Едната носи твърдата материя. Тя е мощна. Топлината е, която съгражда отвътре. Приблизително туй е гамата на светлината (Учителят свири). - Как ще го изпеете в себе си? – Може да вземете само ниските тонове. – „Ми“, „фа“, „сол“. Вземете тогава „сол“. Имате „фа“, „сол“, „ла“, „фа“. Защото във „фа“-то вие искате да въплотите. Вие не можете да въплотите една идея без „фа“. „Фа“-то дава материал. „Фа“-то носи боите на художника. „Ла“-то, това е работата, която ще свършите и цената, която ще дадете. Казвате: Как иде разрешението на следующите тонове, които идат. Това са пътища, ти ще пееш. (Учителят свири и пее със затворени уста). За себе си ще пееш. Имаш някаква мъчнотия, няма да ходиш да се оплакваш на хората, ще пееш вътре, ще свириш и ще се смени твоето състояние. Ще попееш на Господа, Той като те чуе, Той е сам музика. Той ще започне да те насърчава, ще те поправя. Той е капелмайстор. Тогава ти се насърчаваш и казваш: „Аз вече съм бил певец“. Започваш да се въодушевляваш. Не казвай някому, че не пее добре. Искаш да коригираш някого, ти започни да пееш и накарай го да те слуша. Аз слушах един артист и той свири, изкуство е. Той не е преподавал музика, аз похвалявам този човек. Вие не може да правите сравнение. В артистично отношение не може да се сравнявате. Онзи, който свирил, той има завършена картина. Той прави картина, пък аз измътвам яйцата. Неговата картина може да струва хиляди, може да я продаде много скъпо, но излюпването на едно яйце е по-ценно. То е по-евтино, но в края на краищата, аз печеля. Той не може да свари картината си, а аз мога да сваря кокошката. Той в началото е силен, аз съм слаб. Той (в началото), аз в края съм силен. В началото съм слаб, но в края съм силен. Картината в началото е силна, (в края) е слаба.

По този начин като разберете музиката, в началото сте слаби. Не ме харесвате, че гласът не е хубав. Всички пеете много

хубаво. Но понеже умът ви е отвлечен отвън, вие искате да се харесате на другите. Чакате да се харесате. Като запеете, те ще ви харесат вас. Но вас не трябва да ви харесва света. Този, който иска да се хареса на света, трябва да е силен, понеже щом се харесате, всеки ще иска да се приближи, да се докосне. Знаете какво значи да се приближи? – Виждал съм някое голямо дърво, мине някой бивол, потърка се. Този се потърка, онзи се потърка, гледаш кората охлузена. Много като се търкат хората и ти си охлузен. Много музиканти са изгубили своите дарби така. Не искайте да ви обърнат внимание на вас. Казва: „Аз искам да пея“. Някой път аз свиря сам. Седя горе и си свиря. (Учителят свири). Туй е каране сега. Какво искаш да кажеш? (Учителят свири рязко) Каране е туй. Съзнавам погрешката, само че съм се карал. (Учителят свири нежно и пее после). Това значи съзнавам своята погрешка, която аз направих и вече втори път няма да я направя. Ето аз съзнавам. Туй го свиря просто. Никакви кварти. Ако река да мисля за терците. Според мене секундата в музиката, това е момък, който гледа мома. Той отпред, тя отзад. Терцата, те станали фамилия. Майката, бащата и детето се записва. Квартата, бащата се разправя със сина. Квартата, той със слугите се разправя нещо, че работите не вървят добре. Това е секста. Септима, оправят се работите. Най-после октавата казва: „Слава Богу, излезе благополучно“. (Учителят свири и пее „Господи, Боже мой“) Това е един начин. Как вие бихте го изпяли сега? – Вие по друг начин ще го изпеете. Вие ще турите О-то толкоз дълбоко, че по-долу не можете да слезете, до дъното. Като пеете за Господа, ще Го турите толкоз долу, че никой не може да слезе повече. За душата ще пеете толкоз високо, че никой да не може да иде там. Това са две крайности. Душата взема най-високите тонове, Духът взема най-ниските тонове. Като се съединят в духовният свят, тогава минават в душата. Духът може да пее сопран отлично. Душата не иска да пее бас, понеже не е толкоз силна. Там се изисква голяма сила, тя пести енергията. Та душата като дойде до алта, тя слиза до тенора. И тогава казвам: Душата до тенора може да слезе. Някой път тя слиза до Духа, но тогава вече е

мъжка Гана. Мъжката Гана вече минава в една област, която не е музикална.

Сега мълчаливо вие вземете „сол“, „до“, „ми“ „горно ми“ „долно ла“. Изпейте „Господи, Боже мой“. (Всички пеем три пъти „Господи, Боже мой“). Когато майката се моли, казва: „Господи, помни моето детенце“. Майката много хубава терца взема. Тя като се моли за себе си, тогава взима терца и казва: „Помни и моето детенце“. Та в пеенето ще турите мисъл. Без правила. Никакви правила, не че в музиката няма правила, но ако с правила пеете нищо няма да научите, без правила ще пеете. (Учителят пее „Господи Боже мой“, пее го в различни вариации) Като пеете ще мислите, ще кажете: „Ние не сме слушали тия работи“. Че сте слушали по-хубави работи, но такива като сегашните не сте слушали. Че сте слушали по-хубави работи не го отричам, но такива неща като сегашните, не сте слушали. Ако дойде един артист, той ще каже: „Аз съм пял от Бетовен“. Че аз ако свиря веднъж, може да го изсвиря, втори път не може да го изсвиря. Ако свиря Бетовен, ще туря толкоз качулки, че се чудят. Аз зная откъде го е взел. Той описва борбата на човешкият Дух в своите симфонии. Той пропуснал много неща, които не ги е турил. Те мислят, че направил много хубаво. Но да мислим, че няма какво да се тури още, понеже сега и ние искаме, светът ще работи. Сега в музиката няма какво да се борим, със светлите работи. В музиката има хиляди работи, които могат да се пеят. Може да пее за цветенцата, може да пее за изворите. Може да пея за въздуха, може да пея за мушиците, за някое бедно дете, за много работи може да пея, за човешката душа, може да пея за човешкия дух, може да пея за човешкото сърце. Че моето сърце, което минава през бури, тия бури ще млъкнат, бурите на сърцето, като повикам Господа на помощ, като запея веднага ще утихнат тия бури. По този начин ще подложите за вашето саморазвитие. Като станете сутрин няма да турите за една седмица, ами като станете веднага за 10 минути направете опита, още като се събудиш изпей си каквото ти дойде на ум. Не някоя апашка песен, но като ти дойде нещо, създай в себе си, ако ти дойде нещо, което си слушал, не повтаряй нещата, но изпей нещо за Господа или за

слънцето. Криво ляво го изпей. Няма да те държат отговорен, че не си пял хубаво. Като станеш няма да мислиш какво ще пееш и какво ще ядеш. Не мисли за яденето. Като дойдеш до яденето, трябва да му пееш. Няма какво да четеш молитви. „Няма Любов като Божията Любов“ или „Само Божията Любов е Любов“ ще седнем ще пеем. Колко е хубаво това ядене. (Учителят пее: „Колко е хубаво това ядене,което днес ни дават. Колко е хубаво това ядене, което днес ни дават, дават, дават с радост, ние ще го приемем и добре ще го посрещнем“.) Ако да слушат, но ще пеете инкогнито, да не знаят другите. Ще заседнете цяло едно семейство жената и децата седнат и попеят, навън почне жената, децата, всички започват да пеят на туй ядене, което Господ дал. Я ми кажете ще има ли в къщи такива неприятни чувства. Двама души се скарали по музиката. (Учителят пее: „Ела братко днес да се примирим, да служим двамата на Господа. Ела братко днес да се примирим и двамата да служим на Господа, на Господа“.) И те веднага ще се примирят. Ама аз ви прощавам – оставете тия прошки. Не мислете, че ще се оправдаете с тях. Че криво сте разбрали това или онова, криво си разбрал, понеже не мислиш. Щом започнеш да мислиш с разумното си сърце, човек вече право мисли, и сърцето трябва да мисли. Та казвам: В музиката ще приложите, не ви го налагам, но като станете, каквото знаете ще попеете, да видим в 10 деня какво ще добиете, не че светии ще станете, но най-малко половината от сегашният ви товар ще слезе от гърба ви. Невидимият свят ще каже: „Приложили са вече нашата система на пеене, нашата школа“. Туй е вече система на пеене. Да може да учите. И върху музиката, която можете да прочетете, то е все хубаво, учете. По един нов начин вие ще бъдете свободни от всичките правила. Правила ще дойдат. По-хубави правила ще дойдат. Нека сега се оформи във вас желанието. Тогава имате О-основа; И-показва разрешението. А-показва товар. Имате А, О, И. И винаги дава разрешение. О е основа, а А разтоварване. В музиката тия слогове разрешават мъчнотиите. Основата можеш да намериш чрез О; чрез А, ще знаеш колко да се разтовариш, а И е целта. И-то определя нещата. И, значи е прогрес. И-то показва всичките онези киселини, с които се

подквасват хората, или онова в музиката, което дава тласък към възвишеното, благородното, започва със звука И. Сега няма да мислите как да го разберем. Не искам да го разберете. Аз искам да мислите музикално, да се освободите от страха. Не се сравнявайте, да кажете: „Чакай и аз ще му покажа, че мога да пея“. Ти когато пееш, не се сравнявай. Признавай, че имаш известни дарби. Ти развий този капитал, който Бог е вложил в тебе. Тия посторонните хора са слушатели, те са свободни да мислят каквото искат. Не им се сърди. Всеки е свободен да мисли за тебе каквото иска, не се сърди, то е музикално. Да кажем, той мисли, че не съм добър певец. (Учителят пее: „Аз зная, че ти не ме познаваш и мислиш, че аз не зная да пея. Но един ден ще видиш аз как добре ще захвана да пея, добре и тогава ще ме слушаш.“ Няма да му пея: „Един ден и аз на тебе ще се посмея, и ще те нахукам“.) Туй го знаете да го пеете. В това вече аз отстъпвам, ще ме извините. Аз това го имитирам, не мога да го направя. Аз малко изкуствено го правя. Вие някой път като го правите, вие много майсторски, музикално го правите: „Как не те е срам така да говориш заради мене?“ Сега музикално как ще ми изпеете „Сестра, не те ли е срам тъй да ми говориш?“ Аз ще пея така: „Дълго време мислих какво да ти кажа, най-после ти се засмях. Наскоро баща ми нещо донесе и половината от това аз ти го давам“. Всички трябва да имате една богата душа, да пеете на един човек. Ха изпейте нещо. (Учителят пее „Господи, Боже мой“). Това е слизане надолу. В съзнанието ще слизаш до Бога, Който е слязъл по-долу от всичко. Ти слизаш до Него и Той ще ти даде тогава подтик. Но законът е верен. Когато дойдеш в страдание, големите мъчнотии като дойдат, големите скърби като дойдат, в такива скърби човек се обновява. Бог винаги дава на скърбящите души. Музикално тя слиза и Той й дава нещо. Той й казва: „Мисли и пей!“ Не ти казва друго, но казва: „Мисли и пей! Мисли и пей!“ Мисли и пей, и работата ти ще се уреди. Нагоре като идеш ще се уреди работата. Сега мислиш как ще се уреди работата като пееш. Като пееш ще се уреди работата. Като мислиш, ще се уреди работата. Трябва да работиш. Ръцете, краката, всичко туй

като пееш, те знаят как да работят. Ние като не пеем, те не може да работят.

Сега музиката е като едно възпитателно средство. Като пееш вземаш по един начин. Не го харесваш, втори, трети. Ти се спри на онези тонове, които ти харесаш. Ама не (мога да) пея. Остави всичко туй. Има нещо в човека, което мисли. Като започнеш да пееш, има в човека един човек, който мисли и той веднага ще дойде на помощ. Свири и пей. Трима човеци съставят един човек. Единият човек е на физическото поле, той обича работата. Другият е в астралният свят. Той обича чувствуване, ядене и пиене. И третият е в Божественият свят, той мисли. Като започнеш ти да мислиш и да пееш вече имаш този Божественият човек, той е главата на нещата. Трябва тогава да дойдеш и да въздействуваш на човека в астралния свят, на чувствата. Въздействувай и върху човека на физическото поле, който обича да работи. Всички те като се съединят, веднага образуват целият човек. Сега ние сме в преходен свят. Светът представлява този астралният човек. Първо започваме от физическото поле. Тия хора ги докарваме в астралният свят. Децата живеят чист, чувствен живот, и вече възрастните като минат от 33 години нагоре сегиз – тогиз ще се яви свежа мисъл. Много малко хора пеят и мислят.

Хайде да изпеем още веднъж „Господи, Боже мой“, значи ще слезем до основния тон. У вас основен тон е онзи, от който по-долу не можеш да слезеш. Онзи тон, до който може да слезеш, той е основен тон, и музикално да пееш. Той е музикален тон и оттам ще започнете, той е камертонът за човекът. Всеки един човек си има свой основен тон, свой камертон.

„Господи, Боже мой“.

Добрата молитва.

XVI година.
23 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 5 май 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

СВОБОДНИЯТ ЧОВЕК

Отче наш.

Тема: „Силни и слаби мисли“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? – (За разумното музикално сърце.) Ще прочета 14 глава от Марка от 66 стих нататък.

„Мога да кажа“.

При четенето на Писанието на този текст, веднага вие ще си извадите заключение, с което можете да си помогнете. Казвате: „Колко слаб човек, да се отрече“. Трябваше ли да се отрече? Че тази слугиня всеки ден идва при вас. Дойде ти някое нещастие и вие веднага се усъмните. Кога иде нещастието? - Нещастието на Петра дойде в това, че той мислеше, че неговият Учител, че е силен, пък те Го хванаха и го вързаха, и като дойде слугинята, каза: „Не си ли ти от тях?“ и той казва: „Не съм“. Няма вече да разчитате на слугинята. Слугинята всеки ден ви плаши. Бръкнеш в джоба, нямаш пари, и ти си от тях. От кои? От бедните. Ти вече не искаш да бъдеш беден, започваш да търсиш богатство, ти се отричаш от Истината. Ти дойдеш до мъчните задачи и не може да ги разрешиш, веднага ще видиш, ти си невежа. Невежа си, то е хубаво понякога. Да не знаеш да лъжеш, да крадеш, да смяташ, да омотаваш хората, свободен си. Ти започваш да се отричаш: „Не е потребно невежеството“. Знай, потребно е в този свят. Казвам: Всичките хора страдат от много знания. Станеш сутрин, неразположен си духом. Не знаеш причините. Причината се крие. Ти още като видиш един човек, казваш: „Не ми е приятен, не ми е симпатичен този човек, не го обичам“. Да ви обясня малко. Вие съвсем не разсъждавате филисофски. Една котка как обича една мишка, симпатична й е, минава покрай някоя жаба, не я обича.

Жабата е свободна. Когато котката не обича жабата, жабата е свободна. Когато котката обича мишката, тя не е свободна, щом я хване. Сега вие всички искате да ви обичат, заслужава ли си? – Та няма да имате никаква свобода. Тъй както вие разбирате, най-голямото изобилие седи в обичта, да ви обичат. Капитанът обича войника: „Войник ела насам, от коя рота си?“ Каквото каже той, войникът трябва да слуша. Познава те човекът. Заслужава ли капитанът да те познава? – Заслужава ли полковникът да те познава? Заслужава ли подполковникът да те познава? –Заслужава ли фелдфебелът да те познава? – Всичките те познават, искат с тебе да си поговорят, но ти не си свободен сега. Но когато казвате, че вие искате да ви обичат, се крие една друга идея. Вие искате да бъдете най-малко ефрейтор или най-малкото искате да бъдете офицер. С една две звезди, взводен, след туй фелдфебел, домакин е той вече. Казал един войник, питали го: „Кои са народните врагове?“ И той казал: „Народните врагове са капитанът и фелдфебелът“.

Та казвам: Във вас се крие една идея, вие искате каквото кажете да стане. Хубаво, вие каквото кажете да стане. Значи и другите трябва да ви кажат нещо. И той каквото каже да стане, ами на тебе каквото ти кажат какво става? – Например, съдията съди. Съди някого. Съдията е много добър в чин, но подсъдимият на почит седи. Той си има гвардия, от едната и от другата страна, Той седи по средата, но не е свободен човек. Казвам: Сега вие искате свобода, в какво седи свободата? – Свободата седи в това да те не познават. Котката да не те познава като птичка. Свободен си като имат да вземат от тебе да те не познават. Като те срещнат да не знаят, че имаш да даваш. Ако знаят, веднага ще кажат: „Войник, от коя рота си?“ – „Колко войника имате в една рота?“ – Ти трябва да даваш всичките тия подробности, ако не даваш, отговорен си. Държат те отговорен. Ще трябва да гледаш пушката, ако намерят някакъв дефект, ако намерят, че не е чиста, или копчетата, ако не са чисти, веднага под арест. Как тъй да не си ги изчистил. Как тъй пушката да не е изчистена, ще прегледат. Ако намерят нещо в безпорядък, хайде в ареста. Вие казвате: „Колко са груби“. Всеки ден тия работи ние ги вършим.

Ти си неразположен, че ти със своите мисли, със своите желания, ти вършиш същото нещо. Твоите желания, току постоянно ги спираш. Войник, от коя рота си? Ти питаш от коя рота си, от кой взвод. Има четири взвода, първи, втори, трети, четвърти. От кой взвод си? Или пък: От коя рота си?

Онова, което ви е потребно, кое е? – Всяка сутрин трябва да имате една нова мисъл. Новото в света, което иде, освобождава човека. Старият е вече изнемощял. В природата старите са изнемощели по единствената причина, че онова, което са имали, те са го дали. Казват: „Ами защо да е така?“ – Това е в реда на нещата. Онази торба, която е изпразнена е стара. Пълната торба е важна, защото има съдържание.

Та казвам: Когато вие направите едно добро някому, вие сте празна торба, ако не съзнаете този закон, да занесете тази торба някъде, да я напълните със злато, вие нямате знания. Станете сутрин, вие сте неразположен. Казвате: „Липсва ми нещо, неразположен съм“. Защо? – Изпразнена е торбата. Торбата останала сама. Понякой път вие искате да останете сами. Знаете ли какво нещо е самота? – Самотата е една празна торба. Ти трябва да бъдеш сам, но да имаш пълна торба със злато. Когато искате хората да ви обичат, злато имате и понеже торбата е ценна, когато е пълна повече отколкото, когато е празна. Сега това са все аналогии, сравнения. Понякой път вие правите аналогии, сравнявате хората. Казвате: „Този е добър, онзи е лош“, но трябва да имате ясна представа. Какво нещо е лошият човек? Лош е всеки човек, който живее за себе си. Думата лош, тя не означава нещо. Буквата Л означава, че има стремеж. Този стремеж е за самия него. Той иска всичките условия да съдействуват за неговото добро. Лошият човек се отличава с една черта, че той не обича да лъже. Той като го питаш, ще си каже истината. Казва: „Да си кажа мнението“. Казва: „Ти си много добър човек“. То е човешко разсъждение. Често казваме: „Ти си много добър“. Или казвам: „Аз не съм много добър. Добър съм“. Някой казва: „Не съм много лош. Лош съм“. В дадения случай под лош разбирам, че обича да живее за себе си. Идеш някъде, не те почитат хората, ти се докачиш. Защо? – Че Господ

не създал тия хора като войници да ти дигат кози рог. Ти вече си на мястото на един офицер или на мястото на един взводен, или на мястото на един фелдфебел, или поручик, или подпоручик, или капитан, майор, подполковник, полковник, генерал, генерал-лейтенант. Този човек е свободен. Всеки един човек е свободен, само тогава, когато не искаш от хората да ти дават тази чест, която искаш. Свободен си, когато хората не искат да им отдадеш тази чест, каквато те искат. Някой път хората искат да те почитат по тяхному. Дойде войникът пред офицера, застане мирно, казва: „Г-н полковник“, или казва: „Слушам г-н полковник“. Сега вие виждате някой войник, заповядват му. Ако сте на мястото на войника, вие ще се обърнете три-четири пъти. Ти ще кажеш :“Как да не знаеш как да туриш краката?“ Ако човек знае как да направи нещата, ако сте ефрейтор, знаете ли колко възможности има във вас като ефейтор, колко души са подчинени на него? 10–15 души. Значи един ефрейтор има 15 възможности. Един взводен има двойно. И най-после фелдфебела, една цяла рота, може би от 100 души нагоре. Вие искате да заповядвате, нали? – Започнете оттам, отдето трябва. Аз ако искам да заповядвам, най-първо ще ида да извадя 10 житени зърна, като войници ще ги взема, ще ги насадя на една права линия и като мина там, ще им кажа: На всички заповядвам. Ще казвам: Ти си войник! Ще ги прегледам. Ще направя преглед и ще видя, че някое зърно е по-голямо, друго по-малко. Когато полковникът говори или капитанът, или фелдфебелът, никой няма право да говори, понеже нарушават дисциплината. Казвам: Аз ви предавам някои работи, разбирайте ги. Вие искате да станете силни в света. По този път, по който вие вървите, няма нищо сигурно. На кое вашата сила е обоснована? – Силата всякога можете да изгубите. Така трябва да разбирате нещата. Следователно, рибата е силна, докато е във водата, щом излезе вън от водата е слаба. Птицата е силна, докато е във въздуха, щом излезе из въздуха, тя вече е слаба. Човек е силен, докато той мисли. Това е среда за мисълта. Та ако искате да бъдете силни, вие трябва да мислите. Когато мислите, вие сте във връзка с оня свят, дето могат да ви помагат. Човек, който мисли всякога му помагат. Човек, който не мисли, никога не му помагат. Един

параход, когато иска помощ, дава сигнал по радиото, иска помощ. Онзи, който няма апарат, каквато и авария да се случи, няма да дойдат на помощ. Та в Божественият свят, ако ти мислиш, тебе не може да ти се случи авария, всякога ще ти дойдат на помощ. Това значи да имаш една връзка. Та пазете вашите връзки. Не правете връзки, но пазете връзките си. Не можете да направите някоя връзка; безпредметни са връзките. Какво ще ви допринесе, ако направите една връзка с един беден и с един болен човек в болницата? Той очаква вие да му помогнете. Щом се запознаете с него, той вашите търговски работи няма да оправи, нито семейните ви работи няма да оправи. Но ако се запознаете с някой богат човек, тогава семейните ви работи може да се оправят. Ако се запознаете с някой учен човек, може да хвърли светлина. Ако се запознаете с някой, който нищо не разбира, какво ще ви допринесе? – Сега вие ще кажете: „Да се не запознаваме ли с хората?“ Вие се поставяте вече в друга категория. Полковникът като върви се запознава с войниците. В сърцето на полковника не му е приятно като срещне войници да (не) му отдават чест. Той като върви, един войник го срещне, отдаде му чест, друг войник му отдава чест. Някой път енергията на полковника се предава на войника, някой път полковникът като не може да срещне някой войник му става мъчно, а във войниците има едно желание да не срещат полковникът или капитанът. Той иска като ходи да е свободен. Мене ми са се оплаквали. Като срещнеш един офицер, не си свободен, трябва да дигаш ръката. Или пък някой път минал войникът и не го е видял. Може да се случи да мине полковникът зад гърба на войника. И понеже не го е видял войника, може да го накаже. Как трябва да вижда отзад. Помнете вие нямате никакво оправдание както този войник. Трябва да знаеш тази работа. Знаеш, не знаеш, трябва да знаеш. Войникът трябва да вижда като върви, трябва да се озърта навсякъде, отдалече да се оглежда дали не иде неприятелят. Полковникът е неприятел. Онзи (е) войник, който вие не може да го (изненадате). Така той е войник на пост. Той като върви, хвърля окото си натук-натам. Полковият и той е готов. Та и вие сега, вашите войници да не ви изненадат. Да ви не изненадат условията. Ставате сутрин, неразположен сте.

На какво може да го отдадете? – Имате едно неразположение. Едно неразположение може да се дължи на физическите условия. Може да се дължи на храната, която си ял. Може да се дължи на нечистия въздух. Може да се дължи на атмосферните енергии, които функционират. Едно неразположение може да се дължи на отношенията, които имате в семейството си или в обществото. Неразположението на един ученик може да се дължи на това, че не научил уроците си в класа. Ще го изпитат и ученикът е неразположен.

Сега туй са обикновени разсъждения. Вие искате да бъдете силни. Силен човек може да бъде само тогава, когато доброто царува в него. Силен човек може да бъде само тогава, когато Любовта царува в него. Силен човек е онзи, когато Истината царува. Три неща трябва да царуват: Като станеш силен, да признаеш властта на Любовта. Тогава ти си силен човек. За да станеш силен, трябва да признаеш властта на Мъдростта, тогава ти си силен човек. За да станеш силен, ти трябва да признаеш властта на Истината, тогава ти си силен човек. Ти като станеш силен, сутрин ще те срещне Любовта и ще козируваш. А пък ти сутрин като станеш, искаш да заповядваш, ти си слаб човек. Че какво ще заповядва онзи офицер, който бяга от бойното поле. Какво ще прави? - Войникът дигнал пушката. Какво ще прави онзи офицер, когато всичките войници го напуснат? Тогава заповедта не струва пара. Ако вашите войници са се обезглавили, положението ви не е добро. Коя е причината, че войниците ви бягат? – Тия войници бягат, понеже тия войници ти не си ги обичал. Тия войници бягат, понеже ти не знаеш как да заповядваш. Не си ги оставил свободни. Те като намерят слабата страна, те ще турят на изпитание. Казвам: Вие сега сте от ония войници. Вие сега не сте благодарни на онова, което Бог ви е дал. Благодарен човек ето аз какво наричам: Срещне те някой човек, че те обиди. Този, който ви обижда, той ви е началник вече. Двама войници може да се ругаят и двамата се ругаят, и двамата се обиждат, но двамата са с еднакви чинове, единият казва и другият казва. Но като те срещне полковият, той като те ругае ти ще мълчиш и ще казваш само: „Тъй верно“ Той ти казва: „Ти си едно

голямо магаре“. Ти казваш: „Тъй верно, г-н полковник“. – „Ти си един сволъч!“ – „Тъй верно, г-н полковник“. Казвам: Може да ви обиди само вашият началник. Вие ще потвърдите значи. Ако не му кажете „тъй вярно“ пак сте виноват. Тогава аз превождам някой път онази приказка. То било във Варненско, село Четма. В една област Горшик, дето обичат много да крадат. Аз ги наричам горичко поколение. Като минат някъде, ако не могат с ръката да откраднат, с крака ще откраднат. Де са откраднали овца, де куркой, кой го е откраднал, все чатмяни ще бъдат. Един чатмянин го съдят и (съдията) казва: „Не ви ли е срам, туй село да се поправите с тия кражби“. Той казва: „Господин съдия, ние сме хора прости, говеда, а пък вие сте наши братя и ни прощавайте“. Как ще го осъди съдията? – Аз ви привеждам този пример, вие се смеете, но това не помага. Мене не ме интересува този четманец. Какво ме интересува? – Казвам: Днес четманец ли ще бъдеш? Днес капитан ли ще бъдеш? Офицер ли ще бъдеш или ще бъдеш човек, който е дошъл да учи. Хубаво, нямаш власт, тебе ти е мъчно. Казваш: „Не съм на почит между хората“. Значи не си турен още да заповядваш на хората. Разправя ми един капитан, казва: „Аз не оценявах един мой войник. Турих го на сръбския фронт. Мисля си тия войници такива будали, много лошо мнение (имах) за тях“. Но го раняват на фронта. Всичките войници го оставят, връща се само един войник, взема го, много сърби стрелят по тях и казва: „Изнесе ме човекът, спаси ме, изнесе ме на гърба си. Оттам насетне си измених мнението за този войник. Този човек ме изнесе и ме спаси“. Казвам: Ако вие не сте толкоз смели, да спасите себе си. Казвате: „Да го спаси Христос“. Тогава трябва да си съставите за Христа друго мнение. Този офицер казваше: „Аз имам любов към войниците. Видях, че човещина имат“. –„Аз като човек трябваше да го изнеса“ – тъй казва войникът. Че казвам сега, защо Христос минава за един прост войник. Вие сега мислите Христа за генерал. Хубаво, няма противоречие да го мислиш за генерал. Но тогава какво ще бъде вашето мнение за един генерал, който дига войника, че го изнася? Високо мнение ще имаме за този генерал, който се връща, да вземе войника, да го носи, да го спаси. Този генерал ние ще го

считаме един гениален човек. Той е готов да даде помощ на своите войници. Не на здравите войници, но на онези, които имат нужда от него. Сега да се върнем към същественото. Голямата опасност, която имате сега, седи в туй: Вие сте като княжески синове или като княжески син. Баща ви е богат, имате всички удобства. Имате слуги да заповядвате. Този живот няма да върви така. Условията ще се изменят, вие ще останете сам, ще ви се отнемат всичките условия на богатството и почитта ще изчезне. Какво ще правите тогава? - Имате една задача. Имате в живота един човек, който е направил голяма пакост. Сега Провидението го е поставило в голяма нищета, унижение. Вие минавате покрай него. Какво трябва да направите? – Теоретически трябва да направите, че трябва да му помогнете. Как ще му помогнете? – И в този човек вие трябва да изучавате нещата. Ако в този човек настане едно съзнание, той ще дойде при тебе и ще каже: „Ще ми простиш. Аз на тебе съм направил много голяма пакост, аз съзнавам, Господ ме постави в туй мъчително условие“. Извинява се човекът. Ти в душата си може да се злорадваш и да кажеш: „Туй ти трябва!“ Ако кажеш така, няма да се мине дълго време и ти ще имаш някаква болест, и тебе Господ ще те постави в същите условия. Ще дойде онзи, на когото имаш да даваш и ще ти каже: „Хак ти е“. Какво означава „хак ти е“? – Хак ти е, е една неразбрана дума. Хак, означава право. Тя не е българска дума. Отнемай и къде има хак. Господарят дал на своя слуга хакът. Има да му дава нещо. Ние сме дошли на земята не само да съставим за себе си едно понятие, че идем да търсим щастието в света. Щастието ще дойде отпосле. Най-първо трябва да изпълним своята длъжност. Каква ти е длъжността? Най-първо длъжността. Едно малко дете, момиченце, длъжността му е да обича баща си, майка си, братята, сестрите си. Ако туй момиче или момче не обича майка си и баща си, братята и сестрите си, казвам ви, където и да мине в света, то ще се възпита, но има да прекара много големи горчивини. Та казвам: И вие в себе си не обичате. Ако ти в себе си не обичаш своята душа, своята майка; ако ти в себе си не обичаш своя Дух – своя баща; ако ти в себе си не обичаш своето сърце - своята сестра; ако ти в себе си не обичаш

своя ум – своя брат; питам тогава: Мислиш, че като излезеш в света, ще ти върви напред? Да обичаме другите, аз разбирам да обичаме не този човек, не заради него в тази форма, но да обичаме Бога, Който го е създал. Аз като го виждам, виждам, че Господ е в него. Тази обич, която му давам, давам я за Него. Аз уважавам баща си навсякъде. Така трябва да турите. Вие мислите да обичате другите хора, че като идете в другият свят те да ви отдадат някаква почит. В Любовта няма уважение, няма почитание. Любовта дава всичко. Но ако вие от Любовта очаквате отпосле да ви даде нещо. Любовта отпосле взима, но не дава. В началото дава толкоз, колкото никой друг не дава, тогава тя дава преизобилно. Туй, което в един момент Любовта ти даде, ти с хиляди години от него има да ядеш и да пиеш. Ако очакваш отпосле Любовта да ви даде нещо, то е погрешно схващане. Нима аз като ходя в природата, всичко не ми е дадено. Като ида на Витоша, навсякъде разполагаш с онзи хубав въздух, който Бог ти дава. – Какво очакваш? – Въздухът няма да ми го напомпат в моите дробове. После, другото положение, че вие не сте като другите хора. Аз разбирам две положения: Да мязате на хората. Някой път аз искам да мязате на бедните хора, защото във всичката беднотия, която има този беден човек, като идеш в къщи, приема те на гости. Ще те покани с едно хубаво чувство. Казвам: Аз бих желал да бъдете като този човек. Тогава желая всички да бъдете тъй както Любовта. Тя не е нещо мъртво. Любовта където и да те срещне, ни най-малко няма да обърне внимание на твоето минало. Веднага ще ти укаже на тебе услуга, без да обръща внимание какъв си и какво си правил. То е второстепенно. Тя ще обърне внимание на ония нужди, които имаш и ще си замине. Като онзи самарянин, тя ще те остави в гостилницата, ще плати за тебе и ще си иде. Ако вие мислите, че Любовта с вас трябва да върви, вие имате съвсем друго мнение за себе си. Вие искате Любовта постоянно да върви подире ви като войник и вие да заповядвате; вие се лъжете. Единственото нещо, което не търпи никаква заповед; ти даже като помислиш да заповядваш, нея я няма. Ако някой от вас сте изгубили своята Любов, вие сте искали да бъдете или полковник или генерал, или майор. За да

имате Любовта в себе си, вие трябва да бъдете като един редник, да нямаш никакво желание да заповядваш. Понякой път войниците ще ти заповядват. Ако не познаваш полковия, вие ще кажете, че той има власт, войникът ще каже някой път на полковникът, че той е от високо място. Власт има. Този полковник, ако направи погрешка, войникът може да каже някаква дума. Срещнеш войник на княжески син и ако не знае полковникът как да постъпи с войникът, княжеският син, знаеш какво ще стане. Може да изгуби цялата служба. Като го срещне, полковият има една усмивка. Този войник е важен, той не се подчинява. Разправят за един княжески син, наследник на английския трон, водил малко разпуснат живот. Хващат го в едно кабаре, извеждат го и един английски съдия го съди и му казва: „Ето, ти ще бъдеш наследник на английския трон. Цар ще бъдеш.“ Той бил много честолЮбив. Удря една плесница на съдията. Съдията го осъжда и три деня го туря в затвор. Бащата като чул за постъпката на съдията, казал: „Много добре направи съдията“. Но когато той станал господар на Англия, понеже го арестувал три деня, този английски крал го повикал и му дал най-голямата почит. Той съзнал, че постъпката му е умна. Казвам: Ако вие сте един съдия, какво ще направите? – Някой път в себе си вие не осъждате нещата право. Гледам мнозина като дойдат, не ми представят фактите както трябва. И аз не представям някой път фактите както трябва. Някой път нещата ги преувеличават. Разправя ми той за един ангел. Той е величие. Светнал като слънце. Пък туй не е вярно. Аз му казвам: Ти падна ли на земята? Не. А го виждам, туй не е никаква светлина. Апостол Павел като видя Христа, падна от коня. Една сестра ми разправя, че видяла ангели, като слънцето да светят. – Тя много голямо мнение дава за себе си. Нейният ум не може да издържи тяхната светлина. Тя видяла един прост човек, доста угледен и тя (го) оприличава на слънцето. Ако свети като слънцето, че той има 25 хидяди градуса. Как ще може да устои на тази ослепителна светлина? – Тъй се говори. Като срещнеш един ангел, той има проницателен поглед и като те види, прониква в тебе. Ти се страхуваш от ангела, мислиш, че той е ангел, иде да те съди. Той като те срещне, ти ще се уплашиш. Той казва: „Този път, по който

вървиш, не е този пътят. Никой не е излязъл по него. Не само ти, но и ние едно време когато живеехме като вас, мнозина от нашите ангели направиха същата погрешка. Вие сега мислите, че ако направите погрешка. Може да направите погрешки, колкото искате, но ще изгубите туй, което имате“.

Сега заключението какво ще бъде? – Нищо в света не е произволно. Любовта изисква пълна свобода, за да се прояви. Любовта изисква пълен живот, за да се прояви. Когато дойде Любовта, ти няма да питаш откъде иде и къде отива. Ти ще я приемеш тъй, както приемаш слънцето. Като приемеш слънцето, ти не го питаш откъде иде. Отникъде не иде. Земята се върти около него, пък и то се върти. То има предназначение, някъде отива. За слънцето казват, че слънцето изгря у нас. То е лъжлива идея. Слънцето досега никога не е изгрявало и никога не е залязвало. Земята като се върти около себе си, тя прави слънцето да изгрява и да залязва. Ние сами ставаме причина и изгубваме Любовта. Изгубването на Любовта, то е залязване. И ние правим някой път да дойде Любовта. Ние го правим това. Някой път вие казвате: „Не ме обича Господ“. Не ви обича Господ? – Вие сте се обърнали и вие мислите, че Господ не ви обича. Господ не може да се измени. Той не е човек, който за някоя твоя погрешка да мисли. Ако съгрешиш пред Господа, Той ще те прати да изучаваш добродетелите. Като съгрешиш, Господ ще те прати между лошите хора те ще те възпитат. И като направиш добри постъпки, ще те прати между добрите хора. При тях ще живееш. Някои от вас живяли ли сте при Господа? – Кажете ми? Вие понякой път си давате по-голяма тяжест, че Господ живее във вас, то е много казано. Значи, Той толкоз закъсал, че дошъл в твоята колиба да живее. Като че няма друго място. Като кажеш, че Господ дошъл да живее във вас, като че няма място. Ти си даваш в себе си мнение, че у тебе Господ живее. Казвам: Толкоз колиби, толкоз къщи, че у тебе ще дойде да живее. Няма философия. Сега не съм за отричането на нещата. В онази същина, в която Бог живее между нас, трябва да схванем философията: има 9 иерархии, една от друга по-напреднали. Числото 9 е Божествения свят. Показва, че има 9 степени. Ти трябва да минеш през 9 степени,

докато дойдеш до числото 10. Числото 10, това е Бог. Едното си ти. Нали казват, че всичките хора от човека са излязли. Нали от един човек се създадоха всичките хора? – Всичките тия хора, които съществуват от един човек излязоха.

Та мисълта, която трябва да остане в ума ви: Ако Бог живее в тебе, ти ще имаш един свещен трепет. Ти само веднъж да видиш Господа, не ти трябва втори път да го видиш. Ако веднъж Го видиш, ти няма да Го забравиш. Ти си спасен. И ако веднъж Го видиш, ще се зароди желание и втори път. Да не Го виждаш, ти си загубен човек. Човек, който не иска да вижда Господа, той е изгубен. Но когато иска да Го види и когато някой Го види, той е спасен човек. Да видиш Господа, това е спасение, да не искаш да Го видиш, че да те е страх от Господа, ти си от изгубените хора. Сега вие може да не ме разберете. Аз ви представям две думи, изгубен и спасен. Даже понякой път трябва да го турите на място, трябва да му държите по една лекция. Вие как разбирате от вашето гледище? Ще кажете как можем ние да ти проповядваме. На мене са ми проповядвали котките, на мене са ми проповядвали птичките, доста са ми проповядвали. Гледам, приближа някъде и една птичка хвърка наоколо. Спирам се и казвам: Накъде да вървя сега? – Безпокоя се. Виждам в тази посока, върти се. Връщам се назад и казвам: Извинете, че ви смущавам. Тя казва: „Не разбираш ли? –Там е моето гнездо, не отивай да плашиш децата ми“. Аз имам високо мнение за себе си, но ти ни най-малко нямаш туй високо мнение заради мене. Казва: „Не отивай да плашиш децата ми!“ Някой път нарочно ида да ги плаша. Мене ме интересува къде е гнездото. Интересувам се и сега, колкото повече се приближавам, толкова повече тя дига шум. Докато дойда донякъде, в гласа има много мощно нещо. Аз яйцата не бутам, понеже в птиците има традиция. Ако бутнеш яйцата, тя не отива повече там да ги мъти. Щом някой им бутне яйцата, те знаят, че не са избрали хубаво място, даже и да измътят яйцата си, няма да харосат. Те вярват, една традиция имат. Отдалече разглеждам яйцата, тя после иде, мирише ги. Забелязъл съм някой път ходи тя, 4-5 пъти тя ходи и познава, че

имам доверие. Погледне някой път, някой път съм ходил, когато са измъчени. Тя го счита високо мнение. Започва да се съзнава.

Казвам сега: Какво мнение има Господ заради нас? Ако ви каже Господ нещо да го направите, ще го направите ли? – Че тогава вие мязате на онази млада мома, която иска да покаже на своя възлюблен, че го обича. Че казва: „Толкоз го обичам“, в реката се хвърля да се удави. Тръгва тя край брега, а той седи спокоен. Той е плувец. Тя иска той да се хвърли, да я извади от водата. Тя отива, пък се обръща и казва: „Кажи да се не хвърлям във водата“. Всяка мъчнотия, в която вие можете да попаднете, вие сте се хвърляли в тази река и тогава ще дойде Господ да ви избави. Ако вие не можете да покажете вашата Любов, Господ ще ви я покаже. Всеки ден, всеки един от вас, направете един малък опит. Ти си едно дете. Съгрешил си пред баща си. Помоли се на баща си и веднага ще се измени настроението на бащата, на майка ти, на братята ти. Вие всеки ден трябва да се молите. Казвате: „Да се примирим“. Молете се. Че вие, ако сте събрани тук, и ако за Господа не можете да изпълните Неговата Воля, вие очаквате аз да ви дам. Мнозина от вас очакват да ви дам голяма сила. Аз не искам да ви направя полковници да безпокоите войниците по пътя, по никой начин. Аз не искам да заповядвам никому. Но и другото нещо: Не злоупотребявайте! Има един свят, който не търпи погрешки. Не мислете, че може да бъдете възлюблени на Христа или на Господа, ако имате скрити в себе си прегрешения и ги криете. Вие не можете да бъдете възлюблени. Има неща, които нас не ни са потребни, не се безпокойте за тях. Аз не искам да мислите, че сте грешници, в себе си казвам: Трябва да бъда справедлив. Срещна един човек казва, или някое куче ме лае, аз се спра и си кажа: Ако аз съм на неговото място, какво ще направя? – Изваждам хляб, давам му, казвам: Много добре изпълняваш длъжността си. Казвам: Занапред ще минавам малко по-далече, втори път, трети път. От нас зависи. Сега мнозина гледам тук в Братството казват, съдят и казват: „Не живеят тук добре“. Ти, който казваш, че не живеят добре, дай един проект, как трябва да живеят. Че как трябва да живеят? – Ти не постъпваш добре! – Как трябва да постъпвам? – Аз бих желал да постъпя тъй,

както трябва. Но вашата погрешка е там. Вие като полковника не можете да постъпите. Ако бяхте обикновен човек, да нямате служба, няма да безпокоите никой войник, като полковника. Войникът сега е тук. Войникът като заминеш, какво ще каже по твоя адрес? – Много остро говорят. Някой път като съм гледал войникът върви, като замине полковникът казва: „Едно говедо. Полковникът ще ми държи сметка, че копчетата не са били в порядък, че нещо друго не е било в ред“. Войникът върви и мърмори. Хубаво, да кажем, че вие сте религиозен полковник. Срещате един човек редник и казвате: „Ти нямаш правилно понятие за Христа“. Ама ти не знаеш какво нещо е вяра. Какво нещо е надежда. Какво нещо е спасение. Нареждат по този начин. Аз като срещна един художник, казвам: Я ме нарисувай. Той като ме нарисува казвам: Стой сега, позирай. Аз ще те нарисувам. Искам да зная той ли знае или аз зная. Той ме нарисува и аз го нарисувам. Аз излагам него както съм го нарисувал и той излага картината си. Ама той турил публика. Кой е нарисувал нещо по-хубаво, ще се провери, и което е по-верно, той е по-добър художник. Който иска да критикува някого, ще го нарисува. Който иска да ви критикува, ще ви нарисува правилно. Два образа трябва да има. Само един образ не може. Та сега аз като живея, не живея за вас. Аз да ви кажа какво разбирам. Под думите „аз живея за себе си, но аз живея и за другите“. Аз съм художник, който рисувам за себе си, но аз живея и за другите. Аз съм художник, който рисувам на себе си, не рисувам хората. Този живот не е мой. Искам хората да живеят моя живот. И хората не живеят за себе си. Един художник няма да рисува себе си. Той ще търси сюжети от външния свят. Та казвам: Никой за себе си не живее. Никой за себе си не живее, за Христа живее. Христос не живее за себе си, Той живее заради нас. Следователно, една обмяна има. Ние трябва да живеем за Христа и Христос трябва да живее заради нас и между нас трябва да бъде. Вие искате да станете светии, да бъдете обичани, обични на Господа. Да казват: „Като този светия не е имало“. Или да кажат: „Като този Учител в България втори не е имало“. То е заблуждение. Като Бога няма. Защо е, аз зная защо е. И като нас няма. Като Бога няма, но и

като нас няма. Аз живея за Господа. В душата си аз казвам: Това е в Името Божие. Да живея за Господа и Господ да живее заради мен. Като направил света, зная, че Той направил света заради мен. Той не го е направил заради себе Си. Но като дойдох в света и се родих, не се родих заради света, родих се заради Господа. Аз признавам този свят, заради мене е създаден. Понеже съзнавам, че животът, който живея не е заради мене, но за Бога. Бог направи света, заради себе Си. Но ако тъй разбирам, че Бог направи света заради себе Си, ние ще разберем частично, само заради нас. Сега туй, което ви казвам, не искам да вляза в стълкновение с вашите идеи. Днешните ви идеи няма да бъдат за утрешния ден. Един ден бяхте малки деца, тогавашният живот де е детският ваш живот. Тогава бяхте невинни, искрени, не обичахте да полъгвате, не се преструвахте. Дойде някой, прегърнете го, целунете го. Децата са много свободни. Щом станете възрастни, вече има други правила. Аз съм ви превеждал на вас един пример: Аз, мисля, в Пловдив беше. Отивам в едно семейство, правя своите изследвания, останах на гости. Едно малко момиченце на 5–6 години седи в стаята и като излезе майка му, хвана ме, прегърна ме. И после пак седна мирно като дойде майката. Казва: „Не ме разбира майка ми“. Виждам онова дете не прави нищо, но на какво се дължи, майката постоянно му казваше: „Ти да не направиш нещо“. Всичките тия деца всякога не показват своите чувства. Аз не разсъждавам, отивам при една чешма да измия лицето си. Имам добро мнение. Но ако ида при някоя кална чешма. Към всичките хора ние не можем да бъдем еднакви, запомнете го това. Колкото една душа е по-чиста, не само привидно. Най-първо освободете се от мнението, че сте добри хора, защото да мислиш, че си добър, то е голяма тяжест. Добър съм, Господ ме е направил добър. Как ще мисля другояче. Душата е излязла от Бога, Духът е излязъл от Бога. Умът е излязъл от Бога, сърцето е излязло от Бога, не може да бъда лош човек. Най-много сърцето може да се пооцапа. Понеже съм дошъл в света, нямам никакво користолюбие в себе си, взел съм кесията на някой човек, за да не го оберат. Утре вложа тия пари в банката и с лихвите ще му ги върна.

Казвам: Съзнавайте, носете в себе си Божественият живот. Живейте за Господа и считайте, че всички страдания, които ви идват са едно благо. То е много мъчно да се разбере, че страданията са едно благо. Някой път забележете не само това, има думи, които като произнесеш, може да произнесеш една дума много добре, може да произнесеш думата Любов много добре, пък да обидиш човека. Може да ти кажа, като вашата глава няма в света. Но ти вече го взимаш на подигравка. Или като вашата Любов няма. А пък някой път може да ви кажа нещо лошо и пак да не се обидите. Казвам: Ти си много лош човек, но на тебе ти е приятно. Аз като произнеса думата „лош“, турям една мекота и тебе ти е приятно. Слушам двама млади си говорят, Той казва: „Аз никак не те обичам“. Тя се поусмихне. Тя казва: „Я ми кажи още веднъж“. Той пак й казва. Тя иска да й повтори онова, което е казал. Понякой път аз си позволявам. Някой казва: „Учителят все за Любовта говори, има някого предвид“. Аз бих желал ония, които се обичат да нямат никакво противоречие. Така седи в моя ум. Аз съм говорил досега за безлюбието. Ние си представяме, че се обичаме. Вие когато обичате човека той за тебе е добър и за него е добър. Любовта носи здраве. Любовта носи свобода. Любовта носи живот. И мъртъв да си като дойде Любовта, ще те оживи. Казвате, че тази Любов сега не могла. Любовта е от една категория. Любовта възкресява мъртвите. Любовта повдига болните. Любовта обогатява сиромасите. Любовта просвещава невежите. Всичко прави тя. Ами че нека дойде онази Любов, която нас ще ни повдигне. Сега ще кажете: „Тъй не говори Любовта, но другояче“. То е човешко разбиране. Казвам: Някой път трябва да държа една лекция, аз ще слушам, вие ще говорите, какво разбирате под думата „Любов“. Аз какво разбирам под думата Любов, ще намеря някой болен и ще туря ръката си и той оздравява. Или мина покрай някой беден човек и си туря ръката, и казвам: От коя рота си? - Не го питам нищо за неговата Любов. Туй е да съм като някой полковник, питам така. Туй не питам, като редник съм. Някой ще те пита ти обичаш ли Христа. Пита един евангелски проповедник: „Ти обичаш ли Христа?“ Казвам: Покажи ми как да Го обичам. Аз досега не съм намерил начин, искам да

Го обичам, но не зная как да Го обичам. Казвам: Аз ще ви бъда много благодарен, ако ми покажете. Казвате: „По стария начин. Щом река да го обичам, аз искам да стана като Него“. Рекох: Туй не го харесвам. Аз искам да стана като Христа, но погрешката е, че без да съм страдал като Христа, без да съм имал Неговите противоречия, искам да стана като Христа, да имам Неговите почести. Откъде накъде. Казвам: Синко майчин, ти искаш почестите на хората, ами ти нищо не си дал за Христа. Казвам: Като минеш през тия страдания на кръста, тогава ти ще бъдеш едно с Него. Пък аз искам да имам почестите на Христа, но не искам да мина през кръста. Даже понякой път искам да покажа, че разбирам живота по-другояче, отколкото Христос го е разбирал. Сега учените хора казват, че Христос навремето така Го е разбирал. Като че те по-добре разбират от Христа. Христос не седи на едно място. От две хиляди години той се е учил. Той е станал по-учен. Той не е седял на едно място. Учил, знае повече. Десет пъти повече, отколкото всеки едного. Казвам: За мене Христос не е един невежа човек, но който постоянно се усъвършенствува и каквото каже го прави. Не казва едно нещо, пък да прави друго. Казвам: Ти като Христа, като те разпънат на кръста, можеш ли да кажеш: „Прости им Господи!“ Може ли ти да простиш на тия, които те турят на кръста? – Ти казваш: „Господи, унижаваш ме!“ Казвам: Далеч си от Христа. Някои обявяват и казват: „Господ да го накаже!“ Оставете тия ваши заблуждения! Казвам: Оставете се от вашите заблуждения. И аз ще се оставя от моите заблуждения. Аз имам едно заблуждение: Мисля, че от вас светии ще станат. То е едно заблуждение. Ако вие сега станете светии, то е изгубена работа. Аз няма да ви кажа, че сте много добри. Добри сте. Няма да ви кажа, че сте и много лоши, лоши сте. Под думата „лош“ човек какво разбирам? Аз някой път казвам за себе си: Лош си, значи за себе си живееш. Казвам: Аз трябва за другите да живея. За мене това е ясно. Направя нещо за себе си, не е хубаво това. Защото моя пример, като го видя в другите хора няма да го харесам. Когато другите хора живеят за себе си, мене не ми е приятно. Когато видя, че другите хора живеят за другите, казвам: Ако тебе ти е приятно, другите хора да

живеят за тебе, и на тях е приятно ти да живееш за тях. Когато хората не ме обичат, казвам: Аз не живея достатъчно за тях.

Казвам: Сега искам всички да живеете за Господа и Господ да живее за вас. Всички да живеете за Христа и Христос да живее за вас, то е една идея. Да живеем за Христа и Христос да живее заради нас. Тогава ще добиете тази сила, която искате. Ще направим един опит. Не опит, не искам да правя опит, да установим вашето веруЮ. Вие искате да ме заставите да направя някои неща, да вярвате дали съм това, което съм. Вие този въпрос не го разрешавайте. Онова, което съм, съм. Което не съм, не съм. За мене е ясно. Аз не мисля за себе си онова, което не съм. Онова, което Бог е направил и онова, което Божественото иска е, и вие да мислите за себе си. И вие да мислите за себе си това, което сте. Няма да ви казвам аз какво съм. Казвам: Опитайте водата, която излиза из мене, това е то. Няма да търсите външни украшения, те са второстепенни. Водата, ако ви хареса, това съм. Тази вода съм. Ако не ви харесва, каквото и красноречие да имам, за мене то е същественото. Онова, което изтича от вас, туй е за мене важното. Онова, което от всеки един човек изтича. Искам от всинца ви да изтича Божественото. И от мен да изтича и от вас да изтича. Че тия двете течения, като се съединят, тогава ще влезе новата музика и новият живот. И семейният живот и частният, и ще се образува един съвместен живот, друг живот. Казвате: „Кой ще се грижи за нас?“ Казвам: Бог ще се грижи. Например, ако вие ми дадете 1000 лева, искате да знаете след колко време ще ви ги върна. Ако аз ви дам нещо и мисля след колко време ще ми го върнете, това не е разбиране. Онова, което давам, ще остане за онзи, тогава на онзи, Бог ще остави на мене. Онзи, който разбрал живота, той не мисли аз как ще живея. То е моя работа, аз как ще живея. Казвам: Бог е дал на нас абсолЮтно доверие. Че той ни дал живота и този живот как ще живеем оставил ни свободни. Когато се върнем в невидимият свят, може да иска сметка. В този живот няма какво да те ревизират. Той те оставя напълно свободен. Радвайте се на онази свобода, която Бог ви дал. Когато дойдоха и доведоха при Христа онази блудница, искаха да Го предизвикат. Той писа на земята, прави своите

изчисления. Казват: „Ти какво казваш? – Според Мойсеевия закон, тази жена трябва да я убием с камъни“. Христос казва: „Който от вас е праведен, да хвърли камък“. Когато всички се разотидоха, Той я пита: „Не те ли осъди никой? И Аз не те осъждам. Иди и не прави тия погрешки!“ Онова доверие, което Бог ти дал, не престъпвай, не злоупотребявайте с доверието, което Бог има към вас. Аз казвам: Не злоупотребявайте с доверието, което Христос има към вас. Туй трябва да бъде като едно мерило. Не искам един други да се съдите. Всеки себе си да съди според закона на Божията Любов, според закона на Божията Мъдрост, според закона на Божията Истина и свобода. Тогава само ще се образува едно общество и вие ще се разбирате. Като се срещнете, в лицата си ще видите какви сте. Аз като ида при една мечка, вече зная какво е състоянието на мечката. Като срещнете един човек, вие можете да знаете неговото състояние.

Сега да се върнем. Казвам: Вие сте добри по моему, но още вашата доброта не сте проявили. Вие сте умни, но вашият ум не сте проявили. Вие сте силни, но вашата сила не сте проявили.

Желая сега да проявите вашата доброта, капиталът ви да бъде в обръщение. Желая да проявите вашия ум. Желая и да проявите вашата сила, която имате.

.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!

XVI година.
24 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 12 май 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ЦЯЛОТО И ЧАСТИТЕ

Добрата молитва.

Силното и слабото въже как ще се определи? Въжето, което има повече нишки е по-силно. Въжето, което има по-малко нишки е по-слабо. Тогава ще ви дам една формула, на която човек може да гради: Когато частите се съединяват в едно цяло, цялото става силно. Когато частите на цялото се разединяват, цялото остава слабо. Вие може да приложите този закон и ще имате резултат. Онзи казва: Който действително мисли, който мисли става умен; който не мисли, става глупав. Който мисли, не става силен. Силата е резултат на съвсем друго. Тя е свързана с мисълта, но силата има друго предназначение. Може хората да са силни, без да са умни. Не че не влиза силната мисъл. Че умните хора не са пехливани. Само умният човек, ако концентрира своята мисъл, своята енергия в своите мускули, там съвсем друг е законът. Силата е нещо колективно. Когато няколко способности, две, три, четири, пет се съединят в едно да работят, тогава това се нарича сила в човека. Силата е комбинирана енергия или сбор от способности, които се съединяват да работят. Силата на човека тогава е турена за действие. Когато силата се разединява, проявяват се способности. Например, имате един човек морален. Как ще определите моралът? – Моралността е сбор на известни чувства, висши чувства, във връзка с човешките способности, с висшите способности на човека, тогава образуват морал. Пък когато по-нисшите чувства във връзка с неговия нисш ум се проявяват, тогава се образуват долни чувства. Сега в нисшите чувства и висшите чувства разликата седи в туй: висшите чувства имат право над другите в своето съзнание, а нисшите чувства имат правото само, което се отнася до тях. Когато човек живее един егоистичен живот, той е под влиянието на нисшите чувства.

От сутрин до вечер мисли само за себе си. Мисли, че не е здрав, че не е умен, че не му върви, че богатство няма, жена няма, деца няма, сила няма, това няма, онова няма. Или започва да мисли каквото има. Когато има и когато няма, той си мяза. В единия случай, когато има, става силен; в другият случай, когато няма, става слаб. В единия случай, когато има, става кротък. В другия случай, като няма, става свиреп. Някои хора са лоши, понеже нямат. Дайте им и те стават добри. Не мислете, че като станат добри, всъщност са добри. Сега туй е само едно смятане. Хубаво трябва да знаете да смятате, да изваждате две камъчета. Извадиш две камъчета от една царска корона. То е престъпление. Туриш две камъчета, които нищо не струват на короната отгоре, това е пак престъпление. Извадиш простите камъни от короната и туриш скъпоценни, то е една добродетел.

Сега, да допуснем, че вие искате да бъдете добри, тогава трябва да разбирате изкуството за да бъде човек добър. Има един свят, дето добродетелта е нещо видимо, материално, осезаемо. Сега не мислете, че когато човек стане добър, той е добър. Наполовина е добър. Че самата философия, може да му е забранено да познава дървото на познание доброто и злото. Забранено му е било да се занимава с доброто и злото. Значи има един живот, щом дойдеш да бъдеш добър, ти ще се натъкнеш на злото, понеже злото след себе си води доброто. След доброто върви злото и след злото върви доброто. След злият човек върви добрият. След добрият човек – злият. След злият човек, доброто отзад върви. А пък в добрия човек злото животът, отзад върви. Може да кажете: „Как да го разбираме?“ Как ще го разбирате? – Дойде господарят, яде на първото място. Той като дойде, веднага му служат. Дойде слугата, най-после каквото остане в тенджерата, това му слагат. Казвам: Когато искате да бъдете добър, ще се натъкнете на злото. Всички от вас, които искат да станат добри, да ги обича Господ, молите се повече, натъквате се на най-голямото зло. Тогава ще изкарат голямата неприятност. Ако искаш да бъдеш добър син, ти малко ще станеш кишав, влажен или неразположен. Или слугата ти, или даже животните ти ще се изопачат. Казвам: Трябва да имате предвид, че то е вече закон. Трябва да познавате, че подир доброто върви злото. Трябва да

знаете доколко трябва да бъдете добри. Защото голямото богатство е родило крадците. Там, дето се събира голямото богатство, събират се и крадците. Дето има добри хора, там са и най-лошите хора. Ако искате разположение, намерете някой лош човек. Там ще намерите и добрият. Дето има един светия, ще има един дявол. Единият е чер светия, другият е бял светия. Дето има един чер светия, ще има и един бял светия. Дето има един чер, ще има един ангел. Вие сега ще кажете: „Защо е така?“ - Ами защо така се свири? – Че как да се свири? – Защо на цигулката има четири струни? – Че колко да има? – Шест да има. Вземете китарата. Ако искате цигулка, четири струни. Защо има толкоз струни на пианото? Ако искате с много струни, свирете на пианото. На цигулката четири, на китарата – шест. На пианото, колкото искате. Там има повече. Ако искате повече, онези, които задават въпроса, имат едно чувство на тщеславие. Някои задава въпроса и пита: „Кой създаде Господа?“ – То е най-глупавият въпрос, който някога може да се даде. А той мисли, че е умен. Кой създаде Господа? – Туй, което създава нещата, не може да бъде създадено. И създаденото е само туй, което не може да създава. Всяко нещо, което не може да създава, е създадено. Всяко нещо, което създава, то не може да се създаде. Трябва да разбирате думата „създава“ какво означава. Вие мислите, че създава нещо. Много проста работа е, създава. Ти не можеш да създадеш, ако нямаш. Създаде. Бог е създал света, понеже е богат, дал нещо от себе Си. Вие мислите, от нищо нещо е направено. Знаете ли какво нещо е от нищо нещо? – От НИ-ЩО, като туриш „ни“ и „що“, мислиш че е нищо. Но нищото, то е „ни“ и „що“. „Ни“, значи изготвям нещо. „Що“ – искам нещо. Казва: „От нищо нещо стана“. Туй, което разнищя. Бог е искал от нищо, нещо да създаде. Ние хората се спъваме от думите си. Казвате: „Той е претенциозен човек“. Какво значи претенциозен човек? – Претенциозен значи нещо, което е натегнато. У българите имат един общ глагол, зает е от един език. Тегнет. Един човек, който натегнал, иска да се поправи. Иска да тури един глас, че да го слушат хората. Натегнал нещо, иска да се покаже. Какво лошо има, че иска да се покаже? – Свири човекът, претенции има, че свири. Щом може да свири, защо да няма претенция. Знаеш да говориш език, що да нямаш

претенция, да говориш? – Щом знаеш, има претенция. Щом не знаеш, нямаш. Ако вземете „ten“ (тен), на английски какво значи? – Кажи на английски „тен“, той веднага ще отгадае и веднага ще разбере. „Тен“ какво означава? – Но ако кажеш на един англичанин десет, той какво ще разбере? – Кажи на българина десет, той ще го разбере. Кажи „тен“ на англичанина, той ще го отгадае и веднага ще разбере. При „тен“, англичанинът е учен, българинът е невежа.

Та казвам: Когато дойдем до религиозните разбирания, има известни чувства в хората, които не са религиозни. Някои хора са турили религиозна табела на своите лични чувства. Религиозните чувства са за един малък кръг. Те са да подигнат индивида. Семейните чувства са, за да запазят дома. Самосъхранителните чувства са да запазят индивида от нещастия, които има в света. Моралните чувства са, които да пазят общия порядък в света. Висшият ум е, който се занимава с причините и последствията на нещата, как светът е създаден. Нисшият ум е, който се занимава с малките работи, които са необходими за ежедневният живот. Казва: „Трябва да имаме един нисш ум“. Думата „нисш ум“ е взела съвсем друг характер. Англичанинът може да каже „lower mind“, и понеже вие се занимавате с едно изкуство. За да стане човек слаб, той трябва (да) отслабне. Например, онзи, който дебелее, казва: „Да отслабна“. Той трябва да разединява. Тия хора, които надебеляват, где е злото? – Тия хора не са организирани, натрупали са мазнини. Тия хора, които надебеляват, имат повече мазнини, отколкото тъкани. За да бъде човек добре организиран, трябва да се развива мускулната система. Има мускули от разен характер, които си помагат. Цялото тяло на човека е изтъкано от мускули. Има морални мускули, има лични мускули, има индивидуални мускули, има самосъхранителни мускули, има семейни мускули. Съвременната наука не ги обяснява. Значи, ако у тебе са слабо развити моралните мускули, ще бъдеш слабо морален човек. Не че нямаш светлина, но нямаш тия силни мускули. Ако си умен човек, тогава ще вземеш един лост отвън, с малко сила ще работиш. Този лост ти е спомагателно средство. Не принадлежи на тебе. Сега тази философия е отвлечена. Ако искаме сега отвлечени неща, казвам: Когато

частите се разединяват, цялото става слабо. Щом ти се разделяш от онова, което Бог създал, ти ставаш слаб човек. Щом се съединяваш с онова, което Бог е създал, ти си силен човек. Не търсете силата извън себе си. Сега думата „себе“, себелЮбие, съвсем не означава туй висшето в човека. Себето е обосновано на личните чувства. У себелЮбивият човек личните чувства вземат връх. Морален човек значи, в който моралните чувства вземат връх. Или семеен човек, в който семейните чувства вземат връх. На семейният човек сега не му ли трябват лични чувства? – Той не може да се обезличи. На семейният човек морални чувства не му ли трябват? – Защото без морални чувства ще му липсва вътре една връзка. Той ще бъде слаб човек. В тебе всичките чувства, които имаш, всяко едно чувство ще бъде поставено на място. Сега аз като говоря върху този въпрос, не че вие не разбирате нещата. Понякой път аз виждам хората, тяхните понятия са смешни. Той смесил леща, боб, ориз, всички тия неща. Не иска поотделно ориза, поотделно лещата, смесил ги, понеже на едно място щяли да идат всичките. Леща, боб, ориз, всичко турил в тенджерата. Казвам: Не е лошо, няма престъпление в туй. Но в храносмилането бобът не се смила еднакво с другите. Еднакво време не вземат. И да уврат еднакво време не вземат. И да се смелят, еднакво време не вземат. Не можеш да туриш боб и ориз заедно. Оризът за половин час ще се свари, но бобът два часа трябва да заври. Казва: „Не размесвайте“. Вие понякой път смесвате. Казвате: „Той е много набожен човек“. Че кой не е набожен? - То не е основано. Че когато искам да ям, не съм ли набожен? Треперя. Когато съм жаден, не съм ли набожен. Всеки човек, когато е вдаден в един предмет повече, отколкото трябва, той е набожен човек. Прекалил го, той ще се моли. После другото. Казват: „Да се съберем да се молим“. Хубаво, но вие се събирате външно. Молитвата седи от два факта. Ако се молиш външно, трябва да се молиш и вътрешно. В какво седи вътрешната молитва. Най-първо ще мислиш, чувство няма. Щом започнеш да изказваш молитвата, ще дойде външна молитва. Най-първо ще дойде вътрешната молитва, ще мислиш. След туй ще дойде външното моление. Щом дойде ти да произнасяш думите, то е външно моление. Силата на човека седи не външно, но вътрешно трябва

да се моли човек. И отвън трябва да се моли. Сега вътре какво означава, и отвън какво означава. Отвън е достояние на всички. Отвътре е достояние само на човека. Щом се молиш отвън, нали Христос казва: „Не бивайте като тези, които се молят като фарисея, които правят дълги молитви“.

Разправя един евангелист, завел детето си в църква да го учи да бъде набожно, да не би да стане безверник. Проповедникът обичал много да се моли, започвал да цитира отначалото на Битието. Започнал да изчислява тия глави, че пророците, че най-после стигал до Откровението. Вие седите тук и се молите. Но трудно е да се молиш по евангелски, да коленичиш на земята, да седиш един час на колене. Вие седите и се молите. То е рахатлък. Аз ги похвалявам. Евангелистите на колене ще коленичат и ще се молят. Православните, когато искат да дадат тържественост на молението, коленичат. Хубаво е то, не е лошо. Коленичили бащата и детето, и като седели половин час, детето казва: „Татко, свърши ли се?“ – „Не синко, той е още в пустинята, евреите за Египет отиват, изход е“.

Казвам: Ако аз задържам в себе си по-дълго време една мисъл, отколкото трябва, тя ще причини същото. Никога в ума си не трябва да държиш дълго една мисъл. Казва: „Дръж своята мисъл“. Трябва да разбираме. Ако ти държиш една мисъл в ума си, ти с туй по-силен няма да станеш. Тази мисъл ще заеме мястото на други мисли, които трябва да минат в твоето съзнание. Никога една мисъл и едно чувство не трябва да останат по-дълго време, отколкото трябва. Ако останат, ние се пристрастяваме към туй чувство или към тази мисъл. Човек само с туй чувство не може да живее. Ако се пристрасти човек само за ядене, от сутрин до вечер мисли само за ядене, яденето е момент. Ще ям, ще благодаря на Бога. Или имаш една мисъл, която постоянно държиш в ума си: „Пари нямам“. Или държиш мисълта, че знание нямаш. То не е толкоз мисъл. Ти чувствуваш, че нямаш сила, то не е мисъл, то нищо няма да ти допринесе. Та казвам. Понякой път вие сами си ослабвате. Аз съм забелязвал, на мене са ми проповядвали да ме обръщат, да ме направят съботянин, да ми разправят за кръщението, че трябва да се кръщава човек. Питам аз този човек: Колко пъти трябва да се кръщава човек? – Веднъж.

Идва сега един православен, казва: „Ти защо не се кръстиш?“ –Аз го питам: Христос кръстеше ли се? Христос правеше ли този знак? Отпосле дойде кръстенето. Ти казва: „Защо не даваш милостиня?“ Христос даваше ли? – Никога той пари не е давал. Каква милостиня е да извадя от джоба си 5,10 лева? – Христос не зная дали е носил пари. Даже при един случай, когато Му поискаха пари да си плати данъка, той нямаше пари и каза на Петър: „Кой трябва да плаща?“, но казва: „Вземи мрежата, ще хванеш една риба, ще намериш в гърлото й една златна монета, плати за Мене и за себе си!“

Сега аз засягам въпроса: Вие всички пеете, но сте обикновени певци. Ще пеете за да послуша Господ. Представете си, че трябва да изпеете „Господи, Боже мой“. Че как ще го изпеете? Не че Господ се нуждае от нашето пеене. Ако Той запее, най-хубаво ще пее. Той е създал всичко. Казвам: Ако се явим при Него, пеенето е един от най-добрите начини, по които може да се изкажем. Пеенето е най-добрият начин и най-естественият начин да изкажем една мисъл. Вие като говорите, говорът е пеене и в говора има музика. Вие каквото и да говорите, музика има в говора, мелодия. Казвате: „Може да ида във Варна“, или казвате: „Може да не ида във Варна“. Вие това го казвате по-високо или по-ниско? – Какво искате да кажете? – Казвате: „Празна работа“. Не е празна. Кои предат на тънко? Ония хора, които дълго време говорят, много на тънко предат. Някой мисли какъв занаят да захване. Мисли година, две, на тънко преде. Някой на дебело. Току изведнъж рече и отсече. Няма какво да прави. Вземе мотиката, отива да работи. Казва: „Ще ми излязат пришки. После, ще ми се осакатят мускулите, няма да бъдат меки ръцете. Гладкостта на кожата ще се изгуби. Тогава ръцете няма да имат цена“. Хубави са тия мисли, кожата не трябва да губи своята цена, но и една добродетел има при работата. Без работа, ръцете не може да заякнат. Не похвалявам, че много трябва да се работи. Онзи, който много работи, труди се той. Работата е един вътрешен процес.

Сега същественото. Кое е същественото? Същественото е туй, което носи светлина. Кое е, което носи светлина? Всякога, когато можем да извършим нещо, (без погрешка). Погрешките

произтичат от нямане достатъчно светлина. Не само светлина, но и трябва да има топлина. Понеже повече кръв топлината дава, известна пластичност. Ако в мене една мисъл не носи светлина сама по себе си и не носи тази топлина, която е потребна, тогава тази мисъл не може да се реализира, както ние искаме. Всяка мисъл трябва да има съответна светлина и съответна топлина, за да може да се реализира. В чувствата е обратен процеса. Чувствата по-напред носят топлина, после носят светлина. В мислите, мисълта носи по-напред светлина, а отпосле носи топлина. В мислите много малко топлина има. Всичките хора, които много мислят, са студени. Хора, които имат хубав ум, чувствата им са много устойчиви. Малкото, което имат, е много устойчиво. От много здрав материал са направени.

Та казвам: Животът, който трябва да образувате от себе си, този живот един ден ще се провери. Животът на нашите мисли, животът на нашите чувства ще се провери, от същества, които седят много по-високо, тъй както можем да дадем изпит на земята, така един ден ще дадем един изпит и за живота. Ще дадеш изпит, набожен ли си или не. Какво нещо е набожният човек? – Каква е разликата между набожният и светският? – Няма да го разрешаваме. Набожният човек е всеки човек, който извършва всяка работа не за себе си, но за Бога. Светски човек е всеки, който извършва Божията работа за себе си. Когато дойде да плаща дълговете, оставя ги Бог да ги плаща. То е светски човек. То е в понятията на светския човек. Светският човек съзнава какво е дал, казва: „Аз съм господар на своя живот“. А пък религиозният човек иска да признае, че Господ е владетел. Някой път това отчасти го съзнавате. Например, вие можете да идете да се подчините на Бога, но много мъчно е да знаеш как да се подчиниш. Има едно подчинение от страх. Гледал съм някое куче влезе, ти дойдеш с тоягата, то легне, моли се, започне да квичи. Щом го пуснеш от вратата навън да излезе, на улицата току се изпъчи и започне да те лае. Казва: „Какво искаш от мене?“

Та казвам: В религиозният живот, заплашват човека с дявола. То са методи на възпитание, на подчинение, значи трябва някои работи да извършиш, понеже по друг начин не може да се извършат. Казва: „Аз може да обичам както аз искам.“ В Любовта

ти не можеш да лЮбиш както искаш. Ти може да лЮбиш, но не може да имаш тия резултати. В Любовта ти ще лЮбиш, както Бог лЮби. Както Бог лЮби, така ще се учиш да лЮбиш, то е изкуство. Как ще го учиш? – Дълго време ще се учиш при Него, докато се научиш. Не мисли, че Любовта изведнъж ще дойде. Тя може да те повика много пъти, много пъти се показва. Например: Отгде се раждат заблуждения? Най-първо силният човек като се влЮби, става слаб. Той е голям човек, пехливанин, като се влЮби, коленичи пред едно малко момиче, казва: „Ти си за мене божество“. Той се самозаблуждава. Той казва: „Ти каквото кажеш, твоята дума ще бъде“. Но след две три години погледнеш, тя коленичила, пък той седи на място. Това не е право. При слабия ти никога не можеш да се поклониш. Силният човек, при който се покланяш, ако той не ти даде от своята сила, и той не е силен да се поклони. Кога се покланяме на Бога? – Ние като Го познаваме, от Неговата сила минава в нас, проявява се и ние сме част от Бога. За да проникне неговата сила в нас, ние трябва да имаме туй съзнание, подчинение – под-чин. „Чин“ какво означава? – Чин, значи степен. Да съзнаваш, в реда на нещата е. Подчинение в реда на нещата е. Подчиниш се на реда, или подчинил се един на друг. Не във вид на робство, но съзнателно, тъй както нотите са наредени в една музикална гама, или както са наредени в една музикална пиеса. Или както са наредени думите в едно стихотворение; както един поет нарежда думите и то е музикално. Там се нареждат и някъде окончават на А, друг път на Е, на И, после някъде на А окончават през ред. Ако в първия ред свършва на А, на другият ред е Е. Наредил е поета думите. Който е поет естествено му идва това. Който не е поет, неестествено е. Аз вчера декламирах: „Нашата Рила при двата бряга се свила“, „Платното насновали и добре го затъкали“, декламирам, казвам: Напиши го. „Нашата Рила, която се свила“. Значи думата „свила“ сега не е на място. В музиката не е хубаво композирано. Нашата Рила не може да се свие. Сега каква дума може да се тури на мястото на свиване? – Можем да турим „нашата Рила на двата бряга добре се е настанила, разположила“.

Сега всичките тия упражнения, понякой път човек трябва да се упражнява, за да мисли, за да може всичките клетки на неговия мозък да се упражняват. Всичкото изкуство при учението е. На

всичките хора като погледнеш челото, да е добре развито. Човек, у когото челото е развито, ред поколения са работили, развило се челото. Някои са работили само и долната част на челото е развита. Някой са работили и горната част на челото е развита. На някои средната част е развита. Едно нормално развитие на човешката глава (за да има), трябва постоянно човек да мисли, да чувствува, да прекарва всичките чувства, да не бъде еднообразен. После, всички трябва да изучаваме, да мислим, не да правим своята специалност, но за да може да се хранят нишките на мозъка. Някой има музикална ръка. Някой има религиозна ръка. Някой има музикален нос. Някой има философски нос. Има и морален нос, то са специфични особености, отенъци. Човек трябва да наблюдава. Някой дошъл и минава за религиозен човек. На религиозния човек какъв му е носът? Като направите своите наблюдения, донесете ми ги. Сега аз не искам туй да подействува малко обезсърчително. Аз съм за онзи ред, който съществува. Преди хората е съществувал един ред на земята. Тия, които са напуснали земята, са оставили този ред. Ние трябва да го проучим. Онези, които създадоха земята, оставиха този ред. Тази земя още се строи. Земята не е още създадена. Човек не е създаден още.

Ако четете в Ефесяном, тук аз няма да чета, но ви препоръчвам вие сами да прочетете 4-тата глава от „Посланието към Ефесяните“. За да се облечете в новия човек, за да създадете в образа на Бога, в правда, в святост и Истина, за да се облечете с новия човек, да създадете качествата по образа на Бога, в правда, в святост и в Истина. Тогава де е правдата у човека? – Правдата е чувство. „В святост“ и то е чувство. Щом дойдем до Истината, то е вече мисъл. Истината е мисъл. Казвам: Две висши чувства на човека, горе на главата. (Учителят показва главата на един брат.) Правдата на човека и неговата святост е тук, на главата до Истината. Човек не може да бъде свят, който няма Любов към Бога. Той има чувство на благоговение. Като носиш в себе си туй чувство, от този най-високият връх се подкрепя. Туй, висшето чувство слиза и се разтопява, помага на човешката мисъл да мисли. Моралните чувства блага пращат – туй по човешки говорим. То е един дълъг процес, по който човек трябва да се

възпитава. Не трябва да се измъчва. Казва: „Аз не съм добър“. Именно ти страдаш, защото си добър. Защото си дошъл да изучаваш доброто. Затова страдаш, защото си добър. Щом страдаш, ти си в пътя на доброто и не трябва да се обезсърчаваш. Дойдат големи страдания, големи изпитания, понеже търсиш доброто. Понеже търсиш доброто, доброто съставя основа за физическия живот. Ти не можеш да имаш едно тяло хубаво устроено, ако не си добър човек. Добротата на човека дава най-доброто устройство на тялото. Красивият човек, той трябва да има основа. Той трябва да бъде добър. В него ще работят две противоположни сили – доброто и злото и те създават неговото тяло. Та в яденето ще мислите. Вие сте добри за себе си, а сте лоши за окръжаващата среда. Ако изядеш една кокошка, ти си добър за себе си, но си лош за кокошката. Но и тази кокошка печели. Какво ще научи отвън. В тебе като влезе, ще бъде на пансион, ти ще й платиш. Тя ще пострада. Кокошката ще стане по-добра, тя нищо не е изгубила. Ако кокошката мен изяде, тя нищо няма да спечели. Ако аз изям кокошката, тя ще спечели повече. Ако тя ме изяде, аз ще изгубя. Пък и за нея няма да има печалба. От тази теория ще теглите съвсем други заключения, че може да ядеш кокошка. Само онази кокошка, която ви обича, може да я изядете. Щом ви обича, може да я ядете. Ще намерите една кокошка и ще я попитате, и когато ви каже кокошката, че тя ви обича, може да я ядете. Това са философски въпроси, за разсъждения. Аз не искам да ги разрешите. Знаете ли защо? – Защото въпросите щом се разрешат, трябва да се плащат. Никой не разрешава въпроса. Например, вие искате да бъдете съвършени. Щом станете съвършени вие трябва да напуснете земята. Щом станете умни, вие трябва да напуснете земята. Щом станете любещи, вие трябва да напуснете земята. Дотогава, докато сте тъй средни. Например, някой път вие мислите, че сте много добри, но мислите и че сте лоши. Оставете тия въпроси неразрешени. Дали съм добър или лош, Господ знае. Някой път мислим, че сме много добри. Някой път мислим, че сме много лоши. Понякой път хората мислят, че са много добри. Понякой път мислят, че са много лоши.(Учителят взима цигулката.) Аз сега ще взема няколко тона само. (Учителят свири високи тонове.)

Няколко души могат само да ги вземат. (Учителят свири много ниски тонове.) Колко души могат да вземат този тон? (Учителят свири: „сол“, „ре“, „ла“, „си“, „сол“, „ми“, „до“, „ла“, „ре“, „сол“.) Каквото и песимистично настроение да имате, може да го измените. (Учителят свири ритмично.) „Сол“, „ми“, „си“, „до“, „ми“, „сол“, „до“, „сол“, „ми“. Ако вие седнете да свирите, трябва да мислите. В колко време човек може да добие това изкуство на свирене? – То е много трудна работа. Песента ви сега „Господи, Боже мой“. (Учителят свири). Тази е набожна песен. (Учителят пее и свири „Господи, Боже мой“). Ако сега в пеенето трябва да приложите един метод. От човека винаги, във всеки един тон трябва да приложите. (Учителят пее „Господи, Боже мой“). Вече ще мисли съединен с Него. „Всичко онова, което Ти искаш аз ще го направя“ Не мисли за себе си. (Учителят пее „Господи Боже мой“). Защо Го наричам Господ? – Понеже в мене има желание да изпълня волята Му. Той мисли за себе си. Мисли само заради Него, да извърши така, че Бог да се весели в онова, което е направил заради него. Колкото и да е малко, като го направи, ще Му бъде приятно. Че малката му постъпка или малката мисъл, малкото чувство, колкото и да са дребни, Бог се услаждава на малкото, което правим. Ако пея и мисля за друго, то не е пеене. Да обичам някого, значи да (го) събудя. Аз да обичам другите хора, понякой път друго мнение имам. Когато обичам Господа в някой човек, тогава човекът усеща подем. Казвам: Ти имаш един Господ, Когото не обичаш. Ти не си готов (да изпълниш) Неговата воля. Казва: Ти за Него това не го правиш. Казва ти да учиш, не учиш. Ти правиш каквото знаеш. А след като дойдат страданията, казва: „Защо са тия страдания?“ – Понеже си работил каквото ти искаш, страданията ще дойдат. Ако човек работи за Бога, то и страданията щяха да идват по естествен път.

Разрешението на песента „Господи, Боже мой“ какво трябва да бъде? (Учителят пее). Какво бихте турили вие сега? –Щом е Господ, вече трябва да вършите Неговата воля.

Една сестра казва: „Прати ме дето искаш, аз ще извърша Твоята воля“. То е заповед. Как ще извърши волята? – Аз върша Твоята воля. Върша ли я? – Върша Волята Божия. В дадения случай, тъй както разбирам върша или правя? Върша е конска

работа. – Правя? Каква друга дума можем да турим? – Изпълнявам. Но за да изпълниш Волята Божия трябва да бъдеш друго нещо. Трябва да станеш дете. Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие. (Учителят пее „Господи, Боже мой - Аз съм малкото дете, що днес се родих. Господи, Боже мой, аз съм малкото, що днес се роди“). Щом си малкото дете, родило се е, музика може да има, може да изпълни волята Божия. Ако си някой старец, този въпрос другояче стои. Тази дисхармония, която произтича от вас, то е разколебаване. Дали ще изпълня. Човек, който пее криво-ляво, да пее, да не се раздвоява. Ами дали може да пея? – Речеш ли да пееш, не се раздвоявай. Пей, както знаеш. Хубавото пеене ще дойде. Както и да пеете, все е хубаво. Разногласието произтича, понеже двама хора, когато не хармонират гласовете, единият пее в една гама, а другият – в друга. Всичко е хубаво, само имат свои гами. Има една обща гама, която обединява хората. Тогава има хармония. Аз съм взел някой тон по-ниско, ти си взел по-високо, човек като мисли, всичките тонове нямат еднакви качества. Но не се раздвоявайте когато пеете. Аз не искам вие да станете музиканти, ами да имате музика дотолкоз, доколкото тази музика помага да се трансформира вашата енергия. Музиката е едно условия за добрия човек. Без музика човек не може да бъде здрав. Без музика, той не може да бъде и морален. Без музика не може и дом да образува. Без музика и личните чувства, всичко е анормално. Музика трябва да имаш като едно условие, което Бог е вложил. Музиката е условие за здравето. Някой път вие не искате да пеете, и болестта ви мъчно може да се излекува. Болест, при която можеш да пееш, лесно се лекува. Ще пееш. Не пееш ли, това показва, че нямаш една светлина, която да е носителка на Божественото. Казвате: „Не ми се пее!“ Ти ще заставиш себе си да пееш. Нека да се научиш. Ще намериш някой учител. Някой път трябва да учиш 10, 15, 20 години. Ако имаш пари, ще намериш някой добър учител. Добрите учители знаеш колко вземат? Един богат американец дошъл в Европа, взел един много виден музикант за учител и взел един урок. Пита го: „Искаш ли още?“ – „Не, казва, всичко научих.“ Понеже човекът плаща скъпо, всичко научил. Не иска още един урок, но казва:

„Достатъчно е“. Казвам сега: Трябва да ви се вземе много скъпо. Понякой път виждам, че мислите, че може да ви държа един ден лекция върху музиката. Аз не обичам теориите. Теория и практика трябва да вървят заедно. Някой път теорията е крива. Някой път практиката е крива. Някой път трябва да се съгласува теория и опит, и изпълнението. Сега не е въпрос да се покажат всичките тия свирци и виртуози в света. Те представят едно цяло. Всичките музиканти в света, всички поети в света са благословение. Цигуларят, който свири, какъвто и да е, е едно благо за човека. И който пее, и той е едно благо. Онзи, който пее носи благо на човека. Който не пее, нещастие носи. Като седнете някой път, попейте си. (Учителят пее: „Колко ме боли кракът, в коляното, под коляното, над коляното“.) Казвате: „Да повикаме лекар“. Кажи тъй: „Колко ме боли кракът“. Вие ще кажете: „Това е неблагоприлично“. Ами ако вземете едно светийско лице, то е лицемерие. Едно положение да има естествено. Ако се представим по-силни, отколкото сме, или по-честни, или по-слаби отколкото сме, те са неща неестествени. Пей! Кажи: „Добре пея. Аз като пея, сам се харесвам. Добре пея. Не съм някой артист, но добре пея за себе си“. Желая всички вие да се харесвате като пеете. Вслушвайте се като пеете. Кажете: „Добре да пея“. Бих желал всеки да каже: Добре пея. Но разбирайте думата. Вие имате право когато станете артист, според правилата на музиката да пеете. Когато се мислите за артист, то е вече друг въпрос, но когато вие изучавате живата музика, сами трябва да слушате. Онази музика е едно благословение за света, отвън. За в бъдеще скарат се двама души, обидили се, ще запеят една песен „Как ме обиди ти?“ – Единият сопран, другият бас. – „Как те обидих аз“. – „Ама ти знаеш ли какво ми каза“. – „Аха“. – И двата след като попеят подадат си ръка, много хубаво се обидили и превърнаха обидата в музика. Ами когато имаме обида, може да я превърнем, ние сме музикални и добри хора. Една твърда материя е турена в огъня. Ще я направим по-мека и веднага ще разрешим въпроса. Казвам: Новите начини на възпитание са това. Ако вървим по старите начини ще имаме един живот, както сегашния. Никога не можете да бъдете щастливи. Никога не можете да бъдете добри, нито можете да мислите. Човек да се освободи като малкото дете

и да каже: „Благ е Господ. Не му търси корена. Щом Господ ме търпи на земята, добър съм. Защото ако не бях добър, той не би ме търпял. Щом ме търпи, добър съм. Щом Бог ме държи, аз се радвам на туй“. Казвам: То е новото Учение. Новото учение ще бъде учение на Любов. Новото учение ще бъде учение на знание, на светлина. Новото учение ще бъде учение на свобода, да се освободиш. Ако срещнеш умния, ще го послушаш. Онзи, който е невежа, да слуша умния. Силният ще помогне на слабия. Няма да има борба между вас кой знае повече.

Понякой път, аз като говоря, като държа една лекция и като се върна, държа си лекция на себе си, казвам си: На еди кое си място, говорих повечко думи, изхарчих повече енергия, така не се говори. Еди къде си туй, което говори ти сам още не си го опитал. Не беше както трябва. Ти казваш на хората: Давайте, обичайте. Как ще обичаш хората? – Ще дам пример. Та Господ в света ще тури на изпит хората. Казвате: „Каква е Божията Любов?“ Той е направил света. Това е едно благо. Използувайте това благо. Благото, което употребяваш, животът, който имаш, нашите мисли, нашите чувства, всичко това е Божията Любов, която се проявява. Ако затова сме слепи, тогава каква друга Любов ще се прояви?

Казвам: Най-първо обръщайте внимание на Божията Любов отвън. Божията Любов за мен е моя Любов. Божията Любов, е Божия Любов. Моята Любов и Божията Любов, нямат различие. Казвате, че моята Любов е отделна. Божията Любов е моя Любов.

Желая Божията Любов да бъде ваша Любов, и вашата Любов да бъде Божия Любов. Тогава значи да имаме хармония с великото в света.

Отче наш.

XVI година.
25 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 19 май 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ПЪРВАТА ПЕСЕН

Отче наш.

Пишете върху една свободна тема. Всеки да избере най-любимата тема, върху която да пише.

Ако вас ви попитат за биографията ви и как сте дошли, как ще пишете биографията? Пътят, който сте изминали, няма да можете да опишете. Онзи момент, когато се е пробудило вашето съзнание, той е много далече. Вие сте като някои странници, пътници, които са се изгубили в света. Знаете, че сте дошли отнякъде, но как сте дошли на това място, не знаете. Мислите, че пак ще се върнете някъде, но и где ще се върнете, и него не знаете. У вас често се задава идеята, какво нещо е злото? – Аз няма да ви изяснявам. Най-хубавите работи може да ни създадат най-големи злини. Представете си един цигулар вземам. Един цигулар може да създаде най-големите злини. Аз си нося цигулката като предметно учение. Аз имам само един пример. Един цигулар като свири, тази струна се скъса, отгоре като свиреше. Всяка струна може да се скъса и да те осакати. Не че тя, цигулката има някакво предразположение, но никога не трябва да натягате цигулката повече, отколкото трябва. Най-малко трябва да оставите 30 трептения по-слабо, отколкото може да издържи, понеже атмосферата се мени и често такава струна скъсва се. В атмосферата става отпущане и свиване. Ако стягаш, трябва да оставиш 30 единици за свиване, тъй щото като се свие струната, да може тя да издържи. Сега приложението. Сега, вие сте инструмент, създаден от милиони и милиони нишки, и то разнокачествени, от най-фината до най-грубата материя. Че милиони такива нишки се проявяват във всичките ваши чувства, мисли и енергии. И всичките ви постижения се дължат на тия

нишки. Ако ги имате, постижения може да имате. Ако ги нямате, нямате постижения. По такива нишки се предават светлинните лъчи. По такива нишки се предават звуковите трептения. Вкусът се предава, обонянието, пипането. На първо място, на някои от вас ви се виждат много прости. Вие искате някаква философия. В какво седи философията? – Философията седи в туй. Това е философствуване. Всичкото философствуване в света седи в туй. Само един философ има. Онзи, Който създал света, той е философ. Другите,които философствуват и всички вие, които и да сте. Във философията, всяко нещо си има причина. Ще кажете, ама то е философия. Щом като кажете, че всяко нещо има причина. Щом като имам следствието, зная причината, може да създаде това нещо. Например, някой може да говори за музика. Но той трябва да разбира от музика. Или някой иска да рисува, но най-първо той трябва да създаде скица. Като иска да нарисува един човек, най-първо ще го нарисува геометрически. Тук под носа има малко пространство. Трябва да имате един закон. Те са успоредни линии. Нещата не са произволни. Отпосле да влезе онази свобода да си дадете. Най-първо е свободно рисуването. Какво означава? То означава едно състояние. Когато се рисува един човек, трябва да му се дадат онези основни черти върху характера, които всякога трябва да ги намерим. Има някое състояние в устата на недоволство. От туй недоволство, една част на устата е изкривена. Ако погледнеш устата се е изкривила или някой път изкривил се носът. Като го рисува, изкривил се носът. На едната, или на другата страна. Но туй произтича от някакво недоволство, което има постоянно. Изкривил се носът, изкривила се устата. Някои хора очите им мижат, не искат да възприемат повече светлина, понеже ги е страх, ако възприемат повече светлина, да не се изкривят. Страх ги е сами от себе си. Някои не искат много светлина. Някой не искат много мисъл, понеже ако мисли ще се забърка. Има някой, не иска много чувства. Разни предразположения има. Така хората се осакатяват. Представете си, че вие седите на един камък отгоре. Но представете си, този камък е вътре в тебе. Този камък, ако го изместиш от неговото място и го туриш в някое положение неустойчиво, може да ви

смаже. Така е въпросът. Защото на този камък, някои седяха отгоре. Но не му дадоха такова почитание и уважение, защото не взеха предвид, че може да падне отгоре и да ги смаже. Как ще го обясните това? – Вие поставяте една ваша мисъл там, дето не трябва. Вие поставяте едно ваше чувство там, дето не трябва и вследствие на това се създава едно голямо зло. Запример понякой път, искате да бъдете господари на Любовта. Аз ви казвам: То е ваша работа. Че какво като ме обичаш. Ако ти обичаш някого, ти развиваш себе си. То е привилегия за тебе. Че ти ме обичаш, аз съм предметно учение за тебе. Ти се учиш. Трябва да ми платиш нещо. Вън от това, той като се учи от мене, рисува ме. След туй казва: „Ти ще ми платиш, че си ме рисувал“. Че, кой на кого трябва да плаща? – Когото рисуват ли плаща, или който рисува плаща? – Винаги, когато рисуват някого, той трябва да му плати. Понякой път някой невежа е, че ти го учиш, ти се заблуждаваш. Че този човек не е невежа. Той седи и се представя като невежа. Ти го учиш и най-после казваш: „Плати, за туй, което учиш!“ Но онзи, че го учиш, като го научиш, ти трябва да му платиш. Ами ако научиш някого да свири пък не му дадеш инструмент, учиш го на цигулка, ти ще му създадеш нещастие, понеже няма цигулка. Учиш го да свири, пък няма на какво да свири. Този човек хич не го учи. Като го учиш да свири, дай му един инструмент да те помни човекът. Вие сте от тия учители, които ще научите някой човек, пък не му давате с какво да свири. По-добре е да му разправяте за пеенето. Сега аз ви разправям за пеенето. Аз съм слушал най-добрият певец в света, който никой не е слушал. Аз съм бил в Америка, в Англия, навсякъде съм слушал свирци, певци, даровити. Гениален човек, слушал съм го, той пее най-простите работи, непринудено, но разбира много добре музиката. Казва: „Я пей“. Никога, когато той пееше, аз не пеех с него заедно, защо? – Защото исках да схвана, да наблюдавам как той пее. Неговото разрешение същевременно в дадения случай какво мисли като пее. Някой ще каже: „Имаш ли ти нужда да се учиш?“ – Чудни са хората. Че голяма привилегия на хората е да се учат. Та казвам: В този човек на пеенето, нямаше никаква превзетост. Той имаше един глас такъв хубав, такова хубаво гърло имаше, че като го

слушам казвам: Колко умен е! Аз разсъждавам: Колко милиона години е взело на природата да създаде тази малката ципица, да излезе този човек да пее. И да има създаден най-хубав инструмент. Тогава онзи, който не разбира закона,ще каже, в него ще се зароди едно желание: „Защо и аз да нямам“. Вие имате всички, но сте осакатили вашия ларингс от голяма небрежност. Може да ви кажа кои са причините. Вие сте пили вряла вода, студена вода, студена бира, люти работи, чушки, чесън. Та какво ли не? – И таратор и баница, сирене, какво ли не е минало през гърлото, та се чудя, че останал този ларингс, че останало нещо досега. После и музиката някой път трябва да учите. Човек в музиката трябва да страда, за да може да се учи. Знаете ли вие какво значи страдание? – Леките работи в света всеки може да ги учи, но в мъчните работи има големи противоречия. В музиката трябва да ги преодолеете. Не всички могат да станат музиканти. Защото всички имат дарби, но всякога природата е турила едно препятствие. Създаде му дарби, които не може да останат недоразвити.

Сега аз не говоря за вашето верую. Аз не говоря за вярата и верують. Те имат едно различие. Може да вярваш в нещо. Знаете ли какво означава вяра? – Вяра е туй, което постоянно дава. Онзи Божествен момент, който като помислиш нещо и ти го дават, то е вяра. А пък вярването е, че като поискаш, ще ти го дадат, но ще почакаш. Във вярата искаш и на момента го приемаш. А във вярването ти ще чакаш. Тогава казват, времето не е дошло. Във вярата всичките неща са поставени на своето място. Който дойде няма какво да искате. Само ще си кажете и веднага ще дойде. Ако искате интрумент, ще дойде. Ако искате богатство, ще дойде; ако искате сила ще дойде, всичко ще дойде, няма нещо невъзможно.

Казва Христос: „Ако имате вяра като синапово зърно и кажете на тази планина да се премести и тя ще се премести“. Онези, които не разбират закона, казват: „Ако ние имаме тази сила, тогава светът ще го разрушим“. Човек, който има вяра, няма да руши, той няма да премести Витоша върху София отгоре. Веднага ще имаме едно болезнено чувство. Той за да премести Витоша върху София, трябва да е крайно докачлив. Такова

болезнено честолюбие, гордост или болезнено користолюбие, да си отмъсти. Тогава религиозните хора обичат да отмъщават, обичат да кълнат. Та казвам сега: Вие се учите и искате да се запознаете с Христа. Как ще се запознаете? – Какъв характер имаше Христос? Сега аз не искам да ви изкарам, че сте невежи, но формата, с която сте я считам невежа. Ако Господ ми дал очи, а аз си затворя очите и започна да пъпля, тук се блъсна, там се блъсна, коя е причината за туй? Аз го правя нарочно. Ако си отворя очите може да минавам свободно. Сега вие искате да изучавате Христа със затворени очи. Какъв човек е бил Христос? Той е бил Син Божий. Знаете ли какво нещо е Син Божий? – Тази идея е неопределена. И думата Бог и тя е неопределена. Бог е Същество, Което всичко прави и разумно го прави. Няма за Него нещо невъзможно. Време и пространство и вечност, всичко това е построено от Бога. Божественото регулира нещата. Ти като идеш при Бога, при най-големите нещастия, оплачеш му се за смъртта, която те е постигнала, Той веднага каже само една дума и като каже, животът, всичко дойде и мир ти даде, и радост ти даде, и всичко. Каже една дума и радостта ти иде, мирът иде, богатството иде. Всичко се заличава. То е Господ. Като каже една дума и изчезнеш от света, като каже друга дума, ти се явиш в света. Сега вие казвате: „Да вярваме ли в това?“ Оставете се от вашата вяра. Може да вярвате, може да не вярвате. Може да вярвате, то е ваша свобода. Вярването е закон на свобода. Да правим това, което искаме. Опити правете. Във вярването, всичко, което правиш не е вярно. Например, вие казвате, че обичате някого, но как мерите Любовта? – Казваш: „Този обичам повече, онзи, по-малко“. Вие как определяте, че обичате някого, бих желал да зная? Веднъж видях едно дете, питат го: „Колко обичаш майка си“. То казва: „Толкоз“ и показва с ръцете си. Ами сестра си? – Цялата си ръка. Ами баща си? Отваря си ръцете. Ами майка си? Отваря си широко ръцете. Обичта може да се дължи на ума, може да се дължи на сърцето, може да се дължи на душата, може да се дължи на Духа. Това са различни степени на Любовта. Някой казва, че ме обича. Казвам, с какво ме обичаш? – И котката обича една мишка, но каква е тази любов? – Тя е Любов на

сърцето. Сърцето всичко онова, което обича, все го изяда. Този, който със сърцето обича, ще те хване, ще те изхруска. Какво става? – После, ти може да се уплашиш от туй изядане. Той като те изяде, после пак наново може да те пресъздаде. Онзи, който изял ябълката, ако ти му се скараш, казва: „Извинете“, и пак поставя ябълката на твоето дърво. Той поставя по-хубава, отколкото първата, която изял.

Сега да дойдем до същественото. Не считайте за едно противоречие във вашия живот да казвате: „Толкоз години ние се учим“. Ами именно трябва да се учите. Вие не трябва да ходите и да казвате: „Аз вярвам“. Във вярата нещата са дадени. Но в ума, какво може да възприемете от даденото? – Ти може да имаш хубава цигулка. Ти можеш да имаш хубав инструмент. Ти може да имаш добър баща. Майка ти може да е добра. Братята ти може да са добри. Но добрината на баща ти, няма да те научи да свириш. Че брат ти е добър, че сестра ти била добра, че те са даровити, че те са свирили, туй което те са направили, то е за тях. Ако при тия условия само ти учиш, ти ще придобиеш нещо. Аз понякой път произнасям някоя дума. Например произнасям думата „дете“. Какво означава думата „дете“? – Произнасяли ли сте „де-те“? – „Де“, значи къде. Българинът казва: „Де – те“ и станало дете. Какво е детето? - Туй, което е „де“, да тръгне. Туй, което го подкрепят е дете. Бащата и майката кажат на детето: „Ти тръгни сега“. Вие ще си представите една фигура, изопачена. Ще си представите туй, което не е. Като кажете „дете“, веднага ще изпъкне детето. Да изпъкнат и тези, които са образували този плод. Да изпъкнат земята, да изпъкнат изворите. Като кажете дете, какво трябва да разбирате? Детето, това е един неузрял плод. И радва ви у децата неузрелия плод. Утре този плод падне, не узрее. Някой червей го изяде, вие плачете за плода. Казвате: „Умря нашето дете“. Защо умря детето? – Защото го подкарахте. Защо го оставихте да умре? – Значи го накарахте в един път да тръгне. Хлътна това дете. Кой е отговорен за умирането на децата? – Бащата и майката. Кой е виноват, че учениците не учат? – Учителите. В какво седи вината на учениците? Че не се учат. - Виновати са дърветата. За децата, които не учат, виновати са

тъй викат, свободни са. Нямя да се смущават. Вие казвате: абнтъренитте се весехха. Ледъм там сънрят, вътрят се, след ядят и да пнят. Младн и стъпн, както тук мнндатта вечер Тръгва мъжкано, вътвн в свята и нямпра дръгатъп, заопъвят да Прекстъвя сн, че в свята ще нде, голямо величие ще стане. седн в тъй, как на младнн снн му нде на ум да нацъче бъщя сн. Сънрнъ см песента на бъдбнн снн. Една песен см сънрнъ. Тя сънрнъ? – N на хората см сънрнъ, и см опитвъ хората какви са. два пъти, много са скъпи. Сега, то е една нитрнта, както ли см ви ли казвам. Два пъти не ли прави. Има нещя, яко ли напъвнш остава за мене. Фнлософнята на мъжката. Има нещя, не може да Сънрнъ см на цветята, опити см правнъ. Сега тазн мъжка ставало. Сънрнъ см на рнбкнте, на какво ли не см сънрнъ. време и сухо е ставало. Сънрнъ см при сухо време и влажно е при тихо време и бъратта е нвява. Сънрнъ см при дръжовно Сънрнъ см при бърно време и бъратта е преставъла. Сънрнъ см като см изчъвъл произходъ на мъжката, см правнъ опити. знаете. Онова, което аз зная, аз прави с него опит. В мъжката, аз нещо сръществено. Вие постоянно се колебаете в онова, което тръвва да я пенеш, та сама се топи в устата. На вас ви тръвва сладкишн, две ръбн имам, тръвяше да ли донеса. Тазн ръда не напъвнен. Така хъвано ли напъвнъи. Тъй хъвано са напъвенн от изязъл от Бога. Аз тук в моята стъя имам изкъственн ръбн, разтовръме, всички нещя са от Бога. Добре, но тазн нде не е нде, мисли, че е от Бога. Ни най-малко не е от Бога. Ако така какви ли не хора. Хръмнъло му някои нде, бошъ някои реълнозна Вие вас дойде някое чъвство, някои нде дойде в ума ви. Тук нъват опитъш и ще провервш вентрж, двъж и три пъти ще провервш. нямя да има. Ти вентъта ще опитъш нещата у нисието. Ще шом като говорн нещо, ти ще го приемеш. Никакво разсръждение изслушъш, нямя да тръгнеш по ума на тъй нисие. А при висието, в сръбръжение, ще видиш правно ли е или не. Хъвано ще го Следователно, нисието, което прецстъвя ведна нде, ти ще вземеш Тъй, което те сръдъзнява, е по-нисие. На нисието, ти си господър. нъздъва. Нисието сръдъзнява човека, а висието го нъздъва. дръветата. Винъти по-нисието сръдъзнява човека, по-висието го

поров, не е зъресено мъстото, явява се повече вода, наводнение енерлия се е надрала както в някое пъаниско мъсто. Като дойде сенки на живота, които произтичат от известни енерлии. Известна тъй е да пъти. Младн и стъри, както тук мнъдатта вечер Тръва мъжкано, вътвн в свята и нямпра дръгатъп, зъопъвят да Прекстъвя си, че в свята ще нде, голямо величие ще стане. седн в тъй, как на младнн снн му нде на ум да нацъче бъщя си. Сънрнъ см песента на бъдбнн снн. Една песен см сънрнъ. Тя сънрнъ? – N на хората см сънрнъ, и см опитвъ хората какви са. два пъти, много са скъпи. Сега, то е една нитрнта, както ли см ви ли казвам. Два пъти не ли прави. Има нещя, яко ли напъвнш остава за мене. Фнлософнята на мъжката. Има нещя, не може да Сънрнъ см на цветята, опити см правнъ. Сега тазн мъжка ставало. Сънрнъ см на рнбкнте, на какво ли не см сънрнъ. време и сухо е ставало. Сънрнъ см при сухо време и влажно е при тихо време и бъратта е нвява. Сънрнъ см при дръжовно Сънрнъ см при бърно време и бъратта е преставъла. Сънрнъ см като см изчъвъл произходъ на мъжката, см правнъ опити. знаете. Онова, което аз зная, аз прави с него опит. В мъжката, аз нещо сръществено. Вие постоянно се колебаете в онова, което тръвва да я пенеш, та сама се топи в устата. На вас ви тръвва сладкишн, две ръбн имам, тръвяше да ли донеса. Тазн ръда не напъвнен. Така хъвано ли напъвнъи. Тъй хъвано са напъвенн от изязъл от Бога. Аз тук в моята стъя имам изкъственн ръбн, разтовръме, всички нещя са от Бога. Добре, но тазн нде не е нде, мисли, че е от Бога. Ни най-малко не е от Бога. Ако така какви ли не хора. Хръмнъло му някои нде, бошъ някои реълнозна Вие вас дойде някое чъвство, някои нде дойде в ума ви. Тук нъват опитъш и ще провервш вентрж, двъж и три пъти ще провервш. нямя да има. Ти вентъта ще опитъш нещата у нисието. Ще шом като говорн нещо, ти ще го приемеш. Никакво разсръждение изслушъш, нямя да тръгнеш по ума на тъй нисие. А при висието, в сръбръжение, ще видиш правно ли е или не. Хъвано ще го Следователно, нисието, което прецстъвя ведна нде, ти ще вземеш Тъй, което те сръдъзнява, е по-нисие. На нисието, ти си господър. нъздъва. Нисието сръдъзнява човека, а висието го нъздъва. брветата. Винъти по-нисието сръдъзнява човека, по-висието го

става. В младите понякой път иде тази енергия и тя ще изтече, докато остане онова същественото в живота. Същественото е вече, което остава. Започват нещата да се градят сами по себе си.

Та казвам: Кое е онова, например, което вие трябва да градите във вашия живот? – Тук, когато се създаде Изгрева, идваха мнозина и на всички позволявах. Дойде един и пита, казва: „Да ви посея дърветата?“ Казва: „Тук плодните дървета трябва да ги посеем“. Казвам: Както намираш за добре, тъй направи. Той ги пося. Дойде друг млад момък, той искаше да ги посее на друго място. Казвам: Посей ги. Той постави прасковите, които имаме. Половината изникнаха, а половината от тях измръзнаха. Някой са били посадени на сливи, някой на дюли, и половината само израстнаха. След туй той сади лозето долу. Между онова, което хората правят, аз гледам да видя. Салонът други го правеха, не им дадох план. Тъй както намериха за добре, тъй го направиха. Единственото нещо, което дадох, план, беше за прозорците. Те бяха направили салонът и турили малки прозорци. Казвам: Не, големи прозорци ще турите. Те казаха: „Няма да издържат“. Казвам: Ще усилите, но ще издържи. В живота нещата няма да станат тъй, както ние мислим. Всеки човек ще дойде, ще направи нещо във вас и вие трябва да се съобразите. Бог е направил света и оставил хората да внасят нещо ново. И в музиката ние сме внесли нещо. В Божествената музика, хората са внесли много човешко вътре. В какво седи Божественото и човешкото? – Човешкото е силно, но не е проницателно, надалеч не отива. Някой глас е силен, (но) на един километър не прониква. Има гласове, които не са силни, но проникват от единия край на другия. Ако ти пееш в Ню-Йорк, в Сан Франциско, в Лондон, в някой друг град, гласът ти ще се чуе. Значи една мисъл може да бъде силна, но тя е външно силна. Нещата външно са силни, но и вътре трябва да проникват. Ако вашата мисъл не прониква, вие винаги ще се усещате ограничен. Всичко, което остава, остаряването на човека. Вие всички сте задръстени. Всичките бръчки на лицето, дисхармоничните, се дължат на течения, едно подпушване на човека. Ако аз имам Любовта. Да кажем някой

човек не върши туй, което на мен ми е приятно. Един човек обича една песен, друг човек обича друга песен. Каква разлика има в песните? – Каква разлика има между една светска и една религиозна песен? Няма никаква разлика. Думите са същите. Само че, светският човек на своята песен дава едно тълкувание. Религиозният човек дава друго тълкувание. В единия има повече вътрешно съдържание, в другия има повече външна форма. Вземете светският човек, той ще се облече много хубаво. Яката, връзката са хубави. Хубаво вчесан, зъбите изчистени; ноктите изчистени; всичко изчистено, няма нечисто. Религиозният, понеже е занят със своя вътрешен живот, ще го видиш по-скромен, оцапан. Той казва: „Вътре човек да бъде чист“. Ако човек външно не е чист. Външната чистота се дължи на вътрешната. Тогава как (при) светските хора ще обясните противоречията? – Светските хора отвън са чисти, отвътре са нечисти. А духовните хора отвън са нечисти, а отвътре, чисти. Аз ще ви обясня как. Духовните хора, като мислят, отвън да бъдат чисти, светските хора схващат тяхната идея и я прилагат отвън, казват: „Туй можем да го направим отвън“. Светските хора са чисти отвън, както духовните хора отвътре са чисти. Защото духовните хора отвън са нечисти, понеже светските хора са отвътре нечисти. Тогава религиозните хора казват: „Ние отвън няма да бъдем чисти“. Тогава духовните хора показват вътрешния живот на светските хора. Светските хора показват външният живот на духовните хора. Като видите светски хора добре облечени, то сте вие отвътре. Ако видите светски хора, те сами не се харесват, вие ги харесвате; отвън вас те не ви харесват, това те са самите те. Вие харесвате светските хора отвън, вие сте това. Те са отвън така, но отвътре не са. Тогава радвайте се на светските хора, понеже те са копие на вашата вътрешна чистота. Радвайте се. Като видите, че вие сте оцапани, тогава съжалявате, че носите формата на един нечист живот. Вие сте немарливи отвън, тогава какво трябва да направите? – Ще започнете да ги коригирате. Ще започнете вие да се коригирате. Като започнете да коригирате отвън, вашата външна чистота, ще коригирате тия хора отвътре. Ако вие се носите хубаво, не натруфено, като туриш една дреха, да има линия.

Направиш си една риза, да ти е приятно, като я носиш. Яката да не опира на шията, да не те дразни, но да има един, два пръста място около врата. Едно време имаше такива колосани яки. После, някои жени обичат да носят деколтета, то е научно изследване. Духовните хора се закопчават, те са много скрити хора. Затуй се закопчават. Онези, които отварят, казват: „Вижте ме“. Казва: „Какво се е разголила!“ Но тя е откровена, има нещо хубаво, тя е оставила тази хубавата страна. Оставила гърлото отворено. Туй мястото на Адамовата ябълка. После, райската долина е тази. Човек рая си показва. Раят на жената се показва. Мъжете се крият. Жените са станали по-откровени, а пък мъжете скрили рая. Това е тълкуване. Раят е свързан с човешката дихателна система. Раят е непонятен вън от дихателната система. Раят, това е дихателната система на космоса. На туй, което диша, то е раят. Там, дето има дихание, раят е. Всеки човек, който казва: „Де е раят?“ – От твоята дихателна система, от твоята дихателна система, твоите дробове, те представляват рая. Твоят рай е миниатЮрен. Твоят рай се радва на ония блага, които идват чрез въздуха. На онова пречистване, на онзи свещен огън, който постоянно пречиства и изпраща в мозъка да работи. Като дойдете в Божественият свят, то е вашият мозък, ако влезете в човешкият свят, то е стомахът вътре. От стомахът като влезете в тънките и дебелите черва, то е адът. Тъй щото имаме: Божествен свят е раят. Човешкият свят е адът и мъчението. Всички ангели и дяволи, всички са вътре в нас. Вие сега искате да се освободите от тях, искате да се освободите от злото. Няма какво да се освобождавате. Няма да разместваме нещата. Отгде произтича нещастието на една мома и на един момък? Вземете един млад момък. Бог поставил момъкът на едно място. Този момък най-първо не обръща внимание. Той е занят с една свещена идея. Всичко върви и не размества центъра на неговата тяжест, докато най-после се привлече вниманието му. В този момък се събуди желание да опита тази мома. Какъв плод е тя? Тя не знае, че като му обърне внимание, в него ще се зароди желание в стомаха да я изяде; в стомаха да я хапне. Тогава ще се зароди първото нещо. Той да я прегърне, да я стисне, да й хване ръката на хорото. Тя

гледа да хване ръката Той гледа да й извие ръката, като че къса някое парченце. После ще вземе китката ще помирише малко. Вие казвате: „Невъзпитан“. Не, в моя ум изпъкват съвсем други работи. Изпъква цялата история как се създаде едно събитие. Защо тази мома иска да привлече вниманието му? - На тази мома и този момък, който ако постъпва с момата, тя го събуди преждевременно. Знаете какво е, когато се събуди един човек, който не си е отспал. Друго е когато се събуди, като си е отспал. Тя трябва да го събуди навреме. И той ще й благодари. Не събуждайте Любовта на когото и да е преждевременно. Не внасяйте в човешкия ум светлина преждевременно. Не давайте на човека свобода преждевременно. На спящия човек каква свобода можеш да му дадеш? На спящият човек каква светлина можеш да му внесеш? – При тъмнината може да спи по-добре. Щом вече се събуди, тогава да внесеш Любовта. То е ядене. Първото нещо човек ще представи яденето, то е емблема на Любовта. След туй ще дойде светлината, слънцето ще изгрее. Божественият (свят) е създаден по същият закон. Слънцето показва за ония, които са събудени. Днешният ден носи известни блага. Ако вие сте събудени, тези блага ще дойдат, ако не сте събудени, вие се смущавате, тогава ще се зародят ред нещастия. Тук една несгода, там друга несгода, ще прекарате целия ден в несгоди. Казвате: „Защо Господ създаде света така?“ Не го създаде така Господ, вие така го създадохте.

Та казвам: Трябва да имате един начин. Искате да проповядвате само. Не само да проповядвате, ами дайте място на вашия живот, той сам да се изяви. Дайте място на Любовта. Щом дойдете до света на Любовта, не мислете вие за Любовта. Щом дойдете до света на светлината, не мислете за светлината. Щом дойдете до света на свободата, не мислете за свободата. Нещата, за които мислим, ние ги нямаме. Нещата, за които не мислим, ние ги имаме. Какво ще мислим за въздуха. Аз живея във въздуха. Въздухът постоянно влиза, има една обмяна. Ако се заинтересувам, ако мисля какво нещо е въздухът, ако две-три минути не приема въздух, да не стане една обмяна, аз ще почувствувам какво нещо е въздухът. Значи една обмяна става.

То е резултат на разумни същества. Въздухът произлиза от същества от един по-висок живот. И този живот трябва да подкрепи моето съществуване. Въздухът е резултат. Водата е резултат. Следователно, и тази земя е резултат. Ти се ползваш от земята, казваш: „Тази земя е проста“. Ти на земята може да посадиш всичко. Ако имаш тази земя, може да работиш. Ако твърда почва няма, ти нищо не можеш да посадиш. Ако ти нямаш вода, ти не може да проявиш мекота, не може да има в тебе мекота. Значи, в тебе трябва твърдо тяло, трябва да има една твърда материя, която трябва да устоява. След това трябва да има една жидка материя, пластична, без нея мекота не можеш да имаш. После, ти не може да имаш разширение, ако нямаш туй свойство, което въздухът има. Сега ние казваме вие схващате много материално: „Като дойде Христос, Той ще ни научи“. Че какво ще ви научи Христос? – Той когато беше на земята, казва: „Син Человечески няма где глава да подслони“. Всинца от вас имате къщи. Той нямаше глава къде да сложи. А вие имате къде да сложите глава. Вие имате повече, отколкото Той имаше. Той нямаше. Той имаше толкоз големи противоречия, постоянно Го преследваха. Вървяха такива религиозни детективи, за всяка дума като каже, да намерят за какво да Го хванат. (Учителят поглежда часовника си) Шест часа е, 5 минути имаме още.

Какво представя българската песен? – Българската песен представя път, по който българинът е минал, тъй както е създаден. Някои считат той е път. При всяка една песен, българите са минали. Всички не са композирали. А пък съвременната класическа музика представя пътя, по който съвременната цивилизация (минала). Ако вие свирите кой да е от тия големи музиканти, творци на музиката, те показват на какви основи е поставена съвременната култура. Та казвам: Музиката е път, понякой път се връщат по пътя, по който е минала. Сегашната музика, която се е образувала, показва пътя, по който минаваме. Музиката е движение на самия живот, местата, през които животът е минал. Такава форма взема музиката. Ако музиката е приятна, мястото е красиво и хубаво; ако музиката не е толкоз хармонична, мястото не е така хубаво. Казвам сега: Вземете българите. Имат повече от 6-7

хиляди песни събрани. Колко песни вие знаете на български? – Има 4-5 хиляди песни. Има един нюанс. Когато аз се занимавах с българската музика, намерих в някои песни толкова кал, че всякога почивах по една седмица след това, да мине да се очистя. Известни тонове има, че оставят в тебе нещо, неудоволствие. Като дойдат тия игривите песни, една подвижност имат те, повече отколкото трябва. Понеже мястото, през което българският дух минава, е било такова. Няма какво да се сърдим на българите. Песните представят пътя, през който са минали. Ако искате да изучавате историята на българите, вземете песните, те ще ви разправят цялата история. Кои били техните предци, къде са живели, големи земи ли са имали, богати ли са били, благородни ли са били. Всичко е вложено в музиката. Музиката има свои тайни. Сега искам да ви заинтересувам в музиката. Не може да се изявява вашият живот, ако не пеете на себе си. Всеки един от вас трябва да пее не на другите, на себе си. Наскърбен си, седни, че пей. Гневен си, седни че пей на гнева си. Пей! Как ще пееш на разгневения господар? Обезсърчен си или недоволен си, пей една песен да станеш доволен. Как ще пееш на недоволния господар? Как ще пееш на този, който ти се сърди? Този, който се сърди е господар, защото слабото не може да се сърди. Винаги голямото се сърди. Малкото се подлизурква. Той като се сърди, той е господар. Ще дойде с благоговение. Как ще пееш на Господа? – Сърдиш се, как ще му пееш? – Ще пееш и на туй, което се подлизурква. Как ще пееш на един, който се подлизурква? – Каква песен ще му пееш? – Трудно се пее. Страхливи сте, на себе си как ще пеете? Или, обезверил си се, какво трябва да пееш?

В ума ви да остане идеята. Вие искате изведнъж всички неща да ви станат ясни. Не искайте нещата да ви станат ясни. Само в онова, дето човек усеща големи мъчнотии, туй за което се е трудил дълго време, то остава. Онова, което иде лесно, лесно си заминава. Лесните работи ще ви оставят. Онези неща, които сте придобили с голямо мъчение, те ще останат за вас ценни. Знайте, че един ден в живота ви ще останат само големите неща. Лесните работи са общо достояние за всички. Ако искате нещо ценно да

остане във вашия живот, да ви радва, то са най-големите мъчнотии. Затова казвам: Страданието във вас ще остави най-ценните работи. Ако сте страдали за музика, някой иска да свири, няма пиано. Хубаво, че аз имам пиано, не съм виртуоз. Някои хора нямат пиано и са виртуози. Човек може да има работи и да не е виртуоз, друг може да няма и да е виртуоз. Колцина от вас сте изследвали дали имате тази магическа сила, че като дойде един човек отчаян, като му кажеш една дума да му падне като мед на сърцето. Например, майката как ще каже на детето: „Моето любезно дете“. Как ще произнесете: „обични приятелю“, или „мили другарю“, или „другарке“, как ще произнесете? Който е недоволен, обиден е, как ще пеете на себе си? Или от господаря от който си недоволен, как ще му въздействувате? – Хвани на господаря дясната ръка, тури лявата отгоре, започни да му пееш. „Колко си велик, като те гледам колко ми е приятно твоето лице. Като те виждам толкоз сериозен, колко си енергичен? Кое в света можеш да бъдеш?“ Казваш: „Това ли трябваше да направя?“ Кажи: „Много добре го направих“. Господар си, няма кой да те оцени. Защото подбудителната причина, когато някой човек говори, по който и да е начин, в него има свещена идея, но той не може да я изрази. Нашия покойния Гумнеров, някой път съм говорил сериозно. Казва: „Защо ми се кара, какво съм направил?“ – А аз малко сериозно съм говорил, но казвам: „Такъв характер имам“. – „Ха, тъй кажи. Кажи да зная. Много сериозно говориш.“ Кажеш на някого: „Ама вие не вярвате!“ Вярва този човек. – „Ама вие не пеете хубаво!“ Пее човекът хубаво. – „Той си мисли, че пее“. Сега аз може да взема да ви свиря и аз може да мисля. Понякой път аз сравнявам оригинала, сравнявам своята музика, от друго място, гдето черпят тия музиканти. И вие трябва да черпите сега. И да придобиете всичкото изкуство, което светът има. То е достояние заради вас. Защото тук са работили. Не мислете, че всичката музиката, която съществува, в изкуството, във философията, в поезията, в техниката– един ден това трябва да бъде достояние за всинца ви. Всичките хора работят за нещо, което след време ще бъдат наследствени черти. Но същевременно, работете над себе си.

Сега основната мисъл: Каква мисъл основна остава? – Тия разстояния между носа и челото нагоре има една малка кривина под челото и под носа. Тази гънка между челото и носа се е образувала преди милиони години. Носът е голям, понеже сме близо до носа. Тази начупената линия е далече. Огъването се е образувало много далече. Челото се е образувало после. А тази линия под челото се е образувала преди челото. Тази линия се е образувала много по-рано, отколкото носът и той отпосле е дошъл. Тази част под носа е по-стара. А като дойдете до брадата, тя по-скоро се е сформировала. В животните ще видите, че чуканчето го няма. Тук в човекът се е образувала. Тия неща, които са големи, са образувани по-после. Вземете големите дебели вежди, отпосле са се образували. По-напред са тънките вежди. Сега тънките вежди искат. Но зависи каква е линията. Кривата линия на веждите, цяла една философия има на веждите. На щастливите хора, ако ги изследвате други са веждите. На учените хора, други са веждите, на красивите хора, други са веждите. На поетите други са веждите. Все се различават веждите. На духовните, на светиите, на гениите, на талантливите. Талантливите имат особени вежди. На гениите веждите са особени и на светията веждите са особени. Във всички има една особеност. Вие не можете да намерите двама гениални хора, на които веждите да са еднакви. Вие не сте изучавали. Това са антени, космите на веждите. Приемане на нещо от един възвишен свят. Чрез веждите ние приемаме. Колко антени има. Отвсякъде може да се възприеме. Учените хора казват, че спират водата. За обикновения човек, те са за да спират водата. А пък за гениалния, това са антени, ключове са, откъдето той трябва да възприема. Той ако иска да свири, ще си барне, има особени места. Мога да ви барна някой път, ще пеете, ще свирите. Това може да трае няколко минути. Казвам: Всичкото щастие на човека седи в неговото лице. При всичкото богатство, което Бог му е дал, той е нещастен. Не знае къде да се бутне. Той търси своето щастие в другите хора. Когато той го намери в себе си, после ще го намери отвън. Външният свят е едно отражение на самия него. Ако той себе си не разбира, той не може да разбере и хората. Ако ви кажа сега станете да

пеете една ангелска песен, кой от вас ще пее една ангелска песен? Ако изпеете една ангелска песен, ще му дам най-голямата Любов, която аз може да имам. Колцина от вас можете да изпеете една ангелска песен? Тогава ще дойде другият въпрос. Вие ще кажете: „Понеже ние не можем, вие изпейте една ангелска песен“. И аз не ще може да пея. Трябва да имам едно ангелско разположение. Вие трябва да бъдете всички ангели, за да ви пея. Аз нямам желание и вие не можете да пеете, понеже всички не са ангели. Пред един ангел можеш да пееш, пред който не е ангел, не можеш да пееш. Тогава някой от вас има ли, който би изпял една песен от две думи, да композира една песен. Не може да съчините. Кой би изпял „Господи, Боже мой“? После, той знае, че ще го осмеят. Тук са критици. Тя е една свещена дума „Господи, Боже мой“ да я изпееш, ти трябва да влезеш в самата идея, то не е нещо физическо. Човек ще се разтопи. Ние се намираме в едно високо място, в замръзнало състояние. Като дойде слънцето, ще започне да се топи снега и леда. Водата ще тръгне. Ако не можеш да пееш, ти си в замръзнало състояние. Чувствуването е признак, че си започнал да се разтопяваш. Мисълта дава направление, в което тръгва тази вода. Мисълта трябва да канализира нашите чувства. Пението, музиката, това са методи, по които ще се облече бъдещият ни живот. Казвам: Някой друг път ще оставим за свиренето.

Сега благата, които Бог ни е дал, да ги оценим. Да оцените благата, които Бог ви дал, които вие не сте съзнали. Бог ви е дал блага, а вие постоянно роптаете. Напуснете вашия ропот. Всички мязате на евреите, които изведе Мойсей и постоянно роптаеха, защо ги изведе из Египет. Престанете да роптаете, понеже отивате в Обетованата земя. Безброй блага имате и казвате някой път защо сте се родили. Да влезем в Ханаанската земя.

Тогаз съчинете още една песен: „Господи, научи ни добре да живеем като влезем в Обетованата земя“. Коя е песента на Обетованата земя? – Тя е първата песен на Любовта. Коя е първата песен на Любовта? – Първата песен на Любовта, това е светлината. Коя е първата песен на светлината? – Това е свободата. Коя е първата песен на свободата? – Това е Любовта.

Първата песен на Любовта е светлината. Светлината пък пее за свободата. Първата песен на светлината пее за Любовта. Само когато влезем в Истината, когато започнем да пеем за Любовта, когато започнем Истината, тогава ще разберете какво нещо е Любовта. Човек, на който Любовта не е показала светлината; светлината, която не е показала свободата, и свободата не е показала Любовта, той не може да познае Любовта. Затуй казваме: Истината ще ви направи свободни. Истината, която ще ни покаже Любовта, ще ни изпее първата песен на Любовта. Тогава ние ще я почувствуваме.

Желая на вас от Любовта към светлината, от светлината към свободата, от свободата към Любовта.

САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!

XVI година.
26 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 26 май 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ПРАВИЛНО ПРИЕМАНЕ

Отче наш.

Коя тема е свободна? Кои са качествата на свободната тема? – Свободна тема е онази, в която има една трезва мисъл, едно трезво чувство, една трезва постъпка. Свободна тема. Самата дума „тема“ какво означава? Я ти, дядо Благо, ти си поет, кажи ми какво означава думата тема? (Гръцка дума е, значи задача, нещо, което се поставя за разрешение). Значи нещо, което предизвиква човешката мисъл. Филологически, според звуковете „те“ значи множество; „ма“ някое разумно същество, което поставя нещо разумно. Гласът, този звук, слогът какво показва? – „Те“, означава някоя енергия, която слиза не отдолу нагоре, но която слиза и като слиза едновременно тя среща известни мъчнотии. Например, някой път вие мислите, че нагоре е туй движение. Всяко едно движение, което слиза надолу, може да срещне противодействие и едно движение, което се качва нагоре, може да срещне противодействие. Ние досега сме запознати само с движение. Казваме: „Нагоре е туй движение“. Когато се стремим нагоре тогава срещаме някои противодействия. А много пъти, когато слизаме надолу, пак имаме противодействие. Представете си сега, тъй както представят земята, ние сме сега обърнати към слънцето. Но ако земята се обърне от другата страна, тогава ние повидимому, пак имаме стремеж към центъра на земята. Но когато мислим надолу – додето стигнем до центъра на земята. Щом мислим за центъра на земята, то е надолу, щом мислим за центъра на слънцето, то е нагоре. Значи надолу, разбираме от главата надолу; нагоре, от главата нагоре. Всяко нещо, което седи от главата нагоре, е нагоре. Всяко нещо, което седи от главата надолу, е надолу. То са

известни положения. Сега в човека има една възприемателна станция. Туй, което спъва съвременната наука е туй, че ние имаме много радиоактивни станции. Допуснете, че сега можете да изучавате религия или музика, но имате друга отворена станция. Като изучавате музиката, засягат се вашите лични чувства. Казва ви някой, че вие не знаете да пеете или вие не знаете да свирите. Вие не знаете да си поставите гласа. Това вече не засяга областта на музиката, засяга друго едно чувство. След туй като ви кажа: „Не знаете да пеете“, и ви кажа: „Пейте сега“, отиде вече, иде друго едно чувство. Та казвам: Има една потънкост, която при съвременните условия, великите музиканти разбират. Онези, които се занимават с музика, те разбират в какво седи същината на музиката. Защото музиката, това са трептения от една област, които трябва да се схванат. Сегашните трептения, с които се занимавате, те са физическо раздвижване на въздуха. Когато се размърдват струните, размърдват се частичките на кислорода във въздуха. Сега ние можем да кажем и частичките на азота. Сега някой може да каже: „Какво нещо е кислородът?“ – Поддържат, че кислородът увеличава горението. Водородът увеличава влагата, а азотът намалява гниенето на нещата. Въглеродът образува първите вещества на земята. Самата земя е твърда, благодарение на въглерода. Той има туй сцепление, свойства са туй. Кислородът и въглеродът имат и други същини. Но това са елементарни работи, които окултният ученик трябва да разбира. Не само съединението. Въглеродните съединения или кислородните съединения или азотните съединения, те са вече групи на елементи в света, които упражняват известно влияние върху нас. Ако във въздуха стане съединение на кислорода и водорода, ние ще се намерим в трудно положение.

Та казвам сега: Върху тия станции, които имате, вашата станция, както сега на северния полюс е възстановена една станция и по радиото съобщават какво е времето. Тук е хубаво времето, но на северният полюс не е така. Когато тук е развалено, на северният полюс е хубаво. Когато времето е хубаво там, тука е лошо и обратното. Понякой път се поддържа: и там е хубаво, и тук

е хубаво. Казват, че времето на полюсите има влияние върху другите области на земята. Сега всеки един човек има по един полюс. Човешката глава вътре. Можем да кажем, че и земята е устроена сега според формата на човека. Тя е устроена според формата на човешкото сърце. Тъй щото когато човек проучава земята, проучава себе си. Това са само твърдения. Казвате: „Докажи“. За да докажа нещо, трябва работите да ги чувствуваш, не можеш да ги мислиш. При това, на тия работи трябва да им дадеш една форма. Да кажем вземате вие един тон. Може да вземете тона „до“. Може най-ниския тон да му турите каквото име искате. Този тон ще бъде обикновен и може (да) се чуе на 10, на 100 или на 200 крачки. Той има само физически качества. Но ако вие се занимавате с музика и внесете електричество и магнетически трептения в музиката, тогава на тона ще дадете проницателни елементи и вашето пеене оттук може да се чува до Ню Йорк или в Сан Франциско или в Лондон, където и да е. Например, вие чувствувате понякой път, молите се. Молитвата ви не е чута в небето. Понеже вашето радио действува с много дълги вълни от няколко километра. Пък едва сега работят на къси вълни. Колко са дълги вълните в радиото? – (До 15 хиляди.) Тя е дълга вълна. Трябва с микрофона да действувате до една хилядна от милиметъра. С такива вълни тя ще дойде. Ако е няколко метра, една вълна от 3 метра, в небето не може да иде, не може да я възприемат. Вие се молите и някой път и „Ни глас, ни услишание“. Ако турите тия ситните вълни. Да кажем, когато човек чувствува нещата. Всяко нещо, което не е почувствувал, то са дребните вълни. Да кажем, ако изпратиш една своя мисъл чрез своите морални чувства, тя има друга сила. А ако изпратиш една мисъл, чрез своите лични чувства, те си дават подтик. Тя ще има друго влияние. Сега вие не изучавате себе си. Някой път трябва да се спреш, да изучаваш човека като един предмет, отделен от всичко онова, което той чувствува. Да кажем ти чувствуваш приятни работи и неприятни работи. Неприятните работи може да бъдат верни, може да бъдат неверни. Приятните работи може да бъдат верни, може да бъдат неверни. Туй, което чувствуваш, може да бъде приятно, може да бъде и неприятно. Приятните работи и

неприятните работи, ни най-малко не туряйте качество, че са лоши. Може някое нещо да е неприятно чувствувание от неразбиране. А пък може да ти е приятно, понеже мислиш, че си го разбрал, но в дадения случай да не е никак полезно за тебе. Да ви дам пример. Срещам някого и казвам: В лотарията ти се е паднал един милион, спечелил си. Изведнъж се зарадва. Отива, вижда билета си, и една реакция става. Казвам: Кое е онова, което му е дало приятно чувство? Аз съм го накарал да мисли, че е спечелил. Аз му предавам моята мисъл, че е спечелил, но то е схващане. Той като се обоснове на моето схващане, зарадва се. След това иде и казва: „Излъга ме“. Не съм го излъгал. Спечелил е, защото всяка лотария се тегли на три места: На физическия свят, в духовният и в умственият свят. Няма някой, който да (не) е взел лотариен билет. И в умственият свят има билети, и в духовният свят има билети. Някои очакват да умрат и да идат в рая. Че то е билет. Ако по трена тръгнеш и кажеш: „Билет не вземам“, може ли да вървиш без билет. Дойде кондукторът и казва: „Господине, тук има закон“. Ако вие не си вземете билет, ако той е благороден, няма да ви глоби, ще ви предупреди, че втори път, ако ви намери, тогава ще ви глоби.

Та казвам: Ние сме дошли до едно опасно място. Аз ги наричам опасните, плъзгавите места на живота. Разместване, разни радиостанции, които имаме. Някъде музика учиш като се върнеш, обидил си се; религия учиш, обидил си се, значи разместени са станциите на радиото. Предава ти се едно нещо, разбираш друго. Едно очакваш, друго иде.

Сега, най-после пяхте „Аум“. Защо пеете „Аум“? – То е все таки да ви питам, защо ядете и защо пиете вода. Ни най-малко след като съм ял, постъпката е добра. Но още не е постигнато туй, което искам. Във всяко ядене трябва да има едно малко постижение. Във всяка мисъл, във всяко чувствувание, във всяка постъпка трябва да има едно микроскопическо постижение. Понякой път вие се спирате, имате неразположение. Имате болка, която дошла в коляното. То е цяла наука. Защо болката е в коляното или някъде в долния глезен, или някой път в големия палец, или в гръбнака, в слабините, или в бъбреците. Болестта

има свои причини. Тогава един лекар ще констатира. Ако ви боли кръст или бъбреците, тия отправления за водата, която трябва да се изхвърли навън, не функционира добре. Ако ви кажа, че не функционира добре, вие ще се успокоите (ли)? Едно малко нарушение на бъбреците е. Хубаво, какво трябва да правите, ако ви боли кръста? – Как ще преодолеете, вие не знаете. (Учителят показва с двата показалеца кръста) Кръстът какво трябва да правите? Как ще преодолеете (болките) вие не знаете. Как правим геометрически?(фиг.1) Туй е Божествено. (Успоредните линии) В кръст ще ги туриш и ще ги направиш хоризонтални. Ще премахнеш противодействието. Да кажем вие противодействувате на вашите чувства. Тази болка дошла в едно стълкновение за вашите чувства. Всичките страдания произтичат от стълкновението във вашите чувства. Имаш чувства с дълги вълни, от 4-5 км. Имаш чувствуване с 3–4 см. Те са по-силни. Но, ако не функционираме с тия късите и дълги вълни, болките ще останат. Сега някой път дойде някой човек при мене и казва, че го боли кръста. И мене ме хване. Много смешно. Аз, който го лекувам, хване ме и мене кръста. Забелязвам понякой път колко деня ще минат, докато мине болката от кръста. Правя своите научни изследвания. Някой път пея една песен, някой път чета една молитва. Не слуша. Чета друга молитва, няма отговор. Моля се в Името на Бога, не слуша. Един ден му намеря цаката на това. Дотогава, докато ме боли кръста, този човек не е оздравял. Ида потърся го, той като спи, раздрусам го, ударя му няколко плесници. Ти ще слушаш или няма да слушаш, защо те боли кръста? Той се стресне, оздравее. Като оздравее, изчезне болестта, и моята болест. Ти ще кажеш: „Защо ще го биеш?“ Хубаво, вечерно време как ще го бия? Вие казвате на френски bien (добре). Аз говоря на френски, бия го значи добре. Вие вземате тълкуването на български, биел. Често, когато се говори, вие сте разбрали много неща криво. Има едно механическо разбиране. Някой казва: „Учителят говори тъй, както аз мисля“. Някой път аз говоря за младата мома – отгде ги намери Учителят тези младите, все за млади говори. Ами, че в Швейцария тази Юнг Фрау, която е близо до Мон Блан, като изгрява слънцето, като изгрява, зачервява се. Червеничко е, красивичко е. Тази мома мъчно може да се качи горе да я целуне. Аз като казвам Юнг

Фрау: „Вие влюбвали ли сте се в Юнг Фрау“ какво ще разберете? Или тези изследователи се влюбват в Еверест. И той е хубава мома, за която постоянно идват да видят лицето, как живее. Пък тя е такава морална, не иска да стъпи там човешки крак. Как ще ме разберете?

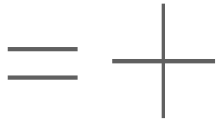

Фиг. 1

Има някои идеи недостъпни за живота. Не, че са невъзможни, но трябва да измените чистотата, трябва да измените мекотата, човек трябва да олекне. Че думата „олекване“ какво означава? – Казват: „Олекнал този човек“. Вие ще го разберете. Мислите, че ако един светия не олекне, той светия не може да стане. Например, ако вие стъпвате да се тресе цялото здание, можете ли да бъдете религиозен човек. Като видите тресе се зданието, ако е религия? – Че вие имате нещо твърдо във вашето тяло. Може да ви турят да градите къща, но не и да ви турят с този (тропот) да възпитавате хората. Вие ще накарате и те да тропат като вас. Всеки човек може да предаде на другите това, което той има и без да иска може да го предаде.

Казвам: Колко е хубаво да се пречисти езика ни. Сегашният език да се очисти от онази своя плътност. Има една неестествена плътност, неорганизирана плътност. Тогава вие говорите и казвате: „Нима не разбираш?“ – „Хубаво, ти не разбираш ли?“ (Учителят го изговаря силно). Казва: „Бъдете тъй добри да разберете“ (Учителят го изговаря много меко). Защо не кажете така? – „Ти знаеш ли кой съм аз?“ – И дяволът като дойде, всякога пита: „Ти знаеш ли кой съм?“ Казвам: Бъдете тъй добри да кажете кой сте. –„Аз съм онова величие, което преди хората да бъдат на земята беше; този свят аз го създадох, разбирам законите. Какво мислиш?“ Сега ще каже някой, разговаря се някой с някой велик Дух. След като се разговаряш знаеш ли какво ще стане, ще те хване краста, цяла година ще се дръгнеш, ще се мъчиш. Като отвориш тази станция ще се чешиш цяла година или понякой път онези, които се занимават със спиритизъма отварят станции и говорят с духовете. Откъде го чуват? До ухото. Тия неща, които тук се говорят, те не са верни. Колкото са по-близо до ухото, не са верни. Някой казва, че отвътре възприема. Какво подразбира? – Има някои неща,

като ветропоказатели. Щом от пъпа разбираш тази работа, тя е от нисшия свят. А щом разбираш под лъжичката, то е вече нормален свят, на чувствата. Следователно, всякога вие тази станция (слушайте)! Когато мислите, тази станция на лъжичката, трябва да действува постоянно. Тя показва, че нещата са верни. Нещо, което се усеща от симпатичната нервна система. Седалището, старото седалище на душата е под лъжичката. Човек не се хваща за главата. Седалището на Духа, то е горе. То са само идеи, за да може вашето въображение да работи, за разсъждение. В геометрията има да изучавате. Всеки един от вас да започне най-малко да изучава своето чело. Да направите сравнения на вашите братя, на баща си, на майка си, на сестра си, на вашите слуги, какво знание бихте имали и колко бихте се ползували. Да видите какви хубави неща има. Някои наши недостатъци на какво се дължат. Имаш някъде малка трапчинка на челото. Да знаеш, тази трапчинка какво ти препятствува. Може да имаш една вдлъбнатинка, може да показва, че си умен, практичен човек, но показва човек, който има слаба памет, на хиляди думи една запомня. Сега вие хората, ако имате развит център, там ще имате силна памет. Сега напосоки може да наблюдавате. Верно е това, но още не е наука. Нещата може да бъдат верни, без да бъдат научни, от наше гледище. Нещата може да бъдат и верни, когато не са верни. И в безверието казвате: „Този е човек безверен“. Срещал съм хора безверни, които имат по-правилни идеи, отколкото някои, които казват, че вярват в Бога. Веднага щом го засегнеш като човек казва: „Човещина, трябва да покажеш човещина“. Щом засегнеш тълкуването за Бога, Той казва: „Остави тия работи, не искам да мисля“. Той не иска да мисли за човешките схващания, казва: „И аз имам схващания, но моето схващане за Бога не може да бъде за всички хора“. А има едно схващане, което е общо за всичките. Щом ядеш, ти е приятно. Щом аз ям и мен ми е приятно. Ние имаме едно и също схващане, съществуване имаме. Щом аз пия вода и съм в здравословно състояние, и ти си в здравословно състояние; щом и твоята жажда се уталожва, имаме еднакви чувствувания и след туй разбираме, че имаме еднакви разбирания.

Вие мислите, че имате силна мисъл. Мисъл, която не може да измени човешката коруба е слаба мисъл. Чувства, които не могат да изменят човешката коруба, са слаби чувства.П постъпки, които не могат да изменят човешката коруба са слаби постъпки. Всяко нещо, което е слабо, не може да измени човешката глава. Пък на едно място станала пертурбация, станала известна промяна. Ако главата на децата не расте. В стари години, старите хора трябва най-малко да развият горната част на главата. Някой път някои хора развиват главата при ушите. Някои развиват главата отзад, дето е малкият мозък; някои развиват долната част на челото; някои развиват горната част на челото. След туй някой може да развие своите уши. Има хора на които ушите с време се продължават. Има хора, у които с времето ушите се скъсяват, то е лош признак да се скъсят ушите. Лош признак е, ако тази меката част се скъсява. Тя не трябва да се скъсява. Ако стане много дълга, повече, трябва пропорция да има. Тази част може да стане по-голяма. Сега туй да ви не плаши. Не вземайте сега тия общите твърдения да се изпоплашите. То си има известни мерки, колко трябва да бъде дълго ухото. Когато Господ създаде света, определи точно геометрически. Според тази висша геометрия определено е, колко трябва да бъде дълго. И като се продължи твоя нос, определено е. С една десета от милиметъра да се продължи, ти си извършил нещо. Ако през целия живот не се продължи, в умствено отношение не си напреднал. Определено е, твоят нос с една пета от милиметъра. Не че Господ така го направил, но аз правя превод. Ако ти не си разширил носа с 1/5 от милиметъра, ти в своето сърце нищо не си постигнал. Определено е, с един сантиметър да продължиш ръката. Ако ти с един сантиметър не си продължил ръката, ти в живота си всичко, каквото си направил, не струва. То са мерки. Щом ти измерват ръката, аз искам да зная продължил ли си ти. Една мярка имам на хилядни от милиметъра, на една десетохилядна от милиметъра. Казвам: Някой път аз като правя своите изчисления, виждам, трябва с една десетохилядна от милиметъра да се продължи носа. Може да се продължи на една стохилядна от милиметъра.

Каква материя, каква енергия в дадения случай може да обработим.

Опасната страна е, че религиозните хора наместо да развиват религиозното чувство, те развиват своите лични чувства. Наместо да развиват своето религиозно чувство, развиват своята алчност мислят, че е религия. Наместо да развиват Божествената Любов, развиват любовта на Купидона. Като говорят за Любовта към всичко, те разбират жена, имат предвид жената. Като му поменеш за Любов, той мисли за жени. И като види, трепери. Ама не стари, като е млада, има вече една такава хубава усмивка на лицето, а като види стара баба, индиферентен. За такава Любов не говори. Това са маски в живота. Ти може да облечеш старата баба с една маска на хубава мома, да ти трепне сърцето. И цяла година да не се успокоиш. Като се смъкне маската, ти ще видиш старата баба. В младата мома има чист ум. Има едно чисто сърце и чисти постъпки. За мене всеки човек е млад, който има чист ум, чисто сърце и чисти постъпки, той е млад. Той може да има хиляди години; всеки, който няма чист ум, чисто сърце и чисти постъпки, той е стар. Подразбирам такава гъста материя има, че трябва хиляди години той да работи.

Мислиш за Бога, ама си недоволен. Жена имаш, ама си недоволен. Деца имаш, недоволен си. В църквата се молиш, казваш: „За какво ми е всичко туй, в което вярвам?“, не си доволен; и за себе си най-после нямаш ясна представа. Вие се намирате в положението на американския професор Браун, който преподавал в Бостон психология в университета. Разправил той на студентите какво е „Азът“. И така се объркал, и не знаел в тяло ли е или в тялото не е. Защото в даден случай ти не можеш да говориш на един човек, докато нямаш един обект отвън. И например, ако слънцето не съществува на земята, ти не можеш да имаш този възглед на земята. Като изгрее слънцето, вече имаш външен обект. Твоите очи може да се настанят. Ако слънцето изгрява, ако аз не съм на земята, неговото изгряване е безпредметно. За мене слънцето е предмет, когато аз живея. Вие ще кажете, че слънцето е материално тяло. То е външното. Слънцето е разумно същество. Туй слънце, то не е още. Но то самото е разумно

същество. Тогава някой ще цитира, че Бог създаде небето и земята, създаде и слънцето. Тогава Бог не създаде ли човека? – Кога създаде слънцето? Слънцето го създаде по-рано от човека, в четвъртия ден. В кой ден създаде човека? В шестия ден. В четвъртия ден създаде слънцето. То разрешава една от големите мъчнотии. Слънцето разрешава един семеен въпрос. Слънцето има толкоз дъщери и синове. Вземете големият му син Юпитер, търси да се ожени. Другият голям син Сатурн и двамата се влюбили в една и съща мома и спорят. След туй синът на Слънцето Марс и другите синове, които по-рано са излязли. Има една дъщеря Венера, тя е доста благородна. Другата дъщеря е нашата месечина. Казват, че се оженила и развела. Не зная за кого се женила. Кога се оженила и развела. Земята е нейна дъщеря, и понеже дъщерята и майката са влюбени в един и същи любовник, дъщерята казва: „Аз не искам да те виждам“. И затуй тя мени лицето си. Някой път дотъжее за майка й, и тя става голяма. Пълнолуние е тогава. Като се разсърдила, че тя е хвърлила око на този, когото и тя обича, тя тогава се скрива. Вие ще разберете или да ви кажа туй, което няма да ви съблазни. Майката не хареса избранника й и тя се докачила, как тъй майка й да не хареса този, когото тя обича! Между месечината и земята едно стълкновение има. Но да оставим, това са истории за деца. Слънцето има свои дъщери и синове, разрешават тези въпроси. Ние сме създадени в шестия ден, той е ден на илюзиите. Ние се занимаваме с неща, които нямат никаква реалност. Ти се занимаваш с една къща, с една нива. Вземеш крепостен акт, собственост за къщата, ходиш 60 години да правиш давия, да доказваш, че къщата е твоя. Утре умираш и къщата остане в този свят. Не може да я продадеш. Идеш в другия свят, мислиш, че имаш къща от този свят. Не може да я продадеш. Тази къща не може да я дадеш, пари вземате от къщата, но не можеш да ги пращаш в другият свят. Пари нямаш, казваш: „Две къщи имам“. Валута между небето и земята не е уредена. Че земята не отпуща валута за онзи свят. За тук на земята от едно място за друго може, но за небето пет пари не дава. Толкоз скържава е, че нищо не дава, какво ще направиш? – Идеш в другият свят, ще се мъчиш и най-после като плачеш,

молиш се, в другият свят ти дадат даром един билет, дойдеш да търсиш тия, които са взели къщата. Пак започват другите илюзии. Пак мислиш за къщата или ходиш да търсиш жена си. Тази жена къде е отишла. Децата ти е взел някой, търсиш ги къде са, това са все илюзии. Онова дете, което ти си направил твоя кукла, ти вземат, ти не си на правия път.

Реално е само онова в живота, което никой не може да ти вземе. Всяко нещо, което може да ти вземат, искат да ти покажат, че нещата не са реални, те са илюзия. Следователно, тревогата ти да бъде временна. Ти ще туриш: „Защо да се счупят краката на моята кукла?“ Нищо не значи, по-хубаво беше да се не счупят, но кукла е. Куклата не е реално. Ако куклата беше реална. На реалната кукла краката не се чупят.

Казвам: В онзи свят ще се познаваме, ако Любов имаме. Че Любовта на земята, аз бих желал с Любовта, която имаме тук на земята, не бих желал да имаме. В този свят ще имаме една Любов, която никога не престава. Има една Любов, която свързва хората. Когато вие се запознаете с тази Любов, тя е реалността на живота. Тази Любов, аз я наричам Любов към Бога. Любов, която обединява всичките хора, осмисля живота, осмисля всичките постъпки. Това наричам Любов към Бога или Любов към всичките души. Тя е една. Сега може да зададете въпроса: „Възможно ли е да обичаме всичките хора“. Със сегашната Любов, невъзможно е. Да ви обясня. С една малка лампичка, вечерно време, аз може да виждам само близките предмети, но с тази малката светлина, не може да виждам всичките предмети, туй означава. Човек трябва да мисли. Щом дойде дневната светлина, на слънцето, с тази светлина всичко може да виждате. Ако вие имате един далекоглед, работите стават ясни. Много неща в нашия живот, не са ясни, понеже ние носим една малка светлина. Трябва една по-голяма светлина. Затуй всеки един от вас, какъвто и да е, трябва да намери един приятел, който да бъде отзвук на неговите мисли, отзвук на неговите чувства. Един приятел трябва да имате. Ако си сам, нямаш един приятел, ти ще минаваш, (заминаваш). Ти няма да имаш никакъв импулс. Връх Еверест е важен, по отношение за всичките планини. Но, ако той седеше сам по себе си, нямаше

никакви други планински вериги, той щеше да бъде безпредметен. Но тия планински вериги, те си имат свое предназначение. Казвам: И човек има висок връх. Сега не мислете, че индусите, което наричат Суат (суата), е първото откровение, което е дадено на човечеството. Имаме и думата Ману, от (мене) човек започнал да мисли. Ние мислим още по втори начин. Откровението, което е предадено е Суат. Ние не сме в състояние да ни се предава по този език. Идва едно приспособление, схващането на човешката мисъл. Човешката мисъл не може да бъде родена, докато ти в себе си нямаш едно чувство и човешките постъпки не може да бъдат оценени, човешкото чувствувание не може да бъде оценено, да има отражение, докато няма постъпки. Постъпките са подкрепа на чувствата, чувствата са подкрепа на човешката мисъл, а човешката мисъл е за подкрепа на човешката душа. Всичките тия неща идват за подкрепа на душата ти. За да познаеш душата си, трябва да мислиш, трябва да чувствуваш, трябва да си постъпвал. Само човек може да познае душата си.

Има ли някой певец от вас да ми изпее някаква песен? Каква песен ще ми изпеете? – Да изпее една песен „Господи, Боже мой“. Кой от вас е направил „Господи, Боже мой“? Има ли някой, който да е съчинил „Господи, Боже мой“? Една сестра ми казваше, тя е съчинила нещо, но като рекла да каже, потреперало й сърцето. Трябва да бъдете свободни. Ако стане някой да пее, неговата погрешка е там, че той иска да изпъкне, иска да покаже, че знае. Туй е на погрешна страна. А като стане, другите ще кажат: „Този ли се намери“. Като стане някой да пее, като че вие пеете, и като изпее, като че вие сте пяли. Да схванете нещо. Каквато и малка погрешка да направи, да разберете в какво седи. Някой път има едни тонове, които не сте изучавали. Вие не сте изучавали безгласната музика. Аз на вас не бих ви свирил, защото на когото и да съм свирил, все аз съм плащал. След като свиря, плащам. Аз не обичам да свиря, понеже трябва да плащам. Някой път след като съм свирил, и четирите струни ще ми се скъсат. Някой път като свиря, някоя пакост ще стане на лъка. Не мислете, че от цигулката ще излезе нещо. Цигулката е само едно условие. Истинската музика е вътре в човека. Ти не можеш да свириш, ако

умът ти не пее, ако умът ти не е музикален, ако сърцето ти не е музикално, ти не можеш да бъдеш музикален. (Учителят удря с лъка поотделно на струните). Защо са неясни тоновете? Или някое дете, което за пръв път свири, в детето има амбиция, иска да се покаже, да даде концерт, да каже майката: „Не свири ли моето дете хубаво?“. (Учителят свири българска песен). В българските песни, българинът е майстор на „фа“. Туй е тъжно, мелодично. Казва: „Спечелил съм нещо, имам си хубава къщица“. Но с българските песни, българите доникъде не са дошли. Много малък кръг е. Понеже българинът не е намерил път да свърже мелодията с хармонията, не върви. Навсякъде българските песни в мелодично отношение има такива трели, които в европейските песни не се употребяват. Много дребнички трели, много хубави.

Та казвам: Някой път песните са мелодични. Но една песен трябва да стане хармонична. Някой от вас, щом се свири една стара песен, но старите песни нищо не ви донасят. Тази песен е стара, аз съм я преобразил, съвсем друг характер съм й дал. (Учителят свири българска песен). Аз съм изменил много работи. Ще каже някой, че не е така, както е старовременската песен. Вече минаваме от мелодията в хармонията. (Учителят свири българска песен). Тогава как пеят адептите? (Учителят свири). Това е един обикновен тон. (Учителят свири и пее). Един адепт пял така, но свързва той живота с едно подигане, всичко се завършва. (Учителят пее). Ако усиля чувствата си, не е за мене. (Учителят пее гърлено) То не е музикално. (Учителят пее отворено). Казвам: Всички можете да пеете добре. Понякой път вземете два, три тона, дотогава, докато вие почувствувате една малка топлинка. Аз вземам музиката не като изкуство, но като метод за живота е музиката. Във всичките области ти не можеш да мислиш правилно, ако не си музикален. Ти не можеш да чувствуваш правилно, ако не си музикален. Ти не можеш да постъпваш правилно, ако не си музикален. Музиката я употребете, като един метод, да изрази живота ти. Не като външно изкуство. Сега, аз не искам вие да станете цигулари. Много мъчно се свири. Може някой на китара, на мандолина, на тамбура да свири. Може с два тела да свири. Поне всеки един от вас да има тамбура. Най-малко

да имате едно тъпанче, дааре. Станеш от леглото, вземи даарето. Музиката трябва да се преподава. Изискват се особени условия. Туй дисхармонични състояния има у нас. Ние не можем да ги премахнем. Аз бих желал да се занимавате. Аз с музика се занимавам между другото. С философия на музиката аз съм се занимавал по 5–10 минути. Навсякъде, дето са пели жени, моми и други изучавал съм философията на музиката, вземал съм известни пасажи. Тя е област широка. Вие ще влезете там.

Сегашната работа е едно благо. Музиката ще излезе. Сегашната хармония ще излезе. Светилище на посветените. За бъдеще още повече ще дойдат, ще дойдат тогава тия музиканти и оттам ще стопят. За да разберем музиката трябва да имаме тия чувства. Не само музикални чувства, но много работи трябват, за да бъде човек музикален. Той трябва да има един отличен ум, трябва да има едно отлично сърце. Та сега изучавайте вашето чело. Някои от вас в музиката не сте работили. Дарбите си не сте разработили. Капиталът ви не е разработен. Ако речете да пеете, нямате търпение. Нямате търпение да изпеете някой тон. Например вземете сега „до“. Вземете изведнъж горно „до“. Ако вземете в този смисъл „до“-то, вие разрешавате някой път работата. Ако кръг някъде можете да теглите, не знаете какво да правите. Вие сте яйце под квачката, което се мъти. Квачката в дадения случай може да бъде музиката. Като седнете под нейното крило, ще се измъти пилето, и след туй ще дойдете да учите „ре“. Дълго време, 20 дни трябва да седите под квачката. Ще пеете във всичкото разнообразие. А като излезете от квачката, целият живот ще пеете все „ре“. Животът е едно движение. „ре“, ще пееш. Тонът на движението „ре“, навсякъде се отличава. Ти отсичаш нещата. И животните имат едно търкане, то е „ре“. Те не са се научили да пеят, да дадат правилен ход на своите чувства. Всяко недоволство, музикално, тонът не излиза както трябва. Вие се намирате в едно противоречие. Казвате: „Да служим на Бога“. Учили ли сте вие какво нещо е служенето на Бога? Били ли сте вие на небето? На себе си да кажете били ли сте на небето, да слушате небесният хор от 144 000 души, които пеят в хармония? Слушали ли сте вие 144 000 души, които пеят в един хор? – Тогава

ще разбереш какво нещо е музиката. Ти като влезеш там, ще се погълнеш, ще забравиш всичките дрязги на живота и ти ще влезеш в този хор, и ти ще започнеш да пееш. Тук слушам (хор) от 30, 40, 50, 100 души. Понякой път аз казвам: Не трябва да се дирижира. Обиждам диригентите. Има една музика, диригентът трябва от главата до петите трябва да бъде музикален. Всяко помръдване трябва да бъде музикално. Не съм против движенията. Но всяко движение трябва да бъде израз на музикални вибрации. Диригентът от главата до петите трябва да бъде музикален. Колкото е по-музикален, толкова по-добре. Щом е от главата до петите музикален, той ще свири. Бих желал и вие от главата до петите да бъдете музикални.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!

XVI година.
27 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 2 Юни 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ОТНОШЕНИЕ НА НЕЩАТА

Отче наш.

Пишете върху темата: „Защо аз живея“.

Ако например вземете само един стих от Четвъртата книга на Царете глава 12 стих 8: *„И склониха свещениците да не вземат вече сребро от людете и да не поправят развалянето на дома“.* Какво ще разберете? – Ще ви прочета на друго място, Псалом 46 стих 6: *„Смутиха се езичниците, разклатиха се царствата. Даде Той гласа си и земята се разтопи“*. Ще прочета на друго място тъй на произвол. Еклесиаст, 10 глава, 19 стих: *„За веселба правят пирове и виното весели живота и среброто отговаря на всичко“.* Ще прочета още едно място. Еремия 2 глава, 20 стих: *„Понеже отдавна строши хомота си, разкъсах веригите ти и ти рече: „Не ща да бъда вече престъпница, когато на всеки висок хълм и под всяко зелено дърло, лягала си блудница“.* И от Йоана 1 глава, 14 стих: *„И Словото стана плът и всели се между нас и видяхме славата Негова. Слава както на Единороднаго от Отца, пълен с благост и Истината.“*

Понякой път ние попадаме на някой стих, но стихът, за да разбереш, трябва да бъдеш много умен. Сега вземате много пъти и вие казвате един стих. Значи една дума от един стих. И казвате: „Няма отношение“. Но отношението не е проста работа. То е цял принцип. Ти ако разбираш отношението, цялата философия има. Пък тъй както ти го считаш, казваш: „Отношение няма“. Трябва да разбираш едно. Там се крие една тайна вътре. Отношението, това е вторият принцип от философията на Хермеса. За да разбираш отношението, какво нещо е отношението, има три неща, които трябва да държиш в ума си. За да разбираш какво нещо е отношението има три свята. Физически свят, а физическият свят има две страни. Физическият свят и физическото поле.

Физическият свят и физическото поле не са едно и също нещо. Духовният свят и духовното поле, не са едно и също нещо. То са две страни. Сега духовното вие разбирате. Но духовното ние ще турим между физическият свят, ще обърнем нещата. Туряме умственият свят и умственото поле, и духовният свят и духовното поле. Духовният свят аз вземам Божественият свят, но пак е неизяснен. Казваш: Физически свят, физическо поле. Духовен свят и духовно поле. Умствен свят и умствено поле. За да станат нещата още по-ясни, за да се уяснят, физическият свят това представя формата на нещата. Физическият свят и физическото поле са дето формите се опитват. Умственият свят съставя съдържанието на нещата. Там, дето е съдържанието на нещата, е умственият свят. А Божественият свят е смисълът на нещата. Значи казваш физически свят. Искаш да разрешиш физическият свят. Ако разгледаш отношението към физическият свят, ти ще разрешиш само формите на нещата какви са. Ако разглеждаш умственият свят, ще разрешиш съдържанието на нещата, а ако разглеждаш духовният свят, ти разрешаваш смисълът на нещата. Значи, за да разбереш отношението, трябва да го разгледаш по отношението на формата и по отношение на съдържанието и по отношение на смисъла. Казвате: „Той няма отношение“. Или да кажем някой певец пее. Казвате: „Няма отношение“. Знае на сцената как да се постави. Всеки един певец има един негов специфичен начин. Всичките певци и свирци на пиано имат един начин. То е външната страна. Той може да се постави много добре, но как ще постави гласа си? – Може да постави гласа си, но какъв смисъл ще даде на този глас? – Да кажем пее той някаква песен, какъв израз ще даде? – Не какво впечатление, но какъв смисъл ще произведе. Например, аз сега ви говоря, но то е въпрос какво вие ще разберете. Пита ме някой. Казвам: Какво ще разбереш? Може да се докачиш, казваш: „Мене ме считат невежа, не мога да разбера“. Вие ще разберете, но има неща трудни. Ако ви кажа, че всичкото нещастие на българският народ произтича от музикално гледище, в съпоставянето. Досега българинът не е разбрал онази естествена гама, в която живее. Той отношението между „ми“ и „фа“ не е разбрал. И отношението между „си“ и „до“, не е разбрал. Какво ще разберете? – Трябва да ви разправям.

Ако дойдем до музиката, ред превръщания има на нотите. Вие казвате: „Как проста работа е „ми“. „Ми“ е форма. Може аз да пиша „ми“, „фа“. Казвате: „Че какво нещо има да се разбира. „Ми“ е това и „фа“ е това, ще го взема на пианото“. Не е така. Мъчна работа е да вземеш „ми“. Много хора пеят. Гледал съм някои певци. Първо, той пее, ама виждам, че той не може да вземе „ми“-то вярно. Туря го да мисли, но той не може да мисли. Той смесва чувство и мисъл. Смесва ги на едно място.

Много от вас смесвате вярата и чувствуването. Между вярата и туй, което е чувство има грамадна разлика. Вярата представя най-висшето, което ти имаш. То е един резултат на един Божествен свят. Той е цял един принцип вътре в човека. Той казва: „Нямам вяра“. Защо нямаш вяра? – Вярата не се управлява от твоите чувства. Вярата и без чувствата си живее. Чувствата понякой път подхранват вярата. Ти може да се намериш в лошо положение. Да бъдеш беден, можеш да бъдеш болен, но вярата може в един момент да те възкреси. Ти като кажеш, както казва баснописецът Лафонтен. Щурецът като пял цяло лято, намерил се в трудно положение и отишъл при кого? – Отишъл при мравката, която е нагласена по съвсем друга гама. Той е философ и той е умен, но като певец пял цяло лято, а пък онази мравка, архитект е тя. Тя му казва: „Ти какво прави през лятото?“ – „Е, свирих.“ Тя казва: „Ти не си довършил работата“. Ти казва, си свирил, но не си играл. Ще идеш да играеш, да разбереш работата на свиренето. Иди да играеш. Може да го вземете това за обида. Но ти си свирил и работата още не си завършил. Трябва да играеш, да превърнеш музиката в движение в живота. Вие казвате: „Човек трябва да вярва“. Вие казвате: „Добре, то е един принцип“. Какво нещо е вярата? Какъв е обектът на вярата? Кога се явява вярата? Ти може да вярваш само в онзи, когото ти обичаш. То е отношение. Вярата е отношение към Любовта. Някой казва: „Как може да се науча да вярвам?“ Вярата е отношение към Любовта. Следователно, ти ще оставиш отношението. Трябва да бъдеш музикален, да знаеш как да вземеш и откъде. От коя тема ще вземеш? Ако дойдеш да любиш, с коя гама ще започнеш? – Сега аз няма да ви кажа. Вие сте пели на Любовта. Всеки един от вас

си има една гама. Ако река да кажа, вече имате изработено нещо.

Казвам: Да се не отделяме в частностите. Павел казва: „От части знаем и отчасти мъдруваме“. Искаш да усилиш вярата си, но трябва да имаш цел. Обект трябва да бъде вярата, или подбудителна причина на вярата трябва да бъде Любовта. Ти не можеш да имаш вяра, докато не обичаш. Ние, които обичаме, казваме: Не е така проста работа. Тогава в Любовта имаме да изучаваме три свята: физическият свят, умственият свят и духовният свят. Духовният свят, то е първият принцип. Хермес казва, че всичко е Дух. Но то е един принцип. Обяснението сега на реалността. Всичко е Дух. После Хермес казва: „Всичко е отношение“. Хермес казва още: „Всичко е трептение“. Три принципа. Всичко е раздвояване, или всичко е поляритет на нещата. Полярни са нещата. Винаги съществуват две противоположности. На земята имаме северен полюс, имаме южен полюс. Имаме мъж, имаме жена. Казвам: Северният полюс е мъжът, южният полюс е жената.Той ще каже: „Как така? Мъжът по-горен ли е?“ – Под думата „мъж“, аз разбирам Баща. А под думата „жена“, аз разбирам дъщеря. Под думата „мъж“, аз разбирам майка. А под думата „южен полюс“, разбирам синът. Съпоставяне правя: Ако турим бащата и дъщерята, може да турим така: Баща и дъщеря, майка и син. Сега вие ще се спрете върху нещата. Спирате се какви са отношенията на бащата към дъщерята. Виждаме, че Адам беше баща, а Ева беше негова дъщеря. Тогава във вашия ум ще се зароди, защо тя му стана жена? – Там се спънаха. Че Ева никога не беше жена, никога не стана жена. Тя съгреши, ожени се за друг. Че дъщерята на Адама се ожени за някого при дървото за познаване на доброто и злото. И Господ ги изпъди навън. Изпъди и бащата и дъщерята. Съгрешаването е женитба. Като се ожени Ева и бащата отиде с нея. Казвам: Понякой път искате да се жените. Като дъщеря ви. Бащата Адам остави дъщеря си и тя се ожени. Та сега пак се заблуждавате и казвате: „Ами защо Господ направи света така?“ Оставете този въпрос защо Господ направи света. Питам вас: Вие защо така мислите? Аз може да попитам себе си, защо аз така говоря. Не е въпрос защо аз говоря. Аз говоря, защото

природата говори. Аз мисля, защото Бог мисли. Аз действувам, защото Бог действува. Следователно, аз не се спирам. Бог мисли. Защо мисли, аз не се меся, то е Негово право. Аз защо мисля, може да зная, но защо Бог мисли, аз оставям този въпрос. Свещен е той. Аз тогава вземам положението на един, който чувствува. Вземам нещата като чувствувание в мене. Защо Бог мисли? – За да Го разбера, вземам съдържанието. Защо Бог мисли, то е формата на нещата. Защо Бог създаде света, аз не го зная. Но този свят от моето гледище аз го зная. Аз опитвам съдържанието. Аз чувствувам и намирам, че туй, което Бог е създал, ползувам се от него. В дадения случай, онова, което Бог създал, аз може да се ползувам. Ти чувствуваш това. Вие схващате Любовта като чувство. Не че Любовта е едно чувство, но вие схващате резултатите на Любовта. Онова, което тя е създала. Но Любовта сама по себе си нищо не е създала. Защото Любовта е отношение на Бога. Казва се: Плодът на Духа е Любов. Тогава какво отношение има Любовта? – Любовта, това е първата дъщеря на Бога. Вие ще дойдете пак да се съблазните. Господ може ли да ражда дъщери, то е криво разбиране. Как ще се прояви сега Бог в своята абсолютност? Как ще се прояви Той като Любов? Ама Любовта ти няма да мислиш. Ще почувствуваш най-първо Любовта. Но все таки тази Любов трябва да се облече, за да бъде достъпна, трябва да се облече в някаква най-хубава дреха. Всеки един от вас, вие когото обичате, искате да го пипнете. При пипането, ти искаш да си вземеш нещо. При всяко пипане, ти ще си откъснеш някакъв плод от Любовта. Като дойдеш до някаква череша, не само да гледаш зелените й листа, но и плода ще си откъснеш. Какво ще научиш? – Ти не си разбрал цялата череша. Не знаеш как е израсла. Какви са нейните познания? Казваш: „Тя има отлични плодове“. Ако започнеш да разправяш, че черешата е нещо отлично, то е само за плода. Че черешата е отлична, но докато дойде този плод, знаеш ли какви страдания е минала. От човешко гледище знаеш ли през какви страдания е минала тази череша, докато създаде хубавия плод. У нас, докато се създаде хубавата мисъл. Като дойде някой човек, казваме: „Много добър човек“. Но този човек може да ти каже през колко страдания е минал. Казвате: „Много добро разбиране има“. Но питайте този човек, докато дойде до

тия разбирания какво е минал. Казва: „Тази глава колко е патила“. Казвам: Аз се радвам, че твоята глава е патила, понеже при твоята глава усещам една сладчина.

Казвам: Сега ще се спрем върху въпроса: „Отношение на нещата“. Трябва да мислите. Има три страни отношението. Отношение по форма. Отношение по съдържание и отношение по смисъл. Казвам: И Писанието вие не можете да разберете. Някой път аз говоря за Писанието. Най-първо ще проучваш Писанието по форма, от физическо гледище, ще проучваш Писанието и по неговото съдържание. Ще проучваш и смисъла на Писанието, защото не може да мислиш, ако не си разбрал формата, съдържанието и смисъла на нещата. Без това не може да мислиш. Ти мислиш: „Този човек какви са неговите отношения. Той вярва ли в тебе или не вярва?“ – Най-първо ти мислиш, дали този човек вярва в теб или не. Или искаш да знаеш дали този човек те обича или не. Как ще познаеш дали те обича? – Как познава една майка дали детето я обича или не? Най-после как ще познаете дали един плод ви обича или не? Ако ви дам един сладък плод и ако вие го занесете вътре, той е доволен. Цяла философия има. Когато едно растение ви обича, има отношение вече. Съвременните учени хора говорят за една здравословна храна. Храната не може да бъде здравословна, ако няма отношение към мен. Отношение трябва да има храната. Това е нова философия. Нейните трептения да са нагласени, че като ям, да стане едно удовлетворяване, че през целия живот да обичам тази храна. Между храната и мене да има обич. Следователно, ако ядеш една храна и тя има обич към тебе, и ти я обичаш. Тогава ще се зароди една мисъл. Христос казва: „Който ме яде, ще има живот“. Който ме яде, разбира съдържанието. „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот в себе си.“ Сега това са ред разсъждения,които превождам. Някой път нашите разсъждения нямат практическо приложение. Защото практическото приложение какво показва?

Тогава вторият пасаж на щуреца е. Практически трябва да започнеш едно нещо. Но най-първо се явява хубавото, за да дадем една идея, писано има. И започваш сега да градиш къщата. Това е практическо отношение. Дойде вече. Последният пасаж е

студът като дойде. Значи, кога идва студът? – Студът иде, когато започваш да плащаш полиците. Полиците плащаш на къщата, и понеже не можеш да посрещаш и лихвите, започва да се увеличава дълга. Отиваш при мравката оттук-оттам да вземеш. А пък мравката ти казва: „Ти таз къща трябва да я дадеш под наем, с по-висок наем трябва да дадеш. А де ще намериш онзи наемател?“

Та казвам сега: Отношенията на нещата. Трябва да имате отношение. Най-първо трябва да имате отношение към Бога, то е вътрешната страна. Трябва да имате отношение към вашите ближни. Трябва да имате отношение към самите вас. Разглеждате въпроса за отношенията и аз може да го разгледам. Аз съм дошъл между вас и ви говоря. И във вас вие може да считате и да кажете. Някой път във вас се заражда желание и си казвате: „Много време съм слушал, трябва да започна да говоря“. Хубаво е да проповядваш. На малките деца ще откриваш малките работи. Започваш на някое дете да откриваш буквата А, буквата Б, всички тия букви ще ги откриваш. Представете си сега аз може да искам да ви дам да предадете един урок, да разправите вашата история. Една любовна история, един роман. По-важни пасажи на вашия роман да ми разправите. Веднага няма да ми разправите. От коя глава ще четете, от кой пророк? – Защото във вашия роман и пророци има и псалмопевец има и пророци има. Там е и Адам и Яков, какво ли не, всичко има. Казвате: „Да не би да се изложа“. Аз вече съм изложен. Вие вече сте изложени. Казвате: „Да не се изложа“. Ти след като си поставил своите картини като художник, ти си се изложил. Всичките неща си представил и казваш: „Да не би да се изложа. Да не кажат този не е даровит художник.“ Хубаво, дойде някой, намери погрешка. Носът не е нарисуван както трябва.

Седят там и мене ми дават урок. Един свършил по шивачество, дошъл, аз седя облечен като ученик. Обръща дрехата, та гледат, мерят ръкавите, слушам ги. Казвам: Защо туряте тия неща? – Те си имат особен термин – ревери. Казвам: Какъв е законът на реверите? – Той казва: „Туй е изкуство“. Реверът трябва да съответствува на тия линии на долната челюст на лицето. Казвам: Ами този отвор на палтото защо го туряте отпред? Това съотвествува на ума. Ами яката защо туряте? - Не може без

яка. Яката трябва да съответствува на задната част. И тогава вече имате три неща. Реверът е съгласно с челюстта. Отворът и той е съгласен с носа, а после и яката, и тя е съгласна. Ако аз бих бил шивач, да ушия една дреха на човека. Не искам да се занимавам с този занаят.

Та музиката сега е едно изкуство. Мене ми се вижда трудно. Казвам: Чакай да видя какъв е произхода на българските песни. Гледам някоя песен не може да я свиря. Като огън е. Като дойда там, не мога да свиря, отвращение имам. Обикновена песен е, дето едно дете ще я свири, а аз не може да я свиря. Казва: „Как да не можеш?“ – Свиря, но туй не е свирене. След като прегледах всичките песни, едва се спрях на един образец. Един образец в класическите песни. Но този образец сега, за да свиря, трябва да го нагодя според ритъма на музиката. Не е направен тъй. Казвам: Този, който направил този образец, каква е била неговата първоначална идея, защото намерил един образ, един завъртян кръг. И като влезеш, ти си вече в конуса на един мравояд. Ти като влезеш вътре, обикаляш, няма изходно положение. Казвам: Всичките песни не дават разрешение. Тези хороводните песни имат една тропаница. Но питам сега: Защо българинът тропа? Защо са тия бързите ноти? – Защо ги туря дребните, живите ноти. Гледам то е завъртян кръг. Там няма разрешение. В класическите песни, той се е забъркал. В хороводните песни се е забъркал, няма изход. Българинът като му стане тежко, той си поиграе. Но като поиграе, огън има под краката. Огън отдолу има, след туй излезе той, но въпросът не е разрешен. Колкото пъти влезе на топлата площ - само за изяснение ви давам. Взех аз тия песни, български и забатачих. Дойдох веднъж и казах: Няма да бутам българските песни. Сега две песни взех и повече от 25 години минаха, докато дойда до едно разрешение, докато песента там да ми е приятна. Докато мина от българската песен към Божествената хармония на нещата. Като дойдох до класическата музика, в европейската музика някъде има упражнения не мога да ги свиря по никой начин. Едно дете ще ги свири. Аз свиря нещо, дето и виртуозът не може да свири, но има детски работи, които аз не мога да свиря. Няма ритъм. Без ритъм не се свири. Не че не може да свиря, може да свиря криво ляво, но ако река да

свиря криво ляво, ще плащам после. Ако дойдеш да свириш криво ляво, ти ще мязаш на онзи българин, който отива в Германия. Той живее при една своя хазайка. По-рано той живял в Русия, а след това отишъл в Германия и хазайката от време на време му сварявала яйца. Когато трябвало да плати, трябвало да плати и за сваряването на яйцата. Той казва: „Как така?“ Напуща хазайката и отива на друго място, при друг германец и вече се пази да не вари яйца. Обаче, като дошъл края на месеца, трябвало да плаща пак, понеже имал приятел, който го посещавал, трябвало да плаща за стола. Взели му наем за столовете, на които седял. Анекдот е това. Казвам: И моята работа може да стане така, и вашата работа. И вие да се намерите на такава трудност в живота.

Един човек стане религиозен. Така върви 5–10 години и после казва: „Тази работа няма да я бъде. Хич не трябваше да започвам тази работа“ Казва: „Тази е празна работа“. Не че е празна работа, ами аз след като разреша тази песен на българина, аз влизам в неговото положение. Намерих погрешката къде е. И аз ще се ползувам. И един ден може да дам един съвет на хората. За всяка мъчнотия намерих как да излеза из мъчнотията. И казвам: Мини по този път.

Та казвам сега и на вас: Отношенията вие не може да разберете, докато вие не разберете формата на нещата. Отношенията ви не може да се подобрят, ако вие не разберете съдържанието на нещата. Отношенията ви не може да се подобрят, ако не разберете смисъла на нещата. Във вас вярата ви трябва да има един обект. И то е музика. Да обичаш, това е изкуство. Най-първо човек изучава само формите на нещата. Няма да чувате пеене. Щом започвате да изучавате съдържанието, ще започваш да чуваш гласа му. Започва да пее. Аз като чуя една мома, която пее, според моята философия по музиката и аз вече зная любовта как ще започне. За мене зная вече какъв ще бъде нейният живот, колко години ще живее, ще се обичат ли. – Колко деца ще имат. И в рая ще останат ли или из рая ще излязат навън. И досега не съм срещал още, който дом е пял, който да не е подписал. Те излизат из рая навън. Виждам, че са в рая, но виждам една опасност, ще излязат из рая навън. Но виждам, пак ще влязат в рая. Има разрешение. Има излизане. Но виждам в

музиката, че има и влизане. Сега намерих пътя, начинът по който хората може да влязат наново в рая. Има една музика, която изкарва хората из рая. Има друга, която ги вкарва. Казвам сега: Намерих музиката, чрез която можем да влезем в рая. Новата музика не може да ви проповядвам. Казвате: „Я да видим?“ – Там виждане няма. Защото Ева като видя дървото, от виждането като го погледна, тя не можа да разбере нещо. Сега не се спирайте да кажете: „Колко сме невежи!“ Не е въпрос за невежество. Произходът на невежеството се крие другаде. Има един живот. Аз заместям думата „невежество“ с „невинност“. За мене невежеството не е термин. Не е дума, която определям. Невежеството е отклонение на нещо. Всички ония същества първо невинност са имали. Ако ти много философствуваш, ти не можеш да бъдеш невинен. Ти гледаш на всичките неща и им даваш една и съща цена, не правиш никакво различие. Някой път гледам, качи се някоя мравя по мене, не я бутам. Като че нещо мен ми е приятно. Но щом започне да ме човърка някъде, казвам, ти си невежа, която не разбираш живота. Всеки човек може да те погали, да те пипне. Ако те пипне като мравката, тогава блъсни го като мравката. Ако те пипне като невинност, тогава? Една мома може да ме пипне като невинна. Аз измервам, във всичките моми има Божествено. Че в Любовта хората изгубват своята невинност. Не изгубвайте в Любовта своята невинност. Има едно Божествено отношение. Когато обичаш някого или ти си като благодетел, или като баща, или учител, или като майка. Да занесеш нещо от Господа на тази душа. Напиши едно писмо. Ти ще кажеш: „Това писмо ми даде баща ми“. Той ще те хване и ще каже: „Върнете се пак“. Той казва: „Аз пак ще се върна при баща си“. Това са отношения вече. Такива отношения ще се явят, че като срещнеш някого да се радваш. Не като срещнеш да кажеш: „Не исках да се срещнем“ Вие нямате отношение. И в школата вие сте дошли тук и аз ви казвам: Вашият небесен баща ви е изпратил да ви учат. Дали съм аз или някой друг, безразлично е. Не се спъвайте, който и да е. Ти имай един учител. Един или двама, или трима, без разлика е. Колкото и да са учениците, каквото и да е онова знание, което ви се дава, да го придобиете. Та какво писмо ще напишете на баща си, ако ви кажа така: Напишете едно писмо на

вашия баща, до училището. Да има едно невинно писмо. Как ще пишете, как ще учите. И какво сте научили запример. То е лично, каквото сте научили. Онова, което сте научили от този свят, което може да го внесете в другия свят. Какво ще внесете от този свят в другия? Ами, че аз като ида във Франция няма да занеса нещо от България. Като кажа на един французин /баснята „Щурец и мравка“ на френски/, той вече разбира. Това са думите на един виден баснописец. Става му приятно, че аз съм се заинтересувал, заучил съм нещо. Кое ще занесете в невидимия свят? От коя книга ще занесете? Ще носите вашата Любов. Като влезете в онзи свят, като се върнете в Божествения свят, ще искат да знаят какво сте добили. Понеже за Любовта материалите ще вземеш само от земята. После ще обработвате. Или на земята ще вземете книгата, в Божествения свят ще я четете. Ако тук от книгата не вземете, вие в невидимия свят няма какво да четете. Тази книга, която си взел тук, даром от живота. Аз разглеждам, че живота е една книга, която е дадена. Ние ще вземем от земята тази книга и Божествения свят ще четем. Тогава има връзка между Физическият свят и Божественият. Духовният свят е съединителната нишка между двата свята.

Казвам: Всички искате да бъдете щастливи. Аз съм правил много малки опити, и вие можете да направите. Че аз като имам един хубав глас, няма да ходя бос. Ще седна и ще пея. В Англия обичай е, не можеш да просиш. Трябва да покажеш някакво изкуство. И аз ще се спра и започвам да пея една песен. Ти щом изпееш една песен, всички са готови да ти услужат. Готови са да ти дадат. Но ако искаш да ги безпокоиш и без да пееш, да искаш да ти услужат, ще намериш затвора. И вие ще се намерите при трудно положение, понеже отивате да просите. Не трябва просия. Казано е: Молете се! Молитвата вие трябва да разбирате. Най-първо човек трябва да живее. След туй вече трябва да се моли. А след молитвата какво иде? - След молитвата трябва да се върши нещо. Да живееш, ще чувствуваш. А след като се молиш, тя ще ти достави ония необходими условия, при които човек може да живее. Търпение трябва да има. Като се молим на Бога, животът на Бога вече в нас минава по един музикален начин. Защо трябва да се молим? - За да живееш. По друг начин не може. Ти може да не се

молиш, ще страдаш. Божественият живот минава по друг начин, чрез страданието Божественият живот пак иде. Статистиката показва, че ония хора, които страдат, живея по-дълго време, отколкото ония хора, които по-малко страдат. Аз говоря за страданията, които осмислят живота. Има известен род страдания, които продължават човешкият живот, подигат човешкото сърце, подигат и човешкият ум. Аз говоря за Божествените страдания, които ни са дадени. Другите страдания са излишни. Вие от тях можете да се откажете. Казвам: Сега: трябва да усилвате вашата вяра. За да усилвате вярата си, вие трябва да имате Любов. Без Любов вярата не може да се усили. Любовта предизвиква вярата. Онзи когото обичаш в него вярваш повече. Онзи, когото не обичаш в него по-малко вярваш. Казва Христос: „Ако имаш вяра колкото синапово зърно". Тази вяра трябва да бъде динамична. Туй синаповото зърно, ако туриш в земята тогава се развива динамическа сила. Вярата не може да се развие. Твоята вяра е динамическо семе. Ако влезе в почвата на Любовта, тогава вече става дърво, което може да обработвате. Тогава говорим за онзи вътрешен процес, да уякне твоят ум, да уякне твоята душа, да уякне твоята воля. Непременно вярата трябва да дойде като един принцип, да даде възможност на Духа ти. Казваме да се прояви човешкият Дух, да се прояви човешката душа и да се прояви човешкият ум или да се прояви човешкото сърце. Не спирайте вашата проява. Не туряйте никаква спънка на вашето проявление. Разумно се проявявайте. Направите погрешка, нищо не значи. Погрешките, които ги правите, те са допуснати, може да направите хиляди погрешки. 10, 20 хиляди, 100 хиляди, един милион, 10 милиона, 100 милиона погрешки, те ще ви се простят. Изправете погрешките. Понеже при изправянето на погрешките ще придобиете богатство. Ако изправите 100 милиона погрешки, вие ще бъдете един гений приблизително в света. Гении са, които поправят 100 милиона погрешки. Онези, които поправят 10 милиона са талантливи. А онези, които поправят около 100 погрешки, те са обикновени хора. Обикновените поправят стотина погрешки, талантливите 10 милиона, а гениите 100 милиона, а пък светиите 100 милиарда.

Сега казвам: Силата ви седи в това. Считайте поправянето на една погрешка една възможност, една благост, който разбира. Това разбрах в музиката от 25 години. 25 години се занимавах с тия български песни докато един ден дойде разрешението, разрешиха се въпросите в трите свята. На физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят се разреши въпроса. Та нали казах онзи ден, приведох какво е казал Платон за музиката. „Музиката върви по един закон, тя дава душа на Вселената и т.н."

Моралните чувства се намират отгоре на темето, на главата. Там е Божественият свят. Пред тях имате личният живот, имате семейният живот, имате съхранителните чувства към очите. Това са все различен живот, в който като влезете поставяте се на изпитание. Понеже като не знаете закона, как да минете от един висш живот, трябва да знаеш как да минеш в един нисш живот, трябва да знаеш пътищата, по които да минеш. Не се минава безразборно в живота. Ще дойде във вас една отрицателна мисъл. Трябва да знаете как да се справите с една отрицателна мисъл. На една отрицателна мисъл, ще и поставиш противоположна на нея. На една отрицателна мисъл или на една лоша мисъл, трябва да я поставиш в съприкосновение, по закона на музиката. По закона на музиката вие лесно можете да се справите. Никога не понижавайте „фа"-то. В понижаването на „фа"-то, ти изгубваш Любовта. Щом понижиш „фа"-то, ти си изгубил Любовта, щом понижиш „фа"-то изгубил си Вярата, изгубил си Надеждата си. Щом си изгубиш „си"-то, ти вече разклащаш своята мисъл. Тогава в духовния живот вие не можете да бъдете духовни, ако не знаете как да понижите „си"-то. Трябва да знаеш как да понижиш. В сегашната гама на музиката е приблизително. Приблизително при Божествената гама. Между „фа" и „ми", между „си" и „до" има две врати. Едната врата е през, която може да се влезе. А другата врата е, през която можеш да излезеш. Ти трябва да знаеш как да понижиш „си"-то, за да слезеш от Божествения свят на физическият свят. Ти „си"-то ще понижиш. А ако искаш да се подигнеш към Бога българинът взима „ла". Той туря „си" в своето естествено положение. Да кажем ти имаш положението на Духа, това е „ла". Щом туриш понижено „си", ти имаш загуба. Дръж „си" в естественото положение. Ако снемеш „си"-то, трябва

да снемеш друго положение. На туй положение няма да останеш, ще вземеш някой друг тон. Ще слезеш от закона на „ла“ в закона на „ре“. Трябва да слезеш да работиш, да помагаш. Всеки проповедник, който отива да помага, той ще разбере може ли да проповядва или не, лесно става, за пет пари работа е. За пет пари е боята, но да знаеш как да боядисваш. Ако не знаеш много боя можеш да туриш, ще развалиш работата.

Та казвам: Някой от вас се намирате в трудно положение или на физическото поле, или в духовното или в умственото. Неизбежни са тези трудности. Ще кажеш: „Защо се родих българин?“ Българинът, това е само една гама, през която ще минете. Французинът, това е друга гама. Англичанинът, това е трета гама. Това са гами, през които ще минете. Ако се прераждате от един народ в друг, по музикален път ще минеш за да видиш Божествения свят. Най-после ще отидеш между ангелите, да учиш живота на ангелите, и то е една гама. Много пътища има. Един е Пътят. Писанието казва: „Внимавайте на Пътя“. Внимавай в Божественото. Като минаваш през всичките пътища внимавай. Може да минеш през всичките пътища в живота, но мисли. Внимавай през всичките пътища, през, които минаваш и като пеете научете се да мислите. Аз като взимам „до“ в мене вече има една идея. Да кажем искам да разреша една мъчнотия. Трябва да зная откъде започва мъчнотията. Един механик знае къде да тури лоста. Де е слабата страна, за да дигне по-лесно. Онзи, който не знае, пипне на едно място, на друго, хаби сили, а онзи спестява. В музиката вече имаме изработен метод и начин за съкратяване на времето, да не правим опити.

Та казвам: Аз проповядвам Любовта на основание на този закон. Аз искам да усиля в хората вярата. Но вярата не може да се усили ако нямате за обект Любовта. Щом Любовта стане обект, вярата се усилва. Между вас се заражда една ревност. Ревността е едно отклонение от Любовта. Ревността трябва да бъде подтик. За вас сега ревността става спънка. Някой обича някого, радвайте се, защото в Любовта Бог е, който действува. И за вас има условие. И за вас ще намери, има кого да обичате. Не едного, хиляди ще направи да обичате. Не ви забранява да обичате.

Казвате: „Аз този човек не може да го обичам“. Вие криво пеете тогава. Вие турете в ума си: Всеки човек може да обичате, когото Бог е създал. Всеки човек, когото Бог създал, аз може да обичам. Всеки човек, когото хората създали, ще си помисля. Но турете определена идея: Всеки човек когото Бог създал, всеки човек в когото има душа може да го обичам. Всеки човек в когото има Дух, може да го обичам, всеки човек в когото има ум може да го обичам. Всеки човек в когото има сърце може да го обичам. Има ли тези неща те са Божествени. Като дойде ще го приемеш. То е новата мисъл, която трябва да имате. Казва: „Повярвайте в Господа Бога Исуса Христа“. Този, който казва: „Повярвай!“, вече какво разбира? Обичай, вярвай в този, който те обича. Павел казва: „Повярвай в Господа Исуса Христа“. Чрез вярата се спасява. Вярата е полето. Любовта е съдържанието. Вярата е полето, в което трябва да се прояви Любовта. Външната страна.

Та казвам сега: Да бяхме попяли, но часът е 6 и 5, глоба ще имаме за 5 минути. Ще поправим една погрешка и ще спечелим.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!

XVI година.
28 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 9 Юни 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ПЪТЯТ НА МУЗИКАТА

Отче наш.

(Чете се темата: „Защо аз живея“.)

Много лесна работа, колко мъчно е да се изпълни. Няма никаква мъчнотия. Туй вече в умственият свят лесно става. Като дойде до физическото поле, трансформиране трябва. Когато човек започне с пипането, първото движение е пипането, той се учи да се движи, да се премества от едно място на друго. След туй второто положение. Човек се е научил да се намесва в нещата, всички неща да опитва с уста. Явило се условие за ядене. Да вкусва, да възприема нещата. Да влиза във връзка с онова, което той не знае. Най-първо приема един плод. Той иска този плод да го приеме на гости, да се поразговори с него, да се запознае. Сега казваме: усеща, усет имаме. Колко мъчно е човек да развие своя усет, да бъде правилен, или да вкусва нещата. Колко мъчно е да развие своя вкус, да бъде правилен, нормален. Някой път и усета не е нормален. Тогава и впечатлението, което приемаме не е нормално. Разбираме – нямаме онази мярка, с която мерим, да имаме истинска представа за нещата. Ти пипаш, но имаш погрешно схващане. Или вкусваш нещо и нямаш онази норма, има погрешно схващане за вкуса. Тогава започват да влизат в тебе без преглед нещата, от които човек се разболява. Много болести са дошли от вкуса. То е като инспектор на цяла една област за здравословното състояние на човека. Когато този инспектор не наблюдава както трябва, идат болестите. Много болести се зараждат от яденето. Ядеш едно, второ, трето, четвърто. Пиеш едно и след туй въпрос става защо са тия болести. Вкусът, този инспектор, по някой път се подкупува. Може да го подкупиш лесно. Направиш сладко ядене, подкупува се. Казва: „Хубаво е, може да ядеш, може да опиташ“, дава разрешение.

Та казвам сега: Всички вие сте дошли до едно положение като ученици, всеки един от вас би държал една реч за вкуса. Но има една страна на яденето, да се научи човек какво да яде. Само чрез яденето, той ще добие безсмъртието. Казвам: Чрез яденето ще добие безсмъртие, но да знае какво да яде. Да може безсмъртната храна да я намери, някъде да си вкусне от нея и веднага ще стане безсмъртен. Сега може да се зароди във вас едно любопитство, къде се намира тази храна. Не, но има едно естествено положение. Човек като направи първото прегрешение, защото прегрешението започна с вкуса на човека. Той още във второто чувство, направи своето прегрешение, прояви второто нещо: непослушание. Казва му Господ: „Ти като дойдеш до яденето, ще бъдеш внимателен, всичко няма да ядеш. Има едно нещо, от което ще се пазиш, понеже ако вкусиш от това ядене, целият твой живот ще се измени, ще изгубиш смисълът на живота си“. Сега си представяте Адама като човек. Представете си го, имате едно въображение, тъй както е писано в Библията. Тъй както е писано в Библията, тъй ли е всъщност? – Вие го считате така. Ако кажете, че не е тъй, значи Библията не е верна. А щом не е верна. Не е въпрос за верно, но нещата не са съобразни. Когато старите баби казват на децата, че като се роди тяхното дете, те питат откъде дойде. Бабата казва, че го донесла от реката, между жабите било там. Че са го хванали оттам и са донесли детето. Някой ще каже това не е вярно. Че човек е изваден от реката е вярно, по отношение на чувствения живот. От астралният свят той е изваден от водата, той е минал през водата. От водата иде той. В тази вода и жабите и хората може да живеят. Но на физическото поле, това не е вярно. За друг един свят е вярно. За туй в херметическата философия казват: „Всяка Истина е наполовина Истина, и всяка лъжа е наполовина лъжа“. Във всяка лъжа има известна истина. Истината в лъжата е параван отпред. За да те излъже някой, той ще тури Истината като параван и ти поради Истината ще се излъжеш. Ако тази истина не е турена като параван, не може да те излъже по никой начин. А щом тури Истината, ще те излъже. Като тури Любовта за параван, ще те излъже. Като тури Истината за параван, ще те излъже.

Като тури знанието за параван, ще те излъже. Навсякъде ще се излъжеш. Ние обясняваме донякъде. Писани са много книги в света. Пита сега някой: „Защо са нещастията?“ Те са толкоз ясни, но нека да ви ги обясня. Както и да ги обяснявам, ако започна да ги обяснявам, след като махна една мъчнотия, ще се яви друга. Ако ви дам едно хубаво ядене и ви кажа: Не яжте много от туй ядене, малко, наполовина – веднага във вас при сегашното схващане ще се зароди мисълта и ще кажете: „Колко е свидлив, да ни остави да се понаядем“. Какво ще се казва: Не яж, наполовина яж. Как ще разберете това? – Ако ви кажа да се наядете, тогава ще кажете: „Що не ни каза? Туй ядене много хубаво беше, но ни развали стомаха“. Ако не ви дам, ще кажете щеше да ни измори гладни. Ако кажа наполовина да ядете, ще кажете свидлив е. Ако кажа да ядете както трябва, ще кажете: „Не ни предупреди“. Тъй че, винаги другите са виновати. Онзи, който иска да ви направи добро, ще стане виноват. А вие ще останете единствен праведен. Всичките хора страдат, защото са праведни. Няма нито един грешник. Кой е виноват? – Господ. Светът го е направил. Че как трябваше да направи Господ света? – Както и да се обяснява, остава едно противоречие. Там, дето рибата живее в изобилие, човек се удавя. Там, дето човек започва да живее, рибата умира. Вземете в малката вода, намалена вода, дето принася приятно впечатление, премахва жабите. Ако турите малката вода, в нея те умират. Питате: „Защо рибата там дето човек започва да живее, тя умира? И защо там дето рибата започва да живее, човек умира?“ – Вас може да ви се представи, но ако направите един опит. Как бихте направили, че рибата да не умира и човек да не умира, невъзможно е. Рибата във водата ще живее. А ако човек влезе във водата, той умира, ще се удави. Той някога е бил някаква риба, но при сегашните условия той в туй изобилие не може да живее. Казвам: Понякой път вие искате нещо в изобилие. Но вашето изобилие ще ви причини смърт. Писанието казва: „Ако не се отречете, не можете да влезете в Царството Божие“. Ако не се отречете от многото вода, ти ще се удавиш. Да кажем искаш да плаваш като риба. Ако влезеш, може да плаваш, донякъде ще идеш, ще плаваш, след туй ще се намериш

в трудно положение. Рибата няма да се умори, тя не потъва във водата. Ти искаш да си починеш, като се умориш и ще намериш смъртта. Това са аналогии.

Понякой път вие искате много знание, но многото знание на човека може да му причини и голяма вреда. И незнанието пак може да му причини вреда. Трябва да се намери една средна линия. Например, вземете идеята за Бога. Вас тази идея за Бога ви е станала толкоз обикновена, че вече сте изгубили онова свещено значение, което думата съдържа. Или някой път за музиката се говори. Изгубили сте свещеното чувство, че музиката спада към онова, което е свещено. Музиката е свещено нещо. Казваш: „Защо така Господ направил света?“ – Така не се пита. Така би попитал, по този начин, ако би проучвал света, да знаеш проекта, да имаш всичките Божествени планове, да имаш всичките научни данни. Да си правил хиляди, хиляди и милиони опити. Някъде ще дойде да искаш едно изяснение. Сега вие искате изведнъж нещата да станат ясни. Кой не знае да пее. Вчера дойде една млада певица при мене. Тя била певица преди 15 години, и оттам насетне случило й се нещо, че 6 години престанала, не може да пее. Не че е изгубила гласа, не е изгубила гласа си, но в нея се заражда едно чувство, като рече да пее, уплаши се. Иска да пее, не може да пее, стеснява се, тя не може да си го обясни. Тя казва: „Може ли да ми дадеш един начин. Искам да пея, пък не мога да пея“. Казвам: Случило ти се нещо в живота. За да дойде страхът, ти си причината. Нея я изпратили в света да пее на хората, тя отишла да служи на себе си. Служила на себе си. Казвам: Щастлива ли си? – Не съм щастлива. Развела се с мъжа си шест години вече. Питам: Колко години живяхте заедно? - Десет години. Имала дъщеря 14-годишна. Рекох: Искаш да се жениш втори път, но аз да ти дам правило. Ако искаш втори път да се жениш, трябва да умреш, да те заровят в двора, че този, който те обича, ако може да те извади от гроба, да те съживи, да ти даде светлина и свобода, върви с него. Онзи, който не може да те извади из гроба навън, подир него не отивай. Всичките нещастия са, че вие вървите подир онези, които не може да ви извадят от гроба. Ако една овца тръгне по пътя на един вълк,

мислите че той ще я заведе в Царството Божие? Или ако дойде един вълк да преподава по музика, той като пее, ще й одере кожата. След като ви научи, той пак ще ви одере кожата. Вие сте дошли до едно вътрешно противоречие.

Много пъти се явява желание в човека. Всичките хора страдат от желание. Казват: „Без желание може ли?“ Не е въпрос без желание. Въпросът не седи там. Ти нямаш само едно желание. Имаш милиони желания. В дадения случай имаш 100 желания, които седят и хлопат пред вратата ти. Умният човек трябва да знае кое желание трябва да пусне, по ред ли трябва да ги пуснеш. Ако идете при един съвременен професор по музика, той за да ви преподава, ще вземе цигулката. Ако искате да се учите да пеете, веднага ще ви изпита гласа. Щом попеете, ще ви каже: „Аз съм занят, нямам време да ви преподавам“. Ако искате да се учите да свирите, той пък ще ви изпита колко можете да свирите. Още като турите цигулката, като теглите ръката, знае този човек какво може да излезе от вас. И като излезете вие, може да имате каквото мнение искате. Въпросът е, че вие много пъти настоявате върху нещата. Човек настоява. Гледам някой път някоя муха кацне на носа. Аз се занимавам с важни философски работи, тя кацне. Като кацне не седи мирно, ами започне научни изследвания да прави. Тъй на върха на носа кацне. Понякой път седя, не искам да си мърдам ръката, дойде и пак кацне. Понякой път ме изважда из търпение. Махна с ръката. Тя кацне на носа. Какво ще добие тя от моя нос? – Тя е смешна. Аз й казвам: Какво искаш? – Тя казва: „Искам да бъда учена като тебе“. Качи се на носа, дано да вземе от моята разумност и тя да стане учена. Казвам: Ти може да облизваш носа, колкото искаш, но все муха ще бъдеш. Не настоявайте върху някои работи. Ти като се качиш на носа на някой учен човек, учен няма да бъдеш. Трябва да се разбира. В даден случай онова желание, което имаш, което е определено, трябва да се научиш да четеш. Ще се намериш там. Желанието пише твоето име, трябва да знаеш името. Това желание е за тебе. Ще си го вземеш като едно писмо и ще го отвориш. Ще прочетеш каквото е писано. Някъде съвпада адреса. Няма да вземеш чуждо писмо. Има желания, които в даден случай не са за

тебе, но близък адрес имат. С такъв приблизителен адрес има много желания, но което е за тебе, специфично, ще прочетеш адреса.

Сега много работи на вас ви са дадени, нали? – Изпеете една песен, не ви харесва. Донякъде какво е една песен? – Вземаш ти един тон, но то е чисто механическо. То е като грамофонна плоча. Там, дето не взема умът на човека участие, дето сърцето на човека не взема участие, нещата са механически. Не че не са хубави, но то е външната страна. В какво седи духовното? Човек трябва да го чувствува. В духовните работи има едно качество. Ако ти вземеш вярно един тон, какъвто и да е, следователно ако вземеш тона, и в даден случай ти си неразположен, щом вземеш вярно тона, веднага туй малкото препятствие, което имаш ще изчезне, ще се яви една светлина в ума, едно разположение. Може, ако вземеш вярно тона, туй неразположение да изчезне от тебе, ако не го вземеш вярно, то ще се усили. Ако ви кажа, че трябва да се учите да пеете, вие казвате: „Певец няма да стана“. Не е въпрос за пеенето, то е изкуство, цяла наука е. Но всички не са родени. Музиката е една среда, в която човек е потопен, защото той живее в нея, понеже ако не живее в тази среда, не може да има никакви постижения. Той може да има постижения, но ония хубавите постижения не може да ги постигне, ако не си служи с музика. В едно отношение музиката е най-хубавата страна, с която човек може да се храни. Станеш сутрин, попей си, един, два тона. Изпей една песен каквато и да е. Изпей песента „Премина лЮта страшна зима, настана пролет“. Преведете тогава. (Учителят нагласява цигулката. Тегли една струна). Този глас какъв е, духовен ли е? (Учителят свири нежно, тихо; после свири силно). От един цигулар се изисква прецизност. Не можеш да бъдеш цигулар, докато не бъдеш духовен, ако липсват на тона няколко трептения, тонът не е верен. На духовният тон, трябват духовни трептения. В музиката, там дето има обикновено впечатление, има обикновена музика. Сега ще започнете. В сегашната музика ще знаете всичките правила. Когато дойдете да изучавате качествата на музиката, трябва да имате свещено чувство. Трябва да има за какво да

пеете. Сутрин като станете трябва да има за някого да пеете. (Учителят свири). Сега кои са моите подбуждения? - (Учителят свири). Едно движение има тази българската песен. Какви са подбужденията? - Може да съм слушал нещо. Но какви ми са подбужденията? - Да кажем вземете една песен. (Учителят свири: „Тъги, скърби") Тя вече е в ритъма. Ако свиря и скръбта ме послуша, казвам: Тръгни с мене, заедно ще вървим. Другояче ще се качи на гърба ми. Сега я уча да върви. Искам да я убедя да слезе. Тя казва, че е болна, страдаща, всичко туй. Да кажем искате да изпеете: „О благи Господи!" Как ще изпеете на Господа? – Бог, Който е създал музиката, как ще изпеете „О, благи Господи". Те са свещени работи, рядко се свирят. (Учителят свири и пее: О, благи Боже мой) Право ли е, ще ме послуша ли Господ? – Има една неестественост малко. Като пея: „О, благи Господи, Боже мой". Самодоволен съм. Следователно, моето самодоволство не ми дава един импулс. Оттам не може да си взема. Значи ще дойдеш до едно положение, дето да си, че Бог да ти даде нещо. Ти ще бъдеш при Него, когато си скърбен. Няма да идеш, когато си радостен. Щом си радостен, Той е в тебе; щом си скърбен, Той е отвън. Следователно, тогава ще Му говориш, да дойде Неговият Дух, да станеш радостен. Радостта показва, че Бог присъствува, а в скръбта отсъствува. Но за да отсъствува има някаква причина. Господ е едно същество и когато ние сме непослушни, не настоява на нашите желания, Той си излиза. Щом настояваш, тогава на Неговото място ще дойде скръбта. Искаш да настояваш, искаш да станеш какво ли не. Някой път искаш да станеш свят. Какво подразбираш под думата „свят"? – Да станеш свят, че всичките хора да го знаят. За мене да бъда свят, значи да живея добре, че аз да се радвам и Бог да се весели в мене. Значи, аз и Господ да живеем заедно. Според мене да бъда свят значи, аз и Господ да живеем добре. Сега ще оставим. Някои имате верни схващания. Святостта е едно естествено положение за душата. Ти не можеш да бъдеш свят. Само като станеш свят, ще знаеш да пееш. В святостта знание ще имаш, ще знаеш как да пееш. Като погледнеш небето на Господа, няма да се уплашиш. Ще запееш тогава. Когато се моли човек, то е пеене. Ако не знаеш как да се

молиш, твоята молитва не е музикална. Ако не си представил страданията (си) на Господ - такива каквито са, ще ги опишеш, защото Господ ще ги премери. Ти няма да ги представиш по-големи, няма и да ги намалиш. Защото и в двата случая няма да бъдат приятни, ще ги опишеш точно такива каквито са. Като дойдат ангелите, ще кажат: „Много вярно описание". Тогава ще дадат ход на твоето пожелание. Не може да се свири духовно, защото има влияния. Те са на особено мнение. Вземете този тон. (Учителят свири на цигулката и всички пеем). Това е болежката на едно малко изворче, което слиза от планината, развява знамето. Това са големите камъни, през които минава. (Учителят свири). Тъй много лесно се представя. Как ще представиш музикално, как се разцъфнало едно цвете? Най-първо като идеш при някой извор, да се ослушате как вървят вълните. Тази вода не е никога доволна, блъска се тук-там, върви. Хиляди и милиони неприятности минава, но капките скачат, казват: „Отиваме към морето, към дома", всички се радват, веселят се. Блъскането в камъните не го считат нещастие. И ние в живота се блъскаме. Всяко страдание е блъскане. Ако си музикант ще започнеш да пееш. Понеже не си музикант, ти се спреш и казваш: „Защо трябва да се блъскам?" – За да идеш до морето. Понеже, искате да ви турят на автомобил, на файтон, без да се трудите вие, без никакво движение. В живота сами ще вървите. В живота кой как дойде сам трябва да върви и да опита всичките неприятности. Неприятностите са най-хубавите работи. Те са път на живота. Тази линия на неприятностите един ангел, един светия вижда Божественият път, който Бог е начертал. Вие го считате голямо нещастие. То е най-голямото щастие, което Бог може да ви даде. Само че трябва да го преминете. Втори път няма да го минете. Втори път само на картина ще го гледате. Мнозина казват: „Младите да поживеят". Ама не може вече. Ти като си бил млад, недоволен си бил, казваш: „Това защо е, онова защо е?" А сега казваш: „Да съм млад сега, зная как да живея". При сегашните убеждения които имате, вие сте недоволни. Казвате: „На съм доволен. И тук го няма". Че тук го няма. Ако мислите, че всичко е тук, то е самоизмама. То е път. Казвам: Път е този, по който можете да влезете. Представете си

сега, че имате охота. Може да ви донеса една баница. Събуди се охота, искате да знаете как е направена. Аз ви я препоръчвам, аз само хваля, свиря. Вие казвате: „Да я опитам“. Казвам: След като опитате баницата, какво ще придобиете? – Някой път е по-добре да не опиташ баницата. По-голяма сила ще добиеш, ако не опиташ нещо. Има неща, не ги опитвай. Например, хубавата баница, като я погледнеш, само от миризмата да се наядеш. Като погледнеш, ще кажеш „благодаря“.

Сега вие искате да опитвате. Знанието, което ви е дадено, вие от това знание казвате: „Ех, ох“. Сега например, малки упражнения имате, които посветените имат. Как са започнали посветените в училището? С коя дума ще започнеш като станеш сутрин? Как ще повикаш Бога? Отче или татко, или баща, как ще кажеш? На български имаме три думи за баща. На френски колко думи има? - Пер, папа. Сега забележете, че вие всички имате известни идеи, предустановени. Вие всички сте дошли с предустановени планове, искате на земята да бъдете щастливи. То е първото заблуждение. Щастливият свят е светът на музиката. Ако не намериш пътя на музиката, ти и в пътя на щастливия живот не можеш да влезеш. Музикалният живот е пътят за щастието. Много хора са музикални, но се дразнят. Ако станеш музикант и не вървиш по музикалният път, дразниш се. Понеже в музиката малките /дразнения/ оказват голямо влияние. Дойде някой, не знаеш музикално да говориш. Казваш: „Как да ме не разбираш?“ Или казвате: „Знаете ли моите убеждения какви са? Ами вие знаете ли кой съм аз?“ Ти си кал както и аз. Ти си направен от кал и аз съм направен от кал. В тебе има Божествено дихание и в мене има Божествено дихание. После казвам: Докажи го. Тегля го колко тежи. Каква част повече от грама има, не може да го докажа. Или казвате: „Аз пея по-добре от тебе“. И аз пея като тебе. Ще идем при един умрял, ще попеем и двамата. Ако можем да го съживим, ние сме певци. Ако не можем да го съживим ние сме като другите певци. Станеш сутрин и си неразположен. Попей се. Ако не можеш да махнеш неразположението, ти си обикновен певец, ако можеш да премахнеш неразположението, ти си певец. Сутрин като станеш дойде ти една малка тъга,

недоволен си. Започни с недоволството. Кажи: Не, доволен съм от всичко що става. Не, доволен съм от всичко каквото става. Подир малко изгубил си нещо. Влезе някакво чувство, на туй чувство да имате някой, който да пее с вас. В музиката не да коригирате другите. Оставете всеки един свободен. Ако вие пеете хубаво, бъдете като основен тон, като мярка. Когато другите пеят, оставете ги те сами нека се коригират. Пък ако някой пее по-хубаво от мене, аз давам ухо и се коригирам /по/, който пее по-хубаво. Онези между вас, които пеят по-хубаво, вземете за основен тон и се коригирайте съобразно с тях. Като държите туй правило, ще пеете хубаво. Щом искаш да коригираш, то е обикновено пеене. И то е хубаво, но в духовния живот никога не коригирай. Ако ти коригираш, губиш. Всеки, който коригира другите губи. Пресеква се пеенето.

Казвам: Коя песен бихте избрали? Толкоз песни имате дадени, коя песен бихте избрали за себе си, да се упражнявате сутрин? Аз бих ви препоръчал – „Фир-фюр-фен“. Тя е хубава. /Учителят пее песента/. Тао, тя е Първична дума, място дето Бог живее, навсякъде. /Учителят пее песента/. Има нещо неестествено. Ти туриш мисълта, но ти не можеш да вземеш един тон, докато не почнеш да се движиш, ще се коригира мисълта. Например, ако аз сега свиря, какво впечатление ще ми направи? Аз трябва да свиря, да се коригирам, мисълта ще се измени. Ако вие пеете коригирате мисълта. Ще пеете правилно. Ако не обръщате никакво внимание на окръжаващата среда, то е обикновено пеене. Пейте за самите вас, понеже Господ, който е във вас да ви чуе, че вие пеете. Да ви покаже, че ти зачиташ. Пей на Господа, едно изкуство ти е дал. Ако оставиш гласа ти да не пееш. Сутрин като станеш поблагодари на Бога, че ти е дал един глас. С години седи гласа ти, никак не си пял, искаш да идеш в небето да те приемат ангелите. А като идеш между ангелите, ти ще влезеш в някой ангелски хор. Какво ще правиш? Ангелите няма да те коригират, ще те оставят сам да се коригираш. Ако не знаеш да пееш, ще намерят един начин да те изведат навън, толкоз деликатно, даже неусетно ти ще се намериш вън от този хор. Нали много пъти вие сте имали хубаво, отлично желание,

едно самочувство вътре в себе си, нещо ви е пяло. Един ден вие сте недоволен. Търсите повече от това и изгубвате и малкото, което имате. Духовните работи са малките работи в света. Туй, което е интензивно то не е духовно. Целият физически свят е едно предметно учение, за да подкрепи човека да се учи да пее. Да кажем, ако видите една ябълка или един ваш приятел, или ако видите изгрева на слънцето, или ако четете някаква книга, ако речете да пеете, различно ще бъде пеенето ви. Да кажем всички имате по една цигулка, тогава? /Учителят поглежда часовника/. Верен ли е този часовник? /Отговарят/. Малко е напред. Недовършените работи са хубави.

Пейте сутрин „Фир-фюр-фен“, за една цяла седмица, като станете.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!

XVI година.
29 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 16 Юни 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ВРЕМЕННО И ПОСТОЯННО

Отче наш.

(Чете се темата: „Защо аз живея“.)

Ще прочета 30-та глава на Иеремия от 18-и стих нататък. Един пророк, който се е занимавал с това, което интересува хората. (Учителят прочете.) Ако вземете туй в буквален смисъл, сбъднало ли се е? Преди Христа се е казало. Ако тълкувате буквално сбъднало ли се е, но ако го вземете в духовно отношение, то е един процес. Когато се говори за непреривните неща, тогаз се говори (истината), а когато се говори за статическите неща (не). Да кажем вие искате вашият живот да бъде щастлив. Но щастието е един процес, който не зависи от временния живот. Щом внесете щастието във временния живот, вие ставате нещастни. Щом внесете Любовта във временния живот, вие ставате нещастни, щом внесете Истината във временния живот, вие ставате нещастни. Там е въпросът защо е така? Вие искате да знаете, аз да ви кажа: Човек трябва да знае. Вие ще кажете: „Духът така ми говори“. Какво ти говори Духът? Пише някой какво Духът му е казал да пише. Духът няма много формули. Той ги гледа нещата, не ги знае, казва: „Чертай“. Като отвориш някой голям задачник на някой математик, има формули, задачи има, много работи. Вие седите и питате: „Защо нашият живот е бил такъв?“ То е задача. – „Защо съм се родил мъж?“ То е задача. Защо мъжът е мъж, защо жената е жена и защо детето е дете? Защо волът е вол, защо птиченцето е птиче? Защо е славейчето? Задачи са това. Който разбира от тая задача, ще намери разрешението. Но друг пък, който не разбира. Ти си един щастлив човек, туй показва, че има едно място, а ти го бутнеш, ще дойде всичкото твое нещастие. Има едно малко копче, ако ти го бутнеш,

всичкото нещастие ще дойде на тебе. Провидението е турило едно копче, друго, което като го бутнеш, ще дойде щастието. Природата така е наредила. Има едно копче, ако го бутнеш, изведнъж ще дойде нещастието. Имаш един приятел, казваш: „Какъв голям невежа си“. Че ти си бутнал това копче, не трябваше да кажеш тъй: „Голям невежа си“. Ами че ти съединяваш една отрицателна черта с един тон („си“). Аз ви говоря за музиката, но музиката върви по две страни. Една музика има, която върви по закона на вярата, тя е музика на ума. Има една музика, която върви по линията на силата, то е външната страна. Тази музика целият свят употребява и развива, наричам я (волева) музика. Вземете в музиката всичките увеселителни места. Там хората се удоволствуват. При музиката има право всеки на това. Понякой път вие схващате тази музика, вие сте се отказали да пеете. При едната музика не искате да пеете, а при друга искате. Идва вчера при мене една сестра и аз й казвам: Твоето нещастие се дължи на това, че ти не пееш. - „Че как така?“ – Ти ми се оплакваш, че те боли гърлото. То е защото не пееш. Болят те сливиците, защото не пееш. Главата ти е отъпяла, защото не пееш. Ти ако пееш, ще започнеш да мислиш. Музиката най-първо в тебе предизвиква ред разсъждения, музиката не е чувствуване, но в нея има мисъл. Де се ражда престъплението в Любовта? В Любовта де се ражда престъплението? – И тогава на тази сестра обяснявам. Вземам я като предметно учение, вие искате да знаете коя е тази сестра. Която и да е от вас. Всички в света сме едно предметно учение. Някой в един смисъл, друг в друг. Казвам: На някоя майка й се е дощяло да бъде щастлива. Тя схваща, че за да бъде щастлива, трябва да роди едно дете. Някой път й се дощяло да има едно момченце. Туй момченце иска й се да бъде много умно, да бъде красиво, да бъде снажно. Казвам: Отлично желание, Божествено желание, най-хубавото желание. Роди го, всички се радват на това дете, че е много интелигентно, от всичко разбира. Майката го носи, роди го, израства това дете, стане вече на 21 година, погледнеш около 10 моми има да тичат подир него, подир туй дете. Казвам на майката: Иде нещастието. Всички тия моми искат да вземат сина й. Те казват: „Стига ти на тебе, че ти като

малко го носиш, целуваш колкото искаш, сега е израснал, остави го на нас и ние малко да му се порадваме“. Майката го държи, иска да е чист. Сега ще я намразят, ще се зароди едно желание у тях, те казват: „Няма да умре, да се махне, че да остане сина свободен“. Те ще започнат да желаят тя да умре, защо? – Не че искат да умре, но възлюбленият е причината. Казвам: Какво трябва да направи майката? - Тя трябва да се откаже и да каже: „Синко, ето оставям те, с тия твои сестри, прави каквото искаш, която искаш избери си“. Всички ще обичат майката тогава. Която и да дойде в къщи, веднага ще я обичат. И сега на вас, като се роди един син, до известно време ще бъде с вас, после трябва да се откажете от него. Казва: „Трябва да се откажеш от баща си“. Вие не разбирате вътрешния закон. Ти ще се откажеш от този, който любиш. Ти ще се откажеш и ще дадеш правото другите да го обичат. Имаш една книга, от която се ползуваш. Дойде някой друг, дай му я, да се ползува. Какво има, ако дадеш тази книга, че този човек я чете, ще научи нещо. Ние сега мислим, че един човек може да се развали. Не се разваля човек. Тогава аз не зная каква е вашата вяра. Ако вие мислите, че човек може да се развали, че някой може да го развали, тогава нямате никаква вяра. Нямате никакво познание. Как е създаден света. Човекът никой не може да го развали, освен той сам може да се развали. Никой друг не може да го развали. Някой казва: „Изгубих си вярата“. Никой не може да ти отнеме вярата. Вярата не е нещо, което може да ти вземат, изгубване на вярата няма. Ама ти като изгубиш вярата, ти си вече с две жени. Многоженство е. Ти най-първо си се оженил за една жена, че тя няма да умре. Живееш един живот. Женен си за живота, че ти няма да умреш. Туй е жената. Туй е вярата, че няма да умреш, след туй дойде ти един бръмбар, мислиш, че ще умреш, тя е втората жена. И тогава, че ще живееш и че ще умреш, от двете идеи в тебе се роди безпокойство, туй е ревността. Питам сега: Може ли да обичаш втората жена на смъртта, тъй както обичаш първата на живота? Вие искате да знаете защо хората най-напред не ви обичат. Защо не ви обичат? – Щом носите живота на хората, всякога ще ви обичат; щом не носите живот на хората, не може да ви обичат. Казвате: „Аз

правя добро, не ме обичат“. Правиш добро, седнал си на реката с една въдица, турил си храна на въдицата и казваш на рибите: „Вземете, аз съм добър човек“. Знаете ли на колко места ходих, докато намеря тия червейчета, вземете си, хубава закуска са. Някоя риба повярва, дойде, хване се на въдицата и ти я извадиш навън, опечеш я. Казваш: „Понеже не знаеш как да ядеш, аз ще те изям“. Вторият път идете пак с въдицата, минавате за рибар, вие сте такъв рибар, изваждате нещо и гълтате го. Казвате: „Много са будали, като не се хващат“. Така че, между рибите има много умни. Те дълго време са вярвали. Заинтересувах се как ловят рибите. В една бистра река виждат се рибките как плават. Гледам един, питам го на турски, казвам: Какво правиш, разговаряш се с рибите? - „Остави, виждаш ли тази, казва, да имам един пищов да й тегля един куршум.“ Гледам сега този какво прави. Той поставил въдицата, дойде някоя риба, гледа, друга иска да се хване, тя не дава. Обхожда я, не я клати, че не дава и на другите риби. Тя се е уловила, че се е освободила. Тя ходи и пази другите. Сега някои от вас които са се хващали на въдицата на дявола, казвате: „Въдица“ и плавате наоколо. Щом сте неразположени, във вас дявола плава, че той не може да ви хване на въдицата. Сега да ви обясня нашата картина. Представете си, че вие сте щастлив. Тук имате поле, градина, бутнеш туй копче и цялото течение навлезе, тази равнина се изпълни с вода. Трябва да бягате, наводнение става, да напуснете дома и нивите. Трябва да бягате, ако не, ще се удавите. Дойде един умен човек, туй течение има едно отвърстие, бутнеш копчето и всичката вода изтече. Някой от вас имате повече вода, отколкото трябва и тя ви носи нещастие. Нещастието на човека седи от многото вода, от многото огън произтича всичкото нещастие. От многото огън се е образувала всичката жажда. Следователно, малкото вода, която ти ще употребиш, да загасиш жаждата. При големият студ трябва да знаеш, огънят има свое място. Огънят се справя със студа, а пък водата се справя с големия огън. Ако имаш голям огън, употребяваш водата, за да гасиш. Имаш голям студ, за да не те вцепени, ще употребиш огъня. Имате вода и огън. Казва Христос: „Ако не се родите от вода и Дух“ подразбира, ако не се родите от

вода и огън, нямате живот вечен“. Ако ти не знаеш как да употребиш водата, ако ти не знаеш как да употребиш огъня, ти живот не можеш да добиеш. Ти не може да имаш един щастлив живот. Та казвам сега: В какво седи конкретната мисъл?

На тази сестра казвам: Ти ще се научиш да пееш. Ти ще пееш. На мисълта, която ти е неприятна, ще пееш. Не обичаш някого, ще пееш колко не го обичаш. Попей му малко, че не го обичаш. Тогава тури така: „Не, обичам“.

Та казвам: В съвременния живот, временните неща вас ви отвличат. Например, мислите, че като имате една къща, ще бъдете щастлив. Казваше ми една майка, доста умна майка ми разправя. Единият й син мяза малко на бащата. Бащата е толкоз немарлив, че никак не си гледа работа, дето започне, всичко тъй зарязва. Синът и той мяза на баща си. Тя казва: „Иде ми да ги напусна, че да се блъскат, ама ме е страх за младия“. В рода им има една лоша черта. Той не работи и й казва: „Аз не искам твоята философия. Аз да си уредя работите. Ти ще ме слушаш“. И синът дава ум на майка си как трябва да живее. Сега тя иска да се отдели. – „Не е да ги напуснеш.“ Сега някой казва: „Ще ви напусна“. Къде ще идеш? – Някой казва: „Искам да те напусна“. Че напускането не е нещо физическо. Ти ще се откажеш от едно свое желание и ще го замениш с друго желание. Защото и самата омраза в човека, и тя си има свой произход. Вземете чувството на самосъхранение, чувството на удоволствие, семейните чувства, личните чувства и моралните чувства. Това са области, от които може да се родят и много хубави работи и много лоши. От чувството на самосъхранение се раждат всички престъпления на убийство и кражби. От чувството на удоволствие се ражда всичкият разврат в хората. Потребни са удоволствията, но трябва да знаеш какво удоволствие да вземеш. Ами че ако ти си един хлебар, постоянно печеш хляба и изгаряш хляба, никой не го купува. Какво ще те сполети? – Ти ще изгубиш своите клиенти и хората ще изгубят вяра в тебе, че не може да печеш хляб. Ние казваме: „Защо Господ турил тия чувства?“ –Ти си роден не да живееш във водата, но в дадения случай да употребиш водата, да утолиш своята жажда. Не ти е определено да живееш само в огъня, но

огънят ще го употребиш при известни условия. Сега тъй като говоря за чувствата, в някой от вас господствуват личните чувства. Един човек мисли, че като него друг няма. Право е, като него няма. Ако мисли, че много знае, че е много добър, той е на лъжливата почва на личните чувства. Казва: „Заради мене може да говорят“. Има 10 души Стояновци. За кой от тях ще говорят. Казва: „Заради мен говорят“. Какво значи да говорят за някого? – Щом аз говоря за една картина, не говоря за картината, но говоря за художника. Ако взема, че разглеждам някой от вас и казвам: Колко лош човек е, тогава аз си навявам беля на главата. Онзи, Който те е създал ще каже: „Я ти направи нещо по-хубаво“. Ти казваш: „Този човек е лош“. Господ казва: „Я направи нещо по-хубаво“. Казвате: „Престъпен е този човек“. Престъпен е, защото е свободен. Престъпен е, защото мисли, понеже Господ го търпи, а ти го критикуваш. Ти трябва да питаш Господа, защо Той греши. Че вземете кой да е човек, идете при извора. Ти казваш: „Няма да пиеш вода!“ Ще кажеш: „Моля, бъдете така добър“.

Разправяше ми един мой познат. Една котка му изяла печената кокошка. Той взема бастуна и тя започнала да мечи, той я ударил веднъж. По едно време като се втренчила, тя казва: „Ти искаш да ме убиеш?“ И тя се готви да се хвърли на лицето му. - „Аз ще умра, но ще ти покажа, как се бие котка!“ Той казва: „Турих си Юргана на лицето и отворих вратата да излезе навън“. Не поставяйте хората, не поставяйте и себе си в едно безизходно положение. Сега питате: „Защо аз живея?“ Аз може да ви кажа: Аз живея, за да живее Господ. Аз живея, за да ме учи Господ. Аз живея, за да се радват всичките хора чрез мен. Аз живея, за да бъда полезен. Например казваш: „Аз пея“, но като кажеш, не си започнал пеенето, или казваш: „Аз имам вяра“. Но ти не си приложил вярата си. Че вярваш или че някой вярва, че съм добър човек, тази вяра не ме интересува. Ако вярва и върви в пътя, по който аз вървя, вече може да се образува връзка. Седи един и ме слуша как пея. Ако той подражава, започне да пее, взема втората част на онова, което аз пея, разбирам, че той разбира от пеенето. И между нас се образува връзка. Аз може да пея и той пее. Дотолкоз, доколкото взема участие с другите хора, дотолкоз,

доколкото вземам участие в творението на Бога. Да живееш по Бога, ще идеш да работиш с Бога. Трябва работа. Няма да даваш ум на Господа. Ти сега ще вземеш да се научиш да пееш. Той пее хубаво. Той ще те коригира много добре. Той ще те потупа и ще каже: „Ти си много даровит. Имаш доста големи дарби, всичките дарби имаш, само не си се упражнявал, въпросът е за упражнения“. Дойде някой при мене и ми казва: „Аз не може да пея“. Аз го виждам защо не може да пее. Хората, които са даровити да пеят, имат особен строеж, устата им са другояче построени. Които са пратени да пеят имат особен строеж. Но не може той да пее по единствената причина, че личните му чувства са развити. Казва: „Аз ще започна да пея, но какво ще кажат хората“. Свие се гърлото му. Ти няма да пееш заради хората. Най-първо вие се заблуждавате. Видите някой човек отвън и мислите, че вие сте видяли някого. Никого не сте видяли още. Виждането е, когато нещата пред вас се изменят в даден случай. Да видиш и да познаеш нещо. Писанието казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истинаго Бога и Христа, Когото Си изпратил“. Да познаваш ближния, трябва да имаш връзка. За да познаваш някого, или да познаваш себе си, трябва да познаваш Бога, защото Бог е Виделина, чрез която познаваме хората. Ако ти нямаш Виделина в себе си, няма да познаваш. Като дойде Виделината, ти ще познаеш себе си, ще познаеш и другите хора.

Мисля, че в миналата лекция ви говорих да намерите една черта в себе си, която не се мени. Аз като казвам, има нещо във вас, което постоянно се променя. Ние се намираме в един свят на видоизменение. Нашето нещастие произтича от следното: Щастието на земята, ражда нещастието. Щастието на земята, образува нашето нещастие в духовния свят. Нещастието на земята е образувало рая в духовния свят. Тогава ще ви приведа аргументи. Богатият, който имаше щастието да му свирят и да му пеят, беше здрав. Като умря, отиде в небето, в мястото на нещастието. Лазар, който беше нещастен, като умря отиде в рая на блажените, при всичките удобства. Тъй както е представено с всичките удобства. Питам: Защо този човек от щастието на земята отиде в нещастието на духовният свят и защо Лазар от нещастието

на земята, отиде в духовният свят? Вие, които не разбирате законите сте в едно противоречие. Има същества, които слизат надолу, движението на астралния свят е в противоразрез на нашето. Едно време вървяхме успоредно, сега те слизат, ние възлизаме. И тогава нашето минало е тяхно бъдеще. Нашето минало, за астралците, които слизат на земята е идеал. Отиваме по обратна посока. И аз зная, астралецът, ако отива на моето място, ще бъде ли той щастлив или не. Ако аз избягам от туй място на нещастието и той ще бъде нещастен. Ако аз съм излязъл от туй място на щастието и той ще бъде щастлив. Казвам: Всичките духове, които слизат се интересуват, те казват: „Ние слизаме, я ни разправете от вашата опитност". Някой път като слизат, разправям им тази опитност. Като се повърнат назад както в турско време, казват на някой българин, цял ден да ходи. Да (...). Хванат те астралните същества, развеждат те, развеждат те и като те пуснат, ти си като опърпана кокошка. Измокрен като се върнеш дома, ще кажат да им покажеш: „Я ни покажи как се употребява яденето, пиенето. Как се пие туй вино?" Ти ще им покажеш. После второ, трето, четвърто нещо. И като се върнеш, ти си пил една чаша, две, двайсет, върнеш се, главата ти се върти. Защо главата се върти? На тебе главата ти се върти, а те се смеят. То е изпитание. Някой лекар говори научно, иска да покаже, че много знае. Седне с ножа, показва на студентите, разреже стомаха на някой човек. Той показва своята ученост, а онзи, горкият човек, огъва се. След като разправи своята опитност, зашие го. Казват: „Много учен човек". Да, учен е, но онзи, чрез когото показват, да му мисли. Една две седмици докато тия зашивки заздравеят. Вие като влезете в астралният свят, като направят операция, казвате: „Защо е така?" – Не ходи на никоя професорска маса, да (показва) професора своето знание.

Но да дойдем до онова същественото. В дадения случай има една съществена мисъл, която е потребна за тебе. Казвал съм ви и пак ви казвам: Никога не критикувайте Бога в себе си. Тогава, ако Го критикуваш, помоли Му се да ти разправи защо така. Може да кажеш: „Господи, махни тия работи от мене". Ти искаш Господ да махне някого отпред тебе. Някой пък иска ти да

се махнеш. Питам тогава: На кого да угоди Господ? Дойде някой при мене да пее, аз лесно може да се нагодя в пеенето. Той не може (да вземе) тона, който аз вземам, нагодя се, пея малко по-ниско. Аз снема с половин тон, музикално го снемам. Но пак е музикално. Може двата тона да снема, може 4–5, все е музикално. Но в дадения случай човек трябва да има един основен тон, с който да започва, една мярка да има. Тия неща сега искат обяснения. Да допуснем, музиката служи като едно лечебно средство. Има една музика на водата, на движението. Такава е музиката на Бах, водна музика. Ако дойдете до музиката на Вагнер, той е на огъня, на вятъра, на бурята. Ритъм има музиката на вятъра. Като дойде до Бах, то е музика на движенията. В тия движения има едно, което съществува вътре в природата. Всичко туй, което го описва, прости работи са. Но тия простите работи някой път много мъчно може да се изпълняват.

Та казвам: Имате едно болезнено състояние, нали. Някой каже тъй: „Ще седна да пея". Кажи си: „Колко съм щастлив." – Не пей колко си щастлив. Може да пееш, че си щастлив, но щом дойдеш до музиката колко си щастлив, не пей. Как ще изпеете „Колко съм аз щастлив?" – За вас, не че не трябва да пеете, но на нещастния човек не му казвай колко си щастлив. Казва: „Колко съм щастлив". Не му пей колко си щастлив, нито пък пей колко си нещастен. Туй не му казвай. Защото в дадения случай не можеш да му кажеш повече, той сам човекът казва: „Аз съм нещастен". Това нещастие той си знае. Аз ще му кажа тъй: Може ли да вляза в твоята опитност. Колко си нещастен не зная, твоята опитност не съм минал. За да видя трябва да сляза в твоето положение долу. Казвам: Да се обменим. Аз съм по-щастлив от тебе в дадения случай. Сега наполовина ти ще дойдеш до мене, и аз наполовина ще ти дам от моето щастие. Тази половина от моето щастие ще се обмени с тебе. Ще се образува връзка. Дойде някой човек нещастен, ти се радвай, че има стока за продан. И аз имам стока за продан. Той има плат, аз имам пари, ще направим една обмяна, то е търговска работа. И в духовния свят има търговия, търговска обмяна става. Казва някой: „Аз много те обичам". Аз няма да му кажа: Аз пък не те обичам. Той казва: „Понеже не ме обичаш,

половината от твоята необич ще ми продадеш, и половината от моята обич ще обменим“. Аз го обичам, той не ме обича. Аз ето как разрешавам въпроса. Аз срещам една кокошка и й казвам: Много те обичам. Тя ми казва, аз никак не те обичам. Че аз щом я обичам, ще я изям. Тя казва: „Не желая тъй да ме обичаш“. Сега вие ще кажете, че от Бога е дадено да изям кокошката. Не зная. Там е казано да се завладеят животните. Но колко може да изядеш кокошката, не зная. Само един човек е казал, че трябва да го изядат, но той е Христос. И той е най-разумният. Той казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми“. Коя кокошка е казала: „Ако не ме ядете, нямате живот в себе си“.

Казвам: В дадения случай човек, който казва, че не ни обича, той е в положението на кокошката. Тя казва: „Аз зная тая Любов. Аз не те обичам, ти може да ме обичаш“. Зная сега, че в мене има нещо користолюбиво. Но същевременно разбирам, че тази кокошка е права, но де е погрешката? – Аз намирам, че тази кокошка не може да се жертвува заради мене. Тогава може ли да обичам нещо, което не може да се жертвува? Ние обичаме Бога по единствената причина, понеже Той е първото същество в света, което пожертвува нещо от себе си. Бог е дал всичко от себе си. Той ни е дал всичко. Ти казваш: „Дотегна ми да живея. Няма живота смисъл“. Хубавите неща в живота са само от Бога. Твоите нещастия те не идат от Бога, но идат от окръжаващата среда. Хората, които не разбират Божиите пътища, ще ти направят пакост, а ти мислиш, че Той е причината. На ум на Господа това не е идвало. Като се оплачеш, че ти направили пакост, че са ти взели 10 хиляди лева, Господ казва: „Дайте му 20 хиляди“. - „Той ми взе къщата“. – „Дайте му две къщи“. Тогава дойде майката оплаква се и казва: „Взеха ми сина“. – „Дайте й двама синове“. – „Взеха ми детето“, Той казва: „Дайте й още 2, 3, 4, 5“. Господ така урежда работите. Че младата мома взела сина на една майка, и майката казва: „Господи, моите синове ги вземат“. Че и Той има синове. Сега много от Неговите синове са Го напуснали, станали са самостоятелни, не искат да Го слушат. И Той употребява силата си. Господ не е от ония Бащи, които са слаби. Някой път Той се крие, и ние мислим, че е слаб. Някой път тропне с крака

Си, че като те хване, като те раздруса, дойде болест, даде ти болест и от една седмица започне да те върти коляното. Казва: „Ще се подчиняваш ли, ще слушаш ли? Ти разбираш ли този свят?“ – Нещо направил си, ако ме слушаш, после пак ще те хване и ще те остави свободен. И ти като погледнеш, погледнеш, слушаш. Някой дойде казва: „Аз съм много набожен“. Аз го гледам през дупката как е набожен. Той като влезе вътре, оглежда се дали го гледат, щом го гледат стои мирно, щом не го гледат, започне да мърда. Значи, този човек го е страх от хората. Като не го виждат, (мърда). Уж е религиозен. Някой път вие казвате: „Много съм духовен“. Гледам тук като си отворите устата наляво и надясно режете, с бръснач режете. Господ слуша. Дойде някой при мене и казва: „Не съм ли прав?“ По човешки си прав, но по Божественому не си прав. Какво трябва да правим? Ще обичаме Бога. Като обичаме Бога ще научим нещо ново. Единственото нещо, което можете сега да научите в този временен живот е да обичате Бога.

Сега българите казват: „Цигулар къща не гледа“. Цигулар къща не гледа, но къща храни. Българите казват още: „Цървули няма, а гайда иска. Гайда няма, а цървули иска“. Трябва да турим: Защо гайда купува, а цървули не купува? Онзи, който направил тази поговорка какво искал да каже? – Научи се да пееш. Научете се да пеете, ама не онова пеене да се покажете пред хората. Има едно Божествено пеене. Ако пееш, много нещастия ще минат, ще дойде сиромашия, пей и на сиромашията. Дойде глада, пей на глада. Като дойде, пей на глада. Гладът ще се превърне на благословение. Защото в гладните години, продължава се животът на хората, а в изобилните години се съкратява животът на хората. В богатството животът на хората се съкратява, а в сиромашията, животът на хората се удължава. В изобилието на физическия живот, се ражда нещастието на духовният свят. В немотията на физическия живот, се ражда щастието на духовния живот. Когато някой път страдате на физическия свят, радвайте се, понеже в духовния свят се подигате. Сегашните ви страдания ще трябва да се уредят. Какво искате? Вие искате някоя българска песен. Класическите песни са много хубави. В музикално отношение ще

станете по-добри проводници. (Учителят свири на цигулката). Ако вие свирите и пеете, трябва да бъде хубаво. (Учителят изсвири и изпя гамата от „до“, до горно „до“). Или пък пеете „Тъги и скърби“, това не е ритъм, както пеете. Или пеете „Мога да кажа“ и нея не я пеете добре. (Учителят пее като нас). Не може така да се пее. (Учителят свири тихо и нежно). Туй е весело. Като дойде тъжното (Учителят свири тъжно). Питам сега: Защо ще вземете един тон, който понижава? (Учителят пее: А, ха, ха, ха) Нали имате „ох“. Нещастието не произтича от „ох“, „х“-то какво показва? - Трябва да вземе нова насока в живота. Следователно, трябва да знаете как да турите съгласните букви, понеже те са препятствие. (Учителят написа „Стоим, тръгваме, качваме се, почвам да мисля, градината плодове ни ражда, почиваме си, на Бога благодарим. Пише: Стоим, тръгваме, мислим, пари ще си имаме, градината ни плодове дава, обядваме, пак на Бога благодарим). Много класическа песен е за мен. Най-големи постижения в света имат цигуларите. Колко технически постижения имат? – Сега те развиват сила. Виж там цял оркестър свири. Туй е сила, динамическа сила. На тази сила трябва да се даде направление. Винаги трябва да се свърши с мекия елемент, да има разрешение. Във всяко пеене, във всяка музика трябва да има една надежда турена, да има разрешение. Всички ще пеете. Музикално всичко се разрешава. Музикалният свят е, който разрешава всичките противоречия. Само по музикален начин те може да се разрешат. Музиката е на Духа. То е разумното. Ти не може да бъдеш музикален, ако не си разумен. За да започнеш да пееш, трябва да дойде ума. Хората са нещастни, понеже ума не работи. Умът е, който ще спаси хората. В умът работи Божественият Дух, не силата. Силата е условие, не е богатство, то е метод, начин. Музикалният метод е един от най-добрите начини, по който човек може да урежда работите. Ако сте музикален, където и да идете, работите ви се уреждат. Влезеш при един болен, ако му изпееш една песен, влез, изпей му една песен, без да очакваш нещо. Сега аз не искам да станете певци, но да разбирате магическата сила на музиката. Пеете да кажем: (Учителят пее „Колко ме боли кракът, колко ме боли кракът“, „Ох, колко ме боли, боли, олеле,

олеле, колко ме боли този крак. Е, братко ти не знаеш, че трябва да ми помогнеш, аз имам работа. Двамата на работа да идем. Я престани да ми се гневиш. Колко те обичам. Ще те погладя, ще ти дам един хубав обед, за тебе ще имам особено мнение“.) После престане да ме боли кракът. Кракът казва: „Обиждам се понякой път, че ти не ме зачиташ, право е“. Отсега нататък много те обичам, много си благороден. Тази работа е сериозна. Някой път се представи в една форма, защото ако не разбираме най-лесните работи, ако не оценяваме една болка, как ще оценим една радост? Всяка болка е дреха на болестта. Радостта като се облече, самата скръб се връща. Има причини за скръбта в света, но всякога една скръб е условие, Бог да се прояви във вашия живот. Скръбта е условие да се развива вашия ум. Аз говоря за ония скърби, които са разумни. За разумната скръб говоря.

САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!

XVI година.
30 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 23 Юни 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ВСИЧКО Е СЪЗДАДЕНО ЗА ДОБРО

Добрата молитва.

Имате ли някаква тема зададена? – (Нямаме.)

Пишете тогава на темата: „Разлика между дишане и храносмилане“.

Всичките седите вие и мислите за едно много важно нещо: Искате вашите работи да се оправят. Всеки един от вас, неговите работи, най-напред неговите работи да се оправят. Като станете сутрин мислите да се оправят вашите работи. То е неразбиране. Всичките вие нареждате нещата, по вашему искате да се уреди света. То е временно. Ще седи един човек, пък ще се занимава. После, когато нещо не стане тъй както сте мислили, има нещо криво в света. Ами че без криви работи може ли? – Вие благодарете на кривото. Защото всякога, когато искат да ви ударят, ще се изкривите, ще направите едно движение, да се отстраните от удара. Или пък да кажем, ще се изкривите когато имате да давате някому, дойдат, търсят ви, казвате, че сте малко болен, неразположен. Вие ще се наведете. Онзи, който не разбира закона ще каже: „Защо не кажете, че сте здрав“. Като има да взема, той е здрав, като има да дава, той е болен. Красивият човек винаги изпъква навсякъде да го видят, а грозният навсякъде се крие. Защо? – Какво е онова чувство, как съзнава той, че е красив и следователно има нещо да привлича хората. Но казвам сега: Вие мислите само за себе си, то е частично разбиране. Вие мислите вашите работи като се уредят, всичко в света ще се уреди. Не, вън от това трябва да знаете, че светът е уреден, няма какво да се урежда. В дадения случай само вашите работи не са уредени. И вие приписвате тази неуреденост на света. Като е криво на вас, мислите, че на всичките хора е криво. В даден случай, когато на вас е криво, на другите хора е съвсем право. Ражда се друга

философия, защо е така. Там е философията. Защо е така? – Мислите, че ако вас ви е криво, ако вие сте скърбен, че това е лошо. Защо хората считат, че скръбта е нещо лошо? Защото не разбират. Когато една жена е бременна, тя е скръбна, защо? - Носи нещо в себе си и не знае дали ще може да го изнесе или не. Като роди детето, в нея вече престава вътрешното смущение. Всеки човек, който е бременен с нещо и той се смущава. Вие казвате: „Хубаво, то е по отношение на жените, когато са бременни“. Мъжете ще кажат: „Нас това не ни интересува“. Няма човек, който да не е бременен в умственият свят. Жените са бременни и раждат, а в астралният свят и мъжете раждат. Щом имаш едно чувство, ти си бременен. Зароди се желание и искаш да го постигнеш. Ти си бременна жена. Ако е за бременността, никой не е свободен. Сега това са обяснения. Когато дойдем да мислим, че една жена е бременна, ще си съставим това, което не е. Там е всичката погрешка, даже някои от вас може да питат защо е станала жена, или защо е станал мъж? – Никой не може да обясни защо е станала жена, не може да обясни. И защо е мъж, пак не може да обясни. Жена си, защото чувствуваш. Всеки, който чувствува е жена. Мъж си, защото мислиш. Всеки, който мисли е мъж. Щом имаш мисъл, мъж си. Щом имаш чувство, жена си. Под думата „жена“, какво разбираш? – Разбираш това, което не е.

Та казвам: Най-първо трябва да знаете. Вие гледате на сегашния свят и казвате: „Защо светът така е създаден?“ – Сега само Бог знае защо е създаден светът. Той се е проявил, ние трябва да изучаваме Неговото проявление. Ти най-първо, трябва да внесеш единство в Битието, да знаеш, че всяко нещо има своето начало. Колкото и да си малък, между малкото и голямото има отношение. В създаването на нещата всеки един човек, който съществува, той си има своето място. Някой път ти кажеш: „Аз не съм даровит“. Ами че ти си един добър готвач, знаеш да готвиш на физическото поле. Цял майсторлък е да знаеш да готвиш. Известни елементи тъй да ги съчетаеш, да действуват приятно на вкуса. Ако този простият човек е станал отличен готвач, че той привлича хората със своето готвене, ти не можеш да станеш такъв готвач? Или в своята мисъл, или в своите чувства

може да ги сготвиш, приятно да им е на хората. Искаш да те разбират хората. Ако не знаеш да сготвиш, да съпоставиш приятни чувства, никой няма да те обича. Готвачът обичат не заради неговата красота, но заради онова, което може да направи. Всичко това са условия, най-разнообразни елементи, които е взел и съчетал. За този вътрешен похват, всички обичат готвача. Та казвам: Вие, които сте събрани, да знаете какво да сготвите от вашите чувства, да знаете какво да сготвите от вашите мисли. Ако този готвач мисли дали ще има той мющерии, той сготви добре и казва: „Аз ще имам мющерии, ще има хора, които ще дойдат да се хранят". Казвам сега: Трябва едно разбиране, защото ще дойдете до едно положение. Ако не се учите добре, ако човек не е доволен от живота си, ще дойде недоволството. Ти не може да седиш в безразличие, тебе ти е неприятно, не си доволен от живота. За да те излекуват от туй състояние, ще ти дадат недоволство. Ако не си доволен от малкото богатство, което имаш, непременно ще дойде сиромашията. Сиромашията е противно на богатството. Ако станеш доволен от сиромашията, богатството ще дойде. Законът е там, че ако ти си недоволен от сиромашията, тя се увеличава. Ако си недоволен от богатството, то се намалява. Противоположни са. Ако си недоволен от сиромашията, тя се увеличава. Ставаш по-богат, и в богатството, ако не си доволен то се намалява. Богатството чрез доволство се увеличава. Ако си доволен от малкото богатство, другото ще се прибавя, другото ще се прибавя, както един плод. Един малък плод, понеже е дребен, когато се е появил, идат частица по частица, увеличава се и става зреене. Ако този плод не е доволен от своето битие, той се разкапва, разваля и пада.

Когато ние говорим за Любовта подразбираме всички да вземем участие в онова, което Бог е създал, да ни радват и най-малките работи, които Бог е създал. Минаваш, виждаш една мравка, казваш: „Това нищожество, защо ли е дошло в света?" - Ти с това обиждаш Онзи, Който го е създал. Какво е предназначението на мравята? – Мнозина от вас не знаете. Какво е предназначението на пчелите? - Или какво е предназначението на цветята? – На водата, на въздуха, на светлината? – Всичко това са предназначения за някого. Те са проявления. Бог се проявява

чрез всичките, ако вие разбирате Божиите проявления.Трябва да стане едно отношение, да се образува между вас и Бога. Вие можете да мислите, че сте едно същество нищожно, нищо не значи това. Може да сте едно дребно същество, но ако Бог ви е създал вас, Той е имал някаква мисъл заради вас. Следователно, вие гледайте да проникнете в Божията мисъл, защо ви е създал. Една жена може да мисли защо е жена. Една мома може да мисли защо е мома, защо е създадена. Един момък може да мисли защо е момък, защо е създаден. Един богат човек може да мисли, защо Бог го е създал. Не, че Бог го създава богат, на богатият човек богатството му се обуславя на нещо. Ако всеки от вас иска да знае да пее и да свири, но ако той няма от туй богатство на музиката, той не може да се прояви. Ако вие попитате къде е складирана музиката, ще кажеш: „Тук". Но цигулката е условие за музиката, или може да кажете в ръката. Но ръцете са условие за музика. С очите може да четеш нотите, но музиката е някъде складирана. Нещата може да бъдат музикални, а може да бъдат и немузикални. Музикалните неща са приятни, а немузикалните, са неприятни. Следователно, всяко нещо, което ти е приятно, вътре в него има музика; и всяко нещо, което ти е неприятно, е немузикално. Немузикалните работи са неприятни, само музикалните работи са приятни. Тогава ще запитате: „Защо е така?" - За да знаеш да работиш. Немузикалните неща може да станат музикални, следователно стреми се да направиш немузикалните работи, музикални. Като се стремиш да ги направиш, ти ще влезеш в съприкосновение, във връзка с Бога. Един закон има, ще започне той да те създава. Под думата „създаване", дал ти вече условия да мислиш, да чувстваш, че ти някъде съществуваш. Колкото и да си дребен, нищо не означава. Едно дете, което се ражда, постепенно в него се заражда желание да се движи, да яде. В яденето се развива неговото сърце, от движението се развива неговият ум.

Та казвам сега: Вие като ученици на една Божествена школа, вие мислите само за обикновените работи, туй, което не може да донесе щастие. Вие сте доволни от даден момент, само от едно състояние. Искате да бъдете красиви, искате да бъдете богати. Но туй го желае всеки. Вашата красота, която имате, я желаят и

другите. Щом двама души са красиви, между тях ще се роди състезание, кой е по-красив. Тогава щом единият или другият е по-красив, ще се разделят на две. Единият или другият е по-красив, и тогава от хубавото, от красотата ще излезе един хубав раздор. Като се движиш има опасност да се блъснеш. Ако не си умен, като се движиш в пътя, може да се блъснеш и в движението да създадеш за себе си една малка неприятност. И следователно, вие искате да кажете една дума, имате една дума, искате да я кажете, но вие не седите да обмислите, че вашата дума може да се блъсне някъде и може да причини вреда на тебе. Понеже всяка дума, която ти си казал, тя ще иде в пространството и ще се върне при тебе. И всяка една твоя мисъл ще излезе из пространството и пак ще се върне. И всяко едно чувство, което в тебе се е развило, ще иде в пространството и ще се върне при тебе. Резултатите на туй, което ти си направил ще се върнат. И тогава, ако резултатите са по-добри, ти ще бъдеш радостен, пък ако резултатите са лоши, ти ще бъдеш нещастен. И ще мислиш, запример, кога са се създали. Да обясня, че то е законът на прераждането. Че някъде в миналото ти си бил цар, осъждал си хората на общо основание, по хиляди си ги пращал на ешафода, и си ги карал тия хора да ти се подчиняват. Някъде ти си станал слуга. Господарят те е хукал и другите слуги са те хукали. Обясняваш философията, че един ти си бил цар, че си заповядвал, та всичките хора, които те заобикалят са страдащите и те казват: „Знаем те какъв си, за тебе ние пострадахме“ и започват да те измъчват. Не го знаеш сега, ти казваш: „Ни най-малко не помня“. Не помниш, че си бил цар, но помниш резултата, тия хора не те обичат. Всяко нещо, което става има своя причина. Ако един човек те обича има причина. Ако не те обича, пак си има причина. Казвал съм ви и друг път, че в Бога има две воли. Ако вървиш по закона на доброто, ти ще опиташ добрата Божия воля; ако вървиш по закона на злото, ти ще опиташ злата воля на Бога. И вие сега искате като вървите по единия или по другия път да имате едни и същи резултати. Не можете да имате едни и същи резултати. Ако един човек с вас се обхожда добре, вие имате едно отношение. Ако с вас се обхождат зле, вие имате друго отношение. Ти не можеш да обичаш един човек, който ти прави зло. Когато ние

казваме, че трябва да обичаме Бога, ние подразбираме заради Неговата Любов. Аз трябва да обичам другите хора не заради тях, но заради Онзи, Който ги е създал, защото ако на една майка детето е лошо, ще кажа: Обърнете внимание на вашето дете. Няма да ида аз да го възпитавам. Лошият човек вие оставете друг да го възпита. Вие не се занимавайте с него. Вие понякой път се занимавате с дявола, даже искате да изправите дявола, и му четете нотации, че не трябва да прави туй, което е в света. То не е ваша работа. Оставете дявола на спокойствие, дяволът мяза на един борсук. Борсукът е едно млекопитающо. Турска дума е тя, язовец значи. Когато го гонят, той има една течност и пръска тая течност по всичките. Казвам: Създадете сега в себе си едно желание. Не поддържайте онова, което вече сте поддържали. Не се радвайте на миналият ден, радвайте се на днешния ден. Онова, което можете да го имате като историческо, оставете го. Какво има да се радваш на миналия ден? – Едно време какъв бях млад! Остави това. Днес какъв си. Остарях. Каква е разликата между младостта и старостта? – Вие нямате истинско понятие. Тъй както разбирате, не е правилно разбиране. Младият е първокласен невежа, старият е първокласен учен човек, но е пък слаб човек. Младият е невежа, но е силен, расте. Старият е учен, но се смалява, но това е едно криво разбиране. Старият изгубил своята сила, понеже е помислил, че е остарял. В света само един стар човек има, то е Господ. Ти да кажеш, че си стар, значи, че си Господ. Ти като кажеш: „Аз съм Господ“, Господ казва: „Покажи си силата“. Ти като речеш да покажеш силата, ти хлътнеш. Не казвай, че си стар, а че си млад, трябва да вървиш. Като си млад, винаги трябва да мислиш, че си дребничък, че всеки ден по малко трябва да растеш. Младият трябва да мисли, че е невежа, той трябва да мисли, да има вътрешен импулс. Вие казвате: „Ние остаряхме, опитахме всичко в света. Няма какво да учим, нищо не ни интересува“. Какво ви интересува, да идете в оня свят. Какъв е оня свят, не знаете. Тогава ще ви кажа онази басня, за вълка и лисицата. Вълкът се оплакал на лисицата, че му дотегнали тия хора, гдето мине все го хукат, лоши хора не разбират от човещина. Навсякъде го хукат, иска да намери други хора да живее между тях. Лисицата го пита: „Ами зъбите си ще вземеш

ли?“ – И там хората ще имат същите отношения към тебе. Ако ти не възпиташ твоя език, ако ти не знаеш как да говориш, ако не знаеш как да пееш, ако не знаеш как да туриш думите, да ги поставяш като музикант, ако не направиш една песен за свирене, ако не пееш нещо хубаво. Всеки от вас е пратен да стане музикант. Срещна ме и ми каза хубава дума, услужи ми. От какво зависи вашето приятелство? – Някой ваш приятел ви е казал сладка дума. От какво зависи цената на възлюбления и възлюбената? На сладките думи. Той казва: „Вие сте божество, като вас не съм срещал. Вие сте величие, вие сте такава красота, такова благоухание излиза от вас, че моя живот се осмисли. Ако не бях ви срещал, от мене нищо нямаше да стане, благодарение на вас, аз станах това“. Хубави думи са тия. Един ден казва: „Слушай, ти ни най-малко не си такова величие, каквото мислих, ти си едно малко бръмбарче“. Аз не мисля, че твоят възлюблен ти казва това, ами в твоят възлюблен има две плочи. Първият път, когато ти говори, то е едната плоча. Когато той спря, туря другата плоча, която ти казва, че си бръмбар. Тогава из устата на този високоговорител, из устата на този възлюблен излиза други един. Като го питаш, той казва: „Аз никога не съм говорил“. Ти казваш: „Аз те чух през устата си го каза“. Той те слуша, не те разбира. Твоят възлюблен никога не може да ти каже това. Първото нещо, което ти е казано, не е вярно. И второто не е вярно, те са две плочи. Твоят възлюблен като иска да те занимае, започва да те хвали. Плочата не е направена от него, филм е. В природата има такива филмови плочи. Всичките възлюблени имате такива плочи. Във всеки се намират стотина такива екземпляра. Някой път ви дотегне да ги туряте да се въртят. В най-първата аз давам един пример. Един англичанин като се оженил, в първата година дал 3500 целувки на възлюбената, втората дал 2000, на третата 1000, на четвъртата – 500, на десетата годишнина – само една целувка. А от десетте нататък – без целувка. То е външната страна. Ще погледнем на живота – няма смисъл. В целувката има цяла една философия. Целувката е един свещен момент. Човек не трябва така да гледа. Можеш да целуваш само при особен случай. Майката като роди едно дете, туй, което тя е родила, тя го обича; туй, което ти си родил хубавото, красивото, възвишеното, туй,

което е пълно с Любов, може да го целуваш. Истинската целувка се образува само от Любовта. Можеш да целунеш само туй, което има светлина в себе си, може да целунеш само туй, което има свобода в себе си. Или за да направиш една целувка, трябва да присъствува Любовта, трябва да присъствува Истината, те да са свидетели. Тази целувка е на място. Щом не присъствуват те, ти ще създадеш своето нещастие.

Писанието казва: Който яде хляба недостойно, в Деня на Господа си навлича нещастие. Значи с достойнство. Едно свещено достойнство има. Та казвам: Вие сте недоволни от себе си, имате състезание да станете като другите. Не се стремете да станете като другите. Бъдете такива, каквито Господ ви е направил. Всеки да съдържа своите особени качества, туй което има както е, да бъде едно цвете, както Господ го е създал. Всеки да мяза на себе си, но да е в хармония с другите цветя. Щом си в хармония, ти си на място. И никога не мисли, че си нещо по-горе от другите хора, защото по-горе от всичките е само Бог. Всичките други хора, от най-малките до най-големите, те имат еднакви отношения. Малкият пръст и големият пръст имат еднакви отношения. Големият пръст и малкият пръст са еднакви, те имат еднакви отношения. Но в света трябва да има големи страни. Палецът, той е важен, но този малкият пръст е търговец.

Сега аз ви превеждам тия неща, вие като млади сте същите и като стари сте същите. Каква е разликата, че едно време сте били млад. Аз не искам сега вие да разрешавате въпроса. В мене идеята е – Любовта ви към Бога, в живота да се увеличава. Работата е, че вие в ранната възраст имате по-голяма Любов към Бога, отколкото в старост. Едно време ви интересуваха някои неща повече, отколкото сега. Едно време Любовта ви интересуваше повече, отколкото сега ви интересува, слизате надолу. Сега гледам между хората, онзи, който няма нещо, развива Любовта; а пък онзи, който разлюбил, търси да намери нещо. Или може да се е влюбил в общественото мнение на хората. Хубаво, ако общественото мнение на хората и ако хората са израз на Божията мисъл, туй обществено мнение на място е. Но ако един човек частично гледа на тебе, той те гледа така и ти казва: „Какво ли може да стане от това дете?“ Ако ти обичаш Бога, ще видиш

скритите заложби в детето, тъй както в една книга. Ако знаеш да четеш, тази книга не е добре подвързана, но ако отвориш книгата, ще видиш какво е съдържанието. Всеки един човек има нещо вложено. Вие трябва да проучавате себе си, да проучавате и него, трябва да възприемете Любовта в новата форма, да почнете да обичате всички. Като слушате един извор, който тече, да ви причини една радост, че сте видяли, че тече. Или като видите един цвят разцъфтял, да имате една радост, да знаете, че има един закон. Ти си се обезсърчил в живота, заболял си, мислиш, че можеш да умреш. Ако видиш някой цвят, който е цъфнал, ако разбираш закона, защо този цвят е цъфнал, ти ще оздравееш. Господ ти казва: „Както направих този цвят да се разцъфти, така ще направя и твоята болка да се премахне“. Ако повярваш, моментално ще стане. Ако минаваш и малко проветрение има, пратил вятър, вас ви е страх от вятъра. Ти си излязъл, много деликатен си, търсиш тихо, спокойно време. Но смени се времето, стане бурно, вятърът тъй духа, че се уплашиш, казваш: „Ще се простудя“. Ако разбереш защо се движи вятърът, моментално ще оздравееш. Ами туй раздвижване на въздуха Господ го е пратил заради тебе, да дойде малко чист въздух. Понеже въздухът е нечист, приижда чист въздух. Ако разбираш и възприемеш този въздух в съзнанието, в мисълта, веднага ще се обновиш. Дошъл някой човек, откраднал ти парите, трябва да разбираш защо ги е откраднал. Този човек ти е откраднал парите, понеже не си искал да се запознаеш. Той откраднал парите, хващат го един ден. И ако ти разбираш защо ги е откраднал, ще кажеш: „Аз много съжалявам, едно време ги бях приготвил да ти ги дам. От колко години те чакам да ти ги дам“. А ти като не разбираш, ще го хванеш и по законите ще го туриш в затвора, казваш: „Да се научиш, да не крадеш!“ То са старите ваши разбирания. Писанието казва, че Бог, Който ни вижда всичките погрешки, Той се радва. Някой път Господ се радва на нашите погрешки: „Потърси ме, казва, в ден скръбен на твоите погрешки, и Аз ще ти помогна, и ти ще Ме прославиш“. Сега ако ви приведа тази Истина, вие всички ще се усъмните. Ще се усъмните тъй както, ако дойде един красив момък при вашата дъщеря, ако вашата дъщеря е на умиране и лекарят каже: „Ако този момък целуне дъщеря ви, тя

ще оздравее, понеже в този момък има тази магнетическа сила, ще й я предаде“. Ти туй го схващаш. Туй няма да ви съблазни в нищо, но ако дъщеря ви е здрава и няма никаква болест, и ако някой я целуне, тогава виж. Защо сега в единия случай нещата са добре приети, а в другия не са? – Когато двама души са здрави, никога не може да се целуват. Един здрав човек може да целуне един болен, но двама (здрави) души, не могат да се целуват. Двама здрави хора, ако се целунат, те целуват трети помежду им. Единият го целуне от едната страна и другият от другата. Те ако бяха ясновидци, ще видят, че има трети помежду им, а те мислят, че двамата се целуват. Двама здрави не може да се целунат. Един болен и един здрав може да се целунат. Аз не искам вие да вярвате в тия работи. Ще дам пояснения, един ден ще разберете.

Казвам: Бог иска да ни извади от едно състояние на нашата мисъл. Има такива състояния неподвижни. А в Бога всякога има желание, Той иска да ни накара да мисли. Ако Той не може да те накара да мислиш, ще те накара да чувствуваш. Ако не искаш да чувствуваш, ще дойде някоя неприятност. По всеки начин Бог иска да те накара да работиш, иска да те изкара от едно положение, в което си влязъл. Най-първо ще мислите: Всичко, което е създадено в света, е създадено за добро. А всичко, което е зло в света, е създадено за да може злото в света да създаде условие, за да се реализира доброто. Тъй седи принципът. Защо е злото? Злото е създадено за да се реализира доброто. Понеже без злото, доброто не се реализира. За да се прояви доброто, за да се прояви Любовта, трябва да дойде омразата. Ако омразата не се прояви, Любовта не може да се реализира, те са противоположности. В душата някой път се зароди омраза. Омразата у вас нека седи като мисъл. Защо е дошла омразата? - За да се реализира Любовта. Ако омразата не се яви, Любовта не може да се реализира. Ако лъжата не се яви, Истината не може да се прояви. Това са контрасти. Защо е така? Така е. Сега определям.

Да кажем от 32 трептения можете да образувате един звук, но и 31 трептения пак образува звук. Едно трептение пак образува звук. Какво е отношението на 32 трептения, как са го изчислили физиците? – Има начини, те не са ги броили. Но има методи. Та

казвам: Трябва да разбирате. Всяка една мисъл се определя. Един музикант има камертон, който определя тона. Казвам: Кой е основният тон на вашите чувства? – Кой е основният тон на вашата мисъл, или кой е основният тон на вашите постъпки? В съвременната музика имате „до“, „ми“, „сол“, „до“. Имате три основни тона, от които образувате и другите тонове. „До“ се взема като основен тон. В миналото са вземали друг основен тон. Основният тон не излиза отвсякъде. Сега няма да се спирам повече върху това.

Та казвам: Отдето започват да се оправят работите, той е основният тон. В своя живот ще знаете, че имате думи, от които започва вашето щастие. Има други думи, от които започва вашето нещастие. И гами има. Ти като кажеш една дума, от тази дума ще започне или твоето щастие, или твоето нещастие, или твоето добро, или твоето зло. Следователно, когато ти започнеш да говориш, ще се спреш, ще се обърнеш към Бога, ще се помолиш, ще кажеш: „Господи, дай ми основният тон“. Основният тон, който внася щастието на душите. Една дума ми кажи, която дума така да кажеш. Отивате при един ваш кредитор и човекът ви намразил, понеже не му изплащате дълга. Има лошо мнение заради вас, какво трябва да му кажете сега? - Ще идете тихо, да се извините и ще кажете: „Ще ме извините, аз не постъпих разумно, но имах предвид да ви покажа, че колкото ви дължа ще изплатя дълга си, ще изплатя и лихвите. Имам едно правилно отношение към вас, ще ме извините“. Не само празна дума да кажете, но веднага ще платите дълга. Две, три думи като кажете, той ще се измени. Не отивайте да му доказвате, че жена ви е болна, че децата ви са болни, пък нито жена ви е болна, нито децата ви са болни и умрели. Често хората в лъжите са изобретателни. Среща един българин един свой приятел, който обичал да хвърля дубари. Десет години не са се виждали. – „Я, ти не можеш ли да ми кажеш една лъжа?“ – „Остави се, голямо нещастие ми се случи. Аз лъжите вече ги забравих, но едно голямо нещастие ми се случи, баща ми е умрял и нямам пари да ида при него“. (Другият) изважда и му дава 500 лева. Той му казва: „Тази е последната лъжа“. Питам сега: Защо първият иска

да му каже една лъжа, защо и (вторият) се е представил, като че той напуснал лъжата? Питам ви: Защо единият иска да му каже една лъжа? – И защо другият иска да се покаже, като че престанал с този занаят? Така и в живота, срещнеш някой, той се показва, че не обича някого, не му обръща внимание, не се интересува, но каквото се каже, дава ухо. А се представя, че не се интересува, че друго нещо го интересува. То не са ли все такива лъжи. Ако не те интересува нещо, като говорят двама, срещнеш хора, които се обичат, те себе си не обичат, но Бог е между тях. Щом се обичат Господ е дошъл, Господ им говори. Те двамата като ученици слушат като им говори. Когато на двама души Господ говори, казвате: „Обичат се“. И се стягате тогава да развалите работата. След туй се яви Господ със своя камшик и ви наложи много хубаво. Тия двамата като ги разедините, Господ се оттегля, те ще се намразят. Разваляте Любовта на някого, да видите какво има там. Когато двама души се обичат, работете с благоговение. Слушайте онова, което Господ говори, понеже то ще бъде едно предметно учение заради вас. Когато дойдете до Любовта, не си давайте никакво мнение. Туй, което прави Бог е добро. В дадения случай бих желал всички да се обичате, подразбирам на всички Господ да ви говори и вие да Го слушате с най-голямо благоговение, и тогава ще кажете: „Така ще живеем както Ти кажеш“.

Отче наш.

XVI година.
31 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 30 Юни 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

БОЖЕСТВЕНО РЪКОВОДСТВО

Добрата молитва.

(Чете се темата: „Дишане и храносмилане“.)

Ще прочета няколко стиха. В какво седи животът? – Животът е изявление на Любовта. „Бог е Любов“, „Аз съм Бог твой“, „Аз съм цвете Сароново“, „Да възвисим сърцата си и ръцете си към Бога“. „Обичай прочее Господа, Бога Твоего, защото Любовта е крепка“. „Възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце“. (Учителят чете 13-та глава от Първо Послание към Коринтяните.) „Обичайте се един друг с братска Любов“.

Има неща, които трябва да станат ясни. Три неща човек трябва да има в ума си: Да мисли добре, да чувствува добре, да постъпва добре. Мисълта е основанието, в което Бог се проявява. Тя е първият образ на Бога в света. Чувствуването, това е вторият образ на Бога. Мисълта трябва да се прояви в чувствата, а постъпката е третото проявление на чувствуването. Едно чувствувание не може да има своя образ, ако ти не постъпваш добре. В постъпките, то е вече човекът. Единственото същество, което постъпва. Ти не може да постъпваш, ако не си мислил. Ти не може да постъпваш, ако не си чувствувал. Следователно, когато казваме една добра постъпка, разбираме една Божествена мисъл, която в нас е влязла и подразбираме едно Божествено чувство, което се е вляло в нас. И така, че чрез нашата постъпка ние се изявяваме. Философията на живота седи така: Вие питате какво нещо е Бог в света. Англичаните имат едно изречение и те казват: „Туй е абсолютно“. Пък за да се определи туй, туй не се дели. „All“(оол) - значи всичко в света. Едното, всичкото, то е неделимо, то е Бог. Другото всичко се дели. То е безбройното в пространството. И на него се туря всичко. Всичко във всичкото и

всичкото във всичко. Сега вие понякой път усещате, че в живота ви има някое противоречие. От какво произтичат противоречията? – Представете си, че вие имате изобилно вода. Направите един вход много тесен. Направите силно налягане на туй течение. Ако искате тази вода да я изкарате из този малкият канал, тогава вие ще направите голяма струя, да изхвърли надалече. Но ако турите на тази, голямата вода голямо отверстие, няма да църка надалече, наблизо ще излиза. Ако идете в Америка и видите големият водопад на Ниагара с милиони тонове вода се излива, прави само една крива линия.

Сега, най-първо трябва да схващате, че Бог е във всичко в света. Той е във всичко. Вие казвате, че Бог е в мене, отчасти е във вас и вие отчасти сте в Бога. Защото ако Бог е всичко във вас, няма какво да се проявява. Ако всичко сте в Бога, няма какво да се прояви, но Бог е отчасти във вас. И следователно всичкото усилие на човека е да прояви Бога в себе си. То е усилие. Пък, понеже Бог е Великото, Вечното Начало, ние правим усилие, за да се прояви. Всеки ден в нас трябва да се проявява Божественото и тогава на другата страна, може да кажем пак на човешки език, че в Бога има усилие и Той да се прояви в нас. Ние искаме да се проявим в Него, да станем големи, велики, славни, силни. В Бога има желание да стане малък, да се сниши, да стане достъпен за нас. Следователно Бог има един стремеж, ние имаме друг стремеж, и едновременно Той коригира нашите стремежи, нашето поведение, понеже ние като ставаме големи, не разбираме онзи велик закон, с който управлява света. Когато придобиваме сила, изопачаваме своя характер. Дайте на човека малко пари, малко власт, ще видите какво може да направи. Какво ще направи? - Ще си направи една голяма къща, ще си купи автомобил, ще си вземе слуги, ще им плаща, ще им заповядва. Ще намира погрешки, че те не са му очистили, паниците не са му очистили, обущата и казвате: „Защо е светът такъв?“ – Този свят ние сме го създали такъв. Защото, когато турите глупавите на мястото на(умните), не сте разбрали великите закони, по които Битието се нарежда.

Сега взимам цигулката да ви свиря, но ще ви дам друго обяснение. Предметно учение. Какво представлява цигулката?

(Учителят изважда цигулката). Туй представя едно дърво. Значи онзи човек, гениалният, който я направил, взел едно дърво, което има това свойство, че неговите фибри може да предават човешкият глас, звукът може да предават. Най-първо имате дървото, след туй имате струните. (Когато турите глупавият на мястото на умният), той става горделив. Когато турите умният на мястото на глупавият, той става смирен. Бог, като влезе в нашето положение, Той вижда всичките неща и ги изправя.

Та казвам: Сега трябва да имате едно правилно понятие за живота. Разни философии има. Не всичките философии в живота, според мене, философия, която не може да даде стабилност на човешкия ум, философия, която не може да даде стабилност на човешкото сърце, философия, която не може да даде стабилност на човешките постъпки – тази философия е несъвместима с живота. Казвам: Ние можем да обясним как произтичат всичките противоречие в света. Там, дето виждате голямото противоречие в живота, то е нисшият живот, начало на живота е това. Там, има едно Божествено брожение. Туй първоначално Битие, като има много хора, които искат да се проявят, има едно брожение. Вие гледате от вашето гледище, всяко нещо да бъде полезно само на вас. Не считате, че благата в света трябва да бъдат еднакво полезни на всички. Тогава как ще примирите вие. Аз да кажем извадя един лимон от джоба си, но ако посеете този лимон, какво ще излезе, дърво ще излезе. Ако посеете едно яйце, какво ще излезе – яйце. Ако го посеете, значи да го подържите под квачката, на пиле ще стане яйцето. Следователно, ако не го турите под квачката нищо няма да излезе, но това яйце трябва да го турите под квачката и пиле ще излезе. Ако турите лимона в земята, дърво ще излезе. Следователно, погрешката седи там, че вие туряте яйцето в земята, а лимона под квачката. Турете яйцето под квачката, а лимона в земята, за да имате едно правилно разбиране за живота. Това е противоречие в живота. Противоречие има, понеже ти си турил яйцето в земята, а лимона под квачката и очакваш да излезе нещо. Нищо няма да излезе. Казваш: „Този свят е опак“. Не е опак, ти не си разбрал великият закон, по който Битието се нарежда. Сега вземам цигулката не да ви свиря, но да

ви дам друго обяснение, едно предметно обяснение, учение. Какво представлява цигулката? – Тя представлява едно дърво. Значи онзи гениалният човек, който е направил, избрал едно дърво, което има туй свойство, че неговите фибри може да предават човешкият глас и звука може да предават. Най-първо имате дървото, след това струните отгоре. Първоначално струните са били от черва на животни. Разгледана цигулката представя човека. Туй е един човек в миниатюр. Долната част на цигулката е храносмилателната система, горната част е дихателната система, шийката на цигулката е умствената система. Следователно, когато цигулката вземе да се храни и да диша, образуват се звукове. Тук има две противоречия: имате хипербола, тук имате знаковете на вечността. От тия двете отвърстия излиза звукът и се движи в две направления. Тук имате една математическа линия, в която всичките отражения на звука се събират и излизат навън и се разпространяват. Да кажем сега, че един цигулар свири, има ли някаква музика. (Учителят дърпа струните). Има музика. Този, който е създал цигулката, той е създал на кварти. Имате струната „сол“, „ре“, „ла“, „ми“. На български „сол“ значи туй, което соли. „Сол“ в музиката има друго значение. После имате „ре“, имате „ла“, имате „ми“. Много цигулари свирят, но не знаят защо това е „сол“. „Сол“, това е първият плод на музиката. „Сол“ е музикален плод. „Ре“ е музикална обхода, „ла“ е музикална почивка, „ми“ е музикална мисъл. Следователно, един музикант, който иска да свири добре, той трябва да разбира струните си. Тогава чрез ръката, ръката трябва да предава музиката. Ония, добрите музиканти, които най-добре свирят, те разбират тия работи. Ония, които не разбират, не могат да свирят, те нищо не са разбрали. И вие сте един цигулар, на когото аз може да посвиря малко. Казвам: И човекът е така направен. Хората, които вземат този инструмент, който човек има, неговата глава горе не е ли ръчката на цигулката. От пъпа нагоре човекът, това е горната част на цигулката, но виждаш този цигулар, не е поставил така струните, но е направил някакво изкривяване. Трябва да знаете, че всичко в света се движи по крива линия. Ние разбираме само криволинейното движение. Земята се върти около себе си, върти

се и около слънцето. Но и слънцето се върти. Съвременните учени хора казват, че молекулите се движат и атомите се движат. Частите на един атом се движат около един център. Та всичко в света се движи в криви линии, в кръгове. Туй е правилното движение. Тия кръгове не са така идеални. Те зависят от разбиранията на хората. Ако вие, например, някой път страдате, тогава ще видите, че има нарушения във вашата орбита. Щом човек не мисли добре, има нарушения в орбитата на неговия ум. Щом човек не чувствува добре, става нарушения в орбитата на неговите чувства. Щом човек не постъпва добре, има нарушения в орбитата на неговите постъпки. Постъпките представят физическия свят. Чувствата представят духовният свят. Мислите представят Божественият свят. Тия са трите свята, които нас ни са достъпни. Ако ние ги разбираме правилно, може да се образува едно правилно отношение.

Вие казвате: „Трябва да се обичаме!“ Но как ще обичаш някого. Ти най-първо трябва да храниш в ума си една светла мисъл, да му изпращаш светлина. При това трябва да храниш едно благородно чувство, чрез чувството да му изпращаш Божествената топлина, след туй спрямо него трябва да постъпваш най-добре, за да можеш да му дадеш онова благо, което Бог дал на тебе. Така ще те познае. Ако ти не мислиш добре за него, ако ти не чувствуваш и ако ти не даваш от благата, които Бог ти дал на тебе, ти не можеш да бъдеш запознат с неговата душа. Тъй щото вие ще кажете: „Да живеем добре“. И с Бога ние не можем да се запознаем, ако не мислим добре. Ако не чувствуваме добре, ние и с Любовта му не можем да се запознаем. И ако не постъпваме добре, не можем да приемем благата. Следователно, в живота, от християнско гледище, ще турите Любовта на мястото на мислите, ще турите вярата на мястото на чувствуването и ще турите надеждата на мястото на постъпките и ще имате един свят съобразен. Те не съставляват три различни свята, но съставят един свят. Всеки един свят се прелива в другия. В надеждата човек се облича във физическо тяло. Във вярата той се облича в чувствувания, със сила се облича, а със своята мисъл, той става разумен и мощен във всички свои постъпки. Казваме: В света

всичко е възможно само когато Любовта действува. В света всичко е възможно само когато вярата действува. В света всичко е възможно, когато надеждата действува. Или казано другояче: В света всичко е възможно, когато правилно мислим, както Бог създаде света. В света всичко е възможно, когато ние чувствуваме, както Бог е създал света. В света всичко е възможно, когато ние постъпваме така, както Бог е създал света. Всичко е възможно.

Тук преди два деня дойде една сестра, която страда от рак. Всички лекари казват: „Не може да оздравее, осъдена е на смърт. Не може да се помогне на рака, няма никакъв цяр“, но в нея се заражда едно желание. Явява се баща й, който й казва: „Ти ако ме слушаш, ще те оздравя“. Казва й той как може да се излекува. Иде един друг брат и й казва какво трябва да прави. Започна тя да се лекува. И най-после тя се излекува от рака. Излекува се, но с вяра. Ако човек започне да се лекува и няма вяра, нищо не става. За мене тя казва, въпросът беше свързан за Бога. Всичко е възможно. Аз почти мислех само с Бога и сега съм толкоз деликатна и толкоз чувствителна, че трябваше да възстановя първоначалното физическо състояние. Казвам: Сега мнозина от вас, които заболяват, искате да ви лекуват другите хора. Всеки може да ви лекува дотолкоз, доколкото имате вяра. Слънцето дотолкоз може да ви помогне, доколкото възприемате неговата светлина. Храната може да ви помогне дотолкоз, доколкото вие я приемате в себе си. Ако я възприемете с Любов, тя ще ви помогне. Ако не я възприемете с Любов, не можете да имате тази полза. Казваме, обикновена вяра, обикновен живот. Трябва да се пазим от обикновени работи. Ако ти много често буташ ръката си в едно и също направление, изгубва се тази чувствителност. Ако вземеш и образуваш навик да милваш само с единият пръст, ти ще го осакатиш. Често ние в света, религиозните хора, ние се осакатяваме защото като обикнем някого, ние постоянно го милваме, пипаме го, докато го осакатим и най-после той каже: „Оставете ме на спокойствие“. Всички, които са влюбени, че като хванат нещо, хванат го като октопод и не искат да го пуснат. Това не е Любов. Любовта изисква абсолютна свобода в душата. Ти онзи, когото обичаш с милване не става, по този физически

начин. Ако вие се обичате, тогава трябва да имате абсолютно доверие един в друг. Щом вие се съмнявате, един в друг, това не е Любов, това не е мисъл. Аз не може да се съмнявам в Бога, защо? – Защото Той не се съмнява в мене. Колкото и аз да правя погрешки, Той ме извинява, извинява ме, но ми дава да пострадам малко. Той ме извинява, но казва: „Ти ще понесеш своите последствия, дето си направил погрешка“. И веднага ще почувствуваш едно неразположение. Някой път кажеш една малка лъжа, бяла лъжа пред хората, нищо не е. Но ти си неразположен. Почувствуваш нещо. Казва ти: „Нещо не е хубаво, не направи добре“. Той не те съди, но казва: „Изправи поведението си“. Дойде ти радостта. Значи, направил си нещо хубаво, той те възнагради. Туй е Неговата мисъл. Той като види, че прави добро, каже ти Господ да направиш туй добро, ти чувствуваш радост. Когато Господ ти каже да го не правиш и тебе ти стане мъчно. Отде идват твоите скърби? - Господ ти е казал: „Не прави това“. То е скръб. Отде идат твоите радости? Господ ти е казал: „Това направи“. Ние сега обясняваме на какво се дължи скръбта. Скръбта се дължи на това, че ние нямаме правилно отношение. Щом изгубиш отношението към някого, което Бог е положил или преувеличиш неговата цена, или я намалиш, ти ще почувствуваш скръб. Когато на този човек отдадеш онова, което Бог му е дал, тогава ти чувствуваш в себе си Божието благоволение, че ти постъпваш тъй, както Бог постъпва. Тогава казвам: Аз искам вие така да постъпвате. Понякой път вие не постъпвате право спрямо себе си. Понякой път се укорявате и казвате: „Аз не съм даровит, аз съм лош човек“, не се оценявате. Пък можете да кажете, че съм добър. Едното може да е вярно, но едното не е вярно. Вие не сте от най-добрите, пък не сте и от най-лошите. Какво трябва да бъде вашето положение? – Ние сме хора, които сме дошли на земята да се учим. Първо на Божията мисъл, на Божията Любов. Това е елементарно правило. Тогава трябва да знаете: Не се приближавайте един към друг и не се отдалечавайте много един от друг. Вие казвате понякой път: „Да развалим тия граници, които Бог турил. Да си наредим някои други граници“. Да кажем двама търговци се събират на едно място, вложат капитала си,

станат приятели. Дотогава, докато търговията върви добре, всичко е добре. Но щом дойде един ден някаква загуба, веднага ще се роди между тях едно несъгласие. Вземете семейният живот. Там двама влизат по Любов, след туй след време се ражда пак едно противоречие. Вземете една майка, която роди едно дете. Отношението пак е същото. Или между майката и дъщерята. Или между бащата и синът, пак може да се роди. Понеже, най-първо кой е отговорен? – Бащата. Една поговорка казва: „Баща, който не може да възпита сина си, не е баща. Син, който не може да превъзпита баща си, той не е син“. Бащата трябва да превъзпита сина и синът трябва да превъзпита бащата. Как ще го превъзпита. Синът трябва да стане по-добър от баща си. Бащата за да превъзпита сина, той трябва да бъде по-добър от сина си. Всеки баща, който не е по-добър от сина си, не е баща. Всеки син, който не е по-добър от баща си, и той не е син. Това е максима. Христос е турил така мисълта, че един ден и ние трябва да постъпваме, както той постъпва. Той казва: „Ще правите и по-големи чудеса.“ За в бъдеще вие ще имате условия. Вие казвате: „Че ние като Христа не можем да постъпваме“. Защо не можем да постъпваме като Христа? – Христа вземате в тази човешка форма. Той правеше тия неща, понеже абсолютно вярваше в Бога. Чрез вярата, чрез силата на своята вяра, понеже казва: „Аз дойдох да изпълня не своята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил.“ И казва: „За в бъдеще, вие като дойдете, да изпълните волята на Отца, понеже той е по-старият брат, и вие като изпълните волята на Отца, за в бъдеще ще правите по-големи чудеса. Понеже, аз и с вас ще бъда. В тази работа и аз ще участвувам. Тия работи, които правите вие, в моето име, ще вляза във вас и ще мине във вашата сметка, че вие сте го направили.“ Ние понякой път се чудим как можем да правим по-големи чудеса. Ще правим по-големи чудеса, понеже Отец ще действува чрез Христа, а Христос ще действува чрез нас и ние ще действуваме чрез Христа, чрез Бога, тогава всичко е възможно. Тъй се казва: „Аз вярвам в Христа“. С такава вяра, нищо не се постига. Ще поставите друго правило. Онзи, който има вяра; онзи, който има Любов, той никога не поставя своя приятел на изпитание. Един разбойник може да ви обере, но един

приятел никога не може да ви обере, защо? – Защото ви обича. Защо ви обира разбойникът? – Защото мисли за себе си. Той казва: „Ти си умен човек, аз съм от глупавите, понеже съм от глупавите, дай ми парите! Аз, глупавият, да нося твоето богатство, да стане нещо от мене“. Само за изяснение го давам това.

Казвам: Най-първо вярвайте в света, че всичко в света има един вечен ум, който работи в човешката душа. Бог е, Който работи в нас, и силата на човека седи в слушането, в приложението. Ако човек не слуша този вътрешен глас, ако той не прилага онова, което му се казва, той не може да има никакво постижение отвън. Ако ние оставим нас да ни съдят отвън, постоянно да ни правят забележки. Със забележки човек никога не може да се оправи. Човек се поправя, когато слуша единствено Божественото, което му говори в него. И туй Божественото той го прилага. От това зависи развитието на всеки един човек в света. Дали е той Христос или не, е безразлично. Дали е майка или син, или слуга, който и да е, който слуша това Божественото в себе си, което говори в него, може да стане подигане. Така трябва да вярвате. Че вие имате приятели не само тук на земята, но имате три вида приятели. Имате приятели на земята, имате приятели в духовният свят, имате приятели и в Божественият свят. Името на вашият приятел в духовният свят не го знаете. Казвате, че това е някой ваш ръководител. Всеки, който има един добър ръководител, всякога ще чувствува една светлина отнякъде, която го озарява. Когато няма такъв силен ръководител, той ще усеща в себе си известна тъмнина и често ще губи своето разположение на Духа. Човек, който има ръководител, контролира езика си. Човек, който има такъв ръководител, контролира ухото си. Човек, който има такъв ръководител, контролира окото си. Човек, който има такъв ръководител, контролира ръката си. Всякога той е бърз, никога не остава да направи погрешка, той я изправя. Онзи, който няма, с години минава, докато я изправи. Някой път той дойде до кармическия закон, на кармата да се прероди в бъдеще, да се постави в лоши условия, както сега някой апаш, хванат го в участъка. Най-първо нищо не казва. Като започнат да го налагат, той казва истината. Защо той чака да го наложат? Защо да не

каже изведнъж? – Каквото взел, да каже: „Взех това нещо“. Ако е направил погрешка, да каже. Ако е направил добро, пак да каже.

Та сега ние имаме два вида хора, които се крият. Едни, които правят зло, които се крият и едни, които правят добро и те се крият. Казвам: Как мислите, онзи, който е направил една лоша постъпка, трябва ли да се крие. Ами онзи, който е направил една добра постъпка, трябва ли да се крие? – Ако аз съм злато, което го правят на пръстени, дойде някой и казва: „Ти ли си онова злато, дето ви правят на пръстени?“ Казвате: „Аз не съм“. Други да го кажат, искате да сте скромен. Не, не, ще кажеш: „Аз съм“. Ти ще кажеш: „Ти ще видиш по работата. Работата, която ще направя, тя ще ме препоръча. Ти не знаеш още доколко аз съм изкусен в тази работа“.

Казвам: Друга една погрешка трябва да изправите. Аз съм слушал много сестри и братя да казват: „Аз като се помолих за еди кого си оздравя“. Казвам: „Братко, хайде да се помолим за някого“. Молим се, не оздравява. Казва: „Едно време, като се помолих, оздравя“. Че какъв е тоя занаят, едно време да става, а сега да не става? Като дойде някой при мене, казвам: Тебе може да те излекувам. На друг казвам: Тебе не може да те излекувам, понеже ще идеш в другият свят. Отивам при една майка и казвам: Ще оздравее дъщеря ти. И тя оздравява. А на друга казвам: Ще иде в другият свят и наново ще се върне при тебе. Започват да текат сълзи. Казвам: Да оздравее вашата дъщеря, туй значи да я туря в затвора. Аз виждам, ако я оставя на земята, тя ще се оцапа. Ред пороци ще дойдат. Не искам да вземам тази отговорност. Искат да я приберат в другият свят, да замине. По-добре е и за тебе, понеже и ти ще се подигнеш, ще започнеш да гледаш и да живееш по-добре. Казвам: По-добре е да стане туй нещо. Добре е да остане, но като замине е по-добре. Сега ви казвам: Не искайте вашият Дух да замине. Туй е по отношение на физическият свят. Но това правило аз не ви го препоръчвам. Никога не искайте вашият Дух да замине от вас. Затуй дръжте си духа вътре. Този Дух да бъде с вас. Писанието казва: „Човек, който иска в света да успява, в каквото и да е направление, той трябва да има Божественото ръководство“. Сега аз не искам да

вярвате слепешката. Всичките неща, които са казани, аз искам да ги проверявате. Има неща, които вие не можете да проверите, но пак трябва да вярвате. Че как ще си представите Христос казва: „Любете враговете“. Как ще го обичаш? Ще го обичаш, понеже ти го направи враг на себе си. Според закона на кармата, този човек някога ти е бил отличен слуга. В миналото той ти служил в две, три съществувания, той е бил като роб, но ти (си) се отнасял спрямо него много зле. Господ сега те турил в едно положение. Той взел високо положение и той като те вижда, има едно отвращение към тебе. Ти ще поправиш миналото, ще го обичаш и ще кажеш на себе си: „За неговото падение аз съм причината“. Ще ви приведа тогава онзи пример. Един американски виден проповедник влюбва се в едно бедно момиче, но след това баща му и майка му не са съгласни и той напуща това момиче. То се развращава и умира в един лош път. После той се учи, свършва богословие, оженва се за една знатна американка, на един много богат дъщерята и минава за виден проповедник – чист и свят живот има. Ражда му се едно дете и туй дете било толкова лошо, всичките лоши качества има. И всички се чудят откъде е дошло това лошо дете, при тази добра майка и при този добър баща. Това е неговата възлюблена, която умряла и сега му чука сол на главата.

Сега аз искам да обърна вашето внимание върху онзи елемент, с който трябва да работите. Вие дойдете в едно положение. Понякой път, когато вие се съберете с един човек, който е много упорит, ако го обичате, и вие ще станете като него. Чувствувате в себе си неговият характер. Ако се съберете с един човек, който е много добър, щедър, добър, милостив, ако го обичате и вие ще вземете неговия характер. Всичките хора защо се влюбват? Ако обичаме лошите хора, ние ставаме като тях. Ако лошите хора ни обичат, те стават като нас. Зависи Любовта в какво направление е. Ако обичаш един човек, който седи по-горе от теб и ти ще станеш като него. Ако обичаш един човек, който седи по-ниско от тебе и ти ще станеш като него. Любовта винаги прави хората подобни. Онзи, когото обичаш, ще замязаш на него. Казвате, че обичате Христа. Ако Го обичаме, трябва да мязаме на

Христа. Христос не беше един мързелив човек да седи, Той ходеше, проповядваше, лекуваше, много работа правеше, мъртви възкресяваше. Проповядваше Царството Божие. Благодарение на тази Негова проповед, на тази Негова деятелност имаме такъв успех сега в света. Сегашните резултати, колкото и лоши да са, се дължат на онази проповед на Христа. Христос не само тогава е проповядвал, но Той проповядва дето намери хора, постоянно проповядва, и до днес още проповядва на всичките хора и казва: „Идете, и аз ще бъда с вас до скончанието на века“.

Искам сега да ви остане най-хубавата мисъл. Мислете, че Бог е благ. Каквото и да ви дойде, така мислете. Макар и да скърбите, приемете лошото с радост, защото Господ и Той страда. Като казват, че Бог е дълготърпелив, че толкоз милиони същества има, които не живеят добре, те мислят, че Той е индиферентен. Той страда. Онова несъгласие, ония страдания ги чувствува, но търси един подходящ път, по който може да ги поправи. Мислите ли, че онзи, който обича някого, че той не взема участие в тази Любов, той мисли да вложи един начин, по който да увеличи Любовта между хората, защото като се увеличава Любовта, увеличава се мисълта, увеличава се светлината и животът се подобрява. Но животът не може да се прояви без Любов. Животът не може да се прояви без една мисъл, животът не може да се прояви без добра постъпка. Тогава казваме: „Бог е във всичко, но той не е такъв“. Аз може да прекарам в цигулката си един тон. Един цигулар, за да свири добре, той трябва да извади своя двойник и да го прекара в ръчката на цигулката. Този цигулар може да свири. Ако той не може да извади своя двойник и да го тури в цигулката, той не може да бъде цигулар, ще бъде един обикновен цигулар. Затуй след като свири цигуларят, той не дава своята цигулка на никой. Той ще извади двойникът от цигулката и ще го тури в себе си пак.

Та казвам: Когато отивате да проповядвате някъде, трябва да влагате себе си в хората. След като излезете, изтеглете се и не оставяйте двойника си. Вие понякой път оставяте двойника си и тогава мязате на онзи цигулар, който оставил своята цигулка на един майстор да я поправи, един знаменит майстор на цигулки,

който взема цигулката, взема ножа и отваря цигулката, но в това време цигуларят припаднал на стола. Той припаднал, защото почувствувал, че него режат.

Та казва Христос: „Не обичай много цигулката си, и като обичаш, не оставяй Божественото вътре. И след като свириш, вземи го из цигулката“. Затуй често голямо зло иде в хората от несъвместимата Любов. Несъвместимата Любов е физическата Любов. Физическата Любов, трябва да бъде предговор на духовната Любов. Духовната Любов трябва да бъде предговор на умствената, на Божествената. Трябва да става цяло едно кръвообръщение. Тогава трябва да има светлина в ума, топлина в сърцето, сила в ръцете и в краката ни, във всичките ни мускули. Всеки един уд трябва да функционира правилно, тогава животът ни е благоприятен на Бога.

Пожелавам на всички, пожелавам на сестрите, които са дошли: Мислете добре, чувствувайте добре и постъпвайте добре.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!

XVI година.
32 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 7 Юли 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ЦЕННОСТИ И ВЪЗМОЖНОСТИ

„В начало бе Славата.“
Молитва на царството.

Някой пък, когато идете на концерт, какво очаквате? Отивате на концерт да чуете някой велик певец. И певецът няма да ви пее ония песни, които вие знаете. Може онова, което пее, да ви бъде приятно, да произведе приятно впечатление на вашия слух, пък може да не произведе приятно впечатление. След като излезете, ще кажете: „Струва си парите.“ А пък някой път ще излезете и ще кажете: „Не си струва парите.“

Сега вземете преди години съм говорил за ценностите на нещата. Ценностите на нещата дават възможност. В какво седи една възможност? Например, вземете най-голямата възможност: Това е говорът в човек. И ако човек знае как да говори, той може да бъде щастлив. Ако той не знае да говори, той никога не може да бъде щастлив. Говорил съм една книга, която има заглавие „Царският път на душата“. Но знаете ли какво нещо е царският път на душата? Имате ли някаква представа за душата? Тъй, както се разглежда, душата си има своя форма. И може да кажем, че тя има най-красивата форма в света. И всички други форми са произлязли от формата на душата. Всички неща в света са създадени за душата. Това са забавления заради нея. Възможностите в тия неща са, за да има душата какво да учи. Вие сега си представяте душата, че тя няма какво да учи. Тя има нужда да се учи. Трябва да имате една ясна представа за душата и за духа на човека. Аз ще взема две думи. Това, което изтича, е Дух. Не че изтичането е Духът. Това, което възприема, е душата. Туй, което създава нещата, е Духът. Туй, което съгражда отвътре, е душата. Значи туй, което съгражда неща, вътре ги урежда, то е

душата. Душата е склад, която има всичко онова, което от цялата вечност Бог е създал. Всичко това е складирано в душата. Душата, това е една библиотека, написана с най-хубавата книга. И всеки един човек може да иде и да вземе от някой шкаф някоя книга и да чете. Душата е една галерия, в която са турени най-хубавите книги. Душата е склад на скъпоценности, на скъпоценни камъни. Ако искате да намерите някой хубав камък, ще го намерите там. Душата е склад на най-сладките работи. Душата е склад на най-хубавите плодове. И ако искате някой хубав плод, в нейната градина ще го намерите. Значи каквото търсите, ще го намерите в душата. Вие сега за душата имате съвсем друго схващане. Христос казва: „Скръбна е душата ми!“ Защо е била скръбна душата на Христа? Понеже като дошъл на земята чувствувал, че няма какво да яде и пие. Гладен е човекът. Няма някой да ти каже сладка дума, няма някой да ти каже светла мисъл; няма някой да ти даде светло чувство. И ти се чувствуваш скърбен. Когато казваш, че е скърбна душата ми, какво подразбирате вие? То е едно временно състояние. Това го наричат нисшата душа, която като не разбира Божиите пътища, скърби. Човешката душа, която Христос носеше, скърбеше, че работите не стават както тя иска. Пък никога работите не са ставали, както душата е мислила. Един художник, аз гледам картината му, той не е рисувал, както аз мисля. Той рисувал, както той схваща. В дадения случай или може да одобря, или да не одобря. Той може да е съгласен с мене или не. Понякой път като гледам, Божиите работи критикува, казва: „Малко по-другояче трябва да се нарисуват.“ Та и сега до известна степен вие сте критици на нещата, давате си мнението, казвате: „Тази работа не е както трябва.“ Има домашни критици. Синовете може да бъдат критици, дъщерите може да бъдат критици, домакините може да бъдат критици, домакинът може да бъде критик, професорите може да бъдат критици, учениците, свещениците може да бъдат критици. Всеки като говори, ще намери, че нещата не стават тъй, както са. Всеки ще намери, че намери, че хората не живеят тъй, както трябва. Този, който критикува и той не живее както трябва. Някой критикува, че друг не знае да пее. Но и той не знае да пее както трябва. Друг

критикува, че онзи не пише както трябва. Но и той не пише както трябва. Та казвам сега: Въпросът не е за критикуване. Въпросът е за възможностите. Разбиране ни трябва. В живота има някои неща разумни и някои неща глупави. Онзи, който не разбира, той се отвращава от глупавите работи. Разумните работи са завършени картини. А пък глупавите работи са незавършени картини. Следователно, върху една глупава работа има да се работи още дълго време. Работите, разгледани в началото, те са глупави. Като гледаш в началото, една работа няма никакъв смисъл. Тогаз тя е глупава. Но чакай още. Тогава вие си създавате преждевременно мнение. Казваш: „Много глупава работа е.“ Да, незавършена работа е. Казваш: „Много хубава работа е.“ Завършена работа е. Тази, завършената работа, е едно облекло на душата. Имате зло в света. Злото е една незавършена работа. Доброто е една завършена работа. Любовта е завършена работа. Омразата е незавършена работа. Истината е завършена работа. Лъжата е незавършена работа. Аз ви давам това, за да се освободите донякъде от една вътрешно противоречие. Не че всъщност е така. Не че с това всъщност се разрешава. Защото след колко хиляди години лъжата може да се завърши? Докога един слуга може да лъже господаря си? Може да му е слугувал десет години и го е лъгал. Но един ден вече господарят ликвидира работата си, ще му даде сметка. И като ликвидира господарят своята работа, то има ли слугата вече възможност да го лъже? Тогаз слугата ще започне да се разкайва. Да допуснем, че вие казвате, че някой слуга не върши работата си добре. Добре. Вие сте сега в едно учреждение. Всички сте все слуги. Но един ден ще ликвидира учреждението и всеки един от вас ще даде отчет. И тогаз ще се познаете. Работата ще се завърши и всеки ще си представи картината на изложение и следователно, хората ще имат едно определено понятие за вашата работа. Казвам сега: Аз като говоря, вие може да кажете така - „Тази сутрин беседата не беше така както трябваше.“ – Възможно е. Кога готвачката като сготви яденето е сладко? Например, снощи ми донесоха да разрешавам един въпрос, който никога не съм го помислял. Нямали сестрите какво да сготвят. Мислили да сготвят боб, но бобът не

дошъл. Десет килограма боб имало, но не стигал. И понеже готвили много пъти ориз с домати, не бива да се повтаря. Сега донесли ябълки и ме питат, по български начин ли да ги сготвят или по латишки начин. Казвам: Какъв е българския начин? Българският начин е ябълки, захар и вода. А пък латишкият начин е ябълки, брашно и яйца. Туря се тесто в ябълките. И питат как да го сготвят. Казвам: То не е въпрос само заради мене. Аз мога да давам мнението си заради мене. Това, което се сготви, не само на мене да бъде приятно, но на всички. Понеже няма да ям само аз. И казах: Опитайте, и ако е вкусно и лесносмилаемо, сгответе го. А ако не е лесносмилаемо, тогава друго сгответе. Защото яйца, захар, брашно и ябълки схождат ли си? Яйцата и захарта как ще ги примирите? Яйца и захар отиват ли? Една кокошка, когато мъти яйца, дават ли й захар? Дават й захар, но чрез житото. Житото съдържа захар. Та казвам: Ние правим несъответни храни. Ябълките спадат към растителното царство и брашното спада към растителното царство. Яйцата спадат към друго царство. Как ще примирите яйцата с растенията в дадения случай? Значи щом ядеш една ябълка, ти ще придобиеш една сладчина. Щом ядеш едно яйце, какво ще придобиеш? Кокошката е голям критик. Тя като дойде някъде критикува, разрови, разрови нещата и като им намери нещо ценно, отделя го. Критик е. Но който не разбира това, той ще обича само като кокошка да рови. Тук ще подрови, там ще подрови. И кокошките са големи одумници. Петелът като рови, той е голям критик. И кокошките са критици, и те ровят по същия начин. Петелът е кавалер. Той като изрови едно семенце, той си има една дума и като я произнесе, всички кокошки се струпват да чуят какво ще каже. И той казва: „Опитайте това нещо. Какво чудно нещо изрових от земята. Никой друг не е изравял такова нещо, каквото аз изрових.“ И тогаз някой път какво става? Не зная дали сте наблюдавали. Не е до външната страна. Аз ви давам само един образ. Онзи петел като рови, вие може да кажете: „Глупава работа, той с краката си рови.“ Че човек, който рови с езика си, какво е това? Един човек, който ходи из хората, който изучава психологически хората и търси какъв е бащата на един човек, каква е майка му, къде се е учил като малко

дете, какви погрешки е правил, къде из градините е ходил. Крал е ябълки. Влязъл е в училището и не е бил способен. Най-сетне станал виден проповедник. И казва: Отличен човек е.

И казваме ние: Ако човек не прави погрешки, той умен не може да стане. Права е мисълта. Умният човек се е учил не само от своите погрешки, но и от цялата окръжаваща среда. Грешките аз ги наричам се незавършени картини. Една грешка е незавършена картина. Не обвинявам човека. Толкоз знае човекът, толкоз направил. А пък хубавите работи са завършени картини. Хубавите работи са направени от умните хора. А пък глупавите работи от неразвитите. Понеже всички вие рисувате една отлична картина в себе си, вземайте повод от другите художници, как рисуват, та и вие да рисувате добре. Не критикувайте, но всякога в себе си вие трябва да създадете един добър навик. Например, знаете ли произхода на скържавостта и щедростта? Защо някои хора са скържави, а пък някои хора са щедри? Щом ни кажат, че един човек е щедър, а пък друг е скържав, аз имам вече образ, за мене работа е ясна. Този щедрият човек е при извора, а пък скържавият носи едно малко шишенце и пътува по един прашен път. И като го срещнем, той има малко хлебец и малко водица, и не дава никому. А пък онзи е при фурната, дето има 400, 500 хляба и раздава на всички. Той е щедър. А пък онзи, който има малко хляб, е скържав. Като отиде и той при фурната или при извора, той е готов да ви даде една чаша вода.

Следователно, всеки един, който е при извора, е щедър, а пък всеки един, който е далеч от извора, е скържав. Всеки един, който е при извора, е умен. А пък всеки един, който е далеч от извора, е глупав. Някой ни пита: „Как да стана умен?“ – Казвам: Иди при извора. Умният трябва да влезе в училището и да започне да учи. Ако той стои извън училището, той никога учен не може да бъде. Щом влезеш в Божествения свят, умни може да бъдем. Щом сме извън Божествения свят, глупостта ще ни придружава. Някой казва: „Какво трябва да правим, за да станем умни?“ – Влезте в Божествения свят или използувайте възможностите, които Бог ви дал. Сега начините какви са? Започвайте в живота с малките величини. Аз да ви дам едно правило. Може да го опитате.

Най-първо се облечи с най-скромните си дрехи, които имаш. Да няма по-скромни дрехи, но не нечисти. Когато започнеш една своя работа, облечи се с най-скромните дрехи: Един халат, един пояс, една четка в ръката, един обикновени обуща, не парижки луксозни, но леки обуща и започни своята работа. А пък когато свършиш работата си и всички се произнесат за твоята работа най-добре, тогаз се облечи с най-хубавите дрехи. И животът е така. Сега сме облечени с халат, понеже сме на работа. А пък като възкръснем, значи като завършим земния си живот, ще се облечем. Вие очаквате някой път да се облечете много хубаво. Някой път се обличате много хубаво, за да се харесате. Но не са дрехите, които правят човека хубав, а неговата работа, която той добре свършил. А пък дрехите ще покажат, че работата е добре свършена. Щом работата е добре свършена, то непременно ще имаш най-хубавите дрехи. Щом не е добре свършена работата, не може да имаш хубави дрехи. Тогаз правя извод. Ако ние вършим добре работата, ще бъдем добре облечени. Тялото ни е дреха и всеки ден се обличаме с нови дрехи. Та здравината на тялото зависи от работата, която човек върши. Здравето на човека зависи от работата, която върши. Условията за тази работа са човешката мисъл – аз я наричам правата мисъл - човешките чувства и човешките постъпки. Това са условия, възможности и сили, с които човек работи. Някои казват: Правото учение. Аз наричам правото учение Божественото, понеже Божественото съдържа Божествените мисли, Божествените чувствувания и Божествените постъпки. Това са мерки, които трябва да имаме. Всеки трябва да има по една Божествена мисъл, с която трябва да мери своите мисли. И всеки един от вас трябва да има по едно Божествено чувство. Това се отнася до всички ви – и всеки един от вас трябва да има по една Божествена постъпка. Бог като дойде, обръща внимание на най-малките същества, които е създал. Той отделя известно време за тях и слиза при тях. Дето мине, на всички същества ще направи една малка услуга. Някой е в затруднение, има скърби, страдания. Бог ще му направи една малка услуга. По човешки говоря. Ние като минаваме, не обръщаме никакво внимание на околните. Ние обръщаме внимание на баща

си, на майка си, брата си, сестра си и на близките си приятели. А пък за далечните казваме: „Господ ще се грижи за тях.“ Тази сутрин аз гледам, като се показа слънцето, половината от вас станаха и половината седяха известно време. И аз седях. Аз се питах защо тези станаха и защо аз седях? И защо тези другите седят? Питам сега: Философия на живота трябва да има. Казвам: Ако ние ставаме за слънцето, не е права идеята. Например, ако аз застана пред картината на един художник, то да стана няма смисъл. Но когато художникът иде с картината, да стана има смисъл. Ако зад слънцето виждам Бога, който излиза със своята свещ, то има смисъл да стана. Бог праща слънцето заради мене. Слънцето, което Бог носи, е свещта и тогаз ставаме не за свещта, но за Онзи, Който носи благото. Най-първо видях слънцето. Казвам: Не ставам на тази свещ, тя не е по-голяма от мене. А като видиш, че Господ е зад нея, тогаз станах. И аз като станах, другите като ме видяха, станаха. Те казаха: „Срамота е, Учителят става, да станем и ние.“ Аз разсъждавам, пък те подражават. Та казвам: Винаги пред великото стани, а пък на малкото дай внимание, за да бъдеш последователен. Пред великото стани, понеже това великото е едно благо заради (тебе), слънцето е благо. То е извор на всички благословения. Като отидеш при него, при извора, ти него ден може да бъдеш разположен. А пък на малките неща, които Бог ги създал, обръщай внимание, понеже от малкото човек се учи. Та днес ви препоръчвам да отидете близо до извора. Но ще кажете: „Не сме ли отишли?“ То е до вашата мисъл. Ако мислиш, чувствуваш и постъпваш право, ти си при извора. Ако стане едно нарушение на мисълта ти, ти си по пътя. Щом сте неразположен, не сте при извора. Щом не постъпвате добре, далеч сте от извора. Понеже една добра постъпка е една завършена картина. Тогаз ние говорим за възможностите. Любовта иде като един закон. Тя има две страни: Или трябва да дадеш, или трябва да вземеш. Тя има две възможности: Онова, което даваш, трябва да знаеш кога да го дадеш; и онова, което вземаш, трябва да знаеш кога да го вземеш. И ако дадеш не навреме и ако вземеш не навреме, ти не си от умните хора. И ако даваш навреме и ако вземеш навреме, ти си

от умните. И в Любовта трябва да любиш навреме. Понякой път в Любовта ти може да обичаш някого не навреме. И някой път може да те обичат не навреме. Аз веднъж имах такъв един опит: Срещнах едно малко момиченце. Намерих едно откъснато цвете, една малка роза и му го давам. То каза: „Това цвете аз не мога да го нося.“ Не го взе. Като го давам, то подразбира, че трябва да го тури на гърдите си. И то каза: „Кака ми е по-голяма, дай го на нея.“ Умно разсъждава. Ще каже някой, че с тази откъсната роза ти се ангажираш вече. Когато венчават младите булки, се им турят цветя. И те се радват. После тези млади булки трябва да дадат живот на тези откъснати цветя. Понеже те за тях се откъснаха, ще има страдание, докато възстановят живота на откъснатите цветя. И след като възстановят живота на откъснатите цветя, след това ще живеят, както трябва. И всички вие като страдате, страдате се за вашите откъснати цветя, когато сте се женили. Аз турям женитбата в много широк смисъл. Когато човек се решил да слезе на земята отгоре, той е вече оженен. Всеки човек, който е въплотен в материята, той е вече женен. Венчали са го. Сега не ти се харесва женитбата, не я искаш, но ще се освободиш, когато умреш. Смъртта е развод за неправилното женене. Всички онези от вас, които не сте оженени както трябва, се трябва да умрете. И смъртта е развод. И защо трябва да умрете? – За да се освободите от онези, с които не може да живеете. Понеже духът и плътта са в противоречие. Живеят в едно тяло. И тогаз ще настане развод между духа и плътта. И сега моята цел е да ви наведа на правата мисъл за тази борба. В духа има един завършен процес. Разумното е там. А пък в плътта има един незавършен процес. Плътта е едно недоволно дете, своенравно дете. Каквото му се даде, недоволно е, ще го скъса, ще направи нещо. Тогаз какво трябва да направи бащата с такова дете? Казвам: У всички във вас има по едно такова своенравно дете, че се чудите какво да правите със себе си. То не сте вие, то не е вашият дух, но дадено ви е една работа. Вие всички сте педагози, възпитатели, възпитавате по едно дете в себе си. И да познае човек себе си, това значи да знае как да възпита това дете. Вчера гледам тук едно малко дете, майка му го

вика да отиде при нея да обядва, а пък то не иска да яде там. Иска да му сипят и да отиде да яде в палатката. Сега неговото ли да стане или на майката? Има си понятие това дете, разбиране. Аз държа едно правило. Аз гледам всякога следното: Щом една мисъл е права, от когото и да е излязла, приложете я. Щом една мисъл е крива, от когото и да е излязла, не я прилагайте, нищо повече. Щом едно чувство е добро, от когото и да е излязло, приложете го. Щом едно чувство е криво, от когото и да е излязло, не го прилагайте. Щом една постъпка е добра, от когото и да е излязла, който и да я направил, приложете я. Щом не е добра, не я прилагайте.

Сега искам да ви говоря върху ценностите на нещата. Всичко онова, което Бог е създал, представлява ценност. Пред нас седи едно велико, велико благо, то е едно благо на миналото, едно благо за бъдещето. Та казвам: Вие седите на тия камъни, има едно благо в тях, но има и едно нещастие, ако не знаеш как да седиш на един камък. Като дойдеш да сядаш на един камък, най-първо опитай дали е стабилен или не. Една млада сестра вчера слиза отгоре и стъпила на един камък, паднала и си ударила крака. И казвам й: Благодари, че с малко мина. Ти най-първо опитай дали е стабилен камъка. Тя казва: „Братята го туриха.“ Казах й: Те го туриха, но ти го опитай и ако е стабилен, стъпи, ако не, заобиколи го по някакъв начин. И после сутринта на този студения камък не сядай, той няма да те приеме добре. Носи си възглавница. Обаче по обяд, когато слънцето грее, седи на камъка. Камъкът е събрал лечебна енергия и тогаз лечебно действува. Сега сутринта като идвате, носете си вашата възглавница. Сега коя е меката възглавница в човешкия език? Като излизате сутринта, хората са всякога студени. Ще си носиш възглавница. Как ще преведете това? Възглавницата е мекият език. Ще говориш меко, приятно. То е възглавницата. А пък като дойде обяд, може и без възглавница. Когато хората са умни, можеш да му кажеш нещата както са. Сутринта не може да му говориш така. Меки възглавници трябва тогава. Тогаз не засягай човека. А като дойде на обед, може. Кога е обед? Обед у човека е тогаз, когато го обичаш. Когато те обичат, ти си на обед при него. Когато се

запознаеш с онзи, когото ще обичаш, то е сутрин. Когато се обичате, е обед, а пък когато не се разбирате, е залез. Когато се запознавате, е сутрин. Когато се обикнете, е обед, значи слънцето е на зенита. Това са възможности в живота. Да обичаш някого, това значи да разбираш царския път на душата, която се движи в битието вътре. То е най-хубавият път. И ако ти не обичаш човека, този път не може да намериш. И човекът, за да постигне онова, което Бог е създал, за да го разбере, Любовта е единствения път. Тя е най-добрият път, по който може да научиш това, което Бог е положил заради тебе. Ето защо трябва да обичаш хората. Като обичаш хората, ти ще възприемеш, ще вземеш от хората това, което Бог е вложил в тях заради тебе. И ще дадаш от себе си и ще вземаш, ще ти дадат. Обмяна ще има. Защо трябва да обичаш? Ако не обичаш, не може да постигнеш онова, което искаш. И ако обичаш, и те обичат, може да постигнеш това, което искаш. Ако не те обичат и ти не обичаш, не може да постигнеш това, което искаш. Това е сега езикът на Любовта. Любовта е един метод за постижение в сегашния живот на онова, към което нашата душа се стреми. В Царския път на душата, който върви, за да постигне онова, което Бог е начертал за всинца ни. И тогаз прочетете от „Царския път на душата“ беседата: „Ценности на нещата“. Не че го налагам, но като останете свободни, днес или утре, или когато и да е, прочетете я. Когато нямате какво да правите и имате време, прочетете „Ценностите на нещата.“ Аз ви казах същественото върху ценностите на нещата. Аз можех да ви чета самата беседа и мислех да я чета, но казах: Нека да им дам тълкуване, пък те да я четат. Защото условията, когато съм говорил тази беседа, са били съвсем други. Светлината е била друга и прочее. А пък сега условията са съвсем други.

Най-първо мислете върху възможностите. Вие, да кажем, пеете една песен, аз слушам сега да пеят или да свирят, но всякога в пеенето има нещо да липсва. Всякога и в свиренето има нещо, което липсва. Ти не може да пееш, ако не мислиш, ако не чувствуваш и ако не постъпваш добре. И онзи, който иска идеално да пее, той трябва идеално да мисли, той трябва идеално да чувствува и той трябва идеално да постъпва. Това са три правила

за един певец. И за цигуларя е същото. Също и за художника. За всички изкуства три неща са необходими, за да можеш да постигнеш нещата. И не можеш да станеш красив, ако не мислиш добре, ако не чувствуваш добре и ако не постъпваш добре. После и здрав не може да бъдеш в такъв случай. Срещам една сестра, която е запъхтяла. Тя казва: „Мъчно се ходи тук.“ Тя е вече на 45 години. Аз си казвам: Тя е преждевременно остаряла. Тя кога ще се подмлади? – Да почне да мисли, да чувства и да постъпва право, и ще се подмлади. Всеки един от вас може да се подмлади. Някой ще каже: „Как да мисля право?“ Стани като малкото дете, нищо повече. Но как да станеш? Големият философ да стане като малкото дете. Внеси мекота в живота си! То е подмладяване. Човек, който не може да внесе всеки ден мекота в живота си, той не може да се подмлади. Едно от правилата е това: Човек, който иска да прави хубави упражнения и да си почине добре, трябва да знае следното: Старите хора имат една слабост. Старият е седнал и заспал със свити Юмруци. Значи стегнати са мускулите. А у малките деца, мускулите са отпуснати. Всичките мускули трябва да бъдат отпуснати, да не мисли човек за нищо. Престани да мислиш, опразни се, отпусни се и кажи: „Каквото Господ даде.“ Но не чакай откъде и какво Господ ще даде. Каквото даде! Забрави и заспи така. И като станеш, ще видиш, че при тебе има нещо оставено. А пък ти сега заспиваш и гледаш какво ще даде Господ. Нищо няма да ти донесе. То е старият човек. Ти казваш: „Едно време какъв бях.“ Остави какъв беше едно време. Когато говориш за едно време, ти разправяш историята на твоето съзнание, откогато твоето съзнание е било пробудено. Ами девет месеца в утробата на майката я ми кажи какво си правил тогава. Какво е било твоето положение? В тези девет месеца ти си прекарал историята най-малко на един живот от 18 милиона години. Девет месеца си чел историята на 18 милиона години, какво е станало и нищо не си разбрал. И като си чел тази история, ти си създал своето тяло. И какво е станало тогаз? – Създал си тялото си. И сега знаете ли колко трябва да четете? Пак трябва да четеш. Тялото ти, което е създадено от майка ти, като излизаш от тялото на майката е било увито с една ембрионална плащеница. Нали

децата са увити с такава плащеница? 18 милиона години трябва да четете, за да се образува плащеницата. И сега дълго време имате да четете занапред още, важни работи има да четете.

Две сестри се карат. Ти казваш: „Не зная как да ги примиря.“ За какво се карат сестрите? Една сестра взела пари на заем от друга и не ги връща навреме. Скарали се. Извади парите от джоба си и кажи: „Колко ви дължи?“ И плати! Кажи: „Дайте си ръцете една на друга и се примирете.“ Да допуснем, че другата сестра е много честолюбива и каже: „Аз не искам чужди пари, тя да ми плати парите.“ Казвам сега: Аз плащам заради нея. Мен ще държиш отговорен, а пък аз ще държа нея отговорна. Та междина вие може да станете. Това е само един метод за примирение. Всякога, когато двама души не се обичат, има взето нещо. Вложи ти онова, което липсва. Те и двамата може да се примирят. На път се карат за хляб, че не може да разделят хляба. Дайте им по цял самун и на двамата, и нещо за ядене, и веднага ще ги примирите.

Та всички сега сте дошли в богатата природа. Между вас има ли караници? Поскарвате ли се? Например, спор има кой къде си турил палатката. „Местата ни са влажни“, казват някои. Тук има най-хубави места, дето искате. Някой бил неразположен. На кое място искате? Според мене палатките не са хубаво разположени. По билата трябва да бъдат.

У всички ви има много хубави работи, които вие не ги виждате. Много скъпоценни камъни има, които трябва да извадите, много дарби и способности има, за които не сте мислили. Някои от вас сте имали отлични гласове и сте могли да станете певци, други сте имали дарби да станете цигулари, архитекти, художници, учени хора, но всичко това сте пропуснали. И сега гледайте да ги развиете наново. Вие казвате: „Като дойдем следния път да се преродим на земята.“ Не чакайте следния път да се преродите на земята. Но сега като сте се родили, развивайте дарбите си. Някой казва, че е стар. Старият човек може да учи много по-добре, отколкото младия. Да ви дам сега един опит, за да знаете дали говорите добре или не. Той е следният: Когато небето е облачно и духа вятър, почнете да поизнасяте тия думи: „Бог е

Любов“ или „Бог е милосърд“. Произнасяйте ги известно време и ако облаците се разпръснат и вятърът престане, то има мекота във вашия говор. Ако облаците и вятърът не престанат, то мекота няма във вашия говор. Щом е мек говорът, веднага ще се измени времето. От няколко деня има една борба между онези, които управляват тъдява: Едни дигат мъглата, а други искат влага, дъжд. Сега в днешния ден ние мислим другояче. Но ако беше влажно времето, другояче щеше да ни влияе. Ние не се нуждаем сега от вътрешна влага. Много влага имаме. Трябва ни малко сухота. /Един брат фотографира Учителя./ Сега този брат учи изкуството. Той като не знае как да рисува, цъка. Той казва: „Как светлината може да рисува моментално“, като цъкне, казва: „Виж, как светлината рисува.“ А пък някой път и светлината още не се е научила да рисува. Например, той изкара един черен образ. Той ме е направил черен, от негърската раса. Та за бъдеще той ще носи един апарат, който ще изкарва с цветове. Често ние рисуваме черни картини, т.е. рисуваме предметите такива, каквито не са. Например, като кажеш една дума не на място, ние изкарваме черни картини. Сега изкарвайте с езика си цветни картини, че нещата да бъдат естествени, каквито са. Използувайте възможностите. Любовта е една възможност. Знанието, светлината, Божията мъдрост са възможности. Свободата, пространството, разширението, Истината, това са възможности, с които трябва да боравим. Истината е най-голямата възможност за постижение. Истината е възможност за децата. Знанието е за възрастните, а любовта е за жените, за девиците, за младите момичета. Та ще стане обмяна сега. Затова се обичат. Младите момичета продават онова, което са спечелили от Любовта на онези, които са спечелили знанието от Мъдростта. Обмяна става. И след това те отиват при децата, при които е Истината, за да обменят. Та в живота между продуктите, които излизат от Любовта, Мъдростта и Истината става обмяна. И това е семейството. Това е бащата, това е майката, това е децата. Това са трите неща, които живеят в дома. Любовта, Мъдростта и Истината живеят на едно място и обменят онова, което те са придобили. И сега обменявайте това, което сте придобили, възможностите, които сте придобили и които Бог е вложил във вас.

Мислете за онова, което никак не сте мислили. Не мислете за обикновените работи. Мисли за това, за което никак не си мислил. Помнете: Днешната мисъл е тази - Че Любовта, че Мъдростта, Истината, че животът, знанието, свободата, всичко е възможност, които човек като ги приложи, всичко може да постигне, и той ще бъде радостен и весел. Той ще се весели в Господа и Господ ще се весели в него.

Изговорете следната формула:

ПЪТЯТ НА ПРАВЕДНИЯ Е ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ.
/Три пъти./

6 ч. 9 м.

XVI година.
33 беседа на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 21 Юли 1937 г., сряда, 5 ч. с.
Рила, на Молитвения връх при второто езеро.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/:

На 14 Юли 1937 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция от Учителя.

Настоящата лекция се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция - „готова за печат“. Същата е отпечатана в томчето „Лъчи на живота“: Беседи от Учителя, държани при Седемте рилски езера през лятото на 1937 г. (София, 1937) - стр. 21–40.

РЕАЛНОТО И ИДЕАЛНОТО

Отче наш.

Ще говоря върху това, което наричат реално и идеално в света. Ще ви прочета от „Царския път на душата“ само няколко пасажа. /Учителят прочете 156 страница./

Реално е това, което човек опитва в дадения случай. А идеално е това, към което се стреми. Ние говорим от гледището на сегашния живот. Някой път известни познания внасят смут в човешкото съзнание. Смущението у човека е един вътрешен дисонанс в съзнанието му. Например, представете си един певец, който пее и вижда, че публиката не е доволна от него. Той се чуди защо публиката не е доволна. – Защото не пее хубаво. Това не се отнася до неговото произхождение, не се отнася до неговото учение, не се отнася до неговата красота или до неговото здраве. Единственото нещо, от което публиката не е доволна в дадения случай е, че не пее хубаво. И следователно, не го слуша. И ако в нас има едно смущение, трябва да знаем как да го премахнем. Певецът трябва да знае, че за да премахне това смущение, той трябва да се научи да пее. Той може да се запита: „Възможно ли е аз да пея?“ Че щом си си позволил да излезеш на сцената, защо питаш: „Възможно ли е аз да бъда певец?“ Ти си направил първата крачка! Как тъй, ти, без да си певец, си излязъл на сцената и искаш да ти отдадат известно почитание и уважение.

И мнозина от вас сте такива певци. Вие сте дошли на сцената на живота и питате дали от вас ще излезе нещо. Че вие сте вече на сцената на живота. Ако пеете, ще излезе нещо. Ако не пеете, няма да излезе. Руският певец Шаляпин разправя своята история. В първата роля, която имал, той играл ролята на един стражарин и не знаел как да я играе и го изхвърлили извън

театъра и му дали един ритник. Тъй, както той разправя на вестниците, е било така. Аз от устата му не съм чул. Виждам, че вестникарите 50 % говорят истината и 50 % не я говорят. Той за самия себе си казва, че много му подражавали. Той казва: „Аз не бих желал да ме подражават.“ Всеки един артист трябва да преживява онова, което ще представи на сцената. Ако той не го преживява, той не е артист. Няма какво да подражава. Подражаването не е преживяване. Някой човек е умрял преди години, но страдал, бил мъченик, а пък ти искаш да играеш ролята и искаш да станеш мъченик.

Кое е реалното в света? Реалното е земята, това, върху което ходим сега, е реалното. Това, което в дадения случай чувствуваш, е реалното, а пък това, което мислиш, то е идеалното. Идеалното е за в бъдещето. А пък реалното е за сега. Следователно, когато ние говорим за човешкото сърце, ние подразбираме нещо както земята, върху която ходим. От сърцето ние черпим всичките сокове. И според както човек чувствува, така той мисли. Реалното е отражение. Реалното дава възможност на идеалното да има отражение. Ние изучаваме идеалното по закона на отражението.

Сега се запитват: „Какво е предназначението на ученика?“ Единствената възможност има само ученикът. Само един, който е ученик, само той може да расте и да се развива по пътя. Само ученикът може да изучава реалното и идеалното. Реалното е самият той, който се чувствува, а пък идеалното е Бог, към който той се стреми. Ученикът е той самият, а пък неговият учител е нещо външно, което го учи. Но и учителят, и ученикът имат предвид природата, която те изучават. Ако природата не съществува, какво има да предаде един учител на своя ученик?

Да кажем, че ние сме тук. Имаме цяла сцена от природата. Вие виждате нещо разхвърляно. То е от положението на вашето съзнание. В природата има един начин: Ако гледате през калейдоскоп, вие ще гледате нещата съвсем другояче. Ако гледате нещата от вашето съзнание или самосъзнание, или подсъзнание, или свръхсъзнание, вие ще имате 4 образи, различни един от друг. Вземете в една фотография: Вие имате най-първо един

негатив, имате това, което не е. После този негатив се обръща и образът се представя такъв, какъвто е. Например, вие чувствувате, че имате нужда от храна. Но храната в дадения случай е едно условие за вашето развитие. На какво мога аз да уподобя храната? Представете си, че една машина, за да се движи, на нея й трябва вода, трябва й огън, както съвременната машина, която трябва да пътува. Трябва й един огняр, който трябва да нахрани своята машина. Как ще я нахрани? Ще й даде малко водица, малко въглища. Въглищата са храна. После ще пусне парата и целият локомотив е в движение. Сега като ви говоря за машината, тя сама по себе си чувствува ли храната? Огнярът е, който чувствува дали неговата машина има достатъчно храна, въглища и дали има достатъчно вода, която да образува парата. В дадения случай материалите на сърцето, това са въглищата. А пък човешката мисъл в дадения случай представлява водата, която трябва да се превърне в пара, за да кара машината, а пък разумното, това е самият огняр. Сега във вас може да се зароди едно желание. Вие искате някой път бързо да изучавате, да прогресирате, да научите всичко. В бързото движение, в бързото пътуване с железница има една възможност, една опасност. С каква бързина може да пътува железницата, това не е произволно. Релсите са направени, за да издържат напрежението на известна бързина. Ако увеличат тая бързина, релсите могат да се развалят и ако тя се увеличи още повече, и самият локомотив може да изскочи из релсите навън. Следователно, трябва да имате една бързина, с която да се движите правилно. Както машините дерайлират, тъй и много хора дерайлират. Аз наричам неврастенията дерайлиране от релсите. Виждаш, че някой човек е болен. Иска да постигне нещо. И повечето заболявания на хората се дължат на този вътрешен стремеж. Хората искат да постигнат всичко изведнъж. И като постигнат, какво ще постигнат? – Ще се увеличи техният товар. Ще си послужа с един пример. Например, у вас се зароди известно желание да бъдете богат. Аз уподобявам богатия човек на една красива мома. Момата е богата. Тя е банкер, разполага с милиони. Но богатият човек си има свои неприятели. Това богатство го желаят мнозина. И около него ще се зародят може би десетки

или стотици апаши, които постоянно ще мислят как да го оберат. Питам: В такъв случай какво ще правите? Трябва да имате доста пазители, за да ви пазят! Американските милионери сега имат по десетина детективи, за да пазят децата им. Защото във всеки един момент някое от децата им може да изчезне. И като сравнявате това с някои неща от живота ви, може да се каже, че вие всички имате подобни опитности. Някой път много от вашите най-хубави мисли и чувствувания са изчезнали. Апашите са го задигнали. И трябва да ги откупите. Казвате: „Изгубих си това хубаво настроение.“ Една хубава мисъл и едно хубаво чувство човек може да ги изгуби. Аз вземам нещата в тяхната обикновена смисъл. Ти имаш едно хубаво чувство. Веднага това чувство се изгуби. Вие казвате: „Сменило се е.“ Ти си минал от едно реално положение в друго реално положение, от едно реално положение във възходяща степен в друго реално положение в низходяща степен. Има и низходящи положения в идеалното, и възходящи положения в идеалното. Питам: Ако се е сменило вашето добро настроение в друго, което не е тъй добро, то другото, доброто ваше чувство или вашето настроение къде е отишло? – Задигнато е!

Нека да извадим предметно учение сега: Вземам банкерин, който има вече съзнание, че има пари. Осигурен е. Но дойде неговият секретар и казва: „Касата е празна. Обрали са те тая вечер.“ Веднага се смени настроението на банкерина. Чувството се смени. Този, който беше изправен, сега се сгуши. За какво мисли той? Какво изчезна от него? Изчезнаха парите, в които той вярваше. Къде отидоха? На някъде. Те са в низходяще положение, пътуват някъде. Крият ги някъде. И той трябва да тръгне с детективи, за да намери тия крадци и да си възвърне богатството назад. Интересно е по какъв начин вие задържате вашите добри мисли и вашите добри чувства. Каква е вашата опитност? Когато си изгубил една своя мисъл или чувство, по какъв начин си ги възвръщаш? Да допуснем, че вие имате един приятел, който ви обича и вие сте го обичали и един ден по някои причини, по някакъв донос веднага се усъмните и с вашето съмнение веднага изгубвате онова приятното, което имате. Или това идва, което

наричаме обезверяване. Казвате: „Може ли да се обезвери човек?“ – Може. Хората са се обезверили в Бога. Ти, който си вярвал в Бога, казваш: „Няма Господ.“ И веднага се измени твоето вътрешно чувство. Убедиш се и веднага тръгнеш да проповядваш, че няма Господ. Досега си вярвал, че има Господ. И това обезверяване става често. Хората, когато тръгнат работите им назад на земята, веднага се усъмнят дали има Господ. Питам тогаз. По същия закон: Когато ти не живееш добре, тогаз и Бог почва да се обезверява в теб. Докато ти вършиш Неговата воля, Той вярва в тебе, но като престанеш да изпълняваш Неговата воля, Той какво ще мисли за тебе? Ще мисли ли, че ти си светия? Ще мисли, че ти си един човек, който престъпваш Неговите закони. Сега в нас има една идея. Ние мислим, че при всичките ни грехове и престъпления Господ не трябва да си измени своето мнение за нас и да мисли, че ние сме много добри хора. То е вярно, че Господ в съзнанието си държи, че сме излязли от Него и че Той ни е създал, но в дадения случай, когато аз не постъпвам добре, Той мисли точно тъй, както ние мислим.

Та казвам сега: Приложението. Може ли един ученик да се учи при един учител, в когото не вярва? Преподава му учител, но той казва: „Я е така, я не е така!“ Съмнява се. Ако се съмняваш, трябва да провериш. Защото в реалното всякога има един опит, приложение. Ти имаш право да се съмняваш в реалното, в това, което си опитал. В него вече можеш да се съмняваш. В идеалното ти съмнение можеш да имаш, но идеалното трябва да стане реално и реалното трябва да се опита и тогаз да се съмняваш в идеалното. Реалното като го опиташ и ако опитът не излезе сполучлив, тогаз ти можеш да се съмняваш. В кабалата и в окултната наука има такива работи, които досега окултните учители не могат да си ги обяснят. Те ги обясняват, но нещата са недообяснени. Не че не могат да се обяснят. Могат. Но трябва много голямо знание. Те казват, че единицата е мъжки творчески принцип, който е създал всичко и че двете е женски принцип. Или казват, че единицата е бащата, а пък двойката е майката, а тройката е детето. Като дойде да се работи с числа имаме: ..... Значи две жени събрани на едно място, правят един мъж. Дават

едно мъжко число. Как е станало това? То е все така когато вярваме, че и без очи човек може да гледа. Желанието да гледаш е съществувало по-рано. Зрението е съществувало преди очите. Очите са само едно пособие вече. У човека има две очи. А у някои насекоми има по много очи, има повече очи, отколкото има човек. Ние сега се отдалечаваме от ония, реалните предмети.

Вие седите и разглеждате нещата такива, каквито не са. Например разглеждате вашата дреха, дали ви прилича или не. Например, туриш си една шапка пред огледалото и гледаш дали шапката ти прилича. Питам: След като си турите новата шапка, какво ще ви придаде тя? Не че без шапка трябва да ходите. Аз правя сравнение с шапката. След като ви дадат две слушалки, вашите уши, какво ще добиете? Много неща, сцени, един свят ще се открие заради вас! И като ви направят един вход, както са вашите уста, през които да влизате в апартаментите на душата, вие ще опитате всички блага, които съществуват на земята. Представете си, че нямате уста. Тогаз какво щяхте да знаете за всички блага, които съществуват на земята? Някой път питате: „Защо ни е това сърце? Защо ни е тая уста?“ – Без уста какво щяхте да бъдете? Камъните са без уста. Желанието на тия камъни е да им се създадат уста. И те затова чакат тук с търпение, за да им се дадат уста, за да опитат реалното. И най-първо вие започвате с опитването на храните, които ви се дават. Но устата имат няколко функции: Възприемането на храната, която е необходима за човека, вкусването на тая храна, за да си състави човек едно понятие за нея. После устата има една друга функция: С въздуха, който излиза, да изкаже една блага дума и той трябва да оцени думите, които говори. Като каже една дума, той трябва да я чуе и да види нейните последствия. Ти минаваш покрай някой човек и му казваш: „Ела у дома, аз ще те угостя.“ Този човек тръгва подир тебе. И казваш другиму: „Ела да те натупам с дърво, да ти тегля едно дърво, че да ме помниш!“ И този човек бяга от тебе. Защо бяга от тебе? Защото впечатленията, които е приел от тебе, са противоположни на неговите желания. А пък яденето, дадено на първия, е точно това, което той желае. Аналогията, която можете да извадите: Противоречията, които могат да се

срещат в живота ви, са едно средство за повдигане. Все се зараждат известни противоречия. И щом ученикът разреши някое противоречие, той се повдига в по-висока степен. И щом не може да го разреши, той не се е повдигнал. Някой път слушам да казват: „Толкоз години следвам. Какво съм научил?“ Човек, който учи, все ще научи нещо. Не че не сте научили. При един обед ти си научил нещо. Ти имаш съзнанието, че си придобил реалното и нуждата, която имаш, е задоволена. Но само с един обед не се свършва. Храненето е един непреривен процес. В храненето е опознаването с реалното. Ако не се храниш, ти не можеш да се опознаеш с него. Ти като се храниш, чрез храната ще се опознаеш с реалното. Т.е. чрез тая храна ти ще се опознаеш с живота. Ти ще добиеш от всяка храна дотолкоз, доколкото си възприел живот, доколкото чрез нея е внесен живот в теб или онова благо, което Бог ти е дал в дадения случай. Тъй че при всяка една храна ние влизаме в съприкосновение и с идеалното, и с реалното.

Сега, реалното в света, това е Любовта. Реалното в света е Добродетелта. Идеалното е Мъдростта, идеалното е знанието, което ти придобиваш. Те са неща идеални. Следователно, със сърцето си ние се запознаваме с реалното, а пък с ума си ние се запознаваме с идеалното. Умът се запознава с идеалните работи. Някой път ние искаме познанието на ума да ни даде реалното. Реалното приемаме чрез сърцето, а това, което ние чувствуваме – радостта, страданията ни идат чрез сърцето. А пък какъв е невидимият свят пред нас, какво е предназначението на нещата в природата, какви са законите в света, ония закони, които работят, нашето сърце не може да ни каже нищо по това. Нашият ум ни казва какво е предназначението на нещата в природата. То е идеалното, Великото в света. Когато ви говоря за реалното, трябва да ме слушате със сърцето си и когато ви говоря за идеалното, трябва да ме слушате с ума си. И когато има разногласие между учителя и ученика, то учителят говори едно, а пък ученикът разбира друго. Когато учителят му говори за реалното, за земята, ученикът (е в) идеалното. Той казва: „Не ми разправя за това, което аз искам.“ Някой път учителят е в идеалното, а пък ученикът е в реалното. И казва последният: „Не

ми разправя за това, което аз искам.“ Когато учителят разправя за реалното, и ученикът трябва да е там. Когато учителят (разправя) за идеалното, и ученикът трябва да е там. Това са две положения, които трябва да поддържате в ума си.

Седи един богат човек, милионер, който има голямо достойнство и кара всички хора да му отстъпват място. Отдето мине да му отворят път. И по една случайност спира се на железния път. И пазачът му казва: „Отстрани се от пътя.“ Богатият казва: „Защо? Аз мога да седя тук. Аз съм свободен. Никой не може да ми заповяда.“ Ти можеш да седиш навсякъде, но не и върху релсите, по които пътува тренът. Ти нямаш право да запречваш пътя на треновете. Излез извън релсите, защото всеки трен може да те прегази. Вие в пътя на движението не можете да бъдете свободни. Там свобода има само за тия предмети, които се движат в този път. И в окултната наука много ученици си създават големи нещастия, че се поставят на пътя, дето тренове се движат. Ти казваш: „Ще опитам работите. Аз съм свободен.“ – Ще опиташ работите! Аз уподобявам това на един гебедженски бивол. Когато във Варненско англичаните направили първия железен път и машината тръгнала, един гебедженски бивол дошъл всред релсите и като видял машината, ококорил се. И надигнал си рогата. Машинистът свирил, свирил, а биволът казвал: „Тук не можете да минавате. Аз тук не позволявам!“ И като минала машината, целият този бивол станал на каша вътре. Този бивол е мислил: „По какви съображения, отде е взела право тая машина да минава оттук?“ – Тя има гражданско право, държавата е дала позволение да се съгради този път. Често ние правим такива малки опити, които ни излизат много скъпо. Някой човек си е намислил да направи нещо. Ти намислиш да му препятствуваш. Остави го да си върви по своя си път! Някой път вие си задавате въпрос: „Защо той обича този човек? Той нищо не струва!“ Казвам: То е негова работа! То е все таки да питате защо този човек обработва тая нива. Негова работа е! Той това място намерил да обработва. Може да има друго място, но това място намерил да обработва. Обработва го човекът!

Когато вие обичате някой човек, каква е вашата цел? – Да се запознаете с реалното и идеалното, които са в този човек. Когато ти обичаш някого, ти имаш две цели: да се запознаеш с неговото сърце и да се запознаеш с неговия ум. Какъв е първият ваш метод, когато вие обичате по сърце някого? Някой път може да го обичате и с ума си. Какви са методите в опитите на сърцето?

Първият опит на сърцето е: Ако аз опитвам една ябълка, която имам, непременно ще я туря в устата си, ще я изям, ще й дам едно угощение. Ще я запитам, ще й кажа, че тя в мен не може да живее по същия начин, както живее отвън в света и съвсем трябва да си измени формата, за да й бъде благоприятно вътре. И тя ще се съгласи. Това е реалното. И аз ще си съставя понятие за ябълката.

А ако искам да изуча идеалното, аз ще взема семката и ще я посадя. И в този случай ще имам съвсем друга опитност. Тогаз от идеалното как се ражда реалното? Това идеално ще расте, ще стане дърво, ще цъфне, ще завърже и ще даде плод и от идеалното ще дойде реалното, което ние ще опитаме. Тъй че вие трябва да започнете с идеалното и после ще дойдете да се запознаете с реалното. Или можете да започнете първо с реалното и да дойдем до идеалното. Ако почнем от идеалното, след това ще имаме една реална опитност и след това семката, която остава, пак ще посеем.

И тъй, не туряйте ума си на мястото на сърцето, да се занимава с работите на сърцето. Не туряйте сърцето си на мястото на ума си, да се занимава с работите на ума. Сърцето да се занимава със своите работи и умът – със своите работи. Когато сърцето изучава реалните работи и умът – идеалните, тогаз ще имате най-малко противоречия в живота си. Пак ще имате противоречия, но по-лесно ще се разрешават. Да допуснем, че във вас влезе чувство на съмнение. Как ще лекувате съмнението? Съмнението е един вид най-малкото обезверяване. За да отмахнеш едно съмнение, трябва да имаш вяра. Тая вяра трябва да почива на законите на реалното и на идеалното, на законите на сърцето и на ума. В тия два свята ти едновременно трябва да търсиш разрешението. И не трябва да разрешаваш съмнението извън

твоето сърце и извън твоя ум. Съмнението може да дойде. Ти отиваш в една банка. Онзи касиер, който ви е дал, може някой път умишлено или някой път по погрешка да ти е дал повече или някой път по-малко. Ако ти е дал повече, няма да се усъмниш в него, но ако ти е дал по-малко, ти веднага ще се усъмниш. А пък съмнението ти може да е вярно или невярно. Ти трябва да провериш. Защо като ти даде повече няма да се усъмниш, а пък като ти даде по-малко, ще се усъмниш? Това е повидимому един много прост въпрос и мислим, че е много лесен. Но питам аз себе си в дадения случай: Защо аз допуснах той в дадения случай да ми даде по-малко. Погрешката е в мен, а не в него, погрешката в този случай би била в мене поради следното: Когато отиде един скъперник /скържав/ при един касиер, то у последния има всякога желание да вземе нещо от скъперника, понеже скъперникът предава от себе си на другите това желание, това чувство, което храни, тъй че и у другите се заражда желание да откъснат нещо от него. А пък когато един човек е много щедър, дава от себе си, той като отиде при касиера, то и у другият иска да му дава; щедрият му предава своята мисъл. Че законът е все същият в света. Този закон го има и в идейния свят. Ако мразиш някого, то и той ще те мрази. Значи каквото му дадеш, и той ще ти даде същото. Ако обичаш някого, и той ще те обича! Обичта е щедрост. Тогаз и онзи става щедър. Възприема! Омразата е скъперничество. Между омразата и скъперничеството има сходство. Искаш да вземеш нещо. Ти мразиш някой човек. Защо? Защото не ти дава! Щом ти дава, ти няма да го мразиш. Всяка омраза произтича от факта, че някой те е онеправдал, взел ти е нещо, направил ти е някаква вреда. Лишил те е от нещо. А пък в Любовта е обратното: Всички хора, които са ни дали нещо, ние сме склонни да ги обичаме. Ти казваш: „Как да обичаме?“ Тогаз давай! Като обичаш някого, ти трябва да му дадеш. Ти не можеш да дадеш някому, ако не го обичаш! И ако не дадеш някому, и той не може да те обича. Ти казваш: „Защо ще го обичам? И защо той ще ме обича?“ Когато аз обичам, аз съм посял нивата. Това е Любовта. Той ще ме обича – това подразбира, че тая нива е родила жито. Ще има обмяна между мен и нивата. Най-първо нивата се радва, че съм я посял. И

понеже създавам работа на слънцето и на водата, след това те ме възнаграждават заради онова, което съм дал. Ти като обичаш някого, то тая мисъл и чувство ще роди плод у него и ти ще пожънеш жетва, и ще има тогаз обратна Любов. Вие сега искате без да сте обичали да ви обичат. Това никак не може да бъде. Помнете това: Бог сега изисква това, което е посял в нас и по същия закон очаква от нас добрия живот, добрите мисли, желания, стремежи, съвършенството. Ние живеем не за себе си, но за Бога, за Онзи, Който ни е възлюбил, Който е създал всичко заради нас, за да бъдем ние подобни Нему. И всичкото величие на човека седи в това, да бъдем подобни на Бог! Каквото Бог върши, и човек да го върши в един малък размер.

Та казвам: Ако сте обичали, очаквайте да ви обичат. Ако не сте обичали, обичайте! Ако са ви обичали, обичайте, за да има отплащане, за да се отплатите. Отплащане, обмяна трябва да има в природата. Щом спрете тая обмяна, щом няма обмяна, идат нещастията. Всички нещастия, страдания, които идват, показват, че обмяната между реалното и идеалното не е правилна. Защото каквато Любов показвам аз към някого, такава и той ще покаже към мене. И каквато Любов Бог е дал нам, ние същата Любов трябва да покажем към него. Нали е казано: „Христос дойде на земята, за да покаже Любовта, която Бог Му е дал.“ Ние трябва да покажем оная Любов, която Христос ни е дал. И ония пък, които възприемат нашата Любов по-долу, и те трябва да я дадат още по-долу. Така трябва да се направи цял един кръг. Движение има вътре в Любовта. Ако ти не можеш да проявиш Христовата Любов, как ще проявиш Божията Любов? За да покаже Божията Любов, Христос трябваше да понесе греховете на хората, да понесе страданията такива, каквито малко хора могат да понесат. Не мислете, че Любовта няма страдания. Сега има у хората само едно самочувствие. Има големи задължения в Любовта! Любовта всичко дава и всичко взема. Много дава и много взема. Когато малко дава, и малко взема, това трябва да имате предвид. Вие искате с пет пари да боядисате 100 килограма прежда. Не може! Многото прежда изисква много боя. Голямото богатство изисква голяма работа. Многото учение изисква голям

труд. Вие искате сега да бъдете окултни ученици. Не, аз бих желал да бъдете ученици на Любовта, да изучавате реалното и идеалното. Да изучавате нещата вярно със сърцето си и да изучавате идеалното вярно с ума си. И тогаз няма преплитане между ума и сърцето, идеалното няма да се преплете с реалното. И от това едновременно изучаване на реалното и идеалното започва живота. Ако вие не можете едновременно да изучавате реалното и идеалното, не може да дойде новият живот във вас. Писанието казва: „И това и живот вечен, да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил.“ Христос е реалното, а пък Бог е идеалното. По мое разбиране е това. Реалното е Христос. Със сърцето си трябва го опитате. И ако ти не си опитал Христа със сърцето си, как ще опиташ с ума си Бога? Тогаз вие можете да кажете: „Толкоз прости ли са хората, че да ни пълнят главите?“ Аз не искам да ви пълня главите. Не сте някоя пушка да ви пълня главата. Не сте някое шише да налея вода вътре. Не! Казвам: Да изучаваме света така, като Бог го е създал. И досега вие не знаете защо е вашето сърце. Само сърцето е, което изучава реалното. Защо ви е умът? Само умът е, който изучава идеалното. А пък при изучаването на реалното и на идеалното влиза животът. То е смисълът, целта, към която се стремим. След като изучаваме реалното и идеалното, ние добиваме свободата, а пък в свободата човек може да намери Истината. Свободният човек може да намери Истината. А пък като намериш Истината, тогаз се реализира животът – това, което всички търсите.

Преди няколко деня дойде един ученик при мене и каза, че дълго време като се е учил, учил, едно противоречие имал и не смее да ми каже. Аз виждам какво му е. Зная каква му е болката. Той каза: „Недоволен съм от себе си. Опаки човек съм. Бамбашка човек съм.“ И не може да излезе от опакито. Той съзнава, де е опакито, но не знае как да излезе от това. Той е дошъл в стълкновение с реалното, с чувствата. И аз отговарям на този ученик, брат. Ученик е сега тук той. Той се е забъкал в реалното и идеалното.

Ние искаме да постигнем идеалния живот, да бъдем като светиите. Ти, за да постигнеш идеалното, трябва да слезеш в реалното, да имаш големи страдания като Христа, да се смириш и след това Бог да те въздигне от смъртта, и след това да влезеш в идеалния живот. Това е далечното бъдеще, което те очаква. Докато не минеш през тия тежки страдания, не можеш да постигнеш това. И сега всички вие искате да избегнете страданията. Всъщност няма страдания. Страданията са едно средство само, за да изпитат доколко си убеден в реалното. Няма никакви страдания в света. Не че отричам. Не че няма страдания. Страданията не Господ е създал в света. Аз всяка минута мога да си създам страдания на себе си. Ако страдам, че ритам камъните по пътя, мога да кажа: „Кой те е турил тука?“ И като се ударя о камъните, после ще почна да се мажа с малко дървено масло. Няма какво да ритам камъка. Един камък не го ритай, но вземи, че го повдигни и го отхвърли някъде надолу. Не го ритай и му кажи: „Много си благороден.“ После има друга една опасност: Ако е тежък камъкът, ще почувствуваш болка, ще се орезиш в грьбнака си.

Вие в живота искате да бъдете богати, знаете ли, че богатството е голям камък? Ако го дигнете, ще се орезите. Знаете ли, че ако сте много учен човек, пак ще се орезите. Че мъчните задачи в живота са големи камъни, които искате да дигнете.

Вчера двама ученика искаха да дигнат долу, близо до огнището, един голям камък, който тежи 6-7 хиляди килограми. Искаха да го дигнат и да го хвърлят в езерото. Аз като отидох, седнах там и мислех дълго време, 4 часа като работеха, едвам го търкулнаха на 3 метра. И се събраха повече от 20 души хора. И турихме всички пейки все като лостове а пък те двама искаха да го търкулнат до езерото! Като отидох, видях, че няма нужда да се премества оттам този камък, но понеже са започнали работата, не исках да ги обезсърчавам и казах: Хайде да го търкулнем. Питам сега: Защо ще търкаляме този камък от неговото място? Той е на почетно място. Те казват: „Ние искаме да го търкулнем в езерото.“ Питам: Какво ще придобием, ако го търкулнем в езерото? Но щял да отвори място за гимнастика, че „квадратът“ не ставал

както трябва. И колко място отвори той? – За 4 часа едвам един метър място. И без него можеше. Та казвам сега: Аз сядам и виждам какви нещастия могат да станат чрез големи камъни с братя и сестри. Ако се търкулне, може да затисне някого. Могат да станат големи нещастия. Защо у всички има желание да се премести този камък? Та в обществения живот често ние търкаляме такива големи камъни. Двама души не се занимавайте да дигнете камъни, тежащи 4-5 хиляди килограми. Дигайте малки камъни, по 5-10 килограма.

Та в ума ви да остане съществената мисъл: Сърцето ви да се занимава с изучаването на реалното; това е Любовта. Умът ви да се занимава с изучаването на идеалното. А пък двата процеса, съединени във вас: Реално или Любовта и Мъдростта – вие по този начин ще изучавате истината и нейното приложение в живота. Когато приложим тия три метода, ние ще бъдем съвършени, а пък то е далечното бъдеще, към което сега се стремите. Днес започнете тъй да разбирате. Не че не сте вървели, но тая идея сте нямали в умовете си. Това е ново за вас. Вие реалното го чоплите с ума си, а пък идеалното го чоплите със сърцето си. И имали ли сте някакъв резултат? Когато изучаваш реалното, сърцето ти да участвува, а когато изучаваш идеалното, умът ти да участвува. Ако речеш да постигнеш идеалното със сърцето си, то е непостижимо. И ако искаш да постигнеш реалното с ума си, то пак е немислимо. Защо Бог е създал тъй нещата? Ако ти не страдаш, ти не можеш да любиш. Който не е страдал, той не може да люби. И който обича, той трябва да страда. Защото Любовта се проявява само в страданията. А пък страданието трябва да дойде в света, понеже то е почва. Само върху страданията може да излезе радостта. Радостта е плод на страданието. Колкото повече си страдал, толкоз по-сладки плодове ще имаш. Ако не страдаш, не можеш да имаш плодове. Казваш: „Другояче не може ли?“ Това, което съм намерил аз, това е! А пък ако вие намерите друго, елате да ми кажете и аз ще ви благодаря. Колкото повече страдаш, толкоз повече плодове ще имаш. И големите страдания на Христа донесоха тая култура. В страданията на Христа израстнаха тия плодове на идеалното и

реалното. И се казва там, че кръв е излизала от порите Му. Христос е разрешавал трудни въпроси. Христос е бил закован на кръста. Когато не обичаме някого, ние го приковаваме на кръст. Когато не мислим добре за някого, ние също го приковаваме на кръст. Когато не обичаме някого, ние го приковаваме реално на кръста, а пък когато не мислим добре за някого, ние го заковаваме идеално на кръста. За мене има две разпъвания: Когато не ме обичат, мен ме заковават реално на кръста. А когато зле мислят за мен, идеално ме разпъват.

Сега аз ви пожелавам да слезете от идеалния си и от реалния си кръст. Сами не можете да слезете. Все трябва да дойде един Никодим и да ви снеме от кръста, и да ви обвие с плащеница. И все таки после трябва да дойдат двама ангели от небето и да ви извадят от мястото на вашата пещера на вашия живот.

Сега да ви дам добрата страна: Страданията са едно велико Божие благословение за всичките ученици, които искат да се запознаят с идеалното и реалното в живота. И те са временни. Те няма да бъдат во веки веков. Траят по една секунда, по 1/10 от секундата, най-много една минута. Но едно страдание даже един час не може да отиде. Повече от един час не може да отиде. Един час е много. Една секунда пак е много. Гневът на Бога продължава до 100 години, а пък благословението Му продължава до хиляди години. Любовта Му, най-хубавите Божии мисли продължават благото ви за 25000 години, а пък едно Божие недоволство за някого – само за 100 години. Та Бог е недоволен от вас за една секунда, а пък за 25000 секунди е била Неговата обич или Любов към вас. Не струва ли една секунда да е недоволен от вас и 25000 секунди да е доволен от вас? Та затова, ако изучавате правилно реалното и идеалното, то Бог ще бъде недоволен от вас само една секунда и доволен 25000 секунди. А пък, ако не изучавате правилно реалното и идеалното, то Бог ще бъде доволен от вас една секунда и 25000 секунди недоволен. Гневът на Бога е мимолетен, т.е. Неговото неразположение. Вие само някой път сте опитвали пламъците на ада. Малко сте ги опитвали пламъците на ада. Сега мисълта, която може да ви даде подтик, е: Да

оставим ада. Адът е нещо идеално. Адът е идеален и раят е идеален, а пък земният ни, нашият живот, тук е реалното. В тия страдания вие опитвате малко какво нещо е адът, а пък в радостта ще опитвате какво нещо е небето, раят.

СЪРЦЕТО ВИ ДА Е ЗАНЯТО С ЛЮБОВТА ПОСТОЯННО! А пък умът ви всякога да е занят с Мъдростта, а пък вие като ученици да сте всякога заняти с Истината!

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ.
/Три пъти./

6 ч. 25 м.

XVI година.
34 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 28 юли 1937 г., сряда, 5 ч. с.
Небето прошарено. Слаб вятър. Хладно. Слънцето изгря в 5 ч. и 10 м.
Молитвения връх при Рилските езера.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/:

Настоящата лекция се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция - „готова за печат“. Същата е отпечатана в томчето „Лъчи на живота“: Беседи от Учителя, държани при Седемте рилски езера през лятото на 1937 г. (София, 1937) - стр. 97–122.

НАШЕТО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ

Размишление.
„В начало бе Словото.“
Отче наш.

Ще прочета нещо от „Царския път на душата“. /Учителят прочете 185 страница./ Сега този пасаж, взет така сам по себе си, няма никакъв смисъл, защото човешкият живот не седи в царския сан. Животът не седи нито в майката, нито в бащата, нито в детето. Това са служебни отношения. Животът не седи нито в момата, нито в момъка. Необходимо е да имате отношение. Ето какво наричам аз „отношение“: Представете си, че вие сте здрав и сте свършили 4 факултета, учен човек сте. Но в къщата, в която живеете, нямате въздух. Питам: Какво ви ползува вашето учение? Вие почвате да се задушавате. Обратното: Представете си, че в тая къща имате въздух, но 5-6 дена хляб нямате и не сте яли. Питам: Какво ви ползува вашето учение? Сега тия работи трябва да ги пренесете. Земният живот сам по себе си няма смисъл. Животът на земята е най-голямото разочарование, което човешката душа ще срещне. По-голямо разочарование надали ще срещнете. На земята най-първо ще бъдете приет царски и после ще ви изпъдят така, като тия, които са били в кръчмата и не си отиват навреме, и кръчмарят ще ги изрита навън. Най-първо като дойдете на земята, баща ви и майка ви ще ви направят едно угощение, ще ви дигат на ръцете си и най-после като ви изпращат, ще ви турят на носило от няколко дъски и ще ви турят в земята. Това не е едно разрешение на живота. Щом идваш, ти ще дойдеш по един начин, а пък щом си отиваш, ще те изпращат по един такъв начин, с тарга. – Това показва, че нищо не си научил. Че младият, който идва, душата, която идва от невидимия свят, има

знания. Тя една млада мома и един млад момък като ги срещне, ще им отиде на гости, ще им даде подаръци и ще ги разположи. Тия двама души, които никак не са се познавали, тя ще ги сбижи, и тя като дойде между тях, ще произведе единият в чин баща, другата – в чин майка, ще им даде най-високи титли. А пък понеже човек като заминава за другия свят, нищо не оставя, то го изпращат по друг начин. Някои малко ще поплачат заради него. Сега при тия разсъждения вие ще запитате: „Какъв смисъл има животът?“ – Велик смисъл има животът, но трябва да го разбирате. Животът не може да се разбере в кръчмата. В кръчмата ти ще научиш един лош навик. Животът не може да се научи в богатството; там ти ще придобиеш един от лошите навици: твоята гордост и тщеславие. Ще мислиш, че като си богат, всичко знаеш. Животът не може да се изрази и в силата, понеже тогаз ще станеш насилник, като нямаш разбиране. Тогаз ти можеш да разбереш живота като онзи тъй нареченият Стойко чорбаджи. Слязъл той в пазара и срещнал един беден човек и му купил един бял джигер с черва, и му ги дал, и оставил бедния да върви отзад. Чорбаджията върви отпред и когото срещне, казва му: „Купих един джигер на този за децата му, да се пооблажат малко.“ Ти вървиш и чорбаджията с тебе, и разправя той, че купил джигера. Кой прави добро в дадения случай: чорбаджията ли или агнето, което е дало своите дробове? Може би парите, с които помагате на някой човек, за тия пари някой друг е дал живота си, станал е жертва. Или пък някой път вие искате да проповядвате; някой път искате някои хора да ги учите да любят Бога и ги учите не на Любов, а на тщеславие. Вие още не сте показали Божията Любов и отивате да учите хората на Божията Любов. Как ще покажете Божията Любов? Ти отиваш да изучаваш слабостите на хората. „Той е малко сприхав“, казваш. Казваш: „Той не е човек, на когото да разчиташ, той не е благороден и щедър“ и т.н. Щом не е добър, направи го добър! Вие занасяте болния часовник при часовникаря и веднага като излезе от часовникаря, този часовник върви. При тебе не върви, а като излезе от него, върви и показва точно времето. Ти искаш една грешна душа да върви към Бога. И ако не знаеш работите както часовникаря, тогаз не я бутай! Какво ще я буташ?

Та казвам: На всинца вас много глоби ще ви наложат за недоброто поправяне на часовниците, понеже мнозина от вас ще се оплакват, че сте им развалили часовниците. Разправяше един проповедник: Един негов познат обърнал един човек към Бога и го завел у дома му и казал: „Намерих една душа обърната.“ И проповедникът го приел. Сутринта като станал, обърнатият го няма, но и кесията с парите изчезнала. Много хора аз забелязвам, като дойдат тук, казват: „Можем да влезем във вашето общество.“ Защо искат да влязат? Те искат да си прекарат живота между добри хора. Аз считам, че всички хора са добри. Аз считам, че всички шишета са добри, докато не са счупени. Щом едно шише се счупи, то става опасно. Всякога, когато в едно общество няма съгласие, подразбирайте, че шишетата са счупени и има разногласие. Умният трябва да стопи едно шише като се счупи и да направи едно по-хубаво шише. Например, допуснете, че в едно общество като това, както се събирате, че някой казал някоя нецензурна дума. Дайте му един кръст за храброст. Дайте му възнаграждение 500-600 лева, хиляда лева и кажете му: „Такива думи не съм чул. За пръв път чувам такава хубава дума като твоята.“ Но ще кажете: „Това не е морално.“ Вие сте чудни хора. Вземате едно въже, обесите човека, който е виноват. И казвате: „Това въже е престъпно.“ Едно въже, на което бесят човека, става ли престъпно? На човека, когото бесят, казват: „Ти още не си доузрял.“ Покачват го на въжето, за да доузрее. Защо окачват крушите? – За да доузреят.

Защо разпнаха Христа? – За да Го научат на търпение. Да има пълна вяра! Величието на Христа като беше разпнат, това е търпението Му. Когато разпнаха Хроста, Той мислеше защо го разпнаха. Вас само да ви бутнат, една дума да ви кажат, и вие цяла нощ не можете да спите. Казват ви, че сте невежа. Какво лошо има в думата „невежа“? Турете след „не“ една запетая и става „вежа“. Де е лошото в думата „невежа“? Ето какво е „невежа“: Буквата „н“ показва, че трябва да изучавате закона на противоречията. „Е“ показва, че трябва да изучавате закона на размножението. „В“ показва, че трябва да изучавате закона на посаждането. Трябва да разбирате противоречията, които съществуват. Идват някой път при мене и ми казват: „Учителю,

научи ни.“ Че какво да ви уча? Вие някои работи знаете по-добре от мене! Вие казвате: „Как да обичаме?“ Как така? Че аз от тебе трябва да уча как да обичам. Аз имам твоите любовни писма. Какви любовни писми си писал на твоите! Аз имам твоите любовни писма, от които аз се уча. Какво излияние на сърцето! Ако си забравил, да ти прочета твоите писма. Изваждам едно писмо и почвам да му чета: „О, мила възлюблена, когато те срещнах, слънцето изгря в моята душа. От този ден нещо тържествено се събуди в мен. И моят живот се промени. И всички неща придобиха своята цена. И моето сърце трепери като сърцето на един ангел. И само да те зърна някъде, това е за мен достатъчно.“

Казвам: Де е погрешката сега в неразбирането на Любовта? Какво трябва да се учи този човек? Богатия всеки може да го обича, но сиромаха – не всички. Учения всеки може да го обича, но невежия – не всички. Добрия всеки може да го обича, но лошия – не всички. Любещия всеки може да го обича, но онзи, на когото душата тъй не е запалена, не може да го обича всеки. Наскоро се разправяхме с една млада сестра, която има много опитности в живота си. Тя казва: „Не мога да разбера Любовта.“ Любовта сама по себе си е разбрана. Когато се грееш на огъня, това е Любовта. Това е естественото положение: Като те лъха това, което иде от огъня. Но като се опиташ да целунеш огъня, той ще ти изгори устата. И в Любовта хората целуват въглените на огъня. Те ще ти изгорят устата. Грей се на огъня, но не целувай въглените на огъня. Това са символи, които ще разбирате. Въгленът всякога изгаря. Законът е: Бог е поставил слънцето надалеч. Слънцето е един въглен и ако човек би целунал този въглен, той би му изгорил устата. И слънцето седи на 92 милиона мили далеч от земята и оттам праща своите целувки. Слънцето даже и от тая далечина изгаря кожата. Слънцето има и черни лъчи. И Бог е турил предпазителна енергия на тая разрушителна енергия. Вие някой път се изгаряте със земната Любов. И в нея има черни лъчи. И в Любовта има една енергия, която разрушава. Вие си играете със земната Любов. В нея има и черни лъчи. От черните лъчи човек може да умре. Човек, който изучава земната Любов, трябва да си тури броня.

Вие не можете да разберете Любовта, докато нямате един конкретен образ: Докато у вас идеята за Бога не стане ясна, вие Любовта не можете да я разберете. Как ще познаете дали сте я разбрали? Дойде ви, да кажем, една неприятна мисъл или едно неприятно чувство, или нещо ти се случи в живота, което веднага наруши мира ви. Ако с това чувство в дадения случай вие ще изгубите равновесие, вие нямате понятие за Любовта. Онзи, който има понятие за Любовта, нищо в света не може да го смути. Докато вие се смущавате в живота, вие нямате истинско понятие за Любовта. Имате Любов, но това не е Божествена Любов. Вие ще имате Любов, която ще ви донася всякога всичките неприязнени чувства или недоволства в живота. Тя е Любов, която донася недоволството. Аз да ви приведа примери: Има автори, които са писали върху Любовта. Има две приятелки, ученички, свършили гимназия и си живеят приятелски. Запознаят се е един млад момък и двете се скарат. Защо? Питам: Тая любов, която скарва хората, от Бога ли е? И това любов ли е? Не, това са търговски сделки. Или една майка, и в нея се ражда противоречието. И в Йакова имаше противоречие. Вземете сегашните понятия за еднобрачие. Едно време патриарсите имаха по няколко жени. Яков, който излъга брата си, че му взе първородството, избяга и отиде в странство при Лавана. Лаван имаше две дъщери: Едната беше видна, красива, а пък на другата очите й бяха малко недобре оформени. И сега бащата продава дъщерите си. Седем години Яков трябваше да слугува за едната. Лаван му беше казал: Седем години като служиш за едната, ще ти я дам. Яков, след като служи 7 години, Лаван му даде старата. Каза му: „У нас не е обичай да женим по-рано младата сестра.“ И де е погрешката сега? Лаван му каза: „Ти се ожени за старата. Младата ще дойде подир нея.“ И Яков трябваше да слугува 7 години и за младата. Питам: Колко жени трябва да има човек? Най-малко две. Питате: „Една жена колко мъже трябва да има?“ – Най-малко двама. Това сега е неразбрано. В дадения случай трябва да има двама. Ти като намериш двете, ще намериш жена си. И като намериш двете, ще намериш мъжа си. Докато не си намерил съдържанието на 2-те, ти никога не можеш да намериш нито приятеля, нито другаря. С 2-те се твори светът. Той е

творческият принцип, който твори. Две жени трябва да имаме. Едната жена никога не се жени. Тя не се нуждае от женитба. На нея мъж не й трябва. И на единия мъж жена не му трябва. Той никога не се жени. Те двамата са едно. Едното никога не се жени. А пък 2-те се жени и то се жени като мъж, жени се и като жена.

Та казвам: Ще намериш двама мъже. Ще намериш първия мъж, който никога не се жени и той ще ти покаже за кого да се ожениш. Жената ще намери първия мъж, който никога не се жени и той ще й даде най-добрия съвет за кой мъж да се ожени. И мъжът ще намери първата жена, която никога не се жени, за да му покаже за коя жена да се ожени. Това е идеята за Бога. Бог, който е създал света, при Него ще отидем да се научим. Каквато и работа да започваш, Той ще ти даде съвет, ще ти покаже път. Отидеш ли да искаш от другите съвет, ти всякога ще направиш погрешка.

Та казвам: Една седмица бих желал да живеете, без да виждате погрешките на хората. Да станете слепи за погрешките на хората. Като дойдат някои тук, гледам, развиват философски тези. Те са хубави работи. Няма нищо. За мен една лоша дума какво е? Аз лесно мога да я поправя, понеже това са само колебания на въздуха. Аз имам известни машинки, с които хващам една дума и я филтрирам. Променям трептенията на тая дума. В света няма лоша дума, но човек се мъчи да й тури лошо значение. Бог е Словото, разумното Слово. Как ще направиш ти една дума лоша? Когато кажеш: „Ти ми си омразен“, какво подразбирате под „омразен“? Понеже ти си искал да спиш повече, а пък този, когото мразиш, те е събудил преждевременно, и ти го мразиш. Това е омразата. Всеки, който те е събудил ненавреме, ти не го обичаш вече, понеже не си се успал. И кого мразите вие? Или който ти е дал това, което не искате, или ти е взел това, което искате. РА – това е изгряващото слънце. Да мразиш не е лоша работа. Слънцето в тебе почва да действува. Чрез омразата ти ще научиш какво нещо е Любовта. Омразата е най-хубавата дреха, с която Любовта може да се облече. Като дойде Любовта, облечена в омразата, хората започват да ходят по модата. Нали като излезе от Париж една мода, всички се обличат по нея. Модата е на място.

Та казвам: Когато някой ме мрази, казвам: Любовта е облечена със своята хубава дреха. И думата „омраза“ ми стане приятна.

Вземете думата „лъжа“. Тя излиза от думата „лижа“, значи опитвам нещо дали е сладко или горчиво. Избликваш това или онова и което намериш сладко, вземаш го за себе си. Вие казвате, че някой ви нарекъл „лъжец“. Че кой от вас не е близвал? Противоречието в живота седи на друго място: Докато не се научите да цените нещата, не можете да имате правилно отношение към тях. Едно нещо е важно: Като срещнете един човек, трябва да познаете оная цена, която Бог е вложил в него. Цената, благата, които Бог е вложил във всяка човешка душа, това трябва да познаете. И ако и той познае благата, които Бог е вложил във вас, отношения може да се образуват между двамата. Трябва всеки един да оцени вложеното в хората. Това става вече една основа. И ако срещнете някого и не можете да оцените каквото Бог е вложил в него, то не може да се образува отношение между вас. И какво е съвестта? Всякога, когато направим погрешка в живота, то нещо ни говори: „Ти не си оценил това, което Бог е вложил в неговата душа.“ Дойде някой човек при тебе. Той не е пратен при тебе да го направиш богат или учен, но да му направиш една много малка услуга. Например, дойде някой при тебе и има трън на крака си, вземи и извади този трън. Или има прашинка в окото си. Да извадиш тая прашинка. Ти казваш: „Но защо да се убоде този човек?“ Няма нищо, че се убол. Като се е убол, това е едно благословение заради тебе. Преди години отиваме на курорт в Юндола, към Батак. И бяхме се натъкнали на един стар българин, който ни беше дал стая в своята бичкиджийница. И той беше голям аристократ и ни гледаше отвисоко, като че нищо не иска да знае. Седи и ни гледа като на разбойници, като на завеяни религиозни хора. Чудят се ония какво да правят. Бащата е такъв. Но синът е противно на бащата си. Един ден този, старият като работел в бичкиджийницата, отхвръкнало едно парченце и влязло в окото му. Синът казва: „Ще ослепее бащата. Да го пратим в София.“ Казах: Нека дойде при мен. Казвам му: Какво има? Той казва: „Влязло е нещо в окото ми.“ Плаши се. Хващам клепача и дигам горния клепач и виждам едно парченце от дърво. Казвам:

Ще внимаваш, ще ме слушаш. Ако ме слушаш, с малко ще се отървеш. Ако не, отиде окото и те ще отидеш. Той седи и ме гледа. Изваждам си бялата кърпа, обръщам окото му. Казвам: Дайте малко дървено масло. Намазвам го. Казвам: Не бойте се. Спасено е окото. Превързвам му окото с моята кърпа. На другия ден той се усеща друг. Оттам насетне той е любезен, добър. Колата си туря на наше разположение. Казва на сина си: „Тия хора са Божи хора.“ Всичко туря на наше разположение. Да допуснем, че срещнете такъв един човек. Той е едно препятствие в живота. Сега аз не казвам, че съм разрешил този въпрос. Но разсъждавам: Направи една малка услуга. Мен нищо не ми коствува. Бих могъл да кажа в случая: Да си носи той последствията. Да прави каквото иска. Но Провидението, Бог му туря една малка клечка. Тая клечка ни свързва и се обикнахме. Стопли се неговото сърце, той възлюби всички. Когато ни срещнеше, все ни поздравляваше. Казваше: „Харни хора са те!“

Питам сега: Ние сме дошли тук, на Рила. Каквито шушки има, да ги извадим навън. И като се върнем, нито един от вас да няма нито една шушка. Да се освободите от тях. И като се върнете, всички да се подмладите. Да няма някой, който да каже: „Изгубих си времето. Нищо не можах да постигна.“

Планината е място за Любов. Планината е опасна за онзи, който не разбира, но за онзи, който разбира, планината има всички блага.

Казвам: Ще започнете да изучавате законите на Любовта. Онзи, когото Бог е пратил при вас, покажете Любовта си към него. И кой е първият признак на Любовта? Като дойде някой при вас, как трябва да покажете Любовта? Ще се облечете с червена рокля, ще си турите червен калпак, червени обуща, червени чорапи. Всичко ще бъде червено. И на този, когото обичате, и нему ще дадете червени дрехи. Всичко червено. Ще му снемете старите дрехи и ще му турите червени дрехи. Как ще ме разберете? Ще кажете: „Ще замяза на палячо.“ Ако буквално ме разберете, на палячо ще заприлича, но ако ме разберете мистически, този човек като излезе, ще прослави Бога! Ще каже: „Благословен е часът, в който срещнах този човек. Той ме облече с нещо.“ Има дрехи, тъй наречени магнетически дрехи в света. Онзи, когото

обичаш, ще му дадеш една магнетическа червена дреха и тя ще му бъде като една защита от неприятностите вътре в живота. И ако вие не вярвате в това, направете си едно палто. Не го закопчавайте зимно време. И можем да му турим една магнетическа закръпка, и през цялата зима ще ви бъде топло, като че е закопчана. Не е закопчана, отворена е, а пък при това топло държи. Значи не е в тая материя, която виждате. Не е само тая ръка, с която хващате човека. Има една друга ръка, с която като хванете човека, ще му дадете едно благо. Има едно друго око, с което като погледнете човека, той ще почувствува Божествената светлина, която излиза от вас. Освен тия две очи, трябва да намерите третото око, което ще ви показва как трябва да гледате. Тия две очи са много на място, но ако зад тях няма третото око, от което излиза Божествена светлина, вие няма да дадете нищо на онзи.

Ние сме дошли тук, на планината, да научим онзи, великия, Божествен закон. Има много неща, които хората са научили, а пък има много неща, които сега хората трябва да научат. Ние през хилядите години сме дишали въздух, но днешният въздух ще внесе нещо ново. Всяка една вдишка ще внесе нещо ново от Бога. Вие още не знаете какво нещо е дишането. Днешните вдишки трябва да внесат онова Божественото. Миналите вдишки са внесли вече своето. А пък днешните вдишки ще внесат това, което Бог ни праща сега. Ако днешните вдишки са криви, то и утрешните вдишки ще бъдат криви. Днешната мисъл трябва да внесе нещо ново в нас.

Аз мога да ви чета от тая книга /„Царският път на душата“/ казани работи или мога да ви чета от друга книга някои неща. Те са все казани работи. А пък трябва да дойде новото. И което днес разберете, и което днес приложите, то е Божественото. Другите неща са само спомагателни работи. Аз мога да ви кажа преди колко милиона години е създадена земята. Кажете ми колко милиона години има, откак вие сте създадени? Според Библията колко години има, откак е създаден човек? Нали 8000 години? Според окултната теория преди 18 милиона години. И това е вярно. Това са цифри. 8000 години или 18 милиона години, те означават едно и също нещо.

В сегашната епоха имаме пробуждане на човешкото съзнание. Когато човек е излязъл от Бога като дихание, той се е пробудил и започнал самостоятелно да живее и да се развива неговото съзнание. По-рано той е живял в Бога. Но за това съществуване, което човек е имал в Бога, ние нищо не знаем. Ние знаем за него от тогаз, откато той е излязъл от Бога и влязъл в този свят на промените, защото в живота вие няма да имате този гладкия път, който вие очаквате. И вие трябва да се радвате на всички противоречия в живота, защото противоречията в живота показват Божественото. Мислите ли, че този камък няма противоречия? Има, но не ги чувствува. Но седи ли по-горе от вас? – Не. Но ние, които чувствуваме противоречията, седим по-горе от камъка. Един ден камъкът като почне да чувствува противоречията, ще се издигне. Та колкото повече противоречия има във вашата душа, толкоз по-добре за вашата душа. Защото противоречията, това са възможности. Около тия противоречия има хиляди разумни същества, чиито сърца треперят да ви направят едно благо. Ще обясня този въпрос за противоречията с един пример. Преди години двама млади американци като яли и пили на хотела близо до Ниагарския водопад, качили се на една лодка да се поразходят на тая река, която образува Ниагарския водопад. Но понеже мисълта им не е била трезва, подема ги водата към водопада. Всред водопада има една канара. Лодката се удря о канарата. Единият слиза на канарата, а другият с лодката водата го повлича надолу. И всички американци, които били наоколо се събрали около водопада и мислели как да спасят този, който бил на канарата. Той кацнал там като някоя гарга. И хиляди хора търсят какво да измислят за да спасят този човек от туй положение. И американците измислили: Хвърлили едно телено въже, един снаряд, който пада на канарата отгоре и по това въже изтеглили този човек. Та казвам: Ако вие се намерите в едно затруднително положение, хиляди разумни души треперят, за да ви избавят от това нещастие, в което сте попаднали. Вие сте попаднали в известно нещастно положение, не сте били трезвен. Всички мъчнотии показват, че не сте били трезвен. Ние не съзнаваме грешките, които правим в живота. Но при всяка една грешка при тебе идват разумни същества, които искат да ти

помогнат. И в тях не блика отвращение, но велика Любов. Те искат да ви предадат великото благо и да ви научат как да живеете. И при всичките противоречия, които срещате в живота си, обръщайте се към Бога, но с Любов. Вие не можете да се обърнете към Бога с Любов. За Този, Който всичко ви е дал и за вас се грижи, вие казвате: „Ние не Го познаваме.“ А пък този, който нищо не ви е дал, за него се залепвате като лепка. Децата турят на плета лепливи пръчки. Птичките кацнат на тях, залепват се и увисват. Вие се хващате на любовните пръчки. Аз съм виждал тия птички. Като ги хванат децата, откъсват им главите, оскубват ги и ги опичат. Това не е Любов.

Любовта прави човешката душа свободна. Любовта облича душата със светла дреха. Любовта облича човешката душа с живот. Когато дойде Любовта, тя ще ви облече с живот, ще ви даде светлина и ще ви даде свобода. Там, дето има живот, светлина, знание, свобода, там е Любовта. Казвам сега: Не търсете Любовта отвън. Докато сте недоволни, вие сте заобиколени от общество на разумни същества, /които искат да ви помогнат/. А пък щом вие сте радостни, вие сте вече на банкет. Щом се радвате, вие сте на банкет. И щом дойде едно неприязнено чувство, те всички мислят заради вас как да ви помогнат. И като ви помогнат. И ви помагат, като ви извадят от това опасно място, без да изгубите нито един косъм. А пък сте на угощение, те се радват, че са могли да ви помогнат.

Следователно, постъпвайте като тях. Дойде някой до опасно място. Помогнете му! И като излезе от опасното място, дайте му банкет и се радвайте. Това е сега нашето предназначение. Ако някой се е качил на някое опасно място, не го хукай защо се е качил там. Това нищо не разрешава. Качил се е там.

Та казвам: При сегашните условия такъв е животът. Времето отвън /Небето е облачно/ показва какво е сегашното наше разбиране. Ние не можем да видим Божествената красота в противоречията, които съществуват в света. Но когато духнат Божествените ветрове и изчезнат облаците, и стане ясно, и слънцето изгрее наоколо, тогаз ще видим Божията Любов, с която Бог ни е заобиколил.

Та казвам сега: Ще ви препоръчам едно нещо: Старите да се оженят за Любовта, младите да се оженят за Мъдростта. Това ви пожелавам сега. Ако е стара сестра, да се ожени за Любовта. Ако е стар брат, да се ожени за Любовта. Ако е млад брат, да се ожени за Мъдростта, знанието. Ако е млада сестра, да се ожени за Мъдростта, за знанието. Всички трябва да бъдете оженени, нищо повече. А пък вашите деца, които ще се родят от това, тях пък ще ги оженим за свободата, за Истината. И тогаз ще имаме едно семейство, в което хората няма да умират и ще станат безсмъртни. Докато по този начин се жените /сегашния/, ще се раждате, ще се жените и ще умирате, а пък щом старите се оженят за Любовта и младите – за Мъдростта, и децата – за Истината, тогаз ще имате едно семейство, за което Бог казва: „Ще се заселя между тях и ще живея между тях, и ще им бъде Баща и ще ми бъдат синове и дъщери.“

Да приложим сега Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина и по този път да изпълним Волята Божия.

В БОЖИЯТА ЛЮБОВ И В БОЖИЯТА МЪДРОСТ Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

/Три пъти./

6 ч. 18 м.

XVI година.
35 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 4 август 1937 г., сряда, 5 ч. с.
Небето е облачно. Времето е хладно и тихо.
Молитвения връх при Рилските езера.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/:

Настоящата лекция се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция - „готова за печат“. Същата е отпечатана в томчето „Лъчи на живота“: Беседи от Учителя, държани при Седемте рилски езера през лятото на 1937 г. (София, 1937) - стр. 177–196 под заглавие „Предназначението на човека“.

ПЪТЯТ И ВЪЗМОЖНОСТИТЕ

„Духът Божий“.
Размишление.
„Мога да кажа“.

Често се задава един въпрос. Човек си задава въпроса защо е роден. Христос, без да го питат, отговори на този въпрос при един от тържествените моменти: „Аз за това се родих: Да свидетелствувам за Истината.“ Когато Христос е казал: „Да свидетелствувам за Истината“, той е знаел за каква Истина говори, а пък сега хората като разискват за истината, говорят за това, което още не знаят. Ако попитате вълка защо се е родил, ще каже: „Да ям овце.“ Нищо повече. Ако попитате овцата защо се е родила, ще каже: „Да ям трева.“ Ако попитате водата защо е дошла на земята, тя ще каже: „Да се плъзгам по лицето на земята, да я поливам.“ Ако попитате вятъра защо е дошъл, ще каже: „За да духам, да издухам всичките работи.“ И ако попитате човека защо се е родил, ще каже“ Дошъл съм да ям.“ Това е понятието на вълка. Той казва: „Да ям.“ Трябва да се яде. Питам: 60 години след като яде човек, в края на краищата какъв баланс ще има? Като се завърши земният ви живот, какво ще придобиете? Какво е придобил вълкът? Той след като е живял 25 години, одерат му кожата. Някой благородник ще я носи и ще кажат: „Този е един герой, който се е родил само да яде.“ А пък сега се учи да не яде. В живота се е учил да яде, а пък сега го учат да не яде. Та вълкът може да не яде. Доста е хубава вълчата кожа, понеже във вълчата кожа паразити не живеят. Понеже той сам е един паразит, всички паразити бягат от него. Аз наблюдавам: Даже и много напреднали хора, има едно недоволство у тях, защото не го разбират хората. Че вие сами себе си не сте

разбрали, а пък искате другите хора да ви разберат. Аз ще ви дам едно кратко определение: Да се саморазбираш, това значи да си превъзмогнал всички мъчнотии. Докато не си превъзмогнал всички мъчнотии, ти не се самопознаваш. И ние постоянно правим опити и виждаме, че не сме това, което мислим, че сме. Например, някой ученик мисли, че много знае. Някои ученици от първия клас мислят, че много знаят, по „6“ им турили учителите. Обаче като влязат във втория клас, тия задачи много лесно са решавали в първия клас. Във втория клас се намират в трудно положение. После тия, които са във втория клас, в трети клас се намират в трудно положение. После в четвъртия клас, в петия клас, в шестия. Вследствие на това хората се намират в трудно положение, но не безизходно. Но от невидимия свят или от Божествения свят Бог е, който учи хората и им показва, че незнанието, което те имат, е само една възможност.

Незнанието е една възможност за знанието. А пък знанието на какво е възможност? Знанието е възможност за изпълнение. Защото като не знаеш, ти имаш възможност да знаеш, а пък като знаеш, ти имаш възможност да направиш нещо. Тъй че, ако не преминеш от невежество към знание, ти не можеш да минеш към изпълнение. Един цигулар трябва да знае как да държи своя инструмент и как да свири на своя инструмент. Вие тая сутрин при пението на песента взехте 15 трептения по-долу от обикновения тон – неверно. В школата на музиката поради това биха ви изпъдили навън. Ще ви кажат: „Мълчете!“ Наново ще вземеш камертона. Някой път аз като удрям с двата си пръста, слушам тонове. Ти казваш: „Как ги слушате?“ – Аз го зная! Не мога да покажа. И най-верните тонове вземам по този начин. И не изведнъж. Някой път трябва да минат 5-10 минути, за да чуя. Понеже външната атмосфера някой път препятствува. Но един тон трябва да преодолее външната атмосфера, защото има бъркотии.

Музиката е един велик закон, който определя посоката на човешката мисъл и посоката на човешките чувства, посоката на човешките постъпки. Всичко хубаво, красиво в живота се определя от великия закон на музиката. Ако ти не си музикален, нищо не можеш да постигнеш. Ти ще постигнеш нещо, но това ще бъде

постижението на вълка, постижението на овцата, на водата, на въздуха, но няма да имаш едно човешко постижение.

Сега вие сте от способните ученици на първия клас. По „6“ имате всички. Но втория клас, в който сега ще влезете, той е най-мъчният в целия живот на човека. По-мъчен от втория клас няма. Защото някой път е много мъчно да ходиш на два крака. Можеш да ходиш много добре. Когато левият и десният ти крак се съгласуват, обичат се и си спомагат. Но когато и десният, и левият ти крак си имат особено мнение и седят да спорят, ти не знаеш накъде да тръгнеш. Седнеш, станеш, седнеш, станеш – не можеш да вървиш.

Сега и мисълта, и тя си има по два крака. И когато краката на мисълта не са в съгласие, тогаз не върви. Говоря ви фигуративно. Законът е верен, но не трябва да го вземате буквално. И когато двата крака на мисълта спорят кой има преимущество, десният или левият крак, тогаз? Засега във физическия свят има преимущество десният крак, а едно време имал левият крак. След време пак ще се сменят. И като ходиш, десният крак най-първо стъпва. После той казва: „Уморих се. Да си почина.“ Тогаз левият крак казва: „Аз съм сега първият.“ И виждаме, че единият и другият стават първи. И после идва движението. И ако краката не знаят този закон, раждат се болезнените състояния. Например, когато човек е сам в живота, той е човек с един крак. Да кажем, някоя мома. Момата е в първия клас. Момъкът е в първи клас. Понеже са с един крак, те са в първи клас. И понеже искат да минат във втори клас, а пък във втори клас не можеш да влезеш с един крак. Във втори клас трябва да влезеш с два крака. Затова момата и младият момък си търсят по един крак. Разсъждавайте. Това са задачи. Търсиш момата, търсиш яденето, търсиш водата, въздуха, светлината. Щом дойде водата, тя ще внесе нещо ново в тебе. Щом дойде въздухът, той ще внесе нещо ново в тебе. Щом дойде светлината, тя ще внесе нещо ново в тебе. Щом дойде животът, той ще внесе нещо ново в тебе. Щом дойдат чувствата, те ще внесат нещо ново в тебе. Но твоята мисъл не може да влезе с един крак. И тая мисъл не може да стане здрава, докато не стане с два крака. Мъчнотията не е там. Ти трябва да влезеш в третия клас, но ще имаш една ръка. Представете си един човек с

два крака, но без ръце. А пък като влезеш в 4 клас, трябва да влезеш с две ръце. Третият клас има същото отношение към четвъртия клас, както първия към втория. В първия и втория клас се създадоха краката, а пък в 3 и 4 клас се създадоха ръцете. Мога да ви определя сега как се създадоха очите, устата, ушите. Това е една велика наука, за която не сте сънували. Едвам сега сънувате. Да кажем, че ти си момък с един крак и като се ожениш, искаш твоята жена, твоята другарка да ти се подчинява. Той казва: „Да знаеш, че аз съм от първи клас, с един крак.“ Тя казва: „И аз съм с един крак. Като дойдеш при мене, моят крак ще те повдигне.“ Твоята възлюблена и ти сте с един крак. И двамата като се съберат, ще имате два крака. Това са двете велики добродетели, с които трябва да функционирате. Младата мома е един капитал с един крак. И младият момък е капитал с един крак. Двамата стават съдружници. Двете добродетели се съединяват в едно, за да търгуват или за да се движат, за да дадат ход на движението. Понеже с един крак не се ходи. С един крак можеш да бъдеш дирек, кол, дърво, камък. Всички тия камъни са все с по един крак, всички тия храсталаци са все с по един крак. Та казвам: Единият крак е една добродетел, но една добродетел сама по себе си не може да бъде силна в човешкия живот.

И за да познаваш себе си, какво трябва да знаеш? Трябва да знаеш откъде си излязъл, кой те е създал най-първо. Трябва да познаваш баща си, трябва да познаваш майка си.

Вчера ми разправя една сестра, че друга сестра казала: „Искам да имам за Бога по-конкретно понятие.“ Бог живее в нея и тя живее в Бога, а тя иска да Го знае по-конкретно. Това е конкретност на невежите, това е конкретност на слепите хора. Има очи, а не гледа. В света, когато се раждат хората, понеже излизат от един свят, за да не ослепеят, замазват им очите с едно лепкаво вещество. Та ония, които им бабуват, не вземат да измият това лепкаво вещество, да им се отворят клепачите, и през целия си живот тия хора остават слепи. Трябва да дойде някой да им помогне. Христос като дойде, плюна, намаза очите на слепия и ги отвори. На Христа плюнката беше толкоз ефикасна, че можеше да разтвори тая лепкавина. А пък в езика на хората има такова

вещество, че като намажат с него окото, то освен че няма да прогледне, но още повече ще залепне.

Та казвам сега: Говоря на ония от вас, които искате да знаете Волята Божия. Някои се колебаете. Искате да си осигурите живота. По човешки животът никога не може да се осигури. И по човешки толкоз хиляди години ние имаме постоянно разочарования, раждания, прераждания, раждания, прераждания, страдания, умирания, погребвания. Какви ли не нещастия не са се случвали! За да се избегнат тия мъчнотии, трябва да учите. Трябва ви наука. Не питайте защо хората така вярват. Питайте въпроса: „Какво аз трябва да вярвам?“ Аз да ви кажа: Аз трябва да вярвам, че имам две крака, с които мога да ходя. Аз трябва да вярвам, че имам две ръце, с които мога да работя и да си изкарвам прехраната. Аз трябва да вярвам, че имам един език, който има три служби: Той трябва да работи, учат го да работи. После, този език трябва да чувствува, той изпитва нещата, той има директорска служба - като директор е той и проверява храните – коя храна трябва да влезе в стомаха и коя не. И всеки път той подписва. И после има друга служба: Той е оратор. Често говори отлични речи на големи стъгди и разказва най-разумните работи, и след като си изкаже речта, той се скрива, скрива се в своя кабинет и казва: „Като мен друг не може да говори така.“ И действително, прав е. Кой друг уд може да говори така като езика? Носът може ли да говори? Той може да помирисва нещата, очите могат да ги видят, ръката може да ги пипа, но това изкуство като него никой друг го няма. В цялото тяло никой не може да прави това, което езикът прави. Следователно, той е един от големите директори, един посланик турен и с всяка дума, която той разумно говори, той донася голямо щастие и благоденствие на целия човек. Но когато този директор направи някоя погрешка, някоя дипломатична погрешка и каже нещо, което не трябва, целият народ страда – за една дума изпусната става цял източен въпрос.

Ако вие ме запитате защо сте дошли, в кой клас сте, ще ви кажа така: Вие сами ще намерите в кой клас сте. Вие още не знаете в кой клас сте. В първи клас сте били, във втори клас сте били. В третия сте били. В четвъртия сте били. Краката и ръцете ви показват, че четвъртия клас сте свършили. Вече

прогимназиалните класове сте минали и сте в гимназиалните класове. Да ви кажа: Вие сте сега в петия клас. От петия се готвите за изпит, за да минете в шестия клас. Предназначението на петия клас, в който сте били, е да се сформира вашето сърце, да се превъзпита сърцето ви и следователно сте минали от света на чувствуванията в света на конкретната, обективната мисъл в света. И шестия клас, в който минавате, той е свят на съвременната човешка мисъл. И в тая мисъл има две страни: Една тъмна и една светла страна. В светлата страна на човешката мисъл всичко е ясно, предметите се виждат много ясно, отчетливо. В тъмната страна на човешката мисъл нещата са неопределени; всичките погрешки стават в тъмната страна на човешката мисъл. И затова именно при тая мисъл вечерно време вие си носете малки лампички. Трябват ви даже по две, по три лампички. Та дето минавате, трябва да осветлявате. Ако не, можете да си напакостите. Не че природата има нещо против вас, но много предмети са тъмни на пътя ви. И ако не знаете, ще дойдете в едно сблъскване. Правата мисъл има за цел да влезем във връзка, в съприкосновение с Божественото в света.

Шестият клас е клас за почивка, за развлечение. Шестият клас в света е ден за развлечение. В шестия ден е създаден човекът. Той е ден на развлечение. И хората на земята са направени за развлечение на съществата в невидимия свят. Ангелите като строят планети, слънца, системи, като се уморят, идат на земята за развлечение, разглеждат хората, с лупа ги гледат. Бутне човека и му стане приятно, че това малкото, дребното същество има грандиозни понятия за себе си. Ще ви приведа един разказ. Той е много хубаво написан от Волтер. Той малко осмива нещата. Дошъл някой си от Сириус, който е слънце от една друга система. Тръгнал той на разходка и попаднал в слънчевата ни система и като прекрачил няколко пъти, стъпил в най-големите океани и те дошли до глезените му. Ще си представите колко е голям. Океаните не били много дълбоки за него, до глезените му дошли. И като дошъл към Европа някъде си, тогаз имало една френска експедиция с параход към северния полюс. С двата си пръста той взел парахода и намерил един французин вътре, и го хванал с щипците. И като го погледнал, французинът почнал да говори. И

жителят на Сириус се учудил. Той не се почудил на земята, а на французина, че макар и толкоз дребен да е, може да говори и то разумно да говори.

Това, за което ви говоря сега, то е една външна страна. Човешката интелигентност не се обуславя от величината на един човек. Защото външният свят, това е един резултат. Земята е един резултат на друг един разумен свят. Но разумността не е зависима от резултата. Разумността може да измени резултата. Резултатът зависи от разумното, а донякъде разумното се обуславя от онзи резултат. Вие живеете, имате тяло. Тялото е един резултат на вашата разумност. След като живеете 60-70 години, ще видите докъде са дошли вашите разбирания на живота.

Някои питат за музиката. Музиката е един закон, който разрешава мъчнотиите. Много мъчнотии в света музикално се разрешават. И човешката мисъл, формата на човешката мисъл е построена по ония велики закони на музиката. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не познаваш музиката. Самата Любов е най-великата симфония, която съществува в света. По-велика симфония не съм слушал от Любовта. По-велика симфония не съм слушал от знанието, което изтича от Божествената Мъдрост. И по-велика симфония от свободата аз не съм слушал. Това е цяла една музика.

Преди няколко деня аз слизам от Изгревния връх. Това беше онзи ден, когато ви говорих за влагата и ми изстинаха ръцете. Една сестра се ръкува с мене и ми каза: „Изстинали са ти ръцете.“ Значи бяха студени. След пет минути казвам: Пипни ми ръцете. Те са топли. За мене не съставлява голяма мъчнотия да взема един тон. Аз в музиката имам един тон – няма да ви го кажа – и като го взема, веднага дойде топлината. С музиката във всеки момент можеш да предизвикаш топлина. Скърбен си. – Има един тон и като го вземеш, станеш радостен. Сиромах си. – Има един тон. И като го вземеш, веднага дойде богатството. Нямаш къща. – Като изпееш този тон и ще дойде къщата. Нямаш одеяло. – Като изпееш този тон, ще дойде одеялото. Креват нямаш. Той ще дойде. Дърва нямате. Те ще дойдат. Някой път тук нали се мъчите?

Сега помнете закона в музиката: Дотогаз, докато не се научим да обичаме, ние сме в света на зависимостта и ние

щастливи хора не можем да бъдем. Любовта е път за щастието на човек. Но това е закон музикален. Ти няма да философствуваш там, какво нещо е Любовта. Ти няма да питаш какво нещо е плодът. То е най-лесното. Няма да ти казвам начина. Давам ти един плод. И ти го изяж, без да ти разправям за всички научни проблеми, които са свързани с плода. Плодът е свързан с много проблеми. Ти не си пратен още в дадения момент да опиташ оная тайна, която е скрита в плода. Защото, ако искаш да знаеш тайната, тая тайна и първият човек искаше да угади. Какво нещо е доброто и злото. И виждаме резултата.

Ти ще опиташ живота, който плодът носи в себе си. Не питай какво нещо е музиката. Музиката носи живот. И на умрелия достатъчно е (да) му кажеш само един тон. Какво трябва да кажете на умрелия? Вие ще се намерите в положението на оная млада мома, която обичала своя възлюблен и като се оженила за него, той умрял и тя плачела край него. Аз ще му туря името Милко. „Милко, Милко, миличък, колко любовни писма ми писа ти, и ми каза, че ще ме направиш щастлива. На кого ме оставяш? Защо умря? Ти умря, защото не ме обичаш. Ако станеш сега, Милко, като си умрял, ако оживееш, ще позная, че ме обичаш.“ – Той си отвори очите. Той като почувствувал в себе си, че обича, той оживял.

Защо умират хората? – От безлюбие умират. Защо оживяват хората? – От Любов. Вие искате да знаете как ще възкръснат хората. Вие чакате някой ден възкресението. Възкресението и днес ще го имате.

За какво ви говорих в неделя? Мъгла имаше. Всички водни капки се стоплиха от Любовта. Казах им: Тия деца ще ги удушите с вашата Любов. Покажете малко по-идеална Любов. Рекох на водните капки: Вие сте се натруфили. Турете си най-хубавите премени. Вие сте дошли с вашия шум, с вашия егоизъм. Не можем да видим Божествената светлина, затворихте слънцето, да не можем да го видим. Много е егоистична Любовта ви. С такава Любов умират хората. Шест деня ги арестувахте от Любов. Не само тях, но и мен. Аз не съм от ония, които умират. Мен няма да уморите, но тях ще изморите. И се разговарям с тях. Вие какво ще кажете? Вие как ще кажете: „Как сте се разговаряли?“ –

Разговарял съм се. Аз не вземам водата, външната страна. Във вътрешната страна на водата има два елемента: Има една дева и един момък. Двама са вътре. Два елемента. Водородът е с два крака във водата, а кислородът – с един. Сега водата е създадена, за да се създаде още един крак на кислорода. Или с други думи казано: Водородът е две третини, а пък кислородът – една третина. Кислородът дето мине, все шиканира. Дето влиза, пакост прави; той поддържа горенето. Като се скарат двама души, той духа; той всичко гори навсякъде.

Сега, щом си недоволен от живота, с един крак си. Щом си доволен, с два крака си. Щом си недоволен от живота, ти си с два крака и с една ръка. Щом си доволен от живота, ти си с два крака и две ръце.

Това е великият квадрат, върху който е построена цялата земя. Цялата земя е построена върху квадрат, върху четири добродетели: Върху добродетелта на краката и върху добродетелта на ръцете. Значи на земята имате един активен живот: живот на движение и живот на работа. Целият живот е труд; работа е това.

Сега може би като ученици ще искате да знаете: „Като свършим първи клас, какво ще правим?“ – Ще влезете във втори клас. – „Като свършим втори клас, какво ще правим?“ – Ще влезете в трети клас. – „Като свършим трети клас, какво ще правим?“ – Ще влезете в четвърти клас. – „Като свършим четвърти клас, какво ще правим?“ – Ще влезете в пети клас. После 6 клас, седми. И като свършите седми клас, ще напуснете земята. Още един клас ви остава, за да напуснете земята. „Тогаз?“ – Не питайте за тогаз. Пита ме някой: „Като умре човек, къде отива?“ – В другия свят. Той казва: „Къде е другият свят?“ – Ето как трябва да разсъждавате: Пита ме някой: „Къде е светлината?“ – В този свят. – „Защо не я виждам?“ – Защото очите ти са замазани. Какво трябва да стане с очите ти? Трябва да измиеш очите си, за да видиш.

Светлината се проявява на земята, но тя не иде от земята. Тая светлина, която има, е едно отражение от слънцето. Светлината на самото слънце пак е едно отражение. Няма да говорим сега много подробно, за да не се оплетем.

Светлината на земята е едно отражение. И светлината на слънцето е едно отражение. Между това слънце и истинското слънце има едно тъмно слънце, което поглъща всичката светлина. Има слънца, които са тъмни. Това слънце черпи своята сила от тъмното слънце, а пък тъмното слънце черпи своята сила от истинското слънце. Най-първо светлината иде от истинското слънце в тъмното слънце и после светлината на тъмното слънце се превръща и идва в нашето слънце и от последното – на земята. Тъй че ние имаме сега четвъртата светлина.

Вие сте в четвъртия клас, който донякъде сте разбрали. И петия клас, и шестия клас сте учили, но не сте разбрали тяхното съдържание. В бъдеще ще имате да правите коментарии. Какво се учи сега в петия клас по математика? /Коренуване, системи уравнения./ Търговските сметки как се уравняват?

Считайте живота за едно училище. Да ви интересува. Животът конкретно трябва да ви интересува, тъй както един ученик по музика се интересува от музиката. Като му дадат първия тон, учителят му пее: „До“, той да го научи тъй добре, че където и да бъде, този тон да го различава. Ако му изпеят „до“, той да каже, че е този. Дето и да го чуе този тон, той да знае, че е „до“. Вие пеете, но малцина от вас могат да различават тоновете. /Учителят пее: „Драго ми е!“/ – Кой тон е? /Учителят пее: „Скърбен съм!“/ Кой тон е? /Учителят пее: „Пари ми трябват! Болен съм! Скъсаха ме!“/ Когато ми говорят, аз веднага превеждам на музикален език. И лесно се разрешават въпросите. Уравнения има. Веднага знам защо са го скъсали. Зная слабата му страна.

У вас има едно желание: Господ да ви прати един ангел от небето, който да ви ръководи. Имате високо понятие за себе си. Ще дойде един ангел, той е едно същество разумно, той ще ви учи най-първо. Той ще хвърли известна светлина. Ще ви запита: „Знаеш ли да пееш?“ – „Мен не ме интересува пеенето.“ – „А какво?“ – „Мен ме интересуват парите.“ – „Но ти знаеш ли свойствата на парите, на златото? Кой тон има златото?“ Толкоз като обичате музиката, знаете ли кой тон има златото? Среброто има друг тон. Със среброто всякога можете да координирате някое

разстройство, което имате във вашия организъм. А пък можете да дадете на живота си посока само със златото.

Минавам сега в една особена област. Не само това злато. Първичното злато, който е влязъл с първия лъч, който е минал през първото слънце, през тъмното слънце, през това слънце и е дошъл на земята. Четири качества има това злато. Трябва да знаете качествата на онова злато, което е носител на живота. Има едно злато, което е минало през тъмното слънце. Заради това слънце хората се убиват. И после идва разкаянието на този, който е убил. Като дойде на земята, човек казва: „Да си поживеем и да бъдем добри.“ Значи онова злато иска да ни направи добри. И ако ние не разбираме какво нещо е златото, ако не знаем да употребяваме златото за това, което трябва, тогаз ние не можем да постигнем това, което желаем в света. И когато Бог ти даде злато, ти трябва да разбереш доброто в златото и това добро да го възприемеш и да го внесеш в своя организъм. Ако аз съм на ваше място, ето какво бих направил: само че ще ви туря в едно заблуждение. Аз не искам вие да го правите. Ето какво аз бих направил: Аз бих отишъл да намеря самородно злато. Да кажем, един грам самородно злато. Не десетина грама. Само една частица самородно злато, да тежи приблизително един грам. И като се намеря в неразположение, ще го туря в 10 грама вода и тая вода ще я изпия на 10 пъти и въпросът ще се свърши. Хомеопапично лекуване ще имам за всичките работи. Намеря се в затруднение. – 10 капки. Скарал съм се с някого. Не мога да се примиря. – Ще изпия 10 капки и ще се примирим. Някоя болест дойде. – Като изпия 10 капки и болестта, и всичко друго е разрешено. Че какво нещо е магията? – Магията е знание, магията е разбиране на елементите в света в тяхната първичност. В света съществува само един елемент и този елемент е Любовта. Тя е първичният елемент. Но в нея има хиляди, милиони елементи, а не само 80 и нещо, както казват химиците. Това е един елемент, от който милиони и милиарди елементи са произлязли. Даже и ангелите не ги знаят тия милиарди елементи и ние сега знаем само 80 и няколко елемента. Първият елемент е Любовта. Вторият елемент е Божествената Мъдрост. Третият елемент е Божията Истина. От Любовта е излязъл животът. От Мъдростта е излязло знанието.

От Истината е изляла свободата. Третата категория: Какво е излязло от живота? Какво е излязло от знанието? Какво е излязло от свободата? Оттам се раждат три категории по три. После пак се подразделят по-нататък на по три. Деление става. И това не е нищо друго освен проявление на ония елементи, които функционират в разните области на Божествения живот. Засега работят в нашия живот известно количество елементи, и като се повдигнете в една по-висока степен на развитие, ще влязат други нови елементи, за които тепърва ние се приготовляваме. В духовният свят само по себе си всяка една душа е един елемент. Всеки един дух е един елемент. Всеки един ум е един елемент. Всяко едно чувство е един елемент. Всяка една постъпка е един елемент. Тая ваша постъпка може да не важи за вас нищо, но за друго същество вашата постъпка може да съставлява цяла една възможност за неговия живот.

Та онова, което трябва да остане в умовете ви, е следното: Пътят за човешкото щастие е добродетелта. А възможността за добродетелта е Божествената Любов. Това трябва да го знаете в сегашния ви живот. Пътят за добродетелта е път за вашето щастие, а пък за да се постигне щастието ви по този път, Любовта е, която ще ви даде възможност. Добродетелта е пътят, а пък Любовта е засега една от възможностите и ако нямате тая възможност, не можете да имате и пътя. Защото добродетелта е произлязла от Любовта. Та всеки от вас трябва да знае дали върви по пътя на добродетелта. Това трябва да бъде строго определено във вашето съзнание. Пътят ви път на добродетел ли е? И възможността, като вървите по този път, пътят на Любовта ли е? И тогаз ще имате щастието. В бъдеще ще го имате. И сега всеки ден ще имате това, което Бог е определил за вас. Бог е определил много блага, които само по този път и по никой друг начин не можете да ги възприемете. Искате да станете музикант. Само по пътя на добродетелта и Любовта можете да станете. Искате да станете красив, богат, силен. Каквото и да искате в света, пътят трябва да бъде добродетелта, а пък възможност за да имате, трябва да имате Любовта. Значи Любовта отвън трябва да действува върху вас, в съзнанието ви да действува.

Сега не се смущавайте. Може би ще кажете: „Тая е тъмна работа.“ Не се смущавайте от тъмната работа, защото първата светлина, която излезе от първото слънце, стана тъмна, после стана светла, и тук стана едно отражение.

Не се смущавайте. Невежеството за какво е възможност? Щом не знаете, имате възможност да придобиете знание. А пък щом придобиете знание, имате възможност да го приложите. А пък щом го приложите това знание, вие ще имате една възможност да влезете в пътя на добродетелта и на Любовта, за да постигнете щастието, защото крайният идеал на земята, в земния живот, е щастието. Всички ние търсим щастие в света. Ако сте нещастни, аз се радвам, че сте нещастни, понеже сте кандидати за щастие. Ако сте бедни, радвам се, защото сте кандидати за богатство. Ако сте невежи, радвам се, понеже сте кандидати за знание. Ако сте влюбени, радвам се, защото сте кандидати за Любов. Ако сте в злото, радвам се, защото в злото виждам възможността за доброто. В сиромашията виждам възможността за богатството. В невежеството виждам възможността за знанието. Във всичките противоречия на живота аз виждам възможността, която Бог е вложил в моята душа и в моя дух. И казвам: Същата възможност е и за вас. Във всичките противоречия на живота виждайте оная възможност, която Бог е вложил, за придобиването на вашето бъдещо щастие.

Сега Христос казва на своите ученици: Досега нищо не сте просили от Отца, но сега просете и просете в мое име. Просете в името на Любовта, просете в името на доброто. Просете!

Ако вие следвате по този път, всичко ще получите. Няма изключение. Сега искам всички да вървите по пътя на добродетелта. Не че не сте добри, но сте невежи. Не е лошо, че сте невежи. Но искам да станете учени. Сиромаси сте, но искам да станете богати. Сега не разглеждам, че сте лоши. Лошевината е една възможност да бъдете добри.

Сега приложете!

Има някои братя, които са се замръчкали в черната светлина. Търсят тяхното мнение за кръста. Че кръстът, това е добродетелта. Кръстът – това е Любовта. Като ми кажат:“Кръст“, аз разбирам доброто, аз разбирам Любовта. Като ми кажат „кръст“, аз

разбирам доброто. Като ми кажат „кръст“, аз разбирам Любовта. Като ми кажат „кръст“, разбирам приложението, пътя на спасението. Кой не вярва сега в кръста? Че как ще вярваме в кръста? Като сме сиромаси, ще вярваме ли в кръста? Като сме богати, ще вярваме в кръста? Като сме невежи, ще вярваме в невежеството, но като преминем в знанието, вярваме в кръста.

Няколко души, които останаха долу, те са дежурни сега. Тия, които са в тъмнина, събудете ги, идете им внесете светлина. Как ще внесете светлина в тях? Колкото души има такива, да ги просветите. Ами как ще ги просветите? С дърво ли?

Отче наш.

XVI година.
36 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 11 август 1937 година, сряда, 5 ч. с.
Небето чисто синьо. Слаб вятър. Времето меко.
Изгрев в 5 ч. 27 м.
Молитвения връх при Рилските езера.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/:

Настоящата лекция се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция - „готова за печат“. Същата е отпечатана в томчето „Лъчи на живота“: Беседи от Учителя, държани при Седемте рилски езера през лятото на 1937 г. (София, 1937) - стр. 236–256.

ЕСТЕСТВЕНИЯТ ЖИВОТ

Отче наш.

(Учителят прочете от „Завета на цветните лъчи“ края) *„Обичай съвършения път на Истината и живота. Постави доброто за основа на домът си, правдата за мерило, Любовта за украшение, Мъдростта за ограда и Истината за светило. Само тогава ще Ме познаеш и Аз ще ти се изявя“.*

Има една повърхностна страна в живота. Да кажем, че проучавате живота на един поет и неговите творения. Или някой музикант, или някой писател или философ, или някой социолог, или геолог, или астроном. Това са частности в живота. Ти ако си един астроном ще знаеш нещо за звездите. Но какво може да постигне човек с астрономията? Например, ако беше казано, че ако не си астроном не можеш да влезеш в Царството Божие, тогаз колко души от вас биха влезли в Царството Божие? Или ако беше казано, че ако не си геолог не можеш да влезеш в Царството Божие, то колко души от вас биха влезли, колцина от вас са геолози? Или ако беше казано, че ако не си някой виден финансист или държавник, не можеш да влезеш в Царството Божие! И благодарете, че тия неща не са турени като основни работи. Защото, ако бяха турени тия неща като основни работи или ако трябваше да бъдеш езиковедец или лингвист, който да разбира 12 езика, то колцина от вас биха влезли? Тук няма нито един от вас, който да говори 12 езика. 2-3 езика има, но на 12 – не. Сега, като сравнявате нещата, не мислете, че чрез сравнения Истината може да се изясни. Сравненията са едно спомагало. Но има един начин за опитване Истината.

Човек трябва да бъде силен. Всеки един от нас трябва да бъде силен. Не физически само силен, с мускули, и не само чувствено и умствено силен.

Засега трябват четири неща. Силен човек има четири качества. Сила, която не отпада. Когато човек не отпада духом, това подразбира неговата сила. Щом отпаднеш или се обезсърчиш, не си силен. Гледам как хората отпадат духом. Един доста виден евангелски проповедник проповядвал, че хората, когато умрат техните близки не трябва да се тревожат, не трябва да плачат. Той казвал: „В реда на нещата е това. Като е умрял, умрял е вече!“ Държи една проповед, че не трябва да тъжат за умрелите, но да се помолят за тях Господ да им даде виделина и мир на душата. Но когато се свършила беседата, идва една телеграма, че балдъзата му - сестрата на жена му умряла. И жена му почнала да плаче, и той се разплакал. И веднага се опровергал. Този, който казва, че не трябва да се плаче, той сам плаче значи за своята балдъза! Аз често съм забелязвал, всякога когато говоря една хубава беседа, не е имало изключение, двама души да не се скарат. Кога държа най-хубава беседа, познавам по това, че двама души ще се скарат. Ще има разисквания, кой как е разбрал и веднага ще дойде скарването! И даже на свят ще се скарат. Веднъж говорих една много хубава беседа за търпението, излизат две сестри и се скарали, какво нещо е търпението. Едната казва: „Това търпение ли е? На какво мяза това?“ Другата я убеждава: „Ами я виж в света хората каква обхода имат! Това не е търпение, това е лицемерие“. Дигат врява. Това не е научно.

Търпението е една сила в човека. Тя е потребна. И ангел да си, и човек да си, и животно да си, търпението е необходимост. В Бога влиза едно от най-великите Му качества. Казано е, че Бог е дълготърпелив. Ако така често си губеше Той своето равновесие, както ние си губим, тогаз! Той като гледа всички неща, които стават в света е спокоен. Когато види, че човек се малко заблуждава, Господ се малко поусмихва! Често съм превеждал разни примери. Ще ви приведа един пример. Някой се оженил. Анекдот е това. Аз ви считам сега, че вие не сте женени, понеже вие не знаете още, какво нещо е женитбата. Вие само играете женитбата в театъра. Нито един от вас не е оженен от мое гледище. Вие само играете в театъра като женени. Разправят следното тук. Има един учител. Жена му играла в театър. Той

казва, когато тя играе някоя любовна роля, той никога не стъпва в театъра. Тя взима някоя видна любовна роля и той никога не ходи да гледа, понеже ще види, че жена му ще се жени там. Мислите ли, че женитбата е нещо много сериозно? Ни най-малко. Тя е едно учреждение човешко. Казват: „Да го оженим!“ Значи, той се е родил неженен, а пък сега хората ще го женят и той ще прокопса! За да го избави Господ от женитбата, той ще умре. Защото в света щом се ожениш по този начин, ти така си се свързал, че едвам смъртта може да те освободи. Значи, щом се ожениш, непременно ще умреш. И само тогаз можеш да се освободиш от жена си. Ако мъжът умре, той ще се освободи от жена си. И жената, ако умре тя може да се освободи от мъжа си. Ако не умреш, не можеш да се освободиш. Някой казва: „Да се оженя ли или да не се оженя?“ Казвам: Искаш ли да умреш? – „Искам да живея.“ Тогаз не ти трябва да се жениш! Ето какво аз подразбирам под това: За да живеете един Божествен живот, не е необходимо да се жените, да туряте един човешки порядък на нещата. Женитбата е един човешки порядък на нещата. Когато вече говоря за Любовта, там се уреждат въпросите. Всички социални въпроси не могат да се уредят по друг начин, освен по закона на Божествената Любов. Само тя е в състояние да уреди нещата.

В Божествения свят, ония, които искат да живеят по-добре, трябва да знаят как да се преливат. Там, ако искаш да живееш, трябва да бъдеш като водата. Можеш да вземеш 2 шишета вода и в едно по-голямо шише да ги прелееш, и после като искаш, пак можеш да пълниш и да ги туриш едно до друго да си гугуцат. После пак ги прелей в едно шише, после пак налей съдържанието в две шишета. Трябва да се прелива човек! И понеже на земята не може да се прелива, вследствие на това излиза едно голямо противоречие. Но понеже ние не сме пратени на земята да разрешаваме човешките въпроси, те сами ще се разрешат, но за Божественото е важно СЕГА! Ако вземем, че човек много пъти се е прераждал, колко пъти се е женил той и колко пъти е умирал задето се е женил, и още не се е научил, че не трябва да се жени по този начин. Че ти, ако се ожениш без Любов, ти правиш престъпление. От Божествено гледище е тъй! Че ти тогаз не си

съобразен със себе си, не си съобразен и с Бога! И себе си, и Бога лъжеш! И ако ти ще народиш деца и не ги обичаш, тогаз ти и себе си, и Бога лъжеш.

И тогаз Христос казва: „И ще напуснеш баща си и майка си и ще се прилепиш при жена си и ще бъдат в едно тяло, не две тела.

Които сте женени, пъшкате и въздишате, и искате да се освободите от женитбата. Жената казва: „Втасах я! Налетях на едно зло“. Жената казва, че е налетяла на едно зло. И мъжът казва, че е налетял на едно зло. Ония, които са се оженили, въздишат, че са се оженили, а онези, които не са се оженили въздишат, че не са се оженили. Питам тогаз: Кой е на правата страна?

Аз правя едно сравнение: Ти си дошъл в живота. Женен си вече. Щом живееш, женен си вече. Ти въздишаш и казваш: „Що ми трябваше да дойда на този свят, при тия лоши условия!“ Ти, който си на земята въздишаш. И апостол Павел казва, че въздиша, като бил в плътта. А пък ония, които не са влезли в живота, не са женени. Душите там не са женени. И те въздишат да дойдат тук. Една душа ще обикаля двама души ще им гугуца, ще им казва: „Отворете ми път! Колко бих желала да дойда да видя този свят! Може ли да бъдете толкоз добри!“ Всички ония, които сте се оженили, сте се оженили по причина на неженените. А пък всички вие, които искате да се освободите от женитбата, искате да отидете при неженените.

Сега да изясним въпроса. Всякога, когато дойда до семейния живот, изпъкват някои въпроси, които не са съществени. Аз ще ви дам едно правило на ония, които сега ще се женят. Тия, които са се оженили, те са нарушили правилото, но които сега ще се женят, за тях е това правило: Никога да не кажеш на твоя обичен нито една обидна дума, нито словесно, нито писмено, нито мислено, нито чувствено. Ще мислиш, че всичко каквото той прави, е право, че по-право не може да бъде! Че вие трябва да имате един идеал! Младите момци сега са се хванали „ алабраце“. Как се хваща алабраце? Възлюбената с коя ръка хваща възлюбления? И възлюбленият с коя ръка хваща? Някой път гледам,

че възлюбената се закрепила с ръка за него и той й разправя нещо сериозно.

Казвам: Има едно учреждение, което Бог е положил в живота на хората. Говоря за живота, а не за формата на живота. Не за онова, което става, но за онова същественото. Да кажем, че вие сте недоволни от живота, вашият ум е недоволен от живота. Животът е вашата възлюблена. Вашият ум е недоволен от живота. Понякой път вашият възлюблен вътре във вас ви казва: „Да си вървиш ти от този свят! Да си заминеш! Не, ти трябва да живееш повече!“ Той още не живял и иска да се освободи, да умре. Мнозина искат да се освободят, да умрат. Като умреш, къде ще отидеш и какъв въпрос ще разрешиш? Да допуснем, че имаш една трудна задача и ако не можеш да я разрешиш ще те изпратят вън от училището. Казваш: „Що ми трябваше да влизам в училището“. Хубаво, щом си извън училището, как ще разрешиш въпроса? Казваш: „Трябва да се живее“. Така не се говори. Живеенето започва с обичта. Трябва да имаш Любов към нещо! Животът на земята започва с яденето. След това идва дишането и най-после идва мисленето. Ти ще започнеш с яденето. Ще почнеш да си мърдаш устата, ще ядеш. Ще създаваш работа на своя стомах, а пък стомахът ще създаде работа за твоите дробове, а пък дробовете за твоя мозък. Или другояче казано: Чрез яденето ние сме създали своето жизнено тяло. Това тяло, което наричат анимизъм, онова животинско състояние, от което още не можем да се освободим. Какъв ли не спор не става за яденето! Колко слугини не са бити, че кърпичката не е чиста, че паничката не е хубаво измита, че яденето не е хубаво сготвено. Какви скандали не стават! Ако са прости хора как да е, но учени хора, свършили и два–три факултета, да излизат да говорят така! Един американец идва в България. Сготвили едно шопско ядене, което било много люто. А той никак не бил ял люто. Той ял от него и после бърза към аптеката, пухти. Същият анекдот и в Америка. Американците имат люти пиперки, но имат и малки люти краставички. Правят ги на туршия. Един проповедник от западните щати пътува и си носел в едно шишенце краставички. Той в трена си отрязал от краставичките за аперитив. Видял го един господин и казал: „Ще

можете ли да ми услужите малко с вашия аперитив?“ – „Да, на драго сърце!“ Той взел от краставичката и му се запалват устата и пита го: „Вие проповедник ли сте?“ – „Да, проповедник съм!“ – Аз съм слушал мнозина проповедници да говорят за огнени камъни, но вие сте първият, който виждам, че ги носи.

Тия краставички какво са? Че вие си имате едно шишенце, шишенце от избрани думи, пълно шишенце. И като дойде някой ваш приятел, дадете му 2–3 краставички. Често някои братя и сестри се оплакват: „Обиди ме тая сестра! Това е безобразие! Каза ми една дума!“ Дала му е краставичка. Та казвам: Често ние си правим спънки. Ти седиш и казваш на себе си: „От мен човек няма да стане! Отде се произнасяш, че от тебе няма да стане човек? Ти не си в Божествения план. Бог е начертал план и те е създал, а ти казваш така! Ти искаш да кажеш: „С това мое разбиране право е, че няма да мога да живея този живот!“ Колкото и да се проповядва, животът изисква един вътрешен опит. Ако искате да се саморазвивате, да се самовъзпитавате, гледайте хубавите качества във всеки един човек. Трябва да четете и хубави книги. Ако искате да станете музикант, трябва да слушате някои певци. И колкото по-добри певци слушате, толкоз по-добре ще се възпитавате. Ако искате да станете учен човек, трябва да сте между учени хора.

Сега вие казвате: „Дали някой човек има вяра или няма вяра.“ Вярата е свързана с човешкия ум. Ако ти не разбираш своя ум, имаш слаба вяра. Най-първо аз оценявам вярата по ум. Колкото умът ти е по-развит, толкова вярата ти е по-силна. И колкото умът е по-неразвит, толкова вярата ти е по-слаба. Някой има малко разположение и мисли, че има вяра. Той има 100-200 хиляди в банката и мисли, че има вяра. Това е самочувствие. Вярата е един капитал, който никой не може да го обере. Човекът на вярата аз го уподобявам на един грамаден извор, че и хиляди хора да вземат вода с каци от него, той не може да се изчерпи. Ще развиваш вярата си. Не само да знаеш как е говорил Христос, но и как е живял Христос. Христос оплаквал ли се е? На вас ви е дотегнало да живеете. Христа сега Го почитат, но тогаз никой не Го почиташе. Тогаз го преследваха. Мнозина еврейски равини

казваха, че това не е Мойсеевото учение, а е едно опако учение. Те казаха: „Мойсей учеше: Око за око, ако те ударят веднъж плесница, ти удари две, а пък Този казва: ако ти вземат горната риза, дай и долната.“ Един български свещеник държи беседа, в която казва: „Който има две ризи, да даде едната“. Жена му слуша проповедта и дава едната риза на беден. Той пита: „Какво стана с ризата?“ – „Дадох я на бедния, както проповядваш!“ Той казал: „Жено, аз го проповядвам за другите, а не за нас“. Ще ви приведа един анекдот: Една много красива, хубава мома, добра певица, разхожда се и гледа, че иде един млад момък и предчувствува, че има намерение той да се нахвърли на нея. И тя се спира и почва да пее. Тя пее и тръгва. Той се унася и тръгва подире й. Тя пее и върви и той върви подире й и слуша. Вижда я баща й и казва: „На онзи халосник какво му пееш?“ Тя пее, за да се освободи. Баща й казва: „Какво пееш? Не те е срам!“ Питам: Не разсъждава ли и днес светът по същият начин? От мое гледище, да кажем, че аз виждам една мъчнотия във вас и ви казвам: Изправете вашата мъчнотия. – Не! Трябва да ви покажа начинът, по който да се изправи мъчнотията. Знаете ли колко е мъчно да се изправят погрешките? У човека има едно естество. Човекът е кибритлия. Не може да изтърпи. И казвам: Всички трябва да се научите да търпите. Ти не можеш да търпиш. Тогаз ще ви кажа как да се изправиш. Това е законът на търпението: (Фиг. 1) Ти си нетърпелив. Вземи си една книга и начертай една крива линия. Ти си нетърпелив и искаш да кажеш нещо. Представи си сега, че си на високо място, преследват те и искат да те хванат. Имаш една свещ. Трябва ли да запалиш свещта, за да те видят хората? Искаш да направиш опит дали кибритът ти ще хване, та да запалиш свещта. Че ти като запалиш свещта, ти се излагаш на опасност от която бягаш. Някой казва: „Прояви Любовта си!“ Аз говоря за една Любов, която не трябва да се проявява. Аз разбирам истинската Любов да се прояви, но да не се знае. Например, ако дойда и ти направя една услуга, и ти дам 100 лева, 200 лева, хиляда лева, и след това ти казвам: „Знаеш ли, че аз ти направих услуга, че като няма друг? Тогаз?“ Някой казва: „Аз го обърнах!“ В Америка има

Фиг. 1

християни, които ги наричат смахнати християни. Той влиза в църква и казва: „Когато Господ ме обърне, обърне (не) само мен, но и кесията ми обърне. И кесията ми тури на работа, а не само мен.“ Че един християнин, който върви по новия път трябва да бъде щедър! Трябва да бъдете щедри. Да давате на другите! Ти казваш: „Ти дай!“ Не, аз казвам на себе си: „Ти трябва да дадеш!“ Аз вземам въздух сега. Понякой път и аз нарушавам това правило. Някой казва: „Как да дишам Учителю?“ Аз как дишам? Аз се спра и мисля как да издишам. За да издишам, трябва да кажа някоя хубава дума, която да струва пари, че като излезе навън тя да стане динамична. Като взимам въздух кажи: „Господи, възприемам Твоята Любов в мен!“ И като издишам въздух навън казвам: „Господи, тая светлина, която Си ми дал, изпращам я на другите хора, за да се прославиш“. Туй е дишане! А тъй, както вдишваш и издишваш, това не е дишане! При дишането има една свещена мисъл.

Някой път си се скарал, недоволен си от себе си. Човек е едно особено същество. Някой път се сърдиш на хората, а някой път се сърдиш на себе си. Двама души, които се сърдят, за да ги примиря, ще ги повикам, няма да им кажа друго, но ще им кажа: „Хайде да започнем да дишаме“. Ще кажем: „Божията Любов ще я приемем в дробовете си и ще благодарим на Бога“. И после ще кажем, че светлината, която излиза от тая Любов я изпращаме на другите хора. И ако аз съм богат, аз ще почна тъй да упражнявам дишането: вдишам, приемам въздух. Най-първата вдишка оценявам 100 лева. Турям ги на масата 100 лева. След като съм държал известно време въздуха, изкарвам го. Втори път пак приемам въздух и пак сто лева и т.н. Значи за една минута отгоре 15–20 вдишки. 20 по 20 правят 400 лева, за една минута отгоре 400 лева плащам за въздух приет за една минута. За 60 минути ще бъдат на 60 места по 400 лева – 24 000 лева. За 24 часа колко? Тия са сега новите начини на разсъждаване. Ние казваме: „Бог толкоз възлюби света, че даде своя единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен“. Или казваме: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен“. Това е една формула. Как ще повярваш? За да повярвате в Христа, трябва да Го възприемете! И Христос казва: „Който не яде плътта

ми и не пие кръвта ми не може да има живот в себе си“. Щом вярваш в Христа, ще почнеш да живееш, както Той е живял. Защо трябва да възприемеш Христа? Ако не го приемеш, не може да те учи! Никога един учител не може да ти предава знания, ако Той не те обича! По никой начин! И никога един ученик не може да възприеме и той учението, и Любовта, ако и той не обича Учителя си. Следователно, Любовта на ученика и Любовта на Учителя ще се съединят, и тогаз ще се предаде знанието, което е потребно. Онова знание, което искам да ви предам, това знание без Любов не може да дойде. И онова знание, което Бог иска да ми даде, пак е основано на същия закон. Ако аз Го обичам, мога да го получа. Той ме обича, но ако аз Го обичам, мога да получа знанието. Въпросът не е за Бога, Той не спира знанието, но бих го спрял аз, ако нямам Любов към Бога. Тогаз бих спрял Божието знание да се влее в мен. Ако няма Любов, не може да се предаде Божественото знание, тогаз животът няма смисъл. Инак животът има смисъл и ще добием това, което търсим.

Сега аз оценявам нещата: Ако аз съм смутен в себе си, казвам: Моята Любов е несъвършена. Ако аз обичам Бога, но не философски Го търся, но в себе си, то щом Го обичам, всичките противоречия в мен трябва да изчезнат и тогаз в мен настава онзи естествен живот.

Христос казва: „Любете враговете си“. И ние цитираме: „Ти обичаш ли враговете си?“ Ти си обичал баща си, братята си, сестрите си. Идеалът да обичаш враговете си е много тежък идеал. Някои казват, че могат да обичат враговете си. Ти опитай! Аз веднъж бях на едно евангелско събрание на проповедниците в България. За една мисъл се скарали двама от тях. Различават се в своите възгледи. И двамата се събраха, молеха се. Молеха се и не искаха да се примирят. Единият иска другият да си признае грешката. И другият казва, че онзи е на кривата страна. И пак се молиха всички. Единият беше българин, другият – американец. И като се помолиха три пъти, подадоха си ръка. Та някой път и тук между вас е по евангелски.

Казвам сега: Като минете във висшия живот, този личния ваш живот ще влезе като един елемент. Но ако влезете в другия живот с един такъв лош навик? Всичко онова, което знаете и

всичко онова, които имате, то ще отиде с вас. Питам: Какъв капитал ще носите със себе си? Един американски професор е казал така: „Някои хора не искам да ги (видя) за 10 000 години. Но понеже Писанието казва, че всички ще се изменим, ще искам да ги срещна“. Това е право. Ни най-малко аз не искам да срещна себе си такъв, какъвто съм бил в миналото. Но все таки един ден пак ще се видя, какъв съм бил. Когато някой стане виден професор, знаменита личност и му покажат една малка картинка от неговото детинство, как е пъплел, той ще погледне. Какво показва това детинство. Това показва невежество, в което е бил. Този професор се е научил, но като е влязъл в света, той е учил елементарните неща - как да ходи, пълзял е. И като не е могъл как да каже на майка си, се разплаквал. Като не знае езика, разплаква се, кряска. И тогаз майката разбира детето.

В новото учение, това, което сте придобили, този капитал или този живот трябва да се превърне. Трябва да стане едно филтриране на нашата мисъл и на нашите чувства. Човек трябва да филтрира. Човек много пъти ще отива за другия свят и ще се връща, докато се пречисти.

На едно място се казва, че човек трябва да се стреми към съвършенство. Целта на живота е съвършенството. Кой ще бъде моделът? Кой модел можем да турим:

ЛЮБОВ, КОЯТО ДА БЪДЕ НЕИЗВЕСТНА В СВЕТА!

Каквото добро направиш, никой да го не знае. И Христос е казал: „Каквото прави дясната ти ръка, лявата ти да не знае“. Това е едно от правилата. Това е едно от временните правила. Щом посадиш едно семе, то трябва да бъде скрито и трябва да бъде неизвестно, докато израстне. И като порастне даде плод, то ще се види. Това, което ти направиш, един ден ще даде своя плод. Преди да даде своя плод, нищо не казвай за онова, което си посял. Като даде плодовете, ти имаш вече един реален дял в живота.

Разглеждайте се сега. Аз сега ви гледам. На някои братя и сестри веждите са тънки, а на други дебели. На мъжете веждите са по-дебели. Дебелите вежди показват по-реален живот. Тия хора са по-реалисти. Онзи тип, който описва Гогол в „Тарас Булба“ има надвиснали вежди. Надвисналите вежди на Толстой

показват една реалистичност. На Толстоя му трябвало дълго време, докато стане един мистик. Разправяш на някой човек за онзи свят. Той казва: „Не ми разправяй за онзи свят“. Понеже той има реалистично чувство, той се интересува повече от този свят. Но този свят е половината на онзи свят. И двата свята представляват целият свят.

Но не е важно само каква е дебелината на веждите, но и по каква линия вървят. Ако веждите падат надолу от едната страна, това показва нещо. У някои хора веждите вървят и после настрани се наклоняват веднага. У някои хора, които разсъждават добре, веждите имат хубава кривина. (Фиг. 2) Те мислят повече. Сега можете да попитате: Защо? Това е само от наблюдение. Научно не може да се обясни. Първоначално веждите са били тънки и съвсем друга е била тяхната роля. Втората роля на веждите е, че те означават някои качества на човешкия характер: дали човек мисли или не, дали има трезвен ум или не. Когато искате да знаете дали мисълта у човека е чиста или не, очите показват това. А пък когато искате да знаете дали има мекота и хубост в неговата мисъл, то неговият нос показва това. Веждите показват едно, очите друго, носът трето, а пък устата показват, как се изразява човек. Като погледнеш устата на някой човек, ще познаеш каква е неговата реч. Ония хора, които обичат да бръщолевят, да плещят наляво, надясно, устата им е особена. А тия, които говорят добре, устата им е добре устроена. Ако вашият нос е сбутан, това показва, че умът ви е сбутан, но това показва, че методите, с които борави вашият ум, имат нужда от ред подобрения.

Фиг. 2

Трябва да се подобрят веждите. Трябва да се подобрят очите. Очите трябва да имат не само яснота и мекота, но и привлекателност. И носът не трябва да бъде заострен или сплескан на края. Тия хора, у които носът на края е по-заострен, са по-нетърпеливи, а тия хора, у които носът е по-широк, са по търпеливи. Някои от вас, които нямат търпение, ще ви кажа един малък метод за да бъдете търпеливи. Когато искаш да проявиш нетърпение, пипни с пръстите върха на носа. Колкото носът е по-заострен на върха, толкоз човек е по-кибритлия. Само

електричество се събира там. Вие като се приближите при някой човек, ако носът му е остър, не го бутай, ще се привлече електричество и ще се образува искра. Казвам: Аз съм виждал някоя майка да бие детето си. Някой път казвам й: Не го бий. Като му бутна носа, то се поухили. Тъй ще му предадеш нещо. Често хората си пипат веждите. Имаш някое неразположение. Барни с показалеца си устата си. И аз харесвам как някои дават въздушни целувки. Че това е хубаво. Отлично е това. И аз му отговарям и казвам: Харесвам твоето правило. Той като прави въздушни целувки, казва: „Във вас да има благородство (показалецът), справедливост (средният пръст), красота (безименния пръст), положение в живота (малкия пръст) и всичко да бъде по божественому (палецът)“. Някои пращат въздушни целувки с едната ръка само, а някои гледам и с двете ръце праща. Казвам: Съгласен съм, и мъжът е съгласен (дясната ръка) и жената е съгласна (лявата ръка), всички са съгласни. Вие ще кажете: „Тия хора си пращат въздушни целувки“.

Ти като станеш сутринта, барни устните си и кажи: „Миличък, аз много ти благодаря, че Господ те е пратил при мен. Днес да проявиш най-хубавото, което имаш. Да чуя сладкия ти глас. И като чуя сладките думи, които говориш и на мен да падне мед на устата.“ Тъй ще говориш.

Аз като говоря на очите си казвам: Искам днес да видите най-красивото и благородното. Аз много ви благодаря, че Господ ви е пратил при мен! Но покажете ми най-хубавите работи. И зад очите седят всички ония разумни същества, които са създали очите. И като изпратим ние нашето желание и те веднага ще дойдат, и ще насочат погледа ни, и ума ни към най-хубавото, и ще го видим. Преди да дойдат те, ще виждаш опакито в живота. А пък като дойдат те, ще виждаш, че очите ти са създадени не да гледат грозните работи.

Една погрешка имам аз, микроскопична погрешка. Някой път съм толкоз голям философ, че нямам кърпа и съм готов да плюя на земята. Съзнавам, че не е хубаво. Една сестра се обидила, когато аз съм я приел на гости, при нейното тръгване аз съм плюл на земята. Дойде това до ушите ми. Казах си: Слушай, дръж си кърпата, когато приемаш хора, не плюй на земята, но извади

кърпата си и плюй. Казвам си още: Дойде някой, не си набръчквай веждите. Някой е казал нещо, потърпи го, изслушай го. На един руснак авиатор радиото се повредило, когато прелитал към северния полюс и сега не може да даде сигнал, и не се знае на кой меридиан е, къде е за да му се помогне. И сега търсят как да му дадат знаци, за да могат да го намерят. Той се казва Леваневски. Като Леваневски вие загазвате със своя аероплан някъде и не можете да дадете сигнал, за да ви намерят. Апаратът на носа, устата, очите, веждите, ушите, всичко това трябва да бъде в хармония. Петте сетива са апарати, чрез които ние свързваме се с невидимият свят. Ако твоите сетива не функционират правилно, както трябва, от онзи свят не могат да ти дадат помощ.

Вие искате без да говорите красиво, да имате добър резултат. Христос каза: „За всяка дума ще дадете отчет“. Защото с всяка дума ще влезе една мисъл, едно чувство и една постъпка в нас.

Някой път аз срещам някого и искам да го поздравя. Знаеш ли, колко е мъчно да поздравиш един човек, да му дадеш една усмивка? Ти може да си поставиш окото така, че да му дадеш една илюзорна мисъл. Тъй да го поздравиш и тъй да го погледнеш, че да влезе в него само една мисъл, да не се раздвои той, да не каже: „Какво искаше да каже той?“ Един проповедник в Америка имал навик, когато говори да намигва. Едни съседи имал. Проповедникът гледа жена му и намигва. Мъжът казва: „Ти как си позволяваш това, да намигваш на жена ми?“ - „Ще ме извиниш братко! Един недъг е това. Това око ми създаде много големи неприятности.“ Та някой път вашето око намигва, без да искате. Това око ще го направите да не намигва.

Сега има някои практически работи: На вас ви трябва щедрост. У българина щедростта е слабо развита. На вас ви трябва справедливост, едно благородно чувство към Бога. Това е най-слабото чувство. Единствено силно развито чувство у българина е неговият личен елемент. У българинът личните чувства са много силно развити. Когато му стане мъчно в живота, това са неговите лични чувства. Те са на мястото си. Но при нашите лични чувства трябва да имаме (предвид) личните чувства на всички хора. Едновременно трябва да знаем, че всички хора искат,

щото другите да бъдат справедливи към тях. Когато аз искам другите хора да бъдат справедливи към мен, то и аз трябва да бъда благороден в постъпките си спрямо всички хора. Има черти наследствени: например плюенето. Българинът обича много да се хвали. Някой си Драгни от Варненско отива той в къщи, туря в пазвата два топа плат, това което жена му изтъкала и казва: „Жена е това! Тъче! Какво мислите!“ Сега другите като седят, казват: „Хайде за здравето на Драгне, дай две кила вино, за единият топ и за другия топ платно“. Връща се той в къщи. Тя го пита: „Къде си ходил?“ – „Ходих да те похваля в кръчмата, но две кила изпих!“ Това е смешно, но аз го превеждам. И в нашият живот ние носим под скута си два топа плат.

От друго се пазете: Никога не казвай всичко, което знаете. Друга една опасност има. Това, което имате, всичко не изказвайте и всичко, което имате за продан, не го продавайте всичкото. Оставете нещо и за себе си. Най-първо като сготвиш за ядене нещо, най-първо наяж се ти и после давай и на другите да ядат. Като посадиш ябълка, първи ти я вкуси. Или както било в старо време, от начатъкът на плодовете са носили жертвоприношение на Господа.

Онова, което ние сме посадили, да опитаме. От благото, доброто в нас, да опитаме ние плода най-първо. Намериш се в едно общество, дето всички хора говорят лошо, обезсърчително. Дойде един и казва: „Ще се оправи тая работа! До една година ще се оправи!“ Всички тия хора, като излезе той, усещат една приятност и казват: „Верно е, че ще се оправи тая работа.“

Казвайте: „Ще се оправят работите!“ Защо ще се оправят? Защото Господ е направил света. Щом се учите, работите непременно ще се оправят. Досега вие сте изправили много ваши погрешки. А сегашните ви погрешки ще бъдат материал за изправяне за в бъдеще.

Аз често като виждам погрешките, не се спирам. Казвам си на себе си: Ти някой път тая погрешка не я ли правиш? В българският език се правят погрешки в писането на Ъ, Ь и казвам си: Научи се да пишеш! Не знаеш къде да пишеш Ъ, Ь. Има и известни правила, къде да туриш „Ъ“. Вместо „Ъ“ аз въобще

турям „Е“. Като изучим английски език, там пък друга мъчнотия. Ще пишеш няколко букви и само една буква ще произнесеш.

В живота ще се научите да сричате правилно. Когато някой път времето е облачно, аз почна да говоря на времето сладко и разижда се дъждът.

Сега като идвахме от Рила, рекох да дам един урок на тия, които идваха с мене. Най-лошият ден по отношение на времето беше вторник. Аз можех да избера понеделник или сряда, аз избрах вторник. Някои казаха: „Как да не пътувам с Учителя?“ Казах: Днес ще се научите как се пътува с Учителя. Като дойде дъждът, като дойде градът, те казаха: „УчителЮ, кажи да спре“. До известно време седим на Вадата на връщане. Изясни се, стана топло. Те мислеха, че дъждът спря. Казах си: Чакайте! Като слизахме надолу пак заваля. За мен дъждът не е едно нещастие. То е най-голямото благо. И най-после ни пратиха и конфети и топовни гърмежи. С чест и слава! Аз на тръгване казах: Изберете ми вехтите панталони. Сестрата казва: „Не може УчителЮ! Турете си белите панталони!“ Аз турих белите панталони. Рекох после: Ако бяхте ми дали вехтите панталони, щях да спася белите. Тя каза: „Аз не знаех, че ще вали дъжд“.

Да дойдем до същественото: Придайте към знанието си! НаблЮдавайте всичко, не критически! Всеки един да подражава на една хубава черта в другиго. Защото във всинца ви има хубави черти. - „Как ги търпиш тия!“ Аз се поусмихвам и казвам:„Те не разбират, как ги търпиш?“ Че няма какво да ги търпя тия хора. Ако Господ търпи хората, какво има аз да ги търпя? Той ги е създал. Бог намира удоволствие в хората. Има разни чешити. Това не са чешити, но това са съкровища. Всеки един от вас е едно Божествено съкровище скрито. Простият човек, онзи, който не разбира, като гледа разните цветя, нищо не вижда, но ученият човек вижда съкровищата. Всеки един човек е едно Божествено съкровище. Тъй аз мисля. И за себе си аз мисля, че съм Божествено съкровище. И желая да пазя това, което Бог е вложил в мен. И желая и вие да пазите това, което Бог е вложил във вас. Като се върнете, но не само като се върнете, но и днес като излезете от тук Господ ви казва: „Вчера ви казах да не ме гледате кръвнишки. И аз да не ви гледам кръвнишки“.

Аз съм толкоз буден, че всякога и най-малката мисъл в мен, всяко едно движение ми прави впечатление. Има някои движения, които не ги харесвам. Не искам да ви говоря за движенията. Изправност трябва да има.

Също внимателност трябва и относно думите. Някой път седя и искам да избера една дума. Думите имат и съвсем друго значение.

Най-първо да станем съвършени. Искам, най-първо като музиканти всички да пеете хубаво, да свирите хубаво и който говори, да говори хубаво. И като мислите, да мислите хубаво, и като чувствате, да чувствате хубаво. Това е смисълът на живота. Това е, което Бог иска от нас. Това е една велика задача, там трябват вече методи. За в бъдеще ще дойдат методите. Има какво да се учи и да се приложи. (Учителят се обръща към един стар брат): „Ти си един стар брат“. Този брат е закъсал и не знае как да се подмлади. И ония младите, и те ще дойдат до неговото положение и ще закъсат. Какво ще правят тогаз?

Три неща ви казвам: Да поставите Любовта в сърцето си! Да поставите Мъдростта в ума си! И да поставите Истината във вашата воля и в тялото си. И в тялото ви да живее Истината. Тялото ви, всичко във вас да се свърже с Истината, да изразява красотата. Като върви някой, да чувствуваш неговата мисъл и неговите движения, да познаваш, че има идея в него. На някои са паднали чорапите. Падналите чорапи не ги препоръчват. Едно време мъжете са носели накривени шапки. Мъжете отгоре спитяват шапките. И каквото спитяват, дойде им на главата. Сега жените носят накривени шапки. Ту на едната, ту на другата страна. Не е хубаво. Шапката трябва да бъде на правата страна, а не накривена. Щом е наляво, държиш с жена си. Щом е надясно, държиш с мъжа си. Щом е на правата страна, държиш и с мъжа си, и с жена си, и с децата си. Да снемеш шапката си до веждите не е хубаво. Шапката трябва да бъде до косите. Аз харесвам сега, че мъжете ходят без шапки.

Дайте свобода на вашия ум!

Дайте свобода на вашето сърце!

Дайте свобода на вашата воля!

И направете онова, което Бог е вложил във вас. Направете го и не се спъвайте един други. Като направиш една погрешка, благодари на Бога, че не си направил по-голяма. И като направиш едно добро, пожелай от Бога да направиш по-голямо добро. Като направиш едно добро, зарадвай се и пожелай то да се увеличи. А пък като направиш погрешка, пожелай друг път погрешката да ти бъде двойно по-малка. Изведнъж не може да бъде намалена, но постепенно. А пък доброто постепенно да се увеличава. Това да пожелаете сега!

Мото:
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.
(Три пъти.)

6 ч. 28 м.

XVI година
37 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 25 август 1937 г., сряда, 5 ч.с.
Небето прошарено. Времето тихо и топло.
София - Изгрев

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/:
На 24 август 1937 г. след обед Учителят е на Изгрева.

НЕ НАРУШАВАЙТЕ СВОБОДАТА

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Свойствата на правите и кривите линии“.

Когато някой философ или някой виден държавник го поставят да продава хляб, веднага пред обикновените хора той ще изгуби нещо. Даже един лош човек, ако му дадете цилиндър и една хубава дреха, веднага ще добие някакво свойство. Сега същественото седи в придобивката. Повидимому философът или държавникът може да е изгубил нещо, но изгубил ли е той всъщност. Или вземете, че вие от един учен човек му вземете книгите, разбира се едно пособие ще изгуби, но ако дадете книгите на един прост човек, той ще спечели ли нещо? – Ако спечели, има условия. Но онова, което (е) писано в книгите, той не е запознат с него.

Сега например вие говорите за свободата. Човек в какво е свободен? Абсолютна свобода човек има само в три неща. Свободен е в Любовта, свободен е в Божията Мъдрост, свободен е в Божията Истина. Там е абсолютната свобода дадена. Никой не може да те застави да изкривиш и да кажеш нещо, което не е. Никой не може да те застави да мислиш туй, което не е или да обичаш туй, което не е. Сега ще кажете: „Съществува една Любов, която се мени, защото и ние самите се меним“. Например ако пътувате по един път и този път е във възходяща степен, постепенно вашият хоризонт ще се отвори. Не че вашето зрение се усилва, но човек с по-висок хоризонт става. Вие мислите, че виждате надалече, но това са външни условия. Ако слизате в долината, веднага вашият хоризонт се намалява. Или вземете

сега един модерен дрехар, направи една дреха без джобове, така му дошло на ум на човека. Или направи едно дълго палто и тури един джоб или два джоба. Пък важно е да тури джоб. Представете си такъв един костюм като фрака, ще вземете и ще направите един малък разрез отзад, защо? Онези, които са го отворили, какви са били техните съображения? – Или представете си онези, които са построили човешкото тяло и са турили една уста, две уши отстрани, един нос и две очи отгоре, те си имат своето значение. Устата е за да се храни, носът е за да намира храната накъде се намира. Очите са за да виждат, ушите за да слушат, слушалки значи са. Те са пособия. Природата турила така оста, дойдат да изучават носа на човека. Чрез носът знаят какви са неговите психологически възможности. Да допуснем, че една права линия е турена на носа, че носът представя една права линия. Какво представя сега от психологическо гледище правата линия? – Или може да имате един прав нос, с една малка вдлъбнатина - вие не сте се занимавали; или пък на носа може да се яви една малка гърбавина, носът е малко гърбав. То е мода вече, физиогномическа мода.

Дойдоха двама души – един българин, който води един французин, кореспондент. Като ги погледнах и като видях окото на българина, туй ми даде малко доверие и казвам: Сега съм зает, не мога да го приема. Ако иска утре. Пратих го на друго място за сведение. Сега кое ме заставя да му гледам ухото, окото на французина. Французинът се учудва, как тъй аз да не го приема. Той е бил свободен да дойде, то е негово право да дойде, но и аз имам право дали ще го приема, то е мое право. Аз не съм му казал да дойде или да не дойде. Той сега се учудва, защо да не го приема. Иска да ми заповяда. Това са потънкости сега. Казвам: Сега често вие се месите във вашата свобода. Постоянно разисквате въпроса кой кого обича. Работа, която не е нито в клин, нито в ръкав. Никога не се месете в една чужда работа, кой кого обича. Човек обича някого, то е негова работа, не е твоя работа. Някой казва: „Знаеш ли кой те обича?“ – Ще кажеш: „То е негова работа, че ме обича“. - „Ама ти не отговаряш ли на неговите чувства“. - „То е моя работа“. Сега искат да знаят той като те

обича, ти обичаш ли го. Вие се месите в дадения случай в две свободи. Онзи дали оценява Любовта, то е негова свобода, ние не можем да се месим, не знаем дали оценява Любовта или не, не може да говорим. Защото след като запаля дърветата, дърветата оценяват моята запалка, понеже горят. Кои са качествата на горенето? Има едно горение, което образува само дим. Сега вие се спирате върху една Любов, която образува само дим. То е най-последното горение. Да кажем вие сте неразположени. Това е любовен кадеж. Или казвате: „Аз еди кого си не обичам“. Любовен кадеж е, дим е. В такова нещо вие не можете да седите, веднага ще има смъдене на очите. Или някой човек не можете да го гледате, кадеж има. Някого гледате, пълно е горението, приятна е светлината, понеже горението е пълно. Ако тази светлина е мъжделива, веднага ще причини известно смъдене на очите. Някой път ние се месим в Божиите работи. Искате да знаете защо Господ направил нещата така, а не другояче. Бог, Който е направил света, той го е опитал, хиляди модели е опитал. За всички неща има модели в света. Сега от вашето гледище, какви са подбудителните причини, че можете да обичате някого. Да кажем обичате ябълките или гроздето. Подбудителната причина е желанието в мене да ям гроздето. Колкото желанието в мене да ям гроздето е по-голямо, толкоз по-добре; колкото желанието ми е по-малко да ям грозде, може да е много хубаво гроздето, нямаш желание да ядеш и казва: „Ето аз гроздето не обичам“. Не че не го обича, в него няма разположение да употребява гроздето. Казвам: При сегашните условия, изисква се за себе си мисълта да бъде ясна, за да сте свободни. Например, някои хора са много отворени, говорят много за Любовта. Например, някой път има Любов, която образува въздишки. Седи някой, обича много въздишките. Въздишките излизат все от Любов. И всички страдаме се от Любов. Да кажем ял си ти храна, много сладко, но тази храна не се смила в стомаха и образуват се известни болки и тогава въздъхнеш. Казваш: „Сладко беше това, което ядох, но измени разположението ми“. Започваш ти да пъшкаш. Искаш да услужиш някому в материалния свят или на физическото поле да му дадеш пари и в тебе има едно неразположение, и веднага без

да мислиш много, колкото ти иска даваш. След туй, след време, като не ти връща парите назад, започваш да въздишаш. Питам: Ако ти си дал парите с Любов, приеми сега, че и парите са взети с Любов. Защото парите като са дадени с Любов и приети с Любов, защо не се връщат навреме, някоя посторонна причина влязла. Този човек обещал да дойде навреме, но пътят се е развалил, имало голямо наводнение, или може да е зима и голям сняг да е паднал, и има извинителни причини. Но допуснете в тия близките разстояния, че едни живеят на екватора, а друг живее на северния полюс. Този, който живее на северния полюс, при много неблагоприятни условия е, а онзи, който е на екватора казва: „Хубаво е времето“. Онзи казва: „В такова време как ще ида“. А другият мисли: „Как в такова лошо време, как ще ида, как ще преодолея“.

Та казвам сега: Как ще представите вие на едно двуизмерно пространство, как ще представите един нос, да бъде релефен? Често в разбирането на човешкия характер, вие трябва да се учите. Аз забелязвам във всичките хора има повече желания. Едно животно като ме види, очаква повече отколкото аз може да му дам в дадения случай. Като си маха опашката кучето, то очаква да му дам голям комат. Аз извадя едно малко парче, то с учудване гледа. Казва: „Аз очаквах от тебе повече, дай още малко парче“. Все остава едно очудване в него. Ако на туй куче му дам колкото иска, то седне и ме гледа. Целият хляб като го вземе не остава при мене, взема си дърмите, щом му задоволя желанието както иска, замине си. Аз се чудя как тъй, толкоз хляб да му дам и да не остане. Обаче туй куче си отива, няма доверие, да не би аз да се изменя, да не би да поискам хляба си назад. Като вземе хляба, тръгне, обърне се и пак върви. Аз седя и мисля, ако му дам малко, седи при мене, маха си опашката, дам още по-малко и пак си маха опашката. Обаче щом вземе големият хляб, махане няма на опашката, взима едно особено положение на едно задоволство. Често съм опитвал, казва някой, след като дам целият хляб на кучето, аз гладувам. Сега каква връзка се образува между кучето и мене? – Кучето, след като му дам хляба, то си спомня заради мене. Аз мисля, до известна степен, че то мисли заради мене.

Дотогава, докато някой не му даде по-голям хляб, все мисли, едно възпоменание има за големия хляб. Сега аз ви навеждам на тези въпроси, защо. Често се заражда във вас едно вътрешно недоволство. Туй недоволство се дължи на това, че вие не сте приели толкоз, колкото вие сте очаквали. Например, какво очакваме от сегашния си живот? Да кажем, че минете в другият свят, каква ще бъде вашата форма? Или да кажем вие сте дете, очаквате на стари години каква ще бъде разликата в младини и старини? – В младини ще бъдете по-весели, в старини ще бъдете по-замислени. В младини вие слизате от планината, отгоре надолу, а в старини вие се качвате отдолу, нагоре. Старостта е възлизане. Затова старите хора не може да ходят. Младите припкат защото надолу тичат, инертно слизат надолу. Старият иска да направи нещо, но едва се клати. Казва: „Колко остарях“. Всеки човек, който се качва нагоре, колкото мястото става по-стръмно, той е по-стар, толкоз представя големи препятствия за възлизане. После, колкото се качвате във високите планински места, условията за преживяване стават по-трудни. Въздух има чист, колкото искаш, но храна няма изобилно. После, ако се качите на най-високото място, въздухът става рядък, не е човек приспособен.

Та сега да ви прочета тук какво са говорили пророците за Словото Божие. Тука някой взел и наредил кои думи какви цветове имат и какви качества. Духът на силата, виолетовите лъчи, той извадил различните сили на Духа Божи. „Господ поставил престола си на небето, Царството му владее над всичко.“(Псал. 103:19). В какво седи силата на Царството Божие? – Царството Божие не е в Словото, не е и в силата, Царството Божие е във вас. Сега в силата трябва винаги да има благост. „Благостта ти ме възвеличи и търпението ти било съвършено.“(2 Цар. 22:36). Благостта носи смирение. „Не презирай деня на малките работи“, „Не чрез сила, не чрез крепост, но чрез Духа ми говори Господ Саваот.“(Зах. 4:6). Тук влиза разумното. Не чрез силата, защото сила в която няма Разумност не може да се прояви. „Идете и възвестете на братята ми да идат в Галилея и там ще ме видят“. „Чрез съвета си ще ме водиш и след това ще ме приемеш в слава“ (Псал. 73:24) Значи в силата влиза почитта. „Отдавайте на всички кому каквото

сте длъжни. Комуто почит, почитта...великолепието на Твоето величество и чудните Твои дела.“ (Рим. 13:7). Славно и великолепно е Божието дело. „Свято и страшно е името Му, бойте се Богу, царя почитайте.“ (I Петр. 2:17) „Човек ще погледне към Създателя си и очите му ще се взрат към Святаго Израилева (...) великодушие и щедрост в Неговото могъщество.“(Ефес. 6:10)

Казвам: В обикновените разбирания животът не може да се разкрие. Да ви разкривам отношението на правите и кривите линии. Има един език, който ако го разбирате, вие по законите на земния живот, ще започнете да търсите известни контрасти. В този Божествен език, контрасти такива както в човешкия няма. На земята казваш: „Има Любов, има и омраза“. В Небесния език за омраза не можете да говорите. Как ще представите вие омразата? Как да не можете да я представите. Как един човек ще си представи едно болезнено състояние. Вие не сте чувствували болка, не сте имали страдание. Ако някой ви говори сега, ако идете в невидимият свят и говорите за вашите нещастия на земята, няма да ви разберат по никой начин, не може да предадете вашето нещастие. В невидимият свят ни най-малко няма да ви разберат. Ако някой от вас иде, че разправя, че жена му не се обхожда добре, ще остане нещо неразбрано. Как жена му да се не обхожда? Или ако някоя жена се оплаква от мъжа си, не може да я разберат, ще бъде чудно. Те ще изпратят особена експедиция, изследвания научни и след туй ще кажат: „Неразбрана е тази работа“. Те няма да може да разберат в какво седи недоволството. Не може да намерят в какво хората са недоволни. Вие ще се намерите в положението на онази рускиня, която като (кърмила) своето дете, веднъж капнало мляко и тя близнала от млякото. Отива да се изповяда при един руски стар монах и казва: „Отче свети, направих един много голям грях“. Той я пита: „Какъв дъще, да не си крала нещо?“ - „Още по–лошо“. – „Да не си водила непорядъчен живот?“ – „Още по-страшно“. – „Да не си злословила?“ – „Още по- страшно“. – „Ами да не си била непослушна на майка си и на баща си?“ – „Още по-страшно“. – „Да не си убила някого?“ – „Още по-страшно“. – „Че какво е?“ – „Лизнах от млякото си“. Как ще разбереш при такова състояние, ти предполагаш по

своему. Тя мисли, че е извършила голямо престъпление, че е близнала от своето мляко. Тази рускиня усетила, че нейното мляко е на нейното дете, не е заради нея. Тя няма право да близне от това мляко, понеже не е заради нея. Следователно, тя нарушила свободата на своето дете. Сега да извадим заключението, защото заключения могат да се извадят криви. Защото когато се разглежда човешкият характер, има една опасност, защото някой човек не обича да му притурят качества. Има неща, които ние не обичаме да ни ги казват. Например дойде някой и казва: „Я ми кажи, ти обичаш ли еди-кого си?“ Защо ще ме пита? – „Ами ти говорил ли си на еди кого си?“ Дали съм говорил то е моя работа. Казвам: Ти какво питаш? Ти да ме питаш, то е твоя работа. Радвам се, че ти се интересуваш. Ти казваш: „Помагал ли си му?“ Аз отговарям така: За да узнаеш всъщност работата как седи, иди и помогни на този човек, за да знаеш помагал ли си или не. Аз това го зная дали съм му помагал. Ти (ако) искаш да знаеш, дали аз съм помагал, иди че ти да помогнеш.

Тогава вие искате да знаете дали Господ ви обича. Вие никога не можете да разберете дали Господ ви обича или не. На кое място ще зададете въпрос: „Господи, Ти обичаш ли ме, или не?“ Де ще Го видиш? Но ако искаш да знаеш дали Господ те обича, ти ще знаеш. Казваш: „Нали Господ е Любов?“ Ти ако искаш да знаеш дали Господ те обича, ако можеш ти да обичаш, Господ те обича. Ако не можеш да обичаш и Господ не те обича, защото Господ е в Любовта. Та вие казвате: „Защо трябва да обичаме?“ За да знаете, че Господ ви обича. За да знаеш дали Господ те обича, трябва да обичаш другите. Казвате: „Съвършена трябва да бъде Любовта“. Аз на хората за съвършенство в Любовта (не говоря). Аз като любя, дали Любовта ми е съвършена, то е по отношение на моето разбиране, но в дадения случай аз не мога да говоря за една съвършена и несъвършена Любов. Може да говорим за светлината. Ако горението е силно, светлината се проявява, но и светлината си има качества. Светлината има едно качество. Ако тя е слаба или силна, туй не зависи от нея, то е по отношение на нашето разбиране. Ако през едно малко прозорче се пусне по-малко светлина, тогава светлината ще се покаже

слаба. Ако през един по-голям прозорец приемем по-голямо количество светлина, тя ще се покаже по-силна. Но и в малкото количество и в голямото количество, трептенията на светлината са едно и също. Ако ние имахме едно огледало, да можем да отразим силата на трептящите лъчи, ние от един лъч можем да изкараме много светлина, но понеже нямаме едно огледало, което да отразява тази светлина в нас, ние имаме един начин да я спрем, веднага ще се разлее.

Та казвам: Понякой път трябва да спирате Любовта, да я почерпите. Какво разбирате вие да почерпите Любовта. Ако Любовта на другите не се почерпва в нас, тя остава неизвестна. Ако вашата Любов не се почерпва в другите – тя остава неизвестна. Ако Любовта ви стане известна, какво ще придобиете? Земята, която спира лъчите на слънцето се показва чрез слънчевите лъчи, като се спират. Та става храна за всички плодни дървета, да растат и да дават плодове. Следователно земята прави едно благо, почерпва, спира слънчевите лъчи. Ако тя ги пропуща, никакъв растеж на земята нямаше да има. По същият начин задръжте топлината на Любовта и светлината на Любовта да задържите в себе си, да почерпвате. Тогава известни места в природата са любими за нас, които задържат светлината. На едно място има плодни дървета, това място ни е приятно. Ако на едно място има някой извор, това място ни е приятно. Та казвам: По същия закон, законът е верен. Ако в тебе съществува тази топлина на Любовта и нейната светлина, тогава тя ще се спре при тебе, но казвам: Трябва да се пазим от теории. В теорията ще кажем какво е Любовта, а практически казват: „Така разбирам“. Когато теоретизирате, теорията е само за светиите и за гениите, и донякъде за талантливите хора. Обикновените хора трябва да се занимават с фактите и да се опитват. На обикновените хора никаква теория не им трябва. На светията му трябва, понеже той минава по този дълъг път. Няма нужда да му разправяте как да обича. Той вече има един опит. Може да си състави едно мнение. Понякой път ви гледам взели сте методите на светиите, теоретическите, то не е заради вас. Някой иска да знае, че Любовта била голяма и била малка. Каква е мярката, с която

може да се мери? – Питат едно дете: „Колко обичаш батю си?“ - То си отваря ръцете и казва: „Толкоз“. Отваря си, показва толкоз. – Ами майка си? – Отваря си повече ръцете. –Ами баща си? –То си отваря още повече ръцете. Детето мери. Като си отваря ръцете каква идея има, че обича толкоз майка си. Понякой път ние се спираме и сме недоволни. Имаме известни чувствувания и сме недоволни, че окръжаващата среда не ни разбира. Някой път ние сме недоволни от времето, излезем навън, прашно времето, влиза прах в очите. Очите ни сълзят, да ни освободят от праха, който влиза в очите. Или излизаме и има силен вятър – проветрение е това. Пък нас ни е неприятно, или пък както днес така вали отвънка. Като излезем все искаме да е сухо времето, да направим упражненията, а времето има съвсем друго разположение. От какво зависи времето да бъде хубаво или лошо? Влизаш в някоя гостилница, богат си, облечен си хубаво, като влезеш, (за) всички добре дошъл си, свалят ти дрехата, окачват я, защото джобът е пълен. Със злато почитание има. Влезеш със скъсана дреха, гледат дрехата ти скъсана, никой не те обикаля. Казва: „Какво искате господине?“ И ти нямаш самоувереност. А щом е онзи със самурената кожа, казват: „Заповядайте господине, на ваше разположение сме“. Та лицеприятието навсякъде е така. Здрав е някой човек, хората го приемат; болен е друг, малко хора се намират при един болен човек да се спрат. При богатия мнозина се спират, а при бедните малцина се спират. При знаещите мнозина се спират. При невежите малцина се спират. В училището на способният ученик учителят обръща внимание, на невежият учителя трябва да дава особено усилие.

Та казвам: Сега от всинца ви се изисква да развивате дарбите си. Вие мислите, че сте стари, минало времето да се развивате. Някои от вас сте на 40–50 години и казвам: Пейте. Вие казвате: „Те младите да пеят“. Казвам: Трябва да се молите. Казвате: „Молитвата не е за нас“. Младите (казват): „Ние да си поживеем, пък като остареем“. Анджак молитвата е за младите. Старият няма какво да се моли, старият вече е свършил с всичко. Той, старият чиновник няма какво да се моли да го назначат и министър не може да стане, и професор не може да стане. Да се

жени, свършено е, деца да ражда, свършено е. Банкерски работи да върши, не може. Всичко почти е свършено, очаква човека последните си дни, за какво ще се моли. Младият има хиляди желания, той ще се моли, на хиляди врати ще ходи. Младият казва: „Аз трябва да живея!“

Помнете едно правило: Когато вие искате едно удоволствие да се задоволи, удоволствието нарушава свободата на човека. Който и да е човек, който служи на удоволствието, той нарушава своята собствена свобода. Той нарушава не само собствената си свобода, но нарушава свободата и на другите. Всяко нещо, което е за удоволствие, турете го настрана. Едно правило е това. Най-после като няма какво да правите, задоволете вашето удоволствие. Който иска да се удоволствува, като сте направили всичко, тогава идете при удоволствието, кажете: „Какво може да направя и за вас, но и за другите?“ Да се удоволствуваш, да бъде последното в живота ви. Ако най-първо вие искате да се удоволствувате, вие ще закъсате. Например, искате хората да ви обичат, то е тяхна работа да ви обичат. Защо искате хората да ви обичат? – Вие предполагате, обичта не е само тяхна. Обичта не се отнася само до вас. Вие разсъждавате за Любовта. Една свещ в моята къща не е само заради мене. Слънцето, което е поставено горе на небето, еднакво свети на всичките хора без разлика и на буболечките, и на учените еднакво свети слънцето. В разните си положения, вие може да не приемате достатъчно енергия от слънцето. Но то има еднакво разположение към нас. И тогава турете идеята в ума си. Вървете по онзи път, по който слънцето върви, светете както слънцето свети. Изгрявайте и залязвайте, както слънцето залязва и изгрява. Каквото слънцето прави, правете го и вие отвън. След като сте хванали един кон и сте го впрегнали в каруцата, този кон показва колко е силен, че като влече себе си, влече и каруцата. Какви са разсъжденията на коня? Вие (го) впрегнете и мислите, че това е в реда на нещата. Казвате, че той трябва да ви слуша. Сега поддържат философите, че ние сме свободни. Ни най-малко. При сегашните условие ние не сме свободни. Свободни сме да обичаме, когото искаме, да казваме, каквото искаме, но за другите работи не сме свободни.

Колко пъти нас ни впрегнат като коня и ние теглим какви ли не каруци отподире си. Питам: Кой е начинът да се освободим от тия каруци, в които са ни впрегнали. Старите философи казват, че важно е желанието на човека. Щом пожелаеш нещо, ти си вече обвързан. Щом отхвърлиш едно желание, ти си свободен. Има желания, от които човек лесно се отказва, да не ги желае; има желания, които трябва да се постигнат. Има известни желания, които не трябва да се постигат. Желанието да обичаш е един Божествен импулс. Кога и как, кому и колко да дадеш, то е вече твое разположение. Че трябва да обичаш всички, то е Божествено. Кога и как да обичаш? – Една майка обича своите деца, то е едно специфично чувство в нея. Всяка майка обича своите деца. Всяка майка счита, че нейните деца стоят по-високо. Децата на кокошката, на кравата и децата на човека, еднакви ли са? – Каква грамадна разлика има между тях. Разумността в тия деца не е една и съща навсякъде, а в даденият случай майката е привързана към своите деца повече, отколкото към чуждите. Кравата е привързана повече към своето дете, отколкото към едно човешко дете. И човек е привързан към своите повече. Ако кравата накараш да обича едно дете, ще се учуди. Ако накараш една майка да обича едно теле, тя ще се учуди на твоя ум.

Преди години в Америка всичките американки водеха такива малки кученца, вързани с една много хубава верижка, тя ще го къпе по два-три пъти на ден, ще го поведе. Върви до нея кученцето. На туй кученце тя дава два пъти повече внимание, отколкото на едно дете. Как ще обясните това? Тия работи ще ги обясните както приказките от 1001 нощ. Тия кученца са повърнати човешки души (……). Как ще докажете, че това са повърнати човешки души в животинска форма?

Сега аз ви говоря за един предмет, който няма практическо приложение. Но все таки ще се породи. Когато се спрете в една къща и отвън е студено, отоплете се. Казвате: „Какво ще придобием? – Ще придобиете малко топлина. Че в следующето място като идете да си запазите топлината. Сега онова, което ви разправям то (не) ще внесе нещо да ви измени съвършено, но все таки ще ви бъде една услуга да разберете що е свободата и как

трябва да придобиете Любовта. Не се спъвайте в свободата си, не се бъркайте един на друг, не се бъркайте в своите работи. Обича някой да говори много, оставете го много да говори. Ако ти не искаш да го слушаш, той нека си говори. Ти не му казвай, че не искаш да го слушаш, не му казвай: „Ти ли остана да оправиш света“. Нека си говори. И ти си върви. Развалено е времето, какво ще те смущава, остави времето, пък ти си върви по пътя. Неразположен си духом. Кой е неразположен в дадения случай? – Може ли човек да бъде неразположен. Невъзможно е. Неразположението е нещо външно. Това е един трън, който влязъл в плътта, извади го и изхвърли го, не е нещо съществено. Или разколебал си се в своята вяра, то е нещо външно. Всичките посторонни работи, които изменят характера, те са все неща външни. Ако някой се удари по крака и не можете да ходите, какво трябва да правите? – Ще седите далече от ония тревоги, които идат до крака ви. Или някой те пита: „Кажи ни твоето мнение, какво мислиш заради мене?“ Всякога ние очакваме някой да каже много по-хубаво за нас, отколкото той е казал. Как ще го каже той?

Казвам: Сега пишете „Отношението на правите и кривите линии“.

После, дръжте друго едно правило: Никога не допущайте някой да се меси във вашата свобода. Не му говори, че не искаш да се меси. (Не допускай човек да се меси във вътрешната свобода, която имаш.) Да допуснем, че всички трябва да бъдете учтиви, особено религиозните хора. Той като започне да се моли на Бога, става в него едно изменение, започва да се мисли туй, което не е. Един царски син, често се заблуждава, той мисли, че е царски син и може да си позволи всичко, но на царските синове, техните качества и характери са определени. Царският син може да е царски син, но един, който не е царски син може да има по-добре развит ум. Един царски син може по музика да не разбира, а един обикновен човек може да разбира музика повече. Религиозните хора казват: „Това не ни трябва, но трябва само съзерцание“. Какво нещо е съзерцанието? – Да съзерцаваш, значи да виждаш хубави неща. Спреш се. Казваш: „Да имам

такива хубави неща“. Кое е по-хубаво, да съзерцаваш нещо, или да вземеш цигулката, да се спреш и да свириш? Може да се спреш и да разглеждаш постройката. Можеш да се спреш като цигулар и да започнеш да свириш. В първия случай, ти като разглеждаш нещата, хората няма да се месят. Може да кажат: „Какво мисли този човек“, но като цигулар, ще започнат да оценяват. Ако свириш хубаво, ще кажат: „Хубаво свири“, а ако не свириш хубаво, някой ще каже: „Да млъкне, да не свири по пътя!“ Казвам: Кое е по-хубаво, да съзерцавате хубавите неща или да свирите някъде? – Че аз ще ви кажа, запитайте се някой път: „Защо съм родена жена?“ - Да ви отговоря: „За да научиш свободата, която се съдържа в Любовта“. Пита мъжът: „Защо съм роден мъж?“ – За да научиш светлината, която се съдържа в Мъдростта. – „Защо съм аз дете?“ – За да научиш свободата на Истината. Казвам: На такива е Царството Божие, на децата. Трябва да станем деца, за да научим свободата на Истината. Ние не сме свободни в Истината. Ако речеш да кажеш Истината, ще кажеш тъй грубо и ще кажеш туй, което не е. Ако се въздържаш, ще скриеш това, което не е. Ако си мъж, ще мислиш туй, което не е. Ако си жена, ще чувствуваш туй, което не е. Питам тогава, къде е свободата? Щом чувствуваш това, което не е, ти не си жена. Щом мислиш това, което не е, ти не си мъж. Щом не чувствуваш като дете Истината, не си и дете. Детето каквото направи, то трябва да каже на майка си и да няма никаква лъжа. Например, детето бръкне в захарницата, отвори я и вземе една бучка. То да каже: „Отворих захарницата и взех една бучка захар. Как мислиш, направил ли съм една погрешка?“ – Майката ще каже: „Направи една погрешка, понеже не ме пита“. То казва: „Мамо, тебе те нямаше, пък мене много ми се ядеше. Сега прощавай“. Сега, кое е по-хубаво? –Детето да вземе захарта, когато майката е там, или когато я няма майка му. Сега говорим за децата. Кога е по-хубаво? – Детето да вземе захар, когато майка му е там, или когато баща му е там. Майката е там, детето да отвори и да вземе една бучка захар. Истинското дете е, когато детето е свободно. Тази свобода е, от която баща му и майка му са доволни, че само отворило захарницата. Най-първо майката отваря захарницата и

дава. Когато детето само отвори, бащата се радва, че в негово присъствие и в присъствието на майка му взело.

Сега уподобявам: В тази захарница, в която Бог турил захар да може, когато Господ присъствува, да отворите захарницата и да изваждате захар по една бучка. Да изваждате хубавите работи, от хубавата захарница, когато баща ви и майка ви са там. Това е учението. Учението е място, дето Бог присъствува. Една школа е място, дето Господ присъствува. И когато Той присъствува, тогава всеки от вас ще отвори захарницата и ще вземе колкото бучки му трябват. Баща му и майка му ще бъдат доволни.

Сега ви пожелавам: В присъствието на баща си и майка си да изваждате колкото захар ви е потребно от неговата кутия.

Отче наш.

XVI година
38 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 1 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев

ТРИТЕ ОСНОВНИ НЕЩА

Добрата молитва.
„Духът Божий“.

Описва някой свойствата на правите и кривите линии. Правите са електрични, кривите са магнетични. Не са свойства. Правата линия е път за правдата, да бъдеш праведен, да разбираш нещо, то е правата линия. Да постъпваш във всичките си отношения право, никъде да се не изкривяваш. Свойствата на кривата линия е да бъдеш мек, да не мушкаш хората насам-натам, да не причиняваш вреда никому. То е кривата линия. Защо е кривата и правата линия? – Аз ги разглеждам като да имат един и същ център. Ако вземете един център и направите един кръг, движението, което радиуса направи около своя център, ще образува една крива линия. Кривата линия произтича от правата. Правата линия е мярка за кривата. Кривите линии се образуват само от права. Когато направите център, там са кривите линии. Казвате: „Той е крив човек“. - Че кой не се изкривява? Че кой човек е прав в света? Прав ли си или наведен, се прав ли си? Ако вземеш буквално. Праведен човек е онзи, който във всичките свои постъпки постъпва еднакво. Значи той има една Божествена мярка в себе си. Себе си мери със същата мярка и ближните си ги мери със същата мярка. Щом не мериш с тази мярка, ти си двуцентров. Двуцентровите хора и туй не е лошо, то е една елипса. Двуцентровите хора то е раздвояване, поляризиране на човека. Той станал мъж и жена. Двуцентровите хора са мъже и жени. Я ми определете, какво нещо е жената и какво нещо е мъжът? Казвате: „Жена“. Ами че трябва да определите какво нещо е жена. Жена е туй, което създало морето, океаните, реките.

Жената създава дъжда. Дето има реки, ще знаеш, че жената е там. И ти с почитание ще седиш. Какво нещо е мъжът? – Мъжът създал планините, градовете. Като влезеш в един град, то е животът на мъжа, не е живота на жената. За да създаде човек някое здание, жената се е намесила и там, понеже мъжът е трябвало да вземе малко вода от жената, за да може да направи цимент, да спои тухлите на къщата. Всяко нещо е мъжка работа, но реките е женска работа. Казвате: „Туй е жена". Хубаво, ако нямаше жени, нямаше да има вода, океани, нищо нямаше да има. Щяхте да имате планини. Но като дойде жената, тогава растенията се явиха. Съединиха се мъжът и жената и се образуваха горите. Мъжът дава твърдата почва, а жената водата. Тя образува дърветата. Та казвам: Онези меките елементи в тебе, мекият елемент наричаме Любов, той е мек елемент. Когато говорим за Мъдростта, ние подразбираме в обикновеният смисъл, че имаме тази твърдата почва. Има една твърдост в природата, която ти трябва, на която ти може да разчиташ. Във водата се изисква изкуство. Ти трябва да знаеш да плаваш. На твърдата почва ти без да имаш туй изкуство, можеш да седиш там. Следователно, на твърдата почва човек се учи да ходи, а в онази жидката материя, трябва да плаваш. Следователно, има известни условия в живота, при които трябва да плаваш. Какво ще употребиш в плаването? Следователно, ти правдата само при женският елемент ще излезеш на място. Във водата ще плаваш, в твърдата почва няма да плаваш, ще ходиш. А доброто няма да го учиш във водата. Доброто ще учиш на твърдата почва. Ти за да бъдеш добър, трябва да бъдеш мъж. А за да любиш, трябва да бъдеш жена. Или другояче казано: За да любиш, трябва да имаш майка, а за да бъдеш добър, трябва да имаш баща. Ако нямаш баща не можеш да бъдеш добър. Ако нямаш майка, не може да любиш. Сега въпросът е: Можеш ли да бъдеш без майка и баща? - Не може. Понеже вие искате да живеете на земята, интересен е животът, един женски принцип. Той е производен принцип.

Сега тук ще ви прочета някой цитат от Цветните лъчи и ще ви дам един стих: „Христос е сияние на Неговата Слава и образ на Неговото същество, и държи всичко със силата на Неговото Слово.

ЧЕРВЕНИТЕ ЛЪЧИ.

„Аз дойдох виделина на света.

Да осияе седящите в тъмнина.

В Него бе животът и животът бе виделина на человеците."

РОЗОВИТЕ ЛЪЧИ.

„Бог обаче, който е богат в милост, за голямата си Любов с която ни възлюби и като бяхме мъртви в престъпленията, оживи ни наедно с Христа".

Значи този стих, розовите лъчи, превръщат живота. Ако ти не можеш да вложиш розовите лъчи в себе си, да обичаш Бога. Някой път имаш едно състояние, обезсърчен, обезсмислил се живота, сърцето ти е кораво, в нищо не намираш смисъл. Каквото и да ти кажат, ще намериш кривата страна. Каквото и да ти кажат, ще кажеш „лош човек". Каквото и да ти кажат, ще намериш някакъв кусур. Аз тия хора наричам биволи, които са излязли из локвата, махат си опашките, да се бранят от мухите и като мине някой човек, оцапат го и после, ако каже, че е чист, казват: „Виж колко петна има, и той е като мене". Той не знае, че той го оцапал. Та ще се отучите да си махате опашките. Махането на опашките, аз казвам: Умът е една опашка. Говедата като мислят, то е умът, не че умът е опашка, но щом ти мислиш как да се освободиш от мъчнотия, умът е една опашка, която те брани от тия препятствия които са около тебе. Следствие на това, като се браниш от тях, може да направиш някаква пакост.

ЖЪЛТИЯТ ЦВЯТ.

„Мъдростта, която е отгоре, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопокорна, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна."

Като мислим върху тия думи.

ЗЕЛЕНИТЕ ЛЪЧИ.

„Просете и ще ви се даде. Търсете и ще намерите. Хлопайте и ще ви се отвори, защото всеки който проси приема и който търси намира, и който хлопа, ще му се отвори."

Някой път не можете да бъдете богати. За богатството трябва да хлопаш.

СИНИТЕ ЛЪЧИ.

„Аз съм Истината. Законът чрез Мойсея бе даден, а благодатта и Истината чрез Исуса Христа. А когато дойде Духът на Истината, Той ще ви настави на всяка Истина. Духът на Истината е, Който от Отца изходи, Той ще свидетелствува за Мене. Вярата ви и надеждата ви да са в Бога.“

Ето и за ВИОЛЕТОВИТЕ ЛЪЧИ един стих.

„Ето давам ви власт да настъпвате на змии и на скорпии и над всяка сила вражия и нищо няма да ви повреди. Има някои от стоящите тук, които няма да вкусят смърт, докле не видят Царството Божие, дошло в сила“.

Значи ти не можеш да бъдеш силен, ако тебе ти липсват виолетовите лъчи.

Сега БЕЛИТЕ ЛЪЧИ.

„Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това: Да прегледува сираците и вдовиците, и утеснението им, и да пази себе си неосквернен от света. Всинца ние от Неговата пълнота приехме и благодат за благодат. Да почнем от начално учение Христово и да се водим към съвършенство. Пристъпихме до гората Сион и до града на Бога Живаго, Небесният Иерусалим и до безчетните ангели при тържеството на църквата на първородните, които са написани на небесата и при Бога съдникът на всичките, и при духовете на праведните, които са стигнали до съвършенство.“

Казвам: Сега вие сте на земята в това училище да се учите и мислите понякой път – Може ли човек да бъде праведен? Ти праведен без Любов не можеш да бъдеш. Правдата има за подтик Любовта. Правдата започва от Любовта. Ако искаш да бъдеш праведен, само Любовта ще ти даде подтик. Добър, без Мъдрост ти не можеш да бъдеш. Някои искат Любов. То е неразбиране на въпроса. Любовта отстъпва на Мъдростта. За да бъдеш добър, Мъдростта трябва да дойде. Това са двете точки. Това е Божественото. Защото Писанието казва, Апостол Павел казва, че плодът на Духът е Любов. Той разглежда Любовта като плод на Духа. Казано е също, че Бог е Любов. От Бога е излязъл Духът, а от Духът е излязла Любовта. Любовта, която ние трябва да

разбираме. Любовта, която трябва да внесе правда в света най-първо. Отношения трябва да има. Дотогава, докато човек мърмори, има някои мърморковци, ти седиш, но има едно същество, което постоянно мърмори в тебе и знаеш как мърмори. Лягаш - мърмори, ядеш – мърмори, ставаш – мърмори, навсякъде едно същество кряка, недоволно е, с нищо не може да го задоволиш. Аз го наричам един въплътен дявол. Апостол Павел се оплаква от него, с човека върви: „Имам един трън в плътта“. Откъдето и да влезеш, той ще те използува, все ще се покаже около. Без да искаш, пак ще се покаже.

Та казвам: Трябва да се изучава човек. Вие седите и мислите, че знаете, много работи знаете. Вие знаете онзи път, по който сте минали. Но не знаете пътя, по който отивате. Казвам: Зная пътя който съм изминал, но пътя, който има да изминавам него не зная, следователно, този, изминатият път може да ви помогне за онзи, който ви предстои, само да се приспособи. Ако се заблудите чрез този път, който знаете, ще го научите като минавате през него. Сега вие минавате един мъж, в мъжка форма, една жена, в женска форма. Дойдете до жената имате една представа – туй, което не е. Запример: Какво отношение има между една форма и нейната сянка или какво отношение има между една причина и едно последствие? Казвате: „Всяко последствие има своята причина“. Хубаво, така е, но по какво се отличава последствието от причината, защото ако една причина не може да произведе едно последствие, причината не може да се прояви. Или ако едно последствие се е проявило, зад него седи една причина. Какво отношение има между причината и последствието? Вземете, един човек вземе семе, посади го в земята. Причината е той. Тази семка израства, това е едно последствие. Сега тази ябълка израства за кого? - За себе си. В нейното естество е да расте. Но ако човек не беше я поставил в почвата, тя не можеше да се прояви. В дадения случай, човек става една причина за семката да се прояви. Тогава щом се прояви причината, най-първо тя ще се ползува от туй последствие. И следователно, какво ще стане тогава, ако се ползува причината. След като изям първата ябълка, изям ябълката и пак посея семките, следователно туй дърво ще

започне да расте и да се размножава. Когато причината използува последствието, тогава семките растат. Ако някой използува и няма никакво растене? Най-първо трябва да правиш едно добро, то е причината, ти трябва да се ползуваш от доброто. Или ако ти сам не можеш да се ползуваш, тогава ще дадеш на Божественият Дух, Който те ръководи. Божественото казва: „Тъй както постъпваш не е право“. Да приемем, вие сте двама съдружници и двамата работите. Да допуснем на двама души музиканти, като са свирили на някой концерт дават им 400–500 лева. Единият ще каже: „Понеже той е професор, който свири по-хубаво, ще вземе повече, другият по-малко“. Не ще ги разделят наполовина.

Та казвам: В Любовта, в живота, всякога човек трябва да постъпва справедливо. Тъй постъпва Бог. Сега вие искате да ви изведем една мисъл. Вие искате да бъдете някой път добри, то е механическо разбиране. Ти не можеш да бъдеш добър, защото ако в тебе не дойде Божественото, ако Божественото не се застъпи като причина, ако Бог със Своята Мъдрост не се застъпи, ако Неговият Дух не дойде, как ще бъдеш добър? – Ако Бог в тебе не дойде, ако Неговият Дух не дойде, ако Любовта не дойде в тебе, тогава ти пак не можеш да бъдеш добър и ти не можеш да бъдеш справедлив. Без Любов в света, справедливост в света няма. Без Мъдрост доброта няма. Това са двете неща, от които трябва да започнете. Прав човек е онзи, който има Любов. Без Любов прави линии не съществуват. Мъдростта представя кривите линии. В една крива линия се изисква повече време да мислиш. Правите линии са Любовта. С нея трябва да започнем, понеже е елементарна. Всеки може да я разбере. Щом дойдеш до Мъдростта, тя вече е по-мъчна. Кривата линия е създадена от безброй прави линии, които имат еднакви отношения, то е законът на съотношението: Както горе, тъй и долу. Нещата, които са в Божественият свят, така трябва да бъдат и в човешкият свят. Както са в човешкият свят, така трябва да бъдат и в Божественият свят. Или да се обясни практически. Допуснете сега как може да бъде. Допуснете, че сте изгубили 10 хиляди лева. Ти се безпокоиш, че си ги изгубил, но нищо в света не се губи. Първият принцип, науката казва, че нищо не се създава и нищо не се губи. Ти

казваш, че си изгубил 10 хиляди лева, те са пак в света. Ако ти беше ясновидец, имаше туй зрение, щеше да знаеш къде си ги оставил. Ако ти обичаш този човек, който ти взел парите, има съотношение. Този човек ги е скрил, за да намериш парите си. Сега научно - той ги взел тия пари, като ги взел той станал по-тежък. Следователно, всеки, който тежи повече, взел парите, той не е горе, той е долу. Ако знаеш 10 хиляди лева колко тежат и ако знаеш той каква тежест има, ще знаеш колко е потънал. Всичко в света има област. Нещата според тежестта така се настаняват. Този човек, за да го накараш да ти даде парите, ще го повдигнеш към себе си. Като го качиш нагоре, на един наклон, той ще ти върне парите. Казва: „Ще ми простиш, аз ти откраднах парите, аз ги взех“. Ако го поставиш по-долу от себе си, няма да ти върне парите. Вие искате да поправите една своя погрешка. Тази погрешка ще я извадите навън. Не да се критикувате, но ще видите от една погрешка, какво добро може да извадите. Вземете в човека има две чувства. Едно чувство на самоуважение, от което произтича гордостта и едно чувство на общителност, от което произтича тщеславието. Каква е разликата между горделивият и тщеславният? - Горделивият стои мълчалив, той никога не говори за себе си, но иска всичките хора да признаят, че той е нещо, а пък тщеславният, той е един тъпан, дето ходи бие тъпана. Петелът, който пее, той е тщеславен, не е горделив. Той се качи на плета, ще изкукурига, това е тщеславие. Тщеславие има и в пауна. Паунът като се види, обърне си задницата и извика „тър-тър-тър“. Като дойдете до единственото горделиво същество, гордост има в него. Например, в мечката има горда походка, горделивите хора са много тежки. Горделивият ходи важен, върви с патерица, поглежда горделиво. Често като се разгневите, дойде гордостта. Казваш: „Знаеш ли кой съм аз?“ - Мъж или жена.

(...) Един ученик трябва да търси учението на своя учител, който може да го оцени дали той е един от способните ученици. Защото ние достойнство имаме, когато сме справедливи. Правдата дава достойнство на човека, Любовта дава достойнство на човека. Щом любиш, трябва да имаш достойнство, щом имаш доброта, трябва да имаш знание. Човек, който иска да бъде

мъдър, да добие знание, трябва да е добър. В окултната наука, ти не може да добиеш тайните на природата, ако не си добър. Природата доверява своите тайни, знанието, скритите работи само на онези, които са добри. А пък Любовта е врата, тя поверява благата на живота на онези, които са справедливи. Следователно, добрите хора в света, справедливите хора в света, те са производни точки, това са синовете и дъщерите. Тогава доброто какво е, син ли е или дъщеря? – Значи в себе си казвам, непременно трябва да имаш една дъщеря, и непременно трябва да имаш един син. Ако нямаш дъщеря, коя ще бъде дъщерята? – Доброто ще бъде синът ти, а дъщерята ще бъде справедливостта. Имаш дъщеря, доброто не може да го имаш на мястото на справедливостта и справедливостта не можеш да я имаш на мястото на доброто. Те са неща, които можеш да опиташ в живота си. Казвам: В съвременната психология ги смесват. Мислят, че един човек, ако е любещ, той може да бъде и справедлив, и всичко може да бъде. Какво място може да има Мъдростта? – И какво място може да има Истината? Казваме: Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина. Или казано другояче, Любовта, Мъдростта и Истината съставят трите основни неща в живота, чрез които Бог се проявява. Между Любовта, Мъдростта и Истината нищо друго не може да влезе. Ако ти имаш Любов, ако ти имаш Мъдрост и ако ти имаш Истина, то е единствената реалност, на която можеш да разчиташ. Нищо не може да се вмести, да ги разедини. Сега може да градиш навсякъде с тях. Дето и да идеш никога не губят своята цена, своята сила, своето добро. И никога не губят своята справедливост. Та казвам: Всякога трябва да съпоставяте. Ако сте справедливи, Любовта функционира във вас. Защото в даденият случай Любовта е майка на справедливостта.

Сега тия мисли са отвлечени работи и казвате: „Не ни интересуват. Трябва да се яде, тук дрехи трябват, къщи трябват“. Друг един закон има в света. Светът е създаден, трябва да се подобри. Бог създаде света да яде, но трябва да знаем как да ядем. Казваме: „Трябва да се живее“, но трябва да знаеш как да живееш, то не е така проста работа. Казва: „Трябва да се

обличаме“. Трябва да знаеш как да се обличаш. Аз бих желал всеки човек да има по един нов костюм. Понеделник нов костюм, вторник нов костюм, сряда нов костюм, четвъртък, петък, събота, бих желал всеки месец да имате по един нов костюм. И бих желал в годината да имате пак по един нов костюм. Всеки ден като имате по един нов костюм, в годината да имате триста шестдесет и пет костюма. Ако сте бедни, тогава 7 костюма. Който е по-заможен, да има 12 костюма. А ако сте от големите богаташи в света да имате 7, 12 и още 365 костюма. Колко правят? – (384.)

Вземете (числата) тъй, както сега разбирате. Казвате единица, или двойка или тройка. Ако е по отношение на тежестта, единицата е по-малка от двойката. Всякога двойката е по-тежка. Но ако отделите, кое е по-дребно, единицата или двойката. Двойката е направена от две единици. Единицата в даденият случай по обем е по-малка. Две единици събрани на едно място образуват една двойка. Та казвам: Най-първо трябва да проучвате света на реалностите. В човека, в природата съществуват две реалности: едната реалност е инертна, другата е крайно подвижна. Съвременните учени хора казват, че среброто може да се превърне в злато, но в природата съществува едно злато. Златото си има баща и майка. Златото се ражда тъй както се раждат плодовете. Сега вие можете да произведете от среброто злато, възможно е. Вие може да съедините една кобила и едно магаре, и да образувате катър. Но то ще бъде нито магаре, нито кон. Та и природата за да ви покаже, че не сте вървели по правият път, направила тия производните неща безплодни. Катърът, катър остава. Туй, което остава, то не продължава, то е осъдено на смърт, то си остава същото. Няма бъдеще. Някой човек иска да бъде силен в света, той е един катър. Ти като силен човек, този биеш, онзи биеш и един ден тези хора ще се съединят и ще те унищожат. В дома най-първо бащата мисли, че е силен. Казва: „Ти не знаеш ли, че аз съм силен“. На тоз една плесница, на онзи една плесница. Той не бие музикално. Защото като удари една плесница, той казва: „Тук има пет тона“. Колко тона има? – Пет цели тона и един полутон. Бащата като удари една плесница, ще даде пет на сина си, а половината задържа за себе си. Той като удари, ще почувствува,

ще го заболи синът. И той, като че половината не го е оставил. И той разбира, че не си струва да се бие. Понякой път като удари бащата, петте тона ги предаде и ако не знае как да предаде и половината тон, ще остане заради него. Половината тон е справедливостта. Ти искаш да удариш някого, но като капелмайстор трябва да разбираш, трябва да знаеш да предадеш правилно тона. Ако искаш ти да предадеш, трябва да видиш този тон, който влиза през ухото. Най-първо трябва да предаде една физическа енергия. Първата кост от рамото до лакътя. След това трябва да предадеш духовна енергия, втората кост от лакътя до китката и най-после трябва да предадеш умствената енергия – китката. Тази енергия се изразява в китката. Тази част, китката, представлява умствената енергия. Ръката от рамото до лакътя представлява материалната (част), от чисто физически характер, после имате духовната и най-после имате умствената. Тук рамото ще влезе в ръката. Някой художник иска да рисува. В изкуството, ако той не разбира, онзи великият художник, той иска да нарисува хубава картина, той трябва да предаде три качества. Материя трябва да има, с която трябва да състави боите; трябва да знае тия бои как да ги съпостави, после каква линия, какъв израз трябва да даде. Та казвам, ще вземе участие цялата му ръка. Аз като видя един художник, зная ще може ли да рисува или не. Такъв цигулар като видиш близо държи ръката до цигулката, той не може да свири, който държи близо ръката. Ръката трябва да бъде крайно свободна. Очите трябва да бъдат крайно свободни. Носът изгубил своята подвижност. Ушите изгубили своята подвижност. В животните туй ухо се върти. Сега само очите са останали подвижни. Но има едно бездействие, че и те не гледат, не се въртят очите, но главата въртят. Очите трябва да играят. Ще гледаш нагоре, надолу. Защо трябва да се молиш? Всеки човек който се моли, има здрави очи. Онзи, който престанал да се моли, ще му престанат и очите. Ти искаш да се молиш, затвориш очите си. Но веднага по един естествен път подигнеш очите си нагоре. Като дойдеш в естественият живот, гледаш към земята. Туй движение нагоре и надолу дава подтик. Казваш: „Няма да се моля!“ – Ще ти отслабнат очите. Всички вие, на които са отслабнали

очите, не се молите. Седнеш ти, ще концентрираш ума си. Ще концентрираш сърцето си. Ще концентрираш волята си. Те са здравословни положения. Казвате: „Празна работа“. Не е ли празна работа човек да носи пари. Тогава кое е пълното в живота? – В края на краищата остава само Любовта ни към Бога, вярата ни към Бога и надеждата ни към Бога. Трите основни неща. Във вярата ние имаме вече мъжкият принцип, в Любовта имаме женският принцип, а в надеждата, това са децата. Надеждата е родена от Любовта и от вярата. Затуй ние туряме надеждата в света в Божественият свят. Истината е синът. Ако вие не обичате, казва: „Любете Сина“. Синът означава Истината в Божественият свят. Той е Истината, която спасява. А при сегашните условия на вас ви трябва сила. Сила трябва на човека, за да победи. Не само му трябва сила, нему му трябва и топлина. Каква е разликата между топлината и светлината. Светлината действува в човешкият ум, топлината разширява телата, а светлината разпространява. Туй, което разширява е топлината. Туй, което разпространява е светлината. Светлината отива по-далеч, отколкото топлината.

Та казвам: Ние като не разбираме този вътрешен закон, някой път в нас се образува по-голяма топлина. Някой път нас не ни е потребна толкоз светлина. Тогава се зараждат болезнени състояния. Щом се подигне температурата на 41 градус, тичаме да отнемем. Ако светлината не се разпространява, тя става много малка и ослепителна, и тогава ярката светлина ослепява. Очите на човека още не са приспособени. Да кажем в една окултна школа или в една мистична школа има един нов начин за живеене. Дойде някой човек, тебе ти е приятно да го видиш. Този човек добре живее. Всичките ония плодове, които се раждат на дървото стават приятни. Щом един плод го снемеш от дървото, на което е седяло една, две, три, четири, пет седмици изгуби тази свежест. Докато сме на дървото, не се откъсвайте от Божественото дърво. Дървото на живота, което раждало 12 плода, то съставлява една велика наука, 12 плода на туй дърво на живота. Всеки един плод си има свои качества. Не се откъсвайте преждевременно от дървото на живота. Как ще се откъснете? – Като казвате: „Животът ми няма смисъл“, ти си се откъснал. Щом

си на дървото, не се бой, макар и зелен да си, каквито и мъчнотии да имаш, както и да те огъва света, Божественото ще се погрижи за тебе. Киселият и стипчив човек хубав ще излезе. Аз да ви подпиша 101 на стотех. Но щом ти капнеш преждевременно от живота, тогава никой не може да гарантира. Вятърът ще си играе, ти ще започнеш да гниеш и животът ти ще се обезсмисли. Затуй най-първо стойте привързани. Любовта е, която държи плода на дървото, а пък Мъдростта е, която изпраща всичките благоприятни условия за растеж и най-после иде Истината, иде господарят на това дърво и ще те откъсне. Ако Бог те откъсне, не бой се, твоят живот ще има смисъл. Казвам: Всички вие трябва да узреете на Божественото дърво. Понеже хората ядоха от дървото на познанието добро и зло, тогава хората окапаха преждевременно. И направиха всичките погрешки. Някой се стреми да стане учен човек. Като станеш учен човек какво ще стане? Представете си, че един кон пожелае да стане голям и силен. След като стане голям и силен, ще го хванат хората. Казват: „Силен кон, я го докарайте тука, стотина, сто и петдесет кила може да носи“. Силните хора ги впрягат. Силните ги товарят и носят тежки товари. Мислиш, че като станеш учен човек нещо ще придобиеш? – Не. Ще те впрегнат. Има други сили, които ще те впрегнат. И ти ще вършиш онова, което не искаш, и ти ще бъдеш онова, което не си. Затуй някой път е по-хубаво да бъдеш мушица, отколкото един слон. Като мушица ще кацаш на някоя цвете, но слонът никога не е свободен като мухата да кацне. Като тръгне, по определен път ще върви. Малката мушица може и по сламката отгоре да мине, но слонът не може да мине. Та казвам: Хубаво е да бъдеш слон, но по определен път ще се движиш. И когато искаш да придобиеш вътрешната свобода, трябва непременно да бъдеш малка мушица, една пеперуда, окичена със своите дрехи, да ходиш от цвят на цвят и да благодариш на Бога, че си мушица. Бог създаде тия цветя заради тебе. Ти си облечен хубаво. Слон лесно можеш да станеш, но от слона, пеперуда мъчно можеш да станеш. Малкият плод може да узрее. Но узрелият плод не може да се върне. В него трябва нов процес – да сееш тази семка, да изникне и постепенно да се превърне в

първоначално състояние. Казва някой: „Аз съм много прост, искам да стана светия“. Не бързайте да станете светия. Няма по-тежка работа от светийството. Ти искаш праведен човек да станеш. Че всеки ден може да бъдеш праведен. Аз гледам понякой път как се безпокоят хората. Един свещеник върви, срещне един просяк, бръкне в джоба си да извади пари. Българинът го пита: „Как ти е името? Мен ми е много приятно, че си ме намерил. Откъде е баща ти, майка ти?“ Този беднинят човек, защото бедните, просяците са много учени хора. Той гледа към земята, да вземе. После търси друг. Ти на него повече не му давай, но му кажи: „Заповядай у дома, мен ще ми бъде приятно да ми дойдеш на гости. Елате в сряда“. Той гладувал два деня, още няколко часа нека гладува. Той като погледне ще каже нецензурна дума. Аз съм ги слушал.

Не бързайте да задоволявате вашите желания и мисли като просяците. Задоволете ги, но всяко нещо на своето време. Ние сега всинца имаме един неестествен начин на живеене. Усещаме постоянно нещо, което казва: „Не е така“. Като се събудиш сутрин, като си легнеш на дясната страна, да не си се обръщал. Ти се обърнеш 10 пъти, ту на лявата, ту на дясната страна. Като легнеш на дясната страна, (да) се събудиш пак така, веднага стани. Ти легнеш, събудиш се, драснеш светлината и пак легнеш. Станеш сутринта, казваш: „Не съм разположен духом“.

Мислете, че Бог е промислил всичко заради вас. Няма нещо, което Бог да не е предвидил. Само едно нещо пазете в ума си. Бог ви е пратил и иска от вас да учите. Да обичате нещата както Бог турил тяхната цена, така и вие да оценявате тяхната цена. Стана аз сутринта, погледна, оценявам деня. Като изгрее слънцето, приятно ми е, зная какво е. Зная какво носи слънцето и за другите хора. Вие сутрин не сте наблюдавали. С кое око гледате на слънцето, с лявото или с дясното. Казвате: „Това ни е останало“. Някой се ококорил. Аз ако бих посрещнал слънцето, бих си замрежил очите, малко да са отворени, да влиза малко светлина, защото през целият ден ще го гледам изгревът на слънцето. Срещам един човек, искам изведнъж да го позная какъв е. Ти го безпокоиш с това. Аз като срещна един човек, той е богатство на Бог. Този човек, който аз срещам, той сам себе си не познава.

Богатствата, които има, не ги познава. Срещам мнозина да казват: „Загазихме, нищо не струвам“. Казвам: Можеш ли да се размениш? Нали казваш нищо не струвам. Казвам: Продаваш ли се, понеже казваш, че нищо не струваш, колко искаш за себе си? Щом нищо не струваш, аз ще те купя. Да ти дам един милион, ще ми станеш ли роб? – Няма да имаш своя воля, но моето каквото ти кажа. Ще ядеш, ще пиеш, каквото искаш, но ще правиш каквото ти кажа. Имате голямо богатство. Непременно трябва да влезе в душата ви една благодарност. Ние сме същества, които не оценяваме великото добро, което Бог е вложил в нас. Някой казва: „Да бяхме по-млади“. Сега сте млади. Не сте много стари за мене. Казва: „Знаеш ли колко години съм? – На 60 години.“ Мене ми е смешно. То е самохвално дете. На 60 години, той е бебенце. Ако идеш на слънцето има 60 земни години, каква част съставляват от една слънчева година. Една слънчева година съдържа 20 хиляди земни години. 60 години какво са при една слънчева година? – Съзнанията на тия същества, които живеят там е друго. Друго понятие, друго схващане имат за живота. Казвам: Какво говориш за 60 години. И 10 хиляди години са нищо. Разбирам една слънчева година да имаш, 20 хиляди години, (тия) понятия, с които мерим нещата, този мащаб е много малък. Трябва да бъдете щастливи и здрави, и какво ви трябва още. На щастието и здравето какво му трябва? – Аз бих ви казал: Благообразие. Щастие, здраве, благообразие и красота. Щастливият живот, здравият живот, в себе си трябва да имат красота. Красотата е външна страна. Когато ние сме щастливи, когато ние сме здрави, трябва да бъдем красиви. Понеже красотата е възнаграждението. Като се погледнем в огледалото, да бъдем красиви. И ние да се радваме на доброто. Когато аз правя добро, аз се радвам на Божественото вътре в мене. Аз считам, че в мен се проявява Божественото. И вие по същият път вървите. Аз не казвам, че вие не вървите. Не трябва да заставим Господ да ни каже: „Аз съм недоволен от вас“. В Бога няма недоволство. Нашето недоволство се отразява върху лицето на Бога и виждаме, че е недоволен. Когато Господ ни покаже, че е много недоволен, става едно отражение на самите нас. Когато

някой път виждаме, че сме много добри, туй е отражение на Бога. Бог се отразил в нас. Казваме: „Колко сме станали добри!“ Това е Господ. Когато виждаме лошите страни, то сме ние. Когато виждаме добрата страна, то е Бог в нас.

Желая огледалото да бъде хубаво полировано, да виждате Божият образ и да ви каже, че сте добри.

Отче наш.

XVI година
39 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 8 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев

получаем, че имате два камъка, единият прост, а другият

КАМЪНЕТО ПОД ЕЗИКА

Отче наш.

Чете се темата: „Отношения на правите и криви линии".

Пишете тогава: „Полазата от чесън и лука".

Правите и кривите линии, това са резултат на нещо, но едва сега се зачеква. В геометрията имат сбъсем друго значение. Прибодата си служи с прави и криви линии.

Казвам: Започнете да изучавате числата, които са образувани сега в аритметиката. Например имате 35. Ако тъй число го обърнете, задното число трите отпред, а 3-те трите отзад, колко ще имате? – 53. Първо имате 35, а после 53. Да кажем имате 66. Тогава как може да обърнете? Като го обърнете тъй число нито се увеличава, нито се намалява. Имате 11. Както и да го трите, все същото остава. Имате 22, 33, 77, 88, но 87 вдигата закони работи. Сега какво заключение бихте извадили? – Имате 35, знаци сиит е отпред. 3-те означава сиит, а петте е майката отзад. Но ако трите 5 отпред, а сиит отзад, числото се увеличава. Тогава какво ще извадите? – Че когато сиит е отпред, числата се увеличават и то по отношение на 3 и 5. Да кажем в числото 12. Едно е бащата, две е майката, 3 е сиит. Имате числото 32. Сиит е отпред. Трите майката отпред, но числото се намалява. Какво показва? – Че сиит е по-умен от майката. Всички числа, които се увеличават са по-умни. А всички числа, които намаляват, не са тяка умни. Заключението какво е? - Те са сбъсем противоречи. Как ще доказвате, че тъй е така? Вие казвате, че някой човек е прав.

Правите и кривите линии, това са резултат на нещо, но едва сега се зачеква. В геометрията имат сбъсем друго значение. Пишете тогава: „Полазата от чесън и лука".

Чете се темата: „Отношения на правите и криви линии".

Отче наш.

скръпените камъка, задържащи се. Ако вземеш този прост като вземат прост? – N обратното става. Ти като вземеш тъжно като вземат скръпените камъка, а никак не се смущавам, вземе скръпените, прави въпрос. Питам себе си: Защо ми става вие искате да ги вземете. Ако вземете скръпените камъка, аз ще се изкушавате да отхвърлете. Аз имам два скръпените камъка, но ако вземете прост, казвам: Нищо, че го взел, но ако е по-скъп от простият камък, който е 100 грама? Но сега се цени. Колко пъти сега онзи, скръпените камък от 100 грама е по-скъп от простият камък, но друго едно качество, с което камъни? – Не по свойта тъжест, но друго качество, с което скръпен, и двата тежат по 100 грама. По какво се цени тия

камък, никаква радост няма да дойде. Като вземеш скъпоценния камък, ти се радваш, а у мене се явява скръбта. Но то е по отношение на човека. Ако ти оставиш една кокошка наследница на себе си, на простият камък, на нея безразлично ще бъде дали ще й вземат камъка, тя никак няма да се изкушава. На една кокошка, ако оставиш наследство един хляб, и ако другите кокошки вземат хляба, тя няма да направи въпрос. Обаче човек веднага ще пита: „Кой ми взе хляба?“ – Защото в кокошката няма този навик да търси хляба, в човека го има. Вие казвате: „Защото човек е умен“. Прави се едно различие у човека, но една кокошка. Да допуснем, че този скъпоценния камък може да го открадне, защото някой път, ако е малко скъпоценното камъче, кокошката може да го глътне. За храносмилане понякой път тя взема такива камъчета. Какво ще й допринесе на тази кокошка, ако тя глътне скъпоценния камък? – То ще допринесе за нейното храносмилане. Ако ти откраднеш някой скъпоценен камък и го туриш на врата си или го направиш на пръстен и на теб ще ти допринесе нещо. Казваш: „Откраднаха ми камъка“. Ами тия, които отиват да събират от Африка всичките тия камъни, не са ли крадени? Всичките камъни са все крадени, никой не е искал позволение. И златото е крадено, и камъните са крадени. Всичките неща са крадени. А ако ни го откраднат, става ни мъчно. Вие още не сте мислили върху туй. Значи сега Господ е позволил, кому е дал документ? – Тук държавата някой път дава право някому да експлоатира нещо, (но) никой няма документ, че му са подарени камъните. Счита, че някой запазил някакъв периметър, взел го от държавата, но в края на краищата всичките скъпоценни камъни, които сега изваждат, тези, които ги крадат, те са слуги, господарят никога не краде. Тези, които крадат, бъдете уверени, камъните за тях няма да останат. Всичките камъни са приготвени за тези, които ще дойдат, които ще бъдат наследници на земята. Всичкото богатство е за тях. Защото всичките други хора само ще употребяват скъпоценните камъни, може да ги употребяват, но те ще ги оставят за наследство на онези, на които принадлежат. Писанието казва, че на онези, наследниците, на всеки са дали по едно камъче. И туй камъче някой казва, че трябва да се държи под

езика. Докато държи човек камъчето под езика, всичко върви добре, щом изгуби своето камъче под езика си, работите не му вървят вече. Вие седите и мислите какво да правите. Ами че толкоз богатство Бог е турил в главата ви, богатство в сърцето ви. Вие не търсите вашето богатство в ума си. Вашето богатство е доброто, което имате. Другото богатство, което имате в сърцето си и него не търсите. Например, често вие отивате да ви врачуват, когато имате един врачувалник вътре във вас. И той е отличен, първокласен врачувалник. Вие ще идете някъде да плащате да ви врачуват и после ще кажете: „Не можа да ми познае“. Сега отивате някой път, някой иска да знае дали той (ще бъде) богат човек. Щом има ум, богат ще стане. Щом няма ум, никакво богатство няма. Казва: „Добър човек може ли да бъда?“ Щом имаш сърце, добър можеш да станеш, щом нямаш сърце, добър не можеш да станеш. Щом имаш ум, умен можеш да станеш, щом нямаш ум, умен не можеш да станеш. Някой пита: „Добър човек ли съм?“ – Щом имаш сърце, добър човек можеш да станеш. Сега казвате: „Богат човек може ли да бъда?“ –Вие поддържате, че сте родени от Бога, че Господ е ваш Баща, същевременно знаете, че сте сиромаси. Аз се чудя как е възможно, синът на един богат да бъде сиромах. Ако той е сиромах, аз вадя заключение - той не слуша баща си, изпъдил го баща му, оставил го да работи. Казва: „Защо баща ми не иска да ми праща пари?“ - Щом баща му не иска да му праща пари, има нещо. Щом сте сиромаси, аз ви казвам на вас. Изправете отношенията към вашия баща. Дотогава, докато вие не изправите вашите отношения към баща си, ще сте болен. Казвам: Как ти си син Божи, как си болен? – Казвам: Оправи отношенията към Баща си и ще бъдеш здрав. Ама хората има лошо отношение към тебе. Изправи отношението към Баща си и хората ще имат друго отношение към тебе. Защото в един дом, когато синът не е умен, не почитат бащата. Всичките слуги не го почитат и всичките слугини не го почитат.

Казвам: Сега трябва да имате една нова мярка за нещата. Мерките, с които мерите нещата, са относителни. Вземете в нашата система за теглене. Ти туриш 100 грама, да кажем едно кило. От 1 грам, до 1000 грама, 1 кило е мярка. Значи най-после

ще дойде едно кило. Но като имате 2 кила, едното кило не може да бъде мярка. Имате 1 грам, 2, 3, 4, много мерки имаме. Някъде имаме 2 кила, някъде 1/2 кг., някъде 10 грама. Та казвам сега: Каква е вашата мярка, с която мерите всичките работи? Например, че един човек е добър, мярката е друга. Най-първо аз чувствувам този човек. Аз меря светлината чрез очите. Чрез очите познавам, че е светъл, а огъня познавам чрез чувствата, чрез ръката познавам колко е горещ огъня, или не. Значи с ръката може да позная топлината, но с ръката не мога да позная светлината, а с очите мога да позная светлината. После, какво е звукът. Него с окото не мога, но с ухото мога да позная и да направя различие какъв е звукът и какъв е неговият смисъл, има ли някакъв смисъл или няма.

Та казвам: Погрешката понякой път е, че искате всичко да разберете с очите си, всичко донякъде можете да познаете, но с очите си не можеш да познаеш един човек колко е добър. С очите си донякъде можеш да познаеш. Но с очите си ти не можеш да познаеш колко добър певец е. Там само с ушите си може да познаеш има известни принципи на възможност. Но всъщност, в реалността как трябва да пее, само ухото може да даде една правилна представа. Та понякой път вие хората туряте една и съща мярка. Всичките хора не са еднакво добри. Какво подразбирате? – Добротата в човека расте и се развива. Значи всичките хора не са еднакво добри, но то е на степени, не са еднакво добри. И всичките хора еднакво умни не са, степени има. Но всеки един човек има една възможност да бъде добър. Ние казваме, че не са еднакво добри. Двуяко значение има. Значи единият е по-добър. Но по отношение на силата е по-добър. Единият човек има сила да даде повече. Другият дава малко. Вие всякога считате, трябва да извади 5 стотинки, да ви даде толкоз, колкото има в джоба си. Ти казваш: „Как му се откъсна туй.“ Считаш, че не е добър човек, понеже малко дава. (Искаш) да е щедър, да извади една банкнота от хиляда лева. Добрият човек е щедър. Единият наричат щедър, другият го наричат скъперник. Може да е право, може да не е право. Ако аз съм свършил една работа за 5 лева, че ми дават 6 лева, съответствува на работата.

Ако на някого плащат 1000 лева, той свършил работа за 1000 лева. Ти отиваш при някои хора да ти дават, трябва да си свършил някаква работа. И в света на умните хора, на добрите хора, винаги плащат повече. На глупавите всякога плащат по-малко. Та ако вие сте баща, ни най-малко няма да оставите вашето наследство на вашия глупав син, всякога бащата на най-умният син оставя. Като погледне сина и дъщерята, той на онези, които най-много обича оставя. Ако бащата в един дом обича повече сина, има причини. Каквато и да е, казваме ние. Ако обича някого, той не обича глупавия. Яков обичаше Йосифа повече. Йосиф беше най-умният от всички братя. Бащата казва: „Не е слабост“, но защо обичаше Яков Йосифа, де се крие причината? Защото онази, от която се роди, той я обичаше. Заради нея 7 години пасъл овцете. Обичаше той Йосифа, защото обичаше майката на Йосифа и заради тази майка обичаше Йосифа. Всички казват: „Кой е Йосиф?“ – Ако Яков не обичаше майка му, и него нямаше да обича, следователно правя заключение. Ако някои има 2-3 жени и има деца от тях, и чието дете обича повече, нея обича повече. Сега то са разсъждения, за да се освободим от някои противоречия. Вие казвате: „Не ме обичат хората“. Трябва да има защо да те обичат. По-хубаво питайте: „Обичат ли вашите майки?“ Ако майката обича синът си, законът е пак същият. Казвам: Тя обича баща му, слабост има. Обича бащата, затова обича и сина. Питам тогава, ако вас Господ ви обича, могат ли другите хора да не ви обичат? Сега вие се освободете от сегашното неразположение, да ходите и да се месите в чуждите работи. Казвате еди-кой си обича някого. Ако някой обича някого търсите причината защо го обича. Той обича, но зад него има друг. Вие много повърхностно гледате на работата, тази обич не е от сега. Сега намерете онзи закон, който ръководи работите. Тъй както сега вървим, тази Любов, която имате няма да мине няколко години ще се изгуби, понеже искаме да намерим една Любов, която не се губи. Любов, която трябва да расте и да се развива. Ние търсим онази Любов, онази Мъдрост, онази сила в света, която трябва да ни подмлади, да ни възкреси, да ни повърне живота, да ни направи умни, добри и силни, туй търсим ние. Аз

като говоря за Любовта, казвате да се спасим. Не е въпрос за спасение. Всичко онова, което ние сме изгубили досега, само по три пътя можем да го намерим: то е пътят на Любовта, пътят на Мъдростта и пътят на Истината. Това са пътищата, по които загубеното или всичко онова, което Бог е вложил в нас, само по тия пътища можем да развием нашите добродетели. Ако ти не обичаш, твоето сърце ще изсъхне. Като изсъхне, нищо няма в него. Ако ти не мислиш, твоят ум, твоят мозък ще изсъхне. Та казвам: Вие искате да имате красиво лице. Искате да имате красиви ръце, че ръцете са един признак на правдата. Правдата е образувала човешките ръце. Ти ако искаш да бъдеш справедлив, всякога трябва да проектираш правото навсякъде, където минеш. Като видиш някъде криво, трябва да го оправиш. Искаш да бъдеш добър, няма да ходиш ти да се кривиш, но ще стъпваш, то е хубавото. Ще стъпваш право и каквато работа вършиш ще гледаш да я свършиш добре. Като шиеш, някъде много ситно шиеш, някъде много едро. Някъде се навиват, искат по-скоро да свършат работата. Не, не, ще свършиш хубаво. Пишеш някому писмо, когото обичаш, на него много внимателно пишеш, когото не обичаш пишеш бързо. Накрая гледам някое писмо е започнато идеално и накрая дошъл, че го събрал едно до друго и после се извинява, че книга нямало. Не, като пишеш писмо тури два листа, три листа, но изпиши едно хубаво писмо и знай, че един ден всичките любовни писма, които сте писали, ще ги четете, на кино ще ги имате. Един ден всичко, каквото сте вършили, ще го видите на кино. Сега се срамувате да не го знаят другите. Един ден вашите приятели ще ви поканят на гости и ще ви турят на филма. Какво ще бъде вашето положение? – Писанието казва: „Онези, на които Господ прости греховете, тия лошите филми ще ги заличи. Известни лоши филми ще заличи, а каквото на филма е красиво ще остане“. Лошите работи ще се заличат, само хубавото ще остане, че като дойдете там, ще въздъхнете. Лошото във филма няма да го има. Но който не се е покаял, между хубавото и лошото ще излезе.

Вие сега ще кажете: „Не ни говори за тия работи, за тия слабости“. Човек, който греши, то не е слабост, той е силен човек.

Който човек греши не е слаб. Който не греши е по-слаб. Но който греши е силен човек. Вие казвате: „Слабост“. Ни най-малко не е слабост. Сила има, от сила греши. Казвам сега: Искате да бъдете богати. (Учителят взе цигулката). Сега вашите инструменти да си нагласите. Да си нагласите цигулките. Цигулката започва със завършените плодове. Цигулката показва, че човек е завързал нещо. Цигуларят човек показва, че има нещо в него, което е зреене. Най-високата страна на цигулката показва, че мислим. Вземете тогава „сол“. Да изпеем думата „Истина“ (пеем думата „Истина“ – „ми“, „сол“, „до“ и после обратно) Каква ще бъде разликата? – Изпейте „Тъги, скърби“. Често в музиката усещате, че нямате енергия. Учителят пее „ре“. Искате да мислите – най-простата форма. (Учителят пее „ми“). Искате да събудите мисълта. Или да вземете „фа“, „фа“ е за сърцето. Вие искате някой път да хванете някоя работа. Научете се да вземате вярно „до“. Да кажем вземете „долно сол“. (Учителят пее „сол“, „си“, „до“). Всеки тон, който е правилен има сила и мекота. Тонове, които нямат мекота, липсва им нещо. Мекотата е качество на сърцето. Трябва да има чистота. Всеки тон, който не е чист, и няма мекота, не е правилен. Чистота и мекота на тона трябва. Ясен трябва да бъде тонът. (Учителят пее гамата). Ако вие „ми“ не можете да го вземете, при вас интервалът от времето може да е 1/16 или 1/32. Мисля, че не може да бъде по-бързо. (Учителят пее бързо: „до“, „ми“, „сол“). При обикновената музика можеш да пееш криво и ще изправяш. Когато сте най-неразположени, седнете и пейте, докато се измени вашето неразположение, да събудите във вас музиката, понеже ще събудите Божественото. Вие като събудите Божественото в себе си, човешката музика не е построена както другата. Тя е отражение на ангелската музика. Но не е приспособена, нагодена е според трептенията на нашето тяло. Някой път светската музика е нагодена според физическото тяло. Някои низши чувства имат. И песните са такива. Българинът винаги като вземе своите песни, намалява „ми“-то, а увеличава „фа“-то. (Учителят свири български мотив). „Фа“-то винаги го увеличава, а „ми“-то намалява. Много ум на човека не му трябва, но парици му трябват. Пък по-малко пари, повече ум трябва.

(Учителят свири български мотив). Българинът и „си“-то намалява. Като се моли казва: „И с молитвата тази работа не става“. Като престане да се моли един човек, ще дойде страданието. Ще действува, и тогава започват миньорните гами. Сега какво искате? Кое ви трябва най-много? Здраве ви трябва най-много. На всинца ви здраве ви трябва най-много. Имате една песен „Сила, живот и здраве“. Може ли да я изпеете? – Тогава я пейте, понеже не сте здрави. Човек трябва да пее. (Учителят пее: „Какво ще стане от тебе, ти си малко дете, което сега расте, от тебе ще стане млад момък, който в света ще се зове. От мен болестта се страхува, понеже всякога, когато в мене тя идва, все гладува, все гладува, затова тя е страх от мене“.) Човек трябва да пее.

Мото:
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

XVI година
40 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 15 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с.
София - Изгрев

РЕЧНИК

Акламирам: Одобрявам, поздравявам с шумни възгласи, с въодушевление.
Алеф, а: Име на първата буква в азбуката на староеврейския език.
Аншлус /нем./: Насилствено присъединяване на чужда територия; анеския.
Арахангел вж **Архангел**
Аржан конте /фр./: Преброени, разчетени пари.
Архангел / гр./: Един от първите ангели
Афоресам /нгр./: Отлъчвам от църквата; отлъчвам от дадена среда; проклинам
Баданосвам: Измазвам с постна боя, с вар; варосвам.
Базиргян /пер.-тур./: Занаячия, търговец, търгаш.
Батал /ар./: Изоставен, запустял; развален, негоден
Билник: вж **Бинлик**
Бинлик /тур./: Стъклен съд с вместимост 1000 драма, т.е. около 3 литра; дамаджана, билник
Бламирам: Изказвам недоверие и свалям от изборна длъжност.
Букаи /тур./: Окови за кон или затворник.
Варда, вардала: Стража; място където пази стража
Гем /тур./: Юзда.
Гном /нем./: Земен дух в образа на джудже, който живее дълбоко в земята и пази нейните съкровища.
Гуркам: Потапям нещо цяло във вода; гмуркам.
Гьоз-бояджилък /тур./: Хитрец, шмекер, измамник.
Гьотерица, гьотурица /тур./: По споразумение, всички заедно; направо през просото.
Давия /ар.-тур./: Дело пред съда
Дам /тур./: Обор за едър добитък.
Дервиш /перс./: Мохамедански монах; дървен сарашки инструмент, с който се извяват ремъци.

Дерменджия /тур./: Воденичар.
Джигер /перс./: Бял или черен дроб
Дилаф /гр./: Щипци за хващане на огън; маша.
Дискус /гр./: Кръгъл съд на низка поставка, на която се освещава и начупва св. хляб; също такъв съд, който служи за туряне и раздаване нафора или събиране помощи от християните в църквата; събиране помощ по такъв начин.
Дисонанс /фр./: Неблагозвучие; несъгласие, разногласие.
Дръндар: Лице, което се занимава с разбиване на памук, ярина, вълна.
Дубар, дубари /перс./: Измама, хитрост
Дълнал, задълнал: Задълбочил.
Енервирам /гр.-фр./: Нервирам, дразня.
Епитимия /гр./: Църковно наказание.
Епитрахил /гр./: Архиерейска и свещеническа тясна и дълга одежда, която при служба се слага на шията.
Живиница: Рани от болест на жлезите, които стават най-често по шията; заушка и др.
Жидкост /рус./: Течност.
Забъкал, забъквам: Тъпча, навирам, пъхам; забъркал; смесвам, приготвям с бъркане.
Ибрик /пер.-тур./: Глинен или меден съд за поливане вода при миене.
Иждивява: Изразходва, харчи.
Изполица: Договор за наем на обработваема земя, при който плодовете от земята се поделят между собственика на земята и този, който я обработва.
Истукан: Нещо изправено, издялано, излято, на което се кланят, идол, кумир; нещо неподвижно, безсмислено, стои без да разбира.
Ихтибара /ар.-тур./: Почит, чест, уважение.
Каденца /ит./: Хармоничен или методичен завършек на музикална пиеса, която разчленява музикалното построение и спомага за цялостното му изграждане; вмъкнат откъс към края на музикално произведение, с което се дава възможност на изпълнителя да покаже техниката си; отбелязване почивка в музикално произведение.

Калимавка /гр./: Черна, цилиндрична шапка на православен свещеник или калугер.
Капела /ит./: Мъжка или женска шапка с периферия.
Кашавар /рус./: Готвач на войници, работници и др.
Кварта /лат./: Интервал, който включва 4 степени в тоновата стълбица.
Кешки /тур./: По-добре би било да...; камо да...; дано.
Кираджия: Превозвач на стоки срещу заплащане; наемател, квартирант.
Ком ил фо /фр./: Както трябва.
Курна /ар./: Вид каменно или циментово корито под чешма в баня, откъдето се гребе вода за миене.
Кутурица: Изцяло, вкупом, грубо.
Куркой: Птица мисирка, пуяк, фиток.
Кърчаг: Пръстен съд за вода и др.; стомна.
Кюлаф /пер.-тур./: Фуниевидна шапка; Изигравам, мамя.
Лествица вж **Лестница**
Лестница, **лествица** /рус./: Стълба, стълбица.
Масал, и /тур./: Любопитна и весела историйка; анекдот.
Матихар: (Врачанско): Махам, клатя увисналите си крака.
Махана /тур./: Недостатък, кусур.
Махмуз /ар./: Шпора.
Меджидия /тур./: Стара, сребърна турска монета на стойност 20 гроша.
Ментор: Съветник, наставник, ръководител.
Метосала /Матусала/: Син на Енох, дядо на Ной, живял 969 г. (Битие 5:27)
Миситин /тур./: Посредник.
Мурафет /ар.–тур./: Умение, майсторство, изкуство.
Мющерия /ар.-тур./: Редовен купувач у някой търговец, клиент.
Навождам: Навеждам, наклонявам.
Нахохорал: Наперил, наежил.
Нона /лат./: 9 степен на диатоническата гама; разстоянието между 1-та и 9-та степен.
Обход: Поведение на човек към някого или към нещо; обхождане, отнасяне.

Овде-онде: Тук-там, сегиз-тогиз.
Олабелир /тур./: Така да бъде.
Омбрела /остар./: Чадър.
Орезил: Правя някого резил; компрометирам.
Орталок /тур./: Множество хора; тълпа, общество.
Оскудявам: Изпадам в немотия, засиромашавам, осиромашавам.
Паспал /гр./: Брашнен прах в мелница, полепен по околните предмети.
Пермутация /нем./: Разместване, смяна.
Пертурбация /лат./: Смущение, разстройство на определен ред.
Пещемал /пер.–тур./: Къса престилка за покриване на част от тялото в баня.
Пилюла /фр./: Лекарство с различни примеси във вид на кръгло или овално топче, удобно за поглъщане.
Пиростия /нгр./: Железен триножник, върху който се поставят съдове при готвене на открит огън; саджак**.**
Пуздер, пуздра: Съвсем мършаво месо.
Рабош: Разцепено на две дръвче, по което режат сметки, вместо да ги пишат на тефтер.
Размъшта: Размества**.**
Ретора /рус./: Лабораторен стъклен съд с кълбовидно тяло и дълга, извита встрани шийка; вертикален съд или канална пещ, в която се извършва овъгляването при суха дестилация на дървесина.
Салеп: Полско и планинско цвете с грудки по корена - перуника, гороцвет; гъсто, лепкаво питие.
Сбутан: Направен как да е; смачкан от някои страни.
Скръжав: Скъперник.
Стяжание /рус./: Имот, богатство.
Схумиш: Разпада се от гниене; скапва се.
Тагарджик: Кожена торба.
Терца: Тон с три степени горе или долу от основния тон; 1/60 част от секундата.
Токмак /тур./: Чук за хаванче, за дръндаранилък и др.
Тулум /тур./: Одрана като торба животинска кожа, в която държат сирене, масло, катран и др.

Търгат, търгам: Дърпам, тегля; тръгвам.
Тържик вж **Тагарджик**
Ундецими /лат./: Интервал, който е сбор от октави и кварта и съдържа 11 степени.
Физхармоника вж **Фисхармоника.**
Филон /сргр./: Одежда без ръкави на православен свещеник, която се облича върху другите одежди при литургия.
Фисхармоника /гр./: Вид хармоника с клавиши за една рък; устна хармоника, физхармоника
Хардал: Синап.
Хардалия /остар./: Вино, пресечено със синап, та останало безалкохолно.
Харосал /нгр./: Виждам добро, преуспявам.
Хата: Грешка, погрешка, престъпка; пагуба, поквара, развала; премеждие, беда, пакост.
Хафиор вж **Хафиф**.
Хафиф /арт.-тур./: Слаб, оскъден.
Чукундур: Кръмно червено цвекло.
Чутура /рум**.**/: Дълбок, дървен съд за чукане на сол, жито и др.; глава, кратуна.
Шарлан, шарлаган /перс./: Орехово, сусамово или друго растително масло, но не зехтин.
Шашкънин /тур./: Забъркан, смахнат, глупав.
Шикан, и /фр./: Умишлено създавани извъртания, мъчнотии и неприятности, главно в учреждения, канцелария, съдебен процес и др.
Шиканира: Правя шикани; преча, извъртам в съдебен процес.
Щерна: Помещение за задържане на дъждовна или друга вода; водоем, цистерна.
Юдол /стар./: Мъчителен свят.
Юлар /тур./: Водило на оглавник; оглавник.
Ячмяк вж **Яшмак**
Яшмак /тур./: Покривало за главата и лицето на жена у мохамеданите; було.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. ЗАПАЛЕНА СВЕЩ
23 септември 1936 г.....5
2. ПРОТИВОРЕЧИЯТА В ПРИРОДАТА
30 септември 1936 г.....20
3. ПЪТ, ИСТИНА И ЖИВОТ
7 октомври 1936 г.....39
4. УСЕТ, ВЛЕЧЕНИЕ, ЧУВСТВО, СТРЕМЕЖ
14 октомври 1936 г.....58
5. ИЗЯСНЕНИЯ
21 октомври 1936 г.....78
6. ТРИТЕ КАРТИНИ
6 януари 1937 г. 81
7. МЕЛОДИЯ И ХАРМОНИЯ
КРЪГ - ЕЛИПСА, ПАРАБОЛА - ХИПЕРБОЛА
13 януари 1937 г.....98
8. СЪРАБОТНИЦИ НА БОГА
20 януари 1937 г.....121
9. СВЕЩЕНОТО ПРАВИЛО
27 януари 1937 г.....137
10. ЦАРСТВОТО НА ДУХА
3 февруари, 1937 г.....161
11. МУЗИКАЛНА ЗАБАВА
10 февруари 1937 г.....179
12. ОБИЧАЙ И ПОЗНАВАЙ!
ДОБЪР И УЧЕН!
17 февруари 1937 г.....191
13. НЕ ОГРАНИЧАВАЙ БОЖЕСТВЕНОТО
24 февруари 1937 г.....213
14. ПЪТ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ
3 март 1937 г.....235

15. МИСЛЕНЕ И ЧУВСТВУВАНИЕ
10 март 1937 г.....258
16. ПЛОСЪК И ОБЪЛ ГОВОР
17 март 1937 г.....278
17. ГЛАСНИ И СЪГЛАСНИ – РАДОСТИ И СКЪРБИ
24 март 1937 г.....294
18. МАЛКАТА ТОПЛИНА И МАЛКАТА СВЕТЛИНА
31 март 1937 г.....313
19. ЧЕТИРИТЕ СТРУНИ
7 април 1937 г.....332
20. ПЪТ КЪМ НОВОТО
14 април 1937 г.....343
21. ВЪЗМОЖНОСТИ В ЖИВОТА
21 април 1937 г.....357
22. УМНИ, ЗДРАВИ И БОГАТИ
28 април 1937 г. 374
23. РАЗУМНИЯТ МУЗИКАЛЕН ЖИВОТ
5 май 1937 г.....391
24. СВОБОДНИЯТ ЧОВЕК
12 май 1937 г.....406
25. ЦЯЛОТО И ЧАСТИТЕ
19 май 1937 г.....425
26. ПЪРВАТА ПЕСЕН
26 май 1937 г.....440
27. ПРАВИЛНО ПРИЕМАНЕ
2 Юни 1937 г.....458
28. ОТНОШЕНИЕ НА НЕЩАТА
9 Юни 1937 г.....473
29. ПЪТЯТ НА МУЗИКАТА
16 Юни 1937 г.....488
30. ВРЕМЕННО И ПОСТОЯННО
23 Юни 1937 г.....499
31. ВСИЧКО Е СЪЗДАДЕНО ЗА ДОБРО
30 Юни 1937 г.....512
32. БОЖЕСТВЕНО РЪКОВОДСТВО
7 Юли 1937 г.....524

33. ЦЕННОСТИ И ВЪЗМОЖНОСТИ
21 Юли 1937 г.....537
34. РЕАЛНОТО И ИДЕАЛНОТО
28 Юли 1937 г.....551
35. НАШЕТО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ
4 август 1937 г.....567
36. ПЪТЯТ И ВЪЗМОЖНОСТИТЕ
11 август 1937 г.....580
37. ЕСТЕСТВЕНИЯТ ЖИВОТ
25 август 1937 г.....594
38. НЕ НАРУШАВАЙТЕ СВОБОДАТА
1 септември 1937 г.....611
39. ТРИТЕ ОСНОВНИ НЕЩА
8 септември 1937 г.....625
40. КАМЪЧЕТО ПОД ЕЗИКА
15 септември 1937 г.....640

РЕЧНИК 649

ПОРЕДИЦА
ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

1. Окултни лекции - София, 1922.
   Трите живота - Русе, 1922 ; София, 1942 (нова редакция).

ВТОРА ГОДИНА (1922-1923)

2. Правила за окултната школа - Русе, 1923.

ТРЕТА ГОДИНА (1923-1924)

3. Високият идеал - Русе, 1923-1924.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924-1925)

4. Абсолютна справедливост - Русе, 1927.

ПЕТА ГОДИНА (1925-1926)

5. Козативни сили, том I - София, 1930.
6. Светлина на мисълта, том II - София, 1930.
7. Условия на разумния човек, том III - София, 1930.

ШЕСТА ГОДИНА (1926-1927)

8. Отношение на простите истини към човека, том I - София 1933.
9. Неразрешеното, том II - София, 1933.
10. Възможни постижения, том III - София, 1934.
11. Четирите кръга, том IV - София, 1934.

СЕДМА ГОДИНА (1927-1928)

12. Великото и красивото, том I - София, 1935.
13. Малки и големи придобивки, том II - София, 1936.
14. Добри и лоши условия, том III - София, 1937.

ОСМА ГОДИНА (1928-1929)
15. Ключът на живота, том I - София, 1937.
16. Смени в природата, том II - София, 1938.
17. Форми в природата, том III - София, 1938.
18. Определени движения, том IV - София, 1938.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929-1930)
19. Естествен ред на нещата, том I - София, 1939.
20. Степени на съзнанието, том II - София, 1939.
21. Доброто оръжие, том III - София, 1939.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930-1931)
22. Божият глас, том I - София, 1940.
23. Просветено съзнание, том II - София, 1940.
24. Реалности и сенки, том III - София, 1941.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931-1932)
25. Събуждане, том I - София, 1944.
26. Законът и любовта, том II - София, 1946.
27. Начало на мъдростта, том III - София, 1946.

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932-1933)
28. Новата мисъл, том I - София, 1947.
29. Работа в природата, том II - София, 1948.
30. Трите посоки, том III - София, 1948.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933-1934)
Неиздадени лекции.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934-1935)
Неиздадени лекции.

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935-1936)
Неиздадени лекции.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936-1937)
31. Запалена свещ - София, 1999.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937-1938)
32. Божественият импулс - София, 1999.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938-1939)
33. Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия, том I - София, 1998.
34. Силата на мисълта, том II - София, 1998.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939-1940)
Неиздадени лекции.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940-1941)
35. Всеки ден по една добра мисъл, том I - София, 1997.
36. Прав път, том II - София, 1998.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941-1942)
37. Буден ум и будно сърце, том I - София, 1999.
38. Великата възможност, том II - София, 1999.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА (1942-1943)
Неиздадени лекции.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА (1943-1944)
39. Новият светилник - София, 1946 г. (редактирано)

Забележка: Просветният комитет решава да се издадат лекциите от Младежкия и Общия окултен клас, Утринните слова и Неделните беседи, както и съборните беседи от Мърчаево по реда на изнасянето им през последната 1943-1944, под заглавие „Заветът на любовта“ - том I, II, III.